

1A.3

1.3.12

ORATORVM GRAECORVM

VOLVMEN SEXTVM,

LYSIAE

SECUNDVM,

TENENS FRAGMENTA, INDICES,

ALIA.

CVRAVIT

IO. IACOBVS REISKE.

LIPSIAE,

TYPIIS W. G. SOMMERII.

MDCCLXXII.

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

FRAGMENTA LYSIAE.

I.

Κατ' Αισχίνου περὶ τῆς δημεύσεως τῶν Ἀριστοφανους χρημάτων.] Επειδὴ τοίνυν τὰς Χύτρες ὁ Δημάρατος ἐάλω προδιδές.] Ex *Harpocr.* in Χύτροι. Est vrbs Cypri. Vid. *Plin.* V. 31. *Meursf.* *Cypr.* I. 9.

II. Κατ' Αισχίνου περὶ Συκοφαντίας.] Laudat *Laert.* in *Aeschine.* Fortasse non alia quam praecedens. *Aldobrandinus* ad loc. putat eam esse, cuius fragmentum laudat *Athenneus* l. 14. (voluit dixisse l. 13.) sed errat, et eodem errore tenetur *Dalechamp.* ad *Athenaeum* l. 6. *Meursius* in *Bibliotheca Attica*, *Stanleius* in vita *Aeschinis*, *Menag.* ad *Laert.* in *Aeschine*, ceterique.

III. Πρὸς Αισχίνην τὸν Σωκρατικόν, Χρεὺς¹.] Τίς γὰρ ἤλπισεν Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν τοιῶτον γεγενῆσθαι
Α 2
νῆσθαι

I. Meminit huius *Lysiacae* orationis *Harpocratio* in κατὰπληξίς, itemque *Dionysf. Halic.* nisi fallor. *Casaub.* Vtrinque falleris, vir doctissime. *Harpocratio* in κατὰπληξί, *Dionysius* nusquam.

νῆσθαι τὰς τρόπας, ὅποιον Φησὶ Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐκ τοῖς τῶν συμβολαίων λόγοις; — ἀλλ' ὅγε Λυσίας ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἔτωσι, πρὸς Λισχίνην τὸν Σωκρατικὸν Χρῆστους — ἀρχεται ὕτως. «Οὐκ ἂν ποτ' ᾤηθην, ἄνδρες δικασταί, Λισχίνην τολμῆσαι οὕτως αἰσχροὴν δίκην δικάσασθαι, νομίζων ἢ ἂν ῥαδίως αὐτὸν ἐτέραν ταύτης συκοφαντωδετέραν ἐξευρεῖν. Οὗτος γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὁφείλων ἀργύριον ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς Σωσίμα τῷ τραπεζίτῃ καὶ Λεισογείτωνι² προσελθὼν πρὸς ἐμέ, ἐδῶτο μὴ περιιδεῖν αὐτὸν διὰ τὰς τόκας ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα. Κατασκευάσομαι δέ, ἔφη, τέχνην μυρεψικὴν, ἀφορμῆς δὲ δέομαι, καὶ οἶσω δέ σοι ἐννέα ὀβόλης τῆς μνᾶς τόκας. πεισθεῖς δ' ὑπ' αὐτῷ τοιαῦτα λέγοντος, καὶ ἅμα οἰόμενος τῆτον Λισχίνην Σωκράτης γεγονέναι μαθητὴν, καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλὰς καὶ σεμνὺς λέγοντα λόγους, ἢ ἂν ποτε ἐπιχειρήσαι ἢ δὲ τολμῆσαι ἅπερ οἱ πονηρότατοι καὶ ἀδίκωτατοι ἄνθρωποι ἐπιχειροῦσι πράττειν». Καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν καταδρομὴν αὐτῷ ποησάμενος, ὥς ἐδανείσατο, ὥς ἔτε τόκας, ἔτε ἀρχαῖον ἀπεδίδω, καὶ ὅτι ὑπερήμερος ἐγένετο γνώμη δικαστῆρις ἐρήμην καταδικασθεῖς, καὶ ὥς ἠνεχυράθη οἰκίτης αὐτῷ σιγματίας, καὶ πολλὰ ἄλλα κατεπὼν αὐτῷ ἐπὶ ταῦτα. » Ἀλλὰ γάρ, ὦ ἄνδρες

2. Lege Λεισογείτωνι.

3. Non recte exponitur ab Interprete. Αφορμὴ et ἐνθήκη, apud Mercatores, quod nos vocamus *Stock*. Φιλονέως ὁ καλούμενος Σαλυνιστὴς ἐκ δημαγωγῆς τύραννος ἀνεφάνη· ζῶν τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀλιευόμενος, καὶ σωληνοθήρας ὢν, Αφορμῆς δὲ λαβόμενος καὶ ἐμπορευσάμενος βίον ἐκτήσατο. *Athen.* l. 3. p. m. 46. V. *Cassaub.* ad loc. *Mausac.* ad *Harpocr.* in Αφορμῇ. Ετι βέλομαι καὶ περὶ τῶν Αφορμῶν εἰπεῖν αἷς ἐχρησάμην, ὅτε ἔμελλον ἐπιχειρεῖν τῇ γραφῇ. *Dion. Halic.* in praefat. *Antiqq. Rom. Materials.*

δρες δικασαί, ἕκ εἰς ἐμὲ μόνον τριῦτός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ
 εἰς τὰς ἄλλας ἅπαντας τὰς αὐτῶ κεχρημένους. Οὐχ
 οἱ μὲν κάπηλοι οἱ ἐγγὺς εἰκέντες, παρ' ὧν προπόσεις
 λαμβάνων ἕκ ἀποδίδωσι, δικάζονται αὐτῶ συγκλείσαν-
 τες τὰ καπηλεῖα; Οἱ δὲ γείτονες ἕτως ὑπ' αὐτῶ δεινὰ
 πάσχουσιν, ὥς ἐκλιπόντες τὰς αὐτῶν οἰκίας ἐτέρας
 πόρῳ μισθῶνται; Οὐκ δ' ἐράνης συνείλεται, τὰς
 μὲν ὑπολοίπας φορὰς ἢ κατατίθουσιν, ἀλλὰ περὶ τῆ-
 τον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σήλην διαφθεύρονται. Τοῦ-
 τοι δ' ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀπαυτῆσοντες τὰ
 ὀφειλόμενα ἔρχονται, ὥς οἶεσθαι τὰς παριόντας ἐπ'
 ἐκφορὰν αὐτὰς ἤκειν τέττε τεθνεώτος. ἕτω δ' οἱ ἐν τῷ
 Περραιῷ διάκεινται, ὥς πολὺ ἀσφαλέστερον εἶναι δοκεῖν
 εἰς τὸν Ἀδρίαν πλεῖν, ἢ τέττω συμβάλλειν. Πολὺ γὰρ
 μαῖλον, ἂν δανείσῃται, αὐτῶ νομίζει εἶναι, ἢ ἂν ὁ πατήρ
 αὐτῶ κατέλιπεν. Ἀλλὰ γὰρ ἢ τὴν ἑστίαν κέκτηται Ερ-
 μαῖς τῷ μυροπώλῃ, τὴν γυναῖκα διαφθεύρας ἐβδομή-
 κοντα ἔτη γεγονυῖαν; ἢς ἐρᾶν προσποιούμενος ἕτω
 διέθηκεν, ὥς τὸν μὲν ἄνδρα αὐτῆς καὶ τὰς υἱὰς πτω-
 χὺς ἐποίησεν· αὐτὸν δὲ ἀντὶ καπῆλῃ μυροπώλῃν ἀπέ-
 δεξεν. ἕτως ἐρωτικῶς τὸ κορίον μετεχειρίζετο τῆς ἡλι-
 κίας αὐτῆς ἀπολαύων, ἢς ἔραον τὰς ὀδόντας ἀριθμῶ-
 σαι

A 3

4. Ita hunc locum explicat *Casaub.* Pecunia omnis,
 quam ab amicis potest conradere nomine erani, non
 impenditur ab eo in soluendis bona fide reliquiis pen-
 sionum, quas debet, atque adeo propter quas a sode-
 libus stipe fuit adiutus. Sed vniuersa illa pecunia,
 quanta quanta est, apud proximum cauponem perit,
 sicut nauis, quae ad columnas impegit. *Cic. ad Pis.*
Ne Scyllaeo illo aeris alieni in freto ad columnam adhae-
resceret in tribunatus portum profugerat. *Vales. ad Har-*
pocr. v. Πληρωτῆς, non intelligit de caupone vicino,
 sed τῦτον τὸν κάπηλον ipsum Aeschinem appellare *Ly-*
siam, id est, veteratorem.

5. Verba haec quoque alicubi laudantur à *Demetrio*

σαι ὅσθ' ἐλάττεσ ἦσαν, ἢ τῆς χειρὸς τὰς δακτύλους. Καί μοι ἀνάβητε τῶτων μάρτυρες ὅτι·»

Λασπασία] Ex Harpocr. in voce. V. *Causab.* ad *Athen.* l. 9. c. 13. *Mausac.* ad *Harpocr.* l. c. et *Menag.* ad *Laert.* in *Aeschine.* Verba Harpocratonis sunt Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λισχίνην τὸν Σωκρατικὸν διαλεγόμενον, ἐπιγραφομένῳ Λασπασία. Verum *Aspasiam* dialogum scripsit non *Lysias*, sed *Aeschines*. Monachio legendum videbatur ἐν τῷ πρὸς Λισχίνην τὸν Σωκρατικὸν διαλεγόμενον, ἐπιγραφομένῳ Λασπασία. *Mausac.* ad *Harpocr.* et qui eius verba exicripit, *Menag.* ad *Laert.* ita: Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λισχίνην τὸν Σωκρατικόν. Λισχίνης Σωκρατικός ἐν Διαλογῷ, ἐπιγραφομένῳ Λασπασία. Ratio istius emendationis est, propterea quod apud *Harpocr.* sequitur, Meminere et huius *Aspasiae* καὶ ἄλλοι Σωκρατικοί. Sed hoc frustra. Verba videas. Μνημονεύει δ' αὐτῆς ποδάκις καὶ οἱ ἄλλοι Σωκρατικοὶ καὶ Πλάτων ἐν τῷ *Μενεξένῳ*. Si igitur *Plato* fuit *Socraticus*, ad eum refertur οἱ ἄλλοι. Constructio est nettissima.

Λακτον χωρίον.] Ex eodem Harp. Vid. *Etym. M.* *Meurf.* *Exercit. Critic.* p. 2. l. 3. c. 21. *Salmas.* de modo *Vjur* c. 15. init. *Suid.* in *Oros.* *Poll.* 3. 9. Καταπλήξ. Ex eodem Harp.

IV. Πρὸς

Phalereo in aureolo libro περὶ ἐρμηνείας, sed sine ista farragine ὅσθ' ἐλάττεσ ἦσαν. Vt dicam quod res est imperitus et curiosus nimis adnotator, vt argueret quasi obscure dictum, ad voces ῥᾶον τὰς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τῆς χειρὸς τὰς δακτύλους, adiecit σῆσα ἐλάττεσ ἦσαν. Mendae originem vides luce meridiana clario-rem. Et vidit quoque aliqua ex parte *Casaub.* ad locum. Viden' tu quid importunissima interpolatio aliquando soleat facere?

6. Ex *Athenaeo* ad fin. l. 13.

IV. Πρὸς Αλεξίδημον.] Εἰς Δαττητῶν αἵρεσιν.] Ex *Harporcr. et Suid. in Δατῆσθαι*.

V. Πρὸς Αλκιβιάδην.] Nulla necessitate autumat Cl. *Fabricius* hanc eandem esse posse cum ea, quam laudat *Suidas* in v. παλαιὸν, πρὸς Αλκίβιον. Eadem doctissimus *Valesius* corrigere vult *Harporcr.* in v. Ναυτοδίκαι, pro Αλκιβιάδην, Αρχεβιάδην, in notis ad *Harporcr.* Sed ita emendandus erit *Suid.* in Αισθέσθαι. *Athenaeus* non vno in loco, qui Orationem Πρὸς Αλκιβιάδην disertis verbis laudant. Verum operae pretium est audire hominem ratiocinantem. Vox ναυτοδίκαι, inquit ille, exstat in oratione *Lyfiae*, quae inscribitur Δημοσίαν ἀδικημάτων. An ergo apud *Harporcr.* legendum est πρὸς Αρχεβιάδην?

Τοῖς χρυσοῖς χειρὶ βίοις καὶ θυμιατηρίοις.] Ex *Athenaeo* l. 9. sub finem.

Εκπλεύσαντες γὰρ κοινῇ Αξίochos καὶ Αλκιβιάδης εἰς Εὐδήσποντον ἔγημαν ἐν Αἰβύδῳ δὺ ὄντε Μεδοντιάδα τὴν Αἰβυδηνήν, καὶ ξυνωκείτην¹. ἔπειτα αὐτοῖν γίνεται θυγάτηρ, ἣν ἐκ ἐφάντο δύνασθαι γυνῶναι ὅποτέρη εἴη. ἐπεὶ δὲ ἦν ἀνδρὸς ὥραία, ξυνεκοιμῶντο καὶ ταύτῃ, καὶ εἰ μὲν χρῶτο καὶ ἔχοι Αλκιβιάδης, Αξίochos ἐφασκεν εἶναι θυγατέρα, εἰ δὲ Αξίochos, Αλκιβιάδης². Οἶμαι μὲν τοίνυν καὶ ἐκείνο ἡμᾶς³ αἰσθάνεσθαι, ὅτι Αλκιβιάδης

A 4

βιάδης

1. Ξυνωκείτην] Lege cum viris doctis ξυνωκείτην. Ἐλαβεν ὁ Εὐξενος γυναῖκα, καὶ συνωκεῖ. *Athen.* l. 13. p. m. 285.

2. Verba haec *Lyfiae* laudantur ab *Athenaeo* l. 12. p. m. 264. proculdubio ad hanc orationem spectantia. Idem enim *Athenaeus* l. 13. p. m. 284. Μεδοντίδος γυντὴς Αἰβυδηνῆς ἐξ ἀκοῆς ἐρασθεῖς (*Alcibiades*) ἐσερξεί, καὶ πλεύσας εἰς Εὐδήσποντον σὺν Αξίochω, ὃς ἦν αὐτῇ τῆς ὥρας ἐραστῆς, ὡς Φησι Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ αὐτῇ λόγῳ, καὶ ταύτης ἐκοινώνησεν αὐτῷ.

3. Forte ὑμᾶς.

βιάδης ἐκ αὐτοῦ τι ἐζήτει κομίσασθαι, ἀλλὰ τῶν ἐμῶν ἡμισοβήτες.] Ex Suid. in Αἰσθέσθαι.

- Ναυτοδίκαι.] Ex Harpocr. in v. V. Poll. 8. 10.

VI. Πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰκίας.] Laudatur haec Oratio ab Harpocr. in v. παρακαταβελή. Fortasse nihil differt a praecedente.

VII. Πρὸς Ἀλκιβιον.] Καίτοι εἰ ἀποδεδώκε τῷ Κτησικλῆϊ ὡς παλαιᾷ, ὥσπερ ἔτος φησι.] Ex Suid. in Παλαιόν.

VIII. Περὶ τῆς Ἀμβλώσεως.] Meminit huius orationis Theo c. 2. (Vide nos ad proximum fragmentum) atque itidem huc referendus est Poll. II. 2. Ἀμβλωσις ὡς Λυσίας. Vid. Iungerman. ad loc. Victor. Var. Lect. XXVII. 2.

Οὐχ ὑπόλογον ὄντα.] Ex Harpocr. Suid. in Ὑπόλογον. V. Orat. περὶ τρ. ἐκ προνοίας, et quae Nos ibi: Quibus adde Demosth. c. Aristogit. p. 838. Edit. Wolf. Εἰ δὲ μηδὲνα τῶν ὑπόλογον ποιῆται.

Ἀμφιδρόμια.] Ex Harp. Dies circumscriptionis. Vel potius Munera, quae in eo die mittebantur. Dies ille erat quintus à natalibus sec. Suid. Ἀμφιδρόμια. Consulas Athenaeum, Aristoph. Lysistr. 758. et σχ. ad loc. Meursi: de Puerperio et Graec. feriat. et Pet. Moll. ad Long. Pastoral. pag. 7. Ἡμέρα τις ἦγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις ἐν ἧ τὸ βρέφος παρὰ τὴν ἐσίαν ἔτρεχον φέροντες, καὶ παρὰ τῶν οἰκείων καὶ φίλων πολυποδας καὶ σηπίας ἐλάμβανόν. Apostol. II. 89. Quae verba interpretes inconsultius Lysiae esse voluit, cum ibi existent interpretamenti gratia, uti et apud Harpocr. quoque, Suid. et Hesych. Quem vide in Δρομιάφιον ἡμαρ.

Θεμιστεύειν.] Ex Harpocr. Suid. Etym. M.

IX. Περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων.] Theo c. 2. Καὶ δὴ καὶ ὅλοι λόγοι νομίζοντ' εἶναι θέσεως: ὡς ὁ, τε περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων ἐπιγγραφομένης Λυσίας,

σις, καὶ ὁ περὶ τῆς Ἀμβλώσεως. ἐν μὲν γὰρ Θατέρῳ ζητεῖται. Εἰ τὰ δοθέντα Ἀνακαλυπτήρια-γυναικὶ γαμμένη βιαίως ἔχειν αὐτὴν δεῖ· ἐν Θατέρῳ δὲ, Εἰ τὸ ἐτι ἐγκυμένον ἄνθρωπος ἐστὶ, καὶ, Εἰ ἀνεύθυνα τὰ τῶν ἀμβλώσεων ταῖς γυναῖξιν. Λυσίς μὲν ἔφασιν εἶναι τέτρες τὰς λόγους. κ. τ. λ. Vid. *Vistor. Var. Lect.* XXVII. 3. Ἀνακαλυπτήρια explicat *Laurent. de Sponsalibus* c. 1. *Spanheim* ad *Callimach.* p. 180. et *H. Vales.* in notis ad notas *Mauffaci*, p. 222.

X. Πρὸς Ἀνδοκίδην, ἀποσαΐς.] Οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλῆσιν, ἀλλ' ὡς ἂν δύνανται πλησθησάντες πλείους ἀπέδοντο.] Haec laudat *Poll.* VII. 2. sed corrupte, ex oratione *Isaei* πρὸς Ἀνδοκίδην. Πλησθησάντες laudant *Harpocr.* ad *Suid.* ex oratione *Lysiae* πρὸς Ἀνδοκίδην. Πλησθησάντες contendit scribi oportere *Steph.* cui adstipulantur *Hesych.* *Etym.* et *Moschor.*

Ἐπίγυνον.] Ex *Harpocr.* Ἐπίγειον malit *Vales.* ad loc. Vid. tamen *Kuffer.* ad *Suid.* in v. Ἐπιγύοις. Receptam lectionem defendunt Lexica vniuersa.

XI. Κατ' Ἀνδροτίωνος.] Σηραγγιον.] Ex *Harpocr.* in voce. Αποδίδεται ἀγρόν μὲν Ἀθμοναῖ, πέντε καὶ ἑβδομήκοντα μνῶν, Ἀντιφάνει· τὸ δ' ἐν Σηραγγεῖῳ βαλανεῖον, τρισχιλίων Ἀσυλόχα. *Maecus de Philothesmonis hereditate.*

XII. Περὶ τῆς Ἀντιδόσεως.] Ἐνεάκρουνον.] Ex *Harpocrat.* V. *Pausan. Attic.* c. 14. *Harpocr.* in Ἀντρέοφόρος. *Hesych.* in v. *Thucyd.* II. 15. *Plat. Axioth.* init. *Meurf.* *Ceram.* c. 14.

XIII. Ὑπὲρ τῆς Ἀντιφῶντος θυγατρὸς.] Meminit *Plutarchus* in vita *Antiphontis.*

XIV. Κατ' Απολλοδώρου.] Meminit *Harpocrat.* in Πρόπεμπα.

A ;

XV. Πρὸς

XV. Πρὸς Λεῖσανδρον.] Nūn δὲ πρὸς τὰς ἐκλογίας τῷ Φόρῳ ἅπαντα ἀπογεαφόμεθα.] *Ex Harpocr. in Εκλογεῖς.*

Λπαρετιλογία.] *Ex Harpocr. et Suid.*

XVI. Πρὸς τὴν Λεῖσοδήμου γραφὴν.] Ἀνθήνη.] *Ex Harpocr. Suid. videtur legisse Ἀνθήνη. Eadem est Ἀνθάνια Steph. et Anthana Plinii.*

Ἀποσασίς.] *Ex Harpocr. ἐν τῷ πρὸς Λεῖσοδήμον. Memorat idem in Διαμαρτυρία, Lyfiam ἐν τῇ πρὸς Δροσόδημον διαμαρτυρία.*

XVII. Πρὸς Λεῖσοκράτην, περὶ ἐγγυὸς ἐράνου.] Ἐρανίσης.] *Ex Harpocr.*

XVIII. Πρὸς Λεῖσοδίων. Teste Plutarcho in vita Lyfiae. Vide infra Περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος.

XIX. Πρὸς Ἀρχεβιάδην.] Ἐπειδὴ τάχις αἰετὸς ἔλαχε μοι ταύτην τὴν δίκην Ἀρχεβιάδης, ὃ ἄνθρωπος δικασταί, προσῆλθον αὐτῷ λέγων, ὅτι νέος καὶ ἄπειρος ἦν πραγμάτων, καὶ ἔδεν δεόμενος εἰσπῆναι εἰς δικαστήριον. Ἐγὼ ἔν σε ἀξιώ μὴ εὖρεμα¹ ἡγεῖσθαι τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν, ἀλλὰ παραλαβόντα τὴν ἐμὴν φίλος, καὶ τοὺς σαυτοῦ διηγῆσασθαι περὶ τοῦ χρέους ὅθεν γεγέννηται· καὶ δοκῆς ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, ἔδεν σοι δεήσει πραγμάτων, ἀλλὰ λαβὼν² ἐπὶ τὰ σαυτῷ. Δίκαιος δὲ εἰμι μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν ἅπαντα, ἔπειδὴ νεώτερός εἰμι τῷ συμβελεύειν· ἵνα ἀκέσαντες περὶ ὧν ἐκίσμεν, βελευσώμεθα περὶ ὧν σὺ λέγεις, εἴαν πως φανερόν γένηται πότερον ἀδίκως τῶν ἐμῶν ἐφίεσθαι, ἢ δικαίως τὰ σεαυτῷ ζητεῖς κομίσασθαι. Ταῦτ' ἐμὲ παρακαλεμένους³, ἔδεπώποτ' ἡθέλησε συνελθεῖν, οὐδὲ λόγον περὶ ὧν ἐνεκαλεῖτο ποιήσασθαι, ἔδὲ διαταῖν ἐπιτρέψαι

1. Vel εὖρεμα.

2. Εἰσπῆναι, subaudito ἀπολαῖξαι, aut alio con-
simili. Sylburg. [Leg. videtur ἄπει. abibis, disceder. Reiske.]

3. Προκαλεμένους Sylburg. et rectius, vt Dionysius
locum eundem mox laudat.

ψαί, ἕως 4 ὑμεῖς τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν διατητῶν ἔθε-
σθε.] Ex *Dionys. Halic.* in *Isaco*.

XX. Πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῆς τῶν βιβλίων κλοπῆς.] *Vales.* ad *Harpocr.* in v. Ἀμφρυνοῖν. Iocularis est er-
ror *Ionfii de Script. Hist. Philosoph.* I. 7. quem do-
let hanc orationem non existitisse, quoniam non pa-
rum lucis attulisset historiae librorum, deque *spuriiis*
et genuinis scriptis nos certiores reddidisset.

Ἀμφρυνοῖν.] Ex *Harpocr.*

XXI. Περὶ Ἀσπιδοποιῆς.] *Ισωνίας.*] *Poll.* VII. 2.
vbi MSS. quoque Ἀσπονδοποιῆς. Idem tamen VII. 33.
laudat *Lyfiae* orationem ὑπὲρ τῆς Ἀσπιδοποιῆς, vbi nul-
lus mendae locus esse potest.

XXII. Πρὸς Ἀσπιδῶρον περὶ οἰκίας.] Meminit
Harpocr. in *Παρακαταβολή.*

XXIII. Κατ' Αὐτάνδρου καὶ Πυθίου, ξενίας.] Ἀρ-
χιδαίμιος πόλεμος.] Ex *Harpocrat.* Sed recte resti-
tuisse videtur *Μαύσσας*, Ἀυσίας κατ' Αὐτάνδρου. Δει-
ναρχος κατὰ Πυθίου ξενίας. Oratio *Dinarchi* adu-
Pytheam laudatur ab *Harpocr.* in v. Βασιλικὴ διαδρο-
μή. Δώρων γραφή. Επιμ. ἐμπορίαι. Καταδεδείσθαι.
Κεβαλεῖα. Λαμπάδιον. Νομοφύλακες. Υπόλογον. Χρυ-
σοχοῖον. Χύτρι. *Dionys.* item *Halic.* et *Stephanus*
Byzantinus eam orationem *Dinarchi* laudant. Nescio
quo iure legit *Apostol.* Cent. 4. *Prou.* 30. Κατὰ Ἀνδρό-
πίωνος, etc.

XXIV. Κατ' Αὐτοκλέους.] Ψηφοπαικτοῦσι τὸ
δίκαιον.] Ex *Poll.* VII. 33.

XXV. Κατ' Αὐτοκράτους.]

Τετύχηκε δέ μοι καὶ εἰκοσίμηνος ἔρανος.] *Ibid.* IX. 6.

Μεταλλαξαμένη χιτῶνα.] Ex *Poll.* VII. 12.

Τὸν παῖδα τὸν ἀκλουθεῦντα μετ' ἐμοῦ.] Ex *Phry-
nicho* p. 64.

XXVI.

4. Vel ὡς cum *Sylburgio*.

XXVI. Ὑπὲρ Ἀχιλλείδου, Φόνου.] Ἰπποδάσιον.]
Ex Poll. IX. 5. extrem.

Ἐκποιῆ.] Id. IX. 8.

XXVII. Ὑπὲρ Βανχίης καὶ Πυθαγόρου.] Κύπασ-
σις.] Ex Harpocr. Κύπασις legit Cod. Cantab. Κυπα-
σίς. Hesych. Vestimenti genus est muliebris.

Πύγελα.] Ex Harpocr. V. Valesium.

Σκυθικά.] Ex Harpocr. Calceamenti genus, no-
mine ex gente ducto, ut usu venit.

λαμβάνω

Τὸ τὸ τῆς γυναίκος ἡμιδιπλοῖδιον,

καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκεται.

Aristoph. Eccles. 317.

Memorantur praeterea ab Antiquis Sicyoniae, Tyrrhe-
nicae, crepidae sc.

XXVIII. Περὶ τῆς Βατραχίου Φόνου.] Φηγούσιον.]
Ex Harpocr. et Suid. in v.

XXIX. Πρὸς Βοιωτῶν.] Ἀνάγειν.] Ex Harpocr.
in v. et Suid. in Ἀνάγεσθαι. Codd. Harpocr. Morell.
et Cantab. legunt πρὸς Βοιωτῶν, unde coniecit Maussa-
cus legendum esse πρὸς Δίῳνα, qualis oratio mox se-
quitur. Fortasse Βοιωτῶν retinendum est, et tum intel-
lige hoc fragmentum aliquod commune habere cum
sequenti. Vel, quandoquidem locus Harpocratonis
cubat in mendo, adlegari potuit Isaeus πρὸς Βοιωτῶν,
quem talem orationem scripsisse abunde nobis confir-
matum est: et nomina Lysiae et Isaei saepissime con-
funduntur. Scripsit quoque Demosthenes orationem
ὁμώνυμον, de cuius orationibus privatis difficile erit
pronunciare, teste Dionysio Halic. Πότερον Δημοσθέ-
νης εἰσὶν ἢ Λυσίης. Sed in illa oratione, quae hodie
exstat, (et, ut obiter id moneam, Dinarcho refertur
a nonnullis) haec vox non reperitur.

XXX. Πρὸς

XXX. Πρὸς τὰς ἐπιτρόπας τῶν Βοῶνος παίδων.] Ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν] Ex Harpocr. in Ἐπιτροπή. Cod. Cant. Ἐπέγραψεν.

XXXI. Πρὸς Γλαύκωνα.] Laudantur Orationes *Lyfiae* πρὸς Γλαύκωνα, et περὶ τῷ Δικαιογένης κλήρε prima. Quae ex vtraque supersunt, nos non dubitavimus ad unam referre, ut sit πρὸς Γλαύκωνα περὶ τῷ Δικαιογένης κλήρε. Constat ex fragmentis.

»Καὶ μὲν δὴ ἐδὲ τῷτο ἂν ἔχοι Γλαύκων εἰπεῖν ἢ ἄλλος τις τῶν Δικαιογένης συγγενῶν, ὥς ὅτε μὲν πρῆκετο, ὤκνην καὶ ἡσχύοντο λόγους περὶ αὐτῷ ποιεῖσθαι· ἐξενεχθέντος δὲ, ἢ περὶ τῶν χρημάτων τῶν μνείαν ἔχετε, ἢ τὰς θυγατέρας ἀξιούτε διαιτᾶσθαι.] Ex *Suid.* in πρῆκετο.

Δικαιογένης δὲ τέως μὲν ὥκει παρ' ἡμῖν· δοκιμασθεὶς δὲ ἔγνημε] Ex *Suid.* in Τέως. κ. Ἐν τῷ Πρῶτῳ περὶ τῷ Δικαιογένης κλήρε, ubi *Lyfiae* nomen exciderat. Quanquam et scriplit quidem *Isaeus* ὁμώνυμον orationem. Sed haec verba ibi neque reperiuntur, neque locum ullum videntur habere posse.

Ἡλιαία.] Ex Harpocr. in v.

XXXII. Ὑπὲρ Δεξιῶ, ἀποσασίε.] Στρομβιχίδης.] Ex Harpocr.

XXXIII. Κατὰ Δημοσθένε, ἐπιτροπῆς.] Εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς τῷδε τῷ μεираκίῳ, καὶ τῶν σῶν τι ἔχει, δικάσαι αὐτῷ κατὰ τὰς νόμους· εἰ μὲν χωρεῖν ἀμφισβητεῖς, καρπῷ· εἰ δὲ οἰκίας, ἐνοικίου· ὥσπερ νῦν οὗτός σοι ἐπιτροπῆς δικάζεται] Ex Harpocrat. et *Suid.* in Καρπῷ δίκη.

Πέντε μῆσι μετὰ τῶν Ελεοκόπων διαιτῶμενος.] Laudat haec Harpocr. in v. Ελεοκόπων ex *Lyfiae* Oratione decima κατὰ Δημοσθένε ἐπιτροπῆς. Iunge *Suid.* et *Etym. M.* in v. Ελεοκόπος.

Ἀδοκίματος.] Ex Harpocr. et *Suid.*

Αἰδέσασθαι.] Ibid.

Ἐπισί-

[Επισίτια.] Ex Harpocr.

[Μεταγωγῆσαι.] Ex Harpocr. in Μῆον. Vid. doctiff. Valef. ad loc.

XXXIV. Πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκου.] Αποτίμημα.] Ex Harpocr. in Αποτιμηταί.

Σθένης.] Ex Harpocr. in v. ἐν τῷ πρὸς Διογένην.

XXXV. Κατὰ Διογένης.] Επιτιμηταί.] Ex Harpocr. in v.

XXXVI. Περί τῆ Διογένης κλήρε.] Καὶ πρῶτ' Διογένης εἰκειότατα πάντων ἀνθρώπων ἐχρώμεθα, καὶ ἔωσγε ὑγίαιεν, ἐξ ἀγρῶ ὁπόταν ἔλθοι, παρ' ἡμῖν διπλάτῃ.] Priscian. l. 18. ἐν τῷ ὑπὲρ τῆ Διογένης.

[Μόλις ὁ τῶν ἐν Πειραιεῖ.] Ex Harpocr. in v. ἐν τῷ περὶ τῆ Διογένης.

[Δεκάδουχος.] Ex Harpocr. in v. Suid. Etym. M.

XXXVII. Κατὰ Διοδότου.] Διοδώρου Cod. MS. Harpocr. Cantab.

Αὐλία.] Ex Harpocr. in v. et Suid. in Αὐλεία θύρα.

XXXVIII. Πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τῆ κατὰ τῶν Ρητόρων νόμου.] Memorat Theo Progygum. c. 2. Laudatur ab Harpocr. in Δώρων γραφῇ, Oratio Lysiae κατὰ τῶν ρητόρων νόμου, quem puto emendari oportere ex loco Theonis, vti coniecit quoque Valefius.

XXXIX. Ὑπὲρ Διοφάντη περὶ χωρίου.] Αλείπτριαν.] Ex Poll. VII. 3. ita lego. Vulg. ἐν τῷ Διοφάντη περὶ χωρίῳ. Πρὸς Διοφάντην περὶ χωρίου legit Kuhn.

XL. Πρὸς Διοχάρη.] Μεταλλεύς.] Ex Harpocr. in v.

XLI. Πρὸς Δίωνα.] Φάσκωλον.] Ex Harpocr. Suid. Etym. M. in Φάσκωλον. Vid. Valef. ad Harpocr. et Kuster. ad Suid.

XLII. Περί Εγγυθήκης.] Εγγυοθήκην dixit Lucian. in Lexiphano. Vid. Casaub. ad Athen. V. 13.

Λόγος τις εἰς Λυσίαν ἀναφέρεται τὸν ῥήτορα περὶ ἐγγυθήκης ἐπιγραφόμενος, οὗ ἡ ἀρχή· Εἰ μὲν δίκαιον ἔλεγεν ἢ μέτριον, ἄνδρες δικασταί, Λυσιμένης. Ἐν ᾧ προσελθὼν φησὶν. Οὐκ ἂν ἐσπένδαζον περὶ αὐτῆς τῆς ἐγγυθήκης δικαιολογεῖσθαι, ἢ ἐκ ἑσὶν ἀξία τρεῖς ἀκοντα δραχμῶν. Οτι δὲ χαλκῇ ἢ ἐγγυθήκῃ, ἐξῆς φησὶ. Πέρυσι γὰρ ἐπισκευάσαι αὐτὴν βυλόμενος ἐξέδωκα εἰς τὸ χαλκεῖον. Ἐστὶ γὰρ συνδετὴ καὶ Σατύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βακχεφαλαία. Ἄλλο ἔτι μέγεθος τὸ αὐτό. Ο γὰρ αὐτὸς τεχνίτης πολλὰ σκευὴ ταῦτά καὶ ὁμοία ἐργάζεται.] *Ex Athen. l. 5. Memorat et huius Orationis Harpocr. in v.*

XLIII. Περὶ τῆς εἰσφορᾶς.] Εἰ καὶ δόξαν ἔμελλε φέρειν τὰ ὑπ' ἄλλων εὐρημένα ἐπιγραφόμενα.] Haec esse verba *Lyfiae* constabit ex locis *Harpocratonis* et *Suidae* inter se collatis in v. *Επιγραφεῖς* et *Επιγραφομένα*.

XLIV. Περὶ τῆς *Επιγένους* διαθήκης.] Ἐπειδὴ τοῖσιν *Επιγένους* ἀσθενὲς τριεταρχεῖν ἠναγκάζεται, ἀνὰ ἄργυρος ὧν, καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούντων.] *Ex Suid. in Ανάργυρος*.

XLV. Ὑπὲρ τοῦ *Ερατοσθένους* πρὸς *Ισοδήμον*.] *Αὐθέντης*.] *Ex Harpocr. Suid.*

XLVI. Ἐρωτικός.] *Ἀπαγορεύειν*.] *Ex Harpocr. in v.* Plures fortasse erant *Lyfiae* et orationes et epistolae amatoriae, unde quaerenda est haec vox. In ea, quae apud *Plat.* in *Phaedro* exstat et *Lyfiae* imputatur, oratione, non exstat. Sed fortasse Lexicographus noster *Lyfiae* ἐρωτικὸν laudavit, cum *Demosthenis* voluit. Vid. *Vales.* ad *Harpocrat.* p. 353.

XLVII. Πρὸς *Ετεοκλέα* περὶ χρημάτων.] Πρὸς *Αὐτοκλέα* coniicit *Iungerman.* ad *Poll.* VII. 33. Vide quoque et *Meurs.* in *Biblioth. Attic.*

Εβδομευομένου.] Ex Harpocr. in v.

XLVIII. Περὶ τῶν ἰδίων Εὐεργεσιῶν.] Οἱ Κεῖσι
μὲν πόλις τσσαύτη.] Ex Harpocr. in Κεῖσι.

Μεταπύργιον.] Ex Harpocr. Suid. et Photio MS.

Φηγαγεῦσι.] Ex Harpocr. in v.

XLIX. Πρὸς Εὐθίαν ὑπὲρ τῶν δημοπράτων.] Me-
morat Poll. Λ. 24.

L. Κατ' Εὐθυδίκην.] Οὐ δυνάμενος δ' ἐκβαλεῖν
διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδῆσθαι ταῖς θύραις.] Ex Harpocr.
et Suid. in Ἀμφιδέαι. Secutus sum versionem Cl. Pe-
rizonii, Respons. 2. ad Gronovii notitiam secundam. Vid.
Gronov. ad Harpocr. in v.

LI. Κατ' Εὐθυκλέην, χωρὶς ἐξέλης.] Idem in
Εὐκλέην. Vid. Mauffac.

Αὐτομαχεῖν.] Ex Harpocr. in v.

LII. Ὑπὲρ Εὐκλείτου διαμαρτυρία.] Ἀδελφάγος
Τμήρην.] Ex Harpocr. in v. Sed legendum, ut po-
stulat series literarum, Vales. ad loc. et Cod. MS. Can-
tab. Ἀδελφάγος. Ita et Suid. quoque et Eustath. ad
Odyss. α. qui hunc locum respicit. Αὐσίας δὲ καὶ
ναῦν ἀδελφάγον φησὶ τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντε-
λῇ. Vid. Moschop. Attic. lect. Magis. Poll. Apostol.
Cent. 1. Prou. 49. Laert. in Socr. c. 27. Αὐσίας δὲ
κατὰ μεταφορὰν ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκλείτου μαρτυρίας (corri-
ge διαμαρτυρία) τὴν ἐντελόμενον ναῦν. Hesych. in
Ἀδελφάγοι.

LIII. Πρὸς Εὐπείθην.] Δερμυήης.] Ex Harpocr.
in v. Etym. M. et Suid. Legendum tamen Δερμυήης.
quidquid obiciat Gronovius. Ita Lysiam laudat Glos-
sographus Graecus ineditus Biblioth. Reg. Cant. Angli-
ce A Moth.

LIV. Κατ' Εὐφίμην.] Λαμπάς. Ex Harpocr.
in v.

Πυελίδα.] Ex Harpocr. Suid. et Poll. VII. 33.

LV.

LV. Περὶ

LV. Περὶ τῷ Ἠγησάνδρῳ κλήρε.] Ως ἔμελλεν ἐπὶ τε τοὺς βωμὸς εἶναι καὶ νομιζόμενά γε ποιήσεν.] Ex *Priscian.* l. 18. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Ἠγησάνδρου. Κλήρεν ὡς ἔμελλεν κ. τ. λ. Corrige nobiscum.

Πρὸς τὰς ἐγγύτατα γένεσ συνοικοίη.] Ex *Prisciano* ibid. qui legit περὶ τῷ Ἀγησάνδρῳ. Corrigendus ex se ipso atque ex *Lexicographis*.

Κακώσεως.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

LVI. Κατὰ Θεοδοτίδου.] Meminit *Poll.* VIII. 6. vbi ll. quoque Θεοδοτίδου.

LVII. Κατὰ Θεοπερίδου, ἐπιτροπῆς, ἐπίλογος.] *Επιδιατίθεσθαι*] Ex *Harpocr.* in v.

LVIII. Κατὰ Θεοπόμπης, αἰκίας.] Εγὼ δ' ὀξύμελι πίνω.] Ex *Athen.* l. 2.

LIX. Περὶ Θεοπόμπου κλήρου.] Οργέων.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

LX. Κατὰ Θρασυβέλου.] Αναξίβιος.] Ex *Harpocrat.* in v.

Δικαιοπόλις.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

Επιθέτης ἐπισολαός.] Ex *Harpocr.* *Suid.* et *Etym. M.* *Ισμηνίας.*] Ex *Harpocr.*

Πολύτρετος.] Ex *Harpocr.* et *Suid.*

Πύρρα.] Ex *Harpocr.*

Σεύθης. Ibid.

Στρώθης. Ibid.

LXI. Πρὸς Ἰπποκράτην.] *Ιερώνυμος.*] Ex *Harpocr.* in v. Laudat quoque hanc orationem idem in *Αφανῆς ἑστία.*

LXII. Πρὸς Ἰπποκράτην, αἰκίας.] Καίτοι τίς ἐκ οἶδεν ὑμῶν ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων εἰς μόνον τιμῆσαι· τὰς δὲ ὑβρίζον δόξαντας ἔξεν ὑμῖν θανάτῳ ζημιῶν;] *Etym. M.* et *Suid.* in *Υβρις.* *Etym.* tamen *M.* minus correde. Vterque legit πρὸς Ἰσοκράτην. Ego *Poll.* sequor VIII. 6. qui laudat orationem *Lyfiae* πρὸς Ἰπποκράτην.

LXIII. Πρὸς Ἰπποκράτους παῖδας.] Vel κακῆς ἐπιτροπῆς ἀπολογία, aut aliquid simile. Nam Titulus ad nos non deuenit. Λυσίας ἀνδρὶ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἐαυτῇ γυναικὸς ἐγκαλημένῳ κακῆς ἐπιτροπῆς συγγράψας λόγον τοιούτῳ κέχρηται τῷ προοιμίῳ. Οὐχ ἱκανόν, ὡς ἄνδρες δικασταί, τοῖς ἐπιτρόποις ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπίαν ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ διασώζοντες τὰς τῶν Φίλων ἑσίας συκοφαντῶνται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν πολλοί. ὅπερ καὶ μοι νῦν συμβέβηκεν. Εγὼ γάρ, ὡς ἄνδρες δικασταί, καταλείψετε ἐπίτροπος τῶν Ἰπποκράτους χρημάτων, καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν ἑσίαν, καὶ παραδὲς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθῆσι τὰ χρήματα, ὧν ἐπίτροπος κατελείφθην, συκοφαντῶμαι ὑπ' αὐτῶν ἀδίκως.] Ex Dionys. Halic. in Isaeo.

LXIV. Περί τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος.] Vid. Dionys. Halic. in Lysia, qui hanc orationem nostro abiudicat. Statua donandus erat Iphicrates ob rem praeclare gestam, vnde ab aliis nominatur haec oratio περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς. quod Meursium in sua recensione fragmentorum Lysiae fugit. Paulus Germinus pro Lysiaa habet; Παῦλος Γερμῖνος, σοφιστής. ὁ γράψας ὅτι γε Λυσίᾳ ἐστὶ τὰ περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς βιβλία β'. Suid. in v. Lysiae quoque adtribuit Plutarch. in vita Utut ea res sit, congeffi notabilia maxime, quae de hac causa apud veteres leguntur: Πρῶτον γάρ, Ἰφικράτης τιμῶν ἐτύχεν, ὡς Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. Κόνωνος μὲν γὰρ πρώτῃ χαλκῆς ἀνδρείας ἔση, ἀλλὰ τῷ μόνῳ ἐτιμήθη. Ἰφικράτης δὲ καὶ τὰς ἄλλας δωρεᾶς τὰς ἐκείνοις ψηφισθείσας ἔλαβεν. ὥς καὶ τινὰ τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου δικάσασθαι τῷ Ἰφικράτῃ περὶ τῶν δωρεῶν, ὡς ἀναξίως λαβόντι. Καὶ ἐστὶ Λυσίᾳ λόγος εἰς Ἰφικράτην ἀναφερόμενος, ἔχων τὴν ἐπιγραφὴν περὶ τῶν

1. Ἐπιτροπὴν postea, vbi membra huius exordii repetuntur. Vid. Sylburg. ad loc.

τῶν αὐτῆ δωρεῶν. ἐν ᾧ σκωφθεὶς εἰς δυσγένειαν παρὰ τῇ κατηγόρῃ, Φησὶν, ὅτι τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἀρχὴν γνωρίζεσθαι λαμβάνει τὸ δὲ σὸν μέχρι σὴ τὴν δόξαν ἐσησεν. Ἦν γὰρ ὁ Ἰφικράτης ἐκ σκυτέρων γεγονώς. πυδοκίμησε δὲ διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν. στρατιώτης ὢν καὶ ναυμαχῶν ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς αὐτῆ νεώς εἰς πολεμίαν τριήρη, καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν πολεμίων ἐναγκαλισάμενος, μετῆλθεν αὐθις ἔχων αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τριήρη, καὶ διὰ τῆτο τῆς ἀριστείας ἐπαινεθεὶς στρατηγὸς ἐχειροτονήθη, καὶ παρὰ πάντας τῆς στρατηγῆς τῆς τότε μέζω τὴν πόλιν ὠφέλησεν. *Vlpianus ad Midianam. Eadem pene reperies apud Plutarch. Apophthegm.* Τὸν δὲ Ἰφικράτην σκόπει ἄνδρα οὐ μεθόριον ῥήτορος, καὶ στρατηγῆ, ἀλλ' ἀμφοτέρων ἱφάνειον. ἀρ' ἔν διήλθες ποτ' αὐτῆ τὴν ἀπολογία τὴν ὑπὲρ τῆς δωρεᾶς; καίτοι τίθει μὲν, εἰ βέλει, Λυσίῃ τὸν λόγον εἶναι, τίθει δ' Ἰφικράτης, εἰ τῆτο αἰρή ἔστι τοῖν ἔδεν ἔτω τῆ παντὸς ἀγῶνος ἐπιφανές, ὡς τὸ φρόνημα. ὁ δὲ ποιῇ κρείττω Λυσίῃ τῶν πολλῶν εἶναι τὸν λόγον. λέγει γὰρ ἄλλα τε δὴ τοῖς Ἀθηναίοις οὐ τῆς σῆς ψυχῆς, (ἰ. ἔ τῆς Λυσιακῆς ψυχῆς) καὶ νεὶ (Φησὶν) ἐπταὶ ὑμῖν ἦσαν τοιοῦτοι στρατηγοὶ οἷος ἐγὼ, αἰοικητος ἂν ἦν ἡ Λακεδαιμόνων.» Καὶ μνησθεὶς Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογείτονος, οὓς Ἀθηναῖοι πρῶτες ἀπάντων τῶν εὐεργεσιῶν ἦγαν ἢ παραλαβεῖν ἂν αὐτῆς Φησιν, ἢ ὑπ' ἐκείνων παρακληθῆναι, εἰ κατ' ἐκείνους ἐγένετο. «Καὶ ὑμεῖς μὲν (Φησὶν) οἶσθε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παρ' ὑμῶν ταῦτά μοι γραμμάτα, καὶ τὴν σῆλην εἰπὶ τι σεμνόν· ἐμοὶ δὲ σῆλη ὑβρανομήκης ἔσηκεν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ μαρτυρεῖσα τὴν ἀρετὴν.» Εἰς τοσῶτον ἀφικνεῖται τῆς παρρησίας, ὡς ἀμφοτέροις ἑαυτὸν ἀντετάξει τοῖς στρατηγοῖς καὶ τοῖς τῶν πολιτῶν καὶ τοῖς τῶν πολεμίων. *Aristid. in Orat. de paraphthegmate. Vidimus non aliam fuisse orationem de Statua, atque eam de donario. Aristot. Rhetor. II. 23. nominat πρὸς Ἀρμόδιον,*

et Iphicrati, ad quem optimo iure pertinere videtur, sine scrupulo assignat. Apud eum conseruantur, quae subiunxi: Εἰ, πρὶν ποιῆσαι, ἤξιν τῆς εἰκότος τυχεῖν, εἰάν ποιήσω, ἔδοτε ἄν' ποιήσαντι δ' ἄρ' ἔδωσέτε; μὴ τοίνυν μέλλοντες μὲν ὑπισχνέσθε, παρόντες δ' ἀφαιρέσθε. Id. II. 24. γενναϊότατος ὁ βέλτιστος. Καὶ γὰρ Ἀρμόδιω καὶ Ἀριστογείτονι ἑδὲν πρότερον ὑπῆρχε γενναῖον πρὶν γενναῖον τι πράξαι. Et mox Τὰ γούν ἔργα συγγενέστερά ἐσι τὰ ἑμα τοῖς Ἀρμόδιῳ καὶ Ἀριστογείτονος, ἢ τὰ σά. » Iphicratis multa exstant fragmenta apud *Aristot. Rhetor.* multa argute dicta, ex oratt. nonnulla defumta, apud *Plutarch. Apophthegm.* *Huius adolescentis supra aetatem virtus admirabilis fuit, nec unquam ante eum Athenienses inter tot tantosque duces aut spei maioris aut indolis maturioris imperatorem habuerunt, in quo non Imperatoriae tantum, verum et Oratoriae artes fuere.* Iustin. VI. 5. Adde *Nep. in vita. Xenoph. Polyaen. Athen. Aelian. Poll. Senec. Aristid.* modo laudatum. *Frontin.* De Statua Iphicratis et rebus ab eo deinde gestis quaedam apud *Demosth. c. Aristocratem.*

LXV. Περὶ τῆς Ἰφικράτους προδοσίας. Siue *Απολογία Ἰφικράτους.*] Et haec quoque oratio, de qua multa reperies in *Dionysio* et *Plutarcho* in *Lysia*, neque per aetatem, ideam et characterem dicendi, ad nostrum pertinere potuit, ut visum est *Dionysio*, Critico peritissimo. Si eadem sit oratio, ut credo, quam dixit Iphicrates κινδυνεύων ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ὑπ' Ἀριστοφῶντος, lector beneuolus huc referet fragmenta, quae sequuntur. Σὺ δ' αὐτὸς εἰ κύριος ἦσθα τῶν νεῶν, πρότερον πρῆδωκας ἄν, ἢ ἔ; ἐπεὶ δὴ ἀπέφησεν ὁ Ἀριστοφῶν· εἴτα σὺ μὲν ἔκ ἄν πρῆδωκας ἄν Ἀριστοφῶν, Ἰφικράτης δὲ πρῆδωκεν; » *Aristid. περὶ παραφθέρου.* Iphicrates ὑπὸ τῶν περὶ Ἀριστοφῶντος καταβλήτορευόμενος ἔφη Βελτίων μὲν ὁ τῶν ἀντιδίκων ὑποκριτής, δρᾶμα δὲ τῶν ἄμεινον. *Plutarch. Πολυτ. Παραγγελμ.*

LXVI. Ὑπὲρ Καλλίσχρου.] Μετ' αἰβακίου δὲ καὶ τραπεζίῃ πωλῶν ἑαυτὸν.] Ex Poll. X. 24.

LXVII. Πρὸς Καλλιλέα.] Απόμισθοι.] Ex Harpocr. et Suid.

LXVIII. Κατὰ Καλλίῃ, ὕβρεως.] Καὶ ἐξελθῶσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσι.] Ex Poll. III. 8.

LXIX. Ὑπὲρ Καλλίου.] Οὗτοι δὲ φάσκοντες πλείονα μισθώσασθαι καὶ τίμημα καταστήσασθαι.] Ex Harpocr. et Suid. in Τίμημα.

Αποτίμημα.] Ex iisdem ibid.

LXX. Πρὸς Καλλιπίδην.] Λάρεκος.] Ex Harpocr. in v.

LXXI. Πρὸς Καλλιφάνην, ξενίας.] Νοθεῖα.] Ex Harpocr. et Suid.

LXXII. Κατὰ Κνησίῃ.] Duæ erant orationes *Lyſiae c. Cineſiam*, teste *Harpocrate* in v. Harum altera inscribatur ὑπὲρ Φανίῃ παραινόμεν, indeque defumitur fragmentum, quod sequitur. Qui *Athenaeum* cum *Harpocrate* conferet, et quae proxime sum adnotaturus leget, norit haec esse vera.

Θαυμάζω δὲ εἰ μὴ βαρέως φέρετε, ὅτι Κνησίας ἐστὶν ὁ τοῖς νόμοις βοηθός, ὃν ὑμεῖς πάντες ἐπίσασθε ἀσεβέστατον ἀπάντων, καὶ παραινωμώτατον ἀνδρώπων γεγονέναι. Οὐχ ἕτος ἐστὶν ὁ τοιαῦτα περὶ θεῶν ἐξαμαρτάνων, ἃ τοῖς μὲν ἄλλοις αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν, τῶν κωμωδοδιδασκάλων ἃ ἀκέετε καὶ ἑκάστον ἐνιαυτόν; οὐ μετὰ τῷτε ποτὲ Απολλοφάνης καὶ Μυσαλίδης δὲ καὶ Λυσίθεος συνεσιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι

B 3

τῶν

1. Quae tamen ex comicorum fabulis quotannis auditis.] Hanc veram versionem esse liquet. *Athenaeus* enim *Cineſiam* ἐπὶ ἀθεότητι κωμωδόμενον vocat. Eadem est mens *Harpocr.* in v. Μνημονεύει [*Lyſias*] τ' ἀνδρός [*Cineſiam*] λέγων ὡς ἀσεβέστατος εἴη, καὶ παραινωμώτατος, καὶ ὅτι καὶ οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι (i. κωμωδοδιδάσκαλοι) καὶ ἑκάστον ἐνιαυτὸν γράφουσιν εἰς

τῶν ἀποφράδων, ἀντὶ νημηνιαζῶν κακοδαιμονιστὰς σφί-
σιν αὐτοῖς τῆνομα θέμενοι, πρέπον μὲν ταῖς αὐτῶν τύ-
χαις, οὐ μὴν ὡς τοῦτο διαπραττόμενοι τὴν διάνοιαν
ἔσχον, ἀλλ' ὡς καταγελῶντες τῶν θεῶν καὶ νόμων τῶν
ἡμετέρων. Εκείνων μὲν οὖν ἕκαστος ἀπώλετο, ὥσπερ
εἰκὸς τῆς τοιούτης. Τῆγον δὲ ὑπὸ πλείων γνωσκόμε-
νον οἱ θεοὶ ἔτῳς διέθεσαν, ὥστε τῆς ἐχθρῆς αὐτὸν βέ-
λεσθαι ζῆν μᾶλλον ἢ τεθνᾶναι, παράδειγμα τοῖς ἄλ-
λοις· ἵν' εἰδῶσιν, ὅτι τοῖς λίαν ὑβριστικῶς πρὸς τὰ θεῶα
διακειμένοις ἢ εἰς τῆς παῖδας ἀποτίθενται τὰς τιμω-
ρίας, ἀλλ' αὐτῆς κακῶς ἀπολύσει μείζους καὶ χαλεπω-
τέρας τὰς συμφορὰς καὶ τὰς νόσους, ἢ τοῖς ἄλλοις ἀν-
θρώποις, προσβάλλοντες. Τὸ μὲν γὰρ ἀπεθανεῖν ἢ κα-
μῆν νομίμως κοινὸν ἅπασιν ἡμῖν ἐστίν· τὸ δ' ἔτῳς ἔχοντα
τοσούτον χρόνον διατελεῖν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπο-
θνήσκοντα μὴ δύνασθαι τελευτῆσαι τὸν βίον, τήτοις
μόνοις προσήκει τοῖς τὰ τοιαῦτα, ἅπερ ἔτος, ἐξημαρτη-
κόσιν. Ex *Athenaeo* l. 12. iuxta finem.

LXXIII. Πρὸς Κλενίαν.] Επειδὴ πάντες κατέ-
δαρθον, ἐσκευασμένος¹ τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἷός τ'
ἦν πλεῖστα, ὑπὸ μάλης λαβαῖν ἐξήγαγε, ξίφος ἔχων.
Ex *Suid.* in Ὑπὸ μάλης.

Χιλίους.] Ex *Harpocr.* in Χίλιοι διακόσιοι.

XXXVII.

αὐτόν. nimirum ad hunc ipsissimum locum adludit
Harpocratio, quem integrum conseruauit *Athenaeus*.
Quaenam erant turpia illa, quae modestiae lex *Lysiam*
proferre vetuit, meum quoque est filere. Quae Co-
mici dixerint, discas licet ex *Aristoph. Ran.* 369. *Con-*
cion. 330. collat. cum σχ. ad *Ran.* 153. *Plutarch.* de
gloria *Atheniens.* Ο γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιη-
τῆς γεγονέναι διδυράμβων, καὶ αὐτὸς μὲν ἄγονος καὶ
ἀκλεῆς γέγονε· σκωπτόμενος δὲ καὶ χλευαζόμενος
ὑπὸ τῶν κωμωδοποιῶν, ἢ εὐτυχῆς δόξης μετέσχηκε.

1. F. συσκευαστάμενος.

LXXVII. Πρὸς Κλεόστρατον.] Οὐδὲ εἴ τις εἰσποιητὸς πάθος ὁὐδεὶς ἀποσρεφῇ τὴν μητέρα αὐτοῦ τῶν χρημάτων.] Ex *Pristian.* l. 18.

LXXV. Πρὸς Κριτόδημον.] Επίπεμπτον.] Ex *Harp. et Suid.* in v. Vid. *Salmas. de m. do usurarum.* *Harp.* in *Επιδέκατον* et *Vales.* ad loc. Τὰ θυσιάσματα ὑμῶν καὶ τὰ ἐπιδεκαταῦμῶν. *Deuteron.* XII, 11. At *supra* versu 6. τὰ θυσιάσματα ὑμῶν καὶ τὰς δεκατάς ὑμῶν.

LXXVI. Ὑπὲρ Κτησιάρχε.] Επισκήπτω.] Ex *Harpoer. Suid. et Etym. M.* in *Επεσκήψατο.*

LXXVII. Κατὰ Κτησιφῶντος.] Καὶ τὲς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων παῖδας, ὧν οἱ πατέρες βοηθήσαντες ὑμῖν ἐτι ζῶσι, ἀπειπεῖν ἐν τοῖς νόμοις μήτε δίκαιον λέγειν.] Ex *Suid.* in *Απειπάτο.*

LXXVIII. Περί τῃ Κυνὸς ἀπολογία.] Ελυμαίνοντο γάρ με τὸν Καρκίνον εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες.] Ex *Harpoer. et Suid.* in *Καρκίνος.* Αἱ γυναῖκες *Cod. Harpoer. MS. Cant. pariter vt. Mediceus,* qui libri conueniunt in plurimis.

LXXIX. Κατὰ Λαίδος.] Φίλυρά γέ τοι ἐπαύσατο πορευομένη, ἔτι νῆα ἔστα, καὶ Σκιάνη, καὶ Ἰππίαφεις, καὶ Θεόκληα, καὶ Ψαμάθη, καὶ Λαγνίσκα¹, καὶ² Ἀνθεία.] Ex *Athen.* l. 13. bis. In secundo tamen loco deest ἔτι νῆα ἔστα et ad finem additur καὶ Ἀρισόκληα.

LXXX. Πρὸς Λακράτην.] Οὐδ' ἂν εἰ πολὺ ἐλάττονα τόκον λογίσαιτό τις, ἢ ὅσον ἔτοι ὀβολοσατῆντες τὲς ἄλλες πράττονται.] Ex *Harpoer. et Suid.* in *ὀβολοσατῆ.* *Suid.* tamen Οὐδ' ἂν εἰ πολλοὶ ἐλάττονα τόκον λογισαίντο σοι, ἢ ὅσον, etc.

B 4

LXXXI.

1. F. νόθος.

1. L. Λαγίσκα, vt in posteriori loco legit *Athenaeus*, *Harpoer. et Suid.* Λαγίσκα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λαίδα, εἰ γνήσιος.

2. Δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἀντεῖαν et quae sequuntur. *Athen.*

LXXXI. Πρὸς Λεπτίνην.] Πρὸς Ελπίνην. Codd. nonnulli.

Αρδηττος.] Ex Harpocr. in v. Vid. Poll. VIII. 10.

LXXXII. Κατὰ Λυσιθέου.] Εστὶ δὲ κάμψαντι, τῷ τείχεσ, ὡ βελή, γωνιασμός ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυχωρίᾳ] Ex Harpocr. in Γωνιασμός. Κάμψαντι, τῷ τείχεσ, ὡ βελή, ἐστὶ γωνιασμός ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυχωρίᾳ πάνυ ποθῇ. Suid. in Γωνία.

Εβιάζετό τε γὰρ καὶ οἷος ἦν ἐξευρεῖν τὴν θύραν.] Ex Suid. in Οἷος, comparato cum Harpocr. in Οἷος εἶ.

Οἷος τε εἶ] Ex Harpocr. et Suid.

Πληθύνον.] Ibid.

Στύραξ.] Ex Harpocr.

Φάληρον.] Ibid.

LXXXIII. Περὶ Μακαρτάτε κλήρε.] Προσπάλλ-
τιοι.] Ex Harpocr. in v.

Σιπύα.] Ex Harpocr. in v. ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίου
τῶν Μακαρτάτε χρημάτων.

LXXXIX. Κατὰ Μαντίου.] Νότιον.] Ex Har-
pocr. in v.

XC. Πρὸς Μεδόντα, ψευδομαρτυριῶν.] Αντίκυ-
ρα.] Ibid.

Απήχεα.] Ex Harpocr. et Suid.

Νάϊς.] Ex Athen. l. 13.

XCI. Πρὸς Μενέστρατον.] Πρεθεσμία.] Ex Har-
pocr.

XCII. Κατὰ Μικίνου, Φόνου.] Meminit huius
Orationis Auctor Argumenti ad Antiph. Κατηγορία Φό-
νου, hisce verbis. Εσκε μὲν ἔν ἑστος ὁ λόγος τῷ Λυ-
σίῳ λόγῳ τῷ πρὸς Μικίνην γεγεραμμένῳ. Vnde liquet
illas ὑποθέσεις vetustos satis habuisse auctores, Du-
dum enim perierunt hae Lysiae orationes. Meminit
etiam Lysiae λόγῳ πρὸς Μικρίνην Schol. Hermogenis p.
165. quam eandem fuisse iudico.

Επὶ τὸ σύνδεσπον κεκλημένον.] Ex Athen. ad fin. l. 8.

Οὐ

Οὐ πρὸς ἑταίρας ἀπίας ἀνήκειν δοκῶντα παραλελείψεται.] Ex *Priscian*. l. 18. vbi hodie sic legitur, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Μικρίνου. Φόνον δ' πρὸς κ. τ. λ. Corrige sodes, et confer supra Περὶ τῆς Ἠγησάνδρου κλήρου.

XCIII. Πρὸς Μιξιδήμῳ γραφὴν ἀπολογία.] Praeter loca infra adducta meminit huius Orationis *Harpocrat.* in *Επιθέτας ἐορταῖς* et in *Προχειροτονία*.

Καὶ δύο παῖδας αὐτῷ ἀκολούθως εἶναι, ἃν ἕτος τὸς μὲν Μισσαῖον καλεῖ, τὸν δὲ Ἡσιόδον· ὅτι μὲν ὁ κρινόμενον ἐπετίθεισε τὴν οἰκέτας ἕτω καλεῖν δῆλον.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in *Μισσαῖος*.

Διήρεξα.] Ex *Harpocr.* et *Suid.* in voce, et *Poll.* VIII. 8.

Λέχαιον.] Ex *Harpocr.* in v.

Πρόπεμπτα.] *Ibid.*

XCIV. Πρὸς Μνησίμαχον.] Συντίθεται δὲ τέτοις καὶ Καρκίνος ὁ ποιητής, εἰπων

Οὐ κῆνος ἐξέστησε, τὰς γὰρ ἐμφύτας
Ορθῶς παγείσας μὲν φρένας
Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Ex *Harpocr.* in *Καρκίνος*. Senarios Carcini a *Lyfha* laudatos ita legit *Vales.* et *Harpocr.*

Νῦ κῆνος ἐξέστησε τὰς γὰρ ἐμφύτας
Ορθῶς παγείσας μὲν φρένας
Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

XCV. Κατὰ Μνησιπτολέμῳ.] Meminit *Photius* Cod. CCLXII.

XCVI. Κατὰ Μόσχῳ.] Δήμαρχος.] Ex *Harpocr.* in v.

XCVII. Πρὸς Ναυσίαν περὶ τῆς τύπῃς.] Ἀλλὰ διὰ τὸ τρεῖς τέχνας ἐργάζεσθαι, τὴν τε λιθουργικὴν καὶ λιθοτριβικὴν καὶ πρὸς τέτοις τὸ τετραφυκέναι.] Ex *Suida* in *Λιθουργική*.

B 5

Τ 5

1. Τετραφυκέναι legit *Vales.* Vid. *Kuhn.* ad *Poll.* VII.
27. Et profecto huiusmodi spurcitiem subesse olim vidi.

Τῷ γείσῃ συντετελεσμένῃ καὶ τῷ κρηπιδαίῃ.] Ex Poll. VII. 27. dissimulatis verbis Πρὸς Ναυσίαν.

XCVIII. Τπὲρ Νησοκλέεσ.] Νησικλέεσ Cod. Harpocr. MS. Cantab.

Επιδιαθήκη.] Ex Harpocr. in Επιδιατίθεσθαι.

IC. Πρὸς Νικαρχὸν τὸν αὐλητὴν.] Ακμάζεισ.] Ex Harpocrat. in v. et Suid.

Αντιγενίδας.] Ex Harpocrat. in v.

C. Κατὰ Νικίδε.] Dicemus proxime ad fragmentum Κατὰ Νικίε.

CI. Κατὰ Νικίε.] Laudari video ab Antiquis orationes *Lysiae κατὰ Νικίδε, κατὰ Νικίε, κατὰ Νικίε ἀργίας, κατὰ Νικίε φόνε*, et denique ὑπὲρ Νικίε. Quas omnino tris esse statuo, sc. *Defensionem pro Nicia Imp. Contra Niciam quendam, actionem Caedis et contra Niciam, actionem Inertiae*. Nam eam contra Niciam ab *Actione Inertiae* non esse dirimendam persuasum habeo, et si minus hoc loco, alibi tamen veris vincam. Quae denique solitarie laudatur *contra Niciam*, vel ad *Caussam Inertiae* vel *Caedis* referendam esse quis non videt? Ad priorem iudico. Nam ubique ab *Harpocr.* ita laudatur, sc. sine *caussae* adiectione, ibi Cod. MS. Cant. legit constanter Νικίδε.

Διαγρᾶψασθαι.] Ex Harpocr. in. v.

Δωροζενία.] Ibid.

Ευθύνα.] Ibid.

Θέτταλος.] Ibid.

Ιτεῖος.] Ibid.

Πτώματα ἐλαιῶν.] Ibid.

CII. Κατὰ Νικίε, ἀργίας.] Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νερκείδε Δράκοντα Φησὶ γεγραφέναί τὸν νόμον, Σόλωνα δὲ τεθεικέναι. Laert. in Solone. Lex erat de Ocio deferendo. Laertii Editiones Steph. et Basil. habent κατὰ Νικίε, et vicissim, vt monui, Cod. MS. Harpocr. Cant. pro Νικίε in impressis, κατὰ Νικίδε vel Νικιδίε.

Κητ-

Κηττοί.] *Ex Harpocr. in v. Cod. Cant. Κατὰ Νικίδου.*

Οβολοσατεῖ] *Ex Harpocr. in v. Κατὰ Νικίδου.*
Vide tu numi in propriam classem redeg.

Ποτάμός.] *Ex Harpocr. in v.*

CI. Κατὰ Νικίε, Φένε.] *Επιβλήτας.] Ex Harpocr. in v. vbi libri constanter defendunt Νικίου.*

CIV. Ὑπὲρ Νικίε.] *Κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναυμάχητον ὄλεθρον. ἰκέται μὲν αὐτοὶ τῶν θεῶν κα-
 θίζοντες, προδότες δὲ τῶν ὄρκων ἡμᾶς ἀποφαίνοντες,
 ἀνακαλῶντες συγγένειαν, εὐμένειαν.] Ex Theophras-
 to ἐν τοῖς περὶ λέξεως γραφεῖσι, vti laudatur a Dio-
 nyf. Halic. in Lysia: qui nostro hanc orationem con-
 stanter abiudicat, sed rationes in aliud opus contulit:
 de Lysiae sc. orationibus genuinis, quod gravissimo
 impendio Rei publicae literariae ad nostrum saeculum
 non περιῆλθεν. Quanquam ex aetate potuit esse Ly-
 siae, quandoquidem ea Niciae Imp. obuenit in Sicilia
 calamitas anno ante reditum Lysiae ex Thuriis.*

CV. Πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβελον.] *Ἔυσις.] Ex Harpocr.*

CVI. Ὑπὲρ Νικομάχης πρὸς Ελεφαντίδην καὶ
 Διοφάνην.] *Memorat Marcellin. ad Hermogenem. p.
 130.*

CVII.] *Πρὸς Ξενοφῶντα.] Συγκομίσας δὲ δῶ-
 ρα καὶ ἀποδόμενος τὸ ἀργύριον.] Suid. in Συγκομιδῇ.
 Eadem procul dubio est, quam memorat Etym. M.
 in Συγκομιδῇ. Πρὸς Ξενοκράτην· Συγκομίσας δὲ δῶ-
 ρα καὶ ἀποδὼς τὸν ἄγρον. Meursius non recte fecit,
 qui duas exinde orationes procudit.*

CVIII. Περὶ τῆς Ονομακλέους θυγατρὸς.] *Πεν-
 τακοσιομέδιμοι.] Ex Harpocr. in v.*

Γβάδα.] *Ibid.*

CIX. Κατὰ Πανταλέοντος.] *Ικανότης.] Ex
 Poll. IV. 3.*

CX. Πρὸς

CX. Πρὸς Πειθόδεμον ὑπὲρ ἀποσασίῃς.] Θερεπτήν.] *Poll.* VII. 4. *Ni legendum Πρὸς Πυθόδημον ἀπολογία, ut Meursius autumavit.*

CXI. Πρὸς Πολέμονα.] *Suid.* in v. *Επὶ καλᾷ μὴ ἀρεῦν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὸν Πολέμονα λόγῳ διαβαλὼν τινὰ τῶν ἀπλήτων γεωργῶν, τὰ ἐν τῇ γῇ καταχρώμενον, καὶ κατ' ἔτος ἐξαναλίσκοντα τὴν ἰσχύον αὐτῆς, φησιν. Οὗτοσι δὲ πυροὺς ἐπὶ καλᾷ μὴ ἀρεῖ, τρεῖς σι, αἰεὶ σπείρων ὑδεμίαν ἀνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν.*

CXII. Κατὰ Ποσιδίππου.] *Απολαχεῖν.*] *Ex Harpocr. et Suid.* in v.

CXIII. Πρὸς Πυθόδημον ἀπολογία.] *Τῆτες.*] *Ibid.*

CXIV. Κατὰ Στρατοκλέους, ἐξέλης.] *Memorat Harpocr.* in *Εξέλης.*

CXV. *Απολογία Σωκράτους.*] *Ο δ' ἐν Φιλόσοφῳ [Socrates] Λυσίου γραψάντος ἀπολογίαν αὐτῷ, διαγνοὺς ἔφη, Καλὸς μὲν ὁ λόγος, ὦ Λυσία, οὐ μὴν ἀεμόττων ἐμοί· δηλαδὴ γὰρ ἦν τὸ πλέον δικανικὸς ἢ ἐμφιλόσοφος· εἰπόντος δὲ τῷ Λυσίῳ, πῶς, εἰ καλὸς ἐστὶν ὁ λόγος, ἐκ ἂν σοι ἀεμόττης; ἔφη, Οὐ γὰρ καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ ὑποδήματα εἴη ἂν ἐμοὶ ἀνάεργμοσα;* *Laert.* in *Socrate.* *Quum omnium sapientissimus esset [Socrates] sanctissimeque vixisset, ita in iudicio capitis pro se ipse dixit, ut non supplex aut reus, sed magister aut dominus videretur esse Iudicum. Quinetiam quum ei scriptam orationem disertissimus Orator Lysias attulisset, quam, si ei videretur, edisceret, ut ea pro se in iudicio uteretur, non inuitus legit, et commode scriptam esse dixit: sed, inquit, ut, si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles et apti ad pedem, quia non essent viriles; sic illam orationem disertam sibi et oratoriā videri, sortem et virilem non videri.* *Cic. de Orat.* I. 54. *Eadem pene Quintil.* XI. I. II. 15. *Valer. Max.* VI. 4. *Quos exscribere, cum eadem sunt, non vacat.*

Memi-

Meminere quoque huius Orationis *Plutarch.* *Photius* in vita *Lyfiae*. Apologiam Socratis scripsere quoque *Plato*, *Xenopho* et *Libanius*, quorum orationes exstant: item *Demetr.* *Phalerius* (vid. *Laert.* in *Heraclito*) *Plutarch.* (vt constat ex *Lampriae* catalogo) *Theo* *Antiochenus* *Stoicus* et *Zeno* *Sidonius*. Non vtique *Demosihenes*, *Aeschines* et *Hyperides*, vt falso existimauit *Ionfius de Scriptor. Hift. Philosoph.*

CXVI. Πρὸς Σώζρατον, ὑβρεως.] *Ιστοτελής.*] *Ex Harpocr.*

CXVII. Κατὰ Τελαμῶνος.] *Συνεῖδα.*] *Ex Harpocr.* *Συνεῖδα* *Suid.* et *Cod. Harpocr.* MS. *Cant.* Vid. de his *Hesych.* *Etym. M. Vales.* ad *Excerpt. Peiresc.* p. 66. Idem ad *Harpocr. Poll.* VIII. 9. *Ptol. Hephaest.* apud *Photium* p. 485. *Athen.* p. 698. C.

Κάδετος.] *Ex Harpocrat.* et *Suid.*

CXVIII. Πρὸς Τιμόθεον, προδοσίας.] Memorat *Plutarchus* in vita *Lyfiae*, h. p. *Συνέγραψε δὲ λόγον καὶ Ἰφικράτης, τὸν μὲν πρὸς Λεμόδιον* (citatur haec oratio ab aliis περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνας, et indifferenter περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς. Vid. sup. p. 19.) *τὸν δὲ προδοσίας κρινόν Τιμόθεον.* Locus maleficus, vt plurimi in hac vita. Qui postulauit Timotheum proditionis, erat *Iphicrates*, non *Lyfias*. Lege itaque *Συνέγραψε δὲ λόγος Β Ἰφικράτης, τὸν μὲν — τὸν δὲ προδοσίας κρινόντι Τιμόθεον.* Cum exarabatur κρινόντι Τιμόθεον, excidit in describendo altera syllaba τι.

CXIX. Πρὸς Τίμωνα.] Οἱ δ' αἰλαζνεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως, καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται, ὥσπερ ἄνθρωπος.] *Ex Suid.* in *Εσχηματ.*

CXX. Πρὸς Τιμωνίδην.] Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τῇ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο, ὃ παρανοῶν, ὃ δὲ γυναικὶ πισθεῖς;] *Ex Suid.* in *Διάδοσις.*

CXXI. Κατὰ Τίσιδος.] Αρχιππος γὰρ ἕτος, ὃ Ἀθηναῖοι, ἀπεδύσατο μὲν εἰς τὴν αὐτὴν παλαίστραν, ἔπερ καὶ Τίσις ὁ Φεύγων τὴν δίκην Ὀργῆς δὲ γενομένης, ¹ ἐς κώμματα τε αὐτῆς καὶ ἀντιλογίαν καὶ ἔχθραν καὶ λοιδορίαν κατέστησαν. Ἔσιν ἔν Ἡυθέας ἐρασῆς μὲν τῷ μερακίῳ· πάντα γὰρ εἰρήσεται τάληθῇ πρὸς ὑμᾶς· ἐπίτροπος δὲ ὑπὸ τῷ πατρὸς καταλελειμμένος. Οὗτος, ἐπειδὴ Τίσις πρὸς αὐτὸν τὴν ἐν τῇ παλαίστρᾳ λοιδορίαν διηγῆσατο, βυλόμενος χαρίζεσθαι, καὶ δοκεῖν δεινὸς καὶ ² ἐπίβηλος εἶναι, ἐκέλευσεν αὐτὸν, ὥς ἡμεῖς ἐκ τε τῶν πεπραγμένων ἡσθήμεθα καὶ τῶν εὖ εἰδῶτων ἐκυθόμεθα, ἐν μὲν τῷ παρόντι διαλλαγήναι· σκοπεῖν δὲ ὅπως αὐτὸν μόνον περ λήψεται. Πεισθεῖς δὲ ταῦτα, καὶ ἀπαλλαγεῖς, καὶ χρώμενος, καὶ προσποιούμενος ἐπιτήδειος εἶναι, εἰς τῆτο μανίας, τηλικῆτος ὢν, ἀφίστατο τ' ἐτύγχανεν μὲν ἕσα ἱπποδρομία ἀνακείων δ' αὐτὸν μετ' ἐμοῦ παρὰ τὴν θύραν παριόντων ἀλλήλων τυγχάνησιν ὄντες· τὸ μὲν πρῶτον ἐκέλευεν· ἐπειδὴ δὲ ἐ μετ' αὐτῷ δειπνήσαντες ἔν, ἤδη συσκολᾶζοντες, ἐλθόντες κόπιομεν τὴν θύραν. Οἱ δ' ἡμᾶς ἐκέλευον εἰσιέναι. Ἐπειδὴ δὲ ἔνδον ἐγενόμεθα, ἐμὲ μὲν ἐκβάλλουσιν οἰκίας· τητονί δὲ συναρπάσαντες, ἔδησαν πρὸς Ἴον κίονα. Καὶ λαβὼν μάστιγά τις, ἐνλείνας πολλὰς πληγαῖς, εἰς οἶκημα αὐτὸν καθεῖρε. καὶ ἐκέζηρεκεσεν αὐτῷ ταῦτα μόνον ἑξαμαρτεῖν· ἀλλ' ἐζηλωκῶς μὲν τῶν νέων τῆς πονηροτάτης ἐν τῇ πόλει, νεωστὶ δὲ τὰ πατρῶα παρεληφώς, καὶ προσποιούμενος νέος καὶ πλούσιος εἶναι, πάλιν τῆς οἰκέτας ἐκέλευεν, ἡμέρας ἤδη ³ γενομένης, πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν ⁴ δῆσαντες μάστιγυν. Οὐ-

1. Sylburg. legit ἐς σκώμματα τε ἐξ αὐτῆς. In marg. Cod. Bodl. ἴσως. εἰς σκώμματα τε αὐτοῖς.

2. Sylburg. ἐπήβολος.

3. Vel γεγεννημένης pene cum MSS.

4. Rectius δῆσαντας.

τω δὲ τῷ σώματος ἤδη πονήρως διακείμενε, Αντίμαχον μεταπεμψάμενος, τῶν μὲν δειπνῶν τύχοι· ἔτος δὲ μεθύων ἔλθοι· ἐκκόψας δὲ τὴν θύραν, καὶ εἰσελθὼν κακῶς λέγει αὐτὸν καὶ τὸν Αντίμαχον καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν. Αντίμαχος δὲ ὠργίζεται μὲν αὐτοῖς, ὡς μεγάλα ἡμαρτηκόσιν ὅμως δὲ μάρτυρας παρακαλέσας, ἡρώτα αὐτὸν πῶς εἰσέλθοι· ὁ δὲ, κελεύσαντος Τισίδος καὶ τῶν οἰκετῶν, ἔφασκε. Συμβεβηυότων δὲ τῶν εἰσελθόντων ὡς τάχιστα λῦσαι, καὶ τὰ γεγεννημένα δεινὰ νομιζόντων εἶπαι, ἀπέδοσαν αὐτὸν τοῖς ἀδελφοῖς. Οὐ δυναμένε δὲ βαδίζειν, ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ Δεῖγμα ἐν κλίνῃ. καὶ ἐπέδειξαν πολλοῖς μὲν Ἀθηναίων, πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ἄλλων ξείων, ἔτως διακείμενον, ὥστε τὲς ἰδόντας μὴ μόνον τοῖς ποιήσασιν ὀργίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς πόλεως κατηγορεῖν, ὅτι ἐδημοσάει δὲ παραχερῆμα τὲς τὰ τοιαῦτα ἐξαμαρτάνοντας τιμωρεῖται.] *Ex Dionysio Halic. de admir. dicendi vi in Demofth.*

CXXII. Κατὰ τῶν Τριάκοντα.] *Meminit Plutarch. in vit. Lysiae et in libro de gloria Atheniensium. Nimirum Oratio contra Eratosthenem.*

CXXXIII. Ὑπὲρ Φανίε, παρανόμων.] *Memorat Athen. l. 12. Vide fragmentum Κατὰ Κινησίου. Duas enim scripsit orationes contra Cineliam, quarum altera inscripta est Κατὰ Κινησίου ὑπὲρ Φανίου, παρανόμων.*

CXXIV. Πρὸς Φαυσίαν περὶ τοῦ τύπου.] *L. Πρὸς Ναυσίαν etc. Quod fragmentum videas.*

CXXV. Περὶ Φερενίκου, ὑπὲρ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλήρε.] *Si fas mihi sit mouere lapidem, quem Callimachus*

ς. Et hic locus, aequè ac nonnulla in superioribus, sine integriorum Codd. ope restitui non posse videtur.

6. Δεῖγμα ex *Lysia* laudat *Harpocr.*

machus posuit (nam ab eo, teste *Dionysio*, ita inscribitur haec oratio) legerem lubens Ὑπὲρ Φερενίκου περὶ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλήρου. Causam enim agit pro Phoenico reo in actione hereditatis. Εἰς δὲ καὶ παρὰ τῷ Λυσίᾳ τις ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου, δίκην Φεύγοντος περὶ κλήρου, ποιέμενος τῶν ἀπολογίαν. *Dionys. Halic.* de hac oratione. Atque ita laudatur a *Suida.*, sc. ὑπὲρ Φερενίκου. cetera non nominat. Quanquam non ignoro *Isaei* orationes κληρικὰς concipi, ut plurimum ὑπὲρ τοῦ — κλήρου.

Ἀναγκαῖόν μοι δοκεῖ εἶναι, ὧς ἄνδρες δικασταί, περὶ τῆς Φιλίας τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Φερενίκου πρῶτον εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἵνα μηδεὶς ὑμῶν θαυμάζη, ὅτι ὑπὲρ ἑδενὸς ὑμῶν πῶποτε εἰρηκῶς πρότερον, ὑπὲρ τέττερυνὶ λέγω. Ἰμοὶ γάρ, ὧς ἄνδρες δικασταί, ξένος ἦν Κηφισόδοτος, ὁ τέττου πατήρ· καὶ ὅτε ἐΦεύγεμεν ἐν Θήβαις, παρ' ἐκείνῳ κατηγόμην, καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλος Ἀθηναῖων ὁ βουλούμενος· καὶ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ ἰδία καὶ δημοσία παθόντες ὑπ' αὐτῷ, εἰς τὴν ἡμετέραν αὐτῶν κατήλθομεν. Ἐπεὶ δ' ἔν ἑτοιταῖς αὐταῖς τύχαις ἐχρήσαντο, καὶ Φυγάδες Ἀθήναζε ἀφίκοντο, ἡγούμενος τὴν μεγίστην αὐτοῖς ὀφείλειν χάριν, ἕτως οἰκείως αὐτὸς ὑπεδεξάμην, ὥστε μηδεὶνα γινῶσθαι τῶν εἰσιόντων, εἰ μή τις πρότερον ἠπίεστο, ὁπότερος ἡμῶν ἐκέκτητο τὴν ἑστίαν. Οὔδεν μὲν ἔν καὶ Φερένικος, ὧς ἄνδρες δικασταί, ὅτι πολλοὶ λέγειν εἰσὶν ἐμῷ δεινότεροι, καὶ μᾶλλον τοιούτων πραγμάτων ἔμπειροι· ἀλλ' ὅμως ἡγέσθαι τὴν ἐμὴν οἰκειότητα πιστοτάτην εἶναι. Αἰσχρὸν μοι ἔν δοκεῖ εἶναι, κελεύοντος τέττου, καὶ δεομένου τὰ δίκαια αὐτῷ βοηθῆσαι, περιιδεῖν αὐτὸν, καθ' ὅσον οἷός τ' εἰμὶ ἐγὼ, τῶν ὑπ' Ἀνδροκλείδῃ δεδομένων στερηθῆναι.] *Ex Dionys. Halic.* in *Isaeo*.

Εἰ μὲν γὰρ ἀγρὸς κατέλιπεν Ἀνδροκλείδης, ἡ ἄλλην Φανεράν ἑστίαν, ἐξῆν ἂν εἰπεῖν τῷ βελομένῳ, ὅτι ἑδὲν μὲν ψεύδεται¹, αὐτῷ δὲ δέδοται περὶ ἀργυρίᾳ καὶ χρυσίου

σις καὶ ἀφανὲς ὁσίας. Δηλονότι ὅσις ἔχων αὐτὰ φαίνεται τῷ δέδωκεν.] Ex *Suid.* in Οὐσία Φανερά.

CXXVI. Κατὰ Φιλίππου, ἐπιτροπῆς.] *Λεκτέρος.*] Ex *Harpor.*

Ζερά.] Ibid.

Ὀδός. Ὀδός. cum spiritu leni ex *Harpor.*

Πεδιακά.] Ex *Harpor.*

Κλεῖδας.] Ex *Poll.* X. 4.

CXXVII. Πρὸς Φιλοκράτην, συμβολαίᾳ ἀπολογία.] Non existat, vt absurde *Meursius* existimavit.

Βησις.] Ex *Harpor.*

Ευώνυμοι.] Ibid.

CXXVIII. Πρὸς Φίλωνα, ὑπὲρ Θεοκλείδου, Φόνου.] Ex *Poll.* IX. 5.

Ἀλλ' εἰς τὸ οἰκάριον τὸ ὀπισθε τῆς γυναικωνίτιδος.

CXXIX. Κατὰ Φιλωνίδου.] Ex *Athen.* l. 13.

Εἰς ἃν γυνὴ ἐταῖρα Ναῖς ὄνομα, ἥς *Λερχίας* κύριος ἐστίν· ὁ δ' ὑμέναιος¹ ἐπιτήδεος ὁ Φιλωνίδης δ' ἐρᾶν φησί. Memorat et alibi *Athenaeus* in eod. libro hunc locum. Εν δὲ τῷ κατὰ Φιλωνίδου βιβαίων ὁ Λυσίας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, καὶ Ναῖδος τῆς ἐταῖρας μέμνηται, καὶ ἐν τῷ πρὸς Μένοντα ψευδοματυριῶν. Ex *Lyfiae* loco emendat antiquus ille Criticus locum *Aristoph.* in *Pluto*. Μνημονεύει αὐτῆς καὶ *Λεξοφάνης* ἐν τῷ *Γηρυτιάδῃ*. μήποτε δὲ καὶ ἐν τῷ *Πλάτῳ*, ἐν ᾧ λέγει

Ερᾶ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;
γραπτέον Ναῖς καὶ ὁ Λαῖς. Orationem hanc praeter ea laudat *Harpor.* in Ναῖς et *Κακώσεως*.

Ηλιάζεσθαι.] Ex *Harpor.* in *Ηλιάια*.

CXXX.

1. Locus hic vel corruptus est, vel mutilus, qui facile in integrum restitui posset, si hodie adhuc exstaret oratio *Lyfiae*, ex qua eum *Suidas* excerpsit. *Kuster*.

1. F. pro ὑμέναιος rescribendum est ὑμέτερος.

Lyfiae Tom. II.

C

CXXX. Ὑπὲρ Φρυγίχου θυγατρὸς.] *Αρκεῦσαι.*
*Ex Harpocr. et Suid. in v. et eod. Harpocr. in Δεκά-
 τεύειν. Vid. Gronou. Mauffac. et Valesf. ad Harpocr.
 Rhodigin. Lect. Antiq. XXVI, 19. Excerpt. Histor. Le-
 xic. Coisl.*

CXXXI. Πρὸς Χαίρεστρατον.] *Ἐπακτος ὄρεος.*
*Ex Harpocr. Ita contra mentem Harpocr. recte haec
 verba exponunt Valesf. in notis ad Mauffac. et Steph.
 Diatrib. ad Harpocr.*

CXXXII. Περὶ τοῦ Χρυσοῦ τρίποδος.] *Ἀργυρώ-
 ματά τε ἢ χρυσώματα ἔτι ἢ διδόναι.] Ex Athen. l. 6.
 Voces ἀργυρώματα et χρυσώματα laudat quoque Poll.
 VII. 24. ex hac oratione, et pariter X. 44. ex oratio-
 ne πρὸς Κλέωνα, vnde cum viris doctis titulum recte
 emendabis, πρὸς Κλέωνα περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος. Ἀρ-
 γυρώματα ex *Lysia* laudat *Suid. in v.**

Κορυβιστής.] Ex Poll. VII. 33.

CXXXIII. Πρὸς Χυτρίνον.] *Ἐξαίφνης τοῦ συνα-
 κολεθῆντος οἰκέτης λίθον τις λαβὼν ἐκρεσε τὸν λυχνῶ-
 χον.] Ibid. X. 26.*

CXXXIV. Ὑπὲρ τοῦ Ψηφίσματος.] *Meminit
 Plutarch. in *Lysia*.*

FRAGMENTA EPISTOLARVM LYSIAE.

Αλλὰ μὲν καὶ Ἰσοκράτης ὁ τῶν δητόρων αἰδημονέστερος
*Μετάνειραν εἶχεν ἐρωμένην καὶ Καλλὴν, ὡς Λυ-
 σίας ἰσορεῖ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς.] Athen. l. 13.
 Λυσίας ἐν ἐπιστολῇ. Καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν, τὰς
 δὲ μασχάλας δασείας.] *Suid. in ὑπὸ μάλης.**

Λυσίας

Λυσίας ἐν ἐπιστολῇ. - Ως ὁ φιλῶ σε, Φαυλότῳτά
 με μεγίστην καταγνώσκεις. Εἰ γὰρ ἦθος τοιοῦτον, καὶ
 τρέπον, καὶ ψυχὴν, καὶ εὐνοίαν ἔτως ἀπροφασίστως,
 ἔτι δὲ συνήσιας οἰκειότητα καὶ λόγων κοινωνίαν μὴ καθ'
 ὑπερβολὴν ἀσπάζομαι, τίς γένοιτ' ἂν ἐμὲ ἀθλιώτερος,
 ὃς ἀνασθῆναι ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν;] Suid. in Φαῦ-
 λον εἶρη.

Epist. ad Asybarum.

Γενναίως γὰρ αἱ γυναῖκες πώμαλα ἔφασαν ὀρχε-
σθαι αὐτάς, δέον ἔδὲ πύσας ἀπηλλάχθαι τῷ συμ-
ποσίου.] Suid. in Πώμαλα.

Epist. ad Metaniram.

Γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμῶς κατακειμένων.]
Suid. in Ομοῦ ἐγ. et Phot. MS.

Φευγανοφόροι.] *Poll.* VII, 29.

Λυσίας, Ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδου ἐπι-
 σολῇ εἰς γνήσιος. Ἡ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυ-
 κότερον εἶναι, ἢ περιφοριῶσθαι.] *Harpor. et Suid.*
 ἢ Περιφοριῶσθαι.

FRAGMENTA INCERTA.

Ex Clem. Alexandr. Strom. 6.]

Ισσοκράτους πάλιν εἰρηκότος, ὥσπερ τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἐκ ἐκείνης συγγενῆς οὔσα, Λυσίας ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς (Ὀρφανικοῖς viri docti) λέγει. Καὶ φάνερος γέγονεν οὐ τῶν σωμάτων συγγενῆς ὦν, ἀλλὰ τῶν χρημάτων.

Ex Harpocracione.] Απόκρισις. Οὗτος δὲ ὁ
 ῥήτωρ [Andocides] καὶ ζητητὴς ποτε ἐγένετο, ὥς φη-
 σι Λυσίας, καὶ Ισοκράτης, καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς
 Πρέσβειον. In Ζητητής. Χολκείδα. Λυσίας, δῆμος
 τῆς Λεοντίδος.

Ex Hesychio.] Τιμωρία.

Ex Phrynicho.] Καταγνόχασι. Εντέχνως.
 Ex Iulio Polluce.] Νεανιεύόμενοι. L. II. c. 2.
 Νεανία. *ibid.* Εφορείας. II. 4. Ανυποπτότε-
 ρος. *ibid.* Μυκτηρίζειν. *ibid.* Εισιόντων πρὸς τῇ
 Νεμέᾳ ἔσηκεν ἐπιδέξια. *ibid.* Πολυφιλότερος. III. 5.
 Αδελφίτους. III. 8. Σύνδουλοι. *ibid.* Δεκνοφό-
 ρος VI. 17. Προπράτας. VII. 2. Συμπράτας.
ibid. Ιματίδια. VII. 12. Αρπάσαι τὴν κνημίδα
 τῆς ἀμάξης. VII. 26. Ξυλοφορίαν. VII. 29. Ανα-
 δικία. VIII. 5. Αντεδικάσαντο. *ibid.* Αποπέμ-
 ψεως. (sc. δίκη) VIII. 6. Κακοτεχνίου. (sc. δίκη)
ibid. Κατεδιητησάμην. *ibid.* * Μείζονος παρα-
 βύσου. VIII. 10. Καταγωγὰ. IX. 5. Στήριγγας.
 X. 34. Κνημίαν. *ibid.*

Ex Aristide.] Αἰὲν ὥσπερ ἔφη Λυσίας, κοί-
 νον ἑαυτὸν εἶναι φίλον τῆς πόλεως, ἔτω καὶ περὶ ἡμῶν
 χρὴ διανοῆσθαι, κοινὰς τινὰς εἶναι τοῖς Ἑλλήσι φίλους,
 καὶ νῦν ὑπὲρ τῶν κοινῶν δικαίων ἀγωνίζεσθαι. c. Plat.
 2. Οὐ Λυσίας Πλάτωνα σοφιστὴν καλεῖ, καὶ πάλιν
 Αἰσχίνην. *ibid.*

Ex Philostrato.] Τὸ μὲν μὴ ἐρῶντι χαρίζεσθαι,
 Λυσίᾳ δόξα. *Epist. ad Athenaidem.*

Ex auctore. qui DEMETRII PHALEREI NO-
 men ementitur §. 128.] Οσας ἄξιους ἦν λαβεῖν πλη-
 γὰς, τοσαύτας εἴληφε δραχμάς.

Ex Ioanne Stobaeo.] Serm. II. Οσις τοῦ μὲν
 μὴ ἀδικεῖν οὐ προνοεῖται, τῷ δὲ μὴ δύναι δίνην ἐπιμε-
 λεῖται, κακουργεῖ. Serm. XII. Ψεύδεσθαι προχει-
 ρότατον τοῖς πολλαῖς ἀμαρτάνεσιν. Serm. XLIV.
 Τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν δικάζοντας ἄξιον, ἣν περ νο-
 μοθετῶντας.

Ibid.

* Fortasse adludit Poll. ad locum istum pag.
 Edit. nostrae 426. εἰ δὲ δίαίταν καταδαιτησάμενος οὐ-
 δένος.

Ibid. Εἰ μὲν οἶόν τ' ἦν ἐκ τῶν προτέρων λόγων τὰ δίκαια γινώσκειν, ἔδεν ἂν ἔδει τὸς Φεύγοντας ἀπολογεῖσθαι, ἀλλ' ἀκριτὶ ἀποδνήσκεν· ἐπεὶ δὲ τὰ ψευδῆ λέγειν δυνατόν ἐστι τοῖς κατηγοροῦσι, δίκαιον ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ἀκῆσαντας, τῆνικαὐτὰ τὴν περὶ τῆς δικαίας ψῆφον φέρειν. Ibid. Προσῆκει δ' ἡμῖν περὶ φυγῆς δικάζουσι μὴ παρανομεῖν, ὅλ' εὐτεβεῖν, μῆδε θορύβῳ τὰ πράγματα κρίνειν, ἀλλὰ σιωπῇ τὰ δίκαια γινώσκειν. Ibid. Ἡ γὰρ ἂν ἡμέρα γυνὴ προδῶ τὸ σῶμα, καὶ τὴν τάξιν λίπη τῆς αἰδῆς. εὐθέως παραλλάττει τῶν φρενῶν, ὥς νομίζεν τὸς μὲν οἰκείους ἐχθρὸς, τὸς δὲ ἄλλοτριους πιστός· περὶ δὲ τῶν καλῶν καὶ αἰτχρῶν ἐναντίαν ἔχει τὴν γνώμην.

Ex Etymologo M.] Διακωδωνισθέντες. Εκωδωνίζοντο.

Ex Photii Lexico inedito] Κεκοινωνημένοι, κοινὴν ἔχοντες τὴν ἑστίαν, ὥς φησιν Λυσίας. Λιπομαρτύριον. Λυσίας. καὶ Λειποτάξιον. Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ Πλάτων ἐν Ἀδωνιδί. Σύνδειπνα, τὰ συμπόσια, καὶ Λυσίας καὶ ἕτεροι *.

Ex Suida.] Αἰσιῶν. Αἰσιῶ. Τῷ νόμῳ κελεύοντος τὸς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν ἑστίαν καθιστάναι, ὅτος δὲ ναυτικὸς ἡμᾶς ἀποφαίνει. In Εγγειον. Εκωδωνίζοντο. Ωμιῶν δὲ ἔγωγε τοιαύτη Φιλία συνηρμόσθαι, ὥς μὴδ' ἂν τὴν Ἐμπεδοκλέους ἐχθρὰν ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι ¹. In Ἐμπεδοκλέους ἐχθρὰ. Ἡλικία τῆς πόλεως. Πόα ². ἐκάστη βοτάνη ἔτω λέ-

C 3

γεται

* Vid. Fragm. Orat. Κατὰ Μκίνε, Φόνε.

1. Pro ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι legit *Apostol.* VIII. 21. qui h. l. citat *ισχύσαι διατῆναι*.

2. Πόα etiam ex *Lyfia* totidem fere verbis laudat *σχ.* *Aristoph.* *Equit.* 600. et *Photius* in *Lex. Gr.* inedito. Obseruetur quoque *Photium* in omnibus fere

γεται· ἡ δὲ σμήχβσα Πόα λέγεται παρὰ Δημοσθένης καὶ Λυσία, ὡς, ἐν Πόα πλυνάντων ἔτω μαλακίαν ἐδόξασε. Χρηματιστής. Χρημάτων — ὁ δὲ Λυσίας ἐπὶ τῷ χρυσῷ κατασκευάσματος τίθησι.

Ex Corintho, De Dialectis, statim ad initio.] Ἡ γὰρ γλῶσσα κατὰ Λυσίαν τὸν ῥήτορα νῦν ἔτε πολὺν ἔτε μικρὸν ἔχει ὁ δὲ νῦν, ὃ μὲν πολὺ, πολὺς· ὃ δὲ μικρὸν, μικρός.

Ex Eustathio, ad Hom. Il. Σ.] Ὡςπερ καὶ ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσία, τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὃ ἐστὶ μανθάνοντα.

Λυσίας ἐν ταῖς παρὰσκευαῖς laudatur a Marcellino ad Hermog. p. 142.] Λυσίας ἐν δυσὶ λόγοις. Harpocr. in Βεβαιώσεως. Quas esse duas orationes contra Cinesiam existimavit Maussacus.

Lysiae λόγοι Επιτροπικοί. Dionys. Halic. in *Lysia*. Athenaeus. Ὀρφανικοί. Clem. Alexandr. ¹ Βίαιοι. Εἰσι δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι Βίαιοι. Harpocr. et Suid. in. Βιαιών. Συμβολαίων. Athen. Επιταφιοί. Plut. et Suid. in vita *Lysiae*. Theo. Ἐγκωμία. Idem Plut. et Suid. Τεχναὶ Ῥητορικαί. Idem. Ἐρωτικοί. Idem Plutarchus. Λόγοι Θεσεως ². Theo.

cum Suida consentire, etiamsi eius auctoritas non sit diserte a me adducta.

1. Φάσις — λέγεται ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν οἰκῶν. Ὅτε γὰρ μὴ ἐκμισθώσαιεν οἱ ἐπιτροποί τὸν οἶκον τῶν ἐπιτροπευομένων ἔφαιεν αὐτὸν ὁ βεβλόμενος πρὸς τὸν Ἀρχонта — Τῆς δὲ περὶ τῶν ὀρφανικῶν οἰκῶν Φάσεως [μαρτύρια ἐστὶν εὐρεῖν] παρὰ Λυσία, πρὸς τὴν Φάσιν τῷ ὀρφανικῷ οἷκῳ. Suid in Φάσις. Eadem habet *Etym.* M. nisi quod laudet pro *Lysia*, *Lycurgum*. Vid. *Iungerm.* ad *Poll.* l. VIII. c. 6. §. 49.

2. Θέσις est Quaestio a propriis personis et tempo-

Theo. c. 2. Cuiusmodi sunt, Περὶ τῶν Ανακαλυπτηρίων, et περὶ τῆς Αμβλώσεως, fortasse etiam περὶ τραύματος ἐκ προνοίας. Ὀλυμπικοὶ. Hermog. de formis Orat. Tom. II.

Λυσίας ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ψηφίσμασιν. Ἐν δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ψηφίσμασιν, ἃ τοῖς Ξένοισι ἐπὶ τι μέγα (vel ἐπιτίμημα) ἐγράφετο, ἔστιν εὐρεῖν. Εἶναι αὐτῶ καὶ οἰκείαν ᾠήσιν. Poll. VII. 2. Quanquam Gronovius ad Harpocr. in Ἀνιλέσσα negat haec ad *Lysiam* pertinere: quod verum esse existimo.

Ex P. Rutilio Lupo de fig. Sent. Lib. I.

Epiptoe. Constat igitur, Iudices, Simonem domo sua, ab suis Diis Penatibus, vi cum summa iniuria esse exturbatum. Nam Cheremenes¹ cum hominibus² armatis ad eum venit. Cum venisset, sine vlla religione domum eius expugnauit: expugnata vi domo, familiam abstraxit: abstractam tormentis omnibus excruciauit: cruciatam vinxit: vinctam in publicum proiecit: opinor ne³ suum maleficio tacitum lateret, sed vt⁴ cum praetereuntes prostratam familiam viderent, et a vicinis⁵ rem gestam audirent, simul et oculis et auribus scelus illius vsurparent.

Dialysis. Omnibus in rebus suam confidentiam ostentabat. Debitum petebamus? Non dissoluebat. Minabamur? Contemnebat. Lex nihil valebat: magistratus negligebat. Venit hoc tamen nobis nouissime tempus vliscendi.

C 4

Etho-

ribus ad uniuersi generis orationem traducta. Cic. in Orat. Vid. Laert. in Aristot. init.

1. Lege Chaeremenes.
2. Omnibus Edit. B. Rhenan.
3. Praedonem Rhenan.
4. d. Rhenan.
5. Ab his Rhenan.

Ethologia. Rure rediens, Iudices, homo maior natu, magno calore, vix sufferens viae molestiam, tamen his verbis egomet me consolor. Per fortiter demum laborem, iam breui domum venies expectatus: excipiet te defatigatum diligens atque amans vxor: ea sedulo ac blande praeministrando detrahet languorem, et simul senilis nutriendo recuperabit viris. Haec me in itinere cogitatio prope confectum confirmabat. Postea vero cum domum veni, nihil earum rerum inueni: sed potius bellum intestinum ab vxore contra me comparatum.

Lib. II.

Dicaeologia. Nam ego huic, Iudices, quicquid ad superius, nihil succenseo: nihil enim deliquisse cognoui, sed in hoc nouissimo facto cum plenum malitiae perfidiaequae inuenirem, merito reprehendere atque odiose coepi. Quaeritis fortasse quid acciderit causae; quamobrem eundem et laudem et vituperem. Quod idem commutata voluntate non est, qui fuerat: neque idem nunc de se audire debet, quod prius consueuerat, cum sine noxa se gerebat. Non arbitratus es ¹ igitur rursus eum reuersum ad officium ², atque amicum tibi futurum? Quo modo? quem sciam tantum facinus in se ³ admisisse, vt in reliquum tempus neque beneficio ⁴ locum neque benevolentiae spem relinqueret?

Prolepsis. Hac oratione saepius apud me utebatur, et orabat, vt suarum acrumnarum misererer, inopiaequae subuenirem. Quid multa? Commotus humanis

1. Est *Rhenan*.
2. Officio *Rhen*.
3. Me *Rhen*.
4. Officio *Rhen*.

manis precibus deprecantis⁵, quod petebat dedi, solus soli, quo minus nota calamitas hominis esset. Sed ut paratus⁶ venisse videbatur, iam se negabit⁷ accepisse, et flens vobis supplicabit, ut se a calumniatoribus cripiatis. Vos autem cum sic⁸ agentem videritis, facitote ut et illius et mei memineritis.

Brachyepia. Quaeres a me, quo iure obtinere possim, quo iure mihi Polienus⁹ reliquit. quo iure Praetor dedit possessionem. Leges me defendunt, ad te non pertinet, hi veritatem sequantur.

Ibid. Sed nos¹⁰ aequum est voluntatem dispicere. Nam consilio valuit¹¹, fortuna lapsus est: homo fuit, fatetur, concedendum non omnia posse; hoc enim Deorum est proprium

*Sysceuasus.*¹² Quapropter¹³ pergam: in multos latgitionem, abstinentiae testimonium non credideris: multo enim confidentius hoc genus hominum furatur. Nam quo magis eget ad sumtum ambitionis, audacius facit rapinam, ut huic ipsi ambitioni copia suppeditari possit.

Aparia. Nec iam rationem inuenimus, qua flecti posse speremus: ita nos omnibus modis tentatos acerba ac nimium tua facultas affligit.

C 5

ADDEN-

5. Deprecanti quod petebat dedi *Rhen.* Deinde, dedi solus: soli communis nota calamitas hominis esset.

6. Imparatus *Rhen.*

7. Negavit *Rhen.*

8. Se *Rhen.*

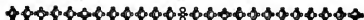
9. Id erat fortasse, Polyaenus.

10. Vos *Rhen.*

11. Voluit *Rhen.* Minus recte.

12. *Synnoctiosus.* Συνοκείωσις *Rhen.*

13. Quapropter per gratiam in multos, vel propter gratiam. *Barth. Aduersar. XVI. 12.*

ADDENDA FRAGMENTIS.

Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ. Ita Schol. in *Panathenaicum Aristidis** laudat orationem, quae videtur esse Σωκράτους ἀπολογία, de qua nonnulla a me iam dicta sunt: Eis adde istud *Stobaei*, Serm. 7. Σωκράτης Φεύγοντος τὴν δίκην Λυσίας λόγον τινὰ συγγράψας ἤλθεν αὐτῷ κομίζων, καὶ ἐκέλευε χρῆσασθαι. Τῷ δὲ Λυσίῳ εἰπόντος, καὶ μὴν κάλλιστον αὐτὸν εἶναι, καὶ τὰ ῥόδα, ἔφη, κάλλιστά ἐστιν, ἀλλ' οὐ πρέπειν αὐτῷ τὸ σεφάνωμα. Τεθνήξῃ τείνυν, ἔφη ὁ Λυσίας, εἰ μὴ ἔτῳε ἀπολογήσῃ. ὁ δὲ, εἰ γάρ, ἔφη, καὶ μὴ νῦν πάντως τεθνήξομαι.

Λυσίας κατ' Ἀρίωνος laudatur in Cod. MS. *Harpocratonis*, *Biblioth. Reg. Cant.* qui nonnulla servat in editis non legenda. Ο δὲ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χερνίβον φάμεν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φασί. Λυσίας χερυσοῖς χερνιβίοις καὶ θυμιατηρίοις. Eustath. ad *Odyss.* α. 135. Locum hunc laudat *Athenaeus* et *Lysiae* oratione contra *Alcibiadem*, vt supra vidimus.

* *Valeſio* ad *Harpocr.* fideiuffore. Verum aut fallitur Vir celeberrimus, aut aliis vſus eſt ſcholiis praeter ea, quae hodie edita leguntur.

Consensus paginarum editionis Lipsienſis Lyſiae cum
paginis et verſibus editionis Tayloranae primae
ſeu Londinenſis.

Lipſ.	Tayl.	Lipſ.	Tayl.	Lipſ.	Tayl.
2	1	1	28	13	52 pen.
4	2	1	9	15	11
5		3	30	16	1
6	3	4	1		6
7	4	3	2	17	6
8		6	3		8
9	5	2	4		10
10		4	5	18	8
11		8	7		9
12	6	3	8		vlt.
13		5	9	19	7
14	7	1	40		9
15	8	5	1	20	8
16		9	2		vlt.
17	9	8	3	21	pen.
20	10	3	4	22	10
2		6	5	23	1
3	12	8	6		pen.
4	13	1	7	24	4
5		6	8	25	1
6		vlt.	50	26	1
7	14	4	51	27	6
					6 38 4

Lipſ.

Lipf.	Tayl.		Lipf.	Tayl.		Lipf.	Tayl.	
77	39	3	109	55	5	137	71	5
8		9	110		9	8		7
9	40	1	1		vlt.	9	72	2
82		5	2	56	7	140	73	1
3	41	5	3	57	2	2	73	5
4	42	2	4		vlt.	3	74	8
5		8	5	58	4	4	75	5
6	43	2	6		vlt.	5		12
7		8	7	59	5	6	76	6
8	44	5	8		pen.	7	77	1
9		7	9	60	13	8	78	1
90		pen.	120	61	8	9	79	4
1	45	5	1		vlt.	150		11
2	46	1	2	62	9	1	80	pen.
4		10	3		pen.	2	81	vlt.
5	47	7	4	63	7	3	82	4
6	48	1	5	64	3	4		9
7		7	6		vlt.	5	83	6
8		10	7	65	6	6	84	4
9	49	9	8	66	5	8	85	4
100	50	2	9		10	9		8
2		11	130	67	2	160	86	7
3	51	3	1		11	1	87	1
4		pen.	2	68	2	2		8
5	52	1	3	69	1	3	88	1
6		12	4		vlt.	4	89	1
7	53	9	5	70	6	6	90	2
8	54	vlt.	6		pen.	8		5

Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.
169	pen.	207	109 2	242	124 2
170	91 4	8	pen.	3	125 2
1	92 7	210	110 2	4	5
2	pen.	1	6	8	126 3
3	93 10	2	9	9	127 4
4	94 10	3	111 2	250	128 1
5	95 1	4	pen.	1	3
6	7	5	112 9	2	9
7	9	6	vlt.	3	129 5
8	96 3	7	113 2	5	8
9	7	8	8	6	130 7
181	pen.	221	114 2	7	vlt.
2	97 6	2	6	8	132 1
3	8	3	115 pen.	260	133 3
4	vlt.	4	116 4	1	vlt.
5	99 1	6	10	3	134 4
6	3	7	117 3	4	135 2
7	101 1	8	11	5	9
8	102 1	9	118 3	6	136 1
191	103 3	230	7	7	5
2	5	1	pen.	8	9
6	105 1	2	119 4	9	137 1
9	106 1	3	pen.	271	5
200	6	4	120 8	2	pen.
1	9	5	121 5	3	138 5
2	107 1	7	pen.	4	139 3
3	vlt.	8	122 3	5	pen.
4	108 3	240	123 4	6	140 5
5	7	1	7	7	141 1
					Lipf.

Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.
278	141 5	308	156 11	345	172 4
9	9	9	15	7	10
280	142 5	311	157 3	8	173 6
1	12	2	13	9	174 3
2	143 3	3	158 7	356	10
3	11	4	10	1	175 8
4	144 13	5	159 4	3	pen.
5	145 3	6	10	4	176 3
6	11	7	160 1	5	8
7	146 4	8	vlt.	6	177 6
8	10	9	161 10	7	vlt.
9	147 2	320	162 4	9	178 2
290	11	3	pen.	360	179 2
1	148 5	4	163 5	1	vlt.
2	pen.	5	164 1	3	180 2
3	149 3	6	10	4	7
4	pen.	7	165 1	5	pen.
5	151 1	8	4	6	181 1
7	152 1	9	10	7	7
8	pen.	330	vlt.	8	vlt.
9	153 4	1	166 5	9	182 13
300	6	2	9	370	183 2
1	154 1	3	13	1	8
2	3	5	167 3	2	13
3	pen.	6	10	3	184 1
4	155 4	7	168 4	4	5
5	9	8	8	5	186 2
6	156 4	9	169 1	6	4
7	6	343	170 2	7	187 7
					Lipf.

Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.
378	187 13	409	205 8	438	224 4
9	17	410	12	440	11
380	8 6	1	6 6	1	5 4
1	9 1	2	7 3	2	6 6
2	190 1	3	9	3	7 1
3	5	4	8 3	4	8
4	191 1	5	pen.	5	8 pen.
5	2 3	6	9 7	6	9 9
6	8	7	210 1	7	231 1
7	pen.	8	10	8	2 4
8	3 6	9	1 3	9	3 2
9	10	420	11	450	10
390	4 4	1	2 1	1	4 5
2	9	2	11	2	5 8
3	5 6	3	3 12	3	6 6
4	6 6	4	4 1	4	7 2
5	7 4	5	8	5	11
6	8 3	6	pen.	6	8 8
7	vlr.	7	5 11	7	9 3
8	9 13	8	6 9	8	6
9	200 vlr.	9	7 7	9	240 4
400	1 3	430	vlr.	460	11
2	2 2	1	8 12	1	1 3
3	5	2	9 13	2	2 1
4	13	3	220 5	3	9
5	3 5	4	pen.	4	3 3
6	4 1	5	2 3	5	14
7	10	6	3 4	6	4 1
8	5 4	7	11	7	pen.
					Lipf.

Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.
468	245 13	497	261 8	527	279 13
9	6 3	8	2 6	8	280 11
470	7 3	9	9	9	pen.
1	8 4	500	3 1	530	1 7
2	13	1	11	1	10
3	9 2	2	4 9	2	2 2
4	11	3	5 1	3	3
5	250 1	4	9	4	8
6	5	5	10	5	3 2
7	251 1	6	6 5	6	4 2
8	vl.	7	vl.	7	6
9	2 1	8	7 9	8	5 1
480	12	9	11	9	6
1	3 5	510	vl.	541	6 1
2	pen.	1	8 12	2	8
3	4 4	2	9 9	3	7 2
4	12	3	270 7	4	3
5	5 1	4	1 3	5	9
6	6	5	2 1	6	8 5
7	13	6	3 1	7	9 6
8	6 4	8	4 1	8	290 3
9	pen.	9	3	9	14
490	7 7	520	9	550	1 5
1	11	1	5 5	1	14
2	8 7	2	6 3	2	2 8
3	9 8	3	7	3	3 11
4	13	4	7 6	7	4 1
5	260 1	5	8 5	8	5 2
6	8	6	9 9	9	5
					Lip.

Lipf.	Tayl.		Lipf.	Tayl.		Lipf.	Tayl.	
560	295	8	591	313	11	621	335	3
1		vlt.	2	4	3	2		vlt.
2	6	3	3		6	3	6	6
3		6	4	5	7	4	7	2
5		8	5	6	1	5	8	2
6	7	6	7	7	3	6	9	5
7		pen.	8	8	1	7		pen.
8	8	1	9	9	1	8	340	4
9	9	2	600		5	630		11
570	300	1	1	320	8	1	1	1
1	1	1	2	1	4	2		13
2	2	1	3		vlt.	3	2	3
3		2	4	2	9	4		11
4		12	5	3	2	5	3	1
5	3	6	6		13	6	4	1
6	4	1	7	4	pen.	7	4	6
7		11	8	5	6	8		pen.
8	5	14	9	6	1	9	5	9
9	6	8	610		10	640	6	2
580	7	3	1	7	12	1		4
1		5	2	8	6	3	7	2
2		11	3	9	1	5	8	2
3	8	13	4	330	1	6		5
4	9	3	5	1	9	8	9	1
5		6	6	2	9	9		6
6	311	1	7	3	1	651		13
8	2	2	8		11	2	350	3
9		7	9	4	3	3		11
590		vlt.	620		8	4	1	1
<i>Lyfiae Tom. II.</i>			D			Lipf.		

Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.
655	351 pen.	686	367 5	715	387 5
16	2 12	7	8 1	6	pen.
7	3 7	8	8	7	8 5
8	4 3	9	9 1	8	pen.
9	8	690	8	9	9 9
660	5 6	1	370 3	720	390 6
1	6 3	2	5	1	pen.
2	11	3	12	2	1 10
3	7 1	4	1 4	3	2 6
4	8 1	5	2 1	4	3 3
6	11	6	6	5	11
8	9 5	7	3 1	6	4 8
9	11	8	4 1	7	11
670	360 8	9	11	8	6 1
1	13	700	5 5	9	7 2
2	1 4	1	6 7	730	pen.
3	10	2	7 2	1	8 1
4	2 1	3	13	2	8
5	9	4	8 11	3	9 10
6	13	5	9 11	4	400 8
7	3 5	6	380 4	5	vt.
8	12	7	13	6	1 12
9	4 6	8	1 9	7	2 12
680	10	9	2 4	8	3 7
1	5 2	710	3 2	741	5 1
2	7	1	4 1	2	6 9
3	vt.	2	5 1	3	7 1
4	6 6	3	6 5	4	12
5	7 1	4	11	5	8 7
					Lipf.

Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.
746	409 5	776	428 8	807	448 2
7	10	7	pen.	8	449 4
8	410 5	8	430 1	9	vlt.
9	9	9	431 1	810	450 2
750	411 3	780	vlt.	1	11
1	8	1	432 12	2	451 pen.
2	412 2	2	433 5	3	453 3
3	10	3	pen.	4	8
4	413 9	4	434 6	5	454 2
5	vlt.	5	435 1	6	6
6	414 9	7	436 2	7	455 1
7	415 2	8	pen.	8	456 5
8	416 1	9	437 2	9	pen.
9	417 1	790	13	820	457 9
760	418 2	1	438 10	1	458 2
1	5	2	vlt.	2	459 2
2	9	3	439 3	3	10
3	419 6	4	11	4	460 7
4	420 8	5	440 5	5	11
5	421 2	6	10	6	461 3
7	422 1	7	441 4	7	462 3
8	pen.	9	442 5	8	463 2
9	423 7	800	443 8	9	464 13
770	424 3	1	vlt.	830	465 5
1	9	2	444 5	1	vlt.
2	vlt.	3	12	2	466 11
3	425 7	4	445 3	3	467 12
4	426 9	5	12	4	468 1
5	427 8	6	446 13	5	469 1
		D 2			Lipf.

Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.	Lipf.	Tayl.
836	470 1	870	488 5	898	508 4
7	6	1	pen.	9	509 6
9	471 3	2	487* 7	901	510 1
840	pen.	3	488* 4	2	9
2	472 11	4	489 1	3	511 1
4	473 9	5	8	4	512 1
5	474 1	7	490 5	5	513 4
6	10	8	pen.	6	pen.
7	475 1	9	491 4	7	514 vlt.
8	8	880	vlt.	8	515 7
9	11	1	492 7	9	516 8
850	476 7	2	493 6	910	517 6
1	477 6	3	494 8	1	518 1
2	12	4	497 1	2	519 5
4	478 7	5	vlt.	3	12
5	479 8	6	498 10	4	520 7
8	vlt.	7	499 6	6	521 10
860	480 8	8	vlt.	7	523 1
1	481 3	9	500 12	8	524 7
2	11	890	501 9	9	11
3	482 8	1	14	920	525 1
4	483 7	2	504 1	1	13
5	484 4	3	3	2	526 4
6	11	4	505 5	3	vlt.
7	485 7	5	506 10	4	527 11
8	486 2	6	pen.		
9	487 1	7	507 5		

ANNOTATIONES
TAYLORI AD LYSIAM
EX EDITIONE CANTABRIGIENSI
EXCERPTAE,
QVAE DESUNT LONDINENSI.

Pag. II. versu penult. τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν βαδ.]
vide Casaubon. ad Athen. IV. 21. et Duker ad Thucy-
did. 2, 78.

23. 1. Rectius καὶ τότε δὴ

32. 1. F. ἀφ' οὗ ὑμῖν ἀποδέδοται. v. Lect. Lys. c. I.
Iul. Poll. 8, 10. Perizon. ad Aelian. V. H. 5, 15. et cl.
Markland. ad h. l.

85. 2. vel παρὰ τῶν ἀγαθῶν a bonis viris, vel πα-
ρὰ τοῖς ἀγαθοῖς apud bonos viros.

92. 3. Ἀκολουθεῖν μετὰ τινος damnant Atticistae.
v. Phrynichum et viros doctos ad eundem.

98. 11. οἷος μέγας] Auctor Anonymus apud Sui-
dam in v. Ἀραῖς. λοιμός τῇ πόλει ἐνήκμαζεν οἷος βα-
ρύτατος.

156. 7. χρόνοις ὕστερον] χρόνος longum tempus.
Plenius Lucas 8, 29. πολλοῖς χρόνοις συνηρπάκει αὐ-
τὸν. longo tempore illum corripuerat. Aelian. V. H 4,
25. χρόνος διετελέσσε πολλὰς συνοικῶν τῷ ἀέρωσῃματι
τέτω.

166. 1. τοῦτων] MSS. πάντων.

177. 2. pro αὐτὸν lege σπεδὴν. et vide ad locum
ipsum et in Lect. Lysiac. c. 4. exeunte, quo pacto fidem
istius emendationis confirmavimus.

179. 1. Vel ἀνοήτως αὖ, ἢ τέτρω χαριζόμενοι
κατεψεύσαντο, vel ἀνοήτως αὖ τι τέτρω χ.

p. 184. Quae sequuntur ante finem orationis turbata sunt et fortasse imperfecta.

199. 1. *μυστηρίοις*] id est *in diis Mysteriorum*.

211. 3. Vel καὶ ἀπολύεται ἔδὲν δόξας ἀδικεῖν. ut vertimus, vel καὶ πολλοὶ ἔδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν.

224. vlt. Vel ὁ δὲ θεὸς τοσαύτην, vel θεὸς γὰρ τοσαύτην λήθην — αὐτὸς ἐπεθύμησεν ἀφικέσθαι.

284. vlt. ἐγγύς] vel dele ἐγγύς, vel repone εὐθύς.

360. 1. F. τὸ ἀπείλειν τῆτο, ἀποκλείειν νῦν ὀνομαζεται.

406. 8. pro τηρομένους, quod in nota Taylorig (n. 66.) dat editio Londinensis, dat editio Cantabrig. τηρομένους. cum his [ut versio nostra] Versio Taylorig, in utraque editione h. l. consentiens haec est *sest inane et officiosam nimis operam pro salute vestra sumere*.

482. ad notam (n. 11.) haec duo, Libanii alterum, alterum Heliodori, addit exempla editio Cantabrig. [Liban. in vita Demosthenis. τὸ μητρώον γένος τῷ ῥήτορος, ἐκ ἧν καθαρῶς αἰττικὸς. Heliodorus Aethiopic. initio ἦν δὲ οὐ πολέμου καθαρῶ τὰ φαινόμενα σύμβολα, ἀλλ' ἀνεμείμιτο καὶ εὐωχίας λείψανα.]

521. vlt. ex ὁ πατήρ efficit Taylor in ed. Cantabrig. annotat. ὀπλίτης.

531. pen. εὐρέσθαι] f. τρέπεσθαι vel πείσσαι.

536. pen. F. ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενος. Lucian. ὑπὸ ταυτὸν ἱματίον κατακείμενος, et ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενος, in vitarum auctione. ἀνακείμενος ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ Aristoteles apud Athenaeum. Ita Theocrit. Helenae Epithalam.

Ζανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαίναν.

626. 2. F. ἢ ἢ ἀνήγετο. v. Lect. Lysiac. c. 1.

661. vlt. F. ἀθληταῖς ἐνίκησεν. Creberrima sunt exempla. ineunte oratione abhinc secunda νικῆσας ἀνδρικῶ χορῶ, — κυκλικῶ χορῶ, — κωμῶδοις.

666. 2. Isocrates Panathen. πάντων δὲ μάλιστα

τῆς

σῆς ἡλικίας τῆς παρούσης, ἢ τὰς ἄλλας πέφυκεν ἀπο-
τρέπεν.

729. pen. ὁπότε δημοτεύοιτο] *in quem populum ac-
censeretur.*

732. vlt. Ita εἰς βιβλία *ubi libri veneunt.* εἰς τοῦ-
ψον, εἰς τὸν οἶνον, εἰς τᾶλαιον. v. Pollux. 9, 5.

734. 6. punge post παρέξεν, non post ἀγοράν.

738. 2. οἶδα] εὖ οἶδα ὅτι est phrasis familiaris. εὖ
autem inter διαμνημονεύετε et οἶδα situm latuit libra-
rium.

750. vlt. ἐπικλήρεα vna voce. *hic homo de calamita-
te mea, tanquam de orba ex asse herede disceptaturus venit.*
h. e. non permittit mihi esse debili et calamitoso, sed
de hoc quoque tanquam de re aliqua lucrosa et expe-
tenda litem mouet.

777. ad notam n. 44. addit editio Cantabrig. hoc
Demosthenis testimonium, e Thoma M. v. Ἀποδέχο-
μαι repetitum. ἄξιον ἀποδέχεσθαι σφόδρα τῶν τοῖς
ἑρκοῖς καὶ ταῖς συνθήκαις διακελευομένων ἐμμένειν. ve-
rum locus iste non huc erit referendus, sed ad p. 779.
n. 51.

780. 4. F. τὴν πολιτείαν ἂν παραμῆναι. Ab-
sorptum fuit ἂν a praecedente πολιτείαν.

872. annotat. (n. 7.) pro ὅ, τι dat editio Cantabr.
ἑτιοῦν.

886. 9. ἐκκλησιάζετο.

891. 5. καινὰ legit vir clarissimus. nisi ita interpre-
teris exempla, quae ad omnes spectant, ad publicum.
ut ἀγῶνες καινότεστοι Noster contra Dardanarios.

893. vlt. μὴ οὕτως διώκειν] v. Vlpian. ad Demo-
sthenem p. 664. ed. Wolf. *denuo lege experiri.*

Hae sunt Taylorig ad Lysiam annotationes ex eius editione Cantabrigiensi excerptae; quas cernere est, neque multas esse, neque magni momenti. Primum volumen Lysiae mei curanti mihi Cantabrigiensis editio ad manum non erat; neque suspicabar ei quicquam inesse, quod non esset in Londinensi. Sed falsum opinionis me fuisse, paulo post amicus me docuit, admonens in Cantabrigiensi curas Taylorig ad Lysiam posteriores haberi, et his in curis lectiones codicis Veneti. Accendit illa admonitio meum ardorem illam Cantabrigiensem videndi. Communicauit eam mecum *Fischerus*, V. C. Professor humaniorum literarum in hac Vniuersitate Lipsiensi, et Scholae Thomanae Rector. Reperi tum, annotationes illas, quas Cantabrigiensis exhibet editio, compendium, sed osseum, esse annotationum, quas Londinensis maior exhibet. perpaucas accessisse nouas, easque leues, et e codice Veneto vix quatuor aut quinque lectiones prolatas esse, easque non summi faciendas. Denique ita detracta esse signa annotationibus, vnde constet cuius auctoris quaeque sint; vt videatur Taylor diuinationes Marklandi tantum non omnes sibi arrogare voluisse. Rarissime certe eum appellat; vt plerumque nescias, cui coniecturam quamque tribuas. Haec admonenda habebam de editione Lysiae posterius a Taylorig curata, Cantabrigiae, in forma minori, A. 1740. Praefatio ab eodem huic editioni praemissa sic habet.

PRAEFATIO TAYLORI

AD EDITIONEM LYSIAE CANTABRIGIENSEM,

Vix prodierat anno superiore editio nostra, et studioforum manibus teri coeperat, quin sensi illico, me rem omnibus, qui literis politioribus delectantur, fecisse longe gratissimam; qui auctorem nulli ex vetustis ingenii aut styli laude cedentem, ex latebris, (delituit enim fere ad obliuionem) atque ex situ produxerim. Confestim mirabantur omnes et conquerebantur simul, negligi tam diu et ignorari scriptorem, cui propter venustatem sermonis nitidam atque emendatam orationem, iuuentutem graece discentem tuto concredere possint. Eorum igitur hortatu auctorem nostrum iterum typis describi curauim, minoribus quidem, nouis tamen iis et nitidissimis, ut et mole et precio ad usus communes atque ad subsellia informanda descendere potuisset. Adnotationes praeterea nostras in compendium redegi, ut pateret quodammodo emendationum ratio, quibus Lysiam maectauimus; minus tamen in legendo interPELLARETUR iuuenis Hellenismo operam daturus. Nam auctorem tantum mendarum suarum mole obrutum negligere, ut fuisset inhumanum: ita si annotationes ad plenum recudissem, vix visus essem rationem habere aut editionis priuatae et consulto minoris, vix istius aetatis, cui haec scribimus. Versionem nostram apposui emendatam et correctam sedulo, atque eo quidem in loco apponi curauim, in quo si omnes vbique conclusae fuissent, melius omnino consultum fuisset Graeciae fortunis. Postremo indicem aliquanto auctiorem adieci. Caetera, quaecun-

que sc. ad scriptoris ortum, conditionem ac celebritatem spectant, ad orationum fata et fortunas, ad historiam illorum temporum, in quibus inclaruerit, ea omnia, non laboris fuga, aut quia minus necessaria aut vtilia duxerim, sed eius, quam dixi, breuitatis studiosus omisi. Hoc interea habui quod monerem, me scil. opera V. C. et de literis bene meriti *Io. Christiani Wolfii*, Hamburgensis, nactum esse variantes lectiones codicis Veneti, eiusdem, vt suspicor, quo vsus olim est *Muretus*. Cuius fidem laudandi cum mihi aliquoties data fuerit occasio, ita subinde et mihi quoque gratulandi, quod locis nonnullis a me olim et viro praestantissimo *Ier. Marklando* per diuinationem restitutis auctoritatem plurimam conciliauerit. Vale. Dabam Cantabrigiae liX. Cal. Septembres.

PRAEFATIO TAYLORI

AD

EDITIONEM LONDINENSEM.

Tandem noua haec *Lyfiae Editio*, beneuole Lector, serius fortasse quam oportuit, serius certe quam destinavi aut praevidere potui, in manus tuas et iudicium publicum venit. Nam siue fuit mea in operis *Typographicis* nouitas et insolentia; siue itineris spatium, quod *Chartae* singulae ultro citroque confecerunt, atque adeo nonnullae odiosae difficultates, quae hominem minus gratiosum in literaria ista consuetudine adcomitari solent; siue denique varia et grauiora negotia *Reipublicae nostrae Academicae*, quae, interea dum prelum exercebatur, meam qualemcunque operam ad suas res obeundas publice excitauit,

ait, et quae omnia vitae meae officia merito suo maximo vindicare potest; quicquid id demum fuit, per sexennium et amplius productum est opus, quod infra angustiores limites conclusisse forsitan potuerunt aut fortunatiores, aut certe minus exercitati.

Moram in edendo, qualis fuerit, accepisti. *Utrum ea sit necne ut ab omni desidia turpitudine liberari possim: id, una cum libri, quem hodie versare octoepisti, fortuna, meaque adeo existimatione, quam in eo sitam esse video, tibi, benevole lector, tuaeque sententiae committo. Ea tamen lege committo, ut, si habeas, ubi ingenii solertiam, diuinandi felicitatem, atque in literis exercitationem desideres, nolis interea temeritatem exprobrare, quod in alienissimo Reipublicae literariae tempore, infructuosissima omnium studia atque artis plane deciduas excoluerim; quod iuxta Poetam,*

Laborem prouocando, perdomando taedium

Forsitán nec lecta multis e latebris scalpserim.

Esto sane: sed dum quisque suos patitur Manis, quidni ego non paterer nostros? Cur hereditatem, quae mihi obuenit, damnosam licet, non cernerem? Nam cum diu est, quod ad vetustos scriptores emaculandos, si minus natura, vsu tamen aliquo et studio deferebar, eos maxime, quos scirem et iuris antiqui consultissimos, et parentes ciuilis scientiae, mihi commendauit Maiorum nostrorum auctoritas: qui in Domo nostra bonarum artium foecundissima, antiquam Iurisprudentiam incultam esse noluerunt, quorumque meritis ad me quoque pertinet istius disciplinae professio. Ita hodie, cum ex nostro ingenio, tum ex aliorum institutis, ad ea studia detrudi me et quasi compingi video, quae (siqua est in literis praerogatiua displicendi; neque certatim frigescent) et serio displicent et frigescent maxime. Miseram sane conditionem vel tuendi vel ornandi Reipublicam literariam! quae si me fortasse minus deterreat, subagrestem, meis moribus uiuentem, et durum ad
magno.

magnorum pollicitationes, nonnullam tamen aegritudinem adfert, posse publice hebescere aciem literarum, et praestantissimorum hominum studium tardari, cum ex his literis ne minimus ille capiatur fructus laudis et existimationis, quem semper summum, hodie fere solum eruditi expectasse potuerint.

Quae cum sit publica fortuna artis nostrae, atque interea domi habeat, quod impendio esse possit, (est enim literarum varietate pene infinita et severitate inclementior, cum ceterae fere omnes in ambitu suo arctissime contineantur, neque ad alienos finis facile excurrant) mirari mecum soleo, unde optima quaeque ingenia ad haec studia accendi maxime soleant, et in communi bonarum artium naufragio serius restinguantur. Nescio enim, annon ex omni antiquitate summos homines vel abundantia doctrinae vel ingenii felicitate Disciplina nostra extulerit. Cum et in hoc ipso literarum flexu Academia nostra, ut in omni, ita in hac praecipue eruditionis parte maximos viros et omni praeconio dignos informare et excolere non destitit; BENTLEIUM utrumque, HARAEUM, MANGEIUM, THIRLBAEUM, WASAEUM, PEARCAEUM, WALKERUM, MARKLANDUM, IORTINUM, aliosque, quorum publice conticentur nomina, merita maxima non ignorantur.

Verum ex nostratibus nemo fere, aut hoc, aut superioribus saeculis in Iurisprudentia Attica atque Oratoribus Graecis operam suam locabat; in quibus tamen, si eruditionem spectes, maximo cum fructu locari poterat.
„Ex horum Oratorum scriptis non antiqui tantum Iurisconsulti Romani profecerunt plurimum, sed post instauratas literas Budaeus praesertim et alii suos fundos irrigarunt. Hodie pene ipsa nomina ignorantur. Tantum inuisa quondam Barbaries amatur¹. „ Imo eousque ignorabantur, ut, cum ad Lyfiam recudendum accessi, statim

I. Boecler. de Scriptoribus Graecis et Latinis.

tim sensu, non pauciores fere ad Editionem promouendam excitasse meae sedulitatis et constantiae existimationem, quam aut Tanti nominis celebritatem, aut cum hominis fama et scriptis consuetudinem.

Vnde tanta Incuria occupauit hanc literarum partem, quae tam insignem utilitatem secum adfert, inter plurimas hanc aliquam rationem esse arbitror: scilicet, quod harum Orationum, quae circumferuntur, Exemplaria, neque ea tamen facile obuia, Latina interpretatione fere destituantur. Quae est sane et altera conditio Graecarum literarum non minus dolenda, quod, cum nude prodierint, vix vnum aut alterum inueniant emptorem: cum vicissim nihil quidpiam fere magis ad earum interitum contulerit, quam popularis illa et puerilis versiones Latinas adtexendi consuetudo. Ita ex illa parte ignorantur, ex utraque negliguntur. Sed de his fortasse satis: aliquid tamen in hoc limine operis praefandum fuisse duxi, cum de horum studiorum infortuniis, tum nonnihil etiam de mea intempestiua opera in iis excolendis. Supereſt, ut de Auctoris nostri orationibus aliquid addam: quali scilicet fortuna in utraque aetate vsae sint, tum in ea, quae extinctas literas praeiuerit, tum in hac altera, quae Typographiae ope nouam librorum edendorum rationem introduxit; denique quantum ego praestiti in hac editione adornanda, et quibus subsidiis adiutus id operis in me suscepi.

In Scriptoribus recensendis eo melior fuit antiquorum Criticorum fortuna, quod saepenumero vetustissima exemplaria nacti sint, et quae aetate praecederent infinitam istam varietatem lectionis, quam ex describentium vel dolo malo, vel incuria subinde oriri necesse fuit. Eorum usum expediebat, quod nondum optimi et autographi Codd. Barbararum gentium furorem experti sint, neque iam reperto et introducto artis Typographicae usu incuriosius obseruari coeperint atque in manibus hominum paulatim esse deserint. Memorat Athenaeus (si bene memini, neque enim ab Athe-

naei lectione recens sum) Sophoclis Codicem ab ipso auctore scriptum: Pausanias in Bocoticis se vidisse adfirmat Hesiodi poema ab accolis montis Heliconis sibi commonstratum antiquissimis plumbeis laminis, procul dubio auctoritate publica in honorem tanti ciuis (si ciuis fuit) exaratum. Scriptores emaculare eisque ex appposito chirographo auctoritatem conciliare, eorum erat, qui vel primaevas membranas vel eis proximas usurparunt. Ita Aristotelem Tyrannio emendauit, (dubium tamen an primus) qui cum Lucullo vixit, ab Aristotelis aetate non longe diffitus². Antiquissimus procul dubio fuit Mnemo Pamphylius, quem *διεξωρνῆν* Hippocratis nominat Galenus, quippe de cuius notis criticis ad Hippocratem postea scripserunt Medici, qui videntur a Plinio laudari. In Romanorum scriptis quanquam ob ludorum celebritatem et exultant magis disciplinam Exemplaria et latius propagari et frequentius describi coeperint, attamen intra eam aetatem serio recensita fuisse accepimus, quae summa auctoritate destitui non poterant. Ita Tacitum et Apuleii nonnulla recognouit Crispus quidam Sallustius anno Aerae vulgaris 395, qui erat ab excessu utriusque Scriptoris infra trecentesimum. Vegetium (ut est in MS. Puteano) Eutropius, quisquis demum fuerit, certe Vegetio ipso non multum recentior. Priscianum FLACCUS THEODORUS DIONYSII V. D. MEMORIALIS SACRI SCRINII EPISTOLARVM ET ADIVTOR M. QVAESTORIS SACRI PALATII IN VRBE ROMA CPOLITANA OLIBRIUS VIRO CLARISSIMO COS. Olibrius Cos. erat sine Collega, ut ex Fastis discimus A. C. 526. quo tempore floruit Priscianus ipse. Quin et Theodorus se Prisciani auditorem fuisse profitetur. Non maximo intervallo Virgilius Censorem nactus est Turcium Rufum Apronianum Allerium, prout ex eiusdem manu adparet

in

2. Strab. l. 13. p. 609. Plutarch. in Lucullo et Sylla. Ammon. in vit. Aristot. Athen. l. 1. Hesych. Illustr.

in vetustissimo Cod. Virgilii, quem seruat Bibliotheca Medicea ad D. Laurentium.

TVRCIVS. RVFIVS. APRONIANVS. ASTERIVS. V. C. ET INL. EX. COMIT. DOMEST. PROTECT. EX COM PRIV. LARGIT.

EX. PRAEF. VRBL PATRICIVS. ET CONSVL. ORDIN. LEGI. ET DISTINXICODICEM. FRATRIS. MACHARII. V. C.

NON. MEI. FIDV CIA. SED. EIVS.

et quae sequuntur, legenda in Gorii Inscriptionibus antiquis in Etruria exstantibus p. 452. De Asterii (qui Consul erat A. C. 494.) genere et aetate, itcmque Virgiliani Codicis emendatione videndus est Eminentissimus Card. Norisius, Cenotaph. Pisan. Dissert. 4. Atque haec sunt omnia fidei sinceræ et quae laborare nequeat, quum quibusdam MSS. eorum censura et auctoritas publica, siue autographa, siue ad fidem alterius exemplaris descripta, ad finem adhaesit, atque ad nostra tempora devenit 3. Illustriora multo et ad propositum meum disertiora, quae ab Antiquis memorantur de Plauto a Varrone recensito, unde Plauti fabulae Varronianæ, quas sc. ille admisit 4: de opera, quam iuxta Eusebium in Chronicis, impendit Cicero scriptis Lucretii, de Cicerone ab Asconio Neronis Imp. aetate emendato, Ennio a Lampadione 5, et Virgilio demum vel ipsius Augusti temporibus a Vario, Tucca, et Hygino.

Porro

3. Chirographo suo recensiones a se factas adtestabantur vel muniebant Critici veteres. *Επει καὶ τοῖς βιβλίοις, αὐτῶν δῶτο τῷτο, ἐγκαταλείπεται σύμβολον. ἐπὶ γὰρ τῷ Ἀλεξάνδρῳ παράγραμμα ἦν ἡ πατρὶς.* Aristid. in Oratione funebri Alexandri Cotiaeensis.

4. Gell. III. 3.

5. Vt non turbidae fidei nec ambiguae, sed vt purae liquentisque esset, *equusne an eques Ennius scriptum reliquisset, librum summae atque reuerendae ve-*

Porro huic felicitati accessit non minor, ea scilicet, quae Antiquioribus Criticis Auctores integros, adeoque a se ipsis felicius expoliendos recognoscendosque obtulit. Magnum id erat ingenii adminiculum, Scriptorem ex ore ipsius fingere et colores ducere, quos ipse repraesentauerat. Nos vicissim hariolationibus ex aequalium Scriptorum usu ductis, ex Dialecti, in qua scripsit, genio atque indole, ex Scholae denique aut Disciplinae auctoritate, aetatem conterimus. Fortasse etiam aliquando cum larvis luctamur, et Sophistarum umbratilis μελέτας, sequioris acui vel exercitationes vel oblectamenta, magno cum molimine refingimus. Non diffidendum est multa genuinae Antiquitatis monumenta ideo aetatem non tulisse, quod Censoriam obeli notam sustinere nequiverant. Circumferebantur olim Orationes Lyfiae 400 et quod excurrit iuxta Plutarchum et Photium: plurimae sane ex mente granissimorum Scriptorum ⁶. Iamdudum autem est, quod conquerebatur Photius Paulum Mysium multas et praeclarissimas sua Crisi extinxisse ⁷. Homerica omnia atque ea, quae pro Homericis ostentabant variae antiquorum ἐκδόσεις, penitus fere interie-

tustatis, quem fere constabat Lampadionis manu emendatum, studio pretioque multo vnus versus inspiciendi gratia conduxit, et eques, non equus scriptum in eo versu inueni. Gell. XVIII. 5.

6. πλείους δὲ γράψας λόγους. Dionys. Halicarn. de Lyfia. Catonis orationes non minus multae fere sunt quam Attici Lyfiae, cuius arbitror plurimas esse. Cic. in Bruto. Multa Lyfiae scripta sunt, nonnulla Critiae. Id. 2. de Orat.

7. Πολλὰς καὶ καλὰς ἄλλας εἰς νόθας ἀπορρίψαντος πολλὰς καὶ μεγάλας τῆς ἀνθρώπου ὠφελείας ἀπεξέρησεν ἔχουσαν ἐπισκομένων ἐπιτῶν ὑπὸ διαβολὴν πεσόντων ἀπαξ γὰρ ἀποκριθέντες παρεωράθησαν, ἐπικρατέστερας τῆς διαβολῆς, ὥστε καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν, ἡ τῆς ἀληθείας γεγεννημένης. Phot. Biblioth. Cod. CCLXI.

interierunt, exceptis iis, quae posteritati consecrauit ea sola Editio, quae ceteras omnis viuendo vicit, cuiuscunque demum sit, Zenodoti certe non est, cuius Editio HomERICA ab Antiquis commendabatur maxime, quandoquidem pluris vetus, quos ille obelo notauit, hodie in vulgata habemus: non Aristarchi, qui Vlixeam terminauit libri penultimi v. 296. histe verbis

Ἀσπᾶσιος λέκτροιο παλαιῷ Θεσμὸν ἴκοντο.

Quod ideo libentius commemoro, quia nonnulli non intellexo hoc more Maiorum, quacunque ex Homero ab antiquioribus scriptoribus allegata reperiant, qui aliis atque aliis recensionibus utebantur, ea ad praesens Homericipoe-matis systema temere adglutinant. Inconsultius quidem hoc, et nullo cum acumine admissum. Cum hoc non esset Hom-erum, sed centonem exhibere ex diuersis Homeri recen-sionibus consarcinatum. Verum singulare aliquid semper habuit Homeri fortuna. Nemo fere ex antiquioribus paulo doctior, qui ad illius recognitionem non accessit: nemo viciissim ex Neotericis, quem vere Criticum dicere possis. Siue id plurimorum praestantium virorum desperatione fa-ctum sit, siue (quod fortunet Literarum siquis sit Genius!) reseruata fuerit ea famae et aeternitatis conditio summo isti viro, qui incredibili literarum lumine praesens saecul-um ornauit, et immortalibus beneficiis futura omnia de-merebitur.

Vt ad Lyfiam reuertar, quis ille Paulus ἐκ Μουσίας, quali lingua, qua conditione et aetate vsus est, albus an ater, frugi an nequam, id iuxta scio cum inscientibus ma-xime. Photio certe aetate prior, qui solus, quod sciam, ex antiquis hominem memorat, si Suidam excipias atque praeterea Eudociam Imperatricem, quae ex eodem fonte, unde Suidas, hortos suos irrigauit. Eorum verba sunt: Παῦλος Γερμῖνος σοφιστῆς, ὁ γράψας, ὅτι γε Λυσίου ἐστὶ τὰ περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς βιβλία β. ὑπομνή-ματα εἰς τὰς λοιπὰς λόγους τοῦ Λυσίου.

Lyfiae Tom. II.

E

Pau-

Paulum, credo, aetate anteuere uterque et Dionysius Halic. sc. et Caecilius, qui ex orationibus Lysiae 425. germanas esse volunt, non nisi 230 iuxta Plutarchum: aut cum Photio 233. Dionysio multum debet Lysias: grauissimo omnis memoriae in rebus praesertim criticis auctori, ut erat ingenio. acerrimus et multiplici lectione instructissimus. Praeter eam, quae superest de Lysia Crisin, (quod opus emaculatus longe, ut spero, quam in vulgatis repraesentari solebat, huic Editioni praeponi curauimus) commentarium⁸ scripsit de dignoscendis Lysiae orationibus germanis et adulterinis, hodie magno rei literariae detrimento non exsistentem.

Dionysius⁹ aetate et studiis aemulum habuit Caecilium Rhetorem, natione Siculum, patria Calactinum¹⁰.

Scripsit

8. Vid. Dionys. in Lysia.

9. Hos coniungit Quintilian. III. 1. φίλτατον vocat Dionys. Halic. in Epistola ad Cneium Pompeium de praecip. Historicis. Laudatur a Quintiliano tanquam auctor antiquior. Cum igitur Suidas aetatem Caecilii ab Iulii et Aug. Caesarum temporibus ad Hadrianum proroget, credibile est, eum, ut solet, duos scriptores immiscuisse, vnum, qui sub Augusto, alterum, qui sub Hadriano floruit. De Caecilio praeterea vide Dionem Cassium, Plutarch. in Demosth. init. et in vitis X Orationum, Athen. l. 6. Longinum saepius, Photium, Cod. 61. 259. 260. 262. Suid. in Κακίλιος et Ερμαγόρας. Voss. Hist. Graec. p. 178. et de arte Grammatica l. 5. Casaub. ad Athen. VI. 21.

10. Sc. ἀπὸ καλῆς Ακτῆς, ut eum laudat Athenaeus. Conditur ea vrbs in Sicilia Olymp. LXXXIII. 3. Mox voce deprauata vocabatur Κάθαντις. Κακίλιος Σικελιώτης, Καθαντιανός. Κάθαντις δὲ πόλις Σικελίας. Suid. A Diodoro ad Olymp. LXXXV. 1. πόλις Καθαντιῶν. ut dubium an Σιληνός, ο Καλατιανός ab

Scripsit ille σύγκρισιν Demosthenis et Ciceronis: Demosthenis item et Aeschinis: Dictionarium ex ordine literarum: De Demosthenis orationibus germanis et spuris: de charactere X Oratorum: singularem commentarium de Antiphonte, atque alia permulta, de quibus Suidas consulendus erit. Laudantur a Longino §. 32. iuxta finem eius in Lysiam commentarii. ὁ Κακίλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν ἀπεθάρρῃσεν τῷ πάντι Λυσίαν ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι χρησάμενος ἀκρίβοις. Φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς ἐδ' αὐτὸς αὐτὸν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ πάντι Πλάτωνα, ἢ Λυσίαν Φίλει. Hic est Caecilius, qui orationem Deliacam Aeschini abiudicat, Antiphontis orationes genuinas solummodo 35 admittit, Isocratis 28, in horum Oratorum lectione et Crisi versatissimus.

De Oratoribus Atticis librum adornavit Lysimachides Caeciliano libro oppositum, ut constat ex Ammonio in v. Θεωρὸς, de quo me plura nescire confiteor.

Curiam Atticam illustravit Hero Atheniensis, intertae aetatis: de quo Suidas. Ἡρων. Κότυος, Ἀθηναῖος ἐπ' ὧς τὰς ἐν Ἀθῆναις δίκας γεγεραφὺς — ἐξήγησιν Δειναρχοῦ — περὶ τῶν ἀρχαίων ρητόρων καὶ τῶν λόγων, οἷς ἐνίκησαν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι.

Diodorus Valerii Pollionis Alexandrini F. sub Adriano vixit et enarrationem scripsit locorum difficiliorum, quae in X Oratoribus inveniuntur. Suid. in Πωλίων et Διόδωρος.

Zosimus Gazaeus vel Ascalonites, qui sub Anastasio vixit, scripsit praeter Lexicon Rhetoricum, Commentarios in Demosthenem et Lysiam ^{II}. Interfectum a

E 2

Zeno-

Athen. p. 268. memoratus sit Siculus Calactinus, an ex Calatio vrbe Italiae. In numis Καλακτιῶν videntur symbola Atheniensium.

II. Ex Suida.

Zenone Imp. refert Cedrenus p. 291. qui Zosimum virum spectabilem vocat. Perierunt utique, quae in nostrum scripsit: attamen Zosimi Aescalonitae scholia in Demosthenem diuersa ab Vlpiani scholiis seruantur hodie inedita vna cum Demosthenis orationibus in Bibliotheca Vaticana, ut ex Ryckii Catalogo MS. didici. Excerpta ex eiusdem libro περί περίβλεπων Ρωμαίων πρὸς ΕΒΝΙΚΩΣ ibid. memorat exstare idem Ryckius: Zosimi in Demosthenis Philippicas Lexicon in eadem Bibliotheca Labbaeus. Eius in Demosthenem Orationem Leo Allatius Συμμικτῶν lib. 7. Latine vertit. Vid. Fabric. Biblioth. Gr. Tom. XIV. pag. 15. qui ibidem memorat Virum eruditissimum Franciscum Salmonium Praefectum Bibliothecae Sorbonicae habere MS. eiusdem lucubrationem εἰς τὸν βίον τοῦ Δημοσθένους.

In eisdem, Lysiam sc. et Demosthenem, scripsit Zenone Citiensis, Zenone Philosopho Stoicae disciplinae auctore, qui eiusdem quoque Ciuitatis erat, multis annis iunior. Videtur allegari¹² a Sulpicio Victore in Institut. Orat. ad Silonem generum, a Scholiaste Hermogenis p. 362. et ab Vlpiano praef. Commentariorum in Demosthenem.

De Antiphontis figuris, de Lysiae et Hyperidis orationibus scripsit Caius Harpocratio Sophista. De illis, quae Oratores ignorasse videntur, de formis Orationum, Ementitam esse Herodoti Historiam (sive ut Suidam emendari velit Casaubonus in notis MSS. ad Herodotum περί τῆς ἐκ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν) ceteraque Aelius Harpocratio. Vid. Suid. Meurs. Attic. Lect. VI. 2.

Vtilem certe operam nauarunt Callimachus aliique ex Schola Pergamena in tabulis conficiendis, quas πίνακας
et

12. Zenonis Rhetoris praeceptis se maxime usum fuisse testatur Sulpicius, initio libri,

et ἀναγραφὰς vocarent. In eas auctorum aetatem, genus, et scripta; scriptorum argumentum, initium et numerum distincte referebant, et quae supposititia erant a veris segregabant. Huiusmodi πίνακα παντοδαπῶν συγγράμμάτων instravit Callimachus, ut notum est ex Athenaeo: In πίνακι seu ἀναγραφῇ ῥητορικῶν (sive ῥητόρων) et ἐν τοῖς ῥήτοσι diserte et specialim citatur ab anti uorum non nemine. Ex eo scilicet opere fuerunt, quae laudat Dionysius Halic. de Callimachi laboribus in antiquos Oratores praefitis 13. Verum cum munus illud negligenter administravit, siue rei mole et magnitudine oppressus, siue δυνάμει, vere Critica, quae falsa a veris discernit, destitutus, (a Photio certe Cod. 265 ἑχέαντος κείνης repraesentatur) istos commentarios minus aegre ferimus interceptos.

Multum utique conferret ad nostros Scriptores illustrandos, si exstarent argumenta Orationum, quae concinnarunt Antiqui nonnulli. In ea Classe censendi sunt Posidonius Olbiopolita Sophista, Aelius Theo Alexandrinus, Tiberius Sophista, Timaeus Tauromenites Philisci Milesii discipulus, alique. Si exstarent, dixi: quo iure dixerim, sane nescio. Eae enim, quae nonnullis Rhetorum antiquorum Orationibus in scriptis Codd. adhaerent ὑποθέσεις, licet aliquando incuriose et praeter argumentum et historiam confictae, antiquiores esse possunt, quam vulgo haberi solent. Antiphontis una lemma habet praefixum, in quo de Lysiae deperdita Oratione ita instituitur Sermo, ut nemini dubium esse possit, quin eam legerit Scriptor ille,

E 3

quicum-

13. Τῷτον ἐπιγράφει τὸν λόγον [Lysiae] Καλλιμάχος περὶ Φερενίκου ὑπὲρ τῷ Ἀνδροκλέει κλήρη. Dionys. in Isaeo. Ο δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν, καὶ τὰς πρεσβείας τὰς παρὰ Φιλίππου ῥηθεὶς λόγος [Demosthenis] ὃν ἐπιγράφει Καλλιμάχος ὑπὲρ Ἀλονησῶν. Idem de admirandari dicendi in Demosth. Τῷτον [sc. orationem Dinarchi contra Theocrinem] Καλλιμάχος ἐν τοῖς Δημοσθένεσι φέρει. Idem in Dinarcho.

quicumque fuerit. *Et sane quo tempore desiderari coeperint Nostri orationes, difficile est dictu. Exstiterunt saeculo octauo nonnullae, quae hodie non exstant, ut liquet ex Photio. Plurimas diserte nominat Suidas, et verba descripsit, verum ex Harpocrate, qui aetate antequam, mutuatus. Eustathius quidem, qui utrosque sequitur, nonnulla Lyfiae legerat, quibus hodie non utimur: ut dici debeat plura ad istud saltem aeuum superfuisse.*

Nouo iam saeculo nato et literis feliciter instauratis, Aldus Manutius primus, anno sc. 1513. Lyfiae, quod supererat, typis euulgauit Graece Fol. una cum Aeschine, Antiphonte etc. quos Francisco Faseolo IC. ac Senatus Veneti a Secretis Magni nuncupauit. Id quod gratius (ait Vir summus) tibi futurum existimaui, quoniam quas plerique horum scripserunt Orationes multis Saeculis abditae latuerunt: latebant autem in Atho Thraciae monte. Eas Lascares is, qui abhinc quinquennium pro Christianissimo Rege Venetiis summa cum laude legatum agebat, doctissimus et ad vnguem factus homo, in Italiam reportauit. Miserat enim ipsum Laurentius ille Medices in Graeciam ad inquirendos simul et quantouis emendos pretio bonos libros. Vnde Florentiam et cum iis ipsis orationibus et cum aliis, tum raris, tum pretiosis voluminibus rediit, et quae sequuntur. Editionem igitur suam credibile est Manutium expressisse non ex unico exemplari, sed ex pluribus inter se collatis, quae adhuc seruat instructissima illa Bibliotheca Laurentiana. Eorum notitiam non alienam duxi, quae hic subiungatur, ut aliorum Industriae aliquid subministrem, qui Lyfiam olim emaculaturi felicitatem nostram in bibliothecis exterorum adeundis superare possint.

Plut. 57. Cod. 4 Orationes Lyfiae 31, quarum prima contra Eratosthenem, vltima contra Philonem. Fol.

Plut. 57. Cod. 45. Lyfiae orationes 28 4to.

Plut.

Plut. 57. Cod. 52. *Lyfiae* vita eius orationibus praemissa 4to.

Plut. 74. Cod. 12. *Lyfiae* orationes aliquot, quarum prima *περὶ δωροδοκίας*, postrema aduersus *Nicomachum* 4to.

Plut. 4. Cod. 24. Anonymi [*Lyfiae*] Oratio in eos, qui pro patria in praelio quodam occubuerunt. 4to.

Anno 1575. *H. Stephanus* eosdem oratores emisit Lutetiae luculentissime impressos in Fol. Gr. adiecta Latina versione omnium *Aeschinis* et quarundam *Lyfiae* Orationum, sc. *de Eratosthenis caede* seipso interprete, *in Eratosthenem 30 virum: in Alcibiadem*, et *Dardanarios*, ex interpretatione *Claudii Groularti*. Ad *Aeschinem* quidem et aliquot *Lyfiae* orationes vett. Codd. ope se fuisse adiutum testatur. Quinam autem qualesque fuerint non memorat: in ea porro, quae inscribitur *ἐπιτάφιος λόγος τοῖς Κορινθίων βουλευταῖς* „cuiusdam exemplaris auxilio (hominis ipsius verbis vtor) non solum plurimos locos emendauit, sed aliquot etiam lacunulas, necnon magnam quandam lacunam expleuit.” Magna erat in eo homine cura, moderatio non minor. Scriptorum Codd. varietatem diligenter et fideliter ad oram paginae suae adnotabat: rarissime in locum receptae lectionis hariolationes suas reposuit, nisi ubi tam crassus fuerit prioris Editionis error, „*ut multo etiam crassior futura esset de emendatione dubitatio.*” Quam, ut spero, in hac nostra edit. operam nauauī, et fidem obseruauī, hominis istius et laudis et diligentiae pro ingenii modulo quam maxime aemulus.

Vertente saeculo, anno sc. 1615. *Iodocus Vander Heidius* Brabantus *Lyfiae* orationes 34. Latine a se reditas et politicis notis illustratas *Hanouiae* edidit, typis *Wecheliani* in 8vo 14. Graeca recensuit notasque

E 4

de ea

14. Eodem tempore, quo *HEIDIUS Lyfiam*, AL-

de ea re ad calcem libri adiecit, cuius hortatu atque auctoritate suscepta erat haec editio, *Andreas Schottus* Antuerpiensis, S. I. quali fide aut diuinandi peritia (libris enim calamo scriptis destituebatur) praestat tacere, quam ea inclementer dicere, quae etiam cum veritate dici potuissent.

Porro A. 1683. liber ille recusatus erat Marburgi Cattorum, in 8. procurante *I. Burchardo Maio* Eloquentiae et Historiae Professore primario. Quae Editio, etsi testimoniis vett. *Dionys. sc. Phutarchi etc. de Lysia*, quibus prior instructa erat, carebat, notisque ibidem, quibus *Schottus* suarum hariolationum rationem aliquam reddidit, ea tamen diligentia ad imaginem prioris expressa est, ut singula pagina in utraque ex aequo responderet et pariter procederet.

Singulares Orationes aut Latine expresserunt, aut Notis et Commentariis illustrarunt nonnulli, de quibus mox est dicendum. Sc. Orationes duas priores cum Latina versione a se adornata edidit *Ianus Vitalis* Panormitanus Romae apud Iacobum Mazochium 1515. nonis Aprilis in 4to. *Mario Maffaeo* Volaterrano, honoris causa, inscriptas. Editionem hanc rarissimam et semel tantum a me visam claudit hoc Epigramma.

OCT. SYLVIVS. LAVRELIVS.

Praecipuum decus est iterum natum esse Lyeo,

Quique pater fuerat matrem habuisse Iouem.

Sic *LYSIAE* scriptis geminum decus additur, et
quem

Graecia protulerat, nunc polit Italia.

Anno

PHONSVS MINIATVS Bononienfis *Antiphontem*, *Andocidem*, et *Isaeum*: *I. GRVTERVS* *Dinarchum*, *Lebonactem*, *Lycurgum*, *Herodem* ac *Demadem* Latinitate donauit atque euulgauit typis, eiusdem *Schotti* nutu et auctoritate.

Anno deinde 1522. 4to in inclyta Basilea ex aedibus Io. Frobenii Cal. Maii, una cum *Libanii* et *Isocratis* orationibus aliquot ab *Erasmo* Latine versis, prodierunt binae eadem Orationes Gr. Lat. incerto interprete. Ceterum ut comperi ex ea interpretatione eleganter in pergamena exarata in Bibl. Col. Baliol. Oxon. Interpres iste erat *Franciscus Philelphus* Tolentinus, vir elegantioribus literis vindicandis natus¹⁵. Vtriusque interpretationem *Pallanti Strozae* nuncupauit, quas Epistolas, dignas certe, quae non perirent, ex eodem Cod. descripsi, et primus, quod sciam, hodie publici iuris facio.

FRANCISCVS PHILELPHVS praeclaro Equiti

PALLANTI STROZAE sal. pl. d.

Soleo certe nonnunquam, *Pallas* vir clarissime, maiorem in modum queri perniciosam praeteriti saeculi aduersus nostrae tempestatis doctos homines literarumque cupidos iniuriam: et illos vehementi quodam odio detestari, quorum inertis negligentia factum est, ut in amissis Vett. Scriptorum illustribus ac infinitis prope voluminibus tantam ipsi cladem susciperemus. Quid enim claris ingeniis aut acerbius aut calamitosius accidere potest, quam iis carere, quibus sine omnis suus splendor omnisque magnitudo et manca et muta est? Nemo profecto, mea sententia, etsi ad equitandum aptissimus sit natura, sine equo equestrem teneat, nemo sine armis militiam, neque nauigandi peritiam sine nauigiis, neque architecturam, neque fabrillem, neque aliam quamuis siue artem siue facultatem, ubi eiusce rei defuerint Instrumenta, medullitus sane noscere quisque queat. Cuiusmodi vero quot-

E 5

quo

15. Vid. *I. Henr. Foppii* historiam *Philelphi* literariam ex ipsius Epistolis collectam, tomo V. Miscellaneorum Lipsiensium p. 322 — 354. qui adfirmat Latinam versionem harum Orat. prodixisse *Florentiae*.

que bonarum artium instrumenta, ob tantum hunc tamque indignum veterum librorum interitum, amiserimus, ipse optimus testis sis. Nemo enim est vnus omnium inter nostros, qui id te melius scire vel possit vel debeat. Nam et Graece et Latine eam habes eruditionem, qua medius fidius maiorem nemo: et si quid apud nostros exterofue librorum relictum sit, id omne, pro tua eximia diligentia ac laudatissimo doctrinae studio, Tibi vel potius eruditis omnibus iampridem maximis cum laboribus impensisque comparasti. Quid enim Philosophos numerem? qui quo maiore numero exstiterunt, eo magis in iis naufragium factum est. Libros circiter 400 *Aristoteles*, ac prope totidem *Theophrastus* scripsit, quorum mirum est quanta sit nobis relicta paucitas. *Democritus* ille magnus tantusque Vir, cuius magnum de Mundo opus talentis quingentis aestimatum perhibent, vsque adeo multa scripsit, vt Librarius percaillum sit ab *Epicuro* appellatus. *Epicurus* autem ipse trecenta reliquit volumina: *Chrysippus* vero, quem librorum *Epicuri* huius parasitum *Carneades* nominat, quinque ac septingenta volumina elucubrasse traditur. Permulta *Zenones* et *Cutienfis* (*sic*) et *Eleates* scripsere, permulta *Heraclitus*, permulta *Empedocles*, et alii cum Graeci tum Latini philosophi, quos complecti oratione labor sit. Permulta nobis et maxima suae sapientiae et perillustria monimenta reliquerunt. Horum autem omnium nulla prorsus scripta exstant. Quid autem, vt reliquos siue Poetas, siue Historicos, siue alios praestanti aliqua doctrina et ingenio viros omittam, quid, inquam, Oratorum versuras interitusque commemorem? Hosce propemodum omnis ad *Brutum* scribens *Cicero* non Latinos solum ab ipso vsque *M. Cornelio Cethego*, quem suauiloquenti ore viguisse *Q. Ennius* decantabat, vel ab illo potius *Bruto* repetens, qui vim ex vrbe regia extruserit, verum et Grae-

cos ab ipsius usque Solonis Pisistratique memoria et diligenter, ut adsolet, et eleganter adnumerat. In quibus quanta sit strages facta, quanta suscepta calamitas, quis Te nobilissimo equite et homine doctissimo melius omnium vnus norit?

Nonne igitur iure illis succensebimus, detestabimur, execrabimur, quorum desidia ignaviaque tantam nobis iacturam factam intuemur? Nam si cum hac veterum librorum paucitate ac penuria, iquorum non mediocrem partem, ut scis, tanquam ex Erebo mirus sanctae vetustatis cultor *Nicolaus Nicoli* incredibili sua cum diligentia ac studio nobis in lucem contulit, id dicendo affsecutos nonnullos cernimus, ut honori apud omnis admirationique habeantur, ne certo dubitandum existimo, quin multos hodie *Leonardos*, permultos haberemus *Ambrosios*, si priscis Bibliothecis liceret frui. Quod cum in omnem Italiam pateret, tum potissimum in hac vrbe, vbi diuina quaedam ingenia germinant: Nec diffido, quin aliqui ex hac ipsa vrbe breui emerferint, qui sua et cura et industria et ingenio tantae huic iacturae cladique medeantur. Ista cum *Iannotium* manet, tum hunc nostrum et *Carolus Arctinum*, disertos et doctos homines, tum alios plerosque ad eloquentiae eruditionisque decus euasisse tam probe atque indies magis euasuros video. Sed de iis haecenus multa. In eo autem veterum scriptorum naufragio insignis est *Lyfiae* Oratoris procella. Is enim Orationes 425. scriptitalie fertur; quarum 230 *Dionysius Caecilius*que indubitatas illius existimant: reliquae vero creduntur adulterinae. Hisce autem in omnibus bis duntaxat, et id ob malignitatem causae eum succubuisse *Plutarchus* refert. Scripsit et *Rhetoricas artis* et *conciones* et *laudationes* et *epistolas*: *orationes*que tum *amatorias*, tum *funebres*, ac *Socratis defensionem*. Ex hac autem tanta suorum scriptorum multitudine vix 35. oratio-

orationes exstant: reliqua vero omnia periere. Quanta is vero dicendi luculentia maiestateque floruerit, et si *Cicero* princeps Eloquentiae et optimae nullius expertis disciplinae plurimis in locis differuerit, ac nos fortasse propediem alio quodam in loco commodius exposituri sumus, id tamen abunde dignosci potest ex ea funebri oratione, quae ab hoc ipso *Lyfia* pro-iis edita erat, qui aduersus Lacedaemonios Corinthiis auxilium ferentes post urbem 30 Tyrannorum solutam iugo, forti et atroci praelio Athenienses interiere. Hanc si frequentissime antea Graece lectitaueris, nunc Latinam a nobis factam, ut et Latine legas, et ceteris legendam des, te vehementer rogo.

FRANCISCVS PHILELPHVS Clar. Equiti
PALLANTI STROZAE. Sal. D. pl.

Fuere nonnulli et prudentes et docti viri, praestantissime *Pallas*, qui inter *Lyfiae* Oratoris *Platonis*que Philosophi scripta maxime interesse iudicarent: quod propemodum alii quidem, item et ipsi homines haud vulgares inter *Demosthenem* *Ciceronem*que voluere. Nam huic nihil adiici: illi detrahi nihil posse, quid aliud esse dixerimus, quam vel id quod *Platonis* esse cernimus, eximiam quandam et exsuperantem dicendi copiam, vel emendatum *Lyfiae* atque elimatum grauiissimumque Orationis filum? Quod quidem acutissimorum hominum iudicium, quum semper maximi facere consueueram, tum vero posteaquam Graecas Literas degustassem, admiratus sum adeo, ut vix quicquam aut verius aut subtilius iudicatum existimarim. Nam ut reliquos nunc omiserim, quid de *Lyfia* ipso dicam? cuius peregregia dicendi quaedam diuinaque elegantia, castigata verbis, sententiis affluens, tantum de se stuporem splendoremque legentibus ingerit, ut hunc profecto eum fateri oporteat, qui vnus imprimis inter Graecos primas eloquentiae partis teneat. Hic est ille

Lyfias

Lyfias, e cuius difertiffimis orationibus, fi quod subtraxeris verbum, et id commodè feceris, de fumma subtraxiffe plane appareas. Vsq̃ue adeo ab eo funt omnia mirabili quodam fuoque artificio et ordine lucubrata, dicta; pofita, colligata. Is praeterea quum ceteris in rebus praeflitterit plurimum, tum ea quoque flyli perfpicuitate ac nitore claruit, quem etfi nobilis Rhetor *Ifocrates* imitatus fere fit, neque tamen hunc, neque *Demofthenem* ipfum Eloquentiae principem, neque alium quenquam ex illuftribus X Oratoribus affequi potuiffe omnis vna voce teftatur Graecia. Quanto pere vero hifce omnibus subtilitate antecelferit, ex graui *Ciceronis* in libris *de Oratore* iudicio intelligi licet. Sed de his alias; nunc autem ad rem, de qua agitur, reuertamur.

Quum igitur hanc *Lyfiae* vberem luculentamque breuitatem facultatemque dicendi a Maioribus noftris mirifice probatam laudatamque intuerer, libuit, animi gratia, aliquas fi poffem ex illius orationibus Latinas efficere, quo non folum alieno teftimonio, verum etiam re ipsa quafi Oratoris praefentia ac voce eius vis omnibus diuinumque ingenium innotefceret. Quare quum superiorem conuertiffem *ἐπιτάφιον λόγον*, volui et illam ad noftros orationem traducere, quae in *Eratofthenem adulterum* habita efflet. Hoc enim in adulterio deprehenfo atque interempto fui pro ea caufam necis agunt. Nex autem haud negatur, fed Moechus iure caefus defenditur. Argumentum omne narratione patet. Nunc ne quem tanti facio imitari omnino neger, id eft, ne in breui oratione prolixior, fim hac de re fatis fuperque, iam *Lyfias* ipfe dicere incipiat. Vale.

Eaedem denique orationes prodire Colon. Iac. Soteris 1554. 8vo. interprete *Francifco Fabricio* ¹⁶ *Marcodura-*

16. *Francifcus Fabricius* obiit A. 1573. Collegit hi-

codurano, vt ex bibliotheca *Thuan.* et *Telleriana* didici.

Orationem primam, quae est de caede *Eratoſthenis adulteri*, illustrarunt et verterunt plurimi. Prodiit Gr. Lat. in 4to anno 1549 Paris. apud Gul. Morelium ex aduerso Aedis Remensium: Renato Guillonio Vindocinaeo interprete, et in eandem *Antonii Bellaudi* Grassaeni scholia. Huius Editionis Exemplar seruat Bibliotheca Collegii Merton. Oxon. Eandem Latine reddidit suaeque Graecorum Oratorum Editioni subiunxit *H. Stephanus* A. 1575. Anno deinde sequente Gallice transtulit *Iacobus Contefius* Vintemillius et Lugd. edidit in 8vo. Proxime (anno. sc. 1593 Cantab. in 8vo.) Gr. Lat. euulgauit suis praelectionibus, quas Cantabrigiae in scholis publicis habuit, illustratam *Andreas Dunaeus* ¹⁷ Hellenismi

storian Ciceronis. *Scriptit* Annotationes in Terentium et in Paulum Orosium. Vid. *Sweert. Biblioth. Belg.* p. 243. *Hanck. de S. R. R.* p. 2. pag. 144.

17. *Andreas Dunaeus* [Downes] ex agro Salopienſi oriundus, literisque institutus vna cum inclyto. ROBERTO ESSEXIAE Comite, cui *Lyſſam* inscripsit, a M. *Aſhton* in regia Grammaticali Schola, quae est Salopiae, admissus erat Discipulus Col. D. Ioan. Cant. pro Domina Fundatrice Nou. 7. 1567. [Registr. Col. Ioan.] A. B. 1570. 1. [Regr. Acad.] Socius Collegii pro M. Bayley Apr. 6. 1571. [Registr. Col.] A. M. 1574. [Regr. Acad.] S. Th. Bac. 1582. [ibid.] anno demum 1586. Graecae linguae Professor. Postquam numerosam iuuentutem literis domi informauerat, *Chryſostomi* editioni *Sauillianae* adornandae et Bibliis in linguam Anglicanam regio iussu vertendis vtilem manum admouit, vnde Praebendam in Ecclesia Wellensi meruit. Cotonae demum ad lapidem sesquiprimum a Cantabrigia et mortuus et inhumatus est A. 1627. vt ex epitaphio, quod descripti, liquet

nismi Professor Regius et Collegii *D. Ioannis* Euangelistae per pluris annos Socius bene meritus. Multum de iuuentute Academica et renascente Graecismo meruit vir ille laboriosissimus. Verum cum operosum istud praelegendi genus longe absit ab illa disciplina, quam profitemur, vix operae fuisse pretium iudicavi, vt prelo iterum a me committeretur prolixior ista Commentatio.

Orationem contra *Eratosthenem* 30-virum Latinam a se factam cum *Arifidis* orationibus integris euulgauit Vir eruditissimus et longiori vita dignus *Gulielmus Canterus* Basil. 1566. in Fol. et quaedam subinde loca in melius immutauit. Eandem Vir doctissimus *Simo Groulartus*, Praeses Senatus Rothomagensis, item duas alias, sc. contra *Alcibiadem* vnam, alteram contra *Dardanarios*, in linguam Romanam transtulit. Stephanicae Graecorum Oratorum Editioni 1575 subiunctas. De *Groularto* nonnulla apud Cl. *P. Dan. Huetium* de claris Interpret. l. II. p. 161. et *Menag. Dedicat. Diogenis Laertii*.

Porro in puerorum vsum A. 1696. forma minore prodire *Platonis Menexenus* et *Lyssae funebris Oratio* cum versione Philelphi et breuibus notis *Mic. Bussced*, Cantabrigiae. In fasciculo Gr. Lat. I. *Iacob Schudt* Francof. 1702. 8vo. *Lyssae* Orationes binae, pro *caede Eratosthenis* vna, contra *Eratosthenem* altera. Et Graece Venet. 1710. 8vo. in Vol. III. *I. Patusae* Encyclopae-

Andreas Downes Salop. Coll. D. Iohann. apud Cant. olim Socius, Graecae linguae professor regius, quam prouinciam summa cum fidelitate et egregia laude per vndequadraginta annos exornauit. Vir morum Candore spectabilis, in rebus diuinis probe exercitus, totius a. humanioris literaturae ad stuporem vsque c. llentissimus. Iam Septuagenarius et quod excurrit rude donatur ab Academia, referuato tamen ei consueto honorario, anno aetatis 77. secessit huc in agrum suburbanum, vbi ante annum exactum postridie Cal. Feb. 1627. mortalitatem deposuit.

clopaediae 1. *Defensio pro caede Eratosthenis.* 2. *contra Eratosthenem, unum ex 30-viris, et* 3. *Oratio* *Επιτάφιος.* In eundem denique usum, anno vno aut altero elapso, Germanus nescio quis inter alia edidit Orationem, si bene memini, quae inscribitur *contra Familiaris, Obtrectationis*, studio certe parum laudando, cum vel mendis horridiorem, crebriorem lacunulis, argumenti pondere indigniorem aut Orationis denique filo iniucundiorem vix aliam omnino quamvis reperire inuestigando potuit.

Vtinam ea fortuna actum fuisset cum *Thémide Attica*, ut mea opera in hoc auctore emaculando minus esset necessaria. Praejudicassent (et praejudicassent utinam) quae aut interceptit fortuna, aut interruptit conditio Mortalitatis. Praeter explicationem Graec. Oratorum, quam meditabatur ὁ δὲνα a Cornario in Dedicatione *Parthenii Ερωτικῶν* laudatus, Annotationes in animo instituit adornare vir maximus *H. Stephanus*, quas Interpretationi Latinae reliquarum Orationum aliquando subiungeret, cum variis, quae in editione sua Graeca praetermissae fuerint, Emendationibus. Peculiarem etiam promisit Commentarium de locis in iisdem reconditiorebus, de quibus sibi ipsi in Editione sua non satisfecit et amplius deliberandum censuit.

Idem consilium (Vett. sc. Rhetorum orationes Latine vertendi notisque illustrandi) suscepisse videtur doctissimus *Iac. Phil. Maussacus*, qui in eruditis notis ad *Harpocrationem* nonnulla scitissime emendavit, et propter felicitatem ingenii cum assiduo horum scriptorum usu coniunctam, id operis praeclarissime exsequi potuisse videtur.

Idem pene expectandum erat a *Gulielmo Cantero*, qui (*Vid. VII. Nou. Lect. 4.*) Orationes 10. Oratorum enumerare et fragmenta colligere meditabatur. Id aliquatenus praestitit *Ioannes Meurfius* in *Bibliotheca At-*

ea Attica: vbi, sed festinanti similis, ex deperditis *Lyfiae* orationibus plurimas nominatim recenset, adducta auctorum, e quibus excerpfit, fide: praestare etiam voluit *And. Schottus*, vt liquet ex eius praefatione ad *Lyfiam*.

Sed quod plurimorum, vel omnium potius ad instar erat, vir doctissimus vndeque *H. Valefius* ¹⁸, tum vero de hisce literis non vulgariter meritis non solum *Pollucis* capita de Rep. Atheniensi illustrare, sed et Oratores quoque Graecos emaculare in animo habuit. Nemo has literas suscepit vindicandas maiori cum acumine aut subactiori iudicio. Omnia erant in eo homine summa, Atticae et linguae et prudentiae peritia maxima, incredibilis animi magnitudo, et diuinandi felicitas plane singularis. Ille est, quem pene audeas perfectum Criticum appellare. Erat enim immensae ac infinitae pene eruditionis: eruditioni autem neque acre ingenium defuit, neque, quam ab hac nostra arte excludere isti velint, maxima et morum et literarum elegancia. Hodie quanta turba sit hominum, qui de *Valefio* ne fando inaudiuerint, et tamen summi viri

18. Videlicet *Valefius* noster, vtpote Foro et Iuris studio destinatus, eique operam daturus, aut ipse videns consilii et prudentiae maturus ephebus sibi hanc legem dixit, aut a doctissimis Magistris accepit, non posse vel principia vel origines publici priuatique Romanorum iuris percipi et intelligi, nisi Graecis notoriam perferentibus, vtpote a quibus id adoptauerunt Romani. Id quum sibi infixisset, in reliquiis, quae supersunt, Oratorum Graeciae — habitare proposuit. *Gronou. Dedicat. Notarum Valefii ad Harpocr.* etc. Vid. et *Valef.* ad pag. 58. *Notarum Mauffaci.*

Lyfiae Vol. II.

F

viri haberi velint! Tantum in literas grassata est vnius seculi barbaries.

Quod ad meam curam adtinet, nam id demum scire velle videris, B. L. haec habe. Textum ad Exemplar Stephanicum summa, qua potui, et fide et modestia expressi. Fide dixi, quae Editorem maxime decet. Decurso enim spatio Typographico, atque istius, quam dixi, editionis collatione sedulo instituta, paucissima, quae inuenta erant, operarum menda collegi, eorumque notitiam disposui, quae, in punctis vt plurimum versantia, tam leuia tibi videbuntur, vt vix vllam aliam aliquam Graeci Scriptoris Editionem per hosce annos in hac laudis parte cum nostra conferendam esse iudicem. Vt aliqua saltem spes superesse videatur, vel Chartae nitorem, vel Typorum elegantiam, vel Typothetae denique meamque operosam diligentiam exemplaria nostra vindicaturam a fatali illa obliuione et vilitate pretii, quae nostram familiam tam diu affixit. Quod ad moderationem spectat, quam Editoris latidena semper esse duxi primae proximam, vetustam et diutius receptam lectionem rarissime sollicitavi, atque ad oram libri relegavi. Neque enim meorum Codd. auctoritatem tanti, aut meam diuinandi solertiam tam magnificam esse iudicavi, vt, vbi momenta saltem viderentur esse aequalia, Textus aliqua diuturnitate comprobatus, (Scriptorum antiquorum Terminus ille facer) nouarum rerum studio et libidini cedere deberet: Verum reputans vicissim, quod foedissimas hallucinationes et crassissimos librariorum errores retinere, vbi vel dormitauerit bonus homo, aut plus aequo se inuitauerit, esset otio inclementer abuti, aliquando meas coniecturas etiam scriptorum Codd. auctoritate destitutas in textum admisi, nonnullorum reprehensio-

hensionem veritus, qui meticulosam religionem et tenuem illam fidem, aequae ac aliorum effraenatam audaciam merito damnare solent. Ecquis enim hos talisque naeuos impune legi et pro vero scriptoris sensu admitti posse patiatur?

Pag.	Edit. Vulg.	Edit. Nostra.
19.	2. Ερατοσθένης οἶθη- θεν (al. οἰκοθεν)	Ερατοσθένης Οἶθηθεν.
34.	vlt. διπλῆν τὴν βλάβη- ν.	διπλην τὴν βλάβην.
153.	4. ἔμόνον οἷόν τε ἦν λαβεῖν ἢ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν.	ἔμόνον οἷόν τε ἦν λαβεῖν ἢ νύκτωρ.
166.	3. Φανερώς ἐστι ποιη- σάμενος.	Φανερός ἐστι ποιησάμενος.
170.	vlt. et passim. ὥς τε πῶς ταῦτ' ἐστὶ προνοία;	ὥς τε πῶς ταῦτ' ἐστὶ προνοία;
219.	1. ἐξ ἐπιβολῆς εἰσα- χθεῖς εἰς τὸ δικαστήριον.	ἐξ ἐπιβολῆς εἰσαχθεῖς εἰς τὸ δικαστήριον.
221.	4. δεσμῷ τιμήσασθαι, μαρτυρίῃ.	δεσμῷ τιμήσασθαι, ἡ αργυ- ρίου.
252.	vlt. ἱερεῖα καὶ ἱερεῖς.	ιερεῖαι καὶ ἱερεῖς.
277.	vlt. ἀναθέμενος δὲ ὁ βηλευτής.	ἀναθέμενος δὲ ὁ βοηλατης.
300.	vlt. ἐκ ἐκείνου πῶς ἀπαλλαγῇτέ με.	οὐκ εἶχεν ὅπως ἀπαλλα- γῇτέ με.
353.	3. αὐτὸ μὲν Θεῶν κατηγορίας ἐδικάσω.	αὐτὸς μὲν Θεῶν κακηγο- ρίας ἐδικάσω.
357.	1. ποδοκάκη αὕτη ἐ- στίν, ὃ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δεδεσθαι.	ποδοκακκη αὕτη ἐστίν ὃ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δε- δεσθαι.
410.	rep. καὶ ὑμῖν ἐδύλω- σαν· Ὅτι —	καὶ ὑμῖν ἐδηλωσαν ὅτι —

Pag.

Edit. Vulg.

484. vlt. ἀπεγράφης καὶ ἀπέντεινας.
 500. pen. πρὸς τὰς ὀπλίτας δέκετο.
 525. vlt. πρὸς τὰς πολέμους κίνδυνον.
 534. 4. πρὶν τὰ ὑπὸ τῆς πόλεως — ὑπὸ τῶν στρα-
 τηγῶν πραττόμενα.
 534. 8. ὥς ἱππεύειν δεδοκιμασμένος.
 595. pen. πρὸς ἑς αἱ δίκαι ἐλέχθησαν.
 642. 1. γῆν καὶ ἑστίαν ἐκτήσατο.
 643. vlt. ἔδοτε αὐτοῖς τὰς δέκα μνᾶς.
 682. vlt. ἔχ' οἱ ἅπαντες τῶν αἰτίων εἰσὶν· ἐπὶ καὶ
 τὰς παρόντας —
 747. 6. ἐπ' ἀστράβης ἂν ὠχέμην.
 747. vlt. ἡττημένους ἵππους.
 756. vlt. πῶς ἔν' ἐκ ἀνδραγαθίας εἶην.
 791. 3. τὴν ἀξιοῦσαν ἀρχὴν.

atque alios huiusmodi quam plurimos, quorum eui-
 dentiam cum sine contextus ope non eadem facilitate
 perspicere possis, lector, ideo hic omitto. Nonnulli
 sunt

Pag.

Edit. Vulg.

206. 1. πρὶν μᾶλλον ἢ ἡττον ἢ ἐπιδεδημηκέναι δέκα ἡ-
 μέρας.
 223. 1. ἔδειξ — ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτίᾳ ἡτιμώθη δικαίως.
 ἔδ' ἔτι καὶ κ. τ. λ.
 229. 1. ἔγω μὴ ἀδικεῖν πιστεύων.
 243. 2. πάντῃ δὴ ἀγαπητὸς ὑφ' ὑμῶν αὐτὸν σωθέντα.
 253. 2. κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον.
 291. vlt. οἱ ἐμὲ ἤδη κακῶς λέγουσιν, ἢ σφᾶς αὐτοὺς
 ἐπαινῶσι.
 378. 4. πῶς ἔν' εἰ δεινὸν εἰάν μή τις γε εἴπῃ τὰς νόμους
 ἐκλαμβάνειν ἔτι — εἰάν δὲ αὐτὸς εἴπῃ, ἐκ ἀξίου
 δοῦναι δίκην.

Edit. Nostra.

ἀπεγραφες καὶ ἀπέκτεινας.
 πρὸς τὰς πολίτας δέκεται.
 πρὸς τὰς πολεμίους κίνδυνον.
 ποιεῖν τὰ ὑπὸ τῆς πόλεως — ὑπὸ τῶν στρατηγῶν πρὸς
 ταπτομένας.
 ὡς ἵππευεν δεδοκιμασμένος.
 πρὸς ἑς αἱ δίκαι ἐληχθήσαν.
 γῆν καὶ οἰκίαν ἐκτίσαστο.
 ἔδοτε αὐτοῖς τὰς δέκα ναύς.
 ἔχ οἱ ἀποντες τέτων αἵτιοι εἰσὶν· ἐπεὶ καὶ τὰς παρόν-
 τας —
 ἐπ' ἀσράβης ἂν ὠχουμην.
 ἡτημένους ἵππευς.
 πῶς ἔν ἐκ ἂν δειλαιότατος εἴην.
 τὴν ἐξίουσαν ἀρχὴν.

sunt etiam, quos lex edendi potius, quam vlla dubita-
 tio de emendationis fide, adhuc in textu retinuit. Quis
 enim non arriperet pro

Edit. Nostra.

πρὶν ἢ ἐπιδεδημηκέναι δέκα ἡμέρας (μᾶλλον ἢ ἥττον
 Gloss.)
 οὐδεὶς ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτίᾳ ἡτιμώθη. Δικαίως. ἡδὲ γὰρ
 κ. τ. λ.
 οὐ τῷ μὴ ἀδικεῖν πιτυέων.
 πάντῃ δὴ ἀγαπητὸν ὑφ' ὑμῶν αὐτὸν σωθῆναι.
 κατὰ τὸ νόμιμον τὸ πατριον καὶ ἀρχαῖον.
 εἰ ἐμοὶ ἡδὶον κακῶς λέγουσιν ἢ σφᾶς αὐτοὺς ἐπαινοῦσι.
 πῶς οὖν οὐ δεινὸν εἶναι μὲν τις σε εἴπῃ, τὰς νόμους ἐκλαμ-
 βάνειν οὕτως — εἰάν δὲ αὐτὸς εἴπῃς, οὐκ ἀξιουν
 δοῦναι δίκην.

Pag.

Edit. Vulg.

399. 3. ἔπειτα τῷ πίπιν εἰκὸς ἦν προσαχθῆναι, ἢ ὅστις —
400. 11. νῦν δὲ παρ' αὐτοῦ πότε καὶ λήψεσθε δίκην, εἶπερ —;
457. 2. οἱ γὰρ πολλοὶ ἐξ ἐκείνης τῆς βουλῆς τὴν ὑμετέραν βελὴν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἐβόλευον.
460. 3. καθίζεσι ἐπὶ τὸν βωμὸν Μενυχιάσῃ· ἐπειδὴ δὲ ἐκίνησαν —
473. 8. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἀποδείξαι ὡς — καὶ δύνατο ἐδέποτε ἀποδείξαι.
486. 4. οἱ δ' αὐτῶν περιγενόμενοι καὶ σωθέντες, ὅς ἔστος μὲν ἀπέκτεινεν ὡμῶς, καὶ θάνατος αὐτῶν κατεγνώσθη, ἡ δὲ τύχη περιεποίησε.
497. 5. ἐπειδὴ δὲ εἶδον αὐτὸν, τάχιστα συλλαβόντες.
528. 2. ἔγω δήλος ἦν ὁποῖός τις ἔσσι.
531. pen. οὐκ ἐδύναντο εὐρέσθαι ποιεῖν τὰ ὑπὸ τῆς πόλεως προσαττόμενα.
545. pen. Αλκιβιάδης ἔδεν δεινὸν εἰργάσασθαι.
547. 6. οὐ γὰρ δήπε ὅταν μὲν ἔφευγε διὰ τὴν δύναμιν, κακῶς οἷός τ' ἦν ποιεῖν τὴν πόλιν.
557. vlt. κοινωνὸς εἶναι τῷ τε διώκοντι καὶ τῷ Φεύγοντι.
563. 2. ὅτι φαίνων ἰὸν ἵππον, ἰκπέως ἀπεξέρει τὴν πόλιν.
575. vlt. ὥς· εἰ μηδὲν διαβάλλομαι, ἡγείσθε ταύτην ποιῆσθαι τὴν ἀπολογίαν, ἢ ὅτι —
618. vlt. ἀλλ' ὅσοι καὶ τὰ πατρῷα καὶ ἄν τι ποθὲν μὴ δῶσιν.
626. 4. τεσσαράκοντα μνᾶς εἰπὼν κατεχρήσατο.
633. 8. ἐνίστε γὰρ ἔκ ἔστιν — τοιαῦτα, κτησαμένῳ — ἡδονὴν ἂν παρέχοι.
660. 2. ὁ νῦν εἰς σαφέστατον ἔλεγχον νομίσατε.
692. 3. μηδαμῶς τοῖς λέγεσι βεβαιώσητε λεγόντων πάντων πονηρότατον· λέγεται γὰρ —
702. 7. παρεσκευασάμην δὲ καὶ τὸ πλήρωμα πρὸς ἐκείνον καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν ἀκόλουθον.

Edit. Nostra.

ἐπειτοὶ τῷ ἡττον εἰκὸς ἦν προσαχθῆναι, ἢ ὅσις —

νῦν δὲ παρὰ τοῦ πότε καὶ λήψεσθε δίκην, εἶπερ —;

οἱ γὰρ πολλοὶ ἐξ ἐκείνης τῆς βελῆς τὴν υστεραίαν βελὴν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἐβούλευον.

καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν Μουνυχιάσιν· ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ ἦσαν —

δεῖ γὰρ αὐτὸν ἀποδεῖξαι ὡς — οὐκ ἂν δύναίτο εἰδέναι ποτε ἀποδεῖξαι.

οἱ δ' αὐτῶν περιγενόμενοι καὶ σωθέντες οὓς οὗτος μὲν ἀπέκτεινεν ὁμῶς, καὶ θάνατος αὐτῶν κατεγνώσθη, ἡ δὲ τύχη περιεποίησε.

ἐπεὶ δὲ εἶδον αὐτὸν τάχιστα, συλλαβόντες.

εὐπῶ δὴλον ὃν ὁποῖός τις ἔσται.

ἐκ εὐδύναντο τρεπείσθαι ποιεῖν τὰ ὑπὸ τῆς πόλεως προσταττόμενα.

Αλκιβιάδῃ ἐδὲν δεινὸν εἰργασαί.

ἔ γὰρ δὴ περ ὅταν μὲν ἐφευγε, διὰ τὴν δύναμιν κακῶς οἷός τ' ἦν ποιεῖν τὴν πόλιν.

κοινούς εἶναι τῷ τε διώκοντι καὶ τῷ φεύγοντι.

ὅτι αφαιρών τὸν ἵππον, ἱππέως ἀπεξέρει τὴν πόλιν.

ὥστε μηδὲν δι' ἄλλο με ἡγέσθε ταύτην ποιεῖσθαι τὴν ἀπολογίαν, ἢ ὅτι —

ἀλλ' ὅσοι καὶ τὰ πατρώα καὶ ἂν τι ποθὲν λαβώσιν.

τεσσαράκοντα μνᾶς λαβὼν κατεχρήσατο.

ἐνίστε γὰρ ἐκ ἑξῆς — τοιαῦτα, ἀκτησαμένῳ — ἡδονὴν ἂν παρέχοι.

ὁ νῦν σαφές εἶστον ἐλεγχον νομίσασθε.

μηδαμῶς τοῖς λέγουσι βεβαιώσθε λεγεῖν το πάντων πονηρότατον· λέγεται γὰρ —

παρεσκευαστάμην δὲ καὶ τὸ πληρωμα προσήκον καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν ἀκόλουθον.

Pag.

Edit. Vulg.

725. 10. ὥς μᾶλλον αἰτῶνται — περὶ τῆς ψυχῆς καθ-
δυνεύειν, ἢ παύσασθαι — ἀδίκως κερδαίνοντες.
777. 11. τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένουσι.
779. vlt. διελύσαντο τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις
ἐμμένειν.
838. 2. ἐξ ἔτη τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο.
840. 8. ἐπεὶ δὴ ἐκείνων δίκην ἔδεδωκεν ὅποιαν καὶ νῦν
τὴν ἀρχὴν κατεσχέσατο.
851. 2. τῶν συγκαλεσάντων τὸν δῆμον.
859. 2. εἰ μὴ ταῦτα ὑμῖν ἀρέσκει, ἐξαλείφειν κελεύει.
891. 5. ἔτι γὰρ αὐτῷ τὰ ἐπιτηδεύματα κοινὰ παρὰ
δείγματα.
899. vlt. ὅτ' ἐκεῖνος ἐξέλιπε.
911. vlt. φιλοτιμίαν δὲ πλέτω.

Nonnunquam etiam verborum apices et puncto-
rum momenta immutavi, in quibus Stephanus ob-
dormiscebat; lectore non admonito, vbi admonere
taedio fuisse futurum sensi. Illud interea nescius ne
esses velim, quod saepissime, imo infinitis fere in locis,
de vulgata parum sollicitus eam lectionem in Interpre-
tatione secutus sim, quae ex sola coniectura nascere-
tur. Nam in Latinis, quae tota nostra sunt, tantam
certe auctoritatem habere volui, cum Graeca publici
potius iuris quam mei fuisse existimaui. Et ne aliqua
fraus lectori subesset, quaecunque ita verti, ea, vt li-
teris, quas cursivas vocant, discernenterentur, sedulo
curaui. Singulis praeterea Orationibus Argumentum
praemisi, vt ad orationem ipsam aditus faciliior quo-
dammodo fieret et iucundior: in quibus et Quaestio-
nis statum, et Actionis genus, et solennis agendi ri-
tus praetermisi, tum ne *Meursii*, *Petiti*, ceterorum-
que scrinia compilarem, tum quia sensi haec plerum-
que eo gratiora esse, quo breuiora. Postremo vtrius-
que

Edit. Nostra.

ὥστε μᾶλλον αἰρουνται — περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεύειν,
ἢ παύσασθαι — ἀδίκως κερδαίνοντες.
τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένειν κελεύουσι.
διεκελευσάντο τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένειν.

ἐξετη τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο.

ἐπειδὴ ἐκείνων δίκην ἔδεδωκεν ὅποιαν εἶδει, καινὴν τὴν
ἀρχὴν κατεστήσατο.

τῶν συγκαταλυσάντων τὸν δῆμον.

εἰ μὴ ταῦτα ὑμῖν ἀρκεσεῖ, ἐξαλείφειν κελεύει.

ἐς γὰρ αὐτῶ τὰ ἐπιτηδεύματα καινὰ παραδείγματα.

ὅτ' ἐκεῖνος ἐξεπλεε.

Φιλοτιμίαν δὲ πλουτοῦ.

que Editionis, quae meam praecessit, Aldinae puta
et Stephanicae, paginas in ora nostrae describi volui,
vt, siquando vsus venerit, minimo negotio conferri et
adhiberi possent.

Graecis subiunxi, quia populo aliqua ex parte placere volui, Interpretationem Latinam, et, quia aliorum olera male cocta recoquere operae fuisset infectissimae, omni ex parte nouam. Quam prouinciam quali laude gesserim, id, etiamsi id maxime nollem, aliorum iam futurum est iudicium. At priusquam de me calculum ferat quisquam, experiendo sciat velim, quam operosum sit, quanta sollicitudine plenum, quae eleganter Graece dicuntur, bene Latina vertere; ea fide verbum verbo adnumerare, vt aliquis ne decedat color; ea venustate ora Auctoris effingere, vt Interpreter esse non desinas; religionem denique temperare cum elegantia. Id enim volui, et si minus assecutus fuero, tametsi in ingenii nostri imbecillitate nonnihil,

imo maximum inesse confiterer; aliquid tamen in rei ipsius difficultate constare arbitror.

In Notis, quas ad textum recensendum adhibui atque imae paginae subieci, minimae vel operae vel laudis arbitrabar fore, si lectiones solummodo variantis, summa licet cum fide atque sedulitate descripsissem. Viciissim temerarii ingenii semper esse iudicaui, eas tantum lectionum discrepantias excerpere, quae edenti notabiliore esse viderentur. Vnde euenire solet, ut vel ex hac parte defraudetur aliquando ingenium legentis, qui ex paruulis istiusmodi scintillis lucem foenerari potuisset; vel ex illa summa oriatur ariditas et legendi fastidium. Porro ubi scripti Codd. nihil quidquam suppetiarum tulere (quod in plurimis deprauatis locis contigit) et diuinando res erat agenda, eum modum mihi seruandum esse duxi, quem ab homine nouo, minimae aut celebritatis aut expectationis seruari fas erat. Deinde autem aliquoties adducuntur ad stabiliendam coniecturarum fidem loca ex probatissimis semper (nam id te scire volui) scriptoribus desumpta. Quorum auctoritate dum vtor, si quidquam a me vel lucis vel puritatis, foeneris loco, acceperint, nolis id a me factum existimare gloriolae aucupandae causa, aut ad ostentandum, qualis vir siem; sed partim quia vnum scriptorem emaculaturus nihil istiusmodi a me duxi esse alienum; partim quia lector, obseruaturus similem in pluribus scriptoribus erroris occasionem, emendationibus nostris aliquam vim et auctoritatem accedere non inuitus confitebitur.

Quicquid igitur in Textus medelam adferre potui, id pene omne Textui, ut par erat, subieci. Cetera, quaecunque de *Lyfia* obseruanda duxi, ea Lectionibus *Lyfiacis* reseruavi perpetuo orationis filo commentanda.

Notis inserui adhuc inedita, quae dudum ad oram exemplarium suorum adleuere *Iosephus Scaliger* et *Claud.*

Salma-

Salmafius. Exemplar, quo usus est *Scaliger*, (cuius rei *Dodwellus* in libro suo de *Cyclis Graecorum* fidem facit) ad *Edw. Bernardum* Professore apud *Oxonienfis Savi-
lianum* olim pertinuit, hodie in Bibliotheca *Bodleiana* adseruatum. *Salmasianae* vero notae, quas merito que-
raris esse paucissimas, ex editione *Stephani*, quam ser-
nat Bibliotheca Academica *Lugduni Batauorum*, desu-
muntur. Rationem denique habui omnium, quae ob-
seruarunt vel *Gulielmus Canterus*, vel *Iacobus Palme-
rius*, hic in *Exercitationibus ad optimos fere Auctores
Graecos*, *Lugd. Bat.* 1668. 4to. ille in versione Latina
Rhetorum quorundam, *Bas.* 1566. fol. aut. *Muretus* deni-
que in libris *Variarum Lectionum*.

Fragmenta deinde sedulo conquisivi, primusque,
quod sciam, reliquias huiusce auctoris collegi. Opus
sane pluris operae, quam aut elegantiae, aut gratiae.
Tumultuarium doctrinae genus, vbi ingenii exiguus,
laterum infinitus labor. Ad haec promissum Indicem
adieci, vitam Auctoris, quam sedulo concinnaui, et te-
stimoniam, quibus a Vett. ornabatur *Lyffias*, edentium
ad normam studiose vndique collegi.

Accedunt praeterea CONIECTURAE, quas pro
egregia sua humanitate, qua insigniter pollet, mecum
benignissime communicavit summus Vir *Ier. Marklan-
dus*, a me semper et amicitiae et eruditionis nomine
plurimi habendus, et colendus maxime. Quo sane fa-
cto Vir celeberrimus non solum Editionis nostrae
nitori, verum etiam aliquantum Editoris famae con-
sultum iuit: cum deprehendet aequus lector locis ali-
quam multis a me olim restitutis tanti Viri accedere
consilium et auctoritatem.

Praeter lectiones varias, quas ex Cod. MS. (quem
idcirco *Stephanicum* appellare soleo) *H. Stephanus* de-
promptit, Textum *Lyffiae* collatum curavi, gratia at-
que interuentu praestantissimi atque humanissimi Viri

D. Ber-

D. Bernardi Montefalconii, quo nemo has literas feliciter aut humanius adiuuit, cum Cod. MS. olim *Segueriano*, postea *Coisliniano*, hodie vero *Sangermanensi*. Codex est membranaceus in folio, numero 342. quam diu in Bibliotheca *Coisliniana* adseruabatur, saeculo XV exaratus. Amanuensis, qui hunc Cod. descripsit, Graecae linguae imperitus, multa in lectione nouauit, et nonnullas voces barbaras admisit. Vocalis *ι, υ, η, ει, οι*, item *ε* et *αι* saepissime immiscuit: Quod fortasse non ex sua inscitia admisit, verum ex suo exemplari, quod descripsit, deriuare potuit. Iampridem enim earum vocalium tam inter scribendum, quam inter legendum promiscuus erat vsus. In eo perpetuo fere exarantur *ἐδύνατο, γινώσκεν, ἔνεκα, γίνονται, ἐφθαρμένοι, τειχιζόντων, ὑπερβαλόντων* etc. quae in aliis Codd. leguntur *ἠδύνατο, γινώσκεν, ἔνεκεν, γίνονται, διεφθαρμένοι, διατειχιζόντων, ὑπερβαλόντων* etc. Et similiter vbique fere desunt notae illae *μαρτυρες. ψηφισμα. νομος* ceteraque huiusmodi. Verum Codex infra hanc, quam dixi, aetatem positus, et incuriosius aliquando descriptus saepenumero vestigium optimae lectionis expressum reseruauit.

Pag.

Cod. Coisl.

17. 3. ὑβρίζων εἰς σέ καὶ
τὴν γυναῖκα.

ὑβρίζων εἰς σέ καὶ τὴν σπν.
Id erat, vti diuinavit Cl.
Marklandus, καὶ τὴν σπν
γυναῖκα.

26. 2. Σώσαςτρος.

Σώστρατος.

42. 1. αὕτη γὰρ ἐπὶ πάν-
των — κυριωτάτη.

αὕτη γὰρ ἐστὶ πάντων —
κυριωτάτη.

43. 3. ἐπεὶ δέ.

ἐπειδὴ.

44. pen. καταλείψομαι.

καταλήψομαι.

53. 1. ἐξῆν.

ἐξῆνα.

65. 2. εὐσεβείας.

ἀσεβείας.

μαρ-

Pag.

Cod. Coisl.

145. 3. μαρτυρούμενον. μαρτυρούμενον.
 163. 12. ἐλεηθεῖν. ἐλεηθεῖν.
 212. 5. ἐξ Ἀρείου. ἐξ Ἀρείου πάγου.
 217. vlt. τριετήσαντας. τελευτήσαντας.
 235. 2. μετέδωκε. μετέδομεν.
 238. pen. ἕτερος δὲ ἔχει Κηφισίω [καιρὸς] ἕτερος δὲ ἔχει Κηφισίω [καιρὸς]
 245. 1. συντρίψαρχον. συνετρίψαρχον.
 249. 1. αὐτὸν εἰκομπάσει. αὐτὸν εἰκομπάσει.
 263. vlt. ἦν ἐν αὐτῷ. ἦν ἐν αὐτῷ.
 267. 1. ἡ ἀξιῶται. ἡ ἀξιῶται.
 280. 1. τῆς ἐννέα ἄρχον- τῆς ἐννέα ἄρχοντας ἐπὶ
 τας ἀπήγαγες. γαγες.
 297. 1. ἔς μὲν γὰρ — τοῖς τῆς μὲν γὰρ — τοῖς δὲ.
 298. 3. ὦν ἐγὼ τε δυνα- ὦν ἐγὼ τε δυνατὸς ἦν.
 τὸς αὐτῶν.
 318. 6. εἰ μέντοι ὑμᾶς οἶ- εἰ μέντοι ὑμᾶς οἶοντα.
 ὄντε.
 336. vlt. περὶ τῆς ἀντιγρα- περὶ τῆς ἀπογραφῆς.
 φῆς.
 348. 6. ἀπεκτείναν. ἀπεκτόναν.
 353. 3. αὐτὸ μὲν Θέων — αὐτὸς μὲν Θέωνι — ἐδ-
 ἐδικάσω. κάσω.
 395. vlt. ἐλυκτῆρας. ἐλυκτῆρας.
 400. 3. ἐβέβηκοντο. ἐβέβηκοντο.
 430. 5. ψηφίσαισθε. ψηφίσαισθε.
 432. 7. τυγχάνει. τυγχάνει.
 448. 4. ἀπέκτανε. ἀπέκτανε.
 455. 9. ἵνα μηδεὶς ἐκείνων. ἵνα μηδεὶς ἐκεί.
 456. 7. τὴν βουλὴν τὴν πρὸς τὴν βουλὴν τὴν πρὸ τῶν λ'
 τῶν λ' βουλευσάν. βουλευσάν.
 460. vlt. παρορμήσαντες παρορμήσαντες.

διότι

Pag.

Cod. Coisl.

478. 2. διότι ἔκ ἀν ἄξιοι ἐδόκην. διότι ἔκ ἄξιοι ἐδόκην.
485. 3. ἀπὸ Ἀγοράτου ἀπεξέστη. ὑπὸ Ἀγοράτου ἀπεξέστη.
502. 5. ἀπὸ τούτου — ὑπὸ τήτε τεθνήκασιν.
521. 11. μόνον αὐτῶν τῶν πολιτῶν ἐνοχον εἶναι. μόνον αὐτὸν τῶν πολιτῶν ἐνοχον εἶναι.
535. 5. εἴ τις ὑμῶν τὸν Ἀλκιβιάδην ἀξιώσῃ. εἴ τις ὑμῶν τὸν Ἀλκιβιάδην ἀξιώσῃ.
537. 2. ἔκ ἀν δύνασθαι — λαμπρῶς γενέσθαι. ἔκ ἀν δύνασθαι — λαμπρῶς γενέσθαι.
578. pen. Συλλεγόντων — τῶν δημοτῶν. Συλλεγόντων — τῶν δημοτῶν.
631. 6. δεόμεθα. ἐδεόμεθα.
634. 1. ἀλλὰ τότε σκοπεῖτε. ἀλλὰ τότε σκοπεῖτε.
679. vlt. ἀλλὰ πάντων μᾶλλον, *κατηγοροῦσιν, ἢ — ἀλλὰ πάντα μᾶλλον καὶ ἢ —
720. vlt. ἢν πάντες οἴεσθαι μέλλουσιν. ἢν πάντες εἴσεσθαι μέλλουσιν.
722. vlt. ἐπὶ δὲ ταύτῃ μόνῃ — χωρὶς σιτοφύλακος ἀποκληρεῖτε. ἐπὶ δὲ ταύτῃ μόνῃ — χωρὶς σιτοφύλακος ἀποκληρεῖτε.
769. 8 οἱ μετ' ἐκείνων δημαγωγοί. οἱ μετ' ἐκείνων δημαγωγοί.
778. 4. τὰς δὲ συκοφάντας εὐδοκίμεῖν δέξαιντ' ἂν παρ' ὑμῖν μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει. τὰς δὲ συκοφάντας εὐδοκίμεῖν δέξαιντ' ἂν παρ' ὑμῖν καὶ μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει.
823. 7. ἔκ ἄξιον — ἡττησθαι, ἀλλὰ παράδειγμα πα-

σιν

Pag.

Cod. Coisl.

μα πᾶσιν ἀνθρώποις
ποιεῖτε, καὶ μήτε κέρ-
δος, μήτε ἔλεον, μήτ'
ἄλλο μηδὲν περὶ πλείο-
νος ποιήσασθε τῆς τού-
των τιμωρίας.

σιν ἀνθρώποις ποιῆσαι,
καὶ μ. κ. μ. ε. μ. α. μ.
π. π. ποιήσασθαι τῆς
τέτων τιμωρίας.

851. 5. ἔδ' ἐν εἰκὸς αὐτῷ
τῆτο ὑπὸ λόγον γενέ-
σθαι.

ἔδ' ἐν εἰκὸς αὐτῷ τῆτο ὑπό-
λογον γενέσθαι.

860. 7. σκῦλα παιχμένους.

σῦλα παιχμένους.

870. 8. ἐκ ἀν δικάϊως εἶη
ἔτος διὰ τῆτο ὠφελ-
θῆναι.

ἐκ ἀν δίκαιος εἶη ἔτος διὰ
τοῦτο ὠφελθῆναι.

873. 6. ἐν ἀγρῶ.

ἐν ἀγρῶ.

884. 12 ἀκῦσατε αὐτοῦ
λαβόντες τὸ ἀργύριον.

ἀκῦσατε αὐτοῦ τοῦ λαβόν-
τος τὸ ἀργύριον.

Eiusdem praestantissimi Viri adiutu, Orationem secundam, quae *Funebris* est, collatam curavi cum Cod. MS. membranaceo in eadem bibliotheca adseruato, num. 249, qui ad decimum saeculum facile adsurgit. Liber ille bonae frugis plenus atque auctoritate summus complectitur praeterea *Aeschinis* Orationes et Epistolas, et *Synefii* nonnulla. Eiusdem Orationis Exemplar MS. adseruat. instructissima Bibliotheca *Barocciana* eadem fere et aetate et fide exaratum: quod cum editis quam adcuratissime contuli. Codex ille *Synefii* quoque nonnulla continet, chartaceus, num. 139. 4to. in principio orationis mutilus. Defunt etenim duo folia integra, atque insuper tertii pars dimidia. Ceteroquin bonae notae, neque ea vasta lacuna laborans, quae in recentioribus Codd. *Aldinis* sc. et *Coisl. I.* ad eam orationem visitur.

Eius-

Eiusdem porro Orationis lectiones varias ex Codd. MSS. desumptas subministrarunt Bibliothecae Cantabrigienses ad oram Editionis *Aldinae* diligenter adnotatas. Exemplar alterum Collegio *D. Ioannis* testamento suo legavit Vir elegantissimi ingenii, nuper Patriae pariter et Collegii deliciae, *Matthaeus Prior*: alterum in Bibliotheca *I. Mori* Episcopi Eliensis adservatur, quam totam munificentia vere regia et liberalitate nunquam satis praedicanda Academiae Cantabrigiensi donavit Rex Optimus *Georgius I.* Huic insuper debetur, quod *Lyfiae* vita a *Dionysio Halic.* descripta atque etiam tres postremae Orationes ibidem servatae emendationes aliquanto prodeant.

Exstant praeterea in exterorum bibliothecis Codd. alii *Lyfiae* MSS. quorum copiam, tametsi id sedulo operam dedi, multum et prece et gratia enixus, nondum tamen comparare potui. Huiusmodi sunt, praeter *Laurentianos*, quos alibi me enumerasse memini, in Bibliotheca *Ambrosiana* Mediolani Cod. operum *Lyfiae*, sed manu recentiori: Caesareus alius in Bibliotheca *Vindobonensi* inter Codd. Philologos num. 59. chartaceus, in fol. antiquus et optimae notae: In bibliotheca *Vaticana* tertius, in *Palatina*, quae itidem Romae est, alius. Erat etiam in bibliotheca *Wittiana*, cuius ante aliquot annos distractio fuit, *Lyfias* Gr. MS. Ut orationes singulares praeteream, verbi gratia, primam in Bibliotheca *Palatino-Vaticana*, num. 117. 4to. priores duas in Bibliotheca Regia *Parisiensi*; ceterosque praeterea Orationis II. Codd. MSS. quorum alibi mentionem feci. *Lyfiae* Orationes 32, Sermonem Epitaphium et Epistolas 6 exstare Graece in quadam Italiae bibliotheca memorat, nescio tamen qua fide, *Gesnerus*. Nam de Auctoris nostri Epistolis integris diu multumque quaerens nihil unquam certi inuestigare potui. Horum igitur exemplarium usum, si qua gratia

tia comparari possit, a me summopere, sed frustra, efflagitatum, eis commendari velim, si qui post labores nostros *Lyfiam* edendum susceperint: Codicis maxime *Palatini*, quoniam in eo adseruari videtur *Lyfiae* Oratio contra *Niciam* nondum edita et fragmentis solummodo aliquibus nota.

Atque haec fere sunt, quae ut scires, tua et mea interesse arbitrabar. Sis interea admonitus, neque enim a loco alienum esse duxi admonere, me in Iurisprudencia Attica pene totum et isti quasi glebae adscriptitium, *Demosthenis* totum quod superest, accurate ad fidem Codd. manuscriptorum recensitum prelo indies parare; eidem aequissimis conditionibus, et, si id velis, Tuis committendum. Cuius editionis rationes, modum et formam mihi ab iis, quorum id intererit, praescribi exoptarem, consilio quasi publico (si tanti esse videbitur, atque ea de re aliquo demum pacto, conueniri potest) non meo usus. Ut plurimorum igitur votis aliquo modo satisfacere possim, institui interea in animo meo, tot exemplaribus, quot sc. istud consilium non ingratum fore videbitur lectoribus, *vernacularem*, quam vocant, *interpretationem* subiungere, vel mea vel amicorum quorundam, qui id oneris iam in se susceperint, opera adornandam; ceteris Latinam: siue vulgatam *Wolfii*, siue aliorum, qui in singularibus orationibus vertendis eum aut fide aut elegantia praeiuerint, siue denique, ubi utrinque res infeliciter cesserit, propriis laboribus de nouo concinendam. Multorum consilio adiungi velim nonnullorum gratiam et auctoritatem, quibus alius pollere potest in exemplarium Manuscriptorum notitia communicanda, alius in eorum usu et conferendi facilitate expedienda. Meum erit laborem in edendo proprium, fructum alienum iudicare. Haec tamen omnia ea conditione a me dicta, atque hoc consilii suscep-

Lyfiae Tom. II.

G

ptum

ptum existimes, si nempe mea opera, fides et diligentia, quam hodie in *Lysia* eris perspecturus, ea tibi videbitur, cui *Demosthenem* committas: aliter dicta pro indiclis, consilium susceptum pro deposito, accipias velim. Neque enim legi tam sitienter expeto, ut non Editoris nomen cum aliquo legentis fastidio coniunctum quam citissime respuerem: neque a rebus aliis tantum ocii nactus sim, ut sine Exemplarium collatione domi exercitatus esse non possim. Vale. Dabam e Collegio D. Ioannis Cantab. Nonis Augusti. MDCCXXXVIII.

IEREMIAE MARKLANDI

PRAEFATIO

CONIECTVRIS IPSIVS AD LYSIAM PRAEMISSA.

Rogatu Eruditissimi Editoris, nonnulla, quae inter legendum corruptissimum hunc Auctorem observaueram, in has schedas contuli: raptim quidem, ut qui serus huic negotio accesserim. Caeterum breuitati, quantum res linebat, studui: tum ne forte actum agerein; tum, quia non perpetuum Commentarium scripturus eram, sed *Coniecturas*, res sine MSS. plurumque incertissimas, et quarum probabilitati appositis quidem exemplis multum, verbis vero tuis quantis libet, parum adstruxeris. Haec itaque mea ita accipias peto, ut, si loca suspecta ex MSS. aliter sanari possint, quae dixi omnia indicla sint. Et si quando Dictatoria ista, *Lege*, vel *Scribe*, occurrant, scito me nihil aliud velle, quam *Forte legendum*, vel *scribendum*.

EO

Eo vero lubentius hoc opus suscepi, quod nonnulla animaduverteram in *Lyfia*, nondum ab aliis, quod sciam, prolata, quae *Noui Foederis* Textui et Phrasibus illustrandis inseruire posse existimaui. Haec igitur, prout suppetebat memoria, protuli: non ut ex Paulo vel Luca *Lyfiam Bene* scripsisse, sed ut ex *Lyfia Paulum* vel *Lucam non Male*, probarem. Coniecturas quoque paucas, data (vel, si velis, quaesita) occasione, in loca N. F. quae mihi suspecta sunt, immiscui: quas iudiciis eruditotum, qui in istis Sacris accuratius versati sunt, permitto, eamodestia et ἐπεχῆ, quae debetur τοῖς λογίοις τῆς Θεῆς. Aptior, forte inquires, huiusmodi rebus inueniretur locus. Quae obiectio, ut forte non improbabilis est, ita valeat, quantum valere potest.

HAS Orationes Scholiis breuibus, seu coniecturis in loca aliquot, illustrant duo Viri Celeberrimi, *Henr. Stephanus*, et *Andr. Schottus* Antuerpiensis, e Soc. *Iesu*: Ille, ad marginem pulcræ suae Editionis *Oratorum Veterum*, Paris. 1575. quam in his Notis sequor: Hic, ad calcem Editionis, quam cum Versione sua publici iuris fecit *Iodocus Vanderheidius* Brabantus, *Hannouiae* 1615. Et *Stephanus* quidem in hoc opere feliciter plerumque, ut mea fert opinio, versatus est. De *Schotti* (doctissimi, et, quod multo potius est, humanissimi Viri) siue Festinatione, siue Mentis intentione aliorum versa, est quod saepius doleas, interdum et queraris. Multa quoque me mouent, ut crederem *Schottum* haec scripsisse Iuuenem, nec adhuc competentem istius vsus et peritiae in Graeca Lingua, quam postea assecutus est: haec, inquam, in Marginem Libri raptim, ut fit, coniecta, atque inde sine accuratiori examine Amico suo subministrata crederem, nisi ipso in praefatione aliud profiteri videretur. Incuriam igitur Optimi Viri animo aliis occupationibus Literariis districto adlegemus, sed non ideo dissimulanda fuit,

ne alios quoque *Schotti* nomen et fama in errorem traheret. De *Versione Vanderheidii* nihil dico. cum enim Contextus adeo esset deprauatus, nil mirum, si yara vibiam sequeretur. Vale. LONDINI, Ian. IV. MDCCXXXVIII.

LYSIAE VITA

A IOANNE TAYLORO CONSCRIPTA.

Natus est *Lyfias* eo tempore, quo res Athenien-
 sium domi forisque, siue rerum gestarum glo-
 riam, siue pacis ornamenta spectemus, ad summam
 quasi maturitatem erant perductae¹. Barbaris enim
 nuper terra marique profligatis, et vniuersae Graeciae
 libertate feliciter vindicata, vt nemo iam hostis super-
 esset, nisi domi fuisset quaerendus, populus Athenien-
 sis, bellicae quasi laudis satur et gloriae armis partae,
 praestantissima omnis memoriae ingenia in acie fori
 atque in vmbra Academiae excolere coepit. Tum fuit
Thucydides et *Xenopho*, a quibus post *Herodotum* Hi-
 storia commota est, vt auderet vberius, quam supe-
 riores, et ornatius dicere: Scenam inlustrarunt *Sopho-
 cles* et *Euripides*, et in diuerso genere *Aristophanes* et
Menander, qui ceteris pene omnibus eiusdem artis au-
 ctoribus nomen abstulere: Tum primum Philosophia,
 in qua de rebus bonis et malis, deque hominum vita,
 moribus et officiis disputatur, inuenta et exulta esse
 dicitur: quam idcirco *Socrates* auctor, de caelo, nam
 illa altera de Natura fuit antiquior, deuocasse fertur.

In

1. *Diod. Sic.* ad Olymp. LXXX. 2.

In hac denique vrbe atque his temporibus primum se Eloquentia extulit, eadem pene tempestate et nata et perfecta; cum decem simul Oratores Athenis aetas una tulerit ², quorum vt diuersa virtus, nam inter se

G 3

pares

2. Celeberrimi isti X-viri secundum aetatem hoc ordine videntur esse collocandi. I. ANTIPHON antiquissimus, qui floruit κατὰ τὰ Περσικά, Themistoclis, Aristidis etc. aequalis. II. ANDOCIDES natus Olymp. LXXVIII. I. III. LYSIAS Olymp. LXXX. 2. Vnde corrigendus *Plutarchus* in *vit. Andocidis*, Ἀρχεὶ δὲ αὐτῶ (i. e. Andocidi) τῆς γενέσεως Ολυμπιάδης μὲν ἑβδόμηκος ὁ γδόν, ἄρχων δὲ Ἀθήνησι Θεαγενίδης. ὥστε εἶναι πρεσβύτερον αὐτὸν Λυσίᾳ ἔτεσι πικρὰν. legendo potius ἔτεσι πεντήκτῳ. Quod verum est. IV. ISOCRATES Olymp. LXXXVI. I. Iterum corrogo eundem *Plutarchum*. γενόμενος δὲ (i. e. *Isocrates*) κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἔκτῃ Οἰυμπιάδῃ Λυσιμάχῃ Μυρρινουσίᾳ δύο καὶ εἴκοσι ἔτεσι, πρεσβύτερος δὲ Πλάτωνος ἑπτά. Lydimachus eo anno summum Athenis Magistratum gessit, qui domo Myrrhinusius fortasse fuit; sed non noui eam conditionem aut morem describendi Archontas. Sed ita describantur per me licet. Cui tamen connectuntur ista δύο καὶ εἴκοσι ἔτεσιν? Nimirum ante vel post Λυσιμάχῃ excidit vox ἄρχοντας, et pro Μυρρινουσίᾳ legendum est νεώτερος (quae vox in MSS. compendiose describi solet) Λυσίου δύο καὶ εἴκοσι ἔτεσιν etc. Plane vt *Dionys. Halic.* Ἰσοκράτης ὁ Ἀθηναῖος ἐγεννήθη μὲν ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς καὶ ἑκτῆς Ολυμπιάδος, ἄρχοντας Ἀθήνησι Λυσιμάχῃ, πέμπτῳ πρότερον ἔτι τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, δυοὶ καὶ εἴκοσι ἔτεσι νεώτερος Λυσίου. (V) ISAEVS, qui tempore belli Peloponnesiaci vixit et Demosthenem instituit. (VI) AESCHINES, qui videtur in lucem fuisse susceptus circa Olymp. XCVII. *Demosthene* paucis annis ma-

pares non fuerunt, summam pene laudem est consecuta, ita his extinctis, optimum illud genus eloquentiae studiumque dicendi sensim elanguit. Ad haec Athenae non solum Reip. prudenter institutae, verum etiam cum moderatione administratae gloria floruerunt, atque ad Iurisprudentiam Romanam condendam, quae hisce temporibus XII tabulis describi coepit, consilium suum et auctoritatem largitae, sapientiae, existimationem ad omnem memoriam propagarunt. Talem habuit nascendi conditionem Scriptor noster, qua nulla inlustrior aut gloriosior excogitari possit.

Natus

ior. (VII) LYCURGVS Platonis et Isocratis auditor, cuius inter Oratores Graecos *H. Stephani* suauissima et lectu dignissima, paucis tamen nota, exstat Oratio vnica. (VIII) DEMOSTHENES natus Olymp. XCIX. 4. (IX) HYPERIDES, ab Antipatro, eodem fere tempore, quo *Demosthenes*, interemptus. (x) Denique DINARCHVS natus Olymp. CIV. 4. Horum omnium Scriptorum, si *Hyperidem* excipiamus, quaedam ad nostram aetatem peruenere: Eorum vitas literis complexi sunt *Plutarchus*, et *Photius in Bibliotheca*. Nonnullorum etiam *Philostratus*. Γένες μὲν καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρέχοντος ἀπάντων, παιδεία δὲ καὶ λόγων δυνάμεις τῇ Ἀττικῇ Δεκάδι παραβάλλοις ἂν. *Lucian. in Scythia. Leont. Antholog. III. 30.*

Χειρὲδ' ἰς τόδε σῆμα, τὸν ἔτρεφεν Ἀτθὶς ἄερα
Εἰκόνα ρητήρων τῆς προτέρας Δεκάδος.

Erat enim alia et posterior Decas, de qua consulendus *Suid. in Νικόστρατος*, *Philostat. in Herode*, *Auctor Prolegom. in Aristidem*.

Lysaniae F. Cephalī N. qui Athenas commigravit siue Periclis, cuius hospitio et familiaritate utebatur, suafu, ut auctor est *Lysias* in oratione contra *Eratosthenem*, siue ciuium iniuria, cum aduersis Reip. temporibus Gelo Syracusarum imperium cepessuit. Is est Cephalus, apud quem domi habebantur a *Socrate* immortales isti sermones de *Repubblica*, quos *Plato* literis mandauit: vbi

Aristoph. *Eccles.* 248. σχ. ad loc. et ad 253. Fragmentum Cephalī proferunt *Suid.* et *Etym. M.* in v. *Επιτιμία*. *Ioannes Tzetzes* homo bonus *Chilind.* V. 34. confundit Cephalum Syracusanum *Lysiae* patrem, Cephalum Rhetorem, de quo in praesenti agimus, et Cephalum τὸν παλαιὸν (ut eum vocat *Aeschines* c. *Ctesiph.*) qui *Aristophontem* aduersarium nactus est περὶ καλῆ βίᾱς, vter sc. melius aetatem egerit, vbi Cephalus laudi duxit se nunquam Φυγεῖν, *Aristopho* se saepe Φυγεῖν, ἀλῶναι nunquam. Eam contentionem ita exprimit *Aesch.* l. c. Ετόλμα δ' ἐν ἡμῖν ποτε σεμνύνεσθαι *Αριστοφῶν* ἐκεῖνος ὁ *Ἀθηναῖος*, λέγων, ὅτι γραφὰς παρανόμων πέφυγεν ἐβδομήκοντα καὶ πέντε· ἀλλ' ἔχῃ ὁ Κεφάλος ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος ὁ δοκῶν δημοτικώτατος γεγονέναι, ἔχ' οὕτως. ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐφιλοτιμέτο, λέγων, ὅτι πλεῖστα πάντων γεγραφὼς ψηφίσματα, οὐδεμίαν πώποτε γραφὴν πέφυγε παρανόμων· καλῶς (οἶμαι) σεμνυνόμενος. Ita *Tzetzes*:

Οὗτος [Cephalus] καὶ δικαιοτάτος ἀπάντων ἦν ἐπτόρων,

Παρ' ὅλην τέττε τὴν ζωὴν μὴ σχὼν κατηγορίας.

Αριστοφῶν δὲ τῷ παλῶ ὑπῆρχε τῷ Κεφάλῳ,

Λεῖ κατηγορέμενος, νικῶν δὲ ἀντιδίκους.

Neque solum hunc errorem errauit *Tzetzes*, verum etiam Cephalum *Lysiae* P. Thurium appellat, et Oratoris N. res gestas in debellandis XXX tyrannis Cephalo adsignat.

vbi de hominis aetate, gratia, moribus et opulencia satis multa memorantur. Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτῷ εἰπόντος ταῦτα, βουλόμενος ἔτι λέγειν αὐτὸν, ἐκίνουν καὶ εἶπον, ὦ Κεφαλε, οἰμαί σου τῆς πολλῆς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, ἐκ ἀποδέχου, ἀλλ' ἡγῆσθαι σε ῥαδίως τὸ γῆρας φέρειν, ἢ διὰ τὸν τρόπον, ἀλλὰ διὰ τὸ πολλὴν ἔσσαν κεντῆσθαι. — μέσος τις (inquit Cephalus) γέγονα χρηματιστῆς τῷ τε πάππῳ καὶ τῷ πατρός· ὁ μὲν γάρ πάππος τε καὶ ὁμώνυμος ἐμοί, σχεδὸν τι ὅσην ἐγὼ νῦν ἔσσαν κέντημαι παραλαβὼν, πολλὰς τῶν τοσαύτην ἐποίησε. Λυσανίας δὲ ὁ πατήρ ἔτι ἐλάττω αὐτὴν ἐποίησε τῆς νῦν ἔσης· ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ εἰ μὴ ἐλάττω καταλίπω τέτοισιν, ἀλλὰ βραχὺ γέ τι πλείω ἢ παρέλαβον ⁶. Neque bonum ienem fefellit fortasse aut cura

G 5

aut

6. *Plat. de Rep.* l. 1. Eadem pene de Cephalo divitiis habet *Tzetzes*, futilis ille auctor et recens, verum mutuatus procul dubio a bonae fidei scriptoribus, πλέτω κομῶν καὶ εὐγενής. *Chiliad.* V. 34. *Cic.* 4. ad *Attic.* 15. Feci idem, quod in πολιτεία *Deus* ille noster *Plato*. Cum in *Piracum* *Socrates* venisset ad *Cephalum* locupletem et festiivum senem, quoad primus ille sermo haberetur, adest in disputando senex: deinde cum ipse quoque commodissime locutus esset, ad rem diuinam dicit se velle discedere, neque postea reuertitur. Credo *Platonem* vix putasse satis consonum fore, si hominem id aetatis in tam longo sermone diutius retinisset. Dum haec commentabar. et de *Periclis* etiam fortunis inaudiueram (πλέτῃ δὲ καὶ γένεσι προσόντος αὐτῷ λαμπρῷ *Plutarch.* in *Pericle*. *Περικλῆς*, ἀνὴρ γένει καὶ πλούτῳ, πρὸς δὲ τέτοις δεινότητι λόγῳ — πρεσβύων. *Diod. Sic.*) nesciui, quo pacto accipienda erant verba *Pseudo-Plutarchi* de *Lysia*, quae cum solertiore lectore relinquam. *Λυσίας* υἱὸς ἦν *Κεφάλῃ* — μεταναστάντος εἰς *Ἀθήνας* ἐπιθυμίας τε τῆς πόλεως, καὶ *Περικλέους* τῷ *Ξανθίππῳ*.

aut augurium. Nam in veratione Inquilinorum sub XXX viris, vbi in ditissimum quemque saeuitum est maxime, *Lysias* cum fratre *Polemarcho* primus auarissimae istius coniurationis crudelitatem est expertus.

Olymp. LXXXIV. I. cum Athenienses coloniam Sybarin (i. e. Thurios) deducendam censuerunt, *Lysias* XV. annos natus cum *Polemarcho* fratre natu maximo, iuxta *Photium* et *Plutarchum*, vel vna cum duobus fratribus iuxta *Dionysium* (qui erant *Polemarchus* et *Euthydemus* 7) colonis se adiunxit, hereditatis adeundae gratia. Sybaris, vrbs vbere gleba, et ciuium ⁸ mollicie ad prouerbii infamiam notissima, in ea parte magnae Graeciae ⁹, seu Italiae ad sinum Tarentinum sita est, quae ad Austrum spectat et occidentem solem.

Per

που πείσαντος αὐτὸν φίλον ὄντα καὶ ξένον, πλέτω διαφερων. Quid? anne dicemus αὐτὸν διαφερόντα? an Περικλέους διαφερόντος? an denique connectemus cum initio, Λυσίας υἱὸς Κεφάλης — πλέτω διαφέρων? Ita semper fere accidere solet, vt istiusmodi sorices non solum ἀνισορροσία, verum etiam aliquando indiligenti oratione, atque sermonis ἀνακολληθία seipfos proderent.

7. Εἰς Θερίας πλέων σὺν ἀδελφοῖς δυοῖ. *Dionysius Halic.* Eorum nomina conseruauit *Plato* l. c. *Polemarchus* natu maximus, et *Euthydemus* alter, non *Εὐδίδος* aut *Εὐθίμος*, vt habent Codd. *Plutarchi*, aut *Εὐθίμος*, vt coniecit *Xylander*. Tertium igitur, *Brachyllum*, ex eod. *Plutarcho*, non habuit, si qua fides in *Dionysii* verbis. Quo tamen errore ductus hunc quoque fratrem adiecit *Plutarchus* fortasse in sequentibus expediemus.

8. Plura *Athenaeus* l. 12. vbi incredibilia narrantur de istius populi luxuria.

9 Vocabatur etiam Maior et Exotica Graecia. Vid. *Scalig.* et *Dacier* ad *Festum*.

Per ea tempora, quibus Graecorum et Atheniensium maxime Fortuna se extulerat, populus ille diutino bello fractus, atque etiam Crotoniatarum vi patriis sedibus eiectus, legatos in Graeciam ad auxilium implo-
randum misit. Ostentabant agri fertilitatem, commoditatem loci, quem in Siciliam nauigantibus vel portum amicissimum, vel, si alii occuparent, stationem infensissimam paratum esse dicebant: ad haec agrorum communionem, ciuitatem ceteraque eiusmodi praemia pollicebantur. Inflammabant haec maxime animos Atheniensium, qui iam ad ¹⁰ prouincias constituendas et Siciliam adludere coeperunt. Cum igitur a Spartanis, ad quos primos legati Sybaritarum venerant, nihil impetrari potuit, Athenienses Periclis suasu et auctoritate decem triremis patrio more auxilio Sybaritis misere. Ei classi praefuere Lampo ¹¹ et Xenocritus.

10. Καὶ Χερρόνησον καὶ Νάξον καὶ τὴν Εὐβοίαν εἶ-
χομεν· πλείστας δ' ἀποικίας ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀπέ-
στείλαμεν. *Aesch. de euentis legatione.*

11. Περικλῆς Μενίππῳ μὲν ἐχεῖτο πρὸς τὰς στρα-
τηγίας, δι' Εφιάλτη δὲ τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν
ἐταπείνωσε, διὰ δὲ Χαρίν τὸ κατὰ Μεγαρίων ἐκύρωσε
ψήφισμα, Λάμπωνα δὲ Θουρίων οἰκιστὴν ἐξέπεμψεν.
Plutarch. Reipublicae gerundae praecepta. Eosdem co-
loniae duces memorat *Diod. Sic.* Vnde mirari subit,
cur idem *Plutarchus* in *Nicia* Hieroni adsignet istius
expeditionis auctoritatem. *Ιέρων* ἦν, ἀνὴρ τεθραμμέ-
νος ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς *Νικίης* — προσποιούμενος δ' υἱὸς
εἶναι *Διονυσίου* τοῦ *Χαλκοῦ* προσαγορευθέντος, οὗ καὶ
ποιήματα σώζεται, καὶ τῆς εἰς *Ἰταλίαν* ἡγεμὼν γενο-
μένος, ἔκτισε *Θουρίας*. *Lamponi* δεκάτῳ αὐτῷ adli-
gnat *σχ. Aristoph. Au.* 521. Ο δὲ *Λάμπων* θύτης ἦν
καὶ χρησμολόγος, καὶ μάντις, ᾧ καὶ τὴν εἰς *Σύβαριν*
τῶν *Ἀθηναίων* ἀποικίαν ἐνιοὶ περιάπτουσιν, αὐτὸν ἡγή-

nocritus. Coloniae deducendae focii fuere tum alii viri et eruditione et rebus gestis inlustres, tum etiam *Herodotus* et *Thucydides*. Ille ob diutinam in istis regionibus mansionem, ubi etiam et historiam condidisse a *Plinio* ¹² fertur, *Herodotus* Thurius appellari solebat. Nam et prooemium illud, quod eius historiae praef-

σασθαι λέγοντες Ἀθηναίων ὄντα σὺν ἄλλοις δέκα. Ab hoc ergo duce et diuinatore Colonia ista in diuerbium et iocum abiit. *Aristoph. Nub.* 331.

Θεριομάντεις, ἰατρτέχνιας, σφραγιδοσυχαργοκομήτας.

σχ. ad loc. Θεριομάντεις, οὐ τὲς ἀπὸ Θερίῃ μάντεις, ἀλλὰ τὲς εἰς Θέρεϊν πεμφθέντας, ἐπὶ τὸ κτίσαι αὐτήν. ἐπέμφθησαν δὲ δέκα ἄνδρες· ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν, et quae sequuntur. Adiunge *Suidam* in Θεριομάντεις· Εξέπεμψαν δὲ εἰς κτίσιν τὴν αὐτῇ Ἀθηναῖοι δέκα ἄνδρας, ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ἐξηγητὴς ἐτόμενος τῆς κτίσεως τῆς πέλειως. Ita omnes libri *Suidae* MSS. X. sc. duces, totidenique naus, vt mos erat Atheniensibus diuturno vsu consecratus, qui denario numero pro ratione tribuum Rempublicam vniuersam domi forisque administrabant. Inficeti editores *Suidae*, qui pro δέκα, μύρις excudi curarunt! atque inficetus etiam ille, qui tam violentam mutationem calculo suo comprobare potuit!

12. Tanta ebori auctoritas erat Urbis nostrae trecentesimo decimo anno, tunc enim auctor ille [*Herodotus*] historiam eam condidit Thuriis in Italia. *Plin.* XII. 4. Cum constituebantur X viri legum ferendarum, annus urbis agebatur CCC. Euenit autem, vt eod. fere tempore Romanorum legati Athenas proficiscerentur νομοθεσίας χάριν, et Athenienses dictam Coloniam in Italiam deducerent.

praeponitur, a *Pleſirrhoo*, vti quibusdam videtur, concinnatum, aliter apud alios legitur. Τὸ δὲ, *Ηροδότῃ Ἀλικαρνασσεὺς ἰσορίης ἀπόδεξις ἦδε, πολλοὶ μεταγρά-
φουσιν, Ηροδότῃ Θουρίῃ.* Plutarch. *de Exſilio.* Ita in ſuo Cod. repperit *Ariſtoteles*, cuius, *Rhetor.* III. 9. haec ſunt verba: *Ἡ μὲν ἔν εἰρημένη λέξις ἡ ἀρχαῖος ἔστιν. Ηροδότου Θουρίου ἡδ' ἰσορίης ἀπόδεξις* 13. His omnibus accedit teſtimonium Inſcriptionis, quam in honorem *Herodoti* elaboratam conſervarunt *Stephanus Byzantinus* et *σχ. Ariſtoph. Nub.* 331.

Ηροδότον Λύξεω κρύπτει κόνις ἦδε θανόντα,

Ἰάδος ἀρχαίης ἰσορικῆς πρύτανιν,

Δωριέων πάτρης βλάσονται ἀπο· τὸν γὰρ ἄπλητον

Μῶμον ὑπεκπροφυγὼν Θέριον ἔτχε πάτρεν.

Thucydidem vero *Sybarin* profectum, et quidem cum *Xenocrito*, qui dux erat *Coloniae*, declarat *vita Thucydidis* ἀδόσποτος, eius Editt. praeſigi ſolita. Vna quoque cum his profectum fuiſſe *Empedoclem* philoſophum tradit *Laertius* in *vita*. His igitur aliisque colonis in *Italiam* appulſis, et noua vrbe condita, quae a fonte vicino *Thurium* vocabatur, primo ciuitas diſcordiis agitari, mox diſceſſione facta obtruncari veteres *Sybaritae*, et ſumma rerum potiri, quos auxilio contra populum finitimum nuper arceſſiuerant. Ex eo tempore Vrbs non *Ἀττικίζεν* modo coepit, ſed *Attica* tota facta eſt. Populum in tot Tribus diſtinxerunt noui hoſpites, in quot domi ſe fuiſſe diſtinctos meminere: Tum primum galeata *Pallade*, *Athenienſium* ritu, ſignari aes *Thuriorum*, ceterisque iſtius populi inſtitutis et diſciplina adminiſtrari noua Reſp.

Ab

13. *Ηρόδοτος ὁ ſυγγραφεὺς, ὃν ὕπερον Θέριον ἐκάλεσαν διὰ τὸ κοινωῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας.* Strab. l. 14. *Εἰ τῷ πρὸς ὁ Θούριος εἶναι λογοποιὸς δακτ.* *Julian.* in *Epist.*

Ab Olympiadis LXXXIV. 1. qui erat *Lyfiae* aetatis XVI., vsque ad XCII. 1. annos omnino XXXII, 14 in Colonia commorabatur *Lyfias*, πολιτευόμενος ἐν εὐπείρῃ πολλῇ (verba sunt Auctorum fere omnium, qui eius vitam literis consignarunt) κτησάμενός τε οἰκίαν καὶ κλήρε λαχὼν, (*Plutarch.*) quae postrema verba fortasse emendari debent ex *Photio* οἰκίαν τε κατασκευάσαμενος καὶ κληρου τυχών. In ea mansione *Tisiam* et

14. Recte *Suidas*, Εκπεσὼν ἐκείθεν ἐπ' Ἀττικισμῷ ἱπανῆλθεν ἐς Ἀθήνας. ἄγων ἔτος μ'ζ. Vnde mirum, quo computo vsus sit *Plutarchus*, καὶ κεῖ διέμενε — ἔτη ἑξήκοντα τρία. Longissime certe a vero. ἑξήκοντα legit *Plutarchi* Cod. Petau. τριάκοντα τρία *Meurfus*, et *Palmer*. denique ὥσε τριάκοντα. Fortasse bonus scriptor, qui *Plutarchum* similauit, dum in Fastis duos *Callias* habuit descriptos, vnum, qui Praeturam gessit Olymp. XCII. 1. (quo tempore rediit *Lyfias*) alterum, qui C. 4. ad hanc vsque supputationem prorogauit, adeoque pluris annos Auctori nostro adsignauit a *Thuriis* reuertenti, quam viuendo erat adsecutus. Verum et errauit quoque in nomine Archontis: Nam dixisse non debuit ἕως Κλεάρχου τῷ Ἀθήνησιν ἄρχοντος, sed ἕως Κλεοκρίτου, vt modo dicturus est, ἐπὶ Καλλίῳ τῷ μετὰ Κλεοκρίτον ἄρχοντος.

15. Priusquam Eloquentiae lacertos suos mouit Athenis, quibus tamen et nata et alta esse creditur, Artis istius, siue Rhetoricae proprie dictae, praecepta inuenisse et excoluisse dicuntur Siculi, quorum princeps exstitit *Empedocles*, deinde floruit *Corax* Hieronis T. familiaris, circa Olymp. LXXVI. Cuius discipulus *Tisias* esse fertur. De his atque artis origine plura, sed fabulis similia, habet *Scholias* *Hermogenis* in initio. Ait *Aristoteles*, cum, sublati in Sicilia Tyrannis, res priuatae longo intervallo iudiciis repeterentur, tum pri-

et *Niciam* Rhetoras Syracusanos audiuit. Athenien-
 sium vero rebus in Sicilia fractis, et cum dominorum
 fortunis commutatis etiam Thuriarum animis, *Lyfias*
 Ἀττικίζεν αἰτιαθεῖς solum vertere cogitur, et domum
 reuertitur Callia Archonte, Olymp. XCII. 1. ¹⁶

Quo tempore Athenas rediit *Lyfias*, magna rerum
 commutatio atque inclinatio fortunae consecuta est
 istam Remp. Duodecimo enim anno post coloniam
 Sybarin deductam, Olymp. sc. LXXXVII. 1. ortum
 est bellum inter duos potentissimos populos, qui
 omnem

num (quod esset acuta illa gens et controuersa natura)
artem et praecepta Siculos, Coracem et Tiliam, conscri-
pisse. Nam antea neminem solitum via nec arte, sed ac-
curate tamen et de scripto plerosque dicere. Cic. Brut. 46.
Add. Dionys. Halic. in Isoc. Cic. 1. de Orat. 91. 2. de
Inuent. 6. Quintil. II. 16, 17. III. 1. Marcian. Capell. 1. 5.
Ammian. Marcellin. XXX. 4. Quis autem fuerit Nicias
Rhetor, quem audiuit Noster, quaero hodie qui re-
spondeat. Nam de eo apud omnis auctores praeter
eos, qui contexuerunt vitam Lyfiae, altissimum est
silentium.

16. Εξέπεσε μετ' ἄδων τριῶν· ait *Plutarch.* atque
 idem fere *Photius* Ἀττικίζεν αἰτιαθεῖς μεθ' ἐτέρων
 τριῶν ἐξέπεσε τῆς πατρίδος. Rectius *Dionysius*, σα-
 σιάσαντος τῆς δῆμης ἐκπίπτει σὺν ἄλλοις τριακοσίοις Ἀ-
 ττικισμὸν ἐγκληθεῖσι. Quanquam interea suspicor *Phu-*
tarchum, qui *Lyfiae* tres fratres numerat, *Polemarchum*,
Eudidum et *Brachyllum* (licet non diserte ab
 eo dicantur vna Italiam nauigasse, immo cum fratre
 vno *Polemarcho*, quod tamen verum non est, *Lyfias*
 se ad Thuriarum contulisse ab hoc scriptore dicitur) scri-
 pisse potius ἐξέπεσε μετ' ἀδελφῶν τριῶν. Adeo qui-
 dam sunt scriptores, quos etiam contra propriam fi-
 dem et auctoritatem liquido emendare possis.

omnem Graeciam in suas partis trahebant, Lacedaemonios et Athenienses; omnium fere, quae in superiorum temporum monumentis produntur memoriae, et diuturnitate temporis grauissimum, et fortunae varietate celeberrimum. Bellum illud, quamuis inlustris vtrunque habuit euentus, maximeque dignos stylo istius Scriptoris, qui res in eo gestas oratione complexus est, nihil tamen habuit exitu memorabilis atque insolita victoriae facie. Lacedaemonii enim accisis penitus Atheniensium viribus, atque aemula vrbe potiti, moderatius quidem, quam solent victores, in debellatam gentem consuluerunt; atque iram diuturnis inimiciis et contentionibus accensam terminabant, non in Vrbe diruta aut seruitute Ciuium, sed in operam dando factiosis quibusdam Ciuibus, qui Reip. pertaesi imperium a Populo ad Paucos translatum voluerunt. Ea fuit dominatio XXX Tyrannorum. In quo gloriae et imperii flexu nihil populo libertatis audissimo calamitosius accidere potuit, quam videre se imperiosius a suis ciuibus tractari, quam ceteri solent ab hoste irritato. Sed hanc Reip. commutationem praecesserat etiam altera, bello nondum confecto, Olymp. sc. XCII. i. vbi Reip. summa penes CCCC viros aliquandiu constitit. Quoniam autem in altera Reip. inclinatione *Lysias* domum a Colonia rediit, et notior ex illo tempore esse coepit, in altera vero a nemine Ciuium calamitate superabatur; et cum plurima in eius orationibus contineantur, quae ad vtramque tempestatem Reip. spectant, ideo necessarium duxi memoriam istorum temporum paulo altius repetere.

Belli Peloponnesiaci anno XVII Athenienses Syracusanis bellum indixerunt 17. Factum est id potissimum

17. Vid. *Thucyd.* l. 6. *Diodor. Iustin.* Studium Atheniensium in hoc bello suscipiendo egregie describit

mun confilio atque auctoritate Alcibiadis, ad quod gerendum ipse dux electus est cum duobus collegis, Nicia et Lamacho. Vix in Siciliam peruenit, cum nuncius ei cum naue Salaminia a magistratu missus esset, ut domum ad causam dicendam rediret. Nam priusquam classis exiret, accidit, ut vna nocte omnes Hermæ, qui Athenis erant, delicerentur, quod non ad priuatam rem, sed ad coniurationem pertinere existimabatur, et in Alcibiadem, quia ceteris maior erat et potentior, ideoque suspectior, conuenire. Insimulabatur praeterea Cereris mysteria in domo sua fecisse, quod nefas erat more Atheniensium. Reuocatus igitur a bello ad iudicium, cum in magna spe esset prouinciae bene administrandae, postquam aliquantulum itineris confecisset, clam se a custodibus subduxit, et primum Elidem, deinde Lacedaemonem venit. Magnum ea res Atheniensium fortunis detrimentum adtulit, cum intelligerent eundem hominem et prodesse plurimum et obesse Reip. potuisse. Eius enim confilio Lacedaemonii Syracusanis, Gylippo duce, auxilium decernunt; et Atheniensis ibidem bellum per triennium cupidius, quam felicius gerentis, cum Lamacho et Nicia ducibus atque etiam Demosthene, qui ei bello cum imperio successit, ad interitum profligarunt. Eiusdem opera Ioniam et tributarias Atheniensium ciuitates in Asia ad defectionem sollicitarunt, pacem cum Dario rege Persarum fecerunt, et Decelea oppido in Attica capto, praesidioque ibi posito, urbem in obsidione tenuerunt ¹⁸.

Lace-

Plutarch. in Alcibiade, quem vide in *Nicia* quoque. Inter hoc bellum et captam Troiam intercessere anni DCCLX. *Diod. Sic.* l. 13. init.

18. *Lyf.* p. 287. nostrae Edit. *Isocr. de Bigis. Thucyd. Nep. et Plutarch. in Alcib.*

Lysiae Tom. II.

H

Lacedaemonii interea, frue ingenio Alcibiadis versatili diffisi, siue Agidis consilio ducti; apud quem Alcibiadis virtus et res bene gestae plus inuidiae, quam gratiae contraxerant, (accedebat etiam vxoris infamia, quam Alcibiades adulterio cognouerat) tempus hominem interficiendi quaerere instituunt: Ille cognita re ad Tissaphernem praefectum Darii regis clam aufugit: cui cum se celeriter et officii comitate et oris gratia insinuasset, mox commeatus Lacedaemoniis maligne praebere suadet, docens *minime utile esse Darii rebus, vnius ciuitatis opes nimis crescere, ne confectio bello statim ei cum victoribus esset dimicandum.* Vbi hanc operam ciuibz suis praestitit, mox de reditu in patriam cogitare coepit.

Erat hoc tempore Pisander Praetor Atheniensium apud Samum cum exercitu. Cum eo Alcibiades per internuncios colloquitur. Monet eum „*immoderatae ciuium licentiae crudelitatisque erga eos, qui multum in imperiis magistratibusque versati plurimum gratia et auctoritate ceteros antecellebant;*„ (Erat autem Pisander eodem, quo Alcibiades, animo, populiue potentiam imminui cupiebat.) Conqueritur „*per inuidiam multorum se fuisse, indicta causa, absentem capitis damnatum, publicatis bonis, omniumque sacerdotum religionibus deuotum; eiusque deuotionis, quo testatior esset memoria, exemplum in pila lapidea incisum esse positum in publico: regis amicitiam suamque operam pollicetur; negat tamen se id conciliare posse, nisi imperium a Populo, qui eum exagitassent, ad Optimates translatum foret.*„ Alcibiades, quanquam non plurimam spem in Optimatum animis habebat, tamen arbitrabatur fore, id quod postea accidit, vt, discordia inter ordines ciuitatis facta, ab altera parte in auxilium vocaretur. Pisander itaque domum delatus populum aggreditur, cui iam imminetis belli periculi maior erat timor, quam dignitatis cura.

ra. Cui quum suafisset, vt sua voluntate abrogaretur imperium, domi post se reliquit ex suo numero quosdam¹⁹, qui de Rep. ordinanda interea consulerent. atque ad Tissaphernem, vt de Regis amicitia ageretur, contendit.

Ex hisce initiis creuit Oligarchia; de qua agimus, ab Impp.²⁰, qui Asiae oram maritimam cum classe tenebant, primo agitata, atque eodem tempore in ciuitates ceteras, quae imperio P. Atheniensis parebant, insinuata, quas ad eandem Reip. formam recipiendam sollicitauerunt. Alcibiades interea, siue res parum ei ex consilio cessit (Pisander enim magis id egit, vt imminueretur populi auctoritas, quam vt reuocaretur Alcibiades) siue nondum ad mentem satis commota esset Resp. ita egit cum praefecto Regis, vt, cum ad eum legati nouae Tyrannidis venissent, nihil minus, quam amicitia Regis, videretur fuisse expectandum.

Nihilo secius Pisander id, quod instituerat, perfecisse decreuit. Domum reuersus vere nouo paulo ante annum exeuntem id procuratum a suis deprehendit, vt non plures, quam quinque hominum millia ad Reip. administrationem admitterentur²¹. Eius autem interuentu constituti sunt X viri Reip. ordinandae cum summa potestate, quos vocarent Συγγραφέας²². Qui

H 2

ad

19. Hi nominabantur ἑταῖροι. Vid. Thucyd. VIII. 48, 65. *Lysiam*, p. 207. nostrae editionis.

20. N. p. 206. Eratosthenes ἐπὶ τῶν τετρακοσίων ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὀλιγαρχίαν καθίστας. Thucyd. VIII. 48. καὶ ἐκινήθη πρότερον ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸ το καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐντεῦθεν ὕστερον.

21. *Lys.* p. 362. Thucyd. VIII. 65.

22. *Lys.* p. 215. Harpocr. in V. et Vales. ad locum Thucyd. VIII. 67. iidem vocantur πρόβουλοι.

23. Ελθόντας δὲ αὐτοὺς τετρακοσίους ὄντας εἰς τὸ

ad dictum diem ad populum referrent, qua potissimum ratione Resp. optime administrari posse videretur. Vbi aduenit dies, concione habita, populum rogarunt, ut cuius Atheniensium liceret sententiam, quamcunque vellet, exponere, atque ut id impune facere liceret. Eoque aditu ad Tyrannidem patéfácto, omni metu vacui sententiam dixerunt in hunc modum: *Antiquandam esse pristinam Magistratum in urbe rationem: non esse stipendia nisi militibus persoluenta: eligendos esse a Concionis Praesidibus V viros, a quibus Centum alios esse protinus designandos, qui singuli ternos sibi cooptantes imperii summam administrarent cum summa potestate* 23. Ita commutata est Resp. soluta populi auctoritate, et ab his CCCC viris tractari coepit.

Imperium hoc modo constitutum administrarunt homines diuersissimis studiis, et vitae genere et instituto longe inter se ipsos dissimili. Ex horum numero erant XXX 24 illi viri, quorum crudelitatem VIII. post anno iterum expertae sunt Athenae. Erant etiam moderati nonnulli, quos non dominandi lubido, sed patriae communis amor, ne penitus deleteretur ciuitas, siquid suo consilio efficere possent, ad imperii societatem inuitauit. Οὐ μοι δοκεῖ χρῆναι ὀργίζεσθαι ὑμᾶς τῷ ὀνόματι τῷ τῶν τετρακοσίων, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις ἐνίοις. οἱ μὲν γὰρ ἐπιβηλεύσαντες ἦσαν αὐτῶν, οἱ δ' ἴνα μήτε

βηλευτήριον ἄρχειν, ὅπη ἂν ἄριστα γιγνώσκωσιν αὐτοκράτορας. Thucyd. VIII. 67.

24. Lysf. p. 260. οἱ τριάκοντα — οἱ αὐτοὶ ἦσαν ἅπαντες τῶν τετρακοσίων τῶν Φευγόντων.

25. Οὐ Φρύνιχος μὲν καὶ Πείσανδρος καὶ οἱ μετ' ἐκείνων δημαγωγοὶ, ἐπειδὴ πολλὰ εἰς ὑμᾶς ἐξήμαρτον, τὰς περὶ τέτων δέσαντες τιμωρίας, τὴν προτέραν ὀλιγαρχίαν (sc. τῶν ὑ) κατέστησαν; Lysf. p. 421. Thucyd. l. 8.

μήτε τὴν πόλιν μηδὲν κακὸν ἐργάσαντο, μήθ' ὑμῶν μηδένα, ἀλλ' εὖνοι ὄντες εἰσῆλθον εἰς τὸ βουλευτήριον. Lysias p. 357. Nonnullos excitavit suorum civium invidia, qui potentiores quemque eo in maiori suspitione habere consuecebant; nonnullos Alcibiadis gratia et misericordia; nonnullos eiusdem odium et inimicitiae.

Fuit in hoc numero Phrynichus ²⁵. Erant ei cum Alcibiade veteres inimicitiarum causae; quapropter cum ea res olim in classe agi coepta est, obnixè operam dedit, ne quid in gratiam Alcibiadis meditarentur ²⁶. A quo consilio destitutus totam rem Astyocho, Lacedaemoniorum classi Praefecto, per nuncios aperit, ceteraque egit multa, ad consilia, quae tunc capiebantur, impedienda ²⁷. Vnde Pisandri opera imperium, quod in classe habuit, deponere coactus est. Constituta autem tyrannide, quae Alcibiadi minus favere videbatur, nemini aut opera aut consilio cessit in dominatione adiuuanda ²⁸. Ea cum esset apud suos gratia et

H 3

aucto-

26. Plutarch. in Alcib. Thucyd. VIII. 48.

27. Thucyd. VIII. 50. Suid. in Φρύνιχος πάλαισμα. Polyae. III. 6. Plutarch. in Alcib.

28. Παρέσχε δὲ καὶ Φρύνιχος ἑαυτὸν πάντων διαφερόντως προθυμότερον εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, δειδώς τὸν Εὐκλιβιάδην, καὶ ἐπιστάμενος εἰδότες αὐτὸν, ὅσα ἐν τῇ Σάμῳ πρὸς τὸν Ἀσύοχον ἔπραξε, νομίζων ἂν ἂν ποτε αὐτὸν κατὰ τὸ εἶκος ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν· πολὺ δὲ πρὸς τὰ δεινὰ, ἐπειδὴ περ ὑπέστη, φερεγγυώτατος ἐφάνη. Thucyd. VIII. 68.

29. Lys. p. 258. et 134. De caede Phrynichi convenit inter omnes De modo disputatur. Paulo enim aliter atque noster historiam exponit Thucyd. VIII. 92. et Plutarch. in Alcib. aliter Lycurg. c. Leocr. Edit. Steph. p. 164. qui caedem factam fuisse scribit νύκτωρ παρὰ

auctoritate, vbi importuna Quadringentorum crudelitas et dominatio taedio ciuibus esse coepit, neque eorundem auctoritas aliunde confirmari posse videbatur, nisi a Lacedaemoniis adiuuaretur; ad Spartam mittitur cum Antiphonte aliisque pacem quibuscumque demum conditionibus cum ea ciuitate facturus. Domum autem re infecta reuersus mane in foro a Thrasybulo Calydonio et Apollodoro Megarensi percutitur, quos ob merita in populum Athenienses ideo recuperata ciuitate decreto publico in Cuium numerum retulere ²⁹.

Huic

τὴν κρήνην τὴν ἐν τοῖς Οἰτυίοις ὑπὸ Απολλοδώρου καὶ Θερασυβέλου. Thucydides ὑπὸ τινὸς τῶν περιπόλων, qui idcirco erat e luuentute Attica, quod verum esse non potuit, cum *Lysias* prouocat ad Acta publica, quae islius facinoris socios ciuitate donauit, Apollodorum et Thrasybulum. *Plutarchus* cum *Thucydide* fere consentit. Τσερον μέντοι τὸν Φευνίχον ἐνὸς τῶν περιπόλων Ερμῶνος ἐν ἀγορᾷ πατάξαντος ἐγχειρίδιον καὶ διαφθείραντος, οἱ Ἀθηναῖοι δίκης γενομένης τῷ μὲν Φευνίχου προδοσίαν κατεψηφίσαντο τεθνηκότος, τὸν δ' Ερμῶνα καὶ τὲς μετ' αὐτῷ συζάντας ἐξεφάνωσαν.

30. Antiphontes erant plurimi. Antiphontem e Collegio CCCC virorum eundem fuisse ac *Antiphontem* Rhetorem, permanens hodie et recepta est opinio: adeoque in ea sum, licet dubitanti similior, quam veris victo: Illud interea certissimum habeo, eorum, quae de *Antiphonte* Rhetore apud *Plutarchum* tradantur, nonnulla ad Tragicum *Antiphonta* pertinere, nonnulla ad Onirocriticum. Id quod in commodiori loco exponam. Ex hac ὁμωνυμία credo emanare, quod *Plutarchus* dicat Οἱ δὲ ὑπὸ τῶν τριακοντα ἀνῆρῆσθαι αὐτὸν [*Antiphonta*] ἰσορῆσιν, ὥσπερ Λυσίας. Photius vero sic, Λυσίας Φησὶν αὐτὸν ὑπὸ τῶν τετρακοσίων ἀνῆρῆσθαι (lege ἀνῆρῆσθαι) *Lysias* quidem neque hoc, neque illud ad-

Huic Antiphonta et Archeptolemus libens adiun-
go, quia populus, vindicata libertate, in eadem causa
pariter adiunxerunt. Antipho ³⁰ Sophili F. Rhamnu-
sius totum illud, quod Pisander manu gessit, primus
consilio instruxit. Cum facundia ceteros anteiret, ideo-
que populo formidolosior fuit, nunquam ipse in con-
cione dixit, aut coram Iudice causam alicuius egit,
dicturos tamen multum et rerum usu et consilio suo
adiuuit ³¹. Erant his cum Theramene, homine lubri-
ci ingenii atque ad omnem Reip. fortunam composito,
veteris amicitiae rationes: Quorum opera ubi Therame-
nes Remp. oppresserat, rursus, restituta libertate, Reip.
auctoritate usus est idem ad eorum internecionem,
suamque impunitatem ³². Tum demum Antipho ad

H 4

cau-

firmat, verum hominem plecti a populo post recuperatam libertatem, ideo quod Coniurationis τῶν CCCC particeps fuisset, p. 216. Et id confirmat S. C. quod ex *Caecilio* ab eodem *Plutarcho* est adductum. Idem etiam *Photius* Παρέτεινε τὸν βίον ἕως τῆς ὑπὸ τῶν ὑγεγεννημένης καταλύσεως τῆς δημοκρατίας, ἧς καὶ αὐτὸν αἰτίαν μετεσχηκέναι Φασὶ παρασχέιν· διὸ καὶ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν τετρακισίων εἰσαγγεληθεὶς ἐάλα, καὶ τοῖς τῶν προδοτῶν ἐπιτιμίαις ὑποβληθεὶς ἄταφος ἐβρίθη, καὶ γέγονεν ἄτιμος, ἔκ αὐτὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξ αὐτῆ φύντες. Vid. quoque *Marcellinum de vita Thucydidis*.

31. Thucyd. VIII. 68. Συντάξαι δὲ αὐτὸν καὶ πρῶ-
τόν, Φασι, τὴς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀγωνιστικῆς λόγους·
τῶν γὰρ πρὸ αὐτοῦ ἔδει φαίνεται καθεῖς ἑαυτὸν εἰς
τῆτον τὸν ἀγῶνα· ἔδ' ἔσι λαβεῖν δίκαιον λόγον τῶν
Ἀντιφῶντι πρότερον γεγεραμένων. Phot. in *Antiph.*
Add. *Plutarch. et Philostrat.*

32. *Lysf.* pag. 216.

33. *Thucyd.* VIII. 68.

causam pro se dicendam adactus, grauiter et luculentissime pro capite perorauit 33. Sententiam, quae damnatus est vterque, conseruauit *Caecilius* apud *Plutarchum* in *Antiphontis* vita.

Εδοξε 34 τη βουλη μια και εικοστη της πευταυνειας Δημονικος αλωπεκηθεν εγραμματαυε Φιλοστρατος πελληνευσ επεσταται Ανδρων ειπε. Περι των ανδρων ους αποφαινουσιν οι στρατηγοι πρεσβευομενους εις Λακεδαιμονα επι κακω της πολεως των Αθηναίων και εκ του στρατοπεδου πλειν επι πολεμιας νεως και πεζυνσαι δια Δεκελειας Αρχεπτολεμον και Ονομακλεα και Αντιφωντα συλλαβειν και αποδουναι εις το δικαστηριον οπως δωσι δικην παρασχοντων δ αυτους οι στρατηγοι και εκ βουλης ους τινας αν δοκοι τοις στρατηγοις προσελομενους μεχρι δεκα οπως αν περι παροντων γενηται η κρισις προσκαλεσασθωσαν δ αυτους οι θεσμοθεται εν τη αυριονημερα και εισαγοντων επειδαν αι κλησεις εξηκωσιν εις το δικαστηριον περι προδοσιας κατηγορειν τους ειρημενους συνηγορους και τους στρατηγους και αλλος αν τις βουληται οτου δ αν καταψηφισηται το δικαστηριον περι αυτου πειειν κατα τον νομον ος κειται περι των προδοντων. Καταδικη. Προδοσιας ωφελον Αρχεπτολεμος Ιπποδαμου Αγρυληθεν παρων Αντιφων Σωφίλου Ραμνουσιος παρων. Τουτον ετιμηθη τοις ια παραδοθηναι και τα χρηματα δημοσια ειναι και της θεου το επιδεκατον και τας οικιας κατασκαψαι αυτων και ορους θειναι τον

οικο-

34. Elegantissima et luculenta Formula Aelionis et Solennitatis Legitimae, mendarum tamen non immunis. sc. l. 3. pro πελληνευσ legendum παλληνευσ, vt testantur Marmora quamplurima, deinde fortasse l. 15. της ηρημενης συνηγορης: postea deesse videtur post ες τον, h. p. τω δε δημαρχω αποφηναι τε οικιαν ες τον * * * και μη εξειναι κ. τ. λ. et in fine corrige και τω το θεσθαι, sc. το ψήφισμα.

επιπεδοῖν ἐπιγραφάσας Ἀρχεπτολεμου καὶ Ἀντιφώντος τοῖν προδοταῖν. Τῷ δὲ δημαρχῷ ἀποφθναῖ τε οἰκίαν ἐς τὸν καὶ μὴ εἶναι θάψαι Ἀρχεπτολεμον καὶ Ἀντιφῶντα Ἀθηνησί μὴδ' ὅσης Ἀθηναῖοι κρατούσι, καὶ αἰτιμον εἶναι Ἀρχεπτολεμον καὶ Ἀντιφῶντα καὶ γένος τὸ ἐκ τούτοιν καὶ νόθους καὶ γνησίους καὶ εἰάν ποιεῖσθαι τίνα τῶν ἐξ Ἀρχεπτολεμου καὶ Ἀντιφώντος αἰτιμός ἐστω ὁ ποιήσας ταῦτα δὲ γράψαι ἐν στήλῃ χαλκῇ ἥπερ ἂν καὶ τὰ ψήφισματὰ τὰ περὶ Φρυγικοῦ καὶ τούτου δεσθαι.

In eadem coniuratione erant Aristarchus et Alexicles; mortis genere, cum continebat nouum et insolitum siue iustitiae siue seueritatis exemplum, illustrissimi. Interfecto Phrynicho et tumultu de percussoribus nato, populus sciuit, vt de Phrynicho haberetur quaestio Proditionis: Qui si reus perageretur, illico absoluerentur, qui cum patriae causa interfecissent, eiusque ossa effossa extra Atticam proiicerentur: Adiecerunt id quoque, vt, si qui ad causam hominis dicendam adessent, si cecidisset Phrynichus, eodem iudicio tenerentur. Aderant Aristarchus et Alexicles. Lege agitur de Phrynichi proditione. Damnatum mors Aduocatorum et externa sepultura sequebatur 35.

Memorantur praeterea quamplurimi ab istius aevi scriptoribus; Pisander, Tyrannidis auctor praecipuus, de quo plura in superioribus: Andro 36, Theramenes,

Η 5

35. *Lycurg. c. Leocrat.* Edit. Steph. p. 164.

36. Ille est, qui tulit decretum c. Antiphontem, quod repraesentauimus modo. Ἀνδρῶνά φησιν εἶναι Κρατερός ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν ψήφισμάτων, τὸν γράψαντα τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ Ἀντιφώντος τοῦ ῥήτορος. Ἦν δὲ εἰς τῶν τετρακοσίων ὁ Ἀνδρῶν. Harpocr.

37. Ἐν τοῖς ζυγκαταλύσει τὸν δῆμον πρῶτος. Thucyd. VIII. 68. Τῆς προτέρας ὀλιγαρχίας αἰτιώτατος *Lys.* p. 215. De eo plura in sequentibus.

nes 37, Aristocrates 38, Agno 39, Callaeschrus 40, Polystratus 41, Aristopho 42, Laespodias 43, Melesias 44, Aristoteles 45, Melanthius 46, Onomacles 47 ceterique. Illi igitur recepta Rep. nihil omnino de Alcibiade referebant, cuius potissimum gratia ea res primo agitari videbatur, verum ad Agidem Lacedaemoniorum regem legatos de pace mittebant, et ad Samum, qui docerent *Remp. non penes CCCC viros esse, sed ad imperii summam quinque millia Civium admitti*, populumque adeo composita oratione delinirent, veriti, ne, id quod postea accidit, aliquid noui contra suam auctoritatem molirentur classarii Atheniensium, qui eo tempore circa Samum stationem habebant, nouamque dominationem aegre laturi videbantur.

Comparauerat olim Sami Pisander factiosorum Civium turbam ad CCC, quae Remp. ad Oligarchiam deduceret. Verum opera Thrasybuli et Thrasylli Atheniensium, qui apud exercitum erant, profligata erat ea manus coniuratorum, et Samiorum Resp. confirmata, cum legati Quadringentorum Samum essent delati.

Dum haec aguntur, effecit Thrasybulus cum oratione tum auctoritate apud milites, qua plurimum valebat, ut ab exercitu Alcibiades exul reuocaretur; qui protinus Samum deductus, dux inter ceteros classi constituitur.

38. *Lysias*, p. 215. *Thucyd.* VIII. 89.

39. Theramenis Pater, vnus τῶν προβέβλων. *Lys.* pag. 215.

40. *Lys.* ibid.

41. *Lysias pro Polystrato.*

42. *Thucyd.* VIII. 86.

43. 44. *Thucyd.* ibid.

45. *Xenoph. Hellenic.* l. 2. deinde XXX vir.

46. *Xenoph.* ibid.

47. Vid. Decret. c. Antiph.

48. *Plutarch. in Lysandro. Diod. Sic. Xenoph. Hellenic.* l. 2. *Nepos in Lysandro. Iustin.* l. 5.

stituitur. Ille legatos, qui Athenis venerant, blande et comiter exceptos, hac oratione dimisit, *Quadringenti confestim sua voluntate iura populo redderent, aliter se cum classe adfuturum, ut eos auctoritate cogeret.* Quo responso territi, qui nouam Tyrannidem impenfissime adiunxissent, Pisander, Phrynichus, Antipho, Aristarchus alique, ubi plebem quoque, quae domi erat, cum exercitu sentire, et quosdam etiam ex coniuratorum numero de sua salute mature consulere animaduertissent, primo urbem Lacedaemoniis tradere voluerunt, qua spe frustrati partim in exilium profecti sunt, partim eo quo exposuimus modo euerfac libertatis poenas dedere. Ita exauctoratis post imperium IV mensium Quadringentis, Alcibiades P. A. decreto restitutus atque absens imperio praefectus simul cum Thrasibulo ad bellum aduersus Lacedaemonios gerendum summa cura conuertitur.

Quod reliquum erat istius belli varia fortuna ab Atheniensibus terra marique gestum est; donec Olymp. XCIII. 4. post XXVII. aestates in ea contentione absumptas totum illud virtute sua et consilio deleuit Lyfander 48. Pugnatum erat ad Aegos flumen tanta strage atque internecione Atheniensium, ut cum classe nomen etiam imperii pene excisum esse videretur 49. Quibus

49. Ab eo interitu Classis in Hellesponto Oratores exordium sumunt dicendi de Republica translata ad XXX viros. *Επειδὴ γὰρ τὰς ναῦς τὰς περὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἀπώλεσαμεν, καὶ ταῖς αἰτυχίαις ἐκείναις ἡ πόλις περιέπεσε, τίς ἐκ οἷδε κ. τ. λ.* Hocr. *Areopag.* Ita *Lyf.* p. 207. 233, et 475. eodem aditu orationis utitur ad publicas calamitates enarrandas.

50. *Namque undique, qui Atheniensium rebus studuissent, eiectis, decem delegerat [Lyfander] in unaquaque ciuitate, quibus summum imperium potestatemque omnium re-*

Quibus rebus gestis Lyfander tributarias vñdique Atheniensium ciuitates voluntarias recepit, eiectis iis, quos in praesidio reperiret, vel Atheniensium rebus studere suspicaretur, quibus vnicam salutis conditionem indulfit, vt nullibi, nisi Athenis, eis saluis esse liceret; ratus, quanto plures in urbem confluerint, tanto aegrius obsidionem, quam parabat, propter plurimorum inedia, sustineri posse. Sciebat enim neque ex aduecto frumento multum superesse, eosque mari interclusos nouum aduehere non posse reputabat. In omnibus itaque urbibus constituta ^{so} decemuirali potestate,

rum committeret. Nepos in *Lyfandro*. Hunc Decemuiratum Lacedaemoniis familiarem constituit idem Sami, Ephesi, in Piraeo denique eodem tempore, quo in urbe XXX. *Ετι δὲ τὸ πάντων ἐναντιώτατον αὐτονομία καθίστατε, ἔνθα μὲν δεκαρχίας, ἔνθα δὲ τριακονταρχίας. Καὶ τούτων τῶν ἀρχόντων ἐπιμελεῖσθε ὥς ὅπως νομίμως ἀρχωσιν, ἀλλ' ὅπως δύνανται βία κατέχειν τὰς πόλεις. ὥς' εἰκάτε τυραννίσι μάλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι.* Xenoph. *Hellenic.* l. 6. *Plutarch.* in *Lyfandro*. *Suid.* in *Δεκαρχία*.

§ 1. Historiam sequor *Xenophontis*, quam *Lyfias* semper confirmat. Aliter tamen de hac re *Aeschines* π. παραπρεσβ. cuius verba infra adducturus sum. Ait enim quorundam ciuium peruicacia, Cleophontis maxime, (memoratur ille *Lyfia* p. 234. praeconio satis honesto, quod ingloriosis pacis conditionibus etiam capitis periculo restitit) rem eo perductam fore, vt, cum possent Athenienses sibi ipsis et gloriose satis et vtiliter consulere, hortantibus Lacedaemoniis, odium tamen et inimicitias exercere mallent, licet cum interitu ciuitatis coniunctas. *Τὴν τελευταίαν ἀβουλίαν φυλάξασθαι, ὃθ' ἡττημένοι τῷ πολέμῳ, προκαλεμένων αὐτοὺς Λακεδαιμονίων εἰρήνην ἄγειν, ἔχοντας*

state, ipse cum nauibus ducentis urbem obsidet, atque ut idem terrestribus copiis ab Academiae parte faceret Pausanias Lacedaemoniorum Rex, literis iubet. Athenienses itaque terra marique obsessi et inedia vexati primo pacem per legatos petiuere ⁵¹. Quam cum fieri

Lace-

απὸς τῇ Ἀττικῇ Λῆμον, καὶ Ἰμβρον καὶ Σκύρον, καὶ δημοκρατεμένους κατὰ τὰς νόμους, τῶν μὲν ἑδὲν ἡ-
δεον ποιεῖν, πολεμεῖν δὲ προηρῶντο, οὐδυνάμενοι. Κλεο-
φῶν δὲ ὁ λυροποιός (τυροποιός male, ut videtur, σχ.
Aristoph. Ran. 693. nam a ceteris constanter λυροποιός,
vid. *Andoc.* p. 19. Edit. Steph.) ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν
πέδαις ἐμνημόνεον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης,
καὶ διεφθαρκῶς νομῇ χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν
ἡπεῖλει μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον, εἴ τις εἰρήνης μνησθή-
σεται. τελευτῶντες δὲ εἰς τῆτο τὴν πόλιν προήγαγον,
ὥστε ἀγαπητῶς τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, ἀποσάντας
πάντων, καὶ τὰ τεῖχη καθελόντας, καὶ παραδεξα-
μένους Φερεῖαν, καὶ Λακεδαιμονίων ἀρμολίαν, καὶ τῆς
δημοκρατίας τοῖς τριάκοντα ἀφεμένους, οἱ χιλίους καὶ
πεντακοσίους τῶν πολιτῶν ἀκρίτως ἀπέκτειναν.

52. Haec omnia confirmantur a *Lysia* pag. 234. et alibi, cum quo consentit *Xenopho*, qui per totum *Hellenic.* l. 2. hanc Reipublicae conuersionem persequitur. *Diodorus* quidem *Siculus* longe aliter de Theramene verba facit, eumque ait populi studiosissimum ideo XXXvirum ab illo esse factum, quo posset auctoritate sua cauere, ne quid detrimenti Resp. caperet. Neque ab ea opinione abludit multum genus mortis, quam factionis istius crudelitate oppetere coactus est, aut quod de eo memoriae prodidit Cicero. Sed quid ego Socratem aut Theramenem, praestantis viros virtutis et sapientiae gloria commemoro? 1. *Tusc.* 42. Quam me delectat Theramenes! quam elato animo est! et si enim fletus, cum legimus, tamen non miserabiliter vir clarus emo-

Lacedaemonii negarent, ni demissi ab vrbe Piraeum
versus

ritur, qui cum coniectus in carcerem XXX iussu Tyrannorum, venenum ut sitiens obduxisset, reliquum sic e poculo eiecit; ut id resonaret: quo sonitu reddito, arridens, Propino, inquit, hoc pulchro Critiae, qui in eum fuerat teterrimus. — Lufit vir egregius extremo spiritu, cum iam praecordiis conceptam mortem contineret, vereque ei, qui venenum praebuerat, mortem est eam auguratus, quae brevi consecuta est. 1. Tusc. 40. Prope est Plutarchus in Nicia, iuxta principium. Ενεσι περὶ Νικίᾳ πρῶτον εἰπεῖν, ὃ γέγραφεν Δρισοτέλης, ὅτι τρεῖς ἐγένοντο βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, καὶ πατρικὴν ἔχοντες εὐνοίαν καὶ φιλίαν πρὸς τὸν δῆμον, Νικίας ὁ Νικηράτης, καὶ Θουκυδίδης ὁ Μιλησίης, καὶ Θηραμένης ὁ Ἀγνωνος. ἦττον δὲ οὗτος ἢ ἐκῆνοι, καὶ γὰρ εἰς δυσγένειαν ὡς ξένος ἐν Κέρῳ λελοιδόρεται, καὶ διὰ τὸ μὴ μόνιμον, ἀλλὰ καὶ ἐπαμφοτερίζον αἰεὶ τῇ προαιρέσει τῆς πολιτείας, ἐπεκλήθη Κόδορος. Ab Agnone etiam Athenienti (male in *Lyfandro* ab eod. *Plutarcho* vocatur *Θηραμένης Ἀγκωνος*) adoptatum fuisse memorat *σχ. Aristophanis*. De eius Rhetorica, nam Rhetor erat, i. e. eleganter et grauiter dixit, vid. *Plat. Apolog.* *Cic. 1. Tusc. 41.* et *3. de Orat. 16. Prolegom. Rhetor. apud Montefalc. Biblioth. Coisl. Plutarch. in Cicer.* De eo plura *Lyfias* p. 214. seqq. eiusque consilio in XXXvirali potestate constituenda. Adde *Iustin. V. 9. Harpocr. in v. Suid. in v. et in Ἀργεῖς υἱός. Εὐμεταβολώτερος. Κόδορος. Δέξιος ὁ εὐπαίδ. et Ἀγχιζοφοί. Dionys. Halic. in Isocr. in Nicia. Idem in Lyfandro, in Consolat. ad Apollonium et Praecept. Reip. bene gerend. Val. Maxim. III. 2. σχ. Aristoph. Lyfistr. 658. Apostol. IX. 29. et X. 30. Hominis versatile ingenium depinxit Poeta in *Ran.* 999.*

versus muri brachia ad X stadiorum vtrunque interval-
lum delicerent, ibi Theramenes, animo Reip. peni-
tus euertendae, legationem in se recepit, populi ani-
mos honestiorum conditionum spe deliniens ⁵². Qua-
drimestri igitur mora in eo munere posita, quo posset
Atheniensium animos et fame et oblidione diutina fra-
ctos ad quascunque vellet conditiones deducere, cum
inter Spartanos sociosque diu multumque ⁵³ delibera-
tum

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς εἰς τὰ πάντα,
ὅς ἦν κακοῖς πρὸς περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ,
Πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, ὃ Χίος, ἀλλὰ Κίος.

et alibi sc. 544.

τὸ δὲ μεταστρέφεται

Πρὸς τὸ μαλθακώτερον

Δεξιῶ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους.

Cuius loci Graecus enarrator fortasse etiam expedit
ea, quae habet *Hesychius* in Τετρία Θηραμένους. Hunc
Theramenem ideo Cothurnum dictum fuisse ex eo,
quod alterutri parti in Rep. ut ille pedi, conueniret,
norunt et pueri et puerorum didascoli. Fabulam *Cra-
tini* vocatam Θηραμένης memorat *Athen.* IV. 89.

53. Narrat *Plutarchus* in eo concilio (verum post
captam urbem celebratum fuisse scribit, contra fidem
ceterorum Auctorum) Erianthum Thebanum immi-
tissimam dixisse sententiam, sc. τὸ μὲν ἄστυ κατασκά-
ψαι, τὴν δὲ χώραν ἀνείναι μηλόβοτον: verum postea
inter vinum, cum forte quidam luctuosissima nonnul-
la ex *Euripidis Electra* recitaret, conuersis studiis fran-
gi omnium animos, remque videri indignissimam, eam
ciuitatem, quae talis Viros, produxerit, solo aequare. Ita
ciuitati suae vnus Poetae nomen et claritudo saluti fuit.
Alii contendunt negasse Spartanos se ex duobus Grae-
ciae oculis alterum eruturos.

54. XII. *Plutarch.* in *Lyfandro.*

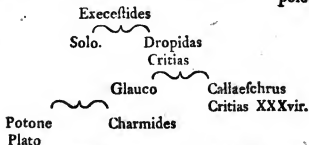
tum est, an deleri Atheniensium nomen urbemque incendio consumi oporteret, redit tandem istiusmodi conditionibus impetratis, vt, *muri brachia deiicerentur vnīuersa; naues omnes, X 54 exceptis, Lacedaemoniis traderentur; dirueretur murus, qui Piraeum cingeret; et Resp. denique ad Lyfandri arbitrium componeretur* 55. Ita
 Lyfan-

55. Capta vrbe ad suos rescripsit Laconice Lyfander αλωκαντι τας Αθανα, (*Plutarch. in Lyfandro et Lacon. Apophthegm.*) cui pari breuitate responsum est αρες το γε εαλωκειν (lege cum Cod. MS. εαλωκέναι) Conditiones Pacis Laconica dialecto exaratas idem *Plutarch. in Lyfandro* refert, sed mendose. Rescribo, ταδε τα τελη των Λακεδαιμονιων εγνω καταβαλοντες τον Πειραια και τα μακρα σκελη και εκριβαντες εκ πασων των πολεων ταν αυτων γαν εχοντες ταυτα και δρωντες ταν ειρηναν εχοιτε αχρη δοιτε και της φυγαδας ανεντες περι των ναων τω πληθος οκοιοντι κατηνι δοκειοι ταυτα ποιετε. Male hodie οικείοντι. Hi muri rursus longo post interuallo a Sylla diruti sunt. Vid. *Plutarch. in Sylla*. A Piraeo portu ad altu pertingebant V millia passuum. Vid. *Spon. Description des Antiquitez de la Ville d' Athenes*. tom. II. p. 234.

56. *Plutarch. in Lyfandro*. Ex eo decemuiratu Piraeensi erant GLAΥCO (Πύθερμος δὲ ἐν τοῖς Πειραιῶς τυραννήσας καταγράφει καὶ Γλαύκωνα ὕδρὸπότην. Athen. l. 2. Quinam erant isti Piraei tyranni prorsus se nescire fatetur *Casaubonus*) CHARMIDES eiusdem fortasse Glauconis filius (Χαρμίδης ὁ Γλαύκωνος τῶν ἐν Πειραιεὶ δέκα ἀρχόντων. Xenoph. *Hellenic.* l. 2. Genere is erat Critiae Tyrannorum XXX crudelissimo, adeoque *Platoni et Soloni coniunctus*, vt ex hoc stemmate patebit.

Lyfandro cum classe Piraeum ingreffo, murisque ad tibiaram fonitum dirutis, exactus est Olymp. XCIII. annus 4tus, Athenarum expugnatione insignissimus.

Proximus annus titulum sortitus est non a Pythodoro, qui tunc temporis summum magistratum Athenis erat obiturus, cuius idcirco nomen in Fastis omittebatur, sed ἀναρχία πρὸς Εὐκλείδῃς (is recuperata libertate anno sequenti magistratum gessit) ab antiquis scriptoribus vocabatur. Lyfander enim receptis Athenis X viralem in Piraeo ⁵⁶, in vrbe XXX viralem potestatem constituit. Collegium illud XXX virorum legibus scribundis institutum, quibus Resp. in posterum vteretur, summam auctoritatem paulatim ad se conuertit. Eorum nomina a *Xenophonte Hellenic.* l. 2. accepimus. sc. Polyarchus, Critias ⁵⁷, Melobius ⁵⁸, Hippo-

Vid. *Plat. in Charmide* 154. A.) MOLPIS. Vid. *Harpocr.* in v. Nos in *Fragm. de Diogenis hereditate*.

57. *Lys. c. Eratojth.* *Iustin. Diod. Laëtantius* l. 3. *Val. Maxim.* III. 2. *Aristid. adu. Platon. de Rhetorica.* *Nepos in Alcibiade et Thrasibulo.* Aliique. Επεὶ ὁ ἄνθρωπος, ὃς Ἀθηναῖοι, Σωκράτην μὲν τὸν σοφιστὴν ἀπεκτείνετε, ὅτι Κριτίαν ἐφάνη πεπαιδευκῶς ἓνα τῶν τριᾶκοντα τῶν τὸν δῆμον καταλυσάντων. *Aesch. c. Timarch.* p. 24. Edit. Steph.

58. *Lys. ibid. Harpocr.*
Lysiae Vol. II.

polochus, Euclides, Hiero, Mnesilochus, Chremo 59, Theramenes 60, Aresias, Diocles, Phaedrias, Chaerelaus, Anaetius, Piso 61, Sophocles, Eratosthenes 62, Charicles 63, Onomacles, Theognis 64, Aeschines, Theogenes, Cleomedes, Erasistratus 65, Phido 66, Dracontides 67, Eumathes, Aristoteles 68, Hippomachus et Mnesithides 69. Hi, vbi paulisper Remp. iustitiae et

59. *Lys. c. Nicomach.*

60. *Lys. passim.*

61. *Lys. c. Eratosth. passim.* 62. *Lys. passim.*

63. *Lys. c. Eratosth. Xenoph. Memorab. Harpocr. Andoc. de Mysterior.*

64. *Lys. c. Eratosth. Harpocr.*

65. Κριτίας καὶ Ερασίστρατος ὁ Φαίαικος τῷ Ερασίστρατὶ ἀδελφιδῆς. *Plat. Eryx.*

66. *Lys. c. Eratosth.*

67. *Ibid.*

68. *Plat. in Parmenide.*

69. Huic numero addi posse videtur CALLAESCHRVS secundum verba *Dionys. Halic. Rhetor. c. 6.* Ἀνθρώπων γὰρ γενομένων κατὰ τὸν τῷ Καλαίσχρῳ τῷ τῶν τριάκοντα, βέβαιον μὲν εἶναι, μὴ ὅτι καὶ το θανέν γενομένων, καὶ ζῶντι, εἰ μὴ εἶον τε ἐκτὸς αὐτῆς βάνειν. Laudat vir doctissimus Critiam Callaeschri. Atqui ex Collegio isto non erat Callaeschrus, sed Critias filius, vt plane legendum sit κατὰ τὸν τῷ Καλαίσχρῳ τὸν τῶν τριάκοντα. Addi quoque posse videntur SATYRVS et CLEOPHO ex *Lysia p. 476.* ni legas, quae ibi adnotavi. PHAEDIMVS ex *Dionys. de eumentia legatione*, f. idem atque Phaedrias. De ista Tyrannide, Caesar. apud *Sallust. Laert. in Zenon.* *Alexand. ab Alexandro III. 16. Justin. l. 6. Orosius II. 15. Diod. Sic. l. 14. Xenoph. in lib. 2. Hellen. Nepos in Lyfandro et Thrasibulo. Aelian. V. H. III. 17. Senec. de Tranquill. c. 3. Isocr. in Paneg. et c. Callimach. Gell.*

et moderationis aliqua laude gessissent, mox tria milia ciuium adsciscunt, quibus imperii summam specie communicarent, reuera autem satellitum loco haberent summaeque crudelitatis administratos. Deinde armis a ceteris praeter istos MMM per vim adeptis, quasi aditus ad Tyrannidem nondum satis munitus esse videretur, aut ad continendam ciuitatem parum esset in suo satellitio praesidiū, DCC milites, excubiarum nomine, cum Callibio praefecto (ἀρμόσην vocant Lacedaemoniū) a victoribus impetrant. Omni igitur metu liberati tyranni miseras vrbis reliquias caedibus et rapinis, Graecas ciuitates Atheniensium exsulibus vndique complent 70.

Iam stipendiariis militibus, quos a Lacedaemoniis acceperant, mercedes erant soluendae, cum Piso et Theognis iniquissimam in Senatu sententiam dixerunt, vt μετρίκων; qui fide publica Athenis commorati sunt mercaturae exercendae gratia, adeoque re lautiori utebantur, denos, vel, secundum alios, singulus ex XXX virali numero singulum comprehenderet, quos morte plecterent, atque in eorum bona inuolarent 71. *Ly-*

I 2

fias

XVII. 21. *Heraclid. de Politiis. Plutarch. de Solertia Anim.*
malium.

70. Οὕτω καὶ οἱ τυραννῆντες ἀρχῇσι μαιφονίας; ὥσπερ ἀπὸ τῶν πρώτων ἀπέκτειναν Ἀθήνησι τὸν κακίστον τῶν συκοφαντῶν, ὃς Ἐπιτήδευος προσηγορεύθη, καὶ δεύτερον ὁμοίως καὶ τρίτον, εἶτα ἐκ τέττα συνήθεις γινόμενοι Νικήρατον ἑώρων ἀποθύμενον τὸν Νικίου, καὶ Θηραμένη τὸν στρατηγόν, καὶ Πολέμαρχον τὸν φιλόσοφον. *Plutarch. de usu Carnium.* Eandem moderationem in initio tyrannidis memorant alii auctores omnes. *Lyfias p. 192. Xenoph. Diodor.*

71. Auaritiam et crudelitatem τῶν λ in expilandis

fiar noster cum Polemarchio fratre in clypeis fabricandis operam exercebat, mancipiis ad eum quaestum vsus ad numerum CXX. Eorum igitur aedibus et officinis exinanitis, direpto cum operis ingenti pondere auri atque argenti, relicto neque vase neque vestimento, Polemarchum ⁷² indicta causa, more patrio cicuta interimunt. *Lysias*, qui ex eorum manibus fuga se eripuit, vbi fratris indigna nece domum suam funestari vidit, nec quidquam spei sibi reliquum fore, extra Atticam se subduxit, in libertate Athenarum instauranda magno ciuibus auxilio proxime futurus ⁷³.

Periere vtique in isto incendio Reip. summi viri, quos aut Tyrannorum crudelis suspicio, aut vitae suae splendor, et meritorum in Remp. magnitudo ad caedem destinare videbatur. In primis Niceratus ⁷⁴ Nicias istius filius, qui in Sicilia olim bellum gessit, domo nobilis, fortunarum amplitudine nemini Ciuium cedens, moribus denique et fama illustris. Eucrates ⁷⁵ eiusdem Nicias frater, a XXX viris ad tyrannidis societatem

diuitioribus legas apud *Isocrat.* in orat. quae inscribitur ἀμαρτυρος.

72. Polemarchus Philosophus, qui memoratur a *Plutarcho de esu carniū* a XXX viris fuisse interfectus, non alius esse videtur.

73. *Lys. c. Eratosth. Plutarch. et Photius.*

74. *Lys. c. Poliuch. Xenoph. Hellenic. 2.* Nicias quidam, in Orat. *Isocr.* quae inscribitur ἀμαρτυρος, ἐπειδὴ οἱ λ. κατέστησαν, καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ ἐκ μὲν τῶν μετεχόντων τῆς πολιτείας ἐξήλειπον, εἰς δὲ τὸν μετὰ Πεισάνδρου κατάλογον ἀνέγραψαν, δεδιὼς τὰ παρόντα πράγματα, τὴν μὲν ἐσίαν ὑπέθηκεν — αὐτὸς δ' εἰς ἀγρὸν ἐλθὼν διητᾷτο.

75. *Lys. ibid. Suid. in Απεσε.*

tatem inuitatus, Leo Salaminus 76, Autolycus 77, Strombichides 78, Dionysodorus 79, Aristophanes 80, Chollides, Xenopho Icarus 81, Hippias Thasius 82, Cleopho 83, Calliades 84, Lycophro 85 Lycurgi F. Lycurgi praestantissimi Oratoris pater, Antipho 86, Theramenes XXX vir 87, ceterique quam plurimi 88.

Erat inter Exsules Thrasybulus Lyci f. 89, rebus gestis, quam domo 90, inlustrior. Hic ubi primum

I 3

The-

76. *Xenoph. Hellenic. Laert. in Socrate. Andoc. de myster.*

77. *Plutarch. in Lyfand. Diod. Sic.*

78. *Lyf. c. Agorat.*

79. *Lyf. ibid.*

80. *Lyf. ibid.*

81. *Lyf. ibid.*

82. *Lyf. ibid.*

83. *Lyf. c. Agorat. et c. Nicomach.*

84. *Lyf. c. Nicomach.*

85. *Plutarch. in v. Lycurgi.*

86. *Plutarch. in v. Antiph. alius ab Antiphonte Oratore, qui a populo plebatur propter coniurationem τῶν CD. Vnde error Scriptorum, qui ea, quae ad duos pertinent, ad vnum referunt.*

87. Circumuentus ille a Critia Collega, et morti datus. Totam rem fuse narrat *Xenoph. Hellenic. 2.*

88. Τοῖς ἀνοσιωτάτοις τριάκοντα, οἱ ἰδίων κέρδεων ἕνεκα ὀλίγη δὲν πλεῖς ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων ἐν ὀκτῶ μηνσὶν, ἢ πάντες Ἑλλοποννήσιοι δέκα ἔτη πολεμῶντες. *Xenoph. Hellenic. l. 2.* Οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις δυναστεύοντες τριάκοντα Τύρανοι κατ' ἡμέραν ἐκ ἐπαύσαντο τὴς μὲν φυγαδεύοντες, τὴς δὲ ἀναιρεῖντες. *Diod. Sic. l. 14.* Interfecerunt MD iuxta *Aeschinem* in superioribus laudatum, eundem *c. Ctesiph.* et *Isocrat. Areopag.* ubi de hac re plura et distincta.

89. Thrasybulus Lyci fil. τὸν δῆμον Στεριεύς. (Male a nonnullis ὁ Τυριεύς ὀνομαζόμενος) De eo *Nepos* in vita, *Xenoph. Thucyd. Diodor.* alique quamplurimi.

90. Ita *Nepos*. Aliter *Iustin.* et *Orosius*. Hic II. 17.

Thebis mouisset ad patriam liberandam, non plus fere habuit secum, quam XXX⁹¹ de suis. Ad Phylum igitur pagum (quod erat castellum in Attica munitissimum, et ab urbe distabat stadia circiter centum) se recipiens copias celeriter auxit, breuibusque excursionibus aciem Tyrannorum in fugam vertit. Vtilem in ea re operam nauauit Auctor noster, in auxilium urbis, quae esset patria communis eloquentiae, 10 milites cum stipendiis suis⁹², mittens. Thrasybulus paucos dies in Phyle

Erat inter exsules Thrasybulus, vir strenuus et generis nobilitate inter suos clarus, qui auctor audendi pro patria fuit. Itaque castellum Phylem Atticorum finium collecti Exsules capiunt, multarumque ciuitatum opibus adiuti vires capeffunt: quibus Lysias quoque Syracusanus Orator, quasi in auxilium urbis, quae esset patria communis Eloquentiae, 10 milites cum stipendiis suis misit.

91. *Nep. in Thrasybulo.* Alii LXX. Ορμηθεὶς ἐκ Θηβῶν ὥς σὺν ἐβδομήκοντα. Xenoph. l. 2. *Hellenic.* cui concordat *Plutarch. de gloria Atheniensium*, init. Τὴς ἀπὸ Φυλῆς ἐβδομήκοντα κατὰ τῆς Σπαρτιατῶν ἡγεμονίας ἀνισταμένους.

92. Ita *Iustin. et Orosius.* supra p. 31. Consultissimus interea Auctor, qui *Plutarchi* nomine emendicato, ex *Photii* penu *Lysiae* vitam conscribillaui, rem magis signanter narrat: Ait enim pecuniam ad duo millia drachmarum contulisse, clypeos vero CC, et Hermamanis cuiusdam (Hermonem vocat *Photius*) opera adiutum milites conduxisse auxiliaris non numero rotundo (vt huiusmodi res describi solent) CCC, verum CCCII, ἀκριβεῖα nunquam satis praedicanda; ab hospite denique Thrasylaeo talenta impetrasse: quot vero impetrauit, non memorat. Mala certe fide exemplar descripsit, quo legebatur, ἐπικέρως τε ἑμισθώσατο τριακοσίους, καὶ Θρασύλαιον τὸν Ἠλεῖον ἔπεισε,

Phyle moratus, sumptis secum, quos ibi collegerat, erant autem ad millia hominum, noctu Piraeum occupat, Munichiaque munita, postea die aciem cum Tyrannis confert, et vincit. In eo praelio Critias et Hippomachus ⁹³ XXX virorum facuissimi cadunt, et Charmides Glauconis F. Xvir Piracensis.

Reuerso in urbem exercitu, Tyrannorum animos summa desperatio, ceterorum exsulis populi misericordia tum primum cepit. Tyrannis igitur abrogatur imperium, quod tanta crudelitate gesserant; quibus Eleusinem emigrantibus, locum, quem sibi olim perfugium pararunt, suffecti sunt X, qui Remp. moderarentur, ex singula tribu P. A. vnus. Erant in eo numero Hippocles et Epichares ⁹⁴, atque etiam ex Collegio XXX virali Phido et Eratosthenes, quos ideo retinebant, quod exsulum reditioni bene velle videbantur. Illi tamen imperio potiti nihil exemplo prioris dominationis perterriti idem cum exsulis bellum continuabant ⁹⁵, et ad dominatum confirmandum Lyfandrum accersebant.

Vna cum Lyfandro exiit Pausanias Rex Lacedaemoniorum, qui partim Lyfandri inuidia, partim populi misericordia ductus, vbi bellum paulisper specie tenuis gessisset, clam ad exsules nuncium mittit, qui

I 4

dice-

ζένον ὄντα, αὐτῶν δυο τάλαντα παρασχέειν. Non igitur apud *Plutarchum* legendum, milites CCCII, sed milites CCC et II talenta. Et haec est vera Crisis.

93. Hippolochus. *Iustin.*

94. His adiungatur Rhino. *Isocr. c. Callimach. Heraclid. de Politis.* Hic, τέτων (i. e. τῶν λ) δὲ κίετα-
λυθέντων θρασύβουλος καὶ Πίνων προεσήκεισαν, ὅς ἦν
αἰνὴς καλὸς καὶ γαῖός.

95. *Lys. p. 211. seqq. Iustin. V. 10. Xenoph. Isocr. c. Callimach.*

diceret, malle se, ut, pace utrinque facta, amicitiam cum Lacedaemoniis colerent, quam ciues cum ciuibus bellum nefarium et utrisque exitiosum gererent. Idem consilium mittit eis, qui urbem tenuerunt. Quae res cum Lacedaemoniorum Senatui comprobaretur, pax sancita est hisce conditionibus: sc. ut domum reuerterentur exsules cum Thrasybulo Imp., ut ad publicam concordiam colendam inuitarentur omnes undique ciues, exceptis XXX, qui in urbe, et X, qui in Piraco dominationem exercuissent, (his autem et qui his vna se adiungere vellent, Eleusis monstrabatur locus, vbi sine timore esse possint) ut denique, ne qua ex ante actis simultas subesse posset, iureiurando obstringerentur omnes, sanctam et perpetuam discordiarum ἀμνηστίαν fore⁹⁶. Interiectis diebus, vbi compertum est Eleusinos Tyrannidem recuperare velle, atque ad eam rem conficiendam externum militem praemiis et pollicitationibus sollicitare, indignantis se iam in exilium quasi agi, repente in eos undique fit concursus, ducibusque ad colloquium progressis et per insidias comprehensis, ibi de iis consultitur. Quo tempore *Lysias* et domesticis inimiciis et communi indignatione accensus luculentissimam illam orationem contra *Eratosthenem* XXX virum (pag. nostr. Edit. 189.) habuit, quam *Plutarchus* in libro de gloria Atheniensium, κατὰ τῶν τριάκοντα inscribere videtur. Interfecti sunt Tyranni publico consilio, ceterosque, missis amicis ac necessariis, ut in gratiam redire vellent, perduxerunt.

Eum exitum habuit seditio Atheniensium, intra biennium et incoepta et composita⁹⁷. Plurimis id facinus

96. Ne qui praeter XXX Tyrannos, et X, qui postea Praetores creati superioris more crudelitatis erant vsq., adficerentur exilio, neue bona publicarentur, reique pub. procuratio Populo redderetur. Nepos in Thrasybulo.

facinus Thrasybuli saluti fuit, quibus importunissimi tyranni, publicatis bonis, etiam in alienis ciuitatibus exilium inuidere videbantur. Lacedaemoniorum enim edicto, qui tunc in Graecia summa rerum potirentur, ciuitates omnes exules recipere prohibebantur, qui

I 5

tamen

Οἱ δὲ διήλαξαν, ἐφ' ᾧ τε εἰρήνην μὲν ἔχειν ὡς πρὸς ἀλλήλους, ἀπιέναι δὲ ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν ἑκάστης, πλὴν τῶν Τριάκοντα, καὶ τῶν ἑνδεκά (Xlviros sc. Lictores publicos, Tyrannidis administratos) καὶ τῶν ἐν τῷ Περραιεῖ ἀρχόντων δέκα. Xenoph. *Hellenic.* l. 2. ad fin. Erat *Nepos*, neque enim Xviros in urbe, verum Xviros in *Piraeo* pacis beneficio excluderunt. Duplex iste Xviratus Auctoribus et antiquis et hodiernis plurimis fraudem fecit. *Plat. Epist.* 7. memorat LI qui per ea tempora Rempublicam tractabant, sc. Xlviros in vrbe, X in *Piraeo*, et XXX denique, penes post quos summa erat auctoritas. καὶ τῆς μεταβολῆς εἰς καὶ πεντήκοντα τινὲς ἄνδρες προέβησαν ἄρχοντες· ἑνδεκά μὲν ἐν αἰσῇ, δέκα δ' ἐν Περραιεῖ — τριάκοντα δὲ πάντων ἀρχόντες κατέβησαν αὐτοκράτορες. Ille autem Xviratus non erat nouum imperium, sed collegium Licetorum, qui vel XXX vel Xvirorum iussa capessiebant: Id quod ex *Xenoph.* *Hellenic.* ceterisque liquet. Ad hos igitur pertinebat iusiurandum, Οὐ μνησικακήσω τῶν πολιτῶν ἑδενί, πλὴν τῶν τριάκοντα, καὶ τῶν ἐνδεκά. Praeter hos LI a *Platone* memoratos constituebatur, vt vidimus, Xviratus Reipublicae ordinandae, post inclinatos animos Atheniensium, remque a Thrasybulo fortiter gestam, quos male *Nepos* intellexit esse Xviros a foedere exclusos. ideoque X in vrbe et X in *Piraeo*, vt dixi, nullo consilio immiscuit. Haec vidi esse fusius exponenda, cum eorum temporum historiam male excipi in monumentis, praesertim tam claris, magnopere erat dolendum.

tamen Argis et Thebis nacti sunt perfugium. Redierunt itaque, praeter multos, quorum nomina historia istius temporis non retulit, Auctor noster, Archinus vir grauiissimus, de quo plura in sequentibus, Atrometus ⁹⁸ Aeschinis Oratoris pater, Chaerepho Socraticus,

97. Si fidem habeamus *Diodoro* et *Eusebio*, per totum Quadriennium permanfit nouum hoc imperium, sc. Olymp. XCIV. 1. exortum, XCIV. 4. depositum: verum istius Olymp. anno 2. Praeturam gerebat Euclides, sub quo res in solidum restituebantur, vt omnes fere vno ore testantur ex Antiquis. Hinc dicitur *Ἀναρχία πρὸς Εὐκλείδην, Νόμοις χρησθαι ἀπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος*, etc. etc. Si quaeratur, quamdiu durauit dominatio XXXviralis, tali fortasse computo elicietur responsum. Cum Pythodorus praeturam erat initurus, Olymp. XCIV. 1. circa solstitium aestiuum, (quo tempore annus Atticus incoeptabat) rerum potiti sunt XXXviri, ideoque annus iste indigitabatur *ἀναρχία*, vt olim vidimus. Nam Lyfander, qui istum XXXviratum imperauit, urbem cepit anno superiore exeunte, circiter initium Aprilis: *Plutarch.* in *Lyfandro* *Ἐλαβε τὰς τε ναῦς — καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων ἕκτη ἐπὶ δεκάτῃ* (corrigere *ἕκτη ἐπὶ δεκάτῃ*) *Μενυχιῶνος μηνός*. Insequente hyeme Thrasybulus Phylon castellum recepit et cum Tyrannis Munychiae conflixit. Eius rei fidem facit *Xenopho Hellen.* l. 2. Vix enim ad Phylon confiderant exules, cum impetus in eos fit ex parte XXXvirorum, quo tempore vna nocte nix de caelo cecidit plurima. *Βελομένων δὲ τῶν Ἰ ἀποτειχίζεν — ἐπιγίγνεται τῆς νυκτός χιὼν παμπλήθης.* *Xenoph. Hellenic.* Porro hanc fuisse hyemem, quae proxime sequuta est Tyrannidem, discimus ex eod. Cleocritus enim post pugnam feliciter a Thrasybulo commissam, vbi adhortaretur oppidanos ad concordiam, de XXXvi-

rali dominatu quasi nouo et non vltra VIII mensium aetatem verba facit. οἱ ἰδίαν κέρδεων ἕνεκα ὀλίγου δεῖν πλείους ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων ἐν οκτῶ μηνσιν ἢ πάντες Πελοποννήσιαι δέκα ἔτη πολεμῶντες. Ita computo a mense Munychione factō VIII. mensium terminus in mediam fere hyemem incidet. Perierunt igitur in Tyrannide Menses circiter XIII. in pace concilianda totidem. nam in Boedromione mense, qui nobis est Augustus, in urbem cum suis rediit Thrasybulus. *Plutarch. de gloria Atheniensium.* Ἐκτὴ μὲν ἰσαμένη (lege ἰσαμένη) Βοηδρομιῶνος εἰσέτινυν τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἡ πόλις εὐραΐζει, ἔκτῃ δὲ μηνὸς (lege μεσῆντος, ita bene respondebit τῷ ἰσαμένῃ. ἔκτῃ μὲν ἰσαμένῃ — ἔκλῃ δὲ μεσῆντος, et praeterea circa Plenilunium rem esse a Chabria gestam scribitur in *Camillo*: norunt autem omnes Atheniensis mensis suos cum luna auspicari) οἰνοχοεῖται τῆς Χαβρείς περὶ Νάξον ἐπινίκια ναυμαχίας. τῇ δὲ δωδεκάτῃ χαριστήρια ἔθυσεν ἐλευθερίας· ἐν ἐκείνῃ γὰρ οἱ ἀπὸ Φυλῆς (corrigere Φυλῆς) κατῆλθον. Porro autem locus prae fractus valde et lacer *Plutarch. Sympos. IX. 6.* de Thrasybuli reditu et decore inde Boedromioni mense addito, de ara item *Obluionis* procul dubio eo tempore consecrata, quo Lex αἰμνησίας (siue, vt *Corn. Nepos* vocat, Lex Obluionis) lata fuit, nonnulla habet, sed propter loci impuritatem impedita nimium et intellectu difficillima. Constabunt tamen vtique ea, quae dixi.

Ex hisce igitur inter se comparatis huiusmodi eruuntur Epochae.

ARCHON.	OLYMP.	
Alexias	x ciii. 4.	exeunte, Lyfander XXX viros imperat.
Pythodorus	x civ. 1.	— Ἀναρχία, vt vocatur.
Euclides	x civ. 2.	— ineunte, Thrasybuli reditus cum suis.

Ex

cus ⁹⁹, Anytus ¹⁰⁰, Phormisius ¹, Andocides ² e Collegio X Oratorum, Aristocrates ³ Scellii F., Aesimus ⁴, Ergocles ⁵, Epicrates ⁶, Cleocritus ⁷ ὁ τῶν Μουσῶν κήρυξ, Thrasylbulus ⁸ Colyttensis, alique.

Fuit aliquanto inlustrior recuperatae Ciuitatis Atheniensium aera, quod Resp. bello cum finitimis diuturno, et mox intestino functa, ad ciuilem disciplinam, qua maxime semper inclaruit, nouis institutis siue refigendam siue confirmandam sese accingeret. In tanto strepitu armorum, et praeterea in discordiis atque internecionibus domesticis, necesse fuit multa laxari, quae ciuitas bene constituta et in solidum vindicata colligari vellet; multa innouari, quae eadem tollenda esse decerneret; nonnulla etiam praeuideri, quae posterorum vsui et saluti esse potuerunt. Neque fortasse alienum erit hoc loco exponere, quanta sapientia et moderatione illa Exsulum manus Remp. tractauit, quam nuper tanta virtute vindicauerat.

Anno post reditum Archon erat Euclides, qui idcirco in Fastis atque in institutis Atheniensium nouam quasi

Ex errore *Diodori*, qui in ea re fuit minus curiosus, natus est error Chronographorum, *Eusebii* sc. *Pamphili*, *Chronici Paschalis*, etc.

98. *Apollonii Vita Aeschinis*. Idem *Aeschin. de euentita legat.* p. 38. Edit. Steph.

99. *Plat. Apolog.*

100. *Lys. c. Agorat. Isocr. c. Callimach. Xenoph.*

1. *Dionys. Halic. in Lysa. V. Aristoph. Ran. et Dinarch. c. Demosth.*

2. *Plutarch. in Andocide.*

3. *Demosth. c. Theocrin.*

4. *Lys. c. Agorat.*

5. *Lys. c. Ergocl.*

6. *Demosth. de euentita legatione.*

7. *Xenoph. Hellenic.*

8. *Demosth. c. Timocrat.*

quasi aeram signabat. Multa me mouent, quare credam sub eo Praetore repertum esse consilium alphabetum Graecum recensendi, introductamque literarum XXIV, pro XVI, quibus prius utebantur, rationem 9. Praeturam Euclides alius gessit Olymp. LXXXVIII. 2. ad cuius aetatem referri a nonnullis video Atticarum literarum conuersionem. Quod si consideremus *Theopompum* (qui de ea re, sc. quo pacto id consilium atque ea literas exarandi ratio ab Atheniensibus recepta fuerit, olim scripsit) ab Olymp. XCII. 2. historiam suam esse exorsum, continuaturum sc. illam alteram *Thucydidis*, quae in ea aetate desinit, usque ad pugnam naualem prope Cnidum, Olymp. XCVI. 3. credibile est sub eo Euclide rem contigisse, qui praeturam gessit Olymp. XCIV. 2. intra aetatem *Theopompi* historiae, non sub Euclide, qui 24to ante anno eo magistratu functus est. Si cui leuius hoc videbitur, meminerit institutam fuisse nouam hanc Grammaticam, Archini¹⁰ potissimum consilio et auctoritate, cuius

9. Vid. *Plutarch. in Aristide* iuxta initium. σχ. *Euripid. Phoeniss.* 688. *Harpocr. in Αττικ. γραμ.* *Salmas. ad Inscript. Herodis et Regillae.* *Voss. de Grammatic.* *Petit. Comment. ad LL. Attic.* p. 118. *Scalig. ad Euseb. Vales. ad Harpocrat. Montefalcon. in Palaeograph. Graec. Spanheim de usu et praestantia Numismatum.* Literae illae sedecim erant

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ.

10. Thrasybulo, qui populum virtute sua reducem fecit, Archinum τὸν ἐκ Κοίλης (pagus is est Atticae, quem primus vindicauit optimus *Sponius*) semper fere coniungunt Antiquiores Scriptores, virum et consilio et auctoritate grauissimum.

Αἰ. ὁ μὲν αὖ μύθοισι, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.
Aesch. de euentis legat. p. 51. Ed. Steph. Τοῦ δῆμον

cuius opera populus in vindicanda et in reformanda Rep. plurimum usus est, ut mox videbimus. Η, ὅτι παρὰ Σαμίους εὐρέθη πρώτοις τὰ κ' ἢ γράμματα ὑπὸ Καλλιστράτου· ὡς Ἀνδρῶν ἐν Τρίποδι. τῆς δὲ Ἀθηναίους ἔπεισε χρῆσθαι τῶν Ἰώνων γράμμασιν Ἀρχινους (Ἀρχινος)

κατελθόντος ἀπὸ Φυλῆς (male in editis Φυλῆς litera minuscula) Ἀρχινος καὶ Θρασυβέλης προσάντων τῷ δήμῳ. Demosth. c. Timocrat. Μυρωνίδης ὁ Ἀρχινος υἱὸς τῷ καταλαβόντος Φυλῆν, καὶ μετὰ γε τῆς θεῆς αἰτίας τάττε ὄντος τῆς καθόδου τῷ δήμῳ, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ πεπολιτευμένῳ καὶ ἐσρατήγηκός τε πολλὰ καὶ. Dinarch. adu. Demosth. Ο δὲ καταλυθεὶς ὑπ' ἐκείνων δήμος διὰ τῆς τότε γενομένης παρ' ὑμῖν συμβέλλου, πάλιν ἡγεμῶν ἦν τῶν Ἑλλήνων. δικαίως οἶμαι· ἐσρατήγων μὲν τοιούτων τετυχηκώς, οἷον εἶπον ἀετίως· συμβέλλου δ' ἔχων. Ἀρχινον καὶ Κέφαλον τὸν Κολυττία. μία γὰρ αὕτη σωτηρία καὶ πόλεως καὶ ἔθνους ἐστὶ, τὸ προσάτων ἀνδρῶν ἀγαθῶν καὶ συμβέλλων σπαρδαίων τυχεῖν. Quem locum lego emendatiu', quam est in impressis. Ἀγνοεῖς. ὦ Κηφείσια, τῆς ἀνδρείας. ἢ μὴν ἄξιον εἶδέναι πατέρων ὄντων ἀγαθῶν, καὶ πρὸς ὑμᾶς οἰκείως ἐχόντων. ὁ δὲ μὲν ἐστὶν ἀδελφιδῆς Θρασυβέλης Λυσιθείδης· ὁ δὲ Τιμόθεος Κόνωνος υἱός, οὗτοι δὲ Ἀρχινος παῖδες. Plutarch. de genio Socratis. Eius igitur nomen restitue, i. apud Plutarchum de glor. Athen. iuxta init. Ἀνελε τὰ περὶ Ἑλλήσποντον Ἀλκιβιάδου νεανιεύματα, καὶ τὰ πρὸς Λέσβον Θρασύβη, καὶ τὴν ὑπὸ Θηραμένους τῆς ὀλιγαρχίας κατάλυσιν, καὶ Θρασύβουλον καὶ Ἀρχινον, καὶ τῆς ἀπὸ Φυλῆς. Male hodie Ἀρχιππον. 2. in eod. tractatu Plutarchi iuxta finem. Τὸν τῷ Λυσίᾳ λόγον κατὰ τῶν τριάκοντα τῆς Θρασυβέλης καὶ Ἀρχινου τυραννοκτονίας. Male hodie exaratur Ἀρχιου, quod Xylandrum male habuit. Vt omittam Suidam in Σαμίων ὁ δῆμος, de quo proxime.

χῖνος) ὁ Ἀθηναῖος (vel Ἀθηναῖος) ἐπὶ ἀρχόντος Εὐκλείδου. — — περὶ δὲ τῷ πείσαντος ἰσορῶ Θεόπομπος. Suid. in Σαμίων ὁ δῆμος. Quibus adde *Eusebium*, Οἱ ἐν Ἀθήναις Τύραννοι κατελύθησαν. Ἀθηναῖοι ἤρξαντο σοιχείοις καὶ χρῆσθαι, πρότερον ἰσχυρόμενοι.

P. A. vt dixi, reconciliata pace, de abolendo dolore et priorum temporum necessitatibus legem tulere, quam idcirco OBLIVIONIS appellarunt; eamque ἀμνησίαν iureiurando confirmarunt ¹¹. Quod humanif-

11. Ad istas Συνθήκας et Ορκους saepe prouocant Oratores, Noster, *Isocrates c. Callimach.* ceterique. Iurisiurandi quidem formulam ipsis conceptis verbis seruauit *Andotides de Mysterioris* p. 12. edit. Steph.

Ορκος κοινὸς τῇ πόλει ἀπάση

Οὐ μνησικακήσω τῶν πολιτῶν ἐδενὶ πλὴν τῶν τριακοντα καὶ τῶν ἐνδεκα ἐδε τεττῶν ὅς ἀνεθελὼι εὐθυνας δίδοναι τῆς ἀρχῆς ἧς ἡρξεν.

Ορκος τῆς βελῆς.

Οὐ δεξομαι ἐνδεξιν ἐδε ἀπαγωγὴν ἐνεκα τῶν πρότερον γεγενημένων πλὴν τῶν φευγοντῶν.

Ορκος τῶν δικαστῶν.

Οὐ μνησικακήσω ἐδε αἰδοῦμαι πείσομαι ψηφισμαὶ δὲ καὶ ἅτεες κεκμενὲς νόμους.

Hoc obliuionis decretum memorant *Plutarch.* πολιτικ. παρὰγγελμ. *Demosth. adu. Boeotum*, *Aeschines*, *Andotides*, *Xenoph. Patere*. II. 58. *Cic. Philipp.* I. *Valer. Maxim.* IV. 1. *Oros.* II. 17. VII. 6. *Lys.* c. *Agorat.* fin. *Nep. in Thrasybulo*, ceterique. Verum legibus et sacramentis longe antecellebat simultatum et iniuriarum memoria. Hinc enim deriuatur omne istud Atheniensium odium, quod in Socratem haud diu post erupit. Τμεῖς, ὦ Ἀθηναῖοι, Σωκράτην μὲν τὸν σοφιστὴν ἀπεκτείνετε, ὅτι Κριτίαν ἐφάνη πεπαιδευκῶς εἶναι τῶν λ,

manissimum populi victoris decretum, vt praeter eam, quam ex religionibus diuinis nanciscebatur, auctoritatem, aliquid etiam in iure humano reperiret praesidium, legem suavit Archinus, vt contra eum, qui de rebus praeteritis litem intenderet, exceptionis iure (παράγραφην vocant Graeci) vti liceret; sc. vt Reus prior loco diceret, eius ἀμνησίας beneficium imploraturus. Legis disertissima verba producam: *Επειδὴ γὰρ ἐκ Πειραιῶς κατελθόντες ἐνίους ἐωρᾶτε τῶν πολιτῶν συκοφαντῆν ὠρμημένους, καὶ τὰς συνθήκας λύειν ἐπὶ χερσίντας, βουλομένοι τέτρε τε παῦσαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπιδείξαι, ὅτι ἐκ ἀναγκασθέντες ἐποιήσασθε αὐτάς, ἀλλ' ἡγέμενοι τῇ πόλει συμφέρον, εἰπόντος Ἀρχίνου, νόμον ἔθεσθε, ἂν τις δικάζεται παρὰ τοὺς ὀρκούς ἐξελπεῖται τῷ φευγοντι παραγραφῆσθαι τοὺς δὲ ἀρχοντας περὶ τούτου πρῶτον εἰσαγεῖν λέγειν δὲ προτέρων τὸν παραγραφῆσαντα ὁποτέρους δ' ἀνὴρ ἡττηθῇ τὴν ἐπωβελικὴν ὑφείλειν.* Isocrates ἐν τῷ παραγραφικῷ λόγῳ πρὸς Καλλίμαχον Vt vno verbo complectar, omnis vndique ordines ciuitatis ad concordiam publicam inuitarunt illustrissimo, quod vbiuis legitur, exemplo clementiae ciuilis, veterumque simultatum memoriae obliuione sempiterna deletae. Nam cum ad obsidionem Piraei, quem occuparant Exules Thrasybulo duce, C talenta a Lacedaemoniis mutuo sumpserunt, qui in vrbe cum XXX viris steterunt: et concordia facta, Lacedaemonii aes repeterent; nonnullis aequum esse videbatur, vt debitum dissoluerent iidem, qui contraxerant, non ii, quorum in perniciem contractum fuerat; Placuit tamen atque auctoritate publica sancitum est, quo posset omnis omnino simultatum memoria obliterari, vt communiter ab omnibus solutio fieret.

τῶν τὸν δῆμον καταλυσάντων. Aesch. 6. *Timarch.* Add. *Plat. Epist.* 7.

fieret ¹². Clarissimum moderationis exemplum animique ad inimicitias deponendas paratissimi.

Verum vt manum illam Phylensem, quae tanta virtute Remp. vindicauerat, P. A. quasi beneficiorum inimemor non plane negligere videretur, decreuit, eod. Archino ferente, αὐτοῖς εἰς Θυσίαν καὶ ἀναθήματα (verbis vtor *Aesch. c. Ctesiph.* qui huius rei memoriam conseruauit) δῶναι χιλίας δραχμας, ἔπειτα σεφανῆσθαι θαλάσῃ σεφάνω ¹³ αὐτῶν ἕκασον, καὶ οὐδὲ τέτο εἰκὴ πρᾶξαι, ἀλλ' ἀκριβῶς τὴν βελὴν σκεψάμενην, ὅσοι αὐτῶν ἐπὶ Φυλῆς ἐπολιορκήθησαν, ὅτε Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ τριάκοντα προσέβαλον τοῖς καταλαβῶσι Φυλὴν. Eius autem rei, quo testatior esset memoria, Aedis publicis de hac donatione in Metroo iuxta Curiam talem Inscriptionem adfigi curauerunt:

Τάσδ' ἀρετῆς ἕνεκα σεφάνοις ἐγέραρε παλαίχθων
Δῆμος Ἀθηναίων, οἳ ποτε τῆς ἀδίκου
Θεσμοῖς ἄρξαντας πρῶτοι πόλεως καταπαύειν
ἤρξαν, κίνδυνον σώμασιν ἀρᾶμενοι.

Hoc plebiscitum publice in honorem ciuium et facinoris sociorum rogauit Archinus: aliud priuatim in gratiam *Lysiae* pro tantis eius in Remp. meritis *Thrasylbulus*: cuius historiola est huiusmodi. Reuerso populo (indistincte *Plutarchus* in *Lysia*, qui hanc rem narrat, μετὰ τὴν κάθοδον, ἐπὶ ἀναρχίας τῆς πρὸ Εὐκλείδου) *Thrasylbulus* rogationem desert, vt *Lysias* ciuitate donaretur, idque impetrat. Istud plebiscitum (magis

¹². *Demosth. c. Leptin.* init. et *Isocr.* in *Areopagitico*.

¹³. Tangit *Nepos* in *Thrasylbulo*. Huic [*Thrasylbulo*] pro tantis meritis, honoris corona a populo data est, facta duabus virgulis oleaginis: quae, quod amor ciuium, non vis, expresserat, nullam habuit inuidiam, magisque fuit gloria.

Lysiae Tom. II.

K

(magis, vti videtur, quo conseruaretur mos ciuitatis, quam *Lybiae*, vel odio, vel inuidia ductus) παρανόμων ἐγράψατο Archinus¹⁴, quod non ad Senatum prius de ea re referretur. Eaque ratione hac spe pulsus Orator noster reliquum vitae egit in eo gradu, qui proxime infra Ciuem censetur¹⁵. Credibile est *Lyfiam* pro hac rogatione Thrasymbuli, i. e. pro Ciuitate orationem habuisse: idque colligo ex *Plutarchi* verbis in v. quae tamen hodie propter mendorum impuritatem nihil omnino istiusmodi prae se ferre videntur. Εἰ δ' αὐτῷ [λόγος] καὶ ὃν ὑπὲρ τῷ ψηφίσματος ἐγράψατο Ἀρχίνος τὴν πολιτείαν αὐτῷ περιέχων, καὶ κατὰ τῶν Τριακοντα ἕτερος. Legendum est procul dubio, Εἰ δ' αὐτῷ [λόγος] ὑπὲρ τῷ ψηφίσματος, οὗ ἐγράψατο Ἀρχίνος [παρανόμων ἰς.] τὴν πολιτείαν αὐτῷ περιελαὼν. Plane vt *Aeschines de ementita legatio* c. p. 34. edit. Steph. Εἴ τις αὐτῷ τὴν τύχην περιελαὼν ἐτέρῳ περιδείη.

Denique, vt orationis telam perficere possim, aetas illa populi restituti, tum nouis legibus condendis, tum autem plurimis, quibus prius utebantur, antiquandis, illustrissima fuit. Recensebantur publico decreto

14. Similem Archini constantiam retulit *Aesch. c. Ctesiph.* p. 82. Edit. Steph. Ἀρχίνος γὰρ ὁ ἐκ Κοίλης ἐγράψατο παρανόμων Θρασύβηλον τὸν Σταυριέα, γράψαντά τι παρὰ τῆς νόμου, σεφανῆν ἕνα τῶν συγκατελθόντων αὐτῷ ἀπὸ Φυλῆς. Nisi ad hanc ipsissimam historiam de *Lybia* adludat Orator, quod non prorsus absimile est.

15. Τὸν λοιπὸν ᾤκησε χρόνον ἰσοτελῆς ὢν. *Plutarch. in vita.* Μηδὲνα τῶν πολιτῶν μήτε τῶν ἰσοτελῶν, μήτε τῶν ξενῶν. *Demosth. c. Leptin.* ἰσοτελεῖς Inquilini sunt μέτοικοι, quibus μετοίκιον remittebatur, adeoque in tributis pendendis, eadem aestimatione, qua Ciues ipsi, censu.

creto Legg. tabulae, et reiectis iis, quae concordiam modo institutam impedire posse videbantur, nouisque latis, quibus opus erat Reip.¹⁶ noua deinceps ratione ex ea tempestate ciuitas tractari atque administrari coepit. Hinc eae locutiones apud Auctores vetustos, ἄκυρα ὡς τὰ πρὸς Εὐκλείδου¹⁷, et νόμοις χρῆσθαι ἀπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος etc. Vna cum πολιτεία immutari quoque literaturam, vt vidimus, nouasque tabulas nouis literis exarari credibile est. Nam tametsi Ionica scriptura, quae elementis constabat XXIV, domi ante Euclidem Atheniensium quisque vti poterat, eius tamen in Aetis publicis vsus non inualuit ante hunc populi reditum, et conuersionem Reip. Eas omnis leges¹⁸ recensere, quae per ista tempora sancitae sunt,

K 2

vix

16. *Andocyd. de mysteriis* p. 11. Edit. Steph. alique.

17. Εἶπω ταῦτα ἄκυρα, ὥσπερ τὰ ἐπὶ τῶν τριάκοντα, ἢ τὰ πρὸς Εὐκλείδῃ, ἢ εἴ τις ἄλλῃ πάποτε τοιαύτη ἐγένετο προθεσμία. *Aesch. c. Timarch.* Καταλύθῃτων τῶν τυράνων [ἄ. sc.] καὶ γινόμενα μετ' αὐτὸς Εὐκλείδῃς Ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἄλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥς τὰ πρὸς Εὐκλείδῃς ἄκυρα εἶναι. *Schol. ad Luciani Tyrannum.*

18. Legum haec recensio iuxta σχ. ineditum *Aesch. c. Timarch.* instituta fuit propter labem, quam in imperio XXX virorum acceperunt Solonis instituta. Cuius verba adducam ad historiam horum temporum elucidandam commodissima, quanquam vetustis nonnullis auctoribus de occasione legum reformandarum aduersentur. Οἱ ἄ Τύραννοι διὰ Λακεδαιμονίων κατασθέντες καὶ τὴν πατρίον πολιτείαν καταλύσαντες ἐλυμήναντο τῆς Δράκωνος καὶ Σόλωνος νόμους. ἀπολαβὼν οὖν ὁ δῆμος τὴν ἐλευθερίαν εἶλοντο πολῖτας ὁσοδῆποτε τῆς ζητήσαντας καὶ ἀναγράψαντας τοὺς διεφθαρμένους τῶν νόμων. Τότε ἐψηφίσαντο καὶ νόμους

vix esse videtur loci huiusce. Vnam tamen aut alteram in medium producam, vt moneam, non omnis, quae leguntur, Solonis aut Draconis esse leges, aut vno tempore latas.

Praeclarum semper facinus apud Atheniensis habebatur τυραννοκτονία: Vnde scitissimum erat effatum Antiphontis apud *Plutarch.* (non tamen Rhetoris, sed alterius cuiusdam) Cum enim in conuiuio quaereretur apud Dionysium Siciliae tyrannum, quodnam aes praestantissimum esset, atque alii aliud dicerent, respondit, istud ἐξ Ἐλεμώδιος καὶ Αἰριστογείτων πεποιήνται. Verum ex hoc tempore primum legibus erat cautum, teste *Lycurgo c. Leocratem*,

Εαν τις τυραννίδι ἐπιθῇται ἢ τὴν πόλιν προδιδῶν ἢ τὸν δῆμον καταλύη τὸν αἰσθανόμενον καθαρονεῖναι ἀποκτείναντα.

Non Tyrannum, sed qui Tyrannidem affectabat. Εἰκότως, vt ibid. differit Orator: Τῶν μὲν γὰρ αἰῶνων ἀδικημάτων υστερας δὲ τετάχθαι τὰς τιμωρίας· προδοσίας δὲ καὶ δῆμον καταλύσεως, προτερας. Εἰ γὰρ ποιήσεσθε (male ita exaratur, lege προήσεσθε) τοῦτον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ μέλλουσιν ἐκεῖνοι κατὰ τῆς πατρίδος Φαῦλόν τι πράττειν, ἔκ εἰσιν ὑμῖν μετὰ ταῦτα δίκην παρ' αὐτῶν (leg. παρὰ των) ἀδικούντων λαβεῖν: κρείττες γὰρ ἤδη γίνονται τῆς παρὰ τῶν ἀδικουμένων τιμωρίας. Eo consilio omnis ad Tyrannidem aditus occluserunt, animumque ciuilem ultra Solonis scita confir-

εἰσφέρειν ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων ἐπ' Ἀρχοντος Εὐκλείδου, ὃς πρῶτος ἤρξε μετὰ τὴν λ'. ἐκεῖνοι γὰρ τὸν τε δῆμον ἐξέβαλον, καὶ τῶν δημοτικῶν τῆς ἐπιφανείας τῆς μὲν ἐβασάνισαν, τῆς δὲ ἐφυγάδυσαν ἀφελόμενοι τὴν ἐστίαν αὐτῶν, τῆς δὲ ἀπέκτειναν ἀκρίτως. ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ καθηρέθησαν, ψήφισμα ἐτίθη περὶ τῆς ἀμνηστιακῆς.

confirmarunt Athenienses μόλις εἰς τὴν ἑαυτῶν καταληλυθότες, πεπειραμένοι καὶ εἰδότες τὰς ἀρχαῖς καὶ τὰς ἐφόδους τῶν τὸν δῆμον προδιδόντων. Verba sunt eiusdem Scriptoris 19.

Hinc porro lux affundetur *Demostheni adu. Eubulid.* Τοῖς χρόνοις τοίνυν ἔγω φαίνεται γεγονώς, ὥστε, εἰ καὶ κατὰ θάτερα αἶσός ἦν, εἶναι πολίτην προσήκειν αὐτόν. γέγονε γὰρ πρὸ Εὐκλείδου. Hinc quoque *Isaeus de Cironis hereditate* fin. Εὰν γὰρ ἐξαπατηθῇτε ὑμεῖς, πεισθέντες, ὥς ἡ μήτηρ ἡμῶν ἐκ ἦν πολίτις, ἐδ' ἡμεῖς ἐσμέν· μετ' Εὐκλείδῃ γὰρ ἄρχοντα γεγονάμεν. Nam eo Praetore legem tulit Aristopho,

CIVEM NON CENSERI NISI QVI MATRE LIBERA NATVS FVERIT.

Ἀριστοφῶν ὁ ῥήτωρ ὁ τὸν νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδῃ Ἀρχόντος.

Ὅς ἀν μὴ ἐξ ἀστῆς γεννηταὶ νοθὸν εἶναι. αὐτὸς ἀπεδείχθη ὑπὸ Καλλιάρχου τῷ Κωμικῷ ἐκ Χαλκίδος (f. Χλωρίδος) τῆς ἐταίρας παιδοποιησάμενος, ὥς ἰσορεῖ Καρύσιος ἐν τρίτῳ ὑπομνημάτων. Athen. l. 13. p. m. 285. Ergo in aetate ante Thrasybuli reditum, visum est ex alterutro parente ingenuo ingenuum nasci, deinde non ita. Vide plura apud *Demosth. c. Timocratem*, et *Vlpiā. ad loc. Andoc. de Mysteriis* ceterosque. *Meursius de Archontibus Atticis* male refert Aristophonis legislationem ad praetoram prioris Euclidis. Et credibile est tunc temporis a quibusdam fuisse actum, ut fauciam Remp. non modo nouis legibus sanarent, verum nouam etiam faciem inducerent. Phormisius enim rogationem tulit περὶ τῷ καταλύσαι τὴν πάτριον πολιτείαν, cui oratione scripta restitit Auctor noster, ut liquet ex *Dionysio Halic. in vita*, atque ex istius orationis reliquiis.

K 3

In

19. Plura vide apud *Andocid. de Mysteriis.*

In publica istorum temporum memoria ideo diutius haesi, quoniam res complectitur exitu grauis, vtraque fortuna notabilis, et varietate, praesertim in tam breui temporis curriculo, pene incredibilis. Adhaec malui ea, quae historiam istius aetatis illustrare posse videntur, hic concludi, quam commentatorem agere, et paginam vtramque *Lysiae* Adnotationum mole obruere. Quae supersint ad scriptorem nostrum spectantia vbi expediuero, finem faciam.

Obiit Athenis Olymp. C. 2. (vel 3.) annos natus LXXX. (vel LXXXI.) biennio post *Demosthenem* natum ²⁰. Vnde miror, cum haec adeo liquido a vetustioribus tradantur, egregiam istam inconstantiam in *Plutarcho*. Ετελεύτησεν ογδοηκοντα τρια ἔτη βίης· ἢ, ὥς τινες, ἐξ καὶ εβδομηκοντα, ἢ, ὥς τινες, ὑπερ ογδοηκοντα· ἰδὼν Δημοσθένην μερῶν ὄντα.

Orationes videtur exarasse in extrema senectute. Quarum enim aetatem eruere possumus, eae omnes post XXXviratum conficiebantur. Paucissimas ipse in concione aut in curia dixit, τοῖς ἰδιώταις τοῖς πολλοῖς ἐκδῆς. *Plutarch.* in vita, vbi legendum, vt *Photius* habet τοὺς πλείους. Memorabile de ea re retulit idem *Plutarchus de Garrulitate*, (si idem sit). Λυσίας τῷ δίκην ἔχοντι λόγον συγγράψας ἔδωκεν· ὁ δὲ πολλὰς ἀναγνῶς ἤχε πρὸς τὸν Λυσίαν ἀθυμῶν καὶ λέγων, τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ διεξιόντι θαυμαστὸν φανῆναι τὸν λόγον, αὐτῷ δὲ καὶ τρίτον ἀναλαμβάνοντι παντελῶς ἀμβλύν καὶ ἀπρακτον. Ο δὲ Λυσίας γελάσας, Τί ἔν, εἶπεν, ἔχ ἅπαξ μέλλεις λέγειν αὐτὸν ἐπὶ τῶν δικαστῶν;

Scholam quoque aperuit et Rhetoricam docuit, si *Plutarcho* et *Ciceroni* fides ²¹. Neque docuit solummodo,

20. *Dionysf. Halic.* in vita.

21. Παρεργεζόμενος εἰς Αθήνας [*Isaeus*] καὶ σχολάσας Λυσία. *Plutarch.* in *Isaeo*. *Lysiam primo profi-*

modo, verum et eius rei disciplinam literis mandauit, quoniam τέχνας eius ρητορικάς laudari ab Antiquioribus video, *Plutarcho*, *Suida*, etc.

Imaginem eius apud *Fulvium Ursinum* in marmore si consideremus, videtur fuisse senex, oris maiestate simul, vt virili quadam pulchritudine, venerandus. Dimanauit quoque ad posteros nonnulla istius rei memoria, cum venustatem vultus, aut saltem fidem vulgo de ea receptam haud obscure innuat *Aristides Serm. Sacr. 4.* his verbis; Σχεδὸν δὲ καὶ τῶν ἄλλων παλαιῶν τῆς ἐνδοξοτάτης ἐπὶ λόγοις ὑπῆρξέ μοι θαύσασθαι, ὁμοίως λογοποιῆς τε καὶ ποιητάς. Τὸ δὲ τῷ Λυσίῳ καὶ διηγέσεως ἄξιον. ἔκαμνον γὰρ τριταίῳ οἴῳ βαρυτάτῳ, καὶ ὁρῶ Λυσίαν τὸν ῥήτορα, νεανίσκον ἐκ ἁχαρίν. ἐπῆεν δὲ ἡ τῆς καταβολῆς ἡμέρα, καὶ ὁ πυρετὸς ἐκ ἐπεγένετο, ἀλλ' ἐλύθη τὸ νόσημα ἐν τέτῳ.

Memorant *Athenaeus* ²² et *Plutarchus* ²³, ad eamque rem confirmandam testimonio *Demosthenis c. Neaeram* vtuntur, Auctorem nostrum cum Metanira consueſſe, postea autem, relicta vxore illa vsuraria, domum duxisse *Brachylli* fratris filiam. Neque Metaniram solum habuit, verum et *Lagidem* quoque, si fides habenda sit eidem *Athenaeo*, *ibid.* Ἡττητο δὲ καὶ ὁ Λυσίας Λαγίδος τῆς ἑταίρας, ἧς ἔγραψεν ἐγκώμιον Κέφαλος ὁ ῥήτωρ. Quod ad Metaniram adtinet, fratrisque filiam domum pro vxore ductam, ita accipe ex dicta oratione *Demosthenis*, vbi inter cetera elucescet mala fide descriptam fuisse a *Plutarcho*. Verum hoc

K 4

leuius-

teri solitum artem esse dicendi: deinde quod *Theodorus* esset in arte subtilior, in orationibus autem ieiunior, orationes eum scribere aliis coepisse, artem remouisse. *Cic. Brut. 48.*

22. l. 13.

23. In vita *Lysiae*.

leuiusculum. „Nicareta Charisii ²⁴ Elei liberta VII domi puellas habuit, meretriculas, et prostibulas, vnde victum quaeritabat: Antiam, Stratolam, Aristocleam, Metaniram, Philam, Isthmiada et Neaeram. *Lysias*, qui Metaniram deperibat, ratus, beneficiorum, quae in amicam conferre solebat, plurima a domina esse intercepta, adeoque gratum illi aliquid facere cupiens, et quod vetula interuertere nequibat, initiare voluit. Nicaretam igitur orauit, vt Metaniram secum Athenas ad Mysteria duceret. Eae tum Corinthi habitabant. Verum vbi domum ad se recipere noluit, reueritus se vxorem Brachylli fratris filiam, atque etiam matrem suam natu grandem, quae in iisdem aedibus habitabat, mulierculas ad Philostratum Coloneum, amicum suum et familiarem, deduxit. Vna cum his sequebatur Neaera; ἑργαζομένη μὲν ἤδη τῷ σώματι, νεωτέρα δὲ οὖσα. Haec *Demosthenes*. Habita est ea Oratio contra *Stephanum* quendam, qui, vt Metaniram *Lysias*, Neaeram amauit, et praeter leges Atticas, mulierem peregrinam in loco vxoris habuit. Emendo hac occasione *Athen.* l. toties citato, Νικαρέτη δὲ ἡ ἑταῖρα (lege Νέαερα, nam Nicareta erat lena, quae ex Neaera quaesitum fecit) ἑρωμένη ἦν Στεφάνου τῷ ῥήτορος, Λυσίου δὲ τοῦ σοφιστῆς Μετάνεερα. Sed hoc obiter. Contendo, quod longe grauius est, ex historia ipsa apparere, haec ad nostrum pertingere non posse, adeoque duos fuisse *Lysias* aetate non longe dissitos, quorum res gestae et fortasse ingenii monumenta incaute ab aliis, etiam vetustis scriptoribus, misceri et confundi solebant. Oratori nostro Brachyllus frater non erat, verum Polemarchus et Euthydemus. Res ipsa constat ex *Dionysio Halic.* ²⁵ nomina ex *Platone* ²⁶. Qui Brachyllum memo-

24. Χαρισίου Demosth. Κασίου Athen.

25. In *Lysia*, iuxta init. εἰς Θουρίδας ᾤχετο πλέων

memorat primus, *Plutarchus* est, vel potius *Plutarchi* simius, qui ex hoc *Demosthenis* loco tertium fratrem, *Brachyllum* nomine, eruit. Accedit, quod qui *Metaniram* habuit, non *Rhetor* aut *Orator* dicitur, sed *Sophista* 27, disciplinae longe diuersae, studii et ingenii genere plane alienus. *Λυσίας γὰρ ὁ σοφιστής, Μετανείρας ὦν ἐρατῆς*, et quae sequuntur. *Demosth.* l. c. Et, quod est adhuc expressius, non solum *Sophista* vocatur ab *Athenaeo* in eadem historia, sed quodammodo *Rhetori* ex aduerso opponi videtur. *Νέαιρα δὲ ἡ ἐταῖρα ἐρωμένη ἦν Στεφάνου τῷ ρητορος, Λυσίου δὲ τῷ σοφιστοῦ Μετάνερα.*

Subductis temporum rationibus, clarius ea, quae dico, euinentur. *Neaera*, contra quam scripsit orationem istam *Demosthenes*, adeoque *Demostheni* σύγχρονος, minima erat aetate, cum *Lysias* *Orator* in extrema senectute diem supremum obiit. Cum igitur *Co-*

K 5 rintho

σὺν ἀδελφοῖς δυοῖ. Si tertius fuisset frater, qui domi mansit, annon scripsisset σὺν ἀδελφῶν δυοῖ; Eod. modo *Suid.* σὺν ἀδελφοῖς δυο.

26. *De Republica.*

27. *Aristidis* locus, quem adducturus sum, tum id ostendit, *Lysiam* vix *Sophistam* vocari potuisse, tum id quoque, quinam apud antiquos et qua de ratione, *Sophistae* vocabantur. Οὐ *Λυσίας Πλάτωνα σοφιστὴν καλεῖ, καὶ πάλιν Αἰσχίνην*; (i. e. *Socraticum*) *κατηγορῶν ἕτος γε φαίνεται ἂν, ἀλλ' ἔχ' οἷγε ἄλλοι κατηγοροῦντες ἐκείνων τῶν ἄλλων* (f. *καὶ τῶν ἄλλων*) ὁμῶς αὐτὸν τέτῳ προσερέγκασιν κῦτός. *Εἰ δὲ εἰ καὶ Πλάτωνος ἐξὴν κατηγοροῦντα σοφιστὴν προσεπῆν, τί τέτῳ γ' ἂν εἴποι τις; ἀλλ', οἶμαι, καὶ Σοφιστὴς ἐπιεικῶς κοινὸν ἦν ὀνομαζέσθαι, καὶ ἡ φιλοσοφία τέτ' ἐδύνατο, φιλοκαλία τις εἶναι καὶ διατρεῖβη περὶ λόγους, καὶ ἔχ' ὁ νῦν τρέπος ἕτος, ἀλλὰ παιδεία κοινῶς.* *Aristid.* c. *Plat.* 2.

rintho Athenas, vna cum Metanira profecta est, iam grandiuscula, utpote quaeoccoeperat quaeustum, accersente porro homine, qui domi matrem habuit superstitem, qui accersuuit, noster non potuit esse. Porro habita est ea causa *c. Neaeram* longe post res Olynthiacas; quarum meminit Orator, inimicitiarumque cum Philippo susceptarum, eo modo, quo quis rerum in superiori aetate gestarum meminisse solet: In Olymp. CVII. 4. incidunt Olynthiaca XXX. post *Lyfiae* decessum anno. Attamen in hac ipsa causa producitur testis Philostratus, cuius familiaritate utebatur *Lyfias* ille, (quicumque fuerit) qui Metaniram initiauit. Φιλόστρατος Διονυσίου Κολωνήθεν μαρτυρεῖ — καταστῆσαι ὡς αὐτὸν Λυσίαν τὸν Κεφάλου, φίλον ὄντα αὐτῷ καὶ ἐπιτήδειον. An haec conuenire satis videantur?

Ad Sophistam igitur *Lyfiam* (si quis in ea aetate fuerit, fuisse autem alium *Lyfiam* ex ratione temporum patebit) credo ea omnia pertinere, quae sub *Lyfiae* Ἐρωτικῶν nomine laudantur a vetustis scriptoribus; cuiusmodi sunt *Epistolae*, quae olim circumferebantur, *Amatoriae*, maxime autem Oratio illa (siue potius *Sermo*) ἔρωτικὸς, quae integra conseruatur in *Platonis Phaedro* 28. Eam si quis arbitretur proficisci posse

28. Βεληθεὶς ὁ ἀνὴρ [Plato] ἐπιδείξασθαι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ἣν εἶχεν ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις, ἐκ ἡρκέσθη ταῖς ἁλλαῖς γραφαῖς, ἀλλὰ καὶ κράτιστον (i. εἰ μὴ καὶ εἰς vel πρὸς κράτιστον) τῶν τότε ῥητόρων ἕτερον αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ συνετάξατο λόγον, ἔρωτικόν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐδὲ ἄχρι τῆς προελθὼν ἐπαύσατο καταλιπὼν ἐν τοῖς ἀναγνωσομένοις τὴν διάγνωσιν, ὁπότερός ἐστι κρείττων λόγος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀμαρτημάτων ἠψατο τῶν Λυσίου, ταῖς μὲν λεκτικαῖς μαρτυρῶν τῷ ἀνδρὶ ἀρεταῖς, τῶν δὲ πραγματικῶν ἐπιλαμβανόμενος. Dionys. Halic. *Epist. ad Pomp.* Καὶ γὰρ

posse ex eadem manu, qua profectae sunt Orationes, quas hodie publici iuris facimus, eum non κρισεῖς aut acumine, sed omnibus potius sensibus orbum esse iudico. Talem aemulum, Sophistam sc. nancisci potuit *Isocrates*, qui saepius Sophistae, quam Oratoris personam sustinuit; vnde ducor, vt ea quoque, quae de eorum inimicitijs vel aemulatione dicuntur, Rhetori nostro abiudicem ²⁹.

Quae fortasse Crisis (seu commentum fortasse maius dicere) expediet quodammodo inextricabile istud portentum, quod sub nomine Epigrammatis in *Lysiam* conseruauit *Plutarchus*. Nam si reputemus, quam dubia fide monumenta Vett. descripsit neotericus ille magni nominis adumbrator, (qui etiam potuit, neque inclementer ago, vel plura Epigrammata conflare, vel vnum discerpere) et praeterea si aduertamus, haec, quae sequuntur, de eo dici potuisse, cuius leuissima notitia ad nos deuenit, Sophistam intelligo, tolerabili-
lora

ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον ἔτε κατὰ τὴν εὐρεσιν ἐπαι-
νῶν καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος ὁμῶς αὐτῷ τὴν ἐπαγ-
γελίαν (l. ἀπαγγελίαν) ἐπαινεῖ, καὶ ὅτι τῶν ὀνείμα-
των σαφῶς καὶ εὐρογγύλως ἕκαστον ἀποτετόρνευται.
Plutarch. de Auditione. Alius ait, hoc me primum doce:
item alius, hoc volo, inquit, discere, istud nolo. Hic a
Symposio Platonis incipere gestit propter *Alcibiadis* comis-
sationem, ille a *Phaedro* propter *Lysiae* orationem. *Gel-
lius* I. 9. Vid. *Maxim. Tyr. Dissertat.* VIII. *Hermogenes*
de Ideis Orationis et σχ. ad locum. *Aristid.* c. *Plat.* I.
et de *paraphthegm.* Theo c. 2.

29. *Ισοκράτης ἀντισοφιστεύει Λυσία, καὶ Γοργιά-
ζες.* Schol. *Hermog.* p. 401. Ἀλλὰ μὴν καὶ *Ισοκράτης*
ὁ τῶν ῥητόρων αἰδομηνέστερος Μετάνειραν εἶχεν ἐρωμέ-
την καὶ Καλλὴν, ὡς *Λυσίας* ἰσορεῖ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς.
Athen. I. 13.

litora fortasse videbuntur, quae in hunc diem praestantissimorum hominum acumen eludere. Μνημονεύεις δὲ αὐτῇ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ, ὡς δεινοτάτου εἰπεῖν, καὶ Ἰσοκράτους πρεσβυτέρῃ. Ἐποίησε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα Φίλισκος, ὃ Ἰσοκράτους μὲν γνῶριμος, ἑταῖρος δὲ Λυσίου, δι' ὃ Φανερόν, ὡς προέλαβε τοῖς ἔτεσιν, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος εἰρημένων ἀποδείκνυται. ἔχει δὲ ἕτως,

Καλὶππης θύγατερ, πολυγόρε, φροντίδι δείξεις

Εἰ τι φρονεῖς * * καὶ τι περισσὸν ἔχεις.

Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεταρμωθὲντα, καὶ ἄλλοις

Ἐν κόσμοις βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,

Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσιδαίμονον,

Δόντα καταφθίμενον καὶ σοφῷ ἀθάνατον·

Ὅς τοῦτ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρεν ἅπασι

Καὶ τὴν τῇ φθιμένην πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

Quae ne plane intentata relinquamus, habe R. L. ad vexatissimum ἀποσπασμάτιον Cl. Marklandi coniecturas. En tibi Ipsius Verba. „Corruptissimi huius Epigrammatis hoc propositum esse videtur: Compellat Musam suam Philiscus, et dicit, Ipsam debere carmen componere in defuncti Amici sui Lysiae *Statuam* quandam, quae, ut videtur, sub *Iuuenis* specie effingebatur. ideo autem Ipsam accurate hoc facere debere, ut et Diis probet sincerum animi sui affectum erga mortuum Sodalem; et simul, ut Hominibus ostendat, quanta Lysiae Virtus fuerit. Haec Philiscus, pulchro et laudabili argumento Epigrammatis; cuius verba ita lego:

Καλὶπ·

Καλὶππῆς θύγατερ πολυγόρε, φροντίδι δείξεις
 Εἰ τι φρονεῖς πνυτὸν, καὶ τι περισσὸν ἔχεις.
 Τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεταρροσθέντι, καὶ ἄλλοις
 Σὺν κόσμοις νέε σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,
 Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσία ὕμνον
 Δύντι καταφθιμένων, καὶ ζῶφον Ἀθανάτοισ
 Ὡς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι,
 Καὶ τὴν τῷ φθιμένῃ πᾶσι βροτοῖς ἀρετὴν.

Calliopes filia multiloqua, curâ tuâ offender
Si quid sapiens cogitas, et quid eximium habes:
In aliam enim speciem qui transmutatus fuit, et, aliis
Cum ornatibus iuuenis, corpus qui accepit diuersum,
Oportet te, quae praeco es virtutis, parere aliquod
*carmen Lysiae, **

Qui subiit regionem defunctorum, et tenebras: Diis
Vt et animi mei studium erga sodalem ostendas omnibus,
Et defuncti omnibus mortalibus virtutem.

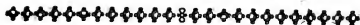
„In tertio versu et sequentibus Ordo Verborum hic est: Δεῖ γάρ σε, κήρυκα ἀρετῆς, τεκεῖν τινα ὕμνον τῷ Λυσία μεταρροσθέντι ἐς ἄλλο σχῆμα, καὶ λαβόντι ἕτερον σῶμα, σὺν ἄλλοις κόσμοις νέε Λυσία, inquam, δύντι καταφθιμένων, καὶ ζῶφον. Statuas vero Lysiae sub *Iuuenis* (νέε) specie formari solitas fuisse (quod et in aliis Viris Illustribus saepe factum) innuere videtur locus *Aristidis Sermon. Sacr. IV. p. 335. Ed. Iebb. ubi in somnis se vidisse ait Λυσίαν τὸν ῥήτορα, νεανίσκον ἐκ ἁχάρεν.* Lysias vero *senex* mortuus est: adeo vt non
 conci-

* Rectius forte vertatur: *Oportet te virtutis praeconem parere — carmen: ὕμνον κήρυκα, non σε κήρυκα.*
 [Ita Markland ipse in *Addendis.*]

concupi possit, quid velit *Aristides* per istud *νεανίσκον*, nisi adludat ad *Lysiae Statuas* huiuscemodi, quas saepe vidisse, et visas in somnis agnouisse, contigerat. Δύντι καταφθιμένων, sc. χάραν· quae locutio et Ellipsis frequens est. sic δῆσς ἐν Διὸς ἡ μακάρεων· inuenies eum in *Iouis vel beatorum* habitatione: ex Antholog. III, 6. p. 308. edit. Brodae. ζόφος pro *Infernis tenebris*, apud *Lucianum* in *Dial. Mort.* et alios saepe occurrit. In versu secundo suppleui *πινυτὸν* ex mera coniectura, alius forte aliter, et melius: in ceteris nihil difficultatis. Coniectura vero ista, *νέξ* pro *βίξ*, probe scio, quam infirmo talo stet, sed in huiusmodi locis obscuris et desperatis maior datur licentia; et, si fallaris, venia paratior. Suspiciatus sum aliquando ista, ἄλλο σχῆμα, et ἕτερον σῶμα, non ad *Lysiae statuam* aliquam referri, sed ex *Metempsychosi* Pythagorica explicari debere: ita ut ἄλλοις ἐν κόσμοις, esset, aliis in mundis. Sed et sic, de voce *βίξ* adhuc quaerendum. an *βίξ* scribendum? ut *viuat gliis in mundis*.

Nonnulla alia leuiora omitto, praesertim in Spiritibus et Accentibus. Sed inter grauissima numerari, et mutatum vellem, si quid inclementius dictum videatur in *Cl. Andr. Schottum*, Virum de Re Literaria optime meritum. MARKLAND.

ΔΥΣΙΟΥ ΒΙΟΣ,

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΛΟΓΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ ¹.

Δυσίας ὁ Κεφάλε Συρακυσίων μὲν ἦν γονέων, ἐγεννήθη δὲ Ἀθήνησι μετοικῶντι τῷ πατρὶ, καὶ συνεπαυδεύθη τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων· ἔτη δὲ πεντεκαίδεκα γεγονώς, εἰς Θήβας ² ᾗχετο πλέον σὺν ἀδελφοῖς

1. Praeter *Hudsonianos* nonnulli alii Codd. MSS. in quibus exaratur luculentissimum hoc de *Lyfia* testimonium, puta in *Laurentiana* bibliotheca vnus (LXX. 19.) in *Palatino-Vaticana* alter (CXXXIV. 4.) *Plutarcho* id. per errorem adsignant. Nescio, vnde desumptae sunt variae lectiones, quas in Editione Rhetorum *Aldina* suppeditavit Bibliotheca Regia Cantabrigiensis. TAYL.

2. Θήβας] Haec vrbs olim fuerat appellata Sybaris, de qua v. Dionys. Alex. p. 61. ed. Rob. Steph. Eam funditus eversam a Crotoniatis docet ad h. l. Eustathius, qui de colonia Graeciae haec habet. Ὑπερον δὲ τῆς πόλεως συνοικισθείσης ὑπὸ Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλλήνων, Θήβιοι προσηγορεύθησαν ἀπὸ κρήνης τινὸς ὀμωνύμου. et paulo post ὕπερ μέντοι χρόνῳ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θήβιον, ὡς εἴρηται, μετωνόμασαν. καὶ ἐστὶν ἢ εἰς Θήβιον ἀποικία πολλὴ ἐν ταῖς ἰσορίαις. Vide etiam de hac Colonia Meursium de fortuna Athen. p. 44. 45.

φοῖς δυσὶ, κοινωνήσων τῆς ἀποικίας, ἣν ἔθελλον Ἀθηναῖοι τε καὶ ἡ ἄλλη Εὐβοία, δωδεκάτῳ πρότερον ἢ τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· καὶ διετέλεσεν αὐτόθι πολιτευόμενος ἐν εὐπορίᾳ πολλῇ μέχρι τῆς συμφορᾶς τῆς κατασχώσεως Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ. μετ' ἐκείνο δὲ τὸ πάθος φασιάσαντος τῷ δήμῳ, ἐκπίπτει σὺν ἄλλοις τριακασίοις Ἀττικισμὸν ἐγγληθεῖσι· καὶ παραγενόμενος αὐτοῖς εἰς Ἀθήνας κατὰ ἄρχοντα Καλλίαν, ἑβδόμον καὶ τεσσαρακοστὸν ἔτος ἔχων, ὡς ἂν τις εἰκάσειεν, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου διετέλεσε τὰς διατρεβὰς ποιόμενος Ἀθήνησι. πλείους δὲ γράψας λόγους εἰς δικαστήριά τε καὶ βουλὰς καὶ πρὸς ἐκκλησίαν εὐθέως, πρὸς δὲ τούτοις πανηγυρικοῖς, ἐρωτικῶς, ἐπιστολικῶς, τῶν μὲν ἔμπροσθεν γεγεννημένων ζητόρων, ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμασάντων ἠφάνισε τὰς δόξας· τῶν δὲ ἐπιγενομένων ἢ πολλοῖς τισι κατέλιπεν ὑπερβολὴν, αὐτὸν ἐν ἀπάσαις ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων, καὶ μὰ Δί' ἔτοίγεταῖς φασυλοτάταις εὐδοκιμῶν. τίνι δὲ κέχρηται χαρακτῆρι λόγων, καὶ τίνας ἀρετὰς εἰσηγήνεκται, τίνι τε κρείττων ἐστὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἀκμασάντων, καὶ πῇ καταδεέστερος, καὶ τί δὲ λαμβάνειν παρ' αὐτοῦ, νῦν ἤδη περᾶσομαι λέγειν.

Καθαρὸς ἐστὶ τὴν ἐρμηνείαν πᾶν, καὶ τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανὼν, ἢ τῆς ἀρχαίας, ἣ κέχρηται Πλάτων καὶ Θεουκλίδης, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, ὡς ἐστὶ τεκμήρασθαι³ τοῖς τε Ἀνδοκί-

Postea multi in illam urbem contulerunt se securitatis causa. quod de Alcibiade Nepos VII. 4. 4. dicit, et de aliis Andocides contra Alcibiadem p. 28. fin. ed. Ald. τοιγάρτοι διὰ ταῦτα (propter tributum imperatum ab Alcibiade,) πολλοὶ τὴν πατρίδα τὴν αὐτῶν ἀπολιπόντες, Φυγάδες γίνονται καὶ ὡς Θερῖες οἰκήσοντες ἔρχονται. ΜΑΤΤΗΛΕΙ.

3. τεκμήριον.] τεκμήρασθαι recipiendum videtur. nam τεκμήριον aliam constructionem postulat. ΜΑΤΤΗ.

δοκίδαν λόγοις καὶ τοῖς Κριτίαι, καὶ ἄλλοις συχνοῖς. κατὰ τὸτο μὲν δὴ τὸ μέρος, ὅπερ ἐστὶ πρῶτον καὶ ⁴ κυριώτερον ἐν λόγοις, λέγω δὲ, τὸ καθαρεύειν τὴν διάλεκτον, ἔθεις τῶν μεταγενεσέων αὐτὸν ὑπερεβάλετο· αἱ δὲ ἐπὶ μιμήσασθαι πολλοὶ δύναμιν ἔσχον, ὅτι μὴ μόνος Ἰσοκράτης. καθαρώτατος δὲ τῶν ἄλλων, μετὰ γὰρ Λυσίαν, ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἕτος ἔμοιγε δοκεῖ γενέσθαι ὁ αἰνῆρ. μίαν ⁵ μὲν δὴ ταύτην ἀρετὴν ἀξίαν ζήλει καὶ μιμήσεως

4. κυριώτερον.] Lege κυριώτατον. et ita Sylburg. MARKLAND.

Non est repudianda lectio vulgata, quam et hic, et alibi tuentur omnes codices et editiones principes. Saepe enim diuersa εἶδη (gradus) iunguntur. Sic Dionysius ed. Sylburg. p. 94. 15. τὰ πρῶτα καὶ κυριώτερα. vbi male Sylburg. contra auctoritatem editionis Mediolanensis, Hag. Ald. 1. 2. Steph. 1. 2. Basil. 1. 2. 3. et Wolf. scripsit κυριώτατα. p. 94. 42. κατασκελῆς καὶ βραδυτέρα. p. 94. 37. τὴν κοινὴν καὶ συνηθεσάτην. MATTHAEI.

Non obloquar viro literatissimo. Verum tamen tenendum hoc est, facillime potuisse in huiusmodi causis errores subrepere ex eo, quod librarii graeci consueverunt terminationes comparatiuorum et superlatiuorum eadem sigla exprimere. vt saepissime causae dubitandi incidant grauissimae, et testimonia quamuis multarum editionum, quarum omnes posteriores ex vna principe deriuatae sunt, quocirca consensus earum omnium non potest nisi pro vnico suffragio haberi, contra necessitatem e natura rei et modo loquendi existentem nil valeant.

5. μίαν.] id est πρώτην, quo pacto loqui amant Hebraei et N. F. Scriptores. Sequitur enim, ταύτην δευτέραν τὴν ἀρετὴν, et τρίτην ἀρετὴν ἀποφάινομαι. TAYLOR.

σεως ⁶ εὗρίσκω παρὰ τῷ ῥήτορι· καὶ παρακελεύσασθαι μὴν ἂν τοῖς βεβημένοις καθαρῶς γράφειν, ἢ καὶ λέγειν, ἐκείνον τὸν ἄνδρα ποιῶσθαι παράδειγμα ταύτης τῆς ἀρετῆς.

Ἐτέραν ⁷ δὲ, ἔδὲν ἐλάττω ταύτης, ἣν πολλοὶ μὲν ἐξήλωσαν τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμασάντων, οὐδεὶς δὲ βεβαιότερον ἐπεδείξατο. τίς δ' ἔστιν αὕτη; ἢ διὰ τῶν κυρίων τε καὶ κοινῶν καὶ ἐν μέσῳ κειμένων ὁνοματίων ἐκφέρουσα τὰ νοούμενα. ἤκιστα ⁸ γὰρ ἂν τις εὖροι

Λυσίαν

6. ζήλε.] Lego ζήλε καὶ μιμήσεως, vel, ζήλε τε καὶ μιμήσεως, vt in Lib. de *Thucyd. Idiom.* ταῦτα ἄξια ζήλε τε καὶ μιμήσεως ἐφάνη. Sic *De Struēt. Orat. legm.* XXVI. ζήλε καὶ σπουδῆς ἐπιτήδειον τυγχάνειν οἶομαι. MARKLAND.

7. ἑτέραν.] Scil. ἀρετὴν εὗρίσκω, quod praecessit, et repeti debet. Sine causa igitur *Sylburgius* inferere vult verbum ἀποφαίνομαι. MARKLAND.

8. ἤκιστα.] Hunc locum respicit *Scholias* *Hermogenis* p. 478. laudans *Dionysium* ἐν τῷ περὶ μιμήσεως, quo nomine etiam laudat p. 411. hunc ipsissimum tractatulum *Dionysii* de vita et scriptis *Lysiae*. Scripsit sane *Dionysius* περὶ τῆς, τίνος ἄνδρας μιμῶσθαι δεῖ, ποιητάς τε καὶ φιλοσόφους, ἱστοριογράφους καὶ ῥήτορας. *Epist. ad Cn. Pomp.* Neque scripsit solummodo, sed edidit ἐν τοῖς προεκδοθεῖσι περὶ τῆς μιμήσεως ὑπομηματισμοῖς. *Iudic. de Thucyd.* init. vbi plura. Huius operis reliquiae sunt, quae legimus de *Lysia*, eiusque charactere dicendi, de *Isocrate*, et *Isaeo*. Quicunque enim conferet notitiam, quam de eo opere imitationis reliquit *Dionysius*, cum his commentatiunculis (maxime in initio) reperiet vnum esse opus — Ὑπόθεσις τῆς λόγου κοινῆς καὶ φιλανθρώπου καὶ πλεῖστα δυναμένην ὠφελεῖσθαι λαβὼν, ἐστὶ δὲ ἤδη, τίνες εἰσὶν ἀξιολογώτατοι, τῶν ἀρχαίων ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, καὶ

Λυσίαν τροπικῇ φράσει χρησάμενον. καὶ ἔκ ἐπὶ τέτατον μόνον ἐπαινεῖν ἄξιον· ἀλλ' ὅτι καὶ περιττὰ καὶ σεμνὰ καὶ μεγάλα φαίνεσθαι τὰ πράγματα ποιεῖ, τοῖς κοινοτάτοις χρώμενος ὀνόμασι, καὶ ποιητικῆς ἔχ' ἀπτόμενος ἢ κατασκευῆς. τοῖς δὲ προτέροις ἔχ' αὐτὴ ἡ δόξα ἦν· ἀλλ' οἱ βεβλόμενοι¹⁰ κόσμον τινὰ προσεῖναι, τοῖς ὅ-

L 2

λοις

τίνες αὐτῶν ἐγένοντο προαιρέσεις τῷ τε βίῃ καὶ τῷ λόγῳ καὶ τί παρ' ἐκάσῳ δεῖ λαμβάνειν ἢ φυλάττεσθαι. Sed euenit, vt, cum hic *Lysiam*, ille *Isaeum*, alius alium ex *Dionysio* exscriberet, diuulsa haec tabulata, vt in naufragia magna naue fatifcente, quatenam aut vnde essent ignorarentur. TAYLOR.

9. ἀπτόμενος.] Vel forte ἀπτομένοισι, scil. ὀνόμασι. MARKLAND.

10. ἀλλ' οἱ βεβλόμενοι.] Locum sic lego, ἀλλ' οἱ βεβλόμενοι κόσμον τινὰ προσεῖναι τοῖς λόγοις ἐξήλλαττον ιδιώτην. Τοῖς λόγοις legit Sylburgius etiam ad *Dionys.* et *Victor.* ad *Aristot. Rhetor.* qui habet et τὸν ιδιώτην, pariter vt *Cant. Wolf.* ιδιωτικὴν. nulla necessitate. *Dionys.* enim in seqq. οὐκ ἐν τῷ διαλλάττειν ιδιώτην, ἀλλ' ἐν τῷ μιμεῖσθαι, et alibi, τὴν πρὸς ιδιώτην ἔχειν ὁμοιότητα. TAYLOR.

Repete syllabam postremam vocis penultima, ἐξήλλαττον τὸν ιδιώτην, scil. λόγον. sic infra: τὸν δὲ κόσμον ἔκ ἐν τῷ διαλλάττειν τὸν ιδιώτην, ἀλλ' ἐν τῷ μιμεῖσθαι λαμβάνει. Iterum: ἡ τῆς συνθέσεως τῶν ὀνομάτων ἡδονή, μιμουμένη τὸν ιδιώτην. *Diog. Laertius Stilpone*: ἦν δὲ ὁ Στίλπων καὶ ἀφελὴς καὶ ἀνεπίπλαστος, πρὸς τε τὸν ιδιώτην εὖθετος. vide eundem in *Platone*, vbi λόγος diuiditur in πολιτικόν, φηγορικόν, ιδιωτικόν, etc. quem et ιδιώτην passim appellant Scriptores: vt non opus sit *Wolfii* τὴν ιδιωτικὴν. MARKL.

In ed. Roberti Stephani, Ald. et Sylburg. locus sic distinctus legitur προσεῖναι τοῖς ὅλοις, ἐξήλλαττον ιδιώ-

λοῖς ἐξήλαττον ἰδιώτην, καὶ κατέφευγον εἰς τὴν ποιη-
 τικὴν φράσιν, μεταβολαῖς τε πολλαῖς χρώμενοι καὶ
 ὑπερβολαῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις τροπικαῖς ἰδέαις, ὀνο-
 μάτων τε γλωττηματικῶν καὶ ξένων χρήσει, καὶ τῶν
 ἐκ εἰωθότων σχηματισμῶν τῇ διαλλαγῇ, καὶ τῇ ἄλλῃ
 καινολογίᾳ καταπληττόμενοι τὸν ἰδιώτην. ὁλοῖ δὲ τῆτο
 Γοργίας τε ὁ Λεοντίνος, ἐν πολλοῖς πάνυ φορτικὴν τε
 καὶ ὑπερβολικὴν ποιῶν τὴν κατασκευὴν, καὶ ἐπὶ πόρῳ δι-
 θυράμβων ἑνία φθευγγόμενος, καὶ τῶν ἐκείνῃ συνησια-
 σῶν εἰ περὶ Δικύμνιον τε καὶ Πῶλον. ἤψατο δὲ καὶ τῶν
 Ἀθηνησὶ ῥητόρων ἡ ποιητικὴ τε καὶ τροπικὴ φράσις ¹¹,
 ὥς μὲν Τίμαιος φησι, Γοργίῳ ἀρξάντος, ἡνίκα ¹² Ἀθή-
 ναζε

την. Hinc primus Sylburg. legendum censuit τοῖς λό-
 γοις. Sed Henr. Stephanus bene locum distinxit, ut
 nunc legitur apud Tylorum et Heid., posito comma-
 te post ὅλοις. Ergo locus non eget emendatione τοῖς
 ὅλοις, i. e. διόλῳ, ὅλως. Sic Diogenes Laert. de Ari-
 stotele p. 177. ed. Steph. τοῖς γὰρ ὅλοις φιλοπονῶτα-
 τος ἐγένετο, et apud alios, v. c. Demosthenem, saepe
 sic occurrit. Caeterum scribendum est τὸν ἰδιώτην.
 Tantum de verbis. De re, v. Aristotel. Rhetor. III. 1.
 26. 27. ἐπεὶ δ' οἱ ποιηταὶ λέγοντες εὐήθη, διὰ τὴν λέ-
 ξιν ἐδόκεν ποιήσασθαι τήνδε τὴν δόξαν, διὰ τῆτο ποιη-
 τικῇ πρώτῃ ἐγένετο λέξις, οἷον ἡ Γοργία, καὶ νῦν ἐτι εἰ
 πολλοὶ τῶν ἀπαιδευτῶν τὰς τοιαύτας οἰσινται τὰς τοιού-
 τους διαλέγεσθαι κάλλιστα. τῆτο δὲ ἔκ ἐστίν, ἀλλ' ἐτέ-
 ρα λόγῳ καὶ ποιήσεως λέξις ἐστὶ. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

11. ἤψατο δὲ — ἡ ποιητικὴ — φράσις.] Pro ἤψα-
 το δὲ καὶ εἰ Ἀθ. ῥήτορες τῆς ποιητικῆς τε καὶ τροπικῆς
 φράσεως. ut paulo post ἤψατο Ἰσοκράτης αὐτῆς. utrum-
 que recte. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

12. ἡνίκα.] Dignus est hac de re locus apud Hermo-
 genis Scholasten p. 6. qui adscribatur, praefertim cum
 is in paucorum manibus versetur. Γοργίας δὲ τις λεοτ

ναζε πρεσβυῶν κατεπλήξατο τῆς ἀκρόντας ἐν τῇ δημηγορίᾳ. ὡς δὲ τάλιθ' ἔχει, ὁ καὶ παλαιότερον αἰεὶ θαυμαζόμενος. Θεκυδίδης τὸν σμα, δαιμονιώτατος τῶν συγγραφέων, ἐν τε τῷ ἐπιταφίῳ καὶ ἐν ταῖς διηγητορίαις ποιητικῇ κατασκευῇ χρησάμενος, ἐν πολλοῖς ἐξήλλαξε τὴν ἐρμηνείαν εἰς ἕγκον ἅμα καὶ κόσμον ὀνομάτων ἀηδέστερον. Λυσίας δὲ τοιοῦτον ἔδεν ἥσκησεν (ἐν γὰρ τοῖς σπῆδῃ γραφομένοις δικανικοῖς καὶ συμβουλευτικοῖς λόγοις) ποιῆσαι¹³ πλὴν εἴ τι μικρὸν ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς. περὶ γὰρ τῶν ἐπιστολικῶν αὐτῷ καὶ ἑταιρικῶν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅς μετὰ παιδιᾶς ἔγραψεν, ἔδεν δέομαι λέ-

L 3.

γεν.

τίνος (Λεοντῇ δὲ ἐστὶ πόλις τῆς Σικελίας) μαθητεύει τῷ σιτία [lege Τισία] καὶ μετὰ τὸ μαθεῖν ὑποσρέφει οἰκαδε. εἰπώμεν δὲ καὶ πῶς ἐν Ἀθήναις ἤκμασεν ἡ ῥητορικὴ. γενομένη πολέμῃ μετὰ τὴν λεοντίνων καὶ ἄλλων ἐπιχωρίων, ἐδεήθησαν οἱ λεοντῖνοι συμμαχίας ἐκ τῶν ἀθηναίων. καὶ δὴ βουλευόμενοι, τίνα ὄφελον σῆλαι ἰκανὸν πρὸς αὐτῆς, καὶ πέμπουσι τὸν Γοργίαν πρὸς ἀθηναίους, ὡς εἰδότες τὸ πείθειν. ἐλθόντος δὲ τῷ Γοργίᾳ εἰς Ἀθήνας, ἐπεδείξατο ἐκῆς λόγον καὶ εὐδοκίμησε πάντῃ, ὥστε, ἡνίκα ἐπεδείξατο λόγον ὁ Γοργίας, ἑορτὴν ἀπρακτον ἐποίουν οἱ ἀθηναῖοι, καὶ λαμπράδας τῆς λόγῃς αὐτοῦ ἀνόμασαν. κατέσχον δὲ αὐτὸν ἐν ἀθήναις, τὴν τυμμαχίαν πέμψαντες ἐν τῇ λεοντίνῃ. [fort. λεοντῇ. ἐν αὐ-tem pro eis.] κατ' ἐκείνο δὲ καιρῷ [Leg. κατ' ἐκείνον δὲ καιρὸν] πολλοὶ τῶν ἀθηναίων τῶν ἐπὶ Φιλοσοφίᾳ διαπρεψάντων ἐάσαντες αὐτὴν τὴν Φιλοσοφίαν [haec duo vocabula τὴν Φιλοσ. abundant] τὴν ῥητορικὴν ἐπαυδαύνοντο. διόπερ Φασὶ καὶ Πλάτωνα διαφθοροῦντα ἐπὶ τῷ τοιούτῳ [i. ἐπὶ τούτῳ] ποιῆσαι δὲ Γοργίαν, τὸν διάλογον, ἐν ᾧ πολλὰ κατατρέχει τῆς ῥητορικῆς. ΜΑΤΤΗ.

13. ποιῆσαι.] aut delendum hoc voc. est, aut pro ἥσκησεν paulo ante leg. φαίνεται et tum ποιήσας in participio. verum praefero priorem rationem.

γεν. ὁμοίως δὲ τοῖς ἰδιώταις διαλέγεσθαι δεκῶν. πλεον ὅσον ἰδιώτῃ διαφέρει. καὶ ἐπεὶ ¹⁴ ποιητὴς κρείττισος λόγων, λελυμένης ἐκ μέτρων λέξεως, ἰδίαν τινὰ λόγων εὐρηκῶς ἀρμονίαν, ἢ τὰ ὀνόματα κοσμεῖ τε καὶ ἡδύνει, μηδὲν ἔχοντα ¹⁵ ὀγκῶδες μηδὲ φορτικόν. ταύτην δευτέραν τὴν ἀρετὴν κελεύω παρὰ τῷ ῥήτορος τῆς λαμβάνειν, εἴ τινες ἀξιοῦσι τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον διαλέγεσθαι τρόπον. ἐγένοντο μὲν ἔν πολλοὶ τῆς προαιρέσεως ταύτης ζηλωταί, συγγραφεῖς τε καὶ ῥήτορες· ἔγγισα ¹⁶ δὲ αὐτῆς μετὰ Αὐτιανῇ ᾤψατο τῶν πρεσβυτέρων νέος ἐπασκήσας ¹⁷ Ἰσοκράτης· καὶ ἐκ αὐτῶν ἔχοι τις εἰπεῖν, προσωτέρω

14. ἐπεὶ.] Partem ultimam vocis secundae, *πει*, ortam puto ex sequenti syllaba *ποι*. Forte: καὶ ἔστι ποιητὴς κρείττισος λόγων, λελυμένης ἐκ μέτρων λέξεως ἰδίαν τινὰ εὐρηκῶς ἀρμονίαν, etc. Vix enim dubito, quin ultimum istud λόγων ex linea superiori perperam repetitum fuerit. Si Codices addicerent, libenter legerim, καὶ ἔστι πεζῶν ποιητὴς κρείττισος λόγων. MARKL.

Pro ἐπεὶ leg. videtur ἐστὶ. reliqua sana sunt. eandem sententiam repetit. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

Mihi videtur leg. καὶ ἔστι ποιητὴς κρείττισος ἐκμέτρων λέξεως. omissis illis λόγων λελυμένης. λέξις ἐκμέτρων (vno vocabulo) est dictio metro exfoluta.

15. ἔχοντα.] malim ἔχουσαν. ut ad ἀρμονίαν redeat, non ad ὀνόματα.

16. ἔγγισα.] bene hoc coniungitur cum ᾤψατο, melius, quam si dixisset ἄριστα. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

17. ἐπασκήσας.] ἐπαγμάσας Cant. Non longe a vero. In duas classis distribuit Oratores Graecos *Διονυσίους*, ut in huius operis exordio. Ἔσονται δὲ οἱ μὲν παραλαμβανόμενοι ῥήτορες τρεῖς μὲν ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, *Λυσίας*, *Ἰσοκράτης*, *Ἰσᾶος*· τρεῖς δὲ ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τῆς τοῦ Δημοσθένους, *Τπερίδης*, *Αἰσχίνης*. Lego itaque, τῶν πρεσβυτέρων νέοις ἐπακμάσας

τέρω τῶτων σκοπῶν, ἑτέρας ῥήτορας ἰσχὺν καὶ δυνάμιν
τοσαύτην ἐν ὀνόμασι κυρίοις καὶ κοινοῖς ἀποδειξαμένους.

Τρίτην ἀρετὴν ἀποφαίνομαι περὶ τὸν ἄνδρα τὴν σα-
φήνειαν, ἢ μόνον τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν
τοῖς πράγμασιν. ἔστι γάρ τις καὶ πραγματικὴ σαφήνεια,
ἢ πολλοῖς γνώριμος. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι τῆς μὲν Θηκυ-
δίδε λέξεως καὶ Δημοσθένεος, οἱ δεινότατοι πράγματος
ἐξεῖπεν ἐγένοντο, πολλὰ δυσείκαστά ἐστιν ἡμῖν καὶ ἀσα-
φῇ καὶ δεόμενα ἐξηγητῇ· ἡ δὲ Λυσίε λέξις ἅπασά ¹⁸
ἐστὶ φανερά, καὶ σαφὴς καὶ τῷ πάνυ ¹⁹ πᾶν δὲ δοκῶν-
τι πολιτικῶν ἀφεστάναι λόγων. καὶ εἰ μὲν δι' ἀσθένειαν
δυνάμειος ἐγένετο τὸ σαφές, ἢ ἄξιον ἦν αὐτὸ ἀγαπᾶν·
νῦν δὲ ὁ πλεῖστος τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἐκ πολλῆς αὐτῷ
περιστίας ἀποδείκνυται ταύτην τὴν ἀρετὴν. ὥς ²⁰

L 4

τὴν

Ἰσοκράτης. Ille enim inter antiquiores natus (Olymp.
sc. LXXXVI. i. *Lyfiae* inter aetatem et *Isaei*) vtros-
que tam *Lyfiam*, quam *Isaeum* viuendo superauit, et
paucis diebus post praelium ad Chaeroneam commis-
sum obiit, decimo septimo anno ante decessum *Demo-*
sthenis, annos fere c natus. TAYLOR.

Bene habet ἐπασκήσας, verum vicina non item.
Mihi leg. videtur ἡψατο τὸ τῶν πρεσβυτέρων ἔθος ἐπ-
ασκήσας, perpoliens, emendans.

18. ἅπασα.] F. ἅπασιν. Ita certe Scholiastes Her-
mogenis p. 379. initio, qui respexit hunc locum. ΜΑΤ-
ΤΗΑΕΙ.

19. καὶ τῷ πάνυ.] Ex *Demosthenis Philipp. III.*
ὥσπερ περίοδος, ἡ καταβολὴ πυρετῇ, — καὶ τῷ πᾶ-
νυ πᾶν δοκῶντι νῦν ἀφεστάναι, προσέρχεται. MARKL.

20. ὥς τὴν.] Locus hic in omnibus *Dionysii*
editt. male interpungitur et male intelligitur. Tu mo-
cum restitue, ὥς τὴν σαφήνειαν αὐτῇ ζηλῶν ἄξιον,
καὶ μὴν τὸ γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τῇ
σαφῆς· χαλεπῇ τῇ πράγματος ὄντος φύσει τῇ συνα-

τὴν σαφήνειαν αὐτῇ ζηλῆν ἄξιον· καὶ μὴν τό γε βραχείως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τῇ σαφῆς²¹, χαλεπῇ τῇ πράγματι οὗτος φύσει, ἵδ' συναγαγεῖν ἀμφοταῦτα, καὶ κεράσαι μετρίως· ἢ μάλιστ' ἐδενὸς ἥττον τῶν ἄλλων ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. ὥς²² ἐδὲν τοῖς διὰ χειρὸς ἐχασίον ἀνδρῶν

γαγεῖν ἀμφοταῦτα· perspicuitatem sc. et brevitatem) καὶ κεράσαι μετρίως· ἢ μάλιστ' ἢ ἐδενὸς ἥττον τῶν ἄλλων ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. Ultima correctio debetur H. Stephani ingenio, quam Sylburgius assequi non potuisse videtur. TAYLOR.

Tenebras huic loco offuderunt vna et altera levis deprauatio, et Distinctiones male positae. Totum ita lego et distinguo: καὶ μὴν τῷ γε βραχείως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τῇ σαφῆς, (χαλεπῇ τῇ πράγματι οὗτος φύσει, τῇ συναγαγεῖν ἀμφοταῦτα, καὶ κεράσαι μετρίως) μάλιστ', ἢ ἐδενὸς ἥττον τῶν ἄλλων, ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. Omittas Parenthesin, et connexionem perspicies. χρώμενος τῷ ἐκφέρειν τὰ νοήματα, est χρώμενος τῇ ἐκφορῇ τῶν νοημάτων, Infinitivus pro Nomine Substantiuo. μάλιστ' ἢ pro ἢ μάλιστ', Stephano debes. Legi quoque potest, ἢ μάλιστ' ἢ ἐδενὸς ἥττον etc. MARKLAND.

Videtur τὸ in illis καὶ μὴν τό γε βραχείως defendi posse, vt aptum ex ἄξιον ζηλῆν. Etiam illa facultas cum breuitate perspicuitatem copulandi digna est admiratione. Deinde legi velim ἢ [qua ex parte, aut qua de causa] μάλιστ' ἢ οὐδενός γε ἥττον — Λυσίας ἐχρώμενος. validus, robustus.

21. σαφῆς.] σαφῶς praeferendum censet Taylor e Cantabrig.

22. ὥς οὐδέν.] Male me habet οὐδέν. Fort. ὥς οὐδέν — δόξαν παρασχεῖν. aut ἐδέν τῶν δ. χ. ἐχόντων τὸν ἀνδρα — δόξαν λαβεῖν. Caeterum ἀκυρολογίας verbum, vel ἀκυρολογίας, quod habet codex

δρα ἔτε ἀκυρολογίας²³ ἔτε ἀσαφείας δόξαν λαβεῖν. γέτε
 δὲ αἴτιον, ὅτι ἔ τοῖς ὀνόμασι δαλεῦει τὰ πρᾶγματα
 παρ' αὐτῶ, τοῖς δὲ πρᾶγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα.
 τὸν δὲ κόσμον ἔκ ἐν τῷ διαλλαττεν τὸν ἰδιώτην, ἀλλ'
 ἐν τῷ μιμεῖσθαι²⁴, λαμβάνει. Καὶ ἔκ ἐπὶ μὲν τῆς ἐρ-
 μηνείας τοιῆτός ἐστιν, ἐν δὲ τοῖς πρᾶγμασιν ἀκαιρός τις
 καὶ μακρός· συνῆραπται δὲ, εἴ τις καὶ ἄλλος, καὶ
 πεπύκνωται τοῖς νοήμασι. καὶ τοσούτοι δειτῶν ἔκ ἀναγκ-
 αίων τι λέγειν, ὥτε καὶ πολλὰ τῶν χρησίμων ἀν δό-
 ξαι παραλιπεῖν. ἔ μὰ Δί' ἀσθενεία εὐρέσεως αὐτὸ
 ποιῶν, ἀλλὰ συμμετρήσει τῷ χρόνῳ, πρὸς ὃν ἔδει γε-
 νέσθαι τῆς λόγου. βραχὺς γεμὴν ἔτος, ὡς μὲν ἰδιώ-
 τη δηλῶσαι βελομένῳ τὰ πρᾶγματα, ἀποχερῶν, ὡς

L 5

δὲ ῥή-

Helmstad. non reiiciendum. nam de proprietate sermo-
 nis loquitur. ἀκυρολογία etiam legitur apud Eustath.
 ad Dionys. p. 9. Sed κυριολογίαν habet Longin. p. 156.
 ed. Cel. Mori et κυριολεξίαν Schol. Sophoclis edit.
 Steph. p. 40. et Eustath. l. l. p. 24. et κυριωνυμία p. 29.
 ΜΑΤΤΗΑΞΙ.

Dictum quidem est praeter morem, ἔδεν λαμβά-
 νει δόξαν, videtur tamen intelligi et ferri posse. Nul-
 lus Lysiae locus capit suspicionem — penes eos, qui
 eum tractant. ἀκυρολογία recte habet; alterum, quod
 Helmstad. dat, analogiae aduersatur. κυριολογία recte
 dicitur ab adiectiuo κύριος. verum ἀκυριολογία dici ne-
 quit, quia non ἀκύριος, sed ἄκυρος vsurpatur.

23. ἀκυρολογίας.] Non est huius loci. Neque
 enim Brevitati opponitur ἀκυρολογία, sed ἀκαιρολο-
 γία. Ita modo, ἔκ — ἐν τοῖς πρᾶγμασιν ἀκαιρός τις
 καὶ μακρός· συνῆραπται δὲ, εἴ τις καὶ ἄλλος καὶ πε-
 πύκνωται. Ακαιρολογίας est, τῶν οὐκ ἀναγκαίων τι
 λέγειν, vt mox loquitur Dionysius. TAYLOR.

24. ἐν τῷ μιμεῖσθαι.] imo verò ἐν τῷ καλῶς (vel
 εὐσχημόνως, vel πρεπόντως) μιμεῖσθαι.

δὲ ῥήτορι περισσὴν δυνάμειος ἐνδείξασθαι ζητῶντι, ἔχ
 ἱκανός ²⁵. μιμητέον δὲ καὶ τὴν βραχύτητα τὴν Λυσίας.
 μετριωτέρα γὰρ ἢ ἂν εὐρεθεῖη παρ' ἑτέρῳ ῥήτορι.

Μετὰ ταύτας ἀρετὴν εὐρίσκω παρὰ Λυσία πάνυ
 θαυμαστὴν, ἧς Θεόφραστος μὲν φησὶν ἀρξαι Θρασύμα-
 χον, ἐγὼ δ' ἠγάμαι Λυσίαν. καὶ γὰρ τοῖς χρόνοις ἕτος
 ἐκείνῃ προέχεν ἔμοιγε δοκεῖ. λέγω δ' ὡς ἐν ἀκμῇ κοι-
 νῇ ²⁶ βίῃ γενομένων ἀμφοῖν. καὶ, εἰ μὴ τῷτο δοθεῖη,
 τὸ γέ τοι ²⁷ περὶ τῆς ἀληθινῆς ἀγῶνας ἐκείνῃ μάλ-
 λον τετρίφθαι. ἔ μέντοι διαβεβαιῶμαι γε, ὁπότερος ἦρ-
 ξα τῆς ἀρετῆς ταύτης κατὰ τὸ παρὲν, ἀλλ' ὅτι Λυσίας
 μᾶλλον ἐν αὐτῇ διήνεγκε, τῷτο θάρσυν ἂν ἀποφηναι-
 μιν. τίς δ' ἔστιν ἣν φημι ἀρετὴν; ἡ συσρέφουσα τὰ νοή-
 ματα καὶ σρογγύλως ἐκφέρεισα λέξεις, οἰκεία πάνυ καὶ
 ἀναγκαῖα τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ
 ἀγῶνι ταύτην ὀλίγοι μὲν ἐμιμήσαντο, Δημοσθένης δὲ
 καὶ ὑπερεβάλετο· πλὴν ἔχ' ἕως εὐτελῶς, ἐδὲ ἀφε-
 λῶς, ὥσπερ Λυσίας, χρησάμενος αὐτῇ, ἀλλὰ περιέ-
 γως

25. ἱκανός.] alii dant ἱκανῶς. quos probō. verum
 tum ἀποχρώντως quoque erit leg.

26. ἐν ἀκμῇ κοινῇ βίῃ.] Sententia est haec. Thra-
 symachi mediā aetatem cum aetate Lysiae media si
 comparamus, inueniemus Lysiam vetustiore esse,
 seu prius aetatem suam mediam egisse, quam Thra-
 symachum.

27. τῷ γε τοι.] Recte Stephanus, τῷ γέ τοι. Τῷ
 τετρίφθαι, scil. προέχεν: quod intelligendum est ex
 praecedentibus. τῷ τετρίφθαι pro τῇ τριβῇ, vt pau-
 lo ante τῷ ἐκφέρειν pro τῇ ἐκφορῇ. MARKLAND.

Ego ex Helmstad. et coniectura mea vetusta protu-
 li τό γε τοι. scil. δοθεῖη. hoc quidem si minus conce-
 datur, istud certe concedetur — ἐκείνῃ redit ad Thra-
 symachum, et in τετρίφθαι subauditur τοῦτον. scil.
 Lysiam.

ως καὶ πικρῶς· λεγέσθω γὰρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ὑπὲρ
ὧν κατὰ τὸν οἰκῆιον διαλέξομαι καιρὸν.

Εχει δὲ καὶ τὴν ἐνάργειαν ²⁸ πολλὴν ἢ Λυσίει λέξις.
αὕτη δὲ ἐστὶ δυνάμει τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγασσα τὰ
λεγόμενα· γίνεται δὲ ἐκ τῆς τῶν παρακολυθόντων ²⁹
λήψεως ³⁰. ὁ δὲ προσέχων τὴν διάνοιαν τοῖς Λυσίει λό-
γοις,

28. ἐνάργειαν] In Editt. *Dionysii* semper ἐνέργειαν.
Veram lectionem, quam in Oratorum volumine ex-
pressit *Stephanus*, et nos eum secuti exhibemus, quo-
que deprehendit olim et pluribus confirmavit *Sylburgius*,
quem ad *Dionysium* vide. Eam figuram ceteri
Rhetores φαντασίαν vocant, vt *Longinus Sect. 15.* et
Quintilian. VI. 2. Quas Graeci phantasias vocant, nos
sane visiones appellamus, per quas imagines rerum absen-
tium ita repraesentantur animo, vt eas cernere oculis ac
praesentis habere videamur. Idem *Longin. l. 1.* Ὡς δ'
ἕτερόν τι ἢ ῥητορικὴ φαντασία βέλεται καὶ ἕτερον ἢ
παρὰ ποιηταῖς, οὐκ ἂν λάθοι σε· οὐδ' ὅτι τῆς μὲν ἐν
ποίησει τέλος ἐστὶν ἐκπληξις, τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια.
TAYLOR.

Etiam apud *Aristotel. Rhet. 3, 10, 14.* et *3, 11.* in ea-
dem re saepius fit mentio ἐνεργείας. Sed ἐνέργεια re-
rum est, ἐνάργεια orationis. Exempla idem comme-
morat ibidem. Latius de tota re differit *Demetrius*
Phalereus a §. 215. ad 227. quem consuluisse neminem
poenitebit. MATTHAEL.

29. τῶν παρακολυθόντων.] *Demetrius Phaler. §.*
224. τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασιν appellat; et §.
222. δεῖ τὰ γεγόμενα οὐκ εὐθύς λέγειν, ὅτι ἐγένετο,
ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, κρεμῶντα τὸν ἀκροατὴν, καὶ ἀναγ-
κάζοντα συναγωνιᾶν. Hoc fecit *Ctesias* in narratione
de morte *Cyri*, qui locus plane est egregius. MATTH.

30. λήψεως.] imo vero ὑπολήψεως. et sic nullus
dubito in codd. fuisse, licet *Taylor* aberrarit in sede
indicanda.

γοις, ἔχ' ἔτιως ἔσαι σκαῖος ἢ δυσάρετος, ἢ βραδύς τὸν νῦν, ὃς ἔχ' ὑπολήφεται τὰ δηλόμενα ὡς γινόμενα ἔρᾶν, καὶ ὡς περ παρῆσιν οἷς ἀν' ὃ ῥήτωρ εἰσάγει προσώποις ὁμιλεῖν. ἐπιζητήσει ³¹ τε ἔθ' ἐν εἰκός, τῆς μὲν ἀνδρᾶς αἰτῆσαι εἰ ταδεῖν, τῆς δὲ διανοηθῆναι, τῆς δὲ εἰπεῖν.

Κρατίστος γάρ ³² δὴ πάντων ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι, καὶ τὰ προσήκοντα ἐκάστοις ἀποδίδωαι πάθη τε καὶ ἥθη καὶ ἔργα. Αποδίδωμί τε ἔν' αὐτῷ καὶ τὴν εὐπρεπεστάτην ἀρετὴν, καλυμμένην δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἡθοποιῶν. ἀπλῶς γάρ ³³ ἔθ' εὖρεῖν δύναμαι παρὰ τῷ ῥήτορι τῷ τῷ πρόσωπον ἔτε ἀνηθοποιήτον, ἔτε ἀψυ-

31. ἐπιζητήσει.] Desperatissimum hunc locum, vix una litera mutata, ita refingo: — προσώποις ὁμιλεῖν ἐπιζητήσειν τε ἔθ' ἐν εἰκός, τῆς μὲν ἀν' ἁρᾶσαι, τῆς δὲ παθεῖν ἴδη, τῆς δὲ διανοηθῆναι, τῆς δὲ εἰπεῖν. qui vero Lysiae orationes attente consideravit, non adeo laevis aut morosus aut hebes erit, ut non ea, quae narrantur, tanquam facta coram cernere, et inter eas, quas induxerit orator, personas, tanquam praesentis, versari se putet: neque probabile est eum amplius aliquid requisitum, si videat, hos quidem agere, illos vero pati; hos vero cogitare, illos autem eloqui. Cpponuntur δεῖσαι et παθεῖν, quemadmodum διανοηθῆναι et εἰπεῖν. Magnum vero hoc Oratoris nostri Elogium. MARKLAND.

Vehementer admiror et collaudo solertiam et sagacitatem ingenii Marklandiani, proboque postrema δεῖσαι, τῆς δὲ παθεῖν. quae dubio vacare videntur. Verum primis in verbis adhuc adhaerescō. Nihil equidem h. l. expedio, nisi hoc fortassis, ut εἰκάζων suspicer leg. esse pro εἰκός. et requireret nihil, opinans, alios agere, alios pati, alios cogitare, alios loqui.

32. κρατίστος γάρ ³² δὴ.] particulam γάρ addidi ex Helmstad.

33. οὐδέ.] οὐδὲν vult Sylburg.

αἴψυχον. τριῶν τε ὄντων, ἐν οἷς καὶ περὶ αὐτὴν ἀρετὴν ταύτην συμβέβηκεν εἶναι, διανοίας τε καὶ λέξεως καὶ τρίτης τῆς συνθέσεως, ἐν ᾧ πασι τέτοις αὐτὸν ἀποφαίνομαι κατορθῶν. ὃ γὰρ διανοημένους μόνον ὑποτίθεται χρησὰ καὶ ἐπισικῇ καὶ μέτρια τῆς λέγοντας, ὥστε εἰκόνας εἶναι δοκεῖν τῶν ἡδῶν τῆς λόγου. ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν ἀποδίδωσι τοῖς ἡδέσιν οἰκείαν· ἢ πέφυκεν αὐτὰ ἑαυτῶν κράτιστα δηλῆσθαι, τὴν σαφεῇ καὶ κυρίαν καὶ κοινὴν καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις συνηθευσάτην. ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ξένον³⁴, καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ᾧ παν, ἀνηθοποίηται. καὶ συντίθησί γε αὐτὴν ἀπλῶς πάνυ καὶ ἀφελῶς· ὁρῶν, ὅτι ἐκ ἐν τῇ περιόδῳ καὶ τοῖς ἐνθμοῖς, ἀλλ' ἐν τῇ διαλελυμένη λέξει γίνεται τὸ ἡδός. κατέλεθ' οὖν, ἵνα καὶ περὶ ταύτης εἴπω τῆς ἀρετῆς, ἐκ οἷδ' εἴ τις ἄλλος βητόρων τῶν γε τῇ ὁμοίᾳ κατασκευῇ χρησασμένων τῷ λόγῳ, εἴτε ἡδὶον συνέθηκεν, εἴτε πιθανώτερον. δοκεῖ μὲν γὰρ ἀποϊότης τις εἶναι καὶ ἀτεχνίτευτος ὁ τῆς ἀρμονίας³⁵ αὐτῇ χαρακτήρ, καὶ ἐθαυμάσαιμ' αὖν, εἰ πᾶσι μὲν τοῖς ἰδιώταις, ἐκ ὀλίγοις δὲ καὶ τῶν φιλολό-

34. καὶ τὸ ξένον, καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδ.] prima tria vocabula addidi, quibus vulgatae carent.

35. ἀρμονίας.] Lege ἐρμηνείας cum σχ. Hermog. p. 379. qui totum hunc locum citat. Adeo neglectus ille Scholiastes, et vnice typis impressus, toties iteratas Dionysii editiones puritate vincit. ΤΑΥΤΟΝ.

Legendam opinor ἐρμηνείας: idem quod ὁ τῆς λέξεως χαρακτήρ, infra. MARKLAND.

Male, vt videtur, h. l. Taylor vulgatae ἀρμονίας, praefert lectionem ἐρμηνείας. non enim de elocutione in vniversum disputat, sed de parte elocutionis, h. e. compositione, quod e verbis συνέθηκε, σύγκετα, κατασκευασμένος, δέδετα, et aliis apparet. Eodem autem sensu antea dixit ἀρμονίαν et saepissime alibi. ΜΑΤΤΙΑΙ.

λελόγων, ὅσαι μὴ μεγάλας ἔχουσι τριβὰς περὶ λόγους, τοιαύτην τινὰ παράσχει δόξαν, ὅτι ἀνεπιτηδεύτως καὶ ἔκαστὰ τέχνην, αὐτομάταις δὲ πῶς καὶ ὡς ἔτυχε σύγκειται. ἔστι δὲ πᾶντὸς μᾶλλον ἔργη τεχνικῶς κατασκευασμένος. πεποιήται³⁶ γὰρ αὐτῷ τὸ ἀποίητον, καὶ δέδεται τὸ λελυμένον· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μὴ δοκεῖν δεινῶς κατασκευάσθαι, τὸ δεινὸν ἔχει. τὴν ἀλήθειαν ἢν τις ἐπιτηδεύων, καὶ φύσεως μιμητὴς γίνεσθαι βεβλόμενος ἢκ' ἂν ἀμαρτάνοι τῇ Λυσίᾳ συνδέσει χρώμενος. ἑτέραν γὰρ ἢκ' ἂν εὖροι ταύτης ἀληθετέραν.

Οἶομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον ἔχειν τὴν Λυσίᾳ λέξιν ὁθενὸς ἦττον τῶν ἀρχαίων ῥητόρων, κρατίστην ἀπασῶν ἀρετὴν καὶ τελειοτάτην, ὁρῶν αὐτὴν, πρὸς τε τὸν λέγοντα καὶ πρὸς τοὺς ἀκούοντας, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα, (ἐν τέτοις γὰρ δὴ καὶ πρὸς ταῦτα τὸ πρέπον) ἀρκούντως ἡμεροσμένην³⁷. καὶ γὰρ ἡλικία καὶ γένει καὶ παιδείᾳ καὶ

36. πεποιήται.] Hunc locum sic legit σχ. Hermog. pag. 411. πεποιήται γὰρ αὐτῷ τὸ ἀποίητον, καὶ ἔκλυται τὸ λελυμένον· καὶ τὸ μὴ δοκεῖν δεινῶς κατασκευάσθαι (corrigere κατασκευάσθαι) δεινῶς ἔχει. Alibi, sc. p. 379. Καὶ ἐν αὐτῷ τὸ μὴ δοκεῖν — τὸ δεινὸν ἔχει. Hucusque in editis Dionysii, τῷ μὴ δοκεῖν. TAYLOR.

37. ἡμεροσμένη.] Sylburgius legit ἡμεροσμένον, vel ἡμεροσαι. Forte, ἡμεροσμένον ἂν εἴη. MARKLAND.

Addidivnam literam vulgari lectioni, accusativum, pro nominativo, ἡμεροσμένην, pro ἡμεροσμένη, ad mentem Matthaei, cuius haec est ad h. l. annotatio. [Facillime restitui potest hic locus sic. οἶομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον ἔχειν τὴν Λυσίᾳ λέξιν ὁθενὸς ἦττον τῶν ἀρχαίων ῥητόρων, κρατίστην ἀπασῶν ἀρετὴν καὶ τελειοτάτην, ὁρῶν αὐτὴν (scil. Lysiae dictionem) πρὸς τε τὸν λέγοντα, καὶ πρὸς τοὺς ἀκούοντας, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα. (ἐν τέτοις γὰρ δὴ καὶ πρὸς ταῦτα τὸ πρέπον) ἀρκούντως ἡμεροσμένην. Dixit autem πρὸς ταῦτα, quia prae-

καὶ ἐπιτηδεύματι, καὶ βίῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐν οἷς δια-
φέρει προσώπων τὰ πρόσωπα, τὰς οἰκείας ἀποδίδω-
σι φωνάς· πρὸς τε τὸν ἀκροατὴν συμμετρῆται ³⁹ τὰ
λεγόμενα οἰκείως, ἔ τὸν αὐτὸν τρόπον δικαστῇ ⁴⁰ τε καὶ
ἐκκλησιαστῇ καὶ πανηγυρίζοντι διαλεγόμενος ὄχλῳ. δια-
φορὰς τε αὐτῷ λαμβάνει κατὰ τὰς ιδέας ⁴¹ τῶν πραγ-
μάτων ἢ λέξεις. ἀρχομένῳ μὲν γάρ ἐστι καθεστηκυῖα ⁴²
καὶ ἡθικῇ, διηγμένῳ δὲ, πιθανῇ καὶ ἀπερίεργος·
ἀποδεικνύντι δὲ, σρογγύλη καὶ πυκνή· αὖξοντι δὲ καὶ
παθαινόμενῳ, σεμνῇ καὶ ἀληθινῇ· ἀναικεφαλαιωμένῳ
δὲ,

cessit πρὸς τε τὸν λέγοντα κ. τ. λ. Perspicuitatis cau-
sa intelligere possis ἐξετάζεται. Eodem ferme modo
p. 173. l. ἐν οἷς καὶ περὶ α.]

39. συμμετρῆται.] imo vero συμμετρῆ in aetiuo.
commenfurat, scil. Lysias. Docet insequens διαλεγό-
μενος. adaequat Lysias verba ad modum cuiusque.
Aut alias mox leg. sit διαλεγόμενη scil. ἢ λέξης. quod
est durum.

40. δικαστῇ κ. τ. λ.] tria genera causarum h. l. in-
dicat. Huius diuisionis rationem reddit Aristoteles
Rhetor I. 3. l. seqq. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

41. κατὰ τὰς ιδέας.] secundum partes orationis.
Nam mox de exordio, narratione, demonstratione et
peroratione exponit. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

42. καθεστηκυῖα.] Cicero Orat. c. 8. eandem ob rem
laudat Demosthenem. Itaque hic — summissius a
primo — exsultauit audacius. Ceterum vt hic dicitur
λέξεις καθεστηκυῖα, ita apud Galeum in Opuscul. mythol.
p. 536. διάνοια. Polyb. T. II. p. 593. θάλασσα γαλη-
νὴ καὶ καθεστηκυῖα. Philo p. 691. ed. Colon. Allebr.
βλέμμα καὶ φωνή et p. 872. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

γεν. ὁμοίως δὲ τοῖς ἰδιώταις διαλέγεσθαι δοκῶν. πλεῖστον ὅσον ἰδιώτῃ διαφέρει. καὶ ἐπεὶ ¹⁴ ποιητὴς κράτιστος λόγων, λελυμένης ἐκ μέτρῃ λέξεως, ἰδίαν τινὰ λόγων εὐρηκῶς ἀρμονίαν, ἢ τὰ ὀνόματα κοσμεῖ τε καὶ ἡδύνει, μηδὲν ἔχοντα ¹⁵ ὀγκῶδες μηδὲ φορτικόν. ταύτην δευτέραν τὴν ἀρετὴν κελεύω παρὰ τῷ ῥήτορος τάττε λαμβάνειν, εἴ τινες ἀξιῶσι τὸν αὐτὸν ἐκεῖνῳ διαλέγεσθαι τρόπον. ἐγένοντο μὲν ἔν πολλοὶ τῆς προαιρέσεως ταύτης ζηλωταί, συγγραφεῖς τε καὶ ῥήτορες· ἔγγισα ¹⁶ δὲ αὐτῆς μετὰ Αὐσίαν ἡψατο τῶν πρεσβυτέρων νέος ἐπασκήσας ¹⁷ Ἰσοκράτης· καὶ ἐκ αὐτῶν ἔχοι τις εἰπεῖν, προσωτέρω

14. ἐπεὶ.] Partem ultimam vocis secundae, *πει*, ortam puto ex sequenti syllaba *ποι*. Forte: καὶ ἔστι ποιητὴς κράτιστος λόγων, λελυμένης ἐκ μέτρῃ λέξεως ἰδίαν τινὰ εὐρηκῶς ἀρμονίαν, etc. Vix enim dubito, quin ultimum istud λόγων ex linea superiori perperam repetitum fuerit. Si Codices addicerent, libenter legerim, καὶ ἔστι πεζῶν ποιητὴς κράτιστος λόγων. MARKL.

Pro ἐπεὶ leg. videtur ἐστὶ. reliqua sana sunt. eandem sententiam repetit. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

Mihi videtur leg. καὶ ἔστι ποιητὴς κράτιστος ἐκ μέτρῃ λέξεως. omiſſis illis λόγων λελυμένης. λέξις ἐκμετρος (vno vocabulo) est dictio metro exſoluta.

15. ἔχοντα.] malim ἔχουσαν. vt ad ἀρμονίαν redeat, non ad ὀνόματα.

16. ἔγγισα.] bene hoc coniungitur cum ἡψατο, melius, quam si dixisset ἄριστα. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

17. ἐπασκήσας.] ἐπαγμάσας Cant. Non longe a vero. In duas classis distribuit Oratores Graecos *Διονυσίους*, vt in huius operis exordio. Ἔσονται δὲ οἱ μὲν παραλαμβανόμενοι ῥήτορες τρεῖς μὲν ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, *Λυσίας*, *Ἰσοκράτης*, *Ἰσαῖος*· τρεῖς δὲ ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τέτοις, *Δημοσθένης*, *Υπερίδης*, *Λισχίνης*. Lego itaque, τῶν πρεσβυτέρων νέοις ἐπακμάσας

τέρω τῶτων σκοπῶν, ἐτέρως ῥήτορας ἰσχὺν καὶ δύναμιν
τοσαύτην ἐν ὀνόμασι κυρίοις καὶ κοινοῖς ἀποδειξάμεντες.

Τρίτην ἀρετὴν ἀποφαίνομαι περὶ τὸν ἄνδρα τὴν σα-
φήνειαν, ἢ μόνον τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν
τοῖς πράγμασιν. ἔστι γάρ τις καὶ πραγματικὴ σαφήνεια,
ἢ πολλοῖς γινώριμος. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι τῆς μὲν Θεκυ-
δίδος λέξεως καὶ Δημοσθένους, οἱ δεινότατοι πράγματα
ἐξεπῆν ἐγένοντο, πολλὰ δυσεῖκαστά ἐστιν ἡμῖν καὶ ἀσα-
φῇ καὶ δεόμενα ἐξηγητῇ· ἡ δὲ Λυσίης λέξις ἅπασά ¹⁸
ἔστι φανερά, καὶ σαφὴς καὶ τῷ πάνυ ¹⁹ πόρρω δοκῶν-
τι πολιτικῶν ἀφεστάναι λόγων. καὶ εἰ μὲν δι' ἀσθένειας
δυνάμειος ἐγένετο τὸ σαφές, ἔκ ἀξίον ἦν αὐτὸ ἀγαπᾶν·
νῦν δὲ ὁ πλεῖστος τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἐκ πολλῆς αὐτῷ
περισσίας ἀποδείκνυται ταύτην τὴν ἀρετὴν. ὥς ²⁰

L 4

τὴν

Ἰσοκράτης. Ille enim inter antiquiores natus (Olymp.
sc. LXXXVI. 1. *Lyfiae* inter aetatem et *Isaei*) vtros-
que tam *Lyfiam*, quam *Isaeum* viuendo superauit, et
paucis diebus post praelium ad Chaeroneam commif-
sum obiit, decimo septimo anno ante decessum *Demo-*
sthenis, annos fere c natus. TAYLOR.

Bene habet ἐπωσκήσας, verum vicina non item.
Mihi leg. videtur ἡψατο τὸ τῶν πρεσβυτέρων ἔθος ἐπ-
ωσκήσας, perpoliens, emendans.

18. ἅπασα.] F. ἅπαντι. Ita certe Scholiastes Her-
mogenis p. 379. initio, qui respexit hunc locum. ΜΛΤ-
ΤΗΑΕΙ.

19. καὶ τῷ πάνυ.] Ex *Demosthenis Philipp. III.*
ὥσπερ περίοδος, ἡ καταβολὴ πυρετῇ, — καὶ τῷ πᾶ-
νυ πόρρω δοκῶντι νῦν ἀφεστάναι, προσέρχεται. MARKL.

20. ὥς τὴν.] Locus hic in omnibus *Dionysii*
editt. male interpungitur et male intelligitur. Tū me-
cum restitue, ὥς τὴν σαφήνειαν αὐτῇ ζηλῶν ἀξίον,
καὶ μὴν τό γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τῇ
σαφῆς· χαλεπῇ τῇ πράγματος ὄντος φύσει τῇ συνα-

τὴν σαφήνειαν αὐτῇ ζηλῶν ἄξιον· καὶ μὴν τό γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τῇ σαφῆς²¹, χαλεπῆ δὲ πράγματις ὅτις φύσει, ἴσυναγαγεῖν ἄμφω ταῦτα, καὶ κεράσαι μετρίως· ἢ μάλιστα ὅθεν ἡττον τῶν ἄλλων ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. ὥς²² ἐδὲ τοῖς διὰ χειρὸς ἐχασίον ἀνδρῶν

γαγεῖν ἄμφω ταῦτα· perspicuitatem sc. et brevitatem) καὶ κεράσαι μετρίως· ἢ μάλιστα ἢ ὅθεν ἡττον τῶν ἄλλων ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. Ultima correctio debetur H. Stephani ingenio, quam Sylburgius assequi non potuisse videtur. TAYLOR.

Tenebras huic loco offuderunt vna et altera levis deprauatio, et Distinctiones male positae. Totum ita lego et distinguo: καὶ μὴν τῷ γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τῇ σαφῆς, (χαλεπῆ δὲ πράγματος ὄντος φύσει, τῇ συναγαγεῖν ἄμφω ταῦτα, καὶ κεράσαι μετρίως) μάλιστα, ἢ ὅθεν ἡττον τῶν ἄλλων, ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. Omittas Parenthesin, et connexionem perspicies. χρώμενος τῷ ἐκφέρειν τὰ νοήματα, est χρώμενος τῇ ἐκφορῇ τῶν νοημάτων, Infinitivus pro Nomine Substantiuo. μάλιστα ἢ pro ἢ μάλιστα, Stephano debes. Legi quoque potest, ἢ μάλιστα ἢ ὅθεν ἡττον etc. MARKLAND.

Videtur τὸ in illis καὶ μὴν τό γε βραχέως defendi posse, vt aptum ex ἄξιον ζηλῶν. Etiam illa facultas cum breuitate perspicuitatem copulandi digna est admiratione. Deinde legi velim ἢ [qua ex parte, aut qua de causa] μάλιστα ἢ οὐδενός γε ἡττον — Λυσίας ἐχρώμενος. validus, robustus.

21. σαφῆς.] σαφῶς praeferendum censet Taylor e Cantabrig.

22. ὥς οὐδέν.] Male me habet οὐδέν. Fort. ὥς ἐδὲν — δόξαν παρασχεῖν. aut ἐδέναν τῶν δ. χ. ἐχόντων τὸν ἄνδρα — δόξαν λαβεῖν. Caeterum ἀκυρολογίας verbum, vel ἀκυριολογίας, quod habet codex

δρα ἔτε ἀκυρολογίας²³ ἔτε ἀσαφείας ἴδξαν λαβεῖν. ἴδτε
 δὲ αἷτιον, ὅτι ἔ τοῖς ὀνόμασι δαλεῦει τὰ πράγματα
 παρ' αὐτῶ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα.
 τὸν δὲ κόσμον ἔκ ἐν τῷ διαλλάττειν τὸν ἰδιώτην, ἀλλ'
 ἐν τῷ μιμεῖσθαι²⁴, λαμβάνει. Καὶ ἔκ ἐπὶ μὲν τῆς ἐρ-
 μηνείας τοιῆτός ἐστιν, ἐν δὲ τοῖς πράγμασιν ἀκαιρός τις
 καὶ μακρός· συνέτραπται δὲ, εἴ τις καὶ ἄλλος, καὶ
 πεπύκνωται τοῖς νοήμασι. καὶ τοσούτω δειτῶν ἑκάνανα-
 καίων τι λέγειν, ὥτε καὶ πολλὰ τῶν χρησίμων ἀν δό-
 ξαι παραλιπεῖν. ἔ μὰ Δί' ἀσθενεία εὐρέσεως αὐτὸ
 ποιῶν, ἀλλὰ συμμετρήσει τῷ χρόνῳ, πρὸς ὃν ἔδει γε-
 νέσθαι τῆς λόγου. βραχὺς γεμὴν ἔτος, ὥς μὲν ἰδιώ-
 τη δηλώσαι βελομένῳ τὰ πράγματα, ἀποχερῶν, ὥς
 L 5 δὲ ῥή-

Helmstad. non reiiciendum. nam de proprietate sermo-
 nis loquitur. ἀκυρολογία etiam legitur apud Eustath.
 ad Dionys. p. 9. Sed κυριολογίαν habet Longin. p. 156.
 ed. Cel. Mori et κυριολεξίαν Schol. Sophoclis edit.
 Steph. p. 40. et Eustath. l. l. p. 24. et κυριανμία p. 29.
 MATTHAEI.

Dictum quidem est praeter morem, ἔδὲν λαμβά-
 νει δόξαν, videtur tamen intelligi et ferri posse. Nul-
 lus Lysiae locus capit suspicionem — penes eos, qui
 eum tractant. ἀκυρολογία recte habet; alterum, quod
 Helmstad. dat, analogiae aduerfatur. κυριολογία recte
 dicitur ab adiectiuo κύριος. verum ἀκυριολογία dici ne-
 quit, quia non ἀκύριος, sed ἄκυρος vsurpatur.

23. ἀκυρολογίας.] Non est huius loci. Neque
 enim *Breuitati* opponitur ἀκυρολογία, sed ἀκαιρολο-
 γία. Ita modo, ἔκ — ἐν τοῖς πράγμασιν ἀκαιρός τις
 καὶ μακρός· συνέτραπται δὲ, εἴ τις καὶ ἄλλος καὶ πε-
 πύκνωται. Ακαιρολογίας est, τῶν οὐκ ἀναγκαίων τι
 λέγειν, vt mox loquitur *Dionysius*. TAYLOR.

24. ἐν τῷ μιμεῖσθαι.] imo verb ἐν τῷ καλῶς (vel
 εὐσχημόνως, vel πρεπόντως) μιμεῖσθαι.

δὲ ῥήτορι περισσίστην δυνάμειος ἐνδείξασθαι ζητῶντι, ἔχ
 ἱκανός ²⁵. μμητέον δὲ καὶ τὴν βραχύτητα τὴν Λυσίᾳ.
 μετριωτέρα γὰρ ἔκ ἂν εὐρεθεῖη παρ' ἑτέρῳ ῥήτορι.

Μετὰ ταύτας ἀρετὴν εὐρίσκει παρὰ Λυσίᾳ πάνυ
 θαυμαστὴν, ἧς Θεόφραστος μὲν φησιν ἀρξαι Θρασύμα-
 χον, ἐγὼ δ' ἠγῶμαι Λυσίαν. καὶ γὰρ τοῖς χρόνοις ἕτος
 ἐκείνῃ προέχεν ἔμοιγε δοκεῖ· λέγω δ' ὥς ἐν ἀκμῇ κοι-
 νῇ ²⁶ βίῃ γενομένων ἀμφοῖν· καὶ, εἰ μὴ τῷτο δοθεῖη,
 τὸ γέ τοι ²⁷ περὶ τὰς ἀληθινὰς ἀγῶνας ἐκείνῃ μάλ-
 λον τετρίφθαι. ἢ μὲντοι διαβεβαιῶμαι γε, ὁπότερος ἤρ-
 ξε τῆς ἀρετῆς ταύτης κατὰ τὸ παρὲν, ἀλλ' ὅτι Λυσίας
 μᾶλλον ἐν αὐτῇ διήνευκε, τῷτο θαρσύνων ἂν ἀποφηναι-
 μην. τίς δ' ἐστὶν ἣν φημι ἀρετὴν; ἡ συστρέφουσα τὰ νοή-
 ματα καὶ συρογγύλως ἐκφέρειουσα λέξεις, οἰκεία πάνυ καὶ
 ἀναγκαῖα τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ
 ἀγῶνι ταύτην ὀλίγοι μὲν ἐμιμήσαντο, Δημοσθένης δὲ
 καὶ ὑπερεβάλετο· πλὴν ἔχ, ἕτως εὐτελῶς, ἢ δὲ ἀφε-
 λῶς, ὥσπερ Λυσίας, χρησάμενος αὐτῇ, ἀλλὰ περιέρ-
 γως

25. ἱκανός.] alii dant ἱκανῶς. quos probō. verum
 tum ἀποχρώντως quoque erit leg.

26. ἐν ἀκμῇ κοινῇ βίῃ.] Sententia est haec. Thra-
 symachi mediā aetatem cum aetate Lysiae media si
 comparamus, inueniemus Lysiam vetustiore esse,
 seu prius aetatem suam mediā egisse, quam Thrasymachum.

27. τῷ γε τοι.] Recte Stephanus, τῷ γέ τοι. Τῷ
 τετρίφθαι, scil. προέχεν: quod intelligendum est ex
 praecedentibus. τῷ τετρίφθαι pro τῇ τριβῇ, vt pau-
 lo ante τῷ ἐκφέρειν pro τῇ ἐκφορῇ. MARKLAND.

Ego ex Helmstad. et coniectura mea vetusta protu-
 li τό γε τοι. scil. δοθεῖη. hoc quidem si minus conce-
 datur, istud certe concedetur — ἐκείνῃ redit ad Thra-
 symachum, et in τετρίφθαι subauditur τοῦτον. scil.
 Lysiam.

γως καὶ πικρῶς· λεγέσθω γάρ, ὥς ἐμοὶ φαίνεται. ὑπὲρ
ὧν κατὰ τὸν οἰκῆτον διαλέξομαι καιρὸν.

Ἐχει δὲ καὶ τὴν ἐνάργειαν ²⁸ πολλὴν ἡ Λυσίει λέξις.
αὕτη δὲ ἐστὶ δύναμις τις ὑπὸ ταῖς αἰσθήσεσι ἄγασσα τὰ
λεγόμενα. γίνεται δὲ ἐκ τῆς τῶν παρακολυθάντων ²⁹
λήψεως ³⁰. ὁ δὲ προσέχων τὴν διάνοιαν τοῖς Λυσίει λό-
γοις,

28. ἐνάργειαν] In Editt. *Dionysii* semper ἐνέργειαν.
Veram lectionem, quam in *Oratorum* volumine ex-
pressit *Stephanus*, et nos eum secuti exhibemus, quo-
que deprehendit olim et pluribus confirmavit *Sylburgius*,
quem ad *Dionysium* vide. Eam figuram ceteri
Rhetores φαντασίαν vocant, vt *Longinus* *Secl.* 15. et
Quintilian. VI. 2. Quas *Graeci* phantasias vocant, nos
sane visiones appellamus, per quas imagines rerum absen-
tium ita repraesentantur animo, vt eas cernere oculis ac
praesentis habere videamur. Idem *Longin.* l. 1. Ὡς δ'
ἕτερόν τι ἢ ῥητορικὴ φαντασία βέλεται καὶ ἕτερον ἢ
παρὰ ποιηταῖς, οὐκ ἂν λάθοι σε· οὐδ' ὅτι τῆς μὲν ἐν
ποιήσεσι τέλος ἐστὶν ἐκπληξίς, τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια.
TAYLOR.

Etiam apud *Aristotel.* *Rhet.* 3, 10, 14. et 3, 11. in ca-
dem re saepius fit mentio ἐνεργείας. Sed ἐνέργεια re-
rum est, ἐνάργεια orationis. Exemplum idem comme-
morat, ibidem. Latius de tota re disserit *Demetrius*
Phalereus a §. 215. ad 227. quem consuluisse neminem
poenitebit. MATTHAEI.

29. τῶν παρακολυθάντων.] *Demetrius* *Phaler.* §.
224. τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασιν appellat, et §.
222. δεῖ τὰ γεγόμενα οὐκ εὐθὺς λέγειν, ὅτι ἐγένετο,
ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, κρεμῶντα τὸν ἀκροατὴν, καὶ ἀναγ-
κάζοντα συναγωνιάειν. Hoc fecit *Ctesias* in narratione
de morte *Cyri*, qui locus plane est egregius. MATTH.

30. λήψεως.] imo vero ὑπολήψεως. et sic nullus
dubito in codd. fuisse, licet *Taylor* aberrarit in sede
indicanda.

γοις, ἔχ' ἕτως ἔσαι σκαιὸς ἢ δυσάρετος, ἢ βραδὺς τὸν
νῦν, ὃς ἔχ' ὑπολήφεται τὰ δηλόμενα ὡς γινόμενα ἔρῃν,
καὶ ὡς περ παρῆσιν οἷς ἀν' ὃ ρήτωρ εἰσάγει προσώποις ὁ-
μιλεῖν. ἐπιζητήσει ³¹ τε ἔθεν εἰκός, τῆς μὲν ἀνδρᾶς αἰ-
τῆσαι εἰ ταδεῖν, τῆς δὲ διανοηθῆναι, τῆς δὲ εἰπεῖν.

Κρατίτος γὰρ ³² δὴ πάντων ἐγένετο ρητόρων φύσιν
ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι, καὶ τὰ προσήκοντα ἐκάστοις
ἀποδιδῶναι πάθη τε καὶ ἡθῆ καὶ ἔργα. Αποδιδῶμί τε ἔν
αὐτῷ καὶ τὴν εὐπρεπεστάτην ἀρετὴν, καλεσμένην δὲ ὑπὸ
τῶν πολλῶν ἡθοποιάν. ἀπλῶς γὰρ ἐδὲ ³³ εὗρεν δύναμιν
παρὰ τῷ ρήτορι τῷ τῷ πρόσωπον ἕτε ἀνηθοποιήτον, ἕτε
ἀψυ-

31. ἐπιζητήσει.] Desperatissimum hunc locum, vix
vna litera mutata, ita refingo: — προσώποις ὁμιλεῖν·
ἐπιζητήσειν τε ἔθεν εἰκός, τῆς μὲν ἀν' ἁρᾶσαι, τῆς δὲ
παθεῖν ἰδῆ, τῆς δὲ διανοηθῆναι, τῆς δὲ εἰπεῖν. qui ve-
ro *Lyfiae* orationes attente consideravit, non adeo laevis
aut morosus aut hebes erit, ut non ea, quae narrantur,
tanquam facta coram cernere, et inter eas, quas induxerit
orator, personas, tanquam praesentis, versari se putet:
neque probabile est eum amplius aliquid requisitum, si
videat, hos quidem agere, illos vero pati; hos vero cogita-
re, illos autem eloqui. Cyprountur δρᾶσαι et παθεῖν,
quemadmodum διανοηθῆναι et εἰπεῖν. Magnum vero
hoc Oratoris nostri Elogium. MARKLAND.

Vehementer admiror et collaudo solertiam et saga-
citatem ingenii Marklandiani, proboque postrema δρᾶ-
σαι, τῆς δὲ παθεῖν. quae dubio vacare videntur. Ve-
rum primis in verbis adhuc adhaerescō. Nihil equi-
dem h. l. expedio, nisi hoc fortassis, ut εἰκάζων suspi-
cer leg. esse pro εἰκός. et requireret nihil, opinans, alios
agere, alios pati, alios cogitare, alios loqui.

32. κρατίτος γὰρ δὴ.] particulam γὰρ addidi ex
Helmstad.

33. οὐδὲ.] οὐδὲν vult Sylburg.

αἴψυχον. τριῶν τε ὄντων, ἐν οἷς καὶ περὶ αὐτὴν ἀρετὴν ταύτην συμβέβηκεν εἶναι, διανοίας τε καὶ λέξεως, καὶ τρίτης τῆς συνθέσεως, ἐν ᾧ πασι τέτοις αὐτὸν ἀποφαινομαὶ κατορθῶν. ὃ γὰρ διανοημένους μόνον ὑποτίθεται χρησά καὶ ἐπισκεῖ καὶ μέτρια τῆς λέγοντας, ὥστε εἰκόνας εἶναι δοκεῖν τῶν ἡδῶν τῆς λόγους. ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν ἀποδίδωσι τοῖς ἡδέσιν οἰκείαν· ἢ πέφυκεν αὐτὰ ἐαυτῶν κράτιστα δηλῶσαι, τὴν σαφεῖ καὶ κυρίαν καὶ κοινὴν καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις συνηθευσάτην. ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ξένον³⁴, καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ὅπαν, ἀνηθοποίητον. καὶ συντίθησί γε αὐτὴν ἀπλῶς πάνυ καὶ ἀφελῶς· ὁρῶν, ὅτι ἐκ ἐν τῇ περιόδῳ καὶ τοῖς ῥυθμοῖς, ἀλλ' ἐν τῇ διαλελυμένη λέξει γίνεται τὸ ἡθος. καθόλου δέ, ἵνα καὶ περὶ ταύτης εἴπω τῆς ἀρετῆς, ἐκ οἷδ' εἴ τις ἄλλος ῥητόρων τῶν γε τῇ ὁμοίᾳ κατασκευῇ χρησαμένων τῶ λόγῳ, εἴτε ἡδίων συνέθηκεν, εἴτε πιθανώτερον. δοκεῖ μὲν γὰρ ἀποϊότης τις εἶναι καὶ ἀτεχνίτευτος ὁ τῆς ἀρμονίας³⁵ αὐτῇ χαρακτήρ. καὶ ὃ θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ πᾶσι μὲν τοῖς ἰδιώταις, ἐκ ὁλόγοις δὲ καὶ τῶν φιλολό-

34. καὶ τὸ ξένον, καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδ.] prima tria vocabula addidi, quibus vulgatae carent.

35. ἀρμονίας.] Lege ἐρμηνείας cum σχ. Hermog. p. 379. qui totum hunc locum citat. Adeo neglectus ille Scholiastes, et vnice typis impressus, toties iteratis Dionysii editiones puritate vincit. ΤΑΥΤΟΝ.

Legendum opinor ἐρμηνείας: idem quod ὁ τῆς λέξεως χαρακτήρ, infra. MARKLAND.

Male, ut videtur, h. l. Taylor vulgatae ἀρμονίας, praefert lectionem ἐρμηνείας. non enim de elocutione in vniuersum disputat, sed de parte elocutionis, h. e. compositione, quod e verbis συνέθηκε, σύγκετα, κατεσκευασμένος, δέδεται et aliis apparet. Eodem autem sensu antea dixit ἀρμονίαν et saepissime alibi. ΜΑΤΤΑΕΙ.

καὶ ἐπιτηδεύματι, καὶ βίῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐν οἷς δια-
φέρει προσώπων τὰ πρόσωπα, τὰς οἰκείας ἀποδίδω-
σι φωνάς· πρὸς τε τὸν ἀκροατὴν συμμετρεῖται ³⁹ τὰ
λεγόμενα οἰκείως, ἔν τὸν αὐτὸν τρόπον δικαστῇ ⁴⁰ τε καὶ
ἐκκλησιαστῇ καὶ πανηγυρίζοντι διαλεγόμενος ὄχλῳ· δια-
φορὰς τε αὐτῷ λαμβάνει κατὰ τὰς ἰδέας ⁴¹ τῶν πραγ-
μάτων ἢ λέξεις. ἀρχομένῳ μὲν γάρ ἐστι καθεστηκυῖα ⁴²
καὶ ἡθικῇ, διηγεμένῳ δὲ, πιθανῇ καὶ ἀπερίεργος·
ἀποδεικνύντι δὲ, τρυγύλη καὶ πυκνή· αὖξοντι δὲ καὶ
παλαινομένῳ, σεμνῇ καὶ ἀληθινή· ἀνακεφαλαιωμένῳ
δὲ,

cessit πρὸς τε τὸν λέγοντα κ. τ. λ. Perspicuitatis cau-
sa intelligere possis ἐξετάζεται. Eodem ferme modo
p. 173. 1. ἐν οἷς καὶ περὶ α.]

39. συμμετρεῖται.] imo vero συμμετρεῖ in aetiuo.
commensurat, scil. Lyfias. Docet insequens διαλεγό-
μενος. adaequat Lyfias verba ad modum cuiusque.
Aut alias mox leg. sit διαλεγομένη scil. ἡ λέξις. quod
est durum.

40. δικαστῇ κ. τ. λ.] tria genera causarum h. l. in-
dicat. Huius diuisionis rationem reddit Aristoteles
Rhetor I. 3. 1. seqq. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

41. κατὰ τὰς ἰδέας.] secundum partes orationis.
Nam mox de exordio, narratione, demonstratione et
peroratione exponit. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

42. καθεστηκυῖα.] Cicero Orat. c. 8. eandem ob rem
laudat Demosthenem. Itaque hic — summissius a
primo — exsultauit audacius. Ceterum vt hic dicitur
λέξις καθεστηκυῖα, ita apud Galeum in Opuscul. mythol.
p. 536. διάνοια. Polyb. T. II. p. 593. θάλασσα γαλη-
νὴ καὶ καθεστηκυῖα. Philo p. 691. ed. Colon. Allebr.
βλέμμα καὶ φωνὴ et p. 872. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

δὲ, διαλελυμένη⁴³ καὶ σύντομος· Ληπτέον δὲ⁴⁴ καὶ
τὸ πρέπον τῆς τάξεως⁴⁵ παρὰ Λυσίῃ.

Ὅτι μὲν γὰρ πιθανή⁴⁶ καὶ πεισικὴ καὶ πολὺ τὸ
φυσικὸν ὑποφαίνουσα, καὶ πάνθ' ὅσα τῆς τοιαύτης ιδέας
ἔχει·

43. διαλελυμένη.] Eandem ob causam Aristoteles
Rhetor. 3. 19. 6. laudat haec. εἴρηκα. ἀκηκόατε. ἔχετε.
κρίνατε. Et similia habet Lysias in exitu or. contra Era-
tosthenem. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

44. Ληπτέον δὲ.] Cum coniecitis Wolf. οὖν, vidit
aliquid necessarium. Pressius cum MSS. δὴ. Mox pro
τάξεως legerem λέξεως, pariter vt paragraphum ex-
orditur Auctor. Οἶομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον ἔχειν τὴν
Λυσίου λέξιν. Nihil enim hic agitur de *dispositione* O-
rationis. ΤΑΥΛΟΡ.

45. τάξεως.] Coniectura Taylori, praeferentis
verbum λέξεως, quod et mihi in mentem venerat,
multis argumentis firmari potest. Nam δὴ indicat con-
clusionem. Disputauerat autem de decoro elocutio-
nis. Deinde τάξις refertur ad τὴν πραγματικὴν θεω-
ρίαν. In hac autem parte loquitur de virtutibus λεκ-
τικαῖς. Porro infra, vbi est conclusio totius loci, ita
colligit τὸ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι
τὰς πρέποντας ἐφαρμόττων λόγους. Hic nihil de τά-
ξει. Praeterea in dispositione fere non spectatur deco-
rum, sed subtilitas et utilitas. Denique verbum πι-
θανή, quod statim sequitur, et verba πολλὰ καὶ κα-
λὰ λέγειν ἔχων περὶ τῆς Λυσίῃ λέξεως, quae paulo
post leguntur, indicant hoc loco leg. esse λέξεως. De
dispositione seu τάξει disputat infra.

46. γὰρ.] Pro γὰρ mauult Taylor γὰν legi. vo-
cabula duo καὶ πεισικὸν abesse a codd. mssis idem an-
notauit. Sed bene constare cum τὸ πιθανὸν posse, vi-
dentur. τὸ πιθανὸν est valens ad fidem faciendam, et
assensum extorquendum. τὸ πεισικὸν autem valens ad

ἔχεται, πρὸς εἰδότας ἑδὲν ἴσως δεῖ λέγειν. δι' ὅχλου γὰρ ἤδη τὸτόγε, καὶ ἑδείς ἐσιν, ὅσις ἔχι καὶ πείρα καὶ ἀκοῇ μαθῶν, ὁμολογεῖ πάντων ρητόρων αὐτὸν εἶναι πιθαινώτατον. ὥσε καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν ληπτέον παρὰ τῷ ρήτορος.

Πολλὰ καὶ καλά λέγειν ἔχων περὶ τῆς Λυσίε λέξεως, ἣν λαμβάνων καὶ μιμῶμενος ἄν τις ἀμείνων γένοιτο τὴν ἐρμηνείαν, τὰ μὲν ἄλλα, τῷ χρόνῳ σοχαζόμενος, εἰσώ· μίαν δὲ ἀρετὴν ἔτι τῷ ρήτορος ἐπιδείξομαι, κρίνας καλλίστην τε καὶ κοινοτάτην ⁴⁷ καὶ μόνην, τὴν μάλισα τῶν ἄλλων τὸν Λυσίε χαρακτῆρα δυναμένην βεβαιῶσαι· ἣν ὑπερεβάλετο μὲν ἑδείς τῶν ὕστερον,

émi-
mentes mouendum atque impellendum aut flectendum. Infra quoque copulantur (n. 75.) ἡ πιθαιότης καὶ τὸ περικλινὲ καὶ ἡ χάρις.

47. κοινοτάτην.] F. δεινοτάτην. Sylburg. Modus καὶ μόνην καὶ μάλισα, vel τὴν μόνην καὶ μάλισα. TAYL.

Pro κοινοτάτην, Sylburg. coniicit, dubius tamen, δεινοτάτην. Forte, κυριωτάτην: vt infra, τῶν κρατίσων τε καὶ κυριωτάτων ἐκλεκτικῆς. Deinde lego, καὶ μόνην, (vel, καὶ ἡ μόνην,) ἡ μάλισα (vel, ἡ τὴν μάλισα) τῶν ἄλλων, τὸν etc. Sic in Libello περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότητος· ἡ μόνον, ἡ μάλισα τῶν ἄλλων ἐπαινῶμεν. Philo Iudaeus lib. II. de Vit. Mos. p. 449. Ed. Turneb. de LXX. Interpretibus: συντρέχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα ἐξεῦρον, ἅπερ δὴ μόνα, ἡ μάλισα, τρανώσειεν ἑμὲλλον ἐμφαντικῶς τὰ δηλωμένα· ita legendum pro μόνα μάλισα: vt p. 442. περὶ ὧν ἡ μόνον ἡ μάλισά ἐσιν οἱ πόλεμοι. MARKLAND.

Mihi videtur καὶ ἱκανωτάτην καὶ μόνην, ἡ μάλισα τῶν ἄλλων leg. esse. quae vel sola, aut certe inprimis praeter reliquas Lysiae virtutes, valeat vim et indolem eius certis documentis docere. Ita cohaerebit ἱκανωτάτην cum βεβαιῶσαι.

Lysiae Tom. II.

M

ἐμιμήσαντο δὲ πολλοὶ, καὶ παρ' αὐτοῦ τῷτ'οῦ κρείσσης
 ἑτέρων ἔδοξαν εἶναι, τὴν ἄλλην δύναμιν ἔδεν διαφέρον-
 τες· ὑπὲρ ὧν, ἀν' ἐγχωρῇ, κατὰ τὸν εἰκῆον διαλέ-
 ξομαι τόπον. τίς δὲ ἐστὶν ἡδε ἀρετὴ⁴⁸, ἥ τις πᾶσιν ἐπαν-
 θῆσα τοῖς ὀνόμασι; καὶ τίς ἡ χάρις⁴⁹. *πρᾶγμα παν-*
τὸς

48. ἡδε ἀρετὴ.] τίς δὲ ἐστὶν ἡδε ἡ ἀρετὴ ἢ πᾶσιν.

SYLBVRG.

49. χάρις.] Vox χάρις, quae in Quaestione poni-
 tur, debuit esse in Responsione. magna enim praedi-
 cat Dionysius de vna quadam virtute, Lysiae propria:
 et Lectorem tenet suspensum, et scire avidum et quae-
 rentem tandem, Quenam est haec Virtus et Vis, qua
 Tu dicis Lysiam a ceteris omnibus Oratoribus distin-
 gui? Cui respondet, Est Gratia vel Decor; res, quae
 verbis exprimi nequit, et maxime admirabilis. Coniicio
 igitur Dionysium scripsisse, καὶ τίς αὕτη ἡ δύναμις;
 χάρις, πρᾶγμα παντὸς κρείττον λόγῳ, etc. Haurio
 hoc ex Sensu et sequentibus, vbi ad haec Quaerentis
 verba manifesto adludit: ὥτε εἴ τις ἀξιοίῃ λόγῳ διδάχ-
 θῆναι ταυτην τὴν δύναμιν ἥ τις ποτέ ἐστιν, etc. et in
 praecedentibus mentionem fecerat Dionysius ἀρετῆς
 cuiusdam et δυνάμεως, quas hoc loco repetit Ille, qui
 Quaerens inducitur. Sic et infra: τὸ κρᾶτισον (in-
 sere οὖν) ἐστὶ τῶν Λυσίᾳ εργαῶν, (lego αρετῶν,) καὶ τὸ χα-
 ρακτηριστικώτατον τῆς δυνάμεως, ἡ κοσμεῖσά τε καὶ ἀν-
 θίσσασα τὴν λέξιν αὐτῇ χάρις. Porro: pro θαυμασιώ-
 τερον scribendum puto θαυμασιώτατον. quanquam
 enim κρείττον παντὸς λόγῳ (quae verbis non potest ex-
 primi) recte dicatur; valde tamen dubito, an θαυμα-
 σιώτερον παντὸς λόγῳ dici possit, sensu saluo. MARKL.

Fortasse sic legendus est hic locus. τίς δὲ ἐστὶν ἡδε;
 χάρις, ἀρετὴ πᾶσιν ἐπανθῆσα τοῖς ὀνόμασι. Sic enim
 mox orationem σχηματίζει in his. καὶ τίς ἡ χάρις;
 ex qua aequabilitate oritur concinnitas. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

τὸς κρεῖττον λόγῳ καὶ θαυμασιώτατον. ῥᾶσον⁵⁰ μὲν γὰρ ἐστὶν ὀφθῆναι· καὶ παντὶ ὁμοίως ἰδιώτῃ τε καὶ τεχνίτῃ φανερόν, χαλεπώτατον δὲ λόγῳ δηλωθῆναι, καὶ ἐδὲ τοῖς κρατίιστα εἰπεῖν δυναμένοις εὐπόρον. Ὡς εἴ τις ἀξιοῖ λόγῳ διδασθῆναι ταύτην τὴν δύναμιν, ἥτις ποτὲ ἐστὶν, ἐκ ἂν φθάνοι καὶ ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων δυσεκκαλήτων ἀπαιτῶν λόγον⁵¹. λέγω δὲ, ἐπὶ κάλλεος μὲν σωμάτων, τί δήποτε τῆτ' ἐστὶν, ὃ καλοῦμεν ὥραν· ἐπὶ κινήσεως δὲ μελισμῶ⁵² καὶ πλοκῆς φθόγ-
M 2 γων,

Ego olim sic constituebam, (nunc enim in dubio relinquam ita, ut neutri ideo accedam, neque Marklando, neque Matthaeo.) In v. ἀρετῇ definit interrogatio. tum incipit responsio ἢ τοῖς πᾶσιν ἐπανθούσα, τοῖς τ' ὀνόμασι καὶ τοῖς ἔργοις, ἢ χάρις. est, inquam, illa rebus ex omnibus efflorescens, easque res, unde efflorescit, commendans, siue vocabula, siue res, gratia. § 0. ἄριστον.] deest in mss. locus tamen admonet, ut pro eo reponamus ῥᾶσον. TAYLOR.

Lege, ῥᾶσον, facillimum: cui statim opponitur, χαλεπώτατον δὲ λόγῳ δηλωθῆναι, difficillimum vero verbis declarari. ita enim (non λόγον) cum Stephano legendum. MARKLAND.

Ego locum hunc totum ita constitui. Θαυμασιώτατον. ῥᾶσον μὲν γὰρ — καὶ τεχνίτῃ, pro vulgari hac lectione. Θαυμασιώτερον. ἄριστον μὲν γὰρ — ἢ τεχνίτῃ, item λόγῳ δηλωθῆναι dedi pro λόγον δηλ.

§ 1. λόγον.] Quia nimis pauca dixit hac de re Dionysius, consulendus est Demetrius Phalereus §. 128-189. qui e veteribus rhetoribus, quantum scio, omnium optime de gratia et venusta oratione exposuit, exempla etiam commemoravit, quae in hac re plus valent, quam regulae et praecepta. MATTHAEI.

§ 2. μελισμῶ.] μελῶν Codd. Quae, si vera lectio sit, ut veram esse suspicor, nullum hic locum habent aut

γων, τί λέγεται τὸ εὐάρμοστον· ἐπὶ συμμετρίας δὲ χρόνων, τίς ἡ τάξις καὶ τί τὸ εἴρωθμον· καὶ ἐπὶ παντός δὲ συλλήβδην ἔργα ⁵³ τε καὶ πράγματος, τίς ὁ λεγόμενος καιρὸς, καὶ πῶς τὸ μέτριον ⁵⁴. αἰσθήσει γὰρ τῶν ἐκάστον καταλαμβάνεται, καὶ ἔσ' λόγῳ. ὥσθ' ὅπερ οἱ μουσικοὶ ⁵⁵ παραγγέλλουσι ποιεῖν τοῖς βελομένοις ἀκρίβως ἀρμονίας, ὥστε μὴδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐν τοῖς διηχήμασι ⁵⁶ δίσσιν ἀγνοεῖν τὴν ἀκοὴν ἐθίζου, καὶ μὴ δὲν

Victor. aut Galeus ad Demetrium Phaler p. 236. (non 336.) aut Iun. de pictura Vett. ad quos nos amandat Sylburg. TAYLOR.

53. ἔργα τε καὶ πράγματος.] Hoc est πράγματός τε καὶ πράγματος. Scribe: λόγῳ τε καὶ πράγματος. Sic infra, ἀχθόμενος λόγοις καὶ ἔργοις. MARKLAND.

Non idem sunt, sed diuerſa, ἔργον et πρᾶγμα. Illud est, quod homines efficiunt manibus agitantque consiliis et exercent operâ. hoc autem potest esse, quicquid est a natura, et conditio quaecunque hominumue rerumue.

54. μέτριον.] Sylburg. vult μέτρον.

55. ὅπερ οἱ μουσικοὶ.] articulum e Sylburgii praecepto addidi. Proximum inſequens ὥστε abesse malim.

56. διηγήμασι.] διηχήμασι. diſſonantiis, ex mente P. Victorii Var. Lect. 13, 6. monente Sylburgio. TAYL.

Victorius illo in loco nec a se consulto ita emendatum esse docuit, nec cur ita correxerit dixit, nec interpretationem adiecit, nec hanc ob causam laudauit locum Dionysii, sed vt explicaret, quid sit ἄλογος αἰσθησις. nec denique satis diligens fuit in describendo. nam ter in hoc loco ab editis libris Dionysii discrepat. Ergo eodem iure haec emendatio librario et Victorio tribui potest, nec vlla adest causa, cur consilio potius, quam per imprudentiam, aut quia nihil aliud ei tum in mentem veniebat, ita scriptum esse dicamus. Syl-

δὲν ἄλλο ταύτης ἀκριβέστερον ζητῆν κριτήριον, τοῦτο
M 3 καὶ γὰρ

burgii porro interpretatio tota pendet ex etymologia, et vt istud vocabulum caret auctoritate, ita apud musicos dissonans consueto vocabulo ἀσύμφωνον appellatur. διηχήν quidem et διηχοῦν commemoratur, sed vtrumque alienum ab hoc loco. Denique si vel maximo διήχημα probatum esset vocabulum, notaretque dissonantiam, tamen non video, cur potissimum fiat mentio διέσεως in dissonantiis. His ita examinatis veniebat in mentem e simili lecto Dionysii ed. Sylburg. p. 10, 14. et Platonis p. 479. ed. Basil. A. 1556. legere ἐν τοῖς διαστήμασιν, in interuallis. Quam coniecturam auctoritate et iudicio veterum musicorum probari collatis Meibomii auctoribus musicae in his locis potissimum intellexi. Aristoxenus enim p. 14. de interuallis haec habet. ἔτε γὰρ ἡ φωνὴ διέσεως τῆς ἐλαχίστης ἐλάττον ἔτι διάστημα δύναται διασαφεῖν, ἔθ' ἡ ἀκοὴ διασθάνεσθαι, ὥστε καὶ συνιέναι τὸ μέρος ἐστὶν εἴτε διέσεως, εἴτ' ἄλλῃ τινὸς τῶν γνωρίμων διαστημάτων. Hic locus plane similis est nostro. Accedit Aristides Quintilianus p. 13. τέτων δὲ τῶν διαστημάτων ἐλαχίστόν ἐστιν ὡς ἐν μελωδίᾳ διέσις ἐναρμόνιος, εἴθ' ὡς παχύτερον εἶπέν, τὸ ταύτης διπλάσιον, ἡμιτόνιον. Et Martianus Capella de Nuptiis Philol. IX. p. 179. apud eundem Meibomium Dico, inquit, quicquid recte sonuerit, aut tonum esse, aut hemitonium, aut quartam partem toni, quae diesis appellatur. et p. 180. Diesis vero interpretatio est, vt supra dixi, quarta pars toni. et Vitruu. 4, 5. Hinc intelligitur, cur alibi ἀρμονία seu συμφωνία ἢ διὰ πασῶν (octauam dicunt nostri) quatuor et viginti diesis habere dicatur. Ex his efficitur h. l. legendam esse διαστήμασιν, et διέσιν h. l. esse quartam seu minimam partem toni. Est ergo sensus huius loci. musici profitentur discipulorum sensum ita acuere, vt etiam minimum in-

καὶ γὰρ τοῖς ἀναγινώσκουσι τὸν Λυσίαν, καὶ τίς ἢ παρ' 57
 αὐτῶ χάρις ἐστὶ βελομένοις μαθεῖν, ὑποδείμην ἂν ἐπι-
 τηδεύειν χρόνῳ πολλῷ καὶ μακρᾷ τριβῇ καὶ ἀλόγῳ
 πάθει τὴν ἀλόγον συνασκεῖν αἰσθησιν. ταύτην μέντοι
 κραλίτην ἴε ἀρετὴν καὶ χαρὰ κληρικωτάτην⁵⁸ ἥς Λυσίς
 λέξεως ἔγωγε πείθομαι, εἴτε φύσεως αὐτὴν δεῖ καλεῖν
 εὐτυχίαν, εἴτε πόνης καὶ τέχνης ἐργασίαν, εἴτε μικ-
 τὴν ἐξ ἀμφοῖν ἔξιν ἢ δύναμιν, ἢ πάντας ὑπερέχει τὰς
 λοιπὰς ῥήτορας. καὶ ὅταν διαπορῶ περὶ τινος τῶν ἀνα-
 φερομένων εἰς αὐτὸν λόγων, καὶ μὴ βέλτιον ἢ μοι διὰ
 τῶν ἄλλων σημείων τὰληθὲς εὐρεῖν, ἐπὶ ταύτην κατα-
 φεύγω τὴν ἀρετὴν, ὡς ἐπὶ ψήφων⁵⁹ ἐσχάτην. ἐπειδὴ
 αὐ

teruallum (vel, ad verbum, quartam partem toni) in
 interuallis animaduertant. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

Nil equidem causae video, cur Dionysio minus li-
 cuerit, quod alii διάστημα appellant, id idem διήχη-
 μα appellare. Nullus equidem dubitavi γ cum χ mu-
 tare, cuicunque inuentio istaec debetur, siue casui, siue
 consilio, siue Victorio, siue typographo.

57. ὑπ' αὐτῶ.] dedi ἢ παρ' αὐτῶ, secundum Helm-
 stad. et Victorium.

58. χαρὰ κληρικωτάτην.] reuocaui hanc vetusta-
 rum editionum lectionem, pro qua Taylor nescio cur
 χαρὰ κληρικωτάτην suffecerit. error enim typographi
 profecto non fuit.

59. ψήφων.] Opinor ψήφον. Quae paulo post
 sequuntur pessime distincta sunt. ita oportuit: — μή-
 ποτ' ἐ Λυσίῃ ἢ λόγος· καὶ ἐκέτι βιάζομαι τὴν ἀλόγον
 αἰσθησιν, ἐ δ' ἂν πάντῳ δεινὸς εἶναι τὰ γ' ἐν ἄλλῃ μοι
 δοκῇ καὶ περιττῶς ἐξεργασμένος ὁ λόγος· τὸ μὲν εὖ
 γράφειν πολλοῖς οἰόμενος ὑπάρχειν, κατὰ τινὰς καὶ
 ἄλλας ἰδίους ἔξεως χαρὰ κληρικῆς, (πολυειδὲς γὰρ τὸ τοῦτο)
 τὸ δ' ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπαφροδίτως, Λυσία.
 Recte vero κατὰ τινὰς καὶ ἄλλας· vt De δεινότη. De-

ἀν μὲν αἱ χάριτες αἱ τῆς λέξεως ἐπικοσμεῖν δοκῶσί μοι τὴν γραφὴν, τῆς Λυσίας ψυχῆς αὐτὴν τίθεμαι. καὶ ἔ-
 δὲν ἔτι πορρωτέρω ταύτης σκοπεῖν ἀξιώ· εἰάν δὲ μηδε-
 μίαν ἡδονὴν μηδὲ ἀφροδίτην ὁ τῆς λέξεως χαρακτήρ ἔ-
 χῃ, δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω, μή ποτ' ἐ Λυσίᾳ ἢ ὁ λόγος⁶⁰,
 καὶ ἐκ ἔτι βιάζομαι τὴν ἄλογον αἰσθησιν, ἔδὲ ἀν πά-
 νυ θενὸς εἶναι τὰ γ' ἐν ἄλλα μοι δοκῇ καὶ περιττῶς ἐξ-
 εργασμένος ὁ λόγος. τὸ μὲν εὖ γράφειν πολλοῖς οἰόμε-
 νος ὑπάρχειν κατὰ τινὰς καὶ ἄλλας ἰδίαις λέξεως⁶¹ χα-
 ρακτῆρας, (πολυειδὲς γὰρ τὸ τοῦτο) τὰ δ' ἡδέως καὶ κεχα-
 ρισμένως καὶ ἐπαφροδίτως, Λυσία· τεκμηρίω⁶² γὰρ ἐκ
 ἄλλω τινὶ κρείττονι χρώμενος, ἢ τῷ κατ' ἡδονὴν ἐρμη-
 νεύεσθαι τὰ ὑπὸ τέττε λεγόμενα, πολλὰς ἤδη τῶν ἀνα-

M 4

Φερο-

mosth. p. 197. πολλὰ καὶ ἄλλα εἰκῇ τιθεῖς ὀνόματα. ut
 ita alibi. Xenophon. Apomn. lib. III. p. 772. καλὸν γὰρ
 εἶπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνθρώποις. Thucydides II, 51.
 πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι ἀτοπίας. MARKLAND.
 ψῆφον. Hudf. Scalig.

60. ἢ ὁ λόγος.] articulum addidi.

61. λέξεως dedi ex Tylori praecepto, pro vulga-
 ri ἔξεως.

62. τεκμηρίω.] Haec quoque male distincta sunt,
 et leuiter deprauata. Lego: τεκμηρίω γοῦν ἐκ ἄλλω
 τινὶ κρείττονι χρώμενος, ἢ τῷ κατ' ἡδονὴν ἐρμηνεύεσθαι
 τὰ ὑπὸ τέττε λεγόμενα, πολλὰς ἤδη τῶν ἀναφερομένων
 εἰς αὐτὸν λόγων, — ὅτι τὴν χάριν ἐ προσβάλλει (1.
 προσβάλλει) τὴν Λυσιακὴν, — ὑποπτεύσας τε καὶ
 βασανίσας, εὖρον ἐκ ὄντας Λυσίας. De hac re, scil. de
 genuinis et spuris *Lysiae* Orationibus dignoscendis Li-
 bellum scripsit *Dionysius*. MARKLAND.

Deleui ᾧ, quod in vulgatis legitur pone λεγόμενα.
 verbum προσβάλλειν probum est et conueniens, at-
 que exquisitum adeo, ductum ab aura efflante, adspi-
 rante e pomis recentibus, vino, hortis, similibus.

Φερομένων εἰς αὐτὸν λόγων, καὶ πεπικευμένων ὑπὸ τῆς
 πλήθους, ὥς εἰσιν ἐν τοῖς πάνυ γνησίοις Λυσίῃ, καὶ τὰ
 γε ἅλλα ἔκ αὐτόπως ἔχοντας, ὅτι τὴν χάριν ἢ προσ-
 βάλλουσι τὴν Λυσιακὴν, ἢ δὲ τὴν εὐτομίαν ἔχουσιν ἐκεί-
 νης ⁶³ τῆς λέξεως, ὑποπτεύσας τε καὶ βασιανίσας εὐ-
 ρον ἔκ ὄντας Λυσίῃ. ὧν ἐστὶ καὶ ὁ περὶ τῆς Ἰφικράτους
 εἰκόνος· ὃν εἶδ', ὅτι πολλοὶ καὶ χαρακτῆρα ἠγήσαντο
 αὐτὸν καὶ κληνὸν τῆς ἐκείνῃς δυνάμεως. ἔτος μέντοι ὁ λό-
 γος, ὁ καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἡρμηνεύσθαι δοκῶν ἰσχυρῶς,
 καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν εἰρῆσθαι ⁶⁴ περιττῶς, καὶ ἄλ-
 λας πολλὰς ἀρετὰς ἔχων, ἀχαρὶς ἐστὶ, καὶ πολλὴ δὲ
 τὸ Λυσιακὸν ἐπιφαίνειν ⁶⁵ τόμα· μάλιστα δ' ἐγένετό
 μοι

63. ἐκείνης potest ferri, vt pag. sequente. Si quis
 tamen ἐκείνου malit, (scil. τοῦ Λυσίου) per me licet.
 SYLBURG.

64. Vocem εἰρῆσθαι suspectam habeo, tametsi
 infra dicat ἐνθυμήματα λέγει. An εἰργάσθαι (vel
 ἐξεργάσθαι) περιττῶς? vt supra dixit, περιττῶς ἐξ-
 εργασμένος λόγος: et τῆς ἐξεργασίας τῶν ἐπιχειρη-
 μάτων, infra. MARKLAND.

65. ἐπεμφαίνειν] ἐπιφαίνειν editi. ὑπεμφαίνειν
 Steph. cui consentiunt fere codices Sylburgii. Ille ta-
 men vulgatam lectionem tuetur. ὑποφαίνειν Hudson.
 Scaliger quoque. TAYLOR.

ἐπιφαίνειν vera est lectio. Decepit viros doctos
 editio Aldina, in qua vitiose legitur ἐπ' ἐφαίνειν. Hanc
 exprimens H. Stephanus in textum recepit ἐπεμφαί-
 νεν, ad marginem autem scripsit π. [h. e. πότερον γραπ-
 τέον] ὑπεμφαίνειν. Ergo falsus Sylburgius, qui hanc
 lectionem codicibus tribuit, et Hudsonus superfedere
 poterat coniectura sua. Nam Rob. Stephanus et Syl-
 burg et MSS. omnes consentiunt in ἐπιφαίνειν. Et sic
 Dionysius in edit. Sylb. p. 123. I. et Diogenes Laert.
 de re prorsus simili p. 70. ed. Steph. dialogi ἔκ ἐπιφαί-
 νοντες τὴν σωκρατικὴν εὐτομίαν. MATTHAEI.

μοι ⁶⁶ καταφανής, ὅτι ἔχ' ὑπ' ἐκείνῃ τῇ ρήτορος ἐγγραφῇ, τῆς χρόνους ἀναλογισαμένων. εἰ γὰρ ὀγδοηκονταετῇ γενόμενον θῆσαι τις τελευτήσαι Λυσίαν, ἐπὶ Νίκωνος ἢ ἐπὶ Ναυσινίκῃ ἄρχοντος, ἑπτὰ ἔτεσιν ὅλοις ἀνείη προτερῆσα τῆς γραφῆς τῇ ψηφίσματος ἢ τελευτῇ τοῦ ρήτορος, μετὰ γὰρ Αλκισθένην ἄρχοντα, ἐφ' ἧ τὴν εἰρήνην Ἀθηναῖοι τε καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ βασιλεὺς ὤμοσαν, ἀποδὲς τὰ στρατεύματα Ἰφικράτης, ἰδιώτης γίνεταί, καὶ τὸ περὶ ⁶⁷ τῆς εἰκόνος ἦν τότε ἔτεσιν ἑπτὰ

M 5

πρό-

66. μοι] sic dedi, pro vulgari μὲν.

67. καὶ τὸ περὶ] Haec sunt Sphynxis Aenigmata. Coniicio: καὶ πῶς ὁ περὶ τῆς εἰκόνος εἴη ἂν τῷδε, ἔτεσιν ἑπτὰ πρότερον τῆς γραφῆς τελευτηκότος Λυσίου, πρὸ τῇ συντετάχθαι τῷτον τὸν ἀγῶνα (f. λόγον) Ἰφικράτης; atqui quomodo *Lyfiae esse potest oratio De Imagine, cum Lyfias mortuus esset septem annis ante delationem, (vel scriptionem) antequam haec actio intenderetur (vel oratio componeretur) Iphicrati?* Fieri quidem potest, ut pro τῷτον τὸν ἀγῶνα Noster scripserit ταύτην τὴν εἰκόνα, ita ut vox συντάξαι in aliam quampiam mutari debeat, ad hunc sensum, *antequam haec imago Iphicrati decreta fuerat.* Sed de his statuant Libri Scripti. Haec vero imago *Iphicrati* posita fuit, ὅτι μοῖραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτενε, *Aeschines adu. Ctesiph. p. 88. Corn. Nepos in Iphicrate: hoc exercitu moram (μοῖραν vel μόραν) Lacedaemoniorum interfecit: ita enim exhibent libri aliquot, pro interceptit. forte ex isto loco Aeschinis.* MARKLAND.

Mihi videtur locus hic sic leg. καὶ ὁ περὶ τῆς εἰκόνος ἦν ἀγὼν, τότε ἔτεσιν ἑπτὰ πρότερον τῆς γραφῆς τετελευτηκότος Λυσίῃ. et certamen super statua (*Iphicrati* danda, an neganda) oriebatur, eo tempore, quo *Lyfias* iam septem ante annis vita defunctus fuisset, quam illud de statua ei decernenda decretum maiesta-

πρότερον τῆς γραφῆς τετελευτηκότος Λυσίου, πρὸ τοῦ συντάξαι τῆτον τὸν ἀγῶνα Ἰφικράτες. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἀπολογία τῆ ἀνδρὸς, καὶ αὐτὴν εἰς Λυσίαν ἀναφερομένην, οὔτε τοῖς πράγμασιν ἀτόπως ἔχουσιν, οὔτε τοῖς ὀνόμασιν ἀσθενῶς, δι' ὑποψίας ἔλαβον, ἢ ἐπ' ἀνθρώπου τῇ λέξει τῆς Λυσιακῆς χάριτος· καὶ παραθεῖς τῆς χρόνου, ἢ ὀλίγοις ἔτεσιν εὖρον ὑπερῶσαν τῆς τελευτῆς τῆ ῥήτορος, ἀλλὰ καὶ εἰκοσιν ὅλοις. ἐν γὰρ τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ τὴν εἰσαγγελίαν Ἰφικράτης ἠγωνίσαι, καὶ τὰς εὐθύνας ὑπέσχεκε τῆς στρατηγίας, ὡς ἐξ αὐτῆ γίνεται τῆ λόγου καταφανές. οὗτος δὲ ὁ πόλεμος πίπτει κατὰ Ἀγαθοκλέα καὶ Ἐλπινίκην ⁶⁸ ἄρχοντας. ὅτι μὲν ⁶⁹ ἦν εἰσι λόγοι τῆ ῥήτορος

περὶ

tis accusaretur. πῶς ἔν συντάξαι τῆτον τὸν ἀγῶνα Ἰφικράτες. Qui ergo composuerit Lysias in gratiam Iphicratis hanc concertationem? id est orationem forensam. συντάξαι h. l. est optatius. Defensio Iphicratis paulo post commemorata, non ad hanc statuæ causam pertinet, sed ad aliam maiestatis vel perduellionis, quæ vigesimo anno post dicta est.

68. Ἐλπινίκην] Archon post Agathoclem Olymp. CVI, i. iuxta alios, atque adeo ipsum *Diony. in Dinarch.* fuit Ἐλπίνης. Atque ita habet *Cant.* in hoc loco. T.

De confusione huius nominis v. Meurs. de Archontibus 4, 7. Locus in Dinarcho est p. 115. 45. ed. Sylburg. qui ad h. l. probat Ἐλπινίκης. ΜΑΤΤΗ.

69. ὅτι μὲν ἦν εἰσι λόγοι,] Fortasse ὅτι μὲν ἦν εἰσι λόγοι. Vt *Athen.* l. 3. Ὅτι μὲν ἐστὶ τὰ ποιήματα, ὧ ἀγαθὲ Λεωνίδῃ, ἡμῶν ἐστὶ κρίνειν. ΤΑΥΛΟΡ.

Delendum videtur τῆ, nisi accipiendum sit pro τινός, vllius rhetoris: vt apud *Xenophontem* *Απομν.* lib. II. p. 758. προσελθόντα τῷ τῶν πλείονα χρήματα κεκτημένων, id est, τινὶ: et in *Agefilao* p. 866. B. εἰ μὴ τῆ ἄλλῃ ἐνεκα· si non ob vllam aliam causam. et Thu-

περί τε τῆς εἰκόνος καὶ τῆς προδοσίας, ἐκ ἔχω βεβαίως εἰπεῖν. ὅτι δ' ἐνὸς ἀμφοτέρω, πολλοῖς τεκμηρίοις ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν. ἡ γὰρ αὕτη προαίρεσις τε καὶ δύναμις ἐν ἀμφοτέροις· ὑπὲρ ὧν ἔκαιρος ἐν τῷ παρόντι σκοπεῖν· εἰ κάζω δὲ Ἰφικράτης εἶναι αὐτὸς ⁷⁰· καὶ γὰρ τὰ πολέμια δεινὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ ἐν λόγοις ἐκ εὐκαταφρόνητος· ἢ τε λέξις ἐν ἀμφοῖν πολὺ τὸ φορτικὸν καὶ τραυματικὸν ἔχει, καὶ ἔχ' ἕτως ἐμφαίνει ῥητορικὴν ἀγχινοίαν, ὡς τραυματικὴν αὐθάδειαν, καὶ ἀλαζονείαν. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τούτων ἐτέρωθι δηλωθήσεται διὰ πλεόνων. Ἀντιέον δὲ ὅθεν ἐξέβημεν εἰς ταῦτα. τὸ κράτιστόν ἐστι ⁷¹ τῶν Λυσίων ἔργων καὶ τὸ χαρακτηριστικώτατον τῆς δυνάμεως, ἢ κοσμήσά τε καὶ ἀνδρίζεσθαι ⁷² τὴν λέξιν αὐτῇ χάρις· ἦν οὐθ'

cydidem I, 106. εισέπεσεν ἔς τε χωρίον ἰδιώτη, cuiusdam hominis privati. Quin et legendum ὁ περὶ τε τῆς εἰκόνος, cum Articulo, vt supra, ὧν ἐστὶ καὶ ὁ περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος. MARKLAND.

Legendum videtur. ὅτι μὲν ἔν ἐκ εἰσὶν οἱ λόγοι τῷ ῥήτορος, τῷτ' ἐκ ἂν ἔγωγε ὀκνήσαιμι δυσχυρίζεσθαι. ὅτε δὲ εἰσὶν οἱ λόγοι ἕτοι ῥήτορες, ὁ τε περὶ τῆς εἰκόνος, καὶ ὁ περὶ τῆς προδοσίας, ἐκέτ' ἔχω βεβαίως εἰπεῖν. orationes hasce nostri oratoris haud esse, hoc equidem ausim contendere. Cuius autem sint hae duae orationes, altera de statua, altera super proditione, id iam non amplius habeo pro certo dicere.

70. αὐτὸς] Lego αὐτῇ coniicio autem eas esse ipsius Iphicratis. sic αὐτῇ Λυσίου παραδείγματα, infra. MARKLAND.

71. ἐστὶ] deesse videtur ἔν ante ἐστὶ: concludit enim locum de χάριτι, *Lysiana*. et pro ἔργων supra monui scribendum videri ἀρετῶν. MARKLAND.

72. ἀνδρίζεσθαι] quaere, an simplex hoc verbum sic reperiatur usurpatum, an melius conueniat ἐπαυθίζεσθαι. Si est, significabit colorare, pingens.

ἔθ' ὑπερεβάλετο τῶν ἐπιγενομένων ἔθεις, ἔτε εἰς αὐ-
κρον ἐμιμήσατο.

Καὶ τὰ μὲν περὶ τὴν ἐρμηνείαν ἀγαθὰ τῆς ῥήτορος
ταῦτα (συγκεφαλαιώσομαι γὰρ τὰ ρηθέντα) τὸ κα-
θαρὸν τῶν ὀνομάτων, ἡ ἀκρίβεια τῆς διαλέκτου ⁷³, τὸ
διὰ τῶν κυρίων καὶ μὴ τροπικῶν κατασκευῶν ἐκφέρειν
τὰ νοήματα ἢ σαφένεια, ἡ συντομία, τὸ συσχεῖν τε καὶ
εὐρυγυλίζειν τὰ νοήματα, τὸ ὑπὸ τὰς αἰσθησεις ἄγειν
τὰ δηλέμενα, τὸ μηδὲν ἄψυχον ⁷⁴ ὑποτίθεσθαι πρόσωπον
μηδὲ ἀνηθοποίητον, ἡ τῆς συνθέσεως τῶν ὀνομάτων ἡδονή,
μιμημένη τὸν ἰδιώτην, τὸ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις
καὶ πράγμασι τῆς πέποντας ἐφαρμόττειν λόγους, ἡ
πιθανότης ⁷⁵ καὶ ἡ χάρις, καὶ ὁ πάντα μετρῶν καιρὸς.
ταῦτα παρὰ Λυσίῃ λαμβάνων ἂν τις ὠφελῇ εἶπῃ.

Ἡ ψηλὴ δὲ καὶ μεγαλοπρέπης ἔκ ἐστιν ἡ Λυσίῃ λέ-
ξις, ἔδὲ κατακληκτικὴ μὰ Δίᾳ καὶ θαυμαστὴ, ἔδὲ τὸ
πικρὸν ἢ τὸ δεινὸν ἢ τὸ φοβερὸν ἐπιφαίνουσα, ἔδὲ αἰ-
φᾶς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυροὺς, ἔδὲ θυμὸς καὶ πνεύματός
ἐστὶ μεσὴ· ἔθ', ὥσπερ ἐν τοῖς ἡθεσὶν ἐστὶ πιθανή, ἔτως
ἐν τοῖς πάθεσιν ἰσχυρά· ἔθ', ὥς ἡδύναι καὶ πείσαι καὶ
χαριεντίσασθαι δύναται ⁷⁶, ἔτω βιάσασθαι τε καὶ
παραναγκάσαι· ἀσφαλὲς τε μᾶλλον ἐστὶν ἡ παράκα-
κινδυνευμένη, καὶ ἔκ ἐπὶ τοσούτον ἰσχὺν ἱκανὴ δηλῶσαι
τέχνης, ἐφ' ὅσον ἀλήθειαν εἰκάσαι φύσεως.

Καὶ

73. ἡ ἀκρίβεια τῆς διαλέκτου] vide, num hoc de
capite actum sit in superioribus.

74. ἄτοπον] ἄτοπον πρόσωπον potest esse rei loco-
que male conueniens, aliena persona. Interim quia
codices in ἄψυχον conspirant, hoc praetuli.

75. post πιθανότης addit Cantabr. καὶ τὸ πισικόν.
quod nescio an minus sit contemnendum. v. dicta ad n. 46.
Etiam p. 74. l. 16. τὸ πιθανὸν et τὴν πίσιν coniungit.

76. δύναται] miror, cur Taylor Sylburgii coniectu-
ram δυνατὴ probet, cum vulgata nihilo sit deterior.

Καὶ θαυμάζειν 77 ἄξιον, τί δήποτε παθὼν ὁ Θεόφραστος, τῶν φορτικῶν καὶ περιέργων αὐτὸν οἶεται ζηλωτὴν γενέσθαι λόγων, καὶ τὸ ποιητικὸν διώκειν μᾶλλον ἢ τὸ ἀληθινόν. ἐν γοῦν τοῖς περὶ λέξεως γραφεῖσι, τῶν τε ἁλῶν καταμέμφεται τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις καὶ τὰ παραπλήσια τέτοις σχήματα διस्पυδακόντων, καὶ δὴ καὶ τὸν Λυσίαν ἐν τέτοις 78 καταριθμεῖ· καὶ τὸν ὑπὲρ Νικίᾳ τῇ στρατηγῇ τῶν Ἀθηναίων λόγον, ὃν εἶπεν ἐπὶ 79 Συρακυσίων αἰχμάλωτος ὢν, ὡς ὑπὸ τέτῳ γεγραμμένον τοῦ φήτορος, παρατιθεῖς. κωλύσει δ' ἔδεν ἴσως καὶ τὴν λέξιν αὐτὴν θῆναι τῇ Θεοφράστῃ· ἔστι δὲ ἡδε. » Ἀντίθεσις δ' ἐστὶ τριττῶς· ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτὰ, ἢ τοῖς ἐναντίοις ἐναντία 80 προκατηγορηθεῖν 81. τοσαυταχῶς γὰρ ἐγχωρεῖ συζευχθῆναι. τέτων δὲ τὸ μὲν ἴσον καὶ τὸ ὅμοιον, παιδιῶδες, καθὰ περὶ ποίημα 82. διὸ καὶ ἦττον ἀερόττες τῇ σπουδῇ.

Φαίνε-

77. καὶ θαυμάζειν] Repete ultimam syllabam vocis praecedentis: ὡς καὶ θαυμάζειν ἄξιον, adeo ut mirum sit. sic modo ante, ὅν omittebatur propter praecedens ὃν. MARKLAND.

78. ἐν τέτοις] Potius forte, ἐν τέτοις καταριθμεῖται, τὸν — λόγον — παρατιθεῖς. Alibi hoc Verbo utitur eadem forma. Nisi malis, καταριθμεῖ, καὶ — παρατιθῇσι. MARKLAND.

79. ἐπὶ Συρακυσίων] pro Coram, vel ἔτι. Sylburg. Ego puto ἐπὶ Συρακυσίων. TAYLOR.

80. ἐναντία] Scribe τὰ ἐναντία, cum Articulo: ut in praecedentibus. MARKLAND.

81. προκατηγορηθεῖν] vel προσκατηγορηθῇ. Sylburg.

82. ποίημα] Ἄν παῖγμα vel παίγνια? paulo infra, τοῖς ὀνόμασι παίζειν. Xenophon. Epist. ad Aeschin.

φαίνεται γὰρ ἀπρεπὲς, σπευδάζοντα τοῖς πράγμασι, τοῖς ὀνόμασι παίζειν, καὶ τὸ πάθος τῇ λέξει περιαιρεῖν. ἐκλύει γὰρ τὸν ἀκροατὴν. οἷον ὡς ⁸³ ὁ Λυσίας ἐν τῇ τῇ Νικίᾳ ἀπολογία βυλόμενος ἔλεον ποιεῖν, Κλαίω τὸν ἀμαύχητον ⁸⁴ καὶ ἀναυμαύχητον ὄλεθρον, ἰκέται μὲν αὐτοῖ τῶν θεῶν καθίζοντες, προσδότες δὲ τῶν ὄρκων ἡμᾶς ἀποφαίνοντες, ἀνακαλῶντες συγγένειαν, εὐμένειαν ⁸⁵. Ταῦτα γὰρ εἰ μὲν τῷ ὄντι Λυσίας ἔγραψε, δικαίως αὖ ἐπιτιμήσεως ἀξιοῖτο, χαριεντιζόμενος ἐν ἡ χαριέντι καιρῷ· εἰ δὲ ἑτέρῳ τινὸς ἐστὶν ὁ λόγος (ὥσπερ ἐστὶν) ὁ κατηγορῶν αὐτὸ μὴ προσῆκε, τῷ ἀνδρὶ μεμπτότερος· ὅτι δὲ ἐκ ἔγραψε Λυσίας τὸν ὑπὲρ Νικίᾳ λόγον, ἃδ' ἐστὶν ἕτε τῆς ψυχῆς ἕτε τῆς λέξεως ἐκείνης τὸ γράμμα, πολλοῖς πάνυ τεκμηρίοις ἀποδείξαι δυνάμενος, ἐκ ἔχω καιρὸν ἐν τῷ παρόντι λόγῳ ⁸⁷. ἰδίαν δὲ περὶ τῷ ῥήτορος στραγματείαν συνταττόμενος ⁸⁸, ἐν ἡ ταύ τε αἰδοῖται δη-
λασ-

nem, p. 1000. μετ' ὀφρύος σοφιστῶν παίγνια διεξιόντων.
MARKLAND.

83. Illud οἷον ὡς infra quoque sic usurpatum et apud Aristot. in Rhetor. Sylburg.

84. ἀμαύχητος ὄλεθρος est cum milites pereunt, negata dimicandi facultate. pari modo ἀναυμαύχητος ὄλεθρος est, cum classis perit, cui copia negata fuit cum classe hostili confligendi.

85. εὐμένειαν] Lego εὐγένειαν. Idem mendum in Philone Iudaeo lib. II. de Vit. Mos. pag. 448. Contra Aetor. XVII. II. pro εὐγενέστεροι optime legi posset εὐμενέστεροι, magis beneuoli. Distinctio autem plena poni debet post ἀποφαίνοντες. Tria enim proferuntur Exempla. MARKLAND.

87. dedi λόγῳ pro vulgari λέγειν.

88. συνταττόμενος] Vel συνταξόμενος, compositurus. sequitur enim δηλωθήσεται, et περὶ αἴσομαι, in Futuro. MARKLAND.

λωθήσεται μοι, καὶ τίνες εἰσὶν αὐτῷ λόγοι γνήσιοι, τὴν ἀκριβέειαν ἐν ἐκείνοις καὶ περὶ τῷδε ἀποδοῖναι περᾶσθαι τῷ λόγῳ.

Νυνὶ δὲ περὶ τῶν ἐξῆς διαλέξομαι, τίς ὁ πραγματικὸς ἐστὶ Λυσίας χαρακτήρ, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς λέξεως ἀποδédωκα. τὴν γὰρ ἐτι λείπεται τὸ μέρος. εὐρετικὸς γὰρ ἐστὶ τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν ἐνόντων λόγων ὁ ἀνὴρ, ὃ μόνον ὧν ἅπαντες εὐροῖμεν, ἀλλὰ καὶ ὧν μηδεὶς. οὐδὲν γὰρ ἀπλῶς Λυσίας παραλείπει τῶν σοιχείων, ἐξ ὧν ὁμολογεῖ⁸⁹, ὃ τὰ πρόσωπα, ὃ τὰ πράγματα, ἐκ αὐτὰς τὰς πράξεις, ὃ τρέψεις καὶ αἰτίαι αὐτῶν. ὃ καιρὸς, ὃ χρόνος, ὃ τόπος, ὃ τὰς ἐκάστη τῶν διαφορὰς, ἄχρι τῆς εἰς ἐλάχιστον τομῆς, ἀλλ' ἐξ ἀπάσης θεωρίας καὶ παντὸς μερισμῷ τὰς οἰκείας ἀφορμαὶς ἐκλέγει. ἡλῆσθαι δὲ μάλιστα τὴν δευτέραν τῆς εὐρέσεως αὐτῷ οἷ τε ἀμάρτυροι τῶν λόγων, καὶ οἱ περὶ τὰς παραδόξας συνταχθέντες ὑποθέσεις, ἐν οἷς πλεῖστα καὶ κάλλιστα ἐνθυμήματα λέγει, καὶ τὰ πάνυ⁹⁰ δοκῶντα τοῖς ἀλλοῖς ἀπορὰ εἶναι καὶ ἀδύνατα, εὐπορὰ καὶ δύνατ' αὖ φαίνεσθαι ποιεῖ.

κριτικ

89. ὁμολογεῖ] Conieceram ὠφελοῖ. sed verius puto Librarium in exscribendo omisisse vnam lineam: ἐξ ὧν ὁμολογεῖται * * * ὃ τὰ πρόσωπα, etc. ex quibus inter omnis consentitur utilitatis aliquid educi posse: non personas, etc. MARKLAND.

Aperte cohaerent omnia. Dicit h. l. de locis, e quibus argumenta petuntur. Perspicuitatis causa locus sic potest intelligi. ἐξ ὧν ὁμολογεῖ τὰ πράγματα τοῖς λόγοις, καὶ ἐξ ὧν ὁμολογία γένοισ' ἀν. id est, e quibus oritur assensus, persuasio, fides. ΜΑΤΤΗΑΚΙ.

Mihi non liquet. hoc cerno, sententiam postulare, ἐξ ὧν ὁμολογία γίγνεται vel συμβαίνει. unde confessio existit.

90. πάνυ] sic dedi, pro πάντως vulgari. Illud prius etiam Taylor probavit.

κριτικός ὧν⁹¹ δὲ λέγειν, καὶ ὅτε μὴ πᾶσιν ἐξῆν χρῆσθαι τοῖς εὐρεθεῖσι, τῶν κρατίστων δὲ⁹² καὶ κυριωτάτων ἐκλεκτικός, εἰ μὴ καὶ μάλιστα, τῶν γ' ἄλλων⁹³ ῥητόρων ὕδενος ἦττον. τάξαι δὲ ἀπλῆ τινι κέχρηται τῶν πραγμάτων, καὶ τὰ πολλὰ ὁμοειδέι. καὶ περὶ τὰς ἐξεργασίας τῶν ἐπιχρημάτων ἀφελῆς τις καὶ ἀπερίεργός ἐστιν. ἔτε γὰρ προκατασκευαῖς, ἔτ' ἐφόδοις, ἔτε μερισμοῖς, ἔτε ποικιλίαις σχημάτων, ἔτε ταῖς αἰλλαῖς τοιαύταις πανουργίαις εὐρίσκεται χρώμενος, ἀλλ' ἐστὶν ἀπείριττός τις καὶ ἐλεύθερος, καὶ ἀπόνηρος οἰκονομῆσαι πᾶ εὐρεθέντα. ἐκ δὲ τῶν παρακελεύομαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν αὐτὸν. τὴν μὲν εὐρεσιν τῶν ἐνδυμημάτων καὶ τὴν σύγκρισιν ζηλῆν, τὴν δὲ τάξιν καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν ἐνδεεστέραν ἦσαν τῷ προσήκοντος, μὴ ἀπὸ τῶν τῷ ἀνδρός, ἀλλὰ παρ' ἐτέρων, οἱ κρείττερος οἰκονομῆσαι τὰ εὐρεθέντα ἐγένοντο, (περὶ ὧν ὕπερον ἐρῶ) τῷτο τοῖς τοιχείων λαμβάνειν.

Ἀποδεδωκώς δὲ τὸν ὑπὲρ τῶν ἀρετῶν⁹⁴ τε καὶ τοιχείων λόγον, ἐρῶ νῦν καὶ περὶ τῷ γένεσι τῶν ἀμφισβητημάτων, ἐν οἷς ἐστὶ θεωρήμασιν ἡ πολιτικὴ τέχνη. τριχῇ δὲ γενεμημένῃ τῷ ρητορικῷ λόγῳ, καὶ τρία⁹⁵ περιεληφότος

91. κριτικός ὧν] videtur ὧν interponendum.

92. δὲ praetuli vulgari τε.

93. τῶν ἄλλων] interposui γ' de meo, et ἦττον pro vulgari ἦττων. etiam si non praecipue, attamen profecto nil minus, quam vllus alius orator.

94. ἀρετῶν] An ἀφορμῶν pro ἀρετῶν? paullo enim ante de his duobus egerat: ὕδεν παραλείπει τῶν στοιχείων· et mox, ἐξ ἀπάσης θεωρίας, καὶ παντός μερισμοῦ, τὰς οἰκείας ἀφορμὰς ἐκλέγει. Certe non apte coniungi videntur haec vocabula hoc in loco.

MARKLAND.

95. τρία] Notabilis est lectio Cant. καὶ τρία περιεληφότος διαφορὰ τοῖς τέλεσι γένη. Sed non solum.

τος γένη, τό, τε δικανικόν καὶ τὸ συμβουλευτικόν, καὶ τὸ καλούμενον ἐπιδεικτικόν, ἢ πανηγυρικόν, ἐν ἅπασι μὲν τέτοις ἐστὶν ὁ ἀνὴρ λόγῳ ἄξιος, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς δικανικοῖς ἀγῶσι· καὶ τέτοις δὲ ⁹⁶ αὐτοῖς ἀμείνων ἐστὶ τὰ μικρὰ καὶ παραδόξα καὶ ἄπορα εἰπεῖν καλῶς, ἢ τὰ σεμνὰ καὶ μεγάλα καὶ εὖπορα δυνατῶς. ὁ βεβλόμενος δὲ τὴν Λυσίᾳ δύναμιν ἀκριβῶς καταμαθεῖν, ἐκ τῶν δικανικῶν αὐτὴν μάλλον λόγων. ἢ ἐκ τῶν πανηγυρικῶν τε καὶ συμβουλευτικῶν σκοπεῖται.

Ἰνα δὲ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν ἐγγένηταί μοι τὰ προσήκοντα εἰπεῖν, εἰσώμην ⁹⁷ ταῦτα· περὶ δὲ προσιμίᾳ, καὶ διηγῆσεων, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τῷ λόγῳ διαλέξομαι καὶ δηλώσω, ποῖός τις ἐστὶν ἐν ἐκάστῃ τῶν ἰδεῶν ὁ ἀνὴρ· διαμερήσομαι δὲ αὐτάς, ὡς Ἰσοκράτης τε καὶ τοῖς κατ' ἐκείνον τὸν ἄνδρα κοσμημένοις ἤρεσεν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν προσιμίων.

Φημί δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέστατον· ἐννοούμενος, ὅτι ἀρξασθαι μὲν καλῶς ἔβραδιόν ἐστιν, εἰ γέ τις ⁹⁸ τῇ προσηκῇ χρησθαι βύλοιτο ἀρχῇ, καὶ μὴ τὸν ἐπιτυχόντα λόγον εἰπεῖν. ἔ γάρ τὸ πρῶτον ῥηθὲν, ἀλλ' ὁ τῷ προτεθέντος λόγῳ μηδαμῶς μάλλον, ἢ ἐπ' αὐτῷ ⁹⁹ ὡ-

Φελή-
modo *sine* differunt, vt pluribus videre est *Aristot. Rhetoric. I.* TAYLOR.

96. δὲ dedi pro vulgari *secundum Sylburgii mentem.*

97. μὲν dedi ad mentem Taylori pro vulgari *τε.*

98. εἰ μὴ τις] *sensus postulat contrarium.* Fort. scribendum εἰ δὴ τις, aut εἰ μὴ τις τῇ προσυχούσῃ. MATTHAEI.

Dedi de meo εἴ γέ τις τῇ προσηκῇ.

99. ἐπ' αὐτῷ] aut ἐπ' ἀρχῆς αὐτῷ, aut ἐπὶ deleto retinendum αὐτῷ *sensu adverbiali.* Veniebat etiam in mentem sic legere. ἔ γάρ τὸ πρῶτον ῥηθὲν, ἀλλ' ὁ, τι προτεθὲν τῷ λόγῳ κ. τ. λ. de quo tamen nihil audeo

Lyfiae Tom. II.

N

Φελήσει, τῷτο ἀρχή τε καὶ προοίμιον. ὁρῶ δὲ τὸν ῥήτορα πᾶσι κεχρημένον, οἷς αἱ τέχναι ¹⁰⁰ τε παραγγέλλουσι, καὶ τὰ πράγματα βέλεται· τότε μὲν γὰρ, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐπαίνει ὁ λέγων· αὐτὸς ἀρχεται, τότε δὲ ἀπὸ τῆς διαβολῆς τῆς ἀντιδίκης· (εἰ δὲ τύχοι αὐτὸς προδιabληθεὶς, τὰς αἰτίας πρῶτον ἀπολύεται τὰς καθ' ἑαυτῆς) τότε δὲ, τῆς δικαστῆς ἐπαινῶν καὶ θερραπείων, οἰκείας ἑαυτῷ τε καὶ τῷ πράγματι καθίστησι· τότε δὲ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἰδίαν καὶ τὴν πλεονεξίαν τὴν τῆς ἀντιδίκης, καὶ τὸ μὴ περὶ τῶν ἴσων ἀμφοτέροις εἶναι τὸν ἀγῶνα ἀποδείκνυσι· τότε δὲ, ὡς κοινὰ τὰ πράγματα καὶ ἀναγκαῖα πᾶσι καὶ ἐκ ἁξία ὑπὸ τῶν ἀκκόντων ἀμελεῖσθαι λέγει· τότε δὲ, ἄλλό τι κατασκευάζεται τῶν δυναμένων αὐτὸν μὲν ὠφελῆσαι, τὸν δὲ ἀντίδικον ἐλαττωῖν. ταῦτα δὲ συντόμως καὶ ἀφελῶς διανοοίαις τε χρησταῖς καὶ γνώμαις εὐκαίροις καὶ ἐνδυμήμασι μετρίοις περιλαβὼν, ἐπὶ τὴν πρόθεσιν ἐπέγεται· δι' ἧς τὰ μέλλοντα ἐν ταῖς ἀποδείξεσι λέγεσθαι προεπὼν, καὶ τὸν ἀκροατὴν παρασκευάσας εὐμαθῆ πρὸς τὸν μέλλοντα λόγον, ἐπὶ τὴν διήγησιν καθίσταται· καὶ ἐστὶ μεθόριον αὐτῷ ἐκτερας τῶν ιδεῶν ὡς τὰ πολλὰ ἢ πρόθεσις. ἤδη δὲ ποτε καὶ ἀπὸ μόνης ταύτης ἤρξατο, καὶ ἀπροοιμίας ποτε εἰτέβαλε, τὴν διήγησιν ἀρχὴν λαβὼν, καὶ ἐκ ἁψυχός ἐδ' ἀκίνητός ἐστι περὶ ταύτην τὴν ιδεάν. μάλιστ' ὃ ἂν τις αὐτῷ θαυμάσειε τὴν ἐν ταῖς προοιμίαις αὐτῷ

affirmare, cum lectio vulgata sensum habeat commodum. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

Mihi videtur legendum ἐπ' αὐτῷ ἀρχομένῃ ὠφελήσει.

100. αἱ τέχναι] articulum addidi auctore Sylburg.

1. ἐπαίνει ὁ λέγων αὐτὸς ἀρχεται] sic dedi, partim auctoritate mea, partim Marklandi, cui debetur αὐτὸς pro vulgari αὐτὸ, articulum ὁ autem ego de meo addidi.

αὐτῷ² δύναμιν, ἐνθυμηθεῖς, ὅτι διακοσίων ἐκ ἐλάτ-
της δικανικῆς γράψας λόγους, ἐν ἔδρῳ πέφηνεν, ἔτε
ἀπιθάνως προοιμιαζόμενος, ἔτε ἀπηρητημένη τῶν πραγ-
μάτων ἀρχῇ χρώμενος, ἀλλ' ἔδρ' τοῖς ἐνθυμήμασιν ἐπι-
βίβληκε τοῖς αὐτοῖς· ἔδρ' ἐπὶ τὰς αὐταῖς κατενήνεκται
διανοίας. καίτοι γε τῷτο καὶ οἱ τῶς ὀλίγους γράψαντες
εὗρισκονταί πεπονθότες· λέγω δὲ τὸ τοῖς αὐτοῖς ἐπι-
βάλλειν τόποις. ἐγὼ γάρ, ὅτι καὶ τὰ παρ' ἑτέροις εἰρη-
μένα λαμβάνοντες ὀλίγους δεῖν πάντες, ἐκ ἐν αἰσχύνη
τίθενται τὸ ἔργον. ἔτοσι³ δὲ καινὸς ὁ ῥήτωρ ἐς καθ'
ἑκάστον τῶν λόγων· κατὰ γε ἔν τὰς εἰσβολαῖς καὶ τὰ
προοίμια· καὶ δυνατὸς ὁ βέλτοις διαπράξασθαι ἔτε γὰρ
εὐνοϊαν κινῆσαι βεβλόμενος, ἔτε προσοχὴν, ἔτε εὐμάθειαν,
ἀτυχήσειέ ποτε τῷ σκοπῷ. κατὰ μὲν δὴ ταύτην τὴν ιδέαν
ἢ πρῶτον, ἢ ἔδρ' δευτέρων⁴ αὐτὸν ἀποφαίνομαι.

Ἐν δὲ τῷ διηγέσθαι τὰ πράγματα (ὥπερ οἶμαι μέ-
ρος πλείους δεῖται φροντίδος καὶ φυλακῆς) ἀναμφιβό-

N 2

λως

2. αὐτῷ δύναμιν] Delendum videtur αὐτῷ in se-
cundo loco: nisi in priori legendum τις αὐτο θαυμά-
σειε, τὴν etc. vt vltima exegetica sint. Par repetitio
infra: ὁ μάλιστα τῷτον τὸν ἄνδρα μιμησάμενος· ἐν γε
τῷ πισθῆσθαι τὸν ἄνδρα τὰ πράγματα τοῖτός τις ὁ
αἰνὴρ ἐστίν. vbi vltimum τὸν ἄνδρα, coniectis oculis in
versum praecedentem, videtur repetisse Librarius:
omnino enim superfluum est, et sensum turbat. MARKL.

Nisi pro secundo αὐτῷ leg. sit αὐτοῖς. in ipsis prae-
loquiis.

3. ἔτοσι δὲ] Distingue: ἔτοσι δὲ καινὸς ὁ ῥήτωρ ἐς
καθ' ἑκάστον τῶν λόγων, (κατὰ γε ἔν τὰς εἰσβολαῖς
καὶ τὰ προοίμια) καὶ δυνατὸς ὁ βέλτοις διαπράξα-
σθαι· Hic vero orator novus est in singulis orationibus,
(in Exordiis saltem et Prooemiis) et potens quodcumque
velit efficere. MARKLAND.

4. ἔδρ' δευτέρων] interponendum videtur γε.

λως ἡγῆμαι κράτιστον αὐτὸν εἶναι πάντων ῥητόρων, ὅρα
 τε καὶ κανόνα τῆς ιδέας ταύτης αὐτὸν ἀποφαίνομαι·
 οἶομαί τε καὶ τὰς τέχνας τῶν λόγων, ἐν οἷς εἴρηται περὶ
 διηγήσεως ἀξιολόγῃ, ἐκ ἐξ ἄλλων τινῶν μᾶλλον, ἢ τῶν
 ὑπὸ Λυσίῃ γραφειῶν, εἰληφέναι τὰ παραγγέλματα
 καὶ τὰς ἀφορμὰς. καὶ γὰρ τὸ σύντομον μάλιστα αὐταὶ
 ἔχουσιν αἱ διηγήσεις, καὶ τὸ σαφές· ἡδεαὶ τέ εἰσιν ὡς
 ἔχ' ἕτεραι, καὶ πιθαναὶ καὶ τὴν πίσιν ἅμα λεληθότως
 συνεπιφέρουσιν, ὥτε μὴ ῥαδίον εἶναι μήθ' ὅλην διήγησιν
 μηδεμίαν μήτε μέρος αὐτῆς ψευδές ἢ ἀπίθανον εὖρεθῆ-
 ναι· τοσαύτην ἔχει πειθῶ καὶ ἀφροδίτῃ τὰ λεγόμενα,
 καὶ ἔτω λανθάνει τοὺς ἀκρόντας, εἴτ' ἀληθῆ ὄντα, εἴ-
 τε πεπλασμένα. καὶ ὅπερ Ὀμηρος, ἐπαίνων τὸν Ὀδυσ-
 σέα ὡς πιθανὸν εἶπεν καὶ πλάσασθαι τὰ μὴ γεγόμενα
 εἴρηκε, τῷ γό μοι δοκεῖ· καὶ ἐπὶ Λυσίῃ εἶπεν.

Ἰσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια. Πᾶσί
 τε ⁶ καὶ παντὸς μάλιστα τῷ παρακελευσαίμην ἀσκεῖν
 τὸ μέ-

ς. δοκεῖ] malim δοκῶ in prima persona. videor mi-
 hi idem posse dicere etiam de Lyfia. aut cum MSS. nescio
 quibus leg. τις εἶπεν.

6. πᾶσί τε] Sylburg. ita τὸ μέρος αὐτῷ, Λυσίου
 παραδείγματα ποιούμενους τὰς γυμνασίας. TAYLOR.

Totum locum ita lego et distingo: Πᾶσί τε καὶ
 παντὸς μάλιστα τῷ παρακελευσαίμην ἀσκεῖν τὸ μέ-
 ρος, αὐτῷ Λυσίῃ παραδείγματα ποιούμενους τὰς γυμνα-
 σίας· omnibusque, et imprimis, hanc partem exercere sua-
 derem, ipsius Lyfiae exempla facientibus exercitationes
 suas: id est, non aliunde, quam ex Lyfia, petentibus
 exempla in exercitationes suas. Scio verba aliter con-
 strui posse, scil. Λυσίῃ τὰς γυμνασίας. sed sensus eo-
 dem fere recidet. MARKLAND.

Fortasse τὰ τῷ Λυσίῃ παραδείγματα ποιούμενος
 τῆς γυμνασίας. Locus similis est pag. 162. 1. καὶ
 παρακελευσαίμην ἂν τοῖς βελομένοις καθαρῶς γρά-

τὸ μέρος αὐτῇ Λυσίῃ, παραδείγματα ποιῶμενος τὰς
 γυμνασίας. κρᾶτιστα γὰρ ἀποδείξαιτο ταύτην τὴν ἰδέαν
 ὁ μάλιστα τῷτον τὸν ἄνδρα μιμησάμενος.

Εν δὲ 7 τῷ πιεῖσθαι⁸ τὰ πράγματα τοιούτος τις
 ὁ ἀνὴρ ἐστίν. ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν καλεσμένων ἐν τέχνων πί-
 στεων· καὶ χωρὶς ὑπὲρ ἐκάστου μέρους διαλέξομαι. τριχῇ⁹
 δὲ νενεμημένων τῶτων, εἰς τε τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ πά-
 θος καὶ τὸ ἥθος, τὰ μὲν ἐκ τῆς πράξεως, ἕδεγος
 χεῖρεν εὐρεῖν τε καὶ ἐξεπεῖν δύναται Λυσίας. καὶ γὰρ
 τῷ εἰκότος ἀνὴρ ἀριστος εἰκαστής¹⁰, καὶ τῷ παραδείγ-
 ματος,

N 3

Φεῖν ἢ λέγειν, ἐκείνον τὸν ἄνδρα ποιῶσθαι παράδειγμα
 ταύτης τῆς ἀρετῆς ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

Post versum Homeri sic videtur leg. δι' ὃ πάση τέ-
 χνῃ καὶ παντὸς μάλιστα τῷτο παρακελευσαίμην ἀσκεῖν
 τὸ μέρος, πρὸς αὐτῇ Λυσίῃ τὰ παραδείγματα ποιου-
 μένους τὰς γυμνασίας.

7. ἐν γε] F. ἐν δὲ, vt supra, ἐν δὲ τῷ διηγέσθαι.
 Mox dele τὸν ἄνδρα. Sylburg. TAYLOR.

8. Post πιεῖσθαι addunt vulgatae τὸν ἄνδρα, quae
 duo vocabula deleui auctoribus Sylburgio et Marklando.

9. τριχῇ δὲ.] v. Aristotel. Rhet. 1.2.5, 6. ΜΑΤΤΗ.

10. ἀνὴρ δικαστής.] Sylburgius coniicit, ἀριστος δι-
 καστής, vt ἀκριβέστατος κριτής paulo post. Forte: καὶ
 γὰρ τῷ τε εἰκότος ἀριστος εἰκαστής, καὶ τῷ etc. etenim et
 verosimilitudinis optimus est coniectōr, etc. etc. allusum
 enim videtur isti Thucydidis lib. I. de Themistocle: τοῦ
 γεννησομένου ἀριστος εἰκαστής: quem locum citat Dionysius
 lib. de Thucyd. Idiomatibus. Euripides:

Μάντις ἀριστος ὅσις εἰκάζει καλῶς. MARKLAND.

Legendum videtur εἰκαστής. quod proprie dicitur
 in hac re. Librarius deceptus videtur a v. κριτής. Ita
 alibi Dionysius, ed. Sylb. p. 9837. ἀληθείας εἰκαστής
 et p. 136. 33. e Thucydide ἀριστος εἰκαστής. ΜΑΤΤΗ.

ματος, πῇ τε ὁμοιον εἶναι πέφυκε καὶ πῇ διαφέρειν, ἀκριβέστατος κριτής· τὰ τε σημεῖα διελὼν τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασι, καὶ εἰς τεκμηρίων ¹¹ δόξαν ἀγαγεῖν δυνατώτατος, καὶ τὰς ἐκ τῶν ἡθῶν γε ¹² πίσεις ἀξιολόγως πάνυ κατασκευάζειν ἔμοιγε δοκεῖ. πολλὰς μὲν γὰρ ἐκ τῆ βίης καὶ τῆς φύσεως, πολλὰς δ' ἐκ τῶν προτέρων πράξεων καὶ προαιρέσεων ἀξιόπιστα ποιεῖ τὰ ἡθῇ. ὅταν δὲ μηδεμίαν ἀφορμὴν παρὰ τῶν πραγμάτων τοιαύτην λάβῃ, αὐτὸς ἡθοποιεῖ καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστὰ, προαιρέσεις τε αὐτοῖς ἀξείας ὑποτίθει ¹³, καὶ πάθη μέτρια προσάπτων ¹⁴ καὶ λόγους ἐπεικεῖς ἀποδίδας· καὶ ταῖς τύχαις ἀκόλως φρονέοντας εἰσάγων, καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑδίοις ἀχθο-

Ego nullus dubitavi pro vulgari lectione δικαστής dare ἄριστος εἰκασής.

11. τεκμηρίων.] Antea coniiciebam τεκμηρίων. nunc confirmatus auctoritate codicis Helmstad. plane, quin ita sit scribendum non dubito. Sensus est apertus. Lysias τὰ σημεῖα ita callide tractare potest, ut τεκμηρίων vim consequantur. quomodo autem σημεῖα, τεκμήρια, εἰκός et παράδειγμα differant, diligenter explicat Aristoteles, e quo totum hunc locum excerpisse videtur Dionysius. v. Rhetor. I. 2. 38. seqq. et II. 25. 9. seqq. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

12. γε.] aut cum δὲ mutandum videtur, aut sic leg. ἡθῶν τε καὶ παθῶν πίσεις.

13. ὑποτίθεις.] Fort. περιτίθεις. Sic Dionys. ed. Sylb. p. 189. I. ἡ [λέξει] κέχρηται ἡρόδοτος ξέρῃ περιτίθεις τὸν λόγον. et 85, 18. ὁ γὰρ γάμος εὐδὺς καὶ σωφροσύνης δόξαν περιτίθῃσι τοῖς ἀνθρώποις. Longin. p. 153. ed. Cel. Μοι τὴν δ' ἀπότομον ἀπειλήν τῷ θυμῷ τῆ ἡγεμόνος περιέθηκεν. Diog. Laert. p. 70. ed. Steph. κέλτανι περιέειναι τὴς λόγους. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

14. προσάπτων.] sic dedi pro vulgari προσάπων.

αἰχθεμένους καὶ λόγοις καὶ ἔργοις, τὰ δὲ δίκαια προαι-
 ρημένους ποιεῖν¹⁵, καὶ πάντα παραπλήσια τέτοις, ἐξ
 ὧν ἐπιεικές ἂν καὶ μέτριον ἦθός φανεῖται, κατασκευά-
 ζων. περὶ δὲ τὰ πάθη μαλακώτερός ἐστι, καὶ ὅτε αὐ-
 ξήσεις, ὅτε δαινώσεις, ὅτε οἰκτὴς, ἢ ὅσα τέτοις ἐστὶ
 παραπλήσια, νεανικῶς πάνυ καὶ ἑρβώμενως κατασκευ-
 άσαι δυνατός. ἢ δὲ δὴ ταῦτα ἐπιζητεῖν παρὰ Λυσίῃς.

Καὶ τοῖς ἐπιλόγοις δὲ, τὸ μὲν ἀνακεφαλαιωτικὸν
 τῶν ῥηθέντων μέρος μετρίως τε καὶ χαριέντως ἀπαριθ-
 μεῖ, τὸ δὲ παθητικὸν ἐκείνο, ἐν ᾧ παρακλήσις τε καὶ
 ἔλεος καὶ δέησις καὶ τὰ τέτοις ἀδελφὰ ἐνεσιν, τῷ προση-
 κόντος ἐνδεεστέρας ἀποδίδωσι.

Τοιοῦτος μὲν δὴ ἐστὶν ὁ Λυσίῃς χαρακτήρ, ὡς ἐγὼ δό-
 ξης ἔχω περὶ αὐτοῦ. εἰ δὲ τις ἄλλα παρὰ ταῦτα ἔγνω-
 κε, λεγέτω. καὶ ἢ πιθανώτερα, πολλὴν αὐτῷ χάριν
 εἰσομαι. ἵνα δὲ βέλτιον τῷ βυλομένῳ γένηται μαθεῖν,
 εἴτε ὀρθῶς ἡμεῖς ταῦτα καὶ προσηκόντως πεπεισμεθα,
 εἴτε καὶ διημαρτήκαμεν τὴν κρίσιν, τὴν ἐξέτασιν ἀπὸ
 τῶν ὑπ' ἐκείνῃ γραφέντων ποιήσομαι προχειρισάμενός
 τινα λόγον. ἢ γὰρ ἐγχαῶρε πολλοῖς χρῆσθαι παραδείγ-
 μασιν. ἐξ ἐκείνῃ δὲ τὴν τε προαίρεσιν καὶ τὴν δύναμιν
 τῷ ἀνδρὶ ἐπιδείξομεν, ἀποχερὴν οἰόμενοι ψυχῇς εὐ-
 παιδεύτοις¹⁶ καὶ μετρίαις, μικρὰ τε μεγάλων καὶ ὀλί-
 γα πολλῶν γενέσθαι δείγματα. ἐστὶ δὲ ὁ λόγος ἐκ τῶν
 ἐπιτροπικῶν, ἐπιγραφόμενος κατὰ Διογενίτονος· ὑπό-
 δεσιν δὲ ἔχων τοιάνδε. Διόδοτος, εἰς τῶν μετὰ Θρασύλλῃς
 κηταλεγέντων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, μέλλων ἐκ-
 πλεῖν εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ Γλαυκίππῃς ἀρχόντος, ἔχων

N 4

νηπια

15. ποιεῖν.] sic dedi de meo pro vulgari ποιῶν.

16. ἀπαιδεύτοις.] Stephanus et Sylburgius, ἐκ ἀ-
 παιδεύτοις. minore cum mutatione legas, ψυχῇς εὐ-
 παιδεύτοις, animis eruditis et modestis. Sic init. Epist.
 ad Pompeium: ἐπιστολὴν εὐπαιδευτον· et in Lib. de Thu-
 cyd. Idiom. τῶν εὐπαιδευτῶν· et alibi. MARKLAND.

νήπια παιδιά, διαθήκας ἐποίησατο, καταλιπὼν αὐτοῖς ἐπίτροπον, τὸν ἑαυτῷ μὲν ἀδελφὸν Διογείτονα, τῶν δὲ παιδίων θεῖόν τε καὶ πάππον ἀπὸ μητέρος. αὐτὸς μὲν ἔν ἐν Εφέσῳ μαχόμενος ἀποθνήσκει· Διογείτων δὲ παῖσαν τὴν ἑτίαν τῶν ὀρφανῶν διαχειρισάμενος, καὶ ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων ἑδὲν ἀποδείξας, αὐτὸς ἔτι περιὼν κατηγορεῖται πρὸς ἑνὸς τῶν μενρακίων δοκίμασθέντος, κακῆς ἐπιτροπῆς. λέγει δὲ κατ' αὐτῷ τὴν δίκην ὁ τῆς ἐκείνου μὲν θυγατριδῆς, τῶν δὲ μενρακίων ἀδελφῆς ἀνὴρ. πρῆλαβον δὲ τὴν ὑπόθεσιν, ἵνα μᾶλλον γένηται καταφάνες, εἰ μετρία καὶ προσηκὺς ἀρχῇ κέχρηται.

* Εἰ μὲν μὴ μεγάλα, κ. τ. λ. v. p. 892.

Τῷτο τὸ προοίμιον ἀπάσας ἔχει τὰς ἀρετάς, ὅσας δὲ τὸ προοίμιον ἔχειν. δηλώσῃσι δὲ οἱ κανόνες αὐτῷ παρατεθέντες οἱ τῶν τεχνῶν ¹⁸. ἅπαντες γὰρ δὴ πε παραγγέλλουσιν οἱ συνταξάμενοι τὰς τέχνας, ὅταν ἡ πρὸς οἰκείας ὁ ἀγὼν, σκοπεῖν, ὅπως μὴ πονηροὶ μηδὲ φιλοπράγμονες οἱ κατήγοροι φανήσονται· κελεύσῃσι τε, πρῶτον μὲν τὴν αἰτίαν εἰς τὰς ἀντιδίκας περιῖσταναι καὶ τῷ ἐγκλήματος καὶ τῷ ἀγῶνος, καὶ λέγειν, ὅτι μεγάλα ἀδίκηματα ¹⁹. καὶ ἐκ ἐνῆν αὐτὰ μετρίως ἐνεγκεῖν· καὶ ὅτι ὑπὲρ ἀναγκαιοτέρων προσώπων ὁ ἀγὼν καὶ ἐρήμων, καὶ ἡττον ὑπεροφθῆναι ἀξίων, οἷς μὴ βοηθῶντες, κακίαις ἀν' ἐφάνησαν· καὶ ὅτι προκαλέμενοι τὰς ἀντιδίκας εἰς διαλλαγὰς, καὶ φίλοις τὰ πράγματα ἐπιτρέποντες, καὶ τὰ δυνατὰ ἐλαττωσθαι ὑπομένοντες, ἑδενὸς ἡδυνήθησαν τυχεῖν τῶν μετρίων. Ταῦτα μὲν δὴ παραγγέλλουσι ποιεῖν οἱ τεχνογράφοι, ἵνα τὸ ἥθος τῷ λέγον-

18. τῶν τεχνῶν.] legi vult Taylor τῶν τεχνικῶν. fine causa, si quid intelligo.

19. μεγάλα ἀδίκηματα.] Scripsit, opinor, μεγάλα τ' ἀδίκηματα, vel τὰ ἀδίκηματα MARKLAND.

λέγοντος ἐπιεικέστερον εἶναι δόξη. δύναται δὲ αὐτοῖς εὐνοίαν τῷτο ποιεῖν, καὶ ²⁰ ἐς κράτιστον τῆς κατασκευῆς μέρος. ταῦθ' ὁρῶ πάντα διὰ τῆ προοιμίας τῆδε γεγονότα. Καὶ μὴν εἰς γε τὸ εὐμαθεῖς τῆς ἀκροατῆς ποιῆσαι, κελευσσι συσρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασταί· καὶ οἷά περ ἂν ἦ τὰ μέλλοντα λέγεσθαι, τοῦτο καὶ τὸ προοίμιον ὑποτίθεσθαι ἀπ' ἀρχῆς, καὶ δεῖγμα τῆ πρᾶγματος ποιημένης, εὐθύς ²¹ ἀπ' ἐνδυμημάτων περᾶσθαι ἀρχεσθαι. ἔχει δὴ καὶ ταῦτα τὸ προοίμιον. Ἐτι περὶ τῆς προσοχῆς ὥδ' ὡς τεχνολογῶσιν· ὅτι δὲ τὸν προσεκτικὸς μέλλοντα ποιεῖν τῆς ἀκροατῆς, καὶ λέγειν θαυμαστά καὶ παράδοξα, καὶ δεῖσθαι τῶν δικαστῶν αἰκῆσαι. Φαίνεται δὲ καὶ ταῦτα πεποικηκώς ὁ Λυσίας καὶ προσέτι ἰδίῳ τοῖς λείον τῆς ἐρμηνείας, καὶ τοῖς ἀφελῆς τῆς κατασκευῆς, ὧν μάλιστα δεῖ τοῖς ὑπ' ἐκείνων ²² προοιμιαζομένοις. ἄξιον δὲ καὶ τὴν διήγησιν ὡς ὠκονόμηται καταμαθεῖν. ἔχει δὲ ὅτως.

Ἀδελφοί ἦσαν, ὧ ἄνδρες δικασταί, κ. τ. λ. v. p. 894.

Ἰνα δὲ καὶ ὁ τῶν ἀποδείξεων χαρακτηρ καταφανῆς γένηται, θήσω καὶ τὰ ἐπὶ τύτοις λεγόμενα. τὰς μὲν οὖν ἰδίας πίσεις, ὡς οὐ πολλῶν ἔτι λόγων δεομένας, δι' αὐτῶν βεβαιούται τῶν μαρτύρων, ὃδὲν ἕτερον ἢ τῷτο εἰπῶν, «Πρῶτον μὲν ἐν τῶτων ἀνάβητέ μοι μάρτυρες.»

N 5

τὰ

20. καὶ ἐς.] Fortè, ἢ (sc. εὐνοία) ἐς κράτιστον τῆς κατασκευῆς μέρος. MARKLAND.

21. εὐθύς.] καὶ, quod huic aduerbio praeponunt vulgatae, deleui auctore Sylburgio.

22. ὑπ' ἐκείνων.] Sylburgius legit, ἀπ' ἐκείνων, ab illis. A quibus? nihil enim praecessit, quod huic sensui conuenire potest. Lege, ἐπ' ἐκείνων, coram illis, sc. δικαστῶν, iudicibus, quae maxime necessaria sunt iis, qui coram tribunali prooemiis utuntur: nempe in veris causis, non in fictis Rhetorum et Sophistarum λογομαχίαις. MARKLAND.

τὰ δὲ τῷ 23 ἀντιδίκου δίκαια διχῇ νείμας, ὡς τὰ μὲν ἰομολογήσαντος αὐτῷ λαβεῖν, καὶ εἰς τὰς τροφαῖς τῶν ὀφειλῶν ἀνηλωκέαι σκηψαμένῃ, τὰ δὲ ἐξάρεν γεννηθέντος ἐληφέναι, καὶ πεῖτα ἐλεγχθέντος, ὑπὲρ ἀμφοτέρων ποιῆται τὸν λόγον. τὰς τε 24 δαπάνας ἔχ' αἷς ἐκεῖνος ἀπέφηνε γενέσθαι λέγων, καὶ περὶ τῶν ἀμφιβόλων τὰς πένσεις ἀποδιδέει.

Ἀξιῷ τοίνυν, ὃ ἄνδρες δικασαὶ, κ. τ. λ. v. p. 904.

Ἐν μὲν δὴ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις μαλακώτερος, ὥσπερ ἔφην 25. βύλεται μὲν γὰρ ὑψηλότερος εἶναι καὶ
μεγα-

23. τῷ ἀντιδίκου.] Articulum praeposui, quo carent vulgatae.

24. τὰς τε.] Distinguo ac lego, ποιῆται τὸν λόγον, τὰς τε δαπάνας — ἐλέγχων, καὶ περὶ etc. Sylburgius quoque legit τε pro δέ. MARKLAND.

τε.] sic dedi, pro vulgari δέ.

25. ἔφην.] Post ἔφην nonnulla deesse videntur. haec enim non cohaerent. MARKLAND.

Acute animaduertit Marklandus aliquid hic deesse. Nam ἐν μὲν δὴ indicat conclusionem loci pertractati περὶ τῶν ἀποδείξεων, de quibus inceperat dicere. Τοῖς ἐπιδεικτικοῖς autem et paulo post θήσω δὲ καὶ τέτων transitionis ad orationes ἐπιδεικτικὰς vestigia habent. Deinde Dionysius Lysiam μαλακώτερον dixit non tam in ἐπιδεικτικοῖς λόγοις, quam in πάθεισιν et ἀποδείξεσιν. v. p. 74. col. 2. v. 30. Conf. Dionys. ed. Sylburg. p. 107. 43. ἐν οἷς (ἀποδεικτικοῖς καὶ παθητικοῖς λόγοις) ὁ μὲν Λυσίας ἀπλῆσερός τις ἔστω, et p. 109. 34. vbi etiam male scribitur ἐπιδεικτικοῖς pro ἀποδ. quod aperte docet orationis συνάφεια et Sylburg. ad h. l. Denique nullum exemplum epilogi commemoravit, de quo tamen etiam dicere constituerat. v. p. 73. 1. 3. coll. p. 75. 1. 3. et 13. Ex his satis puto apparere aliquid deesse. quod etsi sine ope codd. restitui vix potest, in-

μεγαλοπρεπέστερος. καὶ τῶν γε καὶ ἑαυτὸν ἢ πρότερον
 ῥητόρων ἀκμασάντων ἕθενός ἀν' ὁρᾷ εἶναι καταδεέστε-
 ρος· οὐ διεγείρει δὲ τὸν ἀκροατὴν, ὥσπερ Ἰσοκράτης, ἢ
 Δημοσθένης. Θήσω δὲ καὶ τέτων παράδειγμα. ἔστι δὴ
 τις αὐτῶ πανηγυρικός λόγος, ἐν ᾧ πείθει τῆς Ἑλληνας,
 ἀγομένης Ολυμπιάσι τῆς πανηγύρεως, ἐκβάλλειν Διο-
 νύσιον τὸν τύραννον τῆς ἀρχῆς, καὶ Σικελίαν ἐλευθερώ-
 σαι· ἄρξασθαι τε τῆς ἑχθρας αὐτίκα μάλα, διαρπά-
 σαντας τὴν τῷ τυράννῳ σκηνὴν χρυσῷ τε καὶ πορφύρᾳ
 καὶ ἄλλῳ πλούτῳ πολλῷ κεκοσμημένην. ἔπεμψε γὰρ
 θεωρὸς εἰς τὴν πανήγυριν ὁ Διονύσιος ἄγοντας θυσίαν τῷ
 θεῷ. μεγαλοπρεπὴς τε καταγωγή τῶν θεωρῶν ἐγένετο
 ἐν τῷ τεμένει καὶ πολυτελής, ἵνα θαυματούχῃ μᾶλλον
 ὁ τύραννος ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος. ταύτην λαβὼν τὴν ὑπό-
 θεσιν, τοιαύτην πεποιήται τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου.

Ἀλλων τε πολλῶν καὶ καλῶν, κ. τ. λ. v. p. 911.

Ἐνὸς ἔτι παράδειγμα Θήσω λόγου συαβουλευτικοῦ·
 ἵνα καὶ τέτου τοῦ γένους τῷ λόγῳ ὁ χαρακτήρ γένηται
 σαφής. ὑπόθεσιν δὲ περιέληφε περὶ τοῦ μὴ καταλύσαι
 τὴν πάτριον πολιτείαν Ἀθήνησι. τοῦ γὰρ δήμου κατελ-
 θόντος ἐκ Πειραιῶς, καὶ ψηφισαμένῃ ²⁶ διαλύσασθαι
 πρὸς

terim tamen expleri poterit hoc modo. ἐν μὲν δὴ ταῖς
 ἀποδείξεσι καὶ πάθεσι καὶ ὅλως τοῖς δικανικοῖς λόγοις
 μαλακώτερος, ὥσπερ ἔφην. Τοιοῦτος δὲ τίς μοι εἶναι
 δοκεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις. βέλεται — Δη-
 μοσθένης. Θήσω δὲ καὶ τέτων (scil. τῶν ἐπιδεικτικῶν
 λόγων) παραδείγματα. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

Nil deest, modo legas, ἐν μέντοι τοῖς.

26. ψηφισαμένῃ διαλύσασθαι.] Hudsonus legi vult
 τὰς πρὸς τὰς ἐν ἅσαι ἑχθρας. male, vt videtur. cen-
 ties enim haec omittuntur. v. Aeschin. contra Ctesiph.
 p. 482. ed. Lipf. Aelian. V. H. 12. 3. Theophrast. Cha-
 ract. 13. περὶ ἀκακίας. ἀμφοτέρων βελομένων διαλύ-
 σθαι. ΜΑΤΤΗΑΕΙ.

Θίππου πείσαντος αὐτὸν φίλον ὄντα, καὶ ξένον, πλού-
ται¹ διαφέρων· ὡς δὲ τινες ἐκπεσόντα τῶν Συρακουσῶν,
ἡνίκα ὑπὸ Γέλωνος ἐτυραννέοντο· γενόμενος Αἰθήνησιν ἐπὶ
Φιλοκλέους ἄρχοντος τοῦ μετὰ² Φρασικλῆ κατὰ τὸ
δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς³ καὶ δευτέρας Ολυμπιάδος,
τὸ μὲν πρῶτον συνεπαιδεύετο τοῖς ἐπ. Φανεστάτοις Αθη-
ναίων· ἐπεὶ δὲ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν τὴν ὑπερονθου-
ρίους μετονομασθεῖσαν⁴ ἔτελεν ἡ πόλις, ὥχετο σὺν τῷ
πρεσβυτάτῳ ἀδελφῷ Πολεμάρχῳ (ἦσαν γὰρ αὐτῷ καὶ
5 ἄλλοι δύο⁶ Εὐδίδος καὶ Βράχυλλος) τῷ πατρὸς ἤδη τε-
τελευτηκότος, ὡς κοινωήσαν τοῦ κλήρου, ἔτη γεγονώς
πεντεκαίδεκα, ἐπὶ Πραξιτέλους ἄρχοντος· καὶ κεῖ διέμει-
νε παιδευόμενος παρὰ Τισίᾳ, καὶ Νικίᾳ τοῖς Συρακουσίοις·
ἠτησαμένός τε οἰκίαν καὶ⁷ κλήρῳ λαχὼν ἐπολιτεύσατο,
ἕως⁸ Κλεάρχου τοῦ Αἰθήνησιν ἄρχοντος, ἔτη⁹ ἐξήκον-
τα τρία. Τῷ δὲ ἐξῆς Καλλία Ολυμπιῶδι ἐνενηκοστῇ δευ-
τέρᾳ, τῶν κατὰ Σικελίαν συμβάντων Αθηναίοις, καὶ κη-
νήσεως γενομένης τῶν τε ἄλλων συμμάχων καὶ μάλιστα
τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκούντων, αἰτίαθεῖς Ἀττικίζειν ἐξέπεσε
μετ' ἄλλων¹⁰ τριῶν. Παραγενόμενος δ' Αἰθήνησιν ἐπὶ
Καλλίου τοῦ μετὰ Κλεόκρητον ἄρχοντος, ἤδη τῶν τετρα-
κοσίων κατεχόντων τὴν πόλιν, διέτριβεν αὐτόθι. τῆς δὲ
ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμχίας γενομένης, καὶ τῶν τριά-
κοντα παραλαβόντων τὴν πόλιν, ἐξέπεσε, ἑπτὰ ἔτη
μείνας, ἀφαιρεθεὶς τὴν οὐσίαν, καὶ τὸν ἀδελφὸν Πολέ-
μαρχον· αὐτὸς δὲ διαδράς ἐκ τῆς οἰκίας, ἀμφιθύρου οὐ-
σης,

1. Anne διαφέροτα? Vid. Nos in *Vita Lyfiae*.
2. l. Φρασικλείδῃ. 3. Dele καὶ δευτέρας,
4. ἔτελε Cod. Petau.
5. Hoc videtur esse ambigendum.
6. Εὐδήμος Xyl. Rectius cum *Platone* Εὐθύδημος.
7. κλήρου τυχῶν Phetius. 8. l. Κλεοκρίτου.
9. Alii τριάκοντα τρία legunt, alii ὥστε τριάκοντα.
10. l. τριακοσίων.

σης, ἐν ἣ ἐφυλάσσετο ὡς ἀπολούμενος, διῆγεν ἐν Με-
γάροις. ἐπιθεμένων δὲ τῶν ἀπὸ Φυλῆς τῇ καθόδῳ, ¹¹ ἐ-
πεὶ χρησιμώτατος ἀπάντων ὤφθη, χρήματά τε παρα-
σχὼν δραχμαὺς δισχιλίας, καὶ ἀσπίδας διακοσίας· πεμ-
φθεὶς ¹² δὲ σὺν Ερμᾶν ἐπικούρους ἐμισθώτατο τριακο-
σίους ¹³ δύο, ἐπισέ τε τάλαντα δοῦναι ¹⁴ Θρασύλαιον
τὸν Ηλεῖον, ξένον αὐτῷ γεγονότα. ἐφ' οἷς γεράσαν-
τος αὐτῷ Θρασυβέλου πολιτείαν μετὰ τὴν καθόδον ἐπὶ
ἀναρχίας τῆς πρὸς Εὐκλείδου, ὁ μὲν δῆμος ἐκύρωτε τὴν
δωρεάν. ἀπενεγκαμένου δὲ Αρχίνου γραφὴν παρανόμων
διὰ τὸ ἀπροβέβυτον εἰσαχθῆναι, ἔλῳ τὸ ψήφισμα·
καὶ οὕτως ἀπελαθεὶς τῆς πολιτείας, τὸν λοιπὸν χρόνον
ᾤκησε ἰστοτελὴς ἄν· καὶ ἐτελεύτησεν αὐτῷ, ¹⁵ ὀγδοή-
κοντα τρία ἔτη βίου, ἢ, ὥς τινες, ἕξ καὶ ἐβδομήκοντα,
ἢ ὥς τινες, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα· ἰδὼν Δημοσθένην μερᾶ-
κιον ὄντα. γεννηθῆναι δὲ φασιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἀρχοντος.
Φέρονται δ' αὐτῷ λόγοι τετρακόσιοι εἰκοσιπέντε. τούτων
γνησίους φασὶν οἱ περὶ Διονύσιον, καὶ Καικίλιον εἶναι δια-
κοσίους τριάκοντα, ἐν οἷς δις μόνον ¹⁶ ἠττησθαι λέγεται.
¹⁷ ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ ὃν ὑπὲρ τῷ ψηφίσματος ἐγράψατο
Αρχῖνος τὴν πολιτείαν αὐτοῦ περιέχων, καὶ κατὰ τῶν
τριακόν-

11. 1. ἐπιχρησιμώτατος. 12. τε Cod. Petau.

13. Istud duo pertinet ad comma proximum. Vid.
nos in *Lyfiae Vita*.

14. Θρασυδαῖον alii.

15. Mira haec differentia, ὀγδοήκοντα τρία ἔτη
βίου — ἢ, ὥς τινες, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα. Haec cine ex-
spectabas ab ἀκριβεῖα Plutarchi?

16. ἠττηθῆναι Cod. Petau.

17. F. ἔστι δ' αὐτῷ καὶ ὑπὲρ τῷ ψηφίσματος οὐ ἐγρά-
ψατο Αρχῖνος (sc. παρανόμων) τὴν πολιτείαν αὐτοῦ
περιελών.

18. Vel glossa est ad τοῖς ἰδιώταις, vel legendum
τὰς πάλαι (ἀρχαῖς sc.) vel τὰς πλείους, vt Photius.

τριάκοντα ἕτερος. Εγένετο δὲ πιθανώτατος καὶ βραχυτάτος, τοῖς ἰδιώταις ¹⁸ τοῖς πολλοῖς λόγους ἐκδῆς. εἰσι δ' αὐτῷ καὶ τέχνηαι ῥητορικαὶ πεποιημένα, καὶ ¹⁹ δημηγορία, ἐπιστολαὶ τε καὶ ἐγκώμια, καὶ ἐπιτάφιοι καὶ ἐρωτικοί. ²⁰ Σωκράτους ἀπολογία ἐσοχασμένη τῶν δικασῶν. δοκεῖ δὲ τὴν κατὰ λέξιν εὐκολος εἶναι, δυσμίμητος ὦν. ²¹ Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λόγῳ ἐρασῆν αὐτόν Φησι γεγονέναι Μετανείρας ὁμοδούλου τῇ Νεαίρα. ὕστερον δὲ ἔγημε Βραχυῶ του τοῦ ἀδελφοῦ θυγατέρα, μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ, ὡς δεινотάτα εἰπεῖν, καὶ Ἰσοκράτης πρεσβυτέρου. ἐποίησε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα Φίλισκος ὁ Ἰσοκράτους μὲν γνώριμος, ἑταῖρος δὲ Λυσίου· δι' οὗ Φανερόν ὡς προέλαβεν τοῖς ἔτεσιν, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος εἰρημένων ἀποδείκνυται. ἔχει δὲ οὕτως,

²² Καλλιππης θύγατερ, πολυγέρε, φροντίδι δείξεις
Εἴτι φρονεῖς, * * καὶ τι περισσὸν ἔχεις.

Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεταρμωσθέντα, καὶ ἄλλοις

Εν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,

Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσιδαῖμον,

Δόντα καταφθιμένον καὶ σοφῷ αἰδάνατον·

Ὅς τέτ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταρον ἅπασι,

Καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετὴν.

Συνέγραψε δὲ λόγον καὶ Ἰφικράτης τὸν μὲν πρὸς Ἀρμόδιον, τὸν δὲ πρὸς Σίας ²³ κρίνων Τιμόθεον, καὶ ἀμφοτέρους

19. F. δημηγορίαι.

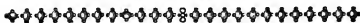
20. καὶ Σωκράτους ἀπολογία. Cod. Petau.

21. Haec ex Athenaeo l. 13.

22. In MSS. nonnullis ω Καλλιππης, in metro quarto pro Εν κόσμοισι Cod. Petau. habet Εν κόσμῳσι. in sexto, idem Cod. καταφθιμένων.

23. Pro κρίνων idem Cod. κρίνον, lege κρίνοντι, reuocata syllaba τι ex voce subsequenti. Ἰφικράτης — κρίνοντι Τιμόθεον. Nihil verius.

ρους ἐνίκᾳ. Αναδεξαμένου δὲ Ἰφικράτους τὰς τοῦ Τιμο-
θέου πράξεις, ταῖς εὐθύταις ἀναλαβὼν τὴν τῆς προδο-
σίας αἰτίαν ἀπολογεῖται διὰ τῆς Λυσίου λόγου. καὶ αὐ-
τὸς μὲν ἀπελύθη, ὁ δὲ Τιμόθεος ἐζημιώθη πλείοις χρή-
μασι. ἀνέγνω δὲ καὶ ἐν τῇ Ολυμπιακῇ πανηγύρει λό-
γον μέγιστον, διαλαγέοντας τὴς Ἑλλήνας καταλύσαι Διο-
νύσιον.

LYSIAE VITA

EX PHOTIO COD. CCLXI.

Ανεγνώσθησαν Λυσίου λόγοι διάφοροι. Φέρονται δ' αὐ-
τοῦ εἰκοσιπέντε καὶ τετρακόσιοι, ὧν τοῖς γνησίοις
τρεῖς καὶ τριάκοντα καὶ διακόσιοι ἐγκρίνασι. ἐν οἷς οἷς
μόνον τὸ ἔλαττον ἐνεγκὲν τῇ λέξει πρὸς τὴς ἀνταγωνι-
σὰς κοιδάκις ἀγωνισάμενος λέγεται. ἔσι δὲ τοῖς λόγοις
βραχυτάτος τε καὶ πιθανώτατος, καὶ τῷ δοκεῖν μὴ δε-
νῶς λέγειν, εἴπερ τις ἄλλος δεινότητος. ἀλλὰ γὰρ καὶ εὐ-
κολος εἶναι δοκῶν, ἔδεν ἔλαττον δυμιμήτης ἐπιδείκνυται.
τὴς μέντοι γε τῶν λόγων πλείους ἰδιώταις ἐκδεδωκέναι λέ-
γεται. συγκεφαλαιῶσι δὲ τὴς λόγους αὐτῆς δημηγορίας,
ἐπισολαί, ἐγκώμια, ἐπιτάφιοι, ἐρωτικοί, καὶ Σωκρά-
της ἀπολογία. ἔσι μὲν ἐν ἑκ ὀλίγοις αὐτῆς λόγοις ἡθι-
κός. γίνεται δὲ κατὰ τὴν διάνοιαν ὁ ἡθικός, ὅταν χρη-
στὴν ἔχη προαίρεσιν, καὶ πρὸς τὰ βελτίω ἐπέυσαν. εἴθι
ἢ χρηστὴν φιλῶς τὰ πραχθέντα λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὴν γνώ-
μην συνάπτειν, μεθ' ἧς ἐπράττετο ἕκαστον. οἷον ἂν μὲν
χαλεπαῖ εἶη, καὶ πρὸς φίλους ἢ ἄλλως μετρίως, τὴν ἀνάγκη
αἰτιάσθαι, ἂν δὲ ἀμείνω, τὴν προαίρεσιν. αὕτη δὲ
μάλιστα πιθανὴ γίνεται, εἰ τὴν αἰτίαν προσλάβοι. τὰς
μέντοι

μέντογε αἰτίας ἢ χρητὶ τῷ λυσιτελεῖς ἐνεκα παραλαμβάνειν. Φρονίμω γὰρ μᾶλλον ἢ χρηστῷ καὶ εὐγνωμόνως τὰ τοιαῦτα. χαλεπὸς δὲ ὁ τρόπος φυλάξαι, διὸ καὶ Λυσίας ἐν αὐτῷ φαίνεται πολλὰς διαμαρτάνων. Θαυμάζονται μὲν τινεὶ γε αὐτῷ ἄλλοι λόγῳ καὶ δὴ καὶ ὁ πρὸς Διογείτονα ἐπιτροπῆς· πειθανήν τε γὰρ καὶ καθαράν τὴν διήγησιν ποιῆται. ἀλλ' ἔκ εὐθὺς ἐπὶ τὰς αὐξήσεις καὶ τὰς δεινώσεις, ὅπερ πολλοὶ πάσχωσιν, ὑπάγεται. καὶ γὰρ ἂν ἔσιν οἰκεία τὰ τοιαῦτα τῆς πρώτης διδασκαλίας τῷ πράγματι, ἀλλ' ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χώραν ἔχει καταλέγεσθαι. καὶ πολλὴν δὲ καθαρότητα καὶ σαφήνειαν ἐν τε τοῖς πράγμασι καὶ ταῖς λέξεσιν ἀπ' αὐτῆς τῆς τοῦ λόγου προβάλλεται ἀρχῆς, ὥσπερ καὶ τὸ σχῆμα κατ' εὐθείαν ἀεμόζον ἀφηγήσει, καὶ τὸ μηδὲν τῶν ἐξωθεν συνεφέλεσθαι. τὸ δὲ τῆς ἀρμονίας, αὐτῷ κάλλος οὐ παντός ἐστιν αἰσθάνεσθαι, καὶ γὰρ δοκεῖ μὲν ἀπλῶς καὶ ὥς ἔτυχε συγκεῖσθαι, εἰς ὑπερβολὴν δὲ κόσμῳ κατεσκευάσθαι. καὶ ἀπλῶς, ὁ λόγος ἀξίος θαυμάσαι κατὰ τε τὰ σχήματα καὶ τὰ νοήματα, καὶ τὰ ὀνόματα, καὶ τὴν ἐναρμόνιον τῶν συνθήκην, καὶ τὴν εὐρεσιν καὶ τάξιν τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ ἐπιχειρημάτων ἡ ἀμφιβάλλεται μὲν ὁ παρ' ἐνίοις περὶ τῆς σηκῆς λόγος, ὁ σηκὸς δὲ νῦν εἶδος ἐστὶν ἱερᾶς ἐλαίας ἀλλ' ὅτι μὲν γνήσιος Λυσίου ἐκ τε τῶν κεφαλαίων δηλον, καὶ ἐκ τῶν περὶ αὐτῷ ἐπιχειρημάτων, ἐξ αὐτῷ γε τῷ προοιμίου, τῆς τε διηγήσεως, καὶ τῷ ἐπιλόγῳ. πάννυ γὰρ δαιμονίως, καὶ κατὰ τὴν εἰδισμένην τῷ ἀνδρὶ ἐν τῇ ἀπλότητι δεινότητά ἐστιν ἐξεργασμένα ταῦτα καὶ τὸ κατ' ἐνθύμημα, ἀλλὰ μὴ κατ' ἐπιχείρημα προάγειν τὰς ἀποδείξεις, τῷ Λυσίῳ μάλιστα τὸ ἰδίωμα ἀπαγγέλλει. ἀλλὰ καὶ τὸ μὴ καθ' ἐν διατρίβοιτα μηχανεῖν τὸν λόγον, τῆς τῷ Λυσίῳ ἐστὶν ἀκρίβειας· καὶ τὸ εὐπαγές τῶν λόγων καὶ τὸ διὰ βραχυτήτος πολλὴν παρέχειν ἡδοιήν· ὁ μετὰ γε Δημοσθένει οὗτος μόνος τῶν ἁλ-

λων

1. F. ἀμφιβάλλεται μὲν παρ' ἐνίοις ὁ π. τ. σ. λόγος.
 Lysias Tom. II. O

λων ἡτόρων φαίνεται κατορθώσας· καὶ τὸ κάλλος δὲ τῆς διατυπώσεως, ἐν ᾧ μήτε Πλάτωνος, μήτε Δημοσθένους, μήτε Αἰσχίνου τὸ ἐλαττόν ἐστιν ἀπνευγμένος. Ἰδιώμα δὲ Λυσίου, καὶ τὸ τὰς ἀντιθέσεις προάγειν, μηδαμῶς μὲν ἐμφανίσας τὸ ἐπιβεβλημένον, τὸ δὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐκτετασμένον δεικνύειν. Τεκμήριον δὲ τῆς Λυσιακῆς δυνάμεως, καὶ τὸ ἐν πάσῃ τῇ περιόδῳ τῶν κώλων εὐάρεστον, καὶ μετὰ καθαρότητος εὐανθές. Παῦλος δὲ γε ὁ ἐκ Μυσίας, τὸν τε περὶ τῆ σικυῶ λόγον, οὐδὲν τῶν εἰρημένων συγχεῖς, τῆς τε γνησιότητος τῶν Λυσιακῶν ἐκβάλλει λόγων· καὶ πολλὰς καὶ καλὰς ἄλλους εἰς νόθους ἀπορρέψάμενος πολλὰς καὶ μεγάλας τὴς ἀνθρώπου ἀφελείας ἀπετέρησεν, ἔχ' εὐρίτκομένων ἐτι τῶν ὑπὸ διαβολὴν πεσόντων. ἅπαξ γὰρ ἀποκριθέντες παρεωράθησαν, ἐπικρατετέρας τῆς διαβολῆς ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν, ἢ τῆς ἀληθείας γεγεννημένης. Εἰσι δὲ ὁ Λυσίας δεινὸς μὲν παθίνασθαι, ἐπιτήδειος δὲ τὴς πρὸς αὐξήσιν διαθεῖναι λόγους. Τινὲς μὲν ἔν τῶν περὶ τὰς ῥητορικῶς διατριβόντων λόγους ἐκ ὀρθῶς ὑπήχθησαν εἰπεῖν περὶ Λυσίου, ὡς ἀποδείξαι μὲν τὰ ἐγκλήματα, παρ' ὄντινα ἔν τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν, τὸ προκεκριμένον ἔχει· αὐξήσας δὲ ταῦτα πολλῶν ἐνδεής. καὶ γὰρ ἐλέγχοντα φανερώς ὑπὸ τῶν αὐτῶν λόγων, πολὺ τῆς ἐπ' αὐτὸ διασφαλλόμενοι κρίσεως· καὶ μάλιστα γὰρ τέτλης ὁ κατὰ Μνησιπολέμῃ διελέγχει. Θαυμαστῶς γὰρ τὴν κατηγορίαν πρὸς μέγεθος οὗτος κῦξῃσε. Κακίλιος δὲ ἀμαρτάνει, εὐρετικὸν μὲν τὸν ἄνδρα, εἴπερ ἄλλον τινα, συνομολογῶν, εἰκονομῆσαι δὲ τὰ εὐρεθέντα ἔχ' οὕτως ἱκανόν. καὶ γὰρ καὶν τέτῳ τῷ μέρει τῆς ἀρετῆς τοῦ λόγου ἔδενος ὀράται φαυλότερος. Εἶδε δὲ μειράκιον Δημοσθένην ὄντα· πᾶσι δὲ γέγονεν ὁ Λυσίας Κεφάλει τοῦ Λυσανίου τῆ Κεφάλου, γένος μὲν Συρακάσιος, μετανάστης δὲ γεγωναὶ εἰς Αθήνας, πόθῳ τε τῆς πόλεως, καὶ τῆς Περικλέους τῆ Ξανθίππου φήμης. ἐν ᾗ τὰ μὲν πρῶτα συνεπαιδεύετο τοῖς ἐπιφανεσώτατοις τῶν Αθηναίων· ὑστερον δὲ, τὴν εἰς Σύβα-

ρη ἀποικίαν σελεύσης τῆς πόλεως ὥχeto καὶ αὐτὸς σὺν τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν ἀδελφῶν Πολεμάρχῳ, ἐφ' ᾧ τοῦ πατρὸς μετασχεῖν κλήρου. ἔτος δὲ πέντε καὶ δέκατον ἦγε, καὶ διέτρεβεν ἀκροώμενος Τισίου τε καὶ Νικίου τῶν Συρακυσίων, οἰκίαν δὲ κατασκευαζάμενος καὶ κλήρη τυχὼν ἐπολιτεύετο τῶν πολλῶν ἔκ ένδεέσεων, ἕως Κλεάρχου τῆς ΑἈθήνησιν ἀρχοντος. τῷ δὲ ἐξῆς ἐνιαυτῷ ἀττικίζειν αἰτιαθεὶς μεθ' ἑτέρων ² τριῶν ἐξέπεσε τῆς πατρίδος. ΑἈθήνησι δὲ παραγεγονώς, τῶν Τετρακοσίων τὴν πόλιν ἔχόντων, διέμεινεν αὐτόθι· τῶν Τριακοντα δὲ τὴν πόλιν ἀντικατασχόντων, ἑπτὰ μὲν ἔτη διέμεινεν· ἀφαιρεθεὶς δὲ τὴν ἐσίαν καὶ τὸν ἀδελφὸν Πολεμάρχον ἀποβαλὼν, αὐτὸς μόλις διαδράς τὸν ἐπικρεμάμενον ἔλεθρον διῆγεν ἐν Μεγάροις. Τῶν δ' ἀπὸ Φυλῆς ἐπιθεμένων τῇ καθόδῳ χρησιμώτατος ἀπάντων γέγονε τῇ πράξει. χρεῖματά τε γὰρ αὐτὸς δραχμας δισχιλίας παρήσχε, καὶ ἀσπίδας διακοσίας. σαλεις δὲ σὺν Ερμονί, ἐπικέρους τε ἐμισθώσατο τριακοσίους, καὶ Θρασύδαιον τὸν Ηλεῖον ἔπεισε, ξένον ὄντα, αὐτῷ δύο τάλαντα παρασχεῖν. ἐφ' οἷς γράφει μὲν μετὰ τὴν κάθοδον ὁ Θρασύβυλος πολιτείαν αὐτῷ, ὁ δὲ δῆμος ἐκύρωσε τὴν δωρεάν. Αρχίνος δὲ διὰ τὸ ἀπροβέλευτον εἰσαχθῆναι τὸ ψήφισμα, 'γράφεται γραφὴν παρανόμων τὴν δωρεάν. καὶ ἐπεὶ κατεγνώσθη τὸ ψήφισμα, τῆς μὲν πολιτείας ὁ Λυσίας ἀπελαύνεται, τὸν λοιπὸν δὲ χρέον καταβίῳ ἰστοτελῆς ὢν. καὶ τελευτᾷ αὐτόθι, τρία καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη γεγονώς. οἱ δὲ ἀφαιρέσιν αὐτοῦ ἑπτὰ.

2. Immo τριακοσίων, vt est in *Dionysio*, atque vt i emendavi in *Plutarcho*.

LYSIAE VITA

EX SVIDA.

Λυσίας Κεφάλου Συρακούςιος, ἐήνηρ· μαθητὴς Τι-
σίου καὶ Νικίᾳ· εἰς τῶν μετὰ Δημοσθένους
δέκα ῥητόρων. Ἐτέχθη δ' ἐν Ἀθήναις, μετοικήσαντες
τῷ Κεφάλῳ ἐκείσε· γεγονώς δὲ ἐτῶν ιε εἰς Θουρίους
ᾤχετο σὺν ἀδελφοῖς δύο κοινωνήσαν τῆς ἀποικίας·
εἶτα ἐκπέσων ἐκεῖθεν, ἐπ' ἀπτικιομῷ ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθή-
νας, ἄγων ἔτος μζ'. λόγοι δὲ αὐτῷ λέγονται εἶναι
γνήσιοι, ὑπὲρ τῶν τ'. καὶ ἕτεροι πρὸς τάτοις ἀμφοδο-
ξούμενοι. Τῷ δὲ καθαρῷ τῆς φράσεως οὐδένα ἔσχε
μιμητὴν, πλὴν Ἰσοκράτους. ἔγραφε δὲ καὶ τέχνας
ῥητορικὰς, ἐγκώμιά τε, καὶ ἐπιταφίαις, καὶ ἐπιστολαῖς
ζ'· μίαν μὲν πραγματικὴν, ταῖς δὲ λοιπαῖς ἐρωτικὰς·
ὧν αἱ πέντε πρὸς μεράκια.

LYSIAE VITA

EX LEXICO INEDITO EUDOCIAE N. CCLXXIV.
BIBL. COLBERTINAE, NVNC REGIAE,
PARISIENSIS.

Περὶ τοῦ Λυσίου.

Λυσίας Κεφάλου Συρακούσιος ἐήνηρ, μαθητὴς Τι-
σίου καὶ Νικίου, εἰς τῶν μετὰ Δημοσθένους δέκα
ῥητόρων. λόγοι δὲ αὐτοῦ λέγονται εἶναι γνήσιοι ὑπὲρ τοῦς
τ'. καὶ ἕτεροι πρὸς τούτους (l. τούτοις) ἀμφοδοξούμενοι.
Τῷ δὲ καθαρῷ τῆς φράσεως οὐδένα ἔσχε μιμητὴν πλὴν
Ἰσοκράτους. Ἐγραφε καὶ τέχνας ῥητορικὰς, καὶ δημη-
γορίας, ἐγκώμιά τε καὶ ἐπιταφίους, καὶ ἐπιστολαῖς ζ'·
μίαν μὲν πραγματικὴν, ταῖς δὲ λοιπαῖς ἐρωτικὰς.

TESTI-

+++++

TESTIMONIA VETERVM

DE LYSIA.

CICERO.

1. *De Orat.* 118. Difertissimus Orator Lysias.

3. *De Orat.* 16. Suauitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.

In Brut. 17. Tum fuit Lysias, ipse quidem in causis forensibus non versatus, sed egregie subtilis Scriptor atque elegans, quem iam prope audeas Oratorem perfectum dicere. (Nam plane quidem perfectum et cui nihil admodum desit, Demosthenem facile dixeris.) Nihil acute inueniri potuit in iis causis, quas scripsit, nihil, ut ita dicam, subdole, nihil versute, quod ille non viderit: nihil subtiliter dici, nihil presse, nihil enucleate, quo possit fieri aliquid limatius: nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum vel verborum grauitate vel sententiarum, quo quidquam esset elatius.

Ibid. 31. Quodammodo est nonnulla in iis etiam inter ipsos [*Catonem sc. et Lysiam*] similitudo. Acuti sunt, elegantes, faceti, breues. Sed ille Graecus ab omni laude felicior. Habet enim certos sui studiosos, qui non tam habitus corporis opimos, quam gracilitates consecretentur; quos, valetudo modo bona sit, tenuitas ipsa delectat: quanquam in Lysia saepe sunt etiam lacerti, sic ut fieri nihil possit valentius.

Orat. 15. Dicat igitur Attice venustissimus ille Scriptor ac politissimus Lysias. Quis enim id possit negare? dum intelligamus hoc esse Atticum in Lysia,

non quod tenuis sit atque inornatus, sed quod nihil habeat insolens aut ineptum.

Ibid. 16. Qui Lysiam sequuntur, caufidicum quendam sequuntur, non illum quidem amplum atque grandem, subtilem et elegantem tamen, et qui in forensibus causis possit praeclare consistere.

Ibid. 132. Dum imitari Lysiam vult, alterum pene Demosthenem.

De optimo genere Oratorum. Imitemur, si poterimus, Lysiam, et eius quidem tenuitatem potissimum. Est enim multis in locis grandior: sed quia et priuatas ille plerasque, et eas ipsas aliis, et paruarum rerum causulas scripsit, videtur esse iciunior, quoniam se ipse consulto ad minutarum genera causarum limauerit.

DIONYSIVS HALICARNASSENSIS.

De Oratoribus.

Ο Λυσιακὸς λόγος πρὸς τὸ χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον ἐστὶν αὐτάρκης, καὶ τὸ μὲν αὐχμηρὸν ἐκπεφευγὼς, πάνυ δὲ σύντομος καὶ σενοῦς κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν, ἔτι δὲ καὶ κομψὸς καὶ ἀληθής, καὶ τῶν Ἀττικισμῶν εὐχάρις· ἔμην συνεχῶς αὐξητικός, πλὴν τῇ σκοπῇ λεληθότως ἐπιτυγχάνων, μετὰ κεκραμένης τῆς κατὰ τὴν χάριν ἡδονῆς· ὥς ἀναγινωσκόμενον μὲν, ἔχει ὅλον [ἢ εὐκόλον] νομίζεσθαι, χαλεπὸν δὲ εὐρίσκεσθαι ζητῶν περρωμένοις. μάλιστα δὲ ἐπιτευκτικός ἐν ταῖς διηγήσεσιν· ἰσχυρότητι γάρ τῆς φράσεως σαφὴ καὶ ἀπηκριβωμένην ἔχουσι τὴν τῶν πραγμάτων ἐκθεσιν.

In Iudicio de Isaeo §. 3.

Ἡ μὲν γὰρ [Λυσίου λέξις] ἀφελὴς τε καὶ ἠθικὴ μάλλον ἐστὶν· σύγκειται τε φυσικώτερον, καὶ ἐσχημάτισται ἀπλῆστερον· ἡδονὴ τε καὶ χάριτι πολλῇ κέχρηται· ἡ δὲ Ἰσαίῳ τεχνικώτερα, κ. τ. λ.

Ibid. §. 16. Τῷ Λυσίῳ μὲν ὅταν τις ἀναγινώσκων τὰς διηγήσεις, ὁδὸν ἂν ὑπολάβῃ λέγεσθαι κατὰ τέχνην ἢ πονη-

πονηρίαν, ἀλλ' ὡς φύσις καὶ ἡ ἀλήθεια φέρει· αὐτὸ τῷτο ἀγνοῶν, ὅτι τῆς τέχνης τὸ μιμήσασθαι τὴν φύσιν αὐτῆς μέγιστον ἔργον ἦν.

Ibid. §. 18. Δοκεῖ Λυσίας μὲν, τὴν ἀλήθειαν διώκειν μάλλον· Ἰσαῖος δὲ, τὴν τέχνην· καὶ ὁ μὲν σοχάσασθαι τῷ χαριέντως· ὁ δὲ, τῷ δεινῶς.

Ibid. §. 20. Οὐδένα ἡγούμενος ἔτε ἀκριβέστερον, ἔτε χαριέστερον γεγονέναι Λυσίᾳ.

Ibid. Τῶτων δὴ φημι τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν παραπλησίων τῷτοις, διαφέρειν οἰόμενος Λυσίαν, καὶ ὥσπερ ἀρχέτυπον ὑπογράφων ὑπερέχειν ἐκείνῳ τὸν ἄνδρα, ταύτης τῆς προαιρέσεως τῶν λόγων ἐποιησάμην καινόνα.

In Iudicio de Dinarcho §. 6. Λυσίας ἐν τε τοῖς ἰδίῳις καὶ τοῖς δημοσίῳις ἀγῶσιν, αὐτὸς αὐτῷ ὁμολογούμενός ἐστιν, εἰς τε τὸν λεκτικὸν τρόπον, καὶ τὴν τῶν ὀνομάτων σαφήνειαν, καὶ σύνθεσιν, αὐτοφυῆ μὲν καὶ λείαν εἶναι δοκεῖσαν, παντὸς δὲ λόγου κατὰ τὴν ἡδονὴν διαφέρουσας.

Ibid. §. 7. Εἰώσαν δὴ τινες ἐπιγραφόμενοι λόγοι, καὶ ὄντες, Δεινάρχῃ, πολλὴν ἔχοντες πρὸς τὰ Λυσιακά ὁμοιότητα· Τῶτων ὁ βεβλόμενος ποιῆσθαι τὴν διάγνωσιν, πρῶτον μὲν τὴν ἰδιότητα τῷ ἀνδρὶ ἐκείνῳ θεωρεῖται· ἔπειτα, εἰ μὲν ἀρετὴν τε καὶ χάριν τοῖς λόγοις ἐπανθῆσαν ἴδοι, καὶ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴν ἐνῆσαν, καὶ τὸ μηδὲν ἄψυχον εἶναι τῶν λεγομένων, θαρρῶν λέγεται τῶν Λυσίᾳ. εἰ μὲν δὲ μήτε χαρίεν ὅμοιον εὐρίσκη, μήτε τὸ πιθανόν, καὶ τὸ τῶν ὀνομάτων ἀκριβές, μήτε τῆς ἀληθείας ἀπτόμενον, ἐν τοῖς Δεινάρχῃ λόγοις αὐτὸς εἶπαι.

De admiranda vi dicendi in Demosthene §. 2.

Ετελείωσε δ' αὐτὴν [simplicem ideam orationis] καὶ εἰς ἄκρον ἡγάγε τῆς ἰδίας ἀρετῆς Λυσίας ὁ Κεφάλαιον, κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας Γοργία τε καὶ Θουκυδίδης γινόμενος.

Ibid. 11. Α δὲ παρὰ τὸν * * * καὶ ἀκριβῆ, καὶ καθαρόν, καὶ ζηλωτὸν, ἀπὸ τῆ διαλάμψαντος ἐν αὐτῷ. Λυσιακὸς δ' ἂν εἰκότως λέγοιτο· τοιαῦτα.

Ibid. 13. Ταῦτα ἔκαστα καὶ ἀκριβῆ καὶ σαφῆ καὶ διὰ τῶν κυρίων καὶ κοινῶν ὀνομάτων κατεσκευασμένα, ὥσπερ τὰ Λυσίου; ἐμεῖ μὲν γὰρ ὑπάρχειν δοκεῖ. Τί δὲ, ἐχὶ σύντομα, καὶ στρογγύλα, καὶ ἀληθείας μετὰ, καὶ τὴν ἀφελῆ καὶ ἀκατάσκευον ἐπιφαίνοντα φύσιν, καθάπερ ἐκεῖνα; Πάντων μὲν ἔν μάλιχα. Οὐχὶ δὲ καὶ πιθανά, καὶ ἐν ἡδαι λεγόμενά τινι, καὶ τὸ πρέπον τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις τε καὶ πράγμασι φυλάττοντα; ἡδονῆς δὲ ἄρα, καὶ πειθῆς, καὶ χαρίτων, καιρῶ τε καὶ τῶν ἄλλων, ἃ πᾶσι τοῖς Λυσιακοῖς ἐπανθῆ λόγους, ἄρα ἐχὶ πολλὴ μοῖρα;

Ibid. Φυσικὴ τις ἐπιτρέχει τοῖς Λυσίῃ λόγοις εὐσομία καὶ χάρις, ἣ πρέχει, πλὴν Δημοσθένους, τῶν ἄλλων ῥητόρων.

In Iudicio de Thucydide 53.

Ἀντιφῶν, Λυσίας, Ἰσοκράτης, οἱ πρωτεύσαντες τῶν τότε ῥητόρων.

DIO CHRYSOSTOMVS.

Περὶ λόγου ἀσκήσεως. p. 256. Edit. Morell. 1604.

Λυσίαν δὲ βραχύτητι καὶ ἀπλότητι καὶ συνεχείᾳ διανοίας, καὶ τῷ λεληθέναι τὴν δεινότητα.

QVINTILIANVS

Instit. Orat. III. 8.

Neque enim minus viciosa est Oratio, si ab homine, quam si a re, cui accommodari debuit, diffidet: ideoque Lysias optime videtur in iis, quae scribebat indoctis, seruasse veritatis fidem.

Ibid. IX. 4. Neque mihi, quamlibet magnus Auctor, Cicero persuaferit, Lysiam, Herodotum, Thucydidem parum studiosos eius fuisse. Genus fortasse sint secuti non idem, quod Demosthenes aut Plato, quan-

quanquam et ii ipsi inter se dissimiles fuerunt. Nam neque illud in Lysia dicendi textum tenue atque rerum laetioribus numeris corrumpendum erat. Perdidisset enim gratiam, quae in eo maxima est, simplicis atque inaffectedati coloris: perdidisset fidem quoque.

Ibid. X. 1. His aetate Lysias maior, subtilis atque elegans, et quo nihil, si Oratori satis sit docere, quaeras perfectius. Nihil enim est inane, nihil arcescitum, puro tamen fonti, quam magno flumini propior.

Ibid. XI. 1. Lysias, qui tum in dicendo praestantissimus habebatur.

Ibid. XII. 10. Nam quis erit hic Atticus? Sit Lysias, hunc enim amplectuntur amatores istius nominis modum.

Ibid. Quid Periclea? Similemne credimus Lysiae graecitati.

GELLIVS.

II. 5. Fauorinus de Lysia et Platone solitus est dicere, Si ex Platonis, inquit, oratione verbum aliquod demas mutesue, atque id commodissime facias, de elegancia tantum detraxeris; si ex Lysiae, de sententia.

HERMOGENES.

De formis Orat. tom. 2. p. 338. Edit. Port.

Πολλὰ τῶν τοιούτων ἐν ἰδιωτικοῖς τὰ παραδείγματα, καὶ πλείονά γε παρὰ τῷ Λυσίᾳ καὶ τῷ Υπερίδῃ. Φύσει γὰρ οἱ ἄνδρες ἡθικώτεροι.

Ibid. p. 366. Τῷ δ' αὖ μὴ δοκῶντος μὲν εἶναι δεινῷ, ὄντος δὲ ὡς ἀληθῶς τοιούτου, παραδείγματά εἰσι σχεδὸν ἅπαντες οἱ ἰδιωτικοὶ τῷ Δημοσθένους λόγοι, καὶ τῶν δημοσίων δὲ ἕκ ὀλίγα μέρη· τὰ γε μὴν τῷ Λυσίου Θαρρῶν ἴσως εἴποι τις ἂν, ὅτι πάντα.

Ibid. p. 386. Πλεῖστον γε μὴν αὐτῷ [i. e. λόγου ἀπλῶς πολιτικῷ] μέτεσι Λυσία τε καὶ Ἰσαῖος καὶ Υπερίδης.

ρίδη. διὸ δὴ καὶ μάλιξά εἰσι πιθανοί. διαφέρουσι δὲ ὅ-
 ττοι ἀλλήλων, ὅτι τῷ μὲν Λυσία μετὰ τέτων, καὶ τὰ
 τῆς ἐπιμελείας μετρίως ὕπερ, καὶ τὸ τῷ κόσμῳ σφό-
 δρα ἀνεμφάτως.

LONGINVS.

Secl. XXXIV.

Ὁ μὲν γὰρ Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς
 συνθέσεως, μιμῆσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώμα-
 τα, καὶ τὰς Λυσιακάς ἐκ περιττῶ περιεῖληφεν ἀρετάς
 καὶ χάριτας.

IVLIANVS.

Epist. XLII.

Τί ἔν δὲ Ομήρῳ μέντοι καὶ Ησιόδῳ καὶ Δημοσθένει
 μέντοι, καὶ Ηροδότῳ καὶ Θεκυδίδῃ καὶ Ισοκράτει, καὶ
 Λυσία θεοὶ πάσης ἡγῶνται παιδείας.

THEMISTIVS.

P. 329. Edit. Harduin. Par. 1684.

Καὶ τῆνικαῦτα ὃ κατώκνευς ἔδδ' ἐδεδοίκευ μή τις σε
 μερακιεύεσθαι ὑπολάβοι ἀμιλλωμένην πρὸς Λυσίαν καὶ
 Θεκυδίδην.

MARCIVS CAPELLA.

Lib. V.

Post hos tamen in diuersis agminibus Oratores eme-
 riti, ac prae se ferentes insignium culmen meritaque
 linguarum Aeschinē, Isocratē, Lysiamque conspi-
 ceres.

IOANNIS TAYLORI LECTIONES LYSIACAE.

C A P. I.

Lysiae plures. Lysias pro Lysippo. Emendantur Paroemiographi. Φιλοδωξία Atheniensium. Curia ἐπὶ Δελφινίῳ. Apollo Delphinus. Plauti et Terentii Error. Demosthenes emendatus. Locus Varronis apud Nonium Marcellum foedissimo errore liberatus. Molendinae poena. cetera.

Editioni nostrae coronidem iam impositurus, atque ocium nactus a labore omnium, quos vnquam sumpsi, improbiſſimo, institui, vt primus essem, qui messi meae falcem admouerem, vt quae a me emendata aut elucidata sint, opera non indiligenti percurrerem. Eo sc. animo, vt, siquid a me inclementer nimis dictum sit, id pro indicto haberem: ambitiose, reciderem: ambigue, arguerem: siquid mutandum, notarem: vt obscurioribus lucem, ingeniosis (si tam magnificam orationem, beneuole lector, non reformides) auctoritatem adderem; vt denique nonnullorum expectationibus morem gererem, qui de arido nimis hoc notandi genere conuesti quaedam praeterea adferri volunt, quae vel Auctoris indolem et scribendi genus, vel Gentis domi bellicae instituta, vel Fori denique iudiciorumque consuetudinem exponere atque illustrare possint. Quorum demum consilium eousque sum secuturus, vt me interea meae operae non poeniteret. Neque enim eo sum ab literis ocio, aut, quod isti fortasse verius esse existimauerint, ea ingenii cultura et lepore, vt mihi licere arbitrarer desidi inter deli-

licatu-

licatulos hodiernae Criticae litare, ad trutinam nescio quam imaginariam Auctorem nostrum exigere, troporum schematumque varietates indagare, Veneresque, vt aiunt, orationis expromendo bonam aetatem conterere bonamque chartam consumere. Noui profecto ex hoc aucupio facillime me meos labores ex fatali illo vico redempturum, vbi odores venenunt: at ego laeuus eas semper in ambitione literaria partis secutus fuerim, vt talis mihi lectores contingere exoptarem, qualis amicos defumerem, paucissimos, sed cordatos. In hac quoque notularum mantissa pulchram satis opportunitatem mihimet comparasse videor, vt subductis probe rationibus et pensitato mecum meo commentandi charactere, nonnullorum hominum reprehensiones deprecarer, si qui id, quod in Criticorum laboribus maxime sit solenne, in nostris expectarent: nempe, vt quos in eadem palaestra mecum defudasse conspexerim, eos omnis conuiciis probrisque proscinderem, malaque ingererem multa. Meus longe aliter fuit animus et sententia, diuque mecum dolui, humanissima studia profitentis humana omnia a se aliena existimare. Veterum ea fuit sapientia, vt Mercurium Gratiis πάρεδρον locarent, ὡς μάλιστα τοῦ λόγου τὸ συγκεχαρισμένον καὶ προσφιλὲς αὐτῶντος. *Plutarch. Dissert. Moral. III.* Quosnam ergo decebit magis ab omni acerbitate orationis abesse, atque (vt *Plato* de *Xenocrate* dixit) ταῖς Χάρισι θύειν, quam in liberalissimis disciplinis enutritos, in literis cultissimis exercitatos, qui denique in docendo flectendoque animum legentis non mediocrem artificii sui partem poni viderint? Vnum quod adtinet *Andream Schottum* Antuerpiensem, siquid a me intemperanter nimis excidit, siquid eius In Republica literaria existimatione indignum, aut mea in eadem nouitate, habeto id omne mihi iam deferue-

feruescente ingenio atque in se redeunte, serio displicuisse:

QVAE. HIC. VEL. ALIAS. SCRIPSI. DIXI. FECI.

EX. HUMANITATIS. OFFICIO. SCRIPTA. DICTA. FACTA. SUNTO.

QVAE. SECVS. INSCRIPTA. INDICTA. INFECTA. HABENTOR.

Ad *Lysiam* redeo, cuius rota currente adcreſcebat ὁμώνυμων nūmerus. Adponatur itaque p. 3. (XVIII.) *Lysias* bis Ciliciae Praefes sub Diocletiano Imp. Vid. *Surium de SS. historiis* ad Aug. XXIII. et Octob. XXX. *Ruinart. Act. Sincer. primorum Martyrum, Lipomanum* etc. (XIX.) *Lysias* natione Graecus, sub eodem Diocletiano et Licinio Impp. Armeniae finibus tutandis cum exercitu praefectus. Vid. *Bolland, de SS. MM. Sebastienis* ad Feb. III. et alibi. (XX) *Lysias* Christianus vnus ex XI fidelibus, qui Epistolam Actis Martyrum SS. Tarachi, Probi et Andronici praefixam consignauerunt. *Ruinart. ad A. C. CCCIV.* *Lysiam* interea, qui in nostra classe locum obtinet XII. debemus, vt monui, Adagiorum Centuriatoribus. Vid. *Lucil. Tarrh.* etc. Βοῦς ἐν πόλει. Nam si per bouem, ὃν ἀνέθηκε Λυσίας ἐν ἀκροπόλει, intelligunt Tauri statuum, quae Athenis in Arce visebatur, vehementer errant. Bos ille non erat *Lysiae*, sed Senatus Areopagitici donarium. Ἐστὶ δὲ καὶ ταῦτος ἀνάθημα τῆς βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἐφ' ὅτῳ δὲ ἀνέθηκεν ἡ βελή, πολλὰ ἂν τις ἐθέλων εἰκάζει. *Pausan. Attic. c. 24.* Βοῦς ἐν πόλει χαλκῆς ὑπὸ τῆς βελῆς ἀνατεθείς. *Hesych.* Sed non ea statua, verum prodigium quondam, idque non Athenis, sed Romae visum prouerbio Βοῦς ἐν πόλει, auctoritatem dedit. *Procop. de bello Gotthic. IV. 21.* Ἐλεγεν οὖν ὁ Ῥωμαῖος ἄνθρωπος, ὡς ἄρχοι μὲν Ἰταλίας ποτὲ Ἀταλάριχος ὁ Θεοδορίχου θυγατρὶδὲς· βοῶν δὲ τις ἀγγέλη ἐς Ῥωμὴν ὑπὸ τούτων τὸν χρόνον ἀμφὶ δέιλῃν ὀψίαν ἐξ ἀγροῦ ἦκει διὰ τῆς ἀγορᾶς, ἣν φόρον Εἰρήνης καλοῦσι Ῥωμαῖοι — ἔστι δὲ τίς ἀρχαία πρὸ ταύτης δὴ τῆς

τῆς ἀγορᾶς κρήνη, καὶ βῆς ἐπὶ ταύτης χαλκῆς ἔθηκε
 Φειδῖς (οἶμαι) τῷ Ἀθηναίῳ ἢ Λυσίππου ἔργον. ἀγάλ-
 ματα γὰρ ἐν χώρῳ τῷτῳ πολλὰ τέττιν δὴ τοῖν ἀνδρῶν
 ποιήματα — ἓνα δὲ ταῦτον ἔφη τῶν τῆνικαδε παριόν-
 των εὐνοῦχον τῆς τε ἀγέλης ἀπολεσόμενον, καὶ ταύ-
 τῃς δὴ τῆς κρήνης ἐπιβατεύσαντα, καθύπερθε βοῶς
 τῷ χαλκοῦ σῆναι· τυχὴ δὲ τινι παριόντα τινὰ, τοῦ-
 σκον γένος, κομιδῇ ἄγροικον δόξαντα εἶναι, συμβάλ-
 λοντα τὸ ποιούμενον φάναϊ (εἰσὶ γὰρ μαντικοὶ καὶ εἰς
 ἐμὲ Τῆσκοι) ὥς εὐνῆχος ποτε καταλύσει τὸν ἄρχοντα
 Ρώμης. Haec Procopius. Nimirum hic est ille bos,
 quem Lysippus Sicyonius signis clarus, (de quo plu-
 rima Pausanias, Plinius, Horat. Propertius aliique)
 ex aere fecit, non Lysias consecrauit. Βῆς Λυσίου sc.
 pro Βῆς Λυσίππου siue vt in MSS. Codd. exarari solet
 Λυσκ, quo pacto nonnulli Codd. Steph. Byzantini pro
 Λύσιππος, Λύσις habent. De nomine Lysiae haec di-
 cta sunt. Causam autem hanc nostram, in qua de
 Eratosthenis nece quaestio agebatur, iudicabant Εφε-
 ται, viri sc. Ἰ. ἀριστίνδην electi, qui ad Apollinis Del-
 phinii iudicabant ἐπὶ τῶν ὁμολογόντων μὲν δεδρακέναι
 φόνους, κατὰ νόμους δέ. De caede enim apud Athe-
 nienſis praeter Areopagum cognoscebat. I. Curia
 ἐπὶ Παλλαδίῳ, si erat inuoluntaria: II. ἐπὶ Πρυτανείῳ,
 si de Αὐκτορε non liquebat: III. ἐν Φρεάττει,
 ubi aliquis ob caedem inuoluntariam solum vertens
 noua interea teneretur: IV. ἐπὶ Δελφονίῳ denique,
 ubi quis iure ac recte caesum contenderet. Nam, vt ait
 Cic. pro Milone — *An est quisquam, qui hoc ignoret, cum de
 homine occiso quaeratur, aut negari solere omnino esse factum,
 aut recte ac iure factum esse defendi?* In hisce omnibus aio
 quaesitum esse de caede. Eius erat leporis scomma, quod
 in h. populum iaciebat Lucian. Icaro. Menip. Καὶ ὁ Φεί-
 νιξ δὲ ἐν ἐπεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήτρευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμασι-
 γέτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικαζέτο: et Aristoph. Equit. 1313.

Εὐφη-

Εὐφημεῖν χρὴ καὶ εἶμα κλείειν καὶ μαρτυριῶν
ἀπέχεσθαι
Καὶ τὰ δικάσῃρια συγκλείειν, οἷς ἡ πέλις ἦδη
γέγηθεν.

De hisce Curis plurima plurimi: optime omnium *Demossth. c. Aristocr. et Poll. VIII. 10.* Adiungant, quibus ea non satisfaciant *Pausan. Attic. c. 28. Sigon. de Republica Athen. III. 2. et Meursf. Areop. cap. extr. vt de Lexicis taceam.* Neque fuissem hic in propatulo moratus, ni magnis hominibus dubitationem vidissem iniectam de loco, vbi agebatur causa. Neque denuo asseram has Curias ita fuisse prouinciis distinctas, vt vel rerum necessitati vel diuturnitati temporis earum vsus non aliquando cederet: Lege *Demossth. c. Boeot. Isocr. Excerpt. c. Callimach. et Valer. Max. VIII. 1.* Sed quis ille Apollo Delphinus, cedo, et vnde dictus? qui non solum Athenis huiusmodi aedis nactus est, de quibus vide *Plutarch. in Theseo et Pausan. in Attic.* verum etiam, vt constat ex *σχ. in Pind. in honore* fuit Aeginensibus, et Mensi, Sacris et Ludis nomen dedit, atque apud Chalcedensis itidem nactus est sanum sui cognominis; cuius postea in communionem adscitus T. Flaminus, vt liquet ex *Plutarch. in vita.*

Ο. δημος. Τιτω. καὶ. Ηρακλες. το. γυμνασιον

Ο. δημος. Τιτω. καὶ. Απολλωνι. το. δελφινιον.

Plane aliena sunt et fabulam redolent, quae de eo Ety-
mo habet idem *Plutarch. in libro de solertia Animalium:*
quam licet historiam tangit *Homerus*, siue quis alius,
in hymnis, atque aere adhuc seruant nummi Taren-
tinorum: Aliena item, quae *σχ. Lycophronis 208.*
Apollo, credo, et Diana *δελφικῇ* vel *δελφίνια* ideo di-
cti, quod erant *uterini*. Nam et Diana *Δελφινία* dicta.
Τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ ἰδρυθῆ μὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, λέγεται.
δὲ Απολλωνι Δελφινίῳ καὶ Αρτέμιδι Δελφινία. *Poll.*
VIII. 10. Eamque coniecturam adiuuat locus *Laertii*
in

in *Thaleta*. §. 29. Phiala enim a Collegio Sapientum renunciata et ad Thaletem reuerſa, Ο δὲ τῷ διδυμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν, εἰπὼν ἔγω κατὰ τὸν Καλλίμαχον.

Θαλῆς με τῷ μεθεύοντι Νειλέῳ δῆμῃ

Δίδωσι, τοῦτο δὲ λαβὼν ἀριτεῖον.

Τὸ δὲ πεζὸν οὕτως ἔχει. Θαλῆς Ἐξαμίῳ Μιλήσιος Ἀπόλλωνι Δελφικῷ Ἑλλήνων ἀριτεῖον δὲ λαβὼν. Sed me nimium tenuit πολυώνυμος iste Deus, cuius Epitheta fortasse aeque ac Oracula tenebris delectantur suis. Iam meminisse oportet me in Auctore purissimo versari, dissimillimoque istius Dei antistiti, quae

ἄσπετον χέατα παμμιγῇ βοῇ

Δαφνηφάγων Φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὅπα

Σφγγγὸς κελαϊνῆς γῆρυ ἐκμιμουμένη.

Simplex, inquam, noſter, et purissimus, nullibi tamen simplicior, quam ubi rem gestam narret. Cuiusmodi hic habes de uore domum ducta, ad funus prodeunte, ab adultero denique in stupri coniuētudinē inlecta. Εἴ' ἐκφορὰν αὐτῇ ἀκολοθήσασα ἢ ἐμὴ γυνὴ ὑπὸ τέττε τοῦ ἀνδρώπῃ ἐφθέσσα χρένω διαφθείρεται. p. II. Effertur. Imus. Funus procedit. Sequimur. Terentius verbis quasi ritualibus. Sed neque *Plautus*, neque *Terentius* in palliatis suis tam seuere mores Graecorum seruant, quin aliquando immisceant domesticos. Nam Simo ille apud *Terentium*, vtut Romae funus sequi liceret, id tamen Athenis Atticis non potuit. Ita enim instituit Solo, vt videbis apud *Demosth. adu. Macart.* Τὸν ἀποθανόντα προτίθεσθαι ἔνδον ὅπως ἂν βέληται· ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑσεραίᾳ, ἢ ἂν προθῶνται, πρὶν ἢ λιὸν ἐξέχειν, βαδίζειν δὲ τοὺς ἀνδρας προσθεν ὅταν ἐκφέρωνται, τὰς δὲ γυναίκας οπισθεν. Quae verba leuiter sunt corrupta, cum legi debeat, τῇ ὑσεραίᾳ ἢ ἢ ἂν προθῶνται, vt loqui semper obseruantur scriptores grauissimi atque Ἀττικώτατοι. e. g. *Plato* in *Sympos.* init. Τῇ ὑσεραίᾳ ἢ ἢ τὰ ἐπινίκια εἴθ' οὖν

Συν αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί. *Idem in Apolog. Socrat.*
 Τῇ γάρ πε ὑπεραία δὲ με ἀποθνήσκεν ἢ ἢ ἂν ἔλθοι
 τὸ πλοῖον. Sed prius quam manum de tabula, occa-
 sione hinc quoque arrepta, more eorum, qui vna fi-
 delia duos parietes dealbant, emendamus etiam *Var-*
ronem de vit. P. R. l. 3. apud Nonium Marcellum. Pro-
pinquae adolescentulae etiam Anthracinis: Proximae ami-
culo nigello, capillo demisso sequerentur luctum. Ain'
vero, luctum? Immo lectum, si quidquam sit, quod
credam aut certo sciam: lectum sc. in quo efferretur.
 Ego interea ad cetera pergam, vbi lectorem semel ad-
 monuero plurima ex hac oratione erui posse, quae ad
 domesticas Atheniensium rationes expediendas, atque
 ad communia vitae officia elucidanda pertinere possunt:
 Cuiusmodi sunt p. 20. sqq. de habitandi ratione, de
 cerussa feminarum, de obsonatorum ministeriis, de pi-
 strini denique poena apud Antiquos, quam seruis ne-
 quam minitari solent in Comoedia: Ancillis maxime.
Ter. Adelph. v. 3. 60.

Atque ibi fauillae plena fumi ac pollinis
 Coquendo fit faxo et molendo.

Namque vbi dicitur, *Exod. XI. 5. Morietur omne pri-*
mogenitum in terra Aegypti, a primogenito Pharaonis,
qui sedet in folio suo, ad primogenitum Ancillae, quae est
in Carcere, Hebraei habent אֲנִיָּה אֲנִיָּה *post mo-*
lam. Eadem poena hodie quoque mulctari infrugi
mulieres apud Francofurtensis narrat Burnettus in Iti-
nerario.

C A P. II.

Plures *Lysiae Codd. MSS. Plagiarii antiqui. Emenda-*
tus Theo et Athenaeus.

Inter nitidissimi Scriptoris orationes ea maxime pla-
 cuisse iudicatur, quae in nostra Editione, vti et in
Aldina pariter, legitur secunda: a p. 49. ad 130. Si-
Lysiae Tom. II.

quidem eam vnice descriptam, quasi ceteris omnibus praelatam et lectitatam frequentius hodie seruant Bibliothecae quam plurimae. Ex MS. Cod. *Vaticano*, itidemque alio *S. Marci Venetiis* nonnulla huius orationis in melius restituit *Muretus Var. Lect.* XVII. 11. Praeter complusculos *Lysiae* Codd. MSS. quibus instructa est Bibliotheca *Laurentiana*, quae est Florentiae, *Plutei* IV. Cod. XXIV. hanc orationem continet, vti ex literis humanissimi *Bern. Montefalconii* V. C. ad me datis atque ex *Langii* Dani catalogo impresso intellexi. Habetur quoque in *Biblioth. Coislin.* Cod. CCXLVI. aetate et auctoritate venerabili: itemque in Cod. alio *D. de Mesmes* in Senatus Parisiensis Curia Principis: in Cod. *Barocc.* Oxoniis: *Perizonii*, *Lugd. Batauorum*, in bibliotheca denique *Augustana*, praeter eos Codices, quos nacti sunt istius Orationis *H. Stephanus*, *Fr. Philadelphus*, aliique, atque demum exemplaria, quibuscum conferuntur libri duo in bibliothecis nostris *Cantabrigiensibus*. *Venustissima* certe oratio, et *pulcherrima*, siquid habeant Recentiorum testimonia, *Victorii* sc. et *Mureti*, auctoritatis. Grauiissimum certe Scriptoris studiis et aetate pene aemuli iudicium, *Isocratis*, qui ex hoc fonte in Panegyricam suam copiosissimos riuulos deduxit. Εὐρεῖς δ' αὖ καὶ παρὰ Ἰσοκράτει ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὰ ἐν τῷ Λυσίου Ἐπιταφίῳ καὶ τῷ Ὀλυμπικῷ (vel melius fortasse Ὀλυμπιακῷ) Theo, c. 1. Add. *Plutarch.* in *Isocrate*, *Philostratum* et *Photium*, et quae de ea re acutissime notauit ad auctorem nostrum eruditissimus *Marklandus*, praerepta mihi omni occasione dicendi. Veterum certe minor fuit in hac parte religio; nam eadem animi constantia, qua ex *Nostro Isocrates*, ex *Isocratis* vicissim oratione *Panathenaea* plurima in sua oratione ὁμωνύμῳ expressit *Aristides*. Vitas X Oratorum ita describere vterque et *Photius*, et *Plutarchus*, vt alterum ab altero *exscripsisse* fatearis.

Vnus

Vnus est liber eiusdem *Plutarchi de placitis Philosophorum et Galeni*, qui inscribitur *Historia Philosophica*. Ita *Philistus* (si *Theoni* fides l. c. nam intercidit auctor) τὸν Ἀττικὸν ὅλον πόλεμον ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐκ τῶν Θεκυδίδε μετενήνοχε. *Menander*, teste *Caecilio* apud *Porphyr.* de erudito auditu, ὅλον δρᾶμα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος, (quod sane mireris) Ἀντιφάνους τὸν Οἰωνιστὴν μετέγραψεν εἰς τὸν Δεισιδαίμονα. Et si quis *Plutarchum* in *Craſſo* cum *Appiani Parthici* (qui hodie exstant vterque) conferre velit, tatum locum de *Aristidis* Milesiacis, spurcissimi scriptoris opere improbando, hunc ab illo vix literula vna immutata inueniet mutuo sumptisse. In forensibus sane Auctoribus nonnullae erant quasi voces legitimae et dicendi formulae solenniores, in quibus a se inuicem discrepare vix poterant, etiamsi id operam dedissent sedulam: Δέομαι — μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαι — ποιήσομαι ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων πρὸς λόγους. Ὅθεν ῥᾶτα μαθήσεσθε — πειράσομαι διδάσκειν. *Demosth.* c. *Arhob.* i. Ita *Noster* pro *Mantitheo*. p. 576. 9. Δέομαι οὖν ὑμῶν, μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι μου. ποιήσομαι δὲ τὴν ἀπολογίαν, ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων; et c. *Eratosthenem*. p. 384. 7. ὅμως δὲ πειράσομαι ὑμᾶς ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἂν δύνωμαι δι' ἐλαχίστων διδάξαι. Et similiter, ineunte oratione c. *Agoratum*. p. 449. 7. Ὅθεν ἔν ἡμεῖς τε ῥᾶτα διδάξομεν, καὶ ὑμεῖς μαθήσεσθε, ἐντεῦθεν ὑμῖν ἄρξομαι διηγέσθαι. Vix tamen arbitror ita excusanda esse, quae habet *Lysias de Aristophanis bonis*, init. paria, immo omnino eadem, quae ante eum scripsit *Andocides de Myſteriis*. Vtrumque locum exscribam, cum res sit inlustrior. Nescio tamen, vtrum actum agam necne: neque enim *Thomasium* de plagio literario mihi serio id expetenti adhuc oculis vsurpare contigit, qui mihi fortasse tota hac dissertatione supersedere potuisset. Λιτῶμαι οὖν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες, εὐνοίαν πλείω πα-

ρασχέσθαι ἐμοὶ τῷ ἀπολογεμένῳ ἢ τοῖς κατηγοροῖς·
 εἰδότες, ὅτι καὶ ἐξίστη ἀκρεῖσθε, ἀνάγκη τὸν ἀπολο-
 γέμενον ἑλαττον ἔχειν οἱ μὲν γὰρ ἐκ πολλῶ χρόνῳ ἐπι-
 βηλεύσαντες καὶ συνθέντες, αὐτοὶ ἀνευ κινδύνων ὄντες
 τὴν κατηγορίαν ἐποιήσαντο· ἐγὼ δὲ μετὰ δέους καὶ κιν-
 δύνῃ καὶ διαβολῇ τῆς μεγίστης τὴν ἀπόλογίαν ποιῶμαι·
 εἰκὸς ἔν ὑμᾶς ἐστὶν εὐνοίαν πλείω παρασχέσθαι ἐμοὶ ἢ
 τοῖς κατηγοροῖς. ἔτι δὲ καὶ δεινὰ κατηγορήσαντες παρα-
 χρῆμα ἐξηλέγχθησαν ψευδόμενοι ἔτω φανεραῖς, ὥς τε
 ὑμᾶς πολὺ ἂν ἡδίων δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν κατηγορῶν,
 ἢ παρὰ τῶν κατηγορημένων. οἱ δὲ αὖ μαρτυρήσαντες
 τὰ ψευδῆ, ἀδίκως ἀνθρώπους ἀπολέσαντες, ἐάλωσαν
 παρ' ὑμῖν ψευδομαρτυριῶντες, ἡνίκ' ἔδεν ἢν πλέον τοῖς
 πεπονθόσιν. ὅποτ' ἔν ἡδὴ πολλὰ τοιαῦτα γεγένηται,
 εἰκὸς ὑμᾶς ἐσι μήπω τὲς τῶν κατηγορῶν λόγους πιστοὺς
 ἡγεῖσθαι. Andocides. Αἰτήσομαι ἔν ὑμῶς δίκαια καὶ
 ῥάδια χαρίσασθαι, ἀνευ ὀργῆς καὶ ἡμῶν ἀκῆσαι· ὥς-
 περ τῶν κατηγορῶν. ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀπολογέμετον,
 καὶ ἐξίστη ἀκρεῖσθε, ἑλαττον ἔχειν. οἱ μὲν γὰρ ἐκ πολ-
 λῶ χρόνῳ ἐπιβηλεύοντες, αὐτοὶ ἀνευ κινδύνων ὄντες, τὴν
 κατηγορίαν ἐποιήσαντο· ἡμεῖς δὲ ἀγωνιζόμεθα μετὰ
 δέους καὶ διαβολῆς καὶ κινδύνῳ μεγίστῃ. εἰκὸς ἔν ὑμᾶς εὐ-
 νοίαν πλείω ἔχειν τοῖς ἀπολογεμένοις. οἶμαι γὰρ πάντας
 ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι πολλοὶ ἡδὴ πολλὰ καὶ δεινὰ κατηγο-
 ρήσαντες παραχρῆμα ἐξηλέγχθησαν ψευδόμενοι ἔτω
 φανεραῖς, ὥς τε ὑπὲρ πάντων τῶν πεπραγμένων, μιση-
 θέντες ἀπελθεῖν· τί δ' αὖ μαρτυρήσαντες τὰ ψευδῆ,
 καὶ ἀδίκως ἀπολέσαντες ἀνθρώπους ἐάλωσαν, ἡνίκα ἔ-
 δεν ἢν πλέον τοῖς πεπονθόσιν. ὅτ' ἔν τοιαῦτα πολλὰ γε-
 γένηται, ὥς ἐγὼ ἀκῶ, εἰκὸς ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες δικασαί,
 μήπω τὲς τῶν κατηγορῶν λόγους ἡγεῖσθαι πιστοὺς, πρὶν
 ἂν καὶ ἡμεῖς εἴπωμεν. Lyfias. p. 614. 10. Si ex Foro
 in Scenam transeas, eadem pene rerum facies, et egre-
 gia ingeniorum paritas. Athen. l. i. p. m. 13. Παλαιὸν
 μὲν

μὲν οἶνον, ἄνθρα δ' ὕμνων νεωτέρων Πίνδαρος ἐπαινῇ.
Εὐβελος δὲ φησὶ

Ατοπὸν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν αἰεὶ
Παρά ταῖς ἐταίραις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ
Μὴ τὸν παλαιὸν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον.

τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Ἀλεξίς σχεδὸν ἀπαραλλακτως, τῷ σφο-
δρᾷ μόνῃ κειμένῃ ἀντὶ τῷ αἰ. Idem l. 3. p. m. 42.

Ἀντιφάνης μὲν ἐν Βοιωτίᾳ

Α. Καὶ περὶ μὲν ὄψα γ' ἡλίθιον τὸ καὶ λέγειν
Ὡσπερ πρὸς ἀπλήτους· ἀλλὰ ταῦτ' ἰάμβαντα
Πάρθενε τὰ μῆλα. Β. Καλά γε. Α. Καλὰ δὴτ' ὦ θεοί.
Νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τῶτ' ἀφ' ὧν
Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τῷ βασιλείῳ.
Β. Παρ' Εσπερίδων ὥμην γε νῆ τὸν Φωσφόρον.
Φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι τρία
Μόν'. Α. Ἐσιν ὀλίγον τὸ καλὸν, ἔστι πανταχῷ
Καὶ τίμιον.

Εριφος δ' ἐν Μελιβοίᾳ αὐτὰ ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα προ-
θεῖς ὡς ἴδια, τὰ τῷ Ἀντιφάνει ἐπιφέρει

Παρ' Εσπερίδων ὥμην γε νῆ τὴν Ἀρτεμιν
Φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι τρία
Μόν'. Β. Ἐσιν ὀλίγον τὸ καλὸν, ἔστι πανταχῷ
Καὶ τίμιον· τῶν μὲν ὀβολὸν ἢ πολὺ
Τίθημι, λογιῶμαι γὰρ — et quae sequuntur.

Vbi nimirum voces τὰ τῷ Ἀντιφάνει credo olim mar-
gini a lectore quodam fuisse adlitas e regione *Antipha-
nis* Iamborum, quos *Eriphus* suae fabulae inseruit.
Quid enim in textu *Athenaei* potuere, nondum video.
Pari passu ambulant *Aeschylus* apud *Athen.* l. i. p. m. 9.

Ὅδ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος
Γελωτοποιὸν, τὴν κάκοσμον ἔραϊν
Ἐρρίψεν ἔδ' ἡμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρει
Πληγῆς ἐναυάγησεν ὀτρακκίαν
Χωρὶς μυθεῶν τευχέων πνέου' ἐμοί.

et *Sophocles* ibid.

Ἀλλ' αἰμὼι θυμῷ τὴν κάκοσμον ἑράνην
 Ἐβρίψεν ἑδ' ἡμάρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρει
 Κατάγνυται τὸ τεῦχος ἔμυρε πνέον.

Eadem porro ratione *Theophilus* in *Neoptolemo*:

Οὐ συμφέρον νέα ἐστὶ πρεσβύτη γυνή.
 Ὡς περ γὰρ ἄκατος ἑδὲ μικρὸν πείθεται
 Ἐνὶ πηδαλίῳ, τὸ πῆισμ' ἀποβρέξασα δὲ
 Ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσ' ἐξευρίθῃ.

quae iisdem pene verbis ante cum *Theognis*.

Οὔτοι συμφέρον ἐστὶ γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
 Οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
 Οὐδ' ἀγρυεαν ἔχουσιν· ἀποβρέξασα δὲ δεσμά
 Πολλὰ κίς ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Pro συμφέρον legit χρήσιμον *Clemens Alexandrinus* Strom. l. 6. quem librum, vti et *Euseb. Praeparat. Euang.* l. 10. adeat, qui τὸ εὐεπίφορον εἰς κλοπὴν τῶν Ἑλλήνων penitius inspicere velit. Plena est eorum mēsis: ego spicas tantum colligo. Ex Antiquis etiam olim de furto literario scripsere *ALCAEVS* de *Ephori* furtis, non quidem ad normam historiae conscribendae, sed per paroediam. *ARETADES*, cuius opus laudatur a *Porphyr.* apud *Eusebium Praep. Euangel.* l. 10. περὶ συνεμπτώσεως siue de fortuita Auētorum conuenientia. *ARISTOPHANES* Grammaticus ἐν ταῖς παραλήλοις Μενάνδρου τε καὶ ἀφ' ὧν ἔκλεψεν ἐκλογαῖς. *LATINVS* (vel iuxta quosdam *Cratinus*) in libris IV περὶ τῶν ἐκ ἰδίων Μενάνδρου. *LYSIMACHVS* in libris II περὶ τῆς Εφόρου κλοπῆς. *PHILOSTRATVS* *Alexandrinus* περὶ τῆς τῷ Σοφοκλέους κλοπῆς. *POLLIO*, qui librum de *Herodoti* furto conscripsit, itemque Epistolam ad *Soterindam* de *Ctesiae* plagiiis, et libri, cui nomen inditum est *Ιχνευταί*, vbi de *Theopompo* multa leguntur.

CAP.

CAP. III.

Orationes Funebres Antiquorum, sc. PLATONIS, PERICLIS, LYSIAE, HYPERIDIS, ISOCRATIS, DEMOSTHENIS, et ARCHINI. Emendantur Gellius, Suidas non semel, et Dionysius Halicarnassensis: locus porro Aristotelis vindicatur contra παραδοξωτάς quosdam. Isocrates iunior orationem funebrem habuit. Νοθεύεται oratio funebris Demosthenis. Emendatur non uno in loco. Ordo Tribuum Atheniensium. Emendatur Menander Rhetor. Elegans Marmor in Museo Carpineo. Inusitatae Latinitatis exempla. Rapfata. Propugnatricem periculorum. Aristides insigni medela mactus.

Adhuc in ferali hoc argumento moramur, et Antiquorum luctui, si Lectori non ingratum fore videbitur, destinauimus schedas quoque proximas. Eorum ex epitaphiis sermonibus aetatem maximam tulerunt PLATONIS *Menexenus*, PERICLIS oratio, quam immortalitati consecrauit *Thucydides* l. 2. LYSIAE et HYPERIDIS. *Εχομεν* (ait Auctor ex recentioribus) *Πλάτωνος καὶ Θεκυδίδου, καὶ Υπερίδου καὶ Λυσίης τὰς ἐπιταφίους*. Theo c. 2. Sola ex his ad nos non *περιῆλθεν* Hyperidis, quam laudant *Diodor. Sic.* l. 18. *Plutarch.* in vit. *Dionys. Halic.* in arte c. 6. *Longinus* §. 34. *Harpocrat.* in Πύλαι, ceterique. Eius fragmentum pulcherrimum conseruauit *Stobaeus*, quod hic repraesentauimus. *Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἐστὶ τὸς ἐν τοῖς τοιούτοις ὄντας πάθεσι παραμυθεῖσθαι· τὰ γὰρ πένθη ἢ τὸ λόγῳ ἢ τὸ νόμῳ κοιμίζεται· ἀλλ' ἡ φύσις ἐκαστὴ καὶ φιλία πρὸς τὸν τελευτήσαντα ὀρισμὸν ἔχει τῷ λυπεῖσθαι. ὁμῶς δὲ χρὴ θάρσυν, καὶ τῆς λύπης παραμυθεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον· καὶ μεμνήσθαι μὴ μόνον τῷ θανάτῳ τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς, ἧς καταλελοίπασιν. ὃ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθα-*

σιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν. εἰ δὲ γήρως
 Διητῆ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀκήρατον εἰλήφασιν,
 εὐδαίμονες τε γεγονόσι κατὰ πάντα. ὅσοι μὲν γὰρ αὐ-
 τῶν ἄπαιδες τετελευτήκασιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπαι-
 νοὶ παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται· ὅσοι δὲ παῖδας
 καταλελοίπασιν, ἡ τῆς πατρίδος εὐνοία ἐπίτροπος αὐ-
 τοῖς τῶν παίδων καταστήσεται. πρὸς δὲ τέτοις, εἰ μὲν
 ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμέ-
 νοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης, καὶ τῶν ἄλλων τῶν προσπιπ-
 τόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. εἰ δ' ἔστιν αἴσθησις ἐν
 αἴδῃ καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τῇ δαιμονίᾳ, ὥσπερ ὑπολαμ-
 βάνομεν, εἴη τῆς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομένης
 βοηθήσαντας πλείους εὐδαιμονίας ὑπὸ τῇ δαιμονίᾳ τυγ-
 χάνειν. Sermo CXXIII. Quoniam autem de ISO-
 CRATIS funebri oratione nonnulla ab Antiquis me-
 moriae prodantur; atque etiamnum exstet, quae DE-
 MOSTHENI a quibusdam attribuitur, de iis nonnul-
 la, sed breuiter et succincte. *Isocratem ἐν Ἐπιταφίᾳ*
 (ita enim, non *Σωκράτην*, quibusdam legere placet
 magis) laudat *Aristoteles Rhetor.* I. 9. et III. 14. Quae
 si valeat coniectura, intelligendus est *Aristoteles* de ora-
 tione, quam in funere Mausoli Cariae regis habuit
Isocrates, confirmante Gellio, X. 18. Id monumentum
Artemisia quum Diis Manibus Mausoli dicaret, ἀγῶνας
 laudibus eius dicundis facit, ponitque praemia pecuniae
 aliarumque rerum bonarum amplissima. Ad eas laudis de-
 certandas venisse dicuntur viri nobiles ingenio atque lingua
 praestabili, *Theopompus*, *Theodectes*, *Naucrites* (rescribe
Naucrates.) Sunt etiam, qui *Isocratem* ipsum cum
 iis certauisse memoriae mandauerint, sed eo certamine
 vicisse *Theopompum* iudicatum est. Adiungendus quo-
 que *Plutarchus* in *Isocrate*. *Ἡγωνίσατο δὲ καὶ τὸν ἐπὶ*
Μαυσῳλῳ *τεθέντα ὑπὸ Ἀρτεμισίας ἀγῶνα· τὸ δὲ ἐγ-*
κώμιον ἐ σώζεται. Sunt haec tamen omnia dubiae fi-
 dei, praesertim cum *Gellius* (*Plutarchi* enim auctori-
 tatem

tatem non moror) tam timide de ea re scripserit. Accedit, quod vox Σωκράτης in loco *Aristotelis*, non *Ισοκράτης*, retinenda est. Verba enim, quae ibi philosophus adducit, sunt *Socratis*, siue *Platonis*, in *Menexeno*. *Suidas* porro, aliquando vtilissimus Auctor, iuniori cuidam *Isocrati* Apolloniati eam orationem assignat, quam *Gellius* memorat. Οὗτος δὲ *Ισοκράτης* καὶ *Θεοδέκτω* (lege *Θεοδέκτη*) τῷ ῥήτορι καὶ τραγωδιοποιῷ καὶ *Θεοπόμπῳ* τῷ Χίῳ ἄμα τῷ *Ερυστραίῳ* *Ναυκρατίτῃ* (vel potius *Ναυκράτῃ*, vt alibi recte) διηγωνίσατο περὶ λόγων εἰς τὸν *Επιτάφιον* *Μαυσώλῃ* τῷ *Καίρῳ*, βασιλέως *Αλικαρνασσῆ*. Confer eundem in v. *Θεοδέκτης*. *Dionysius* denique *Halicarnassensis*, qui *Art. Rhetor.* c. 6. *Thucydidem*, *Platonem*, *Lyfiam*, *Hyperidem*, *Demosthenem*, adeoque ipsum *Naucratem* *Isocratis* discipulum, (ita enim legerem καὶ ὁ τῷ *Ισοκράτῃ*, non *Σωκράτῃ*, ἑταῖρος *Ναυκράτης*, Vid. *Cic.* i. de *Orat.* 23. 244. *Orat.* 51.) auctores funebrium Orationum recenset, vix, credo, *Isocratem* praetermisisset, si aliqua de ea re constans valuisset opinio. Si desit quod addam, credibilius est longe, quaternos *Isocratis* discipulos (nam ex eodem ludo siue officina dicendi exierunt *Theopompus*, *Theodectes*, *Naucrater* et *Isocrates* Apolloniates) inter se ingenii et eloquentiae laudibus concertasse, quam consummatissimum Magistrum, qui vocis auctoritate et forensi luce semper fere caruisse dicitur, ad puerilem pene aemulationem descendisse cum iis, quos ipse informauerat. Eam in *Isocrate* dicendi infrequentiam testatur *Cicero*, cuius pene verbis vtor, et *Photius* Cod. CCLX. Οὗτος [*Isocrates*] πρὸς τὸν διαπνιθανόμενον διὰ τί μὴ δυνατός ὢν δημηγορεῖν ἄλλας ποιεῖ δημηγόρους, ὅτι καὶ αἱ ἀκόναί, ἔφη, αὐταὶ μὲν τέμνουν ὃ δύνανται, τὸν δὲ σίδηρον τμητικὸν ποιοῦσι. *Porphyrus* tamen apud *Eusebium* *Praepar. Euangel.* l. 10. scribit solitum fuisse gloriari *Theo-*

pompum, praeceptorem a se superari. Mitto *Isocratis ἐπιτάφιον λόγον*, quem in honorem Euagorae habuit, cum non sit publici instituti, neque ex eo genere laudationum Graecarum, quas in hoc loco pertractari velim, eademque de causa, quem in honorem Herimiae composuit *Aristoteles*, ut liquet ex *Athenaeo* l. 15. Conscripsisse orationem funebrem in eos, qui ad Chaeconeam in proelio ceciderunt *DEMOSTHENEM τὸν πάνυ*, et ex *Plutarcho* liquet, et ex *Demosthenis* etiam ipsius auctoritate abunde confirmatur. Intercidit vero, neque ea, quae in Editis *Demosthenis* orationibus locum XXII dum occupat, tanto nomini temere est adscribenda. Eam confodit olim *Dionysius Halicarnassensis*, *Libanius* et *Photius*, ceterique iudices acutissimi: *Φορτικὸς καὶ κενὸς καὶ παιδαριώδης Ἐπιτάφιος* *Dionysio* dicitur, qui meam fidem non aegre impetrabit. Verum ne auctoritate magis duci, quam veris vinci videamur, excitemus ex suis latebris *Sophistam*,

Namque hoc inclusi ligno occultantur Achiui.

In orationis aditu, vix rota currente; *Ομοίως μέντοι διαλεχθῆναι τοῖς πρότερόν ποτε εἰρηκόσιν ἐνθάδ' εἶναι μοι δοκεῖ*. Itane? *Δοκεῖ μοι εἶναι διαλεχθῆναι*. Sed ne me nimis inclementem dixeris, aut eas poenas ab Auctore petere, quas Librarius debeat, locum ita emendari posse concedam, *Ομοίως μέντοι διαλεχθῆναι τοῖς πρότερόν ποτε εἰρηκόσιν ἐνθάδε δεῖν μοι δοκεῖ*. Sequitur autem, *Μόνοι γὰρ πάντων ἀνθρώπων ἐξ ἧσπερ ἔφυσαν ταύτην (l. ταύτην) ᾤκησαν, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν παρέδωκαν. ὥς τε δικαίως ἂν τις ὑπολάβοι τῆς μὲν εἰς τὰς ἐπηλυδας ἐλθόντας πόλεις, καὶ τῶν πολιτῶν προσαγορευομένων ὁμοίως εἶναι τοῖς εἰσποιητοῖς τῶν παίδων· τέττες δὲ γνησίως γόνω τῆς πατρίδος πολίτας εἶναι*. Scitum est istud ἐπηλυδας πόλεις, vix Tyrone in literis Graecis, nedum *Demosthene* dignum. *Hesych. Ἐπηλυδας, νεωστὶ ἐλθόντας ἐξ ἐτέρας γῆς, ἐπιλεκτὰς, ἢ ἔκ*

ἡ ἐκ Ἰθαγενῆς. Recte sane, neque enim Civitates, in quas migramus, verum nos, qui commigramus ipsi, iure *Επήλυδες* vocamur. Porro autem non leuiter contra historiam suae gentis peccat. *Ερεχθία* ἔνεκα τῆ σῶσαι τὴν χώραν, τὰς αὐτῇ παῖδας, ας υακινθίδας καλοῦσιν, εἰς πρῆπτον θάνατον δόντα ἀναλῶσαι. Si ocium esset, quaererem, quid dixerit, qui dixit ἀναλῶσαι θυγατέρας, verum cum illud non habeam nimium, moneo tantum cespitauisse bonum hominem, qui duas historias ridicule contaminauerit, neque enim *Hyacinthidas* vocari *Erechthei*, sed *Hyacinthi* *Lacedaemonii* filias, qui ob simile factum cum *Erechtheo* nobilitatur. Sequitur: *Εμέμνηντο Ἀκαμαντίδαι τῶν ἐπῶν, ἐν οἷς Ὀμηρος ἔνεκα τῆς μητρὸς Φησιν Αἰθρας Ἀκάμαντος εἰς Τροίαν σῆλαι*. Id quod *Homerus* salua historia meminisse non potuit. *Aethra* enim *Thesei* erat mater, *Acamantis* autem auia. Noster tamen, ne oscitantia sua lectorem lateret, iterum ἀνισορρησίαν inculcat: *Ὁ μὲν ἔν παντὸς ἐπερᾶτο κινδύνῃ, τῇ σῶσαι τὴν εαυτοῦ μητέρα ἔνεκα*. *Homerus* interea de *Acamante*, nedum de hoc facto, ne vnum quidem verbum. Quin et vero simillimum est *Aethram* ipsam *Troiae* non fuisse. Istum enim εἶχον *Iliad.* γ. 144.

Αἰθρην Πιτθῆος θύγατρα, Κλυμένην τε βοῶπιν, obelo notauerunt olim, vt videre est apud *Plutarch.* in *Theseo*: et *Eustathius* versum, si genuinus esset, de *Aethra* *Thesei* matre dici posse negat. In *Tribuum* recensione, quae orationem claudit, indistincte καὶ ὡς ἔτυχῃ, facta, indicia sunt maxima nugacissimi Imitatoris. Nesciuit ille *Atheniensium* fuisse morem, vt *Tribuum* nomina vno et perpetuo ordine citarent. Eum ordinem, contra ac noster simius, conseruarunt Antiqui. Ex *Polluce* sic se habet, VIII. 9.

Ερεχθίης.

Αντιόχης.

Κεκροπίς.

Λεοντίς.

Αίγλης.

Αργηίς.

Πανδίωνις.

Ακαμαντίς.

Ονήϊς.

Ιπποθραντίς.

Λιαντίς.

In bello eadem fuit τάξις, ut credibile est ex his locis Herodoti et Plutarchi inter se collatis. Τῷ μὲν δεξιῷ κέρεος ἡγέετο ὁ πολέμαρχος Καλλίμαχος· ὁ γὰρ νόμος εἶχε ἕτω τοῖσι Ἀθηναίοισι, τὸν πολέμαρχον ἔχειν κέρα· τὸ δεξιὸν ἡγεομένῃ δὲ τῇτι, ἐξεδίκοντο, ὡς ἀριθμεύονται αἱ Φυλαί, ἐχόμεναι ἀλλήλων. Herodot. *Erat.* 111. Iam quid velit ὡς ἀριθμεύονται, ni certam habuissent domi et legitimam quāli seriem Tribuum numerandarum? Πλεῖστον χρόνον ἀντερεισάντων κατὰ Λεοντίδα καὶ Ἀντιοχίδα Φυλὴν ἡγωνίσαντο λαμπρῶς τεταγμένοι παρ ἀλλήλους ὃ, τε Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστέδης· ὁ μὲν γὰρ Λεοντίδης ἦν, ὁ δ' Ἀντιοχίδης. Plutarch. in *Aristide*. Multa praeterea contra puritatem Atticam dicta, multa inuenuiste opposita prudens omitto. Et quanquam insit numerorum quidam flexus, qui auris percellit, quanquam suis locis tota oratio non inconcinne sit instructa, id quod elaborare maxime soleant Sophistarum filii, ille tamen

Demens, qui nimbos et non imitabile fulmen.

Fuit ἈΡΧΙΝΥΣ quidam Atheniensis, qui λόγον ἐπιτάφιον scripsit, teste Platone in *Menexeno*, atque etiam Photio Cod. CCLX. Τάχα δ' ἂν τις καὶ αὐτὸν [Isocratem] αἰτιάσαιτο κλοπῆς, ἐξ ὧν ἐν τῷ πανηγυρικῷ λόγῳ αὐτῷ πολλαὶ τῶν κατὰ τῆς ἐπιταφίως λόγους εἰρημένων Ἀρχινῶ τε καὶ Θεκυδίδη καὶ Λυσία ὑπεβάλετο. Iam si harum Orationum originem quaeras, ab initio fere Reip. Atheniensis morem inualuisse video, ut in concione, populari oratione eos laudarent, qui in proelio sint interfecti, eamque laudandi consuetudinem ita probari, ut quotannis illa die recitari orationem necesse fuerit. Cic. I. de Orat. Adiunge Menandrum Rhetorem,

περὶ

περὶ Επιταφίᾳ. Λέγεται παρ' Ἀθηναίοις Επιτάφιος, ὁ καθ' ἑκάστον ἐνιαυτὸν ἐπὶ τοῖς πεπτωκόσιν ἐν τῷ πολέμοις λεγόμενος λόγος. Pergit, Οὗς γὰρ ἂν εἶπεν ὁ Πολέμαρχος, ἐπειδὴ καὶ τῷτο (l. τῷτω) τὸ τῆς τιμῆς ἀποδίδεται παρ' Ἀθηναίοις. Vtrum genus illud dicendi ab Aegyptiis profectum sit necne, qui ad civilem Graecorum vitam excolendam plurimum contulerunt. (ex Aegyptiis certe arcessitum memorat *Diodorus Siculus*, l. 1.) illud nondum pro comperto habeo; ex omni tamen Graecia Athenis fere solis constitit, et a quibusdam scriptoribus istius populi quodammodo inuentum esse perhibetur. Μοι οὐδ' ἀπαντῶν ἀνθρώπων τρία ταῦτ' ἐνομίσαστε· τῶν μὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως τελευτησάντων, αὐτῶν μὲν ἐπαίνους ἐπὶ ταῖς ταφαῖς καθ' ἑκάστον ἔτος λέγειν, et quae sequuntur. *Aristid.* Atque haec fuit, ὡς ἐν παρόδῳ, emortualium Orationum apud Athenienlis facies. Ad Romanos deinde ritus ille propagatus et domesticis etiam laudationibus subinde adauctus in tantum accreuit, ut conquerantur *Liu.* VIII. 40. et *Cic. de Cl. Orat.* 16. istiusmodi laudationibus historiam Romanam mendosiorē esse factam. Honos ille defunctos quoscunque, si modo genere vel dignitate illustriores fuissent, pro rostris ornandi ad coniunctissimum fere semper deferebatur, licet scribat *Quintilianus* pendere frequenter ex publico aliquo officio atque ex S. C. Magistratibus saepe mandari. Vtrumque fortasse verum, ut publicam personam, Consulem puta aut Praetorem, Magistratus: priuatam genere coniunctissimus solenni oratione produceret. Ita Brutum, qui primus Consulatum gessit, laudavit Collega Valerius Publicola, ut fusius in sequentibus: Publius Decius Fil. qui primo Consul de Samnitibus triumphauit, III. Cos. a Collega Fabio Maximo laudabatur. *Aurel. Vict.* c. 27. *Liu.* X. 29. Filium suum laudauit Fabius Maximus. *Plutarch.* *Cic. de Senect.* c. 4. Faustum filium Sylla.

Sylla. *Appian. B. Civil. L. Metellum patrem Q. Metellus. Plin. VII. 43.* Allato in forum corpore Appii, non Xviri, sed alterius, adiens filius Coss. et Tribunum postulavit congregari sibi legitimam concionem, vt more Romano de patre orationem haberet. ex *Liul. l. 2. et Dion. Halic. l. 9.* Octavius Drusum nepotem *Sueton. in Claud. c. 1.* Marcellum item, si fides sit *Servio ad l. Aen. 716.* Alios alii, de quibus nunc dicendi neque tempus esse video, neque, si tempus superesset, a me, vt dicatur, expectari. In Municipiis nemo fere publico funere efferebatur sine laudatione. v. *Gruter. 321. 10. 343. 3. et 466. 9.*

Primus apud Romanos mortuo Collega Bruto, supremas eius laudes oratione prosecutus est Publicola, vt liquet ex *Liu. II. 7. Aurel. Victor. de viris illustribus c. 10. Plutarcho in vita.* Απεδέξαντο δὲ τοῦ Ουαλερίε καὶ τὰς εἰς τὸν συνάρχοντα τιμὰς, αἷς ἐκκομιζόμενον καὶ θαντόμενον ἐκέσμησε· καὶ λόγον ἐπ' αὐτῷ διεξήλθεν ἐπιτάφιον, ὃς οὕτως ὑπὸ Ῥωμαίων ἠγαπήθη καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν, ὥστε πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ μεγάλοις ὑπάρχειν ἐξ ἐκείνης τελευτήσαντιν ὑπὸ τῶν ἀρίστων ἐγκωμιάζεσθαι. λέγεται δὲ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιταφίων ἐκεῖνος γενέσθαι πρεσβύτερος, εἶγε μὴ καὶ τοῦτο Σόλωνός ἐστιν, ὡς Ἀναξιμένης ὁ ῥήτωρ ἰσόρηκεν. Romanis quoque inuentum attribuit *Dionys. Halic. Antiq. Rom. V. 17.* Οψὲ γάρ ποτε Ἀθηναῖοι προσέθησαν τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον τῷ νόμῳ, εἴτ' ἀπὸ τῶν ἐν Ἀρετεμισίῳ, καὶ περὶ Σαλαμῖνι καὶ ἐν Πλαταιαῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανόντων ἀρχαίμενοι, εἴτ' ἀπὸ τῶν περὶ Μαραθῶνα ἔργων. vbi videas plura. In Concionibus Romanis duo sunt praecipue notanda, quod cito in tantum creuit laudandi haec cupido, vt ab Augusti temporibus laudationes fierent duplices. Imperator ille sororem Octauiam in sacrario Iulio, Drusus

pro

pro rostris solenni oratione profecutus est: Imperatorem mortuum laudarunt Tiberius et Drusus, ille pro aede Diui Iulii, hic pro rostris. *Dio. Suetonius.* Pium Antoninum M. Antoninus et L. Verus pro rostris vterque. *Capitolin.* in M. *Antonino*: Alterum est, quod, quamvis ab initio virorum tantum gesta, nunquam mulieres laudare mos fuisset, quia tamen Camilli temporibus Matronae Romanae, quum in publico deesset, aurum contulere, quo se Romania Gallis redimere possent, vt sacro auro abstineretur, cautum fuit S. C. vt ob praeclarum hoc facinus (quod tamen *Plutarch.* in *Camillo* aliter narrat, ego *Liuium* sequor V. 50.) earum in funèribus, sicut in virorum solennis laudatio haberetur. Primus itaque Popiliam matrem laudauit Crassus filius. Ita *Alexand. ab Alexandro* IV. 8. nescio tamen, quo animo vel auctoritate. Porciam Catonis sororem, Domitii Ahenobarbi vxorem Cicero. Vid. 13. *ad Attic.* 48. (qui ibidem quoque memorat M. Varronis et Lollii laudationem). Amitam suam Iuliam, vxoremque Camillam (qui honos tunc primum feminae aetate iuniori persoluebatur, vt *Plutarch.* in *Caesare*) laudauit Iulius Caesar. *Plutarch.* et *Suetonius*, Auiam Augustus, *Sueton.* in *Aug.* c. 8. Iunia Cassii vxor M. Bruti soror, quanquam in testamento, cum ferme cunctos proceres cum honore nominauisset. Caesarem omisit, id tamen non prohibuit, quo minus laudatione pro rostris ceterisque solennibus funus cohonestaretur. Verba sunt fere *Taciti* 3. *Ann.* 76. Exstat apud *Fabrettum* p. 168. marmor elegantissimum, sed aetatis vicio tertia circiter parte vnus cuiusque lineae consumptum, in quo continetur honestissimum praeconium, quod in honorem coniugis defunctae habuit Ciuis quidam Romanus, cuius nomen, fortuna et condicio ad nos non descendit. Elegantiā habet maximā, aetatem optimā, et singula.

gulare, quod sciam, exemplum continet orationis publicae marmoris saxosae concreditae.

Tempus huius orationis indicare videntur mentio Caesaris Augusti, et pacati orbis, quem eius opera contigisse satis notum est; nomen item M. Lepidi *conlegae*, non nostri fortasse, ut intellexit *Fabrettus*, sed Augusti in Illviratu, C. denique Cluuii, adfinitate, uti videtur, oratori nostro coniuncti. Caius Cluuius, ubi suam Iulio Caesari probasset fidem, ab eo cum imperio in Galliam fuit missus. Unus erat ex VIII viris, quibus idem Caesar, cum in Hispaniam contra Pompeii filios ire maturauit, praefecturam urbis commisit A. V. C. DCCVII, Caesare tertium Dictatore, quod indicat nummus aereus cum hac inscriptione, CAESAR DICTATOR TERTIUM et in parte postica Caius CLOVIUS PRAEFFECTUS. Puteolanum fuisse testatur *Cic. 13. Epist. 55.* quod arguit quoque haec Inscriptio Puteolis effossa.

C. CLVIVS. M. F.

III VIR.

IVRI. DIC. II VIR. NOLAE.

III VIR. QVINQVENNAL.

DE. SVO. FACIEND. CAERAVIT.

IDEMQVE. RESTITVIT.

IOVI. O. M. SACR.

Memorable feminae facinus et in aduersis viri rebus constantiam plane singularem! memorabile etiam istud, quod *partui diffidens*; ex alterius coniugio prudens sciensque *parari* passa sit *secunditatem*; *consilium* in quibusdam *feminis*, raro licet exemplo, conspiciendum, in illa tamen *minime admirandum* ceteris *virtutibus conlatum*. Ita enim intelligo et suppleo fatiscens marmor l. 30. Quod ad Latinum sermonem adtinet, qui tunc temporis purissimus habebatur, pauca sunt, quae indigitari volui, lectori meo concoquenda. l. l. Frustra gloriatur

riatur * * *me patriae redditum a se, nam nisi Tu, coniux, parasset, quod servare me poterat, inaniter ille oper suas POLLICERETVR. l. II. acerbissimum mihi accidisse TVA VICE. fatebor. vpon your account. l. 15. indignum in modum RAPSATA. l. 31. DOLENS ORBITATE mea l. 35. CONDICIONEM QVAERERES, non de stupro, sed honestis nuptiis. Nullum officii genus etiam infame praetermiserat, condicionibus etiam quaerendis, atque arcessendis mulieribus, quas corrumpere. Sueton. in Aug. c. 63. l. 61. speculatricem. PROPVGNATRICEM meorum PERICVLORVM. Magna inusitatae Latinitatis exemplum tam breui circuitu verborum, et, quod iure mireris, vnicae fere hae sunt reliquiae Romanorum in re funerea eloquentiae, cum priuatarum laudationum et crebra fuisse exemplaria et bene seruata necesse est; quoniam vnaquaeque familia diligentia non mediocri haec vel quali monumenta seruaret ad vsum, si quis eiusdem generis occidisset, vel ornamenta ad dignitatem atque ad memoriam laudum domesticarum. Vergente saeculo plena sunt Ecclesiasticorum Scriptorum monumenta praeconiis in funere recitari solitis. Plena etiam Sophistarum, *Adriani Tyrii, Himerii, Polemonis, Libanii*, etc. *Aristidis ἐπιτάφιον* in Alexandrum discipulum memorat *Magister* in v. Φύσις, ni Epistola sit potius S. P. que Cotiaeensi, vnde genus duxit Alexander, quam Oratio dicenda. *Aristides* ipse Epistolam vocat, exeunte sermone: ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς εἶπον. Rationem magis habet λόγος ἐπιταφίου alia, quae in Editis *Aristidis* eam praecedit, in Eteonicum sc. *Επακήδεος* Cyzici habita. Ea insignissimo mendo liberata finem huic commentationiculae imponet. Ποῖος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνησε; τίς Πίνδαρος ποῖον μέλος ἢ λόγον τοιοῦτον ἐξευρών; τίς χορός ἄξιον φθέγγεται τοιοῦτου πάθους, ποία δὲ Δύσηρις Θετταλὴ τοσούτο πένθος ἐπένθησεν ἐπ' Ἀντιόχῳ τελευ-
Lysiae Töm. II. Q *τήσαν**

τήσαντι, ὅσον νῦν μητρὶ τῇ τούτου πένθος πρόκειται.
 In hoc commate quaedam intelligo, *Simonidem* sc. et
Pindarum, quorum θῆποι ab antiquis laudantur; in
 quibusdam haereo, quanam fuit illa Dyseris siue An-
 tiochi mater, siue anus quaedam, quae luētui praefuit:
 at in his plane caecutio. Ποῖος Σιμωνίδης — τίς Πιν-
 δαρος — τίς χορος. Nulla vi, nulla facundia a me
 impetrabis haec esse sana. Latet omnino in χορος scri-
 ptoris cuiusdam nomen, cui si adiungas vocem prae-
 cuntem, τις, mecum senties esse *Stesichorum*. Ποῖος
 Σιμωνίδης — τίς Πίνδαρος — τίς Στησίχορος. Alibi
 III viratum istum memorat *Aristides*. Καὶ κίους δὲ Σι-
 μονίδην, καὶ Στησίχορον Ἱμεραίους, καὶ Θηβαίους Πιν-
 δαρον.

CAP. IV.

Amazones. Onatus siue Onasus rerum *Amazonicarum*
scriptor antiquus. Restituitur locus *Aristophanis* et
Apollonii Rhodii. Tollitur grauiſſimum in *Herodoto*
mendum. Praetorum *Atheniensium* nomina aliquam
 multa vindicantur. Emendatur *Dionysius Halicarnas-*
sensis, *Diodorus Siculus*, *Demosthenes*, aliique,
Lyſias denique, *Etym. M.* et *Caesar*.

De rebus *Amazonicis* (v. p. 55. vlt.) scripsere inter
 Antiquos *Onatus*, σχ. *Theocrit.* XIII. 46. (quem
Onasum vocat σχ. *Apollonii Rhodii* I. 1208. 1237.) at-
 que inter recentiores laudabilem sane commentarium
Petrus Petitus. In monumentis Veterum, quae popu-
 lum istum mulietum adhuc nobilitant (cuiusmodi sunt
 nummi *Smyrnaeorum*, *Thyatirenorum* ceterarumque
 ciuitatum iuxta Asiae oram maritimam, Vide *Seguin.*
 p. 23. gemmae quam plurimae tabulaeque antiquae.
 Vid. *Canin. Iconogr.* XVI. *Beger. Thesaur. Brandenburg.*
 vol. III. p. 318. Lucernam antiquam apud *Licetum*, IV.
 55.) et ferro armari et equis vehi semper videri volunt:
 accom-

accommodate ad mentem *Lysiae*, μόναι δὲ ἀπλισμέναι
σιδηρῶ τῶν περὶ αὐτάς, πρῶται δὲ πάντων ἐφ' ἵππους
ἀναβᾶσαι. Vti *Aristophanes Lysistr.* 677

Ἦν δ' ἐφ' ἵππικὴν τράπωνται, διαγράφαι τὰς ἵππείας·
Ἰππικώτατον γάρ ἐστι χρεῖμα κάποχον γυνή,
Κοῦκ ἀναπολεῖσθαι (1. ἀπολισθαι) τρέχοντος·
ταῖς δ' Ἀμαζόνας σκέπῃ.

Δε Μικῶν εγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσι.
Hic libentius adderem, quantum lucis imago illa apud
Licetum affundat *Plutarchi* verbis in *Theser* O δὲ Δῆρις
οὐ ποταμὸν εἶναι φησι τὸν Θερμῶδοντα, ἀλλ' ἰσάντας
τινάς σκηνὴν καὶ περιορύττοντας, ἀνδριαντίσκιον εὐρεῖν
λίθινον, ὑπὸ γραμμαίων τινῶν διασημαινόμενον, ὡς εἴη
Θερμῶδαν ἐν ταῖς ἀγκάλαις Ἀμαζόνα φέρον τετραμέ-
νην: quantum tabula *Begeriana Lysiae*, οἷς [equis] ἀν-
ελπίσως δι' ἀπειρίαν τῶν ἐναντίων ἤρουν μὲν τὰς Φεύ-
γοντας, ἀπέλειπον δὲ τὰς διώκοντας. Nemo fere ad
laudem Atheniensium accessit, qui bellum Amazoni-
cum resque ab Atheniensibus praeclare in eo gestas dis-
simulavit. Εἰς δὲ ἡμῖν (inquit dux istius gentis apud
Herodot. *Calliop.* 27.) ἔργον εὖ ἔχον καὶ ἐς Ἀμαζονί-
δας τὰς ἀποθηκὰς τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος ποταμοῦ
ἐσβαλῆσας κοτὲ ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν. Quodcunque in
corruptissima ista voce ἀποθηκὰς latet, *Gronovii* cer-
te τὸ ἀποθηκὰς non latet. Diu fui in ea sententia,
vt locum ita restitueremus, ἐς Ἀμαζονίδας τὰς ἀπο-
θεμισκυρας τῆς ἐπὶ Θερμῶδοντος ποταμοῦ ἐσβαλῆσας
κοτὲ ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν. Nam *Herodotus* ipse *Melpom.*
86. Εἰς δὲ θεμισκυραν τὴν ἐπὶ Θερμῶδοντι ποταμῷ ἐκ
τῆς Ἰνδικῆς — τριῶν τε ἡμερῶν καὶ δύο νυκτῶν πλόον.
Strabo quoque l. ii. Τὴν δὲ θεμισκυραν καὶ τὰ περὶ
τὸν Θερμῶδοντα πεδία, καὶ τὰ ὑπερκείμενα ὄρη ἅπαν-
τες Ἀμαζόνων καλεῖσι. *Pausanias Attic.* c. 15. Μόναις
δ' ἄρα ταῖς γυναιξίν ἔκ ἀφῆρει τὰ πταίσματα τὸ εἰς
τὰς κινδύνους ἀφαιδὲς, εἶγε θεμισκυρας τε αἰχμῆς ὑπὸ

Ἡρακλῆες, καὶ ὕπερον Φθαρείης σφίσι τῆς στρατίας,
 ἣν ἐπ' Ἀθήνας ἔστειλαν, ὅμως ἐς Τροίαν ἦλθεν Ἀθη-
 ναίοις τε αὐτοῖς μαχόμεναι καὶ τοῖς πᾶσιν Ἑλλήσιν.
 Apollon. Rhod. l. 997.

Ἐνθα Θεμισκυριαί (l. Θεμισκύρεια) Ἀμαζόνες ὠπλι-
 ζοντο.

Id. II. 369.

Κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκῶν
 Ἐξανέχει γαίης, ἐπὶ δὲ σόμα Θερμωδόντος
 Κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκυρεῖον ἐπ' ἄκρην
 Μύρεται εὐρείης διακειμένος ἡπείροιο.
 Ἐνθάδε Δοϊάντος πεδίον· σχεδόθεν δὲ πόλιν
 Τρισσαὶ Ἀμαζονίδων· μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
 Τρηχεῖν Χαλυβες καὶ ἀτρεῖα γαῖαν ἔχουσιν
 Εργατίνα· τοὶ δ' ἀμφὶ σιδηρεα ἐργὰ μέλονται.

Lycophr. v. 1, 27.

Theseus

Σὺν θηρὶ βλώξας τῷ σπάσσαντι θήϊας
 Μύτη Τροπαίας μᾶζον εὐθηλον θεᾶς
 Ζωτήροκλέπτης, νεῖκος ὤρεινεν διπλοῦν,
 Στόρειν τ' ἀμέρας, καὶ Θεμισκυρας ἄπο
 Τὴν τοξοδάμνον νοσφίσας Ορεθωσίαν.

σχ. ad loc. Θεμισκυρα, πόλις Παφλαγονίας καὶ Ἀμα-
 ζόνων, ἐνθα Θεμισκυρεαὶ αἱ Ἀμαζόνες λέγονται. Ju-
 llin. II. 4. In Cappadociae ora iuxta amnem Thermo-
 donta confederunt, subiectosque Themiscyrios campos
 occupavere. — Horum uxores — singulare omnium sae-
 culorum exemplum ausae auxere Rempublicam sine viris.
 Nec miretur aliquis ἀποθήκας pro ἀπὸ Θεμισκύρας
 describi potuisse, aut reclamitet non solere librariorum
 propria nomina compendifacere. Scio non solere con-
 filio, sed incuria compendifaciunt. Qui enim fieri
 potuit, ut pro Δημήτριος Δῆμος, pro Θεσσαλος Θά-
 λος apud Dionysium Halicarnass. reperiremus? Scho-
 liaestes Aristoph. Ran. 33. ait actam fuisse eam fabulam

anno

anno post pugnam ad Arginusam, quae commissa erat ἐπ' Ἀντιφῶν. Hunc autem Praetorem Atheniensem Historici omnes et auctor adeo Argumenti *Antigenem* vocant. Εἰδικάχθῃ ἐπὶ Καλλίᾳ Ἀρχοντος τῇ μετὰ Ἀντιφῶντος. Quin et ipse σχ. v. 732. τῷ προτέρῳ ἔτεσ ἐπὶ Ἀντιφῶντος. Qui Magistratum summum Athenis gessit Olymp. LXXV. i. ab aliis *Calliam*, ab aliis *Calliadem* appellari, olim monui (pag. 470.) Iam tempus est, ut moneam *Calliadem* recte scribi. *Marmor enim Arundell.* ad Olymp. LXXXI. i. Ἀρχοντος Ἀθηνησιν αἰῶντος τοῦ προτέρου. Quod verum est, cum *Callias* alter praetoram gessit Olymp. XCII. i. Verum esse non potuit, si is, qui LXXV. i. gesserat, nominaretur quoque *Callias*. Quid commercii est inter voces *Lyfiam* et *Naufimachum*? *Archon* autem Olymp. LXXXVI. i. ab aliis *Naufimachus*, ab aliis *Lyfimachus*, ab aliis denique compendiose *Lyfias* appellatur. Quem Olymp. XC. i. *Astyphilum* nominant *Marmor Arundellianum* et *Athenaeus*, *Diodorus Siculus* mendose, ut opinor, *Aristophylum*. Et similiter, qui *Aristomnestus* XCI. i. *Isaeo de Philoctetae hereditate*, ille *Auctori Argum. Au. Aristoph.* et *Hesych.* in *Ερμολογίᾳ* *Arimnestus* est. *Elpines* *Archon* erat CVI. i. *Diodoro* teste et *Dionysio* in *Dinarcho*, eod. tamen *Dionysio* in *Lyfia* erat *Elpinices*. Vnde fortasse restituendus *Demosthenes pro Corona*. Αὐταὶ ἀπέδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπ' Ἐλπινίῃς Ἐκατομβαιῶνος τρίτῃ ἰσαμένῃ. Male hodie ἐπὶ Νικίου. Vel, quoniam aetas aliquantulum obstat, pro *Νικίου Νικήτου* restituas, qui paulo ante hanc Orationem habitam eo munere fungebatur. Certe *Nicias* in Fastis Atticis neutiquam comparet. Obseruabit bonus lector istum *Nicetam* a *Diodoro* *Niceratum*, ab *Arriano* de expedit. *Alexandri* *Anicetum* dici. Verum ne extra oleas diuagari videar, aut ea diligentius curare, quae minus ad me adtinent, ad *Lyfiam*

fiam redeo, quem sic limatiorem reddo. p. 122. 1. Οἱ δὲ
νῦν θαπτόμενοι, βοηθήσαντες Κορινθίοις ὑπὸ παλαιῶν
φίλων ἀδικημένοις, κοινοὶ σύμμαχοι γενόμενοι. Vegeta-
ri oppolitionem velim facta vnius literulae mutatione,
et reponi καινοί. Quod a veteribus hospitibus auxilium
frustra expectabant Corinthii, id in novis reperere. In ca-
dem oratione p. 98. 11. οἷος μέγας, καὶ δεινὸς τῇδε τῇ πόλει
κίνδυνος ὑπὲρ τῆς τῶν Ελλήνων ἐλευθερίας ἡγωνίσθη;
Vocem οἷος, quam sollicitarunt Codd. MSS. eam au-
thoritate Aristidis retinui, neque etiamnum poenitet
retinuisse. Οὐ μὲν ἔμελλον αἱ ἀραὶ λήθῃ δοθήσεσθαι·
λοιμὸς γὰρ τῇ τῶν Εφεσίων πόλει ἐνέκμαζεν οἷος βαρύ-
τατος. Auctor anonymus apud Suidam in v. Αραῖς. In
proxima p. 140. 1. pro ἡμυνάμπνησας, locum ita correxi,
ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἡμυνάμην, εκσας ἔβαλλέ με λίθοις.
Neque poenitet correxisse. Οὐδεὶς γὰρ ὑπέμεινεν αὐ-
τὸν, ἔδ' εἰς χεῖρας συνῆλθεν, αἱ δ' ἀποσαντες ἐβαλλον
ἄκοντίοις καὶ τοξεύμασι. Plutarch. in Alcibiade extr.
Inter honores, quos Regibus suis Barbari conferre so-
lent, recensentur ab Aristot. Rhetor. 1. 5. Περσικυνήσεις
καὶ εκσασεις. A via declinationes. Iuxta p. 143. 2. Περαιέως
male in textu locum occupat, quam vocem alibi sem-
per ad imam paginam detrufi. Vid. p. 234. 8. Nam qui
Atticas locutiones tractant, Moeris et Magister, cum
contraitam formam istiusmodi Genitiuorum Atticis pla-
cere tradant, dissolutam ceteris Graecis, hanc ipsissi-
mam vocem omine non laeuo in exemplum adducunt.
Eis, quae a me ad istum locum dicuntur, addas Etymol. M. in v. Πηλεὺς. Ισέον, ὅτι τὰ εἰς εὖς, εἰ μὲν κα-
θαρόν ἔχει τὸ ε, συναϊρεῖται παρὰ τοῖς Αθηναίοις, Στει-
ριεύς, Στεριέως, Στεριῶς, κ. τ. λ. et rursus in Βα-
σιλεύς. Ισέον, ὅτι τὰ εἰς ως (lege eus) εἰὰν μὴ ἔχη πρὸ
τῷ ε σύμφωνον, συναϊρεῖνται παρὰ τοῖς Αθηναίοις· οἷον
Ερετριεύς, Ερετριέως καὶ Ερετριῶς. Περαιεύς, Περραιεως
καὶ Περραιως. Ibidem notaui elegantem vsum τῷ πά-
λιν,

λιν, et contendì non semper *iteratam* aliquam actio-
nem designare, sed *venuste* dici posse, pro *inui-
cem, ex opposito*. Ita *Plutarchus* de fraterno amore *Τούτων-
τίον αὐ παλιν πονηρόν*. Ita cultissimus apud Latinos
scriptor *Caesar*. *Vt ipsi concedi non oporteret, si in no-
stros finis impetum faceret, sic iterum nos esse iniquos,
qui in suo iure se interpellaremus*. B. Gall. l. 44. Itaque
in illo loco eiusdem *Caesaris* initio B. Gall. lib. 4. *Hi
centum pagos habere dicuntur: ex quibus quotannis singula
millia armatorum, bellandi causa, ex finibus educunt: re-
liqui, qui domi manserint, se atque illos alunt: Hi rur-
sus inuicem anno post in armis sunt: illi domi remanent*.
In isto, inquam, loco vox *inui-
cem*, quae ex *Vossianorum*
Codd. vno abest, recte quidem mea sententia abest.
Sedulus glossator (nam ex ea officina est, et sexcenti fere
loci adhuc purissimi istius scriptoris istiusmodi spurci-
tie contaminantur) cauit pro summa sua diligentia, ne
rursus minus recte exponeremus, aut inusitator eius
significatio lectoris aciem effugeret, itaque adleuit *inui-
cem*. Sequitur p. 177. 2. *Εκ τῆς πατρίδος ἐκβαλεῖν αὐτον
ποιοῦνται*. Aliquantulum fidei ad locum adstruere sa-
tagebam coniecturae viri ingeniosissimi, *ἐκ τῆς πατρί-
δος ἐκβαλεῖν σπουδὴν ποιῶνται*. Emendationis fideius-
sores erant *Herodotus* et *Pausanias*. Adiunge incertum
apud *Snid.* in *Αγώνισμα, Αγώνισμα, σπουδὴν, ἐπιμέ-
λειαν. Αγώνισμα τίθενται συλλαβεῖν αὐτόν.* et *Hero-
dotum* iterum. *Erat.* 107. *Εκπεσόντος δὲ ἐς τὴν ψάμ-
μον αὐτῆ, ἐποιετο πολλὴν σπουδὴν ἐξευρεῖν.*

CAP. V.

*Andocides. Percurritur eius vita. Plutarchus in An-
docide saepius emendatur. Stephanus item Byzanti-
nus et Nepos. Mos Atheniensium. Romanorum. Item
alii. Πωρεῖα Σελίνα.*

Ex Xviratu Oratorum nullum aetate coniunctiorem
habuit *Lyfias*, quam *Andocidem*, quorum vtrius-

que orationes adversariae ἀσεβείας adhuc servantur. Exstat *Nossri* pag. editionis meae 102. *Andocidis*, Edit. *Steph. Oratorum Graecorum* p. 1. secundi tmematis. Percurram in h. capite vitam *Andocidis*, tum de fide nonnullorum, quae illi hodie adsignantur, pauca disputabo, deinde ad cetera pergam. Quaecunque de *Andocide* prodiderit *Plutarchus* in libello de vitis X *Oratorum*, ea tanta fide exprefferit *Photius*, ut hunc ab illo commodato accepisse dixeris. In ea tamen sententia non sum, et iudico potius *Sophistam*, qui *Plutarchum* simulare voluit, historiarum suarum monumenta, rerumque gestarum fidem a *Photio* emendicare coactum esse, qui solus eo tempore commentarium de vita *Oratorum* conscriptum habuit. Vtunque cedat ista diuination, lectori fortasse meo non displicebit, si bigam istam historicam, ut pariter fiat, procurarem. Hem! accipe.

PLVTARCHVS

Tom. Moral. Edit. Graec. Bas. 1574. pag. 448.

Ανδοκίδης Λεωγόρε μὲν ἦν πατὴρ, τῇ θεμένῃ ποτὲ πρὸς Λακεδαιμονίᾳ εἰρήνην Ἀθηναίσις, τὸν δὲ μὲν δὲ Κυδαθηνάιος ἢ Θερεὺς γένος εὐπατριδῶν. ὡς δὲ Ἐλλάνικος καὶ ἀπὸ Ἑρμῆ, καθήκει γὰρ εἰς αὐτὸν τὸ Κηρύκων γένος. διὸ καὶ προεχειρίσθη ποτὲ μετὰ Γλαύκωνος, σὺν ναυσὶν εἴκοσι Κερκυραίοις βοηθήσων, διαφερομένοις πρὸς Κορινθίους. μετὰ δὲ ταῦτα αἰτιαθεὶς ἀσεβεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς Ἑρμῆς περικόψας, καὶ εἰς τὰ τῆς Δήμητρος ἀμαρτῶν μυθήρια, διὰ τὸ πρότερον ἀκόλαστον ὄντα, νύκτωρ κοιμάσαντα, θραύσαι τι τῶν ἀγαλμάτων τῇ θεῇ, καὶ εἰσαγγελθέντα, ἐπειδὴ ἐκ ἡβηλήθη ὃν ἐζήτην οἱ κατήγοροι δῆλον ἐκδέναι, διαβληθῆναι, καὶ πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς δευτέρας γραφῆς ὑποπτον γενέσθαι. ἦν μετ' ἑ πολὺν χρόνον τῇ ἐπὶ Σικελίᾳ

λίαν σόλῃ συνέβη γενέσθαι, Κορινθίαν εἰσπεμφάντων
 Λεοντίνης τε καὶ Αἰγεταίης ἀνδρας ἰδίᾳ μελλόντων βοη-
 θῆν αὐτοῖς τῶν Ἀθηναίων, νύκτωρ τὴς περὶ τὴν αἰγό-
 ραν Ἑρμᾶς περιέκοψαν, ὡς Κράτιππὸς Φησι. προσα-
 μαρτῶν μυτήρια, κριθεῖς τε ἐπὶ τέτοισ ἀπέφυγεν ἐπὶ
 τῷ μνήυσεν τὴς ἀδικῆντας· σπυδὴν δὲ πᾶσαν ἐνεγκά-
 μενος, ἐξεῦρε τὴς περὶ τὰ ἱερὰ ἀμαρτάνοντας, ἐν οἷς
 καὶ τὸν αὐτῷ πατέρα ἐμήνυσε, καὶ τὴς μὲν ἄλλης πάν-
 τας ἐλέγχας ἐποίησεν ἀπολέσθαι· τὸν δὲ πατέρα ἐρ-
 ρύσατο, καίτοι δεδεμένον ἤδη, ὑποσχόμενος πολλὰ λυ-
 σιτελήσειν αὐτὸν τῇ πόλει, καὶ ἐκ ἐψεύσατο. ἤλεγξε
 γὰρ ὁ Λεωγόρας πολλὰς δημόσια χρήματα σφετεριζο-
 μένης, καὶ ἄλλα τινὰ ἀδικῆντας. καὶ διὰ μὲν ταῦτα
 ἀφείδη τῆς αἰτίας. εὐδοκιμῶν δὲ ὁ Ἀνθοκίδης ἐπὶ τοῖς
 πολιτευομένοις, ἐπέθετο ναυκληρίᾳ καὶ τοῖς τε Κυπρίων
 βασιλεῦσι καὶ πολλοῖς ἄλλοις δοκίμοις ἐπεξενάθη, ὅτε
 καὶ μίαν τῶν πολιτῶν Δριεΐδης θυγατέρα ἀνεψιὴν ἔ-
 σαν αὐτῷ, λάθρα τῶν οἰκείων ἐξαγαγὼν ἔπεμψε δῶρον
 τῷ Κυπρίων βασιλεῖ. μέλλων δὲ ἐπὶ τέτοις εἰς δικαστή-
 ριον εἰσαγέσθαι, πάλιν αὐτὴν ἐξέκλεψεν ἀπὸ τῆς Κύ-
 πρου, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῷ βασιλέως ἐδόθη. διαφράς δὲ
 ἦκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὃν χρόνον οἱ τετρακόσιοι διᾶ-
 πον τὰ πρᾶγματα, δεθεῖς δὲ ὑπὸ τέτων καὶ διαφυ-
 γῶν αὐτοῖς, ὅπότε κατελύθη ἡ ὀλιγαρχία, ἐξέπεσε τῆς
 πόλεως, τῶν λ' τὴν ἀρχὴν παραλαβόντων. οἰκήσας δὲ
 τὸν τῆς Φυγῆς χρόνον ἐν Ἡλίδι, κατελθόντων τῶν περὶ
 Θρασύβηλον, καὶ αὐτὸς ἦκεν εἰς τὴν πόλιν. πεμφθεὶς
 δὲ περὶ τῆς εἰρήνης εἰς Λακεδαιμόνα, καὶ δόξας ἀδικεῖν
 ἔφυγε. Δηλοὶ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις οἷς συγγέ-
 γραphen. οἱ μὲν γὰρ ἀπολογημένῃ περὶ τῶν μυτηρίων
 εἰσὶ, οἱ δὲ καθόδῃ δεομένη· σώζεται δὲ αὐτῷ καὶ ὁ περὶ
 τῆς ἐνδείξεως λόγος, καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίακα, καὶ
 περὶ τῆς εἰρήνης, καὶ ἠκμαζε μὲν κατὰ τῆτον τὸν χρό-
 νον ἅμα Σωκράτει τῷ Φιλοσόφῳ. ἀρχαι δὲ αὐτῷ τῆς
 γενέσεως Ολυμπίας μὲν ἐβδομήκοτῃ ὀγδόῃ, ἀρχων δὲ

Ἀθήνῃσι Θεογενίδης, ὥς εἶναι πρεσβύτερον αὐτὸν Λυσίᾳ ἔτεσι πη ἑκατόν. Τότε δὲ ἐπώνυμός ἐστι καὶ Ερμῆς ὁ Ἀνδοκίδης καλούμενος, ἀνάθημα μὲν ὦν Φυλῆς Αἰγυγίδος, ἐπικληθεὶς δὲ Ἀνδοκίδης διὰ τὸ πλησίον παροικῆσαι τὸν Ἀνδοκίδην. καὶ αὐτὸς δὲ ἐχορήγησε κυκλίου χορῶ τῇ αὐτῇ Φυλῇ ἀγωνιζομένῳ διδυραμβῶ, καὶ νικῆσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὕψηλῃ, ἀντικρὺς τῇ πωρινῇ σελίνῃ· ἐστὶ δὲ ἀπλῆς καὶ ἀκατάσκευος ἐν τοῖς λόγοις, ἀφελῆς τε καὶ ἀσχηματίτος.

PHOTIVS

Biblioth. Cod. CCLXI.

Ανεγνώσθησαν Ἀνδοκίδου λόγοι δ'. ἔς τέως εἰδῶμεν· ὁ περὶ τῶν μυσηρίων, ὁ περὶ τῆς ἑαυτοῦ, καθόδε, ὁ περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, καὶ τέταρτος ὁ κατὰ Ἀλκιβιάδου. Εἰς δὲ ἐν τέτοις ὁ ἀνὴρ ἀπλῆς τε καὶ ἀκατάσκευος. ἀφελείας τε φίλος, καὶ τῷ ἀσχηματίτῳ σχηματιζόμενος. συναικμάσαι δὲ Σωκράτει τῷ φιλοσόφῳ λέγεται, καὶ ἀρχὴν αὐτῷ τῆς γενέσεως γενέσθαι, ὀνόδην καὶ ἐβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδῃ. πᾶς δὲ ἐχρημάτιζε Λεωγόρῃ, ἐξ εὐ γεγονότων καταγόμενος. Εὐάνικος δὲ φησι καὶ τῆς πόρρω τῆς γενέσεως ὀχετὸς ἦκεν εἰς αὐτὸν ἐξ Ερμῆ. αἰτίαν δὲ λαβὼν τῇ ἀσεβεῖν ἐπὶ τῇ τῶν Ερμῶν περικοπῇ, καὶ τῇ τῶν μυσηρίων τῆς Δήμητρος ὕβρει, ἀπέφυγε κριθεὶς ἐπὶ τῷ μνήσειν τῆς ἀδικήντας. σπῆδὸν δὲ πᾶσαν εἰσενεγκάμενος, εὗρε τὸς εἰς τὰ ἱερὰ ἀμαρτήσαντας, οἷς καὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα συγκατεμήνυσεν· ἀλλὰ γὰρ τὸς μὲν ἄλλους πάντας ἐλέγχουσιν φωράσας ἀπολέσθαι κατεπράξατο, τὸν δὲ πατέρα καίτοι δεδεμένον ἤδη ἐξείλετο ὑποσχόμενος ἐν πολλοῖς αὐτὸν λυσিতেλεσι (Sierph. λυσিতেλῇ. F. λυσিতেλήσεν absque γενέσθαι olim scriptum) γενέσθαι τῇ πόλει· καὶ ἔκ ἐφεύσατο. ὁ γὰρ Λεωγόρας πολλὰς διήλεγξε χρήματα δημόσια νοσφισαμένος, καὶ ἕτερα τοιαῦτα

αὐτὰς παρανομῶντας. εὐδοκιμῶν δὲ ἐπὶ τοῖς πολιτεύμα-
σιν ὁ Ἀνδοκίδης ἐπέθετο ναυκληρίαν (1. ναυκληρίαν) καὶ
τοῖς τε Κυπρίων βασιλεῦσι ξένος ἐγένετο, καὶ πολλοῖς
ἄλλοις δοκίμοις, ἥνικα καὶ θυγατέρα μὲν Ἀριεῖδῃ, ἀνα-
ψιᾶν δὲ αὐτῇ, τῶν οἰκείων ὑπεκκλέψας δῶρον ἐπεμψε
τῷ Κυπρίων βασιλεῖ. μέλλων δὲ εἰς δικαστήριον ἐπὶ τῇ
κακουργίᾳ εἰσάγεσθαι, πάλιν αὐτὴν ἀπὸ Κύπρου κλεπ-
τει, καὶ ἀλὲς ὑπὸ τῇ Κυπρίων βασιλείᾳ, δεσμοῖς παρε-
δόθη· καὶ κῆθεν δὲ διαδράς ἐπεδήμησε τῇ πόλει κατ' ἐ-
κείνο καιρῷ, ἥνικα τοῖς τετρακοσίοις τὰ πολιτικά με-
τεχειρίζετο πράγματα· δεθεὶς δὲ καὶ ὑπὸ τέτων πά-
λιν διέφυγεν. ἥνικα δὲ ἡ ὀλιγαρχία κατελύθη, ἐφυ-
γαδεύθη τῆς πόλεως· καὶ ἐν Ἠλίδι τὸν τῆς φυγῆς χρό-
νον διατρέψας, τῶν περὶ Θρασύβηλον κατεληλυθότων,
καὶ αὐτὸς συγκατελήλυθεν· αἰρεθεὶς δὲ περὶ τῆς εἰρή-
νης εἰς Λακεδαιμόνα πρεσβεύειν, καὶ ἀδικεῖν δόξας ἔφυ-
γε. Τότε δὲ ἔστιν ἐπωνυμὸς καὶ Ερμῆς, ἀνάθημα μὲν
φυλῆς Λιγυίδος, ἐπικληθεὶς δὲ Ἀνδοκίδος, διότι πλη-
σίον αὐτῷ Ἀνδοκίδης ὤκει.

Si vnum legeris, vtrumque legeris, nisi quod illa, quae
Photius commentatus est, alter mendose et *σολοικοφα-
νῶς* exscripsit. *Andocides* *Leogorae* fil. (hucusque sal-
tem recte, et iuxta marmor apud *Fulu. Vrsinum* *Ἀνδο-
κίδης Λεωγοροῦ Ἀθηναῖος*) erat iuxta *Plutarchum* *Κυδα-
θῆναιος ἢ Θερεὺς*. *Κυδαθηναῖος* esse potuit, et credo
fuisse, verum ita in *Plutarcho* rescribas. *Harpocratio*
etenim et *Steph. Byzantinus*, *Δῆμος φυλῆς Πανδιονίδος*,
ἐφ' ᾧ ὁ δημότης *Κυδαθηναῖος*. et similiter marmor
Athenis,

ΔΙΟΝΤΣΙΟΣ.

ΑΤΛΟΥ.

ΚΤΔΛΘΗΝΑΙΕΥΣ.

itemque alterum *ibidem*

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ. ΤΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ.

ΚΤΔΛΘΗΝΑΙΕΩΣ.

Pro-

Proxime: Istud *Θερύς*, est deprauatum quoque. *Θοραί* erat populus *Ἀντιοχίδος Φυλῆς*, vnde popularis denominandus erat, non *Θερύς*, vt *Plutarchus*, neque denuo *Θορύς*, vt *Stephanus Byzantinus*, sed *Θοραίεύς*, ad quam lectionem ibi prope accedit MS. *Γρονίου Θορακεύς*. Vnum interea me male habet: Si fuerit domo *Κυδαθηναίεύς*, ex tribu erat Pandionide, si *Θοραίεύς*, Antiochide: Ille interea extra vtramque Tribum habitabat, in Aegeide sc. si omnes Historici non mentiantur: *Ερμῆς ὁ Ἀνδοκίδος καλέμενος, ἀνάθημα μὲν ᾧ Φυλῆς Αἰγυῖδος, ἐπικληθεὶς δὲ Ἀνδοκίδος, διὰ τὸ πλεῖστον παροικῆσαι τὸν Ἀνδοκίδην.* *Plutarch.* et similiter *Photius*. Accidit, vt vna nocte omnes *Hermæ*, qui in oppido erant, *Athenis* deiicerentur, praeter vnum, qui ante ianuam *Andocidis* erat, *Andocidisque Hermes vocatus est.* Nepos in *Alcibiade*. Qui locus in manuscripto vetusto melius hoc pacto legitur — ante ianuam *Andocidis* erat: Itaque ille postea *Mercurius Andocidis vocatus est.* Haec, inquam me, male habuissent, ni crederem vnumquemque non ea tribu aut populo (ita enim cum *Cicerone* *δήμον* interpretor) existimari, vbi degebat, sed ea, cui ab origine sua gens et familia accensebatur. Perinde vt apud Romanos, qui Romae habitabant, *Magnates* in rusticas potius tribus nomen lubentissime dederunt. Inde est, quod *Fabiensis* et *Scaptiensis* tribulis suos dixit *Augustus* apud *Sueton.* in *Octau.* 40. Ita marmor *Brixienſe* apud *Gruterum* CXXVI. 3.

C. IVLIO. C. F.

FAB. SCAPT.

CAESARI.

AVGVSTO.

Et quod in honorem *Tiberii* tribulis itidem sui monumentum consecrarunt Pontifices *Albani.* *Gruter.* CXXXV. 8.

TI. CAISARI. DIVI. AVG. F.

DIVI. IVLL. N. AVGVSTO.

PONT. MAX. COS. V. IMP. VIII. TRIBVN.

POTEST. XVIII.

PONTIFICES. ALBANI.

Q. IVLIVS. Q. F. FAB. RVFVS.

C. IVLIVS. C. F. SCA. BASSVS.

TI. IVLIVS. TIB. F. FAB. MERVLA.

M. IVLIVS. C. F. FAB. SENICIO.

Quemadmodum fere Ciues nostri Londinenses non istorum siue Collegiorum siue Sodalitatum iure vtuntur, quorum quaestibus, verum vt vnique nomen profiteri conlubitum est maxime. Deinde *Plutarchus*, iam non Librarii vicio, sed suo expurgandus, in prosapia Andocidis deducenda maluit *Photium* sequutus, Oratorem ex Mercurio, quam seipsum in *vita Alcibiadis*, ex *Vlysse* deriuare. Neque haec dico nescius perinde esse, teste ipso *Vlysse* apud *Ouid. Met. XIII. 146.*

Est quoque per matrem Cyllenis addita nobis

Altera nobilitas:

verum vt moneam, quantum *schedae Photianae* ob oculos positae valuerint prae ipsius *Plutarchi* commentariis, qui fortasse ad manum scriptoris in his vitis concinnandis non erant. Verum pergit, et cum classe XX navium refert Andocidem missum ad auxilium *Corcyrae* ferendum contra *Corinthios*. Instructa erat classis illa Olymp. LXXXVI. i. quo tempore annum agebat Andocides 33tium. Confirmat vero *Lysias* eum quadragenarium nunquam obiisse munus *ἱππέως, ὀπλίτη* nunquam, non *τρηγάρχου*, non *ἐπιβάτη*. Qui igitur classi praefuit, erat Andocides, *Leogorae* quidem filius, nostri vero, auus paternus, vt olim vidimus. Solenne fuit *Atheniensibus* nomina in familiis alternare, *τὰ ὀνόματα παρ' Ἀθῆλων παραλαμβάνεσθαι*, vt loquitur Orator *c. Macartiat*. Lex fortasse id non iussit, iussere tamen

tamen mores, iussit consuetudo: eoque animo intelligo locum istum eiusdem auctoris. Τα δ' ὀνόματα Ἰθέρην τέτοις — τῷ μὲν πρεσβυτάτῳ τὸ τῷ πατρὸς τῷ ἑμαυτῷ ὄνομα Σωσίαν, ὡς δικαίην ἐστὶ καὶ ἀπέδωκα τῷ πρεσβυτάτῳ τῷτο τὸ ὄνομα. Idem contra Boeotum ἀξιοὶ δ' αὐτοῖς, ὡς δὴ πρεσβύτερος ὢν τένομ', ἔχεν τὸ τῷ πρὸς πατρὸς πάππῃ. Inde Miltiades Cimonis filius et Cimo Miltiadis, et quod ait *Aristoph. Au.* 284.

Ἰππόνικος Καλλιῖς καὶ Ἰππονίχης Καλλιᾶς.
ad quem locum vid. *Palmer. in Exercit. Spanheim. ad Nub. Aristoph.* 64.

Vota pater soluit, nomenque imponit auitum:

Iphis auus fuerat.

Ouid. Met. IX. 707. Iterum *Plutarchus*. Andocides erat Leogorae filius, istius sc. qui pacem cum Lacedaemoniis fecit. Vt in superioribus Aui res gestas ad Nepotem, hic ad Filium transtulit. Testis est *Andocides* ipse in *Orat. de pace*. Καὶ ἡρέθησαν δῖκα ἄνδρες ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων πρέσβεις εἰς Λακεδαιμόνα περὶ εἰρήνης αὐτοκράτορες* ὧν ἦν Ἀνδοκίδης ὁ πάππος ὁ ἡμέτερος. Notabile est, quod ubicunque hic scriptor ab exemplari *Photiano* discedat, ibi in errores maximos incidat. Addit idem circa finem, *Andocidem* in aedilitate victorem tripodem posuisse ἀντικρὺς τῷ πωρίνῃ σελίνῃ. Neminem vidi, quem non excruciauit istud πωρίνῃ σελίνῃ: Porini Selini, vt vertunt. Quod miror. Nihil frequentius, quam vt Graeci dicant λίθινον Ἑρμῆν pro lapidea statua Mercurii. Idem fere esset, si dixissent πῳρίνον: Πῳρίνος, λίθινος, ὁ δὲ πῳρος ἢ πᾶς λίθος, *Hesych.* Vid. *Herodot. Terpsich.* 62. Συγκειμένου σφί Πωρίνῃ λίθῃ ποιεῖν τὸν νηόν, Παρίς τὰ ἔμπροσθεν αὐτῷ ἐξεποίησαν. *Pausan. Eliac.* II. 19. Ἐστὶ δὲ λίθῃ πωρίνῃ κρηπίς ἐν τῇ Ἀλτῇ. Porum lapidem memorat *Plin.* XXXVI. 6. fin. et XXXVI. 17. *Mitior est autem seruandis corporibus nec absumendis chernites, ebori simillimus, in quo*

quo *Darium conditum ferunt: Parioque similis candore et duritie, minus tamen ponderosus, qui porus vocatur.* Inde pro *σελίνα* (quod nihil est) lego *Σιλίνα*, et intelligo statuam istius Dei ex lapide, qui porus dicitur, factam. Andocides noster iam adultus vixit, si quis alius, vitam vere *ἀβίωτον*. p. 228. §. Singularis in eo fortunae inconstantia, non quod vtramque alternatim expertus sit, sed quod aduersam varie. Age ergo, vt cum Auctore meo a me emendato loquar, *Σκέψασθε Ἀνδοκίδε τὸν βίον, εἴτε τοιοῦτος ἢ ἕτερός ἐστιν.* p. 218. 3. Iuuentutem petulanter egit, et, ex auctoritate *Plutarchi*, propter nocturnas comestationes venit olim in suspicionem Hermarumque obtruncatorum et profanatae Cereris religionis. Ex eo crimine, cum feruum, quem productum vellent aduersarii, domi retinuit, iterum incidit in similem infamiam, cum vna nocte ante exitum classis, quae Alcibiade duce in Siciliam erat nauigatura, omnes Hermae, qui in vrbe erant, deiicerentur, praeter vnum, qui ante Andocidis ianuam erat. Haec *Plutarchus* solus et admodum indistincte. Priorem istam *ἀγρίαν* ceteri omnes partim ignorant, partim negant. *Thucydides* quidem haud obscure inquit VI. 28. accidisse, vt ante notabile istud Hermocopidarum facinus, iuuenes quidam temulenti Hermae praeciderent per ludibrium et petulantiam: sed ex eiusdem verbis, elicitor quoque nullam de ea re habitam fuisse quaestionem, nullum indicium, donec erumpere haec, siue Alcibiadis, siue cuiusquam alius audacia. Verba eius adponam, ne fidem aegre mihi adcommodos. *Μηνύεται ἔν ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκολῶν, περὶ τῶν Ερμῶν ἑδὲν, ἄλλων δὲ ἀγαλμάτων περικοπαί τινες πρότερον ὑπὸ νεωτέρων μετὰ παιδείας καὶ οἷον γεγεννημένα.* In magna illa trepidatione et timore populi ob deiectos Hermae, in qua Alcibiadis potentia suspectior erat, (cuius rei historiam legere possis apud *Photium* in *Andoc. Plutarch.* in *Alcib.* et *Nicia, Lysiam*

Lyfiam c. *Andocid.* atque *Andoc.* ipsum περί μυστηρίων, *Thucyd.* *Diodor.* *Nepotem* aliosque) crebrae factae sunt delationes, quas vide apud *Andoc.* p. 2. 3. seqq. *Andocidem* denique ipsum insinulat *Diocles*, *ibid.* p. 6. inter alios quadraginta, quorum plurimi cognatione vel adfinitate illi erant coniuncti. Fuerunt autem *Leogoras* *Andocidis* pater, *Callias* *Teleclis* f. qui *Andocidis* sororem, quam unicam habuit, uxorem duxit, *Euphemus* *Teleclis* f. *Calliae* frater, *Charmides* *Aristotelis* et *Leogorae* sororis filius, *Taureas* *Leogorae* patruelis, *Nisacus* *Taurcae* filius, *Callias* *Alcmaeonis* filius, *Leogorae* itidem patruelis, alique, *ibid.* p. 7. Ibi *Andocides* in ius vocatus ultro se vincendum obtulit, nisi servum, quem secum habuit, coram sisteret. p. 220. 2. Res, ut videtur, in eius arbitrio stetit, an erat argenti aestimatio facienda, qua teneretur nisi sisteret, an vinculis coercendus, usque dum servum proferret: ille tamen sana mente exturbatus vincula praetulisse dicitur, cum interea sciret, servum, ne delator fieret, a se morti fuisse datum. Haec eo paulo fufius, quia et locum *Lyfiae* illustrent, meas ibi emendationes confirment, *Plutarchi* denique de servulo isto *Andocidis* fidem, qualis sit, perspicendam lectori exhibeant. In iis vinculis post annum fere integrum, proposita immunitate patrem cognatosque omnis simul insinulat et absolvitur. Senex aliis iudiciis de aerario factis gratiam populi meruit, seque poena eripuit, quae ceteros omnis confestim infecuta est. Haec habet historia, quae dum infirmare vellet *Andocides* in luculenta ista, quam pro se habuit, defensione, illud interea vel ex ipsius testimonio constat: fuisse eum in ista coniuratione: eins facinoris auctorem et caput exstitisse *Euphiletum* quendam; atque *Hermem* denique, qui ob *Andocidis* ianuam solus in vrbe non deiiceretur, ideo incolumem mansisse, quod *Andocides*, qui in eam operis partem designatus erat,

id tem-

id temporis aeger ex vulnere in lecto decumbebat. Eo periculo liberatus homo noster mercaturae quaestum occipit, atque amicitia cum Rege Cypri facta, ciuem Atticam sibi adfinem clam e tutela eduxit, nouo hospiti in seruitutem et delicias. Istius lenocinii causa metuens sibi a suis ciuibus, dum puellam furto repetere vellet, a Rege in vincula coniectus est. Elapsus domum reuertitur, rursusque a CCCCViris, qui tunc Remp. tenebant, in carcerem et verbera datur. Corruente Rep. sub XXXviris dura omnia exsilii, restituta cum Thrasybulo, insensos ciuium animos expertus est. Binas ibi *Evdéizews* causas sustinuit, quarum vnam egit *Lyfias* Orat. VI. Postquam diutinam aetatem in vinculis egisset et bona in iudiciis dissipasset, legatus ad Lacedaemonios de pace ineunda missus, et domi postea *παράπρεσβειας* condemnatus, reliquum quod erat vitae in exilio peregit, relicta domo vacua, splendidissimaque familia in eius funere clausa. Eum exitum habuit Andocides, vir auctoritate inter suos magnus, eloquentia inter posteros clarus, omnino maior, si facundia, quam in periculis suam salutem eleganter exercebat, in Reip. discrimine ad communem vtilitatem salutariter fuisset vsus. Ea facundiae monumenta commentario proximo materiam suppeditabunt.

C A P. VI.

Andocidis *Orationes* IV. Laus Iosephi Wasei τῷ μωκρίτῃ. Andocidis oratio prima περὶ μυστηρίων. Eadem est *Evdéizews*. Grauißima oscitantia Scriptoris vitae Andocidis. Secunda falso inscribitur. Ter emendatur. H. Stephani temeritas. Vindicatur emendatio *Lyfiata*. Tertia *vo-θεύεται*. Tollitur ex ea mendum foedissimum. Disputatur de quarta siue postrema. Emendatur plurimis in locis. *Euavdεία*. Ostracismi exitus. Num videatur haec oratio a *Lyfia* fuisse conscripta? Quem reuera habuit auctorem. Locus *Lyfiae* Tom. II.

R

tonis

tonis vindicatur contra eius *Interpretem*. *Emendantur* *Lycurgus* et *Plutarchus*.

Ex Orationibus, quas scripsit *Andocides*, IV, hodie superstites, legit *Photius*. *Plutarchus*, qui *Photianis* non contentus Vitam addidit, pueriliter peccavit, mihi eo nomine poenas proxime daturus. Si exstiterent commentarii, quos in *Andocidem* scripsisse olim *Valerium Theonem* testatur *Suidas*, aut si prodissent curae, quas non ita pridem huic scriptori impendisse viros doctos in exteris regionibus didici ex Cl. *Wassaei Bibliotheca Literaria*, minus, credo, mihi fuisset necessarium, ut hic differerem, quae ad singulam *Andocidis* orationem olim adnotaui. Dum haec scribo Calendis Decembribus MDCCXXXVIII, de obitu clarissimi istius viri et de Republica literaria optime meriti, *Iosephi* nempe *Wassaei*, primus allatus est nuncius. Dolebam sane, primo quod tanto hortatore studiorum meorum, mihiq; multis officiis coniunctissimo privatum me viderem, tum vero quia interitu talis viri in alienissimo Reipublicae literariae tempore extincti, dignitatem bonorum studiorum, nostrique praesertim ordinis statim imminutum iri sensi. Magna ille vixit et cum summis viris gratia et cum eruditis auctoritate. Nam et ingenium nullis literarum limitibus, humanitatem nullo officiorum genere concludi et circumscribi voluit. Testes meae orationis esse possunt plurimorum nostrorum hominum tum etiam et exterorum voces, quibus illius nunquam aut in laboribus suscipiendis consilium, aut in exsequendis opera defuit. Atque profecto dolorem nostrum non minimum auxisset, ni ex isto literarum consortio et coniunctione, quam semper cum viris eruditissimis excoluit, spes aliqua superesset, *Diodorum* aliquando non minus limate aut emendate minus proditurum. Hac quasi parentatione de-

ne defunctus eo vnde diuortiredeo. Inscribitur *prima* oratio *Andocidis* *περι μυστηρίων*. Praeter eam superesse quoque sua aetate voluit alteram *περι ενδειξεως* Plutarchus. Si superfuit vna, superfuisse sat scio alteram, cum vna sit. *Ενδειξις* erat ea actionis species, quae, si quis legibus aut iudicio publico, aliquo aut loco aut munere exclusus, eum tamen aut locum adire, aut munus ambire voluit, reum deferebat. *Andocides*, qui et *mysteria* fecisse infimulabatur, et cetera nefaria commisisse, adeoque eo piaculo constrictus, talem *ενδειξεως* causam in hac oratione egit, itaque ab Antiquis pro arbitrio orationem vel *Ενδειξεως* vel *περι μυστηρίων* (nam utroque modo scribunt) h. buisse dicitur. Vocem *Ζητητής* ex oratione *περι ενδειξεως* laudat *Harporatio*, quae in illa, quam hodie habemus, *περι μυστηρίων* aliquoties occurrit. Causam denique expediet ipse *Andocides*, cuius verba *Edit. Steph.* pag. 2. haec sunt. *Πρῶτον μὲν περὶ αὐτῆς τῆς αἰτίας, ὅθεν περ ἡ ἐνδειξις ἐγένετο, διόπερ εἰς τὸν ἀγῶνα τόνδε κατέστην περὶ τῶν μυστηρίων (ἀπολογήσομαι* sc.) *Tunc, mi homo, sub leonino Plutarchi nomine os istud tuum asininum latere posse arbitreris! Neque adhuc tam laute corium tuum dedolasse mihi videor, quin iterum, vbi usus venerit, a me vapulabis. Sic soleo, qui genus, qui ingenium mentiuntur. Secunda oratio nomen vulgo fortita est* *περι της εαυτου καθοδου*. In ea luculentissima sane oratione *conqueritur* multum de quorundam ciuium iniuriis, qui negauerunt suum indicium de Hermocopidarum coniuratione Reipublicae quidquam adtulisse salutis: *exponit* suam infirmitatem in consiliis c. Rempublicam initis, vitamque ex ea tempestate, quam duxit vere *ἀβίωτον*: *orat* denique, quae causae fuit summa, ut immunitatem *ἀδεια* vocant Graeci) quam olim illi ob indicia *ἐψηφίσαντο*, postea autem mutato consilio reuocarant, ratam elie

nunc demum paterentur. Εγὼ τοίνυν τοσοῦτον ὑμῶν
μόνον δέσμαι· τὸ ψήφισμα, ὃ Μενίππου εἰπόντος ἐψή-
φισασθε, εἶναι μοι ἀδεῖαν, πάλιν ἀπόδοτε. ἀναγνώ-
σεται δὲ ὑμῖν αὐτὸ, ἐτι γὰρ καὶ νῦν ἐγγέγραπται ἐν
τῷ βηλευτηρίῳ. *Ψήφισμα.* Τοῦτὶ τὸ ψήφισμα, ὃ ἡ-
κούσατε, ψηφισάμενοί μοι, ὦ Ἀθηναῖοι, ὑπερον ὑφεί-
λεσθε, χάριν ἐτέρῳ φέροντες. Rectius ergo inscribe-
retur *περι τῆς ἀδεῖας*, quo nomine laudat *Harpocra-*
tio in v. *Οἰξωδεῖν*. Eam tamen non prius dimittam,
quam contra *H. Stephani* temeritatem vindicauero. Il-
le enim, vt olim in *Lyfia*, dominationis τῶν CCCC
oblitus (gravius aliquid dicere nolim) ter in hac Ora-
tione, *Aldinam*, et MSS. lectionem *τετρακοσίων* et *τε-*
τρακοσίαις in *τριακοσίων* et *τριακοσίαις* imprudentissi-
me mutat. v. p. 765. not. 19. Tu vbique restituas
in his locis, quod ille exclusit. Haec erant cum ad-
notatu necessaria, tum etiam emendationi meae ad
Lyfiam aliquam auctoritatem addunt. Κατέπλευσεν
εἰς τὴν ἑαυτῆ πόλιν, ἐπεὶ τῶν τετρακοσίων θεὸν λήθην
ἔδωκε, p. 224. 4. vbi ex historia dudum correxi, Κατέ-
ἐπλευσεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ἐπὶ τῶν τετρακοσίων.
Θεὸς γὰρ etc. Quod potui etiam hoc loco adductus
Andocidis. Πυθόμενοι δὲ τινὲς με ἤκοντα τῶν τετρα-
κοσίων ἐζήτην τε παραχρῆμα, καὶ λαβόντες ἤγαγον
εἰς τὴν βελήν. εὐθὺς δὲ παρασάς μοι Πείσανδρος κ. τ. λ.
Sequitur *tertia* oratio *de pace*, quam *Harpocratio*, et,
iuxta auctorem *ὑποθέσεως*, *Dionysius* quidam, procul-
dubio *Hulicarnassensis*, Oratori nostro abiudicant. Et
recte quidem mea sententia abiudicant. In Orationis
initio infumpta est fere vna pagina *Edit. Steph.* in mo-
numentis suae gentis recensendis, vt hoc planum fa-
ceret audientibus, maiores eorum non modo nullo cum
impendio, sed maxima semper cum vtilitate pacem
cum Lacedaemoniis fecisse. Totum autem locum,
iisdem pene per omnia verbis, emendicauit Sophista
ex fi-

ex fine Orationis *Aeschinis de ementita legatione*. Quas autem reponit ille gratias pro tantis auxiliis? Istas sc. quas solent, qui exscribunt nempe ut describant perperam. In *Andocidis* editis ita: *Ἦν μὲν ὁ πόλεμος ἡμῖν ἐν Εὐβοίᾳ — καὶ Μιλτιάδην τὸν Κίμωνος ὠφρακισμένον, καὶ ὄντα ἐν Χερσονήσῳ κατεδεξάμεθα δι' αὐτὸ τοῦτο, προξένον ὄντα Λακεδαιμονίων, ὅπως πέμψαιμεν εἰς Λακεδαίμονα, προκηρυκευσόμενον περὶ σπονδῶν. καὶ τότε ἡμῖν εἰρήνη ἐγένετο πρὸς Λακεδαιμονίους ἔτη πεντε, καὶ ἐνεμείναμεν ἀμφοτέροι ταύταις ταῖς σπονδαῖς ἔτη τριακαίδεκα.* Hoc est digitis computare! Audi vero alterum, *Κατασάντες πρὸς Λακεδαιμονίους εἰς πόλεμον — Μιλτιάδου τῷ Κίμωνος προκηρυκευσάμενος πρὸς Λακεδαιμονίους, ὄντος προξένου, σπονδαῖς τοῦ πολέμου πεντηκονταετες ἐποιήσαμεν, ἐχρησάμεθα αὐταῖς δὲ ἔτη τριακαίδεκα.* Aesch. π. παραπρετβ. non procul a fine. Ad quartam vero properat, in qua magnopere exultat, Crilis mea. Habita est, si Musis placet, contra *Alciadam*. Ita *Harpocratio* cum alibi, tum in voce *Εὐανδρία*. *Εὐανδρία*. Παναθηναίοις Εὐανδρίας ἀγὼν ἦγγοτο. *Ἀνδοκίδης* δ' ἐν τῷ κατ' *Ἀλκιβιάδου* δηλοῖ, καὶ *Φιλόχορος*. Primum itaque restituamus eam vocem orationi, nam hodie in ea neutiquam comparet. Locum autem habebit in ipso exitu orationis, *Καίτοι τυγχάνω νενικηκὼς ἐν ἀνδρίᾳ καὶ λαμπάδι, καὶ τραγωδοῖς.* Vox ista *Ἀνδρία* suspecta fuit doctissimo *Palmerio*, qui de eo agone nihil unquam se legisse profitetur; quoniam autem *Λαμπαδηφορία ἀγὼν* (ab Oratore proxime memoratus) celebrabatur in Academia, dubitat, num *Andria* vox inrepsit pro Academia, quae forte per abbreviationem quandam scripta fuerat. Tu autem pro *ἐν ἀνδρίᾳ* lego *εὐανδρία*. Quis negat? Ego interea maius opus moueo. 1. Disputatur in hac causa, quemnam potius ex tribus decennali isto exilio, quod *ostracismus* vocant, plecterent Athenienses. Ο μὲν οὖν ἀ-

γῶν ὁ παρῶν, οὐ σεφανηφόρος, ἀλλ' εἰ χρεὶ μηδὲν ἀδικήσαντα τὴν πόλιν δέκα ἐτη Φεύγεν. οἱ δ' ἀνταγωνίζομενοι περὶ τῶν ἀθλῶν τέτων ἐσμὲν ἐγὼ καὶ Ἀλκιβιάδης καὶ Νικίας· ὧν ἀναγκαῖον ἓνα τῇ συμφορᾷ περιπεσεῖν. Edit. Steph. p. 29. 2. Deinde, Orator, quicumque fuerit, memorat, se domo esse humili potius et ignobili, quam illustri, Εἰ δὲ κατὰ γένος (vel ut feliciter saltem *Stephanus* καὶ το γένος) σκοπεῖν, ἐμοὶ μὲν ἔδαμόθεν προσήκει τήτου τῆ πρίγματος, p. 33. 3. Porro legationes suas recenset, quibus honorifice et in civitatis salutem functus est: Εγὼ πρεσβεύσας εἰς Θεταλίαν καὶ Μακεδονίαν καὶ εἰς Μολοσσίαν καὶ εἰς Θεσπρωτείαν καὶ εἰς Ἰταλίαν καὶ εἰς Σικελίαν τὴς μὲν διαφόροις ὄντας διήλλαξα, τὴς δ' ἐπιτηδεύς ἐποίησα, τὴς δ' ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἀπέεησα. p. 34. Iam meum est, ut veris, si possim, vincam haec quasi oris lineamenta *Andocidem* minime referre, deinde ut producam, quem referant maxime. Interea autem, dum me ista cura exerceat, expendenda est *Athenaei* auctoritas, qui hanc orationem quodammodo *Lyfiae* nostro adsignet: cum l. 9. sub finem laudet ex eius oratione *adu. Alcibiadem* voces Τοῖς χρυσοῖς χερνιβίοις καὶ θυμιατηρίοις, qui locus continuo legitur in oratione prae manibus, p. 33. πρότερος τῆς πόλεως χεῖσασθαι τοῖς χρυσοῖς, χερνιβίοις (l. χερνιβίοις) καὶ θυμιατηρίοις. Attamen eam locutionem usurpare potuit uterque, et *Lyfias* et noster, siue *Andocides*, siue quisquam alius: vel in Auctoris nomine cespitauerit summus ille scriptor: certe ad *Lyfiam* multo minus spectat, quam ad *Andocidem*. Aio autem neque ad *Andocidem*. Primo enim id confirmo, quantum sc. ea res confirmari possit, *negando*. 1. Nam *Andocides*, quantum ex historiae monumentis liquet, nunquam cum Alcibiade et Nicia de ostracismo decertavit. 2. Deinde non ea fuit *Andocidi* generis condicio, ut hanc domus suae obscuritatem liquido adfirmare

mare posset, qui alibi nominis sui splendorem iactare soleat, καίτοι ἐκ ὄναιδος ὑμῖν ἐστὶν ἡ Ἀνδοκίδου καὶ Λεωγόρου οἰκία ἔστα. qui maiorum res gestas, εἰ πλείστας μὲν στρατηγήσαντες στρατηγίας, πολλὰ τρέπαια τῶν πολέμιων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ὑμῖν ὑπέδειξαν, πλείστας δὲ ἄλλας ἀρχὰς ἀρξάντες κ. τ. λ. qui denique Mercurio satus generis sui summam et religiosam antiquitatem, οἰκία δὲ πασῶν ἀρχαιοτάτη καὶ κοινωτάτη αἰεὶ τῶν δεομένων. 3. Tertio autem *Andocides*, ut discimus ex *Lysia*, Siciliam, Italiam, Peloponnesum, Thessaliam, Hellespontum, Ioniam, Cyprum peragravit, sed priuatus, sed in ἀποδημία: nostrum autem. vides in Thessalia, Macedonia, Molossia, Thesprotia Italia et Sicilia legationes praeclare obiisse: Quae quam diuersa! Iam ergo ut declarem, quis Orationem hanc conscripserit, primum, id quod paucissimis ante me contigisse video, monendum est frustra in bibliothecis quaeri, quem hodie commendo: nouus tibi hodie salutandus est hospes, priusque tibi commonstrandus, quis sit, quem velim, quam quod ea, quae velim, conscripserit. Totum excute *Argiletum*, non erit ex *Sofis*, qui tibi confirmabit, ΠΗΛΕΑΣΕΜ quendam sibi vnquam aera meruisse. Quotus quisque est ex crumenimulga ista disciplina, qui non protinus exclamet, Mi homo! operam ludis. Canonistae quidem apud nos non vaeneunt, neque Scoti familia familiam meam alere possit, at ceteros interea omnis noui perquam familiariter, religaui, distraxi (addet fortasse ΕΝΔΙΔΙ,) doctos, indoctos; antiquos, neotericos; eos, quos Minores legunt quotidie, eosque, qui Maiores legerint nunquam; eos, qui scripserint, ut legendo bene sit aliis, eosque, qui ut comedendo bene sit sibi. Meam autem ceram nunquam signauit Phaeax. Valebis. Quod si in Eruditiorum bibliothecis hominem velis demonstrari quis sit, aut quem pluteum habitet, tibi com-

monstrari, tantundem est. Quem igitur legis, ut noris, accipe. Phaeax, qui cum Alcibiade iuixit, δεινὸς ἦταρ memoratur ab *Aristoph.* σχ. ad illa *Equitum* v. 1374.

Σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ' ἐκ ἀπέθανε.

Συγκριτικός γάρ ἐστι, καὶ περαντικός,

Καὶ γνωμοτυπικός, καὶ σαφής καὶ κρουτικός,

Καταληπτικός τ' ἄριστα τῷ Θερυβητικῷ.

Ille (ut τὸ δεξιῶς ἐκ ἀπέθανε exponit *Scholiastes*) causa capitis dicta ἐπαυτοφώρῳ, facundiae debuit salutem. Concordant omnia. Confirmat enim noster Orator se olim capitis causam dixisse; fuisse sententiis iudicum absolutum; duos deinde, qui in eadem secum fuerint causa, dissimili tamen usus esse fortuna et mortem subiisse. Locum producam, ut una emendem. Exstat autem pag. *Edit. Steph.* 34. ineunte: Καίτοι cὺ δῆπερ, ὦ Ἀθηναῖοι, ὀσρακισθῆναι μὲν ἐπιτήδειός εἰμι, τεθνήσκειν δὲ ἐκ ἀξίος· ἐδὲ κρινόμενος μὲν, ἀποφυγεῖν, ἀκρίτος δὲ, Φεύγειν. ὁ δὲ (rectius ἐδὲ) τῶν ταυτάκις ἀγωνιζόμενος δικαίως (i. ἀδίκως) καὶ νικήσας, πάλιν δόξαιμι δι' ἑκείνα ἐκπεσεῖν. ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἢ Φαύλων κατηγορῶν, ἢ διὰ τῶν ἐπιτυχόντων ἐχθρῶν ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' οὐ διὰ τῶν ἐρῶμενέσων καὶ λέγειν καὶ πράττειν· οἷτινες δύο τῶν τῇ αὐτῇ αἰτίᾳ ἐχόντων ἐμοὶ ἀπέκτειναν. Verum ut disertius explicetur, quemadmodum ea, quae cum *Andoc.* de pugnant, *Phaeaci* competere videantur, i. liquet primo ex *Plutarcho* in *Alcibiade*, et *Nicia*, disputari olim de ostracismo inter PHAEACEM, ALCIBIADEM, et NICIAM. *Plutarch. Edit. Bryan.* tom. 2. p. 16. ubi dicitur, Alcibiadem, cum primum ad Remp. accessit, nactum esse aduersarios duos prae caeteris, Phaeacem Erasistrati et Niciam Nicerati: Phaeacem cum in aliis rebus, tum in oratione maxime Alcibiadi cedere. Nam quamquam ex eo loco, quem in Rep. tenuit,

tenuit, necesse fuit, vt populum nonnunquam concione compellaret, plus tamen semper in colloquiis priuatis et sermonibus domesticis profecisse, quam valuisset forenfi eloquentia, vt de eo *Eupolis* comicus scriberet

Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

Hunc igitur Ill viratum, vbi populus ad solatium potius inuidiae, quam timoris, cuiusdam Hyperboli hortatu, in exilii decennalis discrimen impulit, καὶ δὴ-
λον ἦν, ὅτι ἐνὶ τῶν τριῶν τὸ ὄψρακον ἐποίησι, verbis ipsissimis *Plutarchi* vtor, ibi Alcibiades adunatis consiliis cum Nicia, vel, iuxta alios, cum Phaeace, metum omnem et periculum in Hyperbolum conuertit nihil tale cogitantem. Non enim in homines aut obscuro genere natos aut infamia aliqua constrictos, sed in summos vbique et populo ob fortunas aut potentiam suspectiores id genus poenae semper cadebat, vnde de Hyperbolo *Plato* Comicus,

Καίτοι πέπραχε τῶν τρόπων μὲν ἄξια,

Αὐτοῦ δὲ καὶ τῶν σιγμάτων ἀνάξια,

Οὐ γὰρ τοιούτων εἶνεκ' ὄψραχ' εὐρέθη.

Eum exitum habuit ista contentio, eum quoque et ipsa poenae ratio. Poenituit enim Rempubicam Hyperbolum hominem nequissimum, faecem populi, et cruce magis, quam testa dignum, ea poenae dignitate censer, qua fortissimum quemque ciuem, Themistoclem, Aristidem, ceterosque olim censuissent. Desiuit ergo et absumpta est in hoc poenae errore poenae, quoque natura, neque vltra Hyperbolum, qui istam nobilitatem exilii quasi contaminasse videtur, quisquam alius ostracismum subiisse dicitur. (11) *Secundo* autem, Phaeax Erasistrati neque domo admodum nobilis, nepue maioribus clarus, recte ea, quae dixit, potuit proferre. Gens Erasistrati nullam in Vett. monumentis dignitatem consecuta est; primus erat, qui nobilitauit, noster Phaeax, cuius deinde nepos ex fratre Erasistratus inter XXX viros

fuisse videtur: nam de eo intelligo verba ista *Platonis* in *Erychia*, init. Ετυγχάνομεν περιπατῆντες ἐν τῇ σοᾷ τῷ Διὸς τῷ Ελευθερίῳ, ἐγώ τε καὶ Ερυξίας ὁ Στεφρεῖος· εἴτα προσελθόντην ἡμῖν Κριτίας τε καὶ Ερασίστρατος ὁ Φαίακος τῷ Ερασίστρατι ἀδελφιδῶς· quem locum Interpres duplici lumbifragio ornauit, *Critias et Erasistratus Phaeacus*, (quasi esset nomen gentile) *Erasistrati ex fratre nepos*. Verte, vt debes, *Critias et Erasistratus Phaeacis Erasistrati filii ex fratre nepos*. (111) Quod autem erat vltimum, B. Peloponnes. anno 10mo noster Phaeax cum duobus Collegis missus erat ab Atheniensibus legatus in Italiam atque Siciliam ad confirmandos sociorum animos, ceterorumque, si fieri potuit, irritandos adu. Syracusios, quorum potentiam Athenienses imminutam cupiebant maxime. Cui quidem legatione aliqua ex parte satisfecit. Haec dabit *Thucydides* V. 4. Si cui haec parum satisfaciant, vnum hoc addam nulla vi infirmandum, quod suppeditabit locus huius Orationis cum *Plutarchi* alio in *vita Alcibiadis* conferendus. Vterque tamen antea a mesanandus. Locus *Phaeacis* (finito, vt ita tandem auctorem nostrum compellem) exstat Edit. *H. Steph.* p. 33. init. Ἰνα — τὴν πόλιν ὅλην ὑβρίζων ἐπιδόξῃ [Alcibiades] τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀρχιθεωρῶν αἰτησάμενος, ὡς εἰς τὰ πινάκια τῇ προτερεᾷ τῆς οὐσίας χρησόμενος, ἐξηπάτησε, καὶ ἀποδῶναι ἐκ ἡθέλε, βεβλόμενος, τῇ ὑπεραίᾳ πρότερος τῆς πόλεως χρησασθαι τοῖς χρυσοῖς χερυβίοις καὶ θυμιατηρίοις. ὅσοι μὲν ἐν τῶν ξένων μὴ ἐγίνωσκον ἡμέτερα ὄντα, τὴν πομπὴν τὴν κοινὴν ὁρῶντες ὑπέραν οὖσαν τῆς Ἀλκιβιάδου, τοῖς τέτῃ πομπείοις χρῆσθαι ἐνόμιζον ἡμᾶς. Tentabat *Palmerius* τῇ πρώτῃ καὶ τῇ ἐπιούσῃ, vt sit prima et secunda dies *Mysteriorum*. Nam, ait ille, ἡ ἐπιῶσα est Dies, quae aliam sequitur, unde forte secundus a primo *Mysteriorum* ἡ ἐπιῶσα dicebatur, Sic nos *Gallice*, Le lendemain de la feste. Verum fallitur

Vir

Vir doctissimus. Quod nos *Postridie Festi* diceremus, id Graeci hoc modo efferunt. *Plutarch. de fortun. Roman.* Εφη γὰρ τὴν υστεραν ἐρίσαι πρὸς τὴν εορτην, λέγουσαν, ὡς ἐκείνη μὲν ἐστὶ κομπώδης καὶ ἄσυχλος, ἐν αὐτῇ δὲ τῶν παρεσκευασμένων ἀπολαύσει μεθ' ἡσυχίας. *Mirror maxime Palmerium* latere potuisse medicinam tam facilem, tam expeditam, qua sola hoc vlcus sanari potuit. Quantillum interest inter *Θυσιας* et *ουσιας*, attamen quantas turbas hic dedit pauxillula ista differentia? Τῇ προτέρᾳ τῆς *Θυσιας* *Pridie Festi*. Similem, imo simillimam labem eluo ex *Lysurgo* Edit. H. Steph. p. 168. ἀλλ' ἦκη ἱερῶν, *Θυσιαῶν*, ἀγορᾶς, νόμων, πολιτείας μετέζων. Male hodie excusum *ουσιῶν*. Verum vt ad causam, quam proxime accedam, locus ille, quem memoravi modo et expurgavi, confirmatur scribi a *Phaeace*, et quidem in eius oratione *c. Alcibiadem*. Qui confirmabit, is, vt monui, est *Plutarchus*, verum non nisi ad Codicis emendationis fidem atque auctoritatem prius restitutus. Ille enim in *Alcibiade*, vbi dixisset *Phaeacem ἐντευκτικὸν* potius fuisse, quam ἀγῶνας φέρειν δυνατόν, subiungit continuo, Φέρεται δὲ καὶ λόγος τις κατ' Ἀλκιβιάδην καὶ Φαίακος γεγραμμένος, ἐν ᾧ μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται, κ. τ. λ. Quid autem istud dē? Quanam aut qualis ista correctio? Diceretne quaesio, „Quamquam *Phaeax* in foro et in concione causas minus frequenter egit, nihilo minus in manibus versatur oratio contra hunc et *Alcibiadem* habita?“, Ridicule. Fac restituas cum Cod. MS. *Aldino*, Φέρεται δὲ καὶ λόγος τις κατ' Ἀλκιβιάδην ὑπο Φαίακος γεγραμμένος. Ibi quid scribitur? Nam in eo eram, nisi vulgatae lectionis vitium me interpellasset. Ibi μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται καὶ ὅτι τῆς πόλεως πολλὰ πομπῆα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κεκτημένης, Ἀλκιβιάδης ἐχρῆτο πᾶσιν αὐτοῖς ὥσπερ ἰδίοις πρὸς τὴν κατ' ἡμέραν διαίταν. Tu, qui legis haec, memineris disputationem

nein

nem hanc omnem non indiligenter admodum a me esse tractatam, aut, quod multi faciunt, me commentum procudisse nouantiquum; verum constanter, vbi tempus ad eam rem tulerit, meae famae periculo citēs ORATIONEM PHAEACIS CONTRA ALCIBIADEM.

CAP. VII.

Disputatur de Fide libelli, qui inscribitur Βίος τῶν δέκα ῥητόρων, et Plutarcho vulgo adtribuitur. Percurritur Vita Antiphontis, quae et aliquoties emendatur.

Quicumque antiquos Scriptores siue Graecos siue Latinos euoluit, eisque non indiligentem animum aduertit, nae ille facile intelliget, multa hodie circumferri, quae Antiquitas non nouit; et eadem opera mirabitur eorum hominum vesaniam, qui cum ipsi fuerint nullo acumine a faece Romuli discreti, maximorum interea ex omni antiquitate ingeniorum splendidissima nomina cementiantur. Ista fide nobiscum egit, vt pluribus vbique argui, ineptus scriptor Vitarum X Rhetorum, quae sub *Plutarchi*, at quali! nomine passim vaneunt. Nam si in ipso limine operis sistamus, atque de sola *Antiphontis* vita, qui Oratorum aetate primus fuit, quaestio habeatur, quot mendacia contexuit deglutientia, quas fabulas mussitandas a pueris et ab iis, qui pueriliter, i. e. leui cum iudicio *Plutarchum* lectitare soleant? Ne autem ἀμεκατάβλητορευέσθω, aut Sycophantam agere videar, agendum lege mecum, si velit, immo etiamsi nolit, experiatur. Tu autem, praeco, fac silentium. *Ἀκούετε, λέως· Ἀδικεῖ Πλάταρχος, περὶ τῶν δέκα ῥητόρων ἃ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐνόμιζον ἔνομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ καὶ τερατώδη εἰσφέρειν, καὶ τῶν νέων τὰς ἀκροάσεις διαφθείρων.* Vt igitur distinctius omnia et dilucidius cognoscantur, dispiciendum est primum sedulo et sigillatim de condicione nonnullorum

rum hominum, qui *nominis* solummodo ANTIPHONTIS communione videntur inter se ipsos esse coniuncti: unde conuincam, ea, quae de diuersis diserte ab optimis scriptoribus tradantur, ad hanc portentosam vitam confluendam vndique conuenisse. (1) ANTIPHON Sophili F. Rhamnusi Oratorum primus. Tyrannidem ille τῶν ὀκτώ impensissime adiuuit, adeoque a populo recuperata libertate, damnatus. *Thucyd. Photius* alijque. Nos in vita *Lysiae* p. xxxix. seqq. (11) ANTIPHON Sophista, Atheniensis quoque, quem memorat *Xenoph. Memorabil.* 1. extr. cum Socrate quondam disceptasse. De eo *Hephaestio* Grammaticus, teste *Athenaeo* l. 15. commentarium integrum scripsit, περὶ τῆ παρὰ Ξενοφῶντι Ἀντιφῶντος. Eundem fuisse Antiphontem, qui cum Socrate disputauit, atque Τερατοσκόπον, siue Ονειροκρίτην a plurimis laudatum testatur *Laertius* in *Socrate* §. 46. Τέτῳ [Socrati] ἐφίλονείκει Ἀντιόλοχος Λήμιος, καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατοσκόπος. Suidas etiam et τερατοσκόπον vocat et σοφιστήν, et ab *Antiphonte* Rhamnusi discernit. Eisdem discernit etiam *Hermogenes* de *formis Orat.* l. 2. Πλείους μὲν γεγῶνασιν Ἀντιφῶντες· δύο δὲ οἱ σοφιστεύσαντες — ὧν εἰς μὲν ἐστὶν ὁ Ῥήτωρ· ἔπερ οἱ Φονικοὶ φέρονται λόγοι, καὶ δημηγορικοὶ, καὶ ὅσοι τέτοις ὅμοιοι· ἕτερος δὲ ὁ καὶ Τερατοσκόπος καὶ Ονειροκρίτης λεγόμενος γενέσθαι, ἔπερ οἷτο περὶ τῆς Ἀληθείας λέγονται λόγοι, καὶ ὁ περὶ Ὁμονοίας, καὶ οἱ δημηγορικοὶ καὶ ὁ πολιτικός. Vbi male οἱ δημηγορικοὶ vtrique adtribuuntur, et male quoque, ut videtur, ὁ πολιτικός posteriori. Ita igitur lege in superiori commate καὶ δημηγορικοὶ καὶ ὁ πολιτικός, καὶ ὅσοι τέτοις ὅμοιοι. sc. quotcunque ad Rhetoris officium spectare videntur. Ad hunc *Antiphontem* omnino pertinet, quod habet *Theodoret. Serm.* vi. de *Dei* prouidentia. Ἀντιφῶν δὲ, τινὸς δυσχεράναντος, καὶ οἰωνὸν χαλεπὰ τινα σημαίνειν νομίσαντος, ὅτι ἡ ὕς τὰ οἰκῆα κατέει

κατέφαγεν ἔγγονα, Χαῖρε, εἶπεν, ἐπὶ τῷ σημείῳ, ὅτι
 πεινῶσα τὰ σὰ ἔκατέφαγε τέκνα. Eadem refert
 Clem. Alexandr. Strom. 7. Memoratur inter Onirocri-
 ticos a Tertullian. de Anima. c. 46. Καὶ τὸ μαντεύον,
 ἔπροεισήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑπο-
 κριτής, ταύτης ἐπὶ τῇ ὕπνῃ λαχὼν τῆς τιμῆς. Lucian.
 V. Histor. 2. Coniunge Artemidorum II. 14. Fulgentium,
 Melanipodem περὶ παλμῶν. Laudat Senec. Controv. 1. 2.
 Otho Iunius — edidit quatuor libros colorum, quos belle
 Gallio nosfer Antiphontis libros vocabat. Tantum in il-
 lis somniorum est. Laudat item Cic. II. de Divinat. 70.
 Quid? ipsorum Interpretum coniecturae, nonne magis in-
 genia declarant eorum, quam vim consensumque naturae?
 Cursor ad Olympia proficisci cogitans visus est in somnis
 curru quadrigarum vehi. Mane ad Coniectorem. At il-
 le, Vinces, inquit: id enim celeritas significat, et vis equo-
 rum. Post idem ad Antiphontem. Is autem, Vincere,
 inquit, necesse est. Annon intelligis Quatuor ante Te
 cucurrisse? Alius igitur ab Antiphonte Rhetore, sed et
 aetate et gente coniunctus Antipho Sophista et Oniro-
 criticus. (111) Eadem Civitas procul dubio, quanquam
 id non diserte traditur, quae duos priores, tulit etiam
 Antiphontem Tragicum. Is a Dionysio Siciliae Tyran-
 no in conuiuio interrogatus, quodnam aes ei optimum
 esse videretur, Illud, inquit, ἐξ ἑκατεσκέυαται Ἀθη-
 ναῖοι τὰς Ἀρμόδιᾶ καὶ Ἀρισγείτονος εἰκόνας. Quod
 cum Regi vehementer displicuit, verito sc. ne ea res
 ad seditionem pertineret, ab eodem est interemptus.
 Vid. Plutarch. de discrimine Amici et Adulatoris, et in
 libro de Stoicorum repugnantibus. Tu ergo de his sem-
 per distincte, vt debes, neque interea sis nescius plu-
 ris fuisse Antiphontas, quos fortasse ille commisit. Sed
 iam tempus est, vt dispiciamus, quid scripsit. Antipho,
 ait ille, Sophili F. μαθητεύσας τῷ πατρί. Proce-
 dente tamen oratione refert Caecilium, qui commenta-
 rium

rium de *Antiphonte* scripsit, credidisse hominem *Thucydidis* fuisse discipulum. Eadem fere habet *Photius*. Οὗτος τῷ οἰκείῳ πατρὶ Σοφίῳ σοφιστεύοντι μαθητῆσαι λέγεται. Κεκίλιος δὲ Θεκυδίδε τῷ συγγραφέως μαθητὴν γεγονέναι φησὶ τὸν ῥήτορα. De utraque *schola* pauca, quoniam hominem sua ipsius auctoritate vincam. Qui Athenas Atticas norunt, sciunt illi, etiam me non admonente, serius illic disciplinae istius ludos aperiri, quam ut Antiphontis pater profiteri posset. Aiunt plurimi Antiphontem ipsum primum artem profiteri, in quibus est ipse *Plutarchus* proximo fere commate. Porro autem *Sophilus*, ut hic scribitur, non solum Antiphontem filium, sed Alcibiadem quoque erudiuit, ita enim intelligo verba ista, quantum sc. verba parum Graeca intelligere possum. Ωκαὶ Ἀλκιβιάδην φασὶν εἶτι παῖδα ὄντα φοιτησαι. Haec non iat tibi temporibus distincta, Daue. Antiphontem ipsum non nisi senem vidit Alcibiades. Hoc ex monumentis istorum temporum colligitur, tuaque adeo oratione in hoc ipso commentariolo. Modo enim: τούτης εὖροι τις ἂν ἐπιβεβληκότας Ἀντιφῶντι πρεσβύτη ἤδη ὄντι, εἶον Ἀλκιβιάδην, Κριτίαν, Λυσίαν, Δερχίνοον. (l. Δερχίνον). De *Sophili* schola tantum: Non felicius cessit altera *Thucydidis*. Nam per aetatem video non eum Antiphontem, sed Antiphontem *Thucydidem* instituisse potius. Atque id diserte tradunt *Suidas*, *Marcellinus* in *vita Thucydidis*, et *Hermogenes*. Quod verum esse arbitror. Et fortasse ita scripsit Auctor noster. *Plutarchi* enim Codd. MSS. nonnulli, inter quos sunt *Turnebi* et *Vulcobii*, pro Θεκυδίδε μαθητὴν, Θεκυδίδε διδασκαλον reponunt. Sed de his satis. Sequitur, Καὶ δύναμιν λόγων κτησάμενος — ὥρμησε μὲν πολιτεύεσθαι, διατρεῖβην δὲ συνέζησε. Nae Tu fortunae ludibrium, Antipho! Nimirum hoc est, quod dicitur, de *Consule Rhetor*. Sed quo pacto se in ea palaestra

laestra exercuit, sc. διατρεῖβὴν δὲ συνέστησε καὶ Σωκρά-
 τει τῷ φιλοσόφῳ διεφέρετο, ὡς Ξενοφῶν ἰσόρηκεν ἐν
 τοῖς ἀπομνημνεύμασιν. Non audio. Alium fuisse
 docui. Deinde, Καὶ τινες λόγους τοῖς δεσμένοις τῶν
 πολιτῶν συνέγραψεν εἰς τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀγῶνας.
 Credo sane, nam id disertè dicitur a *Thucydide* l. 8. qui
 hunc praeceptorem suum senem descripsit: sed quid
 sequitur, πρῶτον ἐπὶ τῷ τραπεῖς. Ex iis, quae se-
 quuntur, liquet, primum fuisse Antiphontem, qui hoc
 dicendi genus tractavit. Dicitur enim Τῶν γὰρ πρὸ
 αὐτῶ γενομένων ἑδενός φέρεται δικανικὸς λόγος. Ita *Cle-*
mens Alexandrinus Strom. i. Φασὶ δὲ καὶ τὴν κατὰ
 διατρεῖβὴν λόγους, καὶ τὰ ῥητορικὰ ἰδιώματα εὖ εἶν καὶ
 μισθῶ συνηγερεῖσθαι πρῶτον δικανικὸν λόγον εἰς ἐκδοσιν
 γραψάμενον Ἀντιφῶντα Φυλῆ Ραμνύσιον. Dixisset ita-
 que potius πρῶτος ἐπὶ τῷ τραπεῖς: vti *Photius* Συν-
 τάξαι δὲ αὐτὸν καὶ πρῶτον, Φασὶ, τὴν ἐν τοῖς δικα-
 στηρίοις ἀγωνιστικὴν λόγους. Iam sequitur hominis aetas:
 Γέγονε κατὰ τὰ Περσικὰ καὶ Γοργίαν τὸν σοφιστὴν, ὀλί-
 γω νεώτερος αὐτῶ. Quid *Photius*? Contrarium pror-
 sus. Χρόνος καθ' ὃν ἤκμαζεν, ἐν ᾧ διαπύπρακται τὰ
 Περσικὰ, ὀλίγῳ προτερον Γοργίᾳ τῷ σοφιστῇ γεγονώς.
 Deinde interemptum fuisse a XXX viris memorat aucto-
 ritate *Lyfiae* et *Theopompi*. Quid *Theopompus*, nescio:
 Quid *Lyfias*, tantundem. Excidit enim oratio. Id
 interea scio: exstare aliam orationem *Lyfiae*, p. 427.
 7. vbi disertè dicitur, Antiphontem a populo capite ple-
 ῥι post repressam CCCC virorum dominationem. Ergo
 non ea dixit *Lyfias*, aut de alio Antiphonte omnino
 dixit. Quod, ne quid dissimulem, video Scriptori no-
 stro in mentem venisse: subiungit enim, ἀλλ' ἑστὸς το
 ἂν ἡμερώτερος Λυσιδανίδος πατρὸς καὶ Κρατῖνος ἐν
 Πυτίνῃ ἐπὶ πονηρῶ μνημονεύει; quae verba, vt aliquem
 exinde sensum elicere possem, neque inclementius
 eum scriptoris fama, quam par est, agerem, ita resti-
 tui

tui posse existimo: Οτι δὲ ὑπὸ τῶν λ' ἀπέθανεν, ἴσο-
ρεῖ Θεόπομπος — ἀλλ' ἕτος τε ἄνειν ἕτερος, Λυσι-
δανίδος πατὴρ, ου Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ὡς πενήθερ μνημο-
νεύει. In proximis non contentus tanta varietate sup-
plicii, Tragicum facit et a Dionysio Tyranno inter-
emptum narrat, vel quod istud aes praestantissimum se
habere dixit, vnde conficerentur stadiae Harmodii et
Aristogitonis, vel quod Regis tragoedias exhibilaret.
Tu, qui priora legisti, noris haec esse errores et por-
tenta magna. Sequitur, Κωμωδῶνται δὲ εἰς Φιλαρ-
γυρίαν ὑπὸ Πλάτωνος σὺν Πεισάνδρῳ. Nonnulli pes-
sime haec interpretantur: *Eum sc. fuisse et a Platone et*
a Pisandro exagitatum. Expediet Photius. Κωμωδεῖ αὐ-
τὸν Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ. Laudatur ab Athenaeo et
scholiastae Aristophanis ceterisque bene multis Fabula
Platonis Comici, cui nomen dedit Πεισάνδρῳ. in qua
et Pisandrum et Antiphonem potuit proscindere, adeo
vt recte se haberet et Photius et Plutarchus, Κωμωδεῖ-
σθαι sc. Antiphonem a Platone vel σὺν Πεισάνδρῳ, vel
ἐν Πεισάνδρῳ. Deinde, Λέγεται δὲ τραγωδίας συνθεῖ-
ναι καὶ ἰδίᾳ καὶ σὺν Διονύσῳ τῷ τυράννῳ. iterum miscet
non miscenda. Tragoedias scripsit non Rhamnusius,
sed Tragicus. Et, licet eosdem fero errores errauerit
de Antiphonte vterque et Photius et Philostratus, eos
tamen Plutarcho, homini acerrimo, condonabo nun-
quam. Talem commentarium scripsisse Plutarchum
notum est, idque testatur Lamprias F. Quae hodie
leguntur, :nugiuendoli sunt scriptoris, propagantis
Photianos errores, eosque suis ineptiis et deliramentis
maclantis.

CAP. VIII.

Fames, illegitimum poenae genus. Vindicatur emendatio
Lyfiae. Quid fit καταράσασθαι πρὸς Εσπέραν. His-
rophanta. Emendatur Pausanias, et Hæus.

Ineunte oratione contra *Andocidem* p. 190. 2. notatur
 Sacrilegus quidam (nomen eius in neutra aduer-
 sariarum Orationum occurrit) *λυθιοφίστιμο* mortis ge-
 nere interfuisse, *φάμας* diuinitus immissa. Οὗτος ἔν' ὅταυ-
 τα ποιήσας, θανάτῳ τῷ ἀλγίστῳ ἀπώλετο, λιμῶ, sunt
 verba *Lyfiae*. Λιμὸν καὶ λοῖμον θανάτα κακὰ vocat
Philo de vita Mosis l. 1. p. 619. Edit. Galen. *Lugubrem*
famem dixit *Plaut. Cistell.* l. 1. 47.

Nam si haec non nubat; lugubre mihi fame familia
pereat.

Homer. Odyss. M. 341.

Πάντες μὲν συγεροὶ θάνατοι θελοῖσι βροτοῖσι,

Λιμῶ δ' οἰκτιστον θανίεν καὶ πότμον ἐπισπῆν.

Lucian. Asin. Εὐθα ἐκπεσὼν θανάτῳ οἰκτιστῷ ὀλόκλη-
 ρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι. *Plin.* II. 63.

Fila [Terra] *medicas fundit herbas, et semper homini*
parturit. Quin et venena nostri misertam insituisse credi
potest: ne in taedio vitae fames, mors terrae meritis
alienissima, lenta nos consumeret tabe. *Sallust. Fragm.* l. 3.

Quem contra aetatem proiectum ad bellum saeuissimum, cum
exercitu optime merito, quantum est in vobis, fame, mi-
ferruma omnium morte, confecistis. His coniunge Cal-
limach. Hymn. in Cererem passim. Addidi diuinitus im-
missa, licet id in Lyfia non diserte dicitur, quoniam
mirum est, quanta religione ab hac poenae siue acer-
bitate, siue foeditate potius dixerim, cauit ius huma-
num. Inde fit, vt cum Marciannus Ictus ait Iudices
non tantam sibi vsurpaturos esse damnandi licentiam,
vt necessariis impensis reum interdicant, Cuius con-
firmit in necessariis istis impensis victum intelligi oport-
tere:

tere; neminem sc. ut fame pereat, esse condemnandum. Vid. *Cuiac. in l. ex ea parte* 120. §. *in insulam D. de V. O.* Idcirco apud antiquos Romanos cum Vestalis Virgo ob violatam pudicitiam sub terram defodere-
tur, lucernam, panem, aquam, lac et oleum una ad-
iecere, ne videretur inedia perire. Nam ab illa, ut
dixi, feueritate temperabant maxime. V. *Plutarch. in*
Numa p. 145. Edit. *Bryan.* Sic apud *Sophocl. Anti-*
gon. 784

Λγων ἔρημος ἐνθ' αἶν ἡ βροτῶν σίβος,
Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
Φορβῆς τοσῶτον ὡς ἄγος μόνον προδείς
Ὅπως μίᾱσμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλιν.

σχ. ad loc. Ἔθος παλαιὸν, ὥστε τὸν βεβλόμενον καθαιρεῖ
γυνάμ' τινὰ ἀφοσιῶσθαι βραχὺ τιθέντα τροφῆς, καὶ
ὑπενόον καθάρσιν τὸ τοιοῦτο, ἵνα μὴ δοκῶσιν ἡμῶν ἀναι-
ρεῖν· τῷτο γὰρ ἀσεβές. Verosimile quidem est, id,
quod *Marcianus* ait, ad minores tantum Iudices et pri-
uatam iurisdictionem pertinere: ad Principem ipsum
aut P. R. maiestatem trahi non oportere, qui saepe nu-
mero inedia fontis plecebant. Ita turbulentam suam
vitam confecit Iugurtha, ceterique. Eadem oratione
exeunte, ad has voces, Καὶ ἐπὶ τέτοις ἱερεῖα καὶ ἱερεῖς
πάντες κατηράσαντο πρὸς ἐσπέραν, p. 252. vlt. impor-
tunissimum istud ἱερεῖα memini me meo qualicunque
obelo distinxisse, et ἱερεῖαι reponere voluisse. *Voluisse*
dixi, quoniam nescio quo infortunio aut operarum
incuria, adhuc ἱερεῖα locum non suum, id est in tex-
tu, occupat. Si post ea, quae ad locum dixi de femi-
nis Cereris sacra facientibus, aliquid sit dicendum, habe.
Ἐξήμην δ' αὐτῇ [Alcibiadis] καταγόντες καὶ τὰ χρέ-
ματα δημύσαντες, ἔτι καταρᾶσθαι προσεψήφισαντο
πάντας ἱερεῖς καὶ ἱερείας, ὧν μόνην φασὶ θεᾶνω την
Μενάνος Αγραυλῆθεν ἀντεπεῖν πρὸς τὸ ψήφισμα,
φάσκουσιν εὐχῶν ἔκ καταρῶν ἱερείαν γεγονέναι. *Plu-*

tarch. in *Alcibiade*. Ἰσρος δὲ Δημητρεὺς εἶναι τέμμα Φη-
εὶ τὴν μυρρίνην καὶ τὴν σμίλακα· καὶ τὸν ἱεροφάντην
καὶ ταῖς ἱεροφαντίδας καὶ τὸν δαδῶχον καὶ ταῖς ἀλλὰς
ἱερείας μυρρίνης ἔχεν τέφανον. Schol. Sophocl. *Oedip.*
Colon. 674. Adde ex *Mazoch.* et *Grutero*,

CASPONIA. P. F.
SACERDOS. CERERIS.
PVBLICA.
POPVL. ROMANI.
SICVLA.

Vides sacerdotem *Siculam*: atque hinc fidem libero, quam
ibidem nexu obligavi, et inlustrari velim *aëthum* istum
legitimum κατηγάσαντο πρὸς ἰσπέραν. Romae, ait
Liuius VII. 6. *M. Curtium*, *silentio factio*, *templa Deo-*
rum immortalium, *quae Foro imminent*, *Capitoliumque*
intuentem, *et manus nunc in coelum*, *nunc in patentis ter-*
rae hiatus ad Deos Manis porrigentem se deuouisse. Hic
Cereris Sacerdotes ad occidentem solem conuersi, vnde
Cereris sacra petebantur, (allata sunt enim ex *Sicilia*
ad *Atticam*,) hominem religionibus suis deuoueant.
Aditum est ad libros Sibyllinos; in quibus inuentum est,
Cerem antiquissimam placari oportere. Tum ex amplissi-
mo Collegio *Xvirali* Sacerdotes *P. R.* cum esset in vrbe
nostra *Cereris* pulcherrimum et magnificentissimum tem-
plum, tamen usque *Ennam* profecti sunt. Tanta enim
erat auctoritas et vetustas illius religionis, ut cum illuc
irent, non ad aedem *Cereris*, sed ad ipsam *Cerem* profi-
scisci viderentur. *Cic.* 4. *Verrin.* Ita *Ouidius* IV. *Fast.* 21.

Grata domus *Cereri*: multas ibi possidet vrbis,

In quibus est culto fertilis *Henna* solo.

Ita *Pluto*, qui dum

curru atrorum vectus equorum

Ambibat *Siculae* cautus fundamina terras,

Profer-

Proserpinam vidit et abripuit, a *Sophocle* in *Oedip. Ty-*
ran. vocatur *σπερος θεός*. *Diod. Sic.* l. 5. init. Οί
 ταύτην ἐν κατοικῆντες *Σικελιώται* *παρειλήφασι* *παρὰ*
τῶν προγόνων, αἰεὶ τῆς *Φήμης* ἐξ αἰῶνος *παραδεδομέ-*
νης τοῖς ἐγγόνοις, *ἱερὰν ὑπάρχειν τὴν νῆσον* *Δήμητρος*
καὶ Κόρης. *Ενιοὶ δὲ τῶν Ποιητῶν μυθολογῶσιν* *κατὰ τὸν τῷ*
Πλάτωνος καὶ Περσεφόνης γάμον ὑπὸ Διὸς ἀνακαλύπ-
τρα τῇ νύμφῃ δεδοσθαι ταύτην τὴν νῆσον· τῆς δὲ *κα-*
τοικῆντας αὐτὴν τὸ παλαιὸν Σικανὲς αὐτόχθονας εἶ-
ναί φασιν οἱ νομιμώτατοι τῶν συγγραφέων, καὶ τὰς *τε*
προειρημένας θεάς ἐν ταύτῃ πρώτως φανῆναι, καὶ τὸν
 τῇ σίτε *καρπὸν ταύτην πρώτην ἀνείναι* — Καὶ τὰς
 θεάς ἢ ταύτας εὐρέσας [*σῖτον*] ἀκολούθως τοῖς εἰρη-
 μένοις, ὁρᾶν ἐς μάλιστα τιμωμένας *παρὰ τοῖς Σικελιώ-*
ταις. *Epigramma Aristoclis.*

Δάματ'ερ πολὺκαρπε, σὺ κῆν *Σικελοῖσιν* ἐναργῆς

Καὶ παρ' *Ερεχθεΐδαις*· ἐν δὲ τι τῷτο μέγα

Κρίν' ἐν *Ερμιονεῦσι*· τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφειδῇ

Ταῦρον, ὃν ἄκ' αἰέρεσ' ἀνέρες ἔδδ' ἄκα,

Τῷτον γράυς τείχεσσα μόνη μόνον ἕατος ἔλκεε

Τοῖδ' ἐπὶ βωμόν· ὃ δ' ὡς ματέρι παῖς ἔπετα.

Σὸν τόδε, Δάματ'ερ, σὸν τὸ σθένος, Ἰλαος εἶης,

Καὶ πάντων θάλλοι κλᾶρος ἐν *Ερμιόνη*.

Sequitur p. 256. 2. *Διοκλῆς ὁ Ζακόρης τῷ ἱεροφάντῃ, πάπ-*
πος ἡμέτερος. F. legendum, *Διοκλῆς ὁ Ζακορος τῷ ἱερο-*
φάντῃ, *Diocles aedituus, qui Hierophantae erat ab officiis;*
non Diocles Zacori Hierophantae filius. Ratio suspicio-
 nis est, quoniam *Hierophantae* apud *Atheniensis* vxo-
 rem ducere non licebat. *Hieron. Epist. ad Gerontiam*
de Monogamia. *Hierophanta* apud *Athenas* euiratur et
 aeterna debilitate fit castus. *Origen. c. Cels.* l. 7. Καὶ
 εἰς μὲν περ παρ' *Ἀθηναίοις* *ἱεροφάντης*, ἔδδ' *πιστευόμε-*
νος ἑαυτῷ τὰς ἀρσενικὰς ὀρέξεις, ὡς *Κύριος αὐτῶν εἶναι*
δυνάμενος, καὶ κρατεῖν αὐτῶν εἰς ὅσον βύλεται, *κα-*
νιασθεὶς τὰ ἀρσενικὰ μέλη, *καθαρός εἶναι νομίζεται*

πρὸς τὴν νομισμένην παρ' Ἀθηναίοις ἀγιστείαν. Pausan. in Corinth. c. 14. Τῆς δὲ πόλεως [Phliunte] αἱ Κελεαὶ πέντε πρὸς τὰς μάλιστα ἀπέχουσι, καὶ τῇ Δημητρὶ ἐνταῦθα δι' ἐνιαυτὸν τετάρτην τὴν τελετὴν καὶ ἑκατὰ ἔτος ἀγασθαι. ἱεροφάντης δὲ ἢ ἐκ ἐς τὸν βίον πάντως ἀποδέδωκεται· κατὰ δὲ ἐκάστην τελετὴν ἄλλοτὲ ἐστὶν ἄλλος σφίσιν αἰρετός, λαμβανων, ἢν ἐθέλη, καὶ γυναῖκα, καὶ ταῦτα μὲν διαφορὰ τῶν ἐν Ἐλευσίνι ὀνομάζουσι (l. νομίζουσι.) Verum enim vero salua esse potest et debet *Lyfiae* vulgata lectio, quoniam ex monumentis huius populi aliunde adparet, Hierophantam ante susceptum Pontificatum et uxorem ducere et liberos suscipere potuisse. Vnde ait idem Hieron. c. Iouinian. l. I. σπ. Hierophantas Atheniensium usque hodie Cicutae sortitione castrari, et, postquam in Pontificatum fuerint electi, viros esse desinere. Isaeus de Apollodori hereditate, Διέθετο τὴν ἑστίαν, καὶ ἔδωκε τῇ ἐκείνῃ μὲν θυγατρὶ, ἐμοὶ (l. ἐμῷ) δὲ μητρὶ, αὐτῇ δὲ ἀδελφῇ, διδὼς αὐτὴν Λακρεατίδῃ τῷ νῦν ἱεροφάντῃ γεγεννημένῳ. Atque haec haecenus.

C A P. IX.

Indicantur duo fontes mendarum, quibus statet Glossarium Hesychianum. Emendatur octoginta circiter in locis. Tintatur Homerus.

Memini me ad orationem istam, quae inscribitur περὶ τῆς Εὐάνδρου δοκιμασίας, p. 800. nota 35. admonuisse *Hesychium* pluries emendari posse vnico medicinae genere. Non te latet, mi lector, initialis, vt vocant, dictionum literas in vnoquoque istius Glossographi articulo vel a describente nonnunquam relinqui minio olim pingendas, quod minium casu aliquo pingi negligebatur, vel ita tenuiter exarari, vt aliquando literarum ductus vel Lynceos oculos effugeret. Constat certe ita euauisse, cum descriptor *Ἰέρας*, loco τῷ *τερας*,

τερας, σημεῖον exposuit, et locum tam magnifice, tam pulchre coctae glossae dedit inter voces, quae ab incipiebant. Dubitare me non finit doctissimi et (siue priuata officia recolam, siue publica in Rem literariam merita) nunquam a me satis praedicandi *I. Alberti* Harlemensis spectatissima solertia, quin *Hesychius* iam ab eo prelo committendus et istiusmodi curationem et mea monita minime expectet. Condonabit tamen Vir aequissimus, et patienter a me dici audiet, quae ille propediem tanto dicturus est melius. Mos semper fuit, ut nos noui homines in hac Republica lacerato illo glossatore qu. προσόδω vteremur ad honores et dignitatem. Ibi est, quod unusquisque nostrum ἀρχινοίαν suam in infuetum iter libret, et in ea palaestra se exerceat,

Dum conderet urbem,

Inferretque Deos Latio.

Cum ergo *Hesychius* aliquid a me dici expectet, age experiamur, nunquid proferre possim, quod aliorum fugiat industriam. Et potissimum in duplici isto mendarum fonte versabitur commentatio nostra, quem nuper indicaui, sc. vbi Vox alienam sedem occupauerit, aut quod exciderit litera initialis, aut quod imaginem suam et vestigia dissimulauerit. Neque ceteros fontis, vbi usus venerit, negligemus. In δ. δυρεσθαι exponitur οδυρεσθαι (ut, non exponi, sed legi oportuerat) κλαίειν, θρηνην. In eadem litera δυαζες Φλυαρεῖς est menda ipsa. Primo enim Δ et Λ literarum similitudo librarium decepit, et Δυάζες pro Λυάζες scripsit. Videamus ergo, quid Λυάζες. Λυαζες, Φλυαρεῖς, μαρολογεῖς, τασιαζες. Nondum recte. Legendum enim Φλυαζες. Verum neque ea vox rectius fere vel in sua sede exaratur. Ibi enim legere oportet Φλυάζες, (non Φλυάζες, ut editur) Φλυαρεῖς, ληρεῖς. Similiter in Λ. Λαζων, Ille interpretatur, Tu autem rescribas αλαζων.

ζων. In π. *πιτνας* ἐκτείνων *τίμια* Φασί, multa sunt menda. Primo enim euasit litera Ε, qua retracta ex fuga, lege porro non *Επίτνας*, verum *Επιτενας*, quod recte ille exponit ἐκτείνων, vt debuit: Deinde, quod sequitur, sc. *τίμια* Φασί, repetuntur ex articulo superiori desinente *τάς τιμωρίας* *πιτίμια* Φασίν. Pergit glossographus et mendosae glossae *Πιτνας* subiungit alteram *Πιτνει*, *πίπτει*, *ἐκτείνει*. Falsa haec. *Πιτνῆς* quidem est Cadere, verum *ἐκτείνει*, quae est altera expositio, poscit *επιτενει*. Quod Tu in posterum non dubitabis legere. Eodem pacto *Ληχοιον* κάνουῖν οὐ λοχόιον restitues *συληχοιον* κανῆν ἐλοχόιον, et tibi conferenti fidem faciet glossa *Ούλοχόιον*. In *Μωδιξ* articulo non maior sanitas. Substituas enim pro *Μωδιξ*, *Φλοξ*, *Φλυκτίς*, *Σμωδιξ*, *Φλεψ*, *Φλυκτίς*. Confer *Σμωδιξ* et *Φλέψ*. In I legimus *Ιγνυντο*, ἡνοίγοντο. Hoc erat *οιγνυντο*, ἡνοίγοντο. Ibidem *ιερον*, ἔνυγρον, ἀγάθον, μέγα, ὅσιον καὶ ναός. Sit sane μέγα, sit ὅσιον et ναός. At interea ἔνυγρον est *διερον*. *Διερόν*· ὑγρόν· χλωρόν· ζῶν· ἔναιμον, etc. †, *Διερός*· λαμπρός· ζῶν· περιφανής. †. *Διερός*, διύγρης. In litora Θ excidisse arbitror non literam, sed syllabam. *Θαζομενος*, σκώπτων. Legerem enim ex *Hesych.* in *Τωθάζω*, *Τωθαζομενος*. Haec vox iterum corrumpitur. Nam pro *Θωταζες*, ἐμπαίζεις, χλευάζεις, legerem *Τωθαζες*. In P. legimus *Ρισαντες*, *Φιλονεικήσαντες*. Logo *ερισαντες*. In eadem litera *ραιδηλες* ἐμφανές. Vbi credo non extritam esse literam ducem, sed transpositam, et legi recte *αριδηλες*. Ibidem legitur *ρηγων βοηθῶν*. Quod nihil aliud est, quam *αρηγων*. In T. *τητυμα*, ἀληθῆ. Lege *ετητυμα*. In horum nonnullis serius didici meam Crisin esse praereptam. Non ignoro aliquando literam principem deficere ex populi alicuius aut gentis consuetudine. Ita *Ιγα*, *σιωπα* *Κύπριοι*. Ergo non temere Librarii socordiae imputabis,

his, quod populi alicuius consilio vel saltem usu est introductum. *Hesychius* enim, qui gentium sermones memorat *centum* fere et *triginta*, aliquando, immo saepissime, auctoritatem suam reticet, dissimulato nomine istius populi, qui dialectum formauit aut celebravit. *Βδάλλει* apud eum est *ἀμέλγειν*. At cuiatium? Atticorum nempe, ut aliunde discimus, sc. ex σχ. *Theocr.* ad *Idyll.* II. 56.

Εμφύς, ὡς λιμναῖτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας, Vbi dicitur Εἰρηται δὲ βδέλλα παρὰ τὸ βδάλλειν, ὃ ἐστὶν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν Ἀττικοὶ βδάλλειν λεγούσι. Quae verba scholiastae leguntur fere, verum sine nomine gentis, apud *Hesych.* in Εβδηλαίμην. Eodem modo vox Θρόνα vel Τρόνα apud alias gentis et scriptores alias et maxime diuersas nata est significationes, ut discimus ex eod. σχ. ad II. 59. Θρόνα, Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα· Κυπριοὶ δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὥς Φησι Κλείταρχος· Ομηρος δὲ τὰ ῥόδα. Ex his nonnullas habet *Hesychius*, (habebit saltem propediem, sc. ubi emendauero) non tamen nobiscum ea fide egit atque scholiastes. Prodidit enim, quid dicantur, non quis dixit. Ecce in Θρόνον. Θρόνον τετράπεν καὶ τὸν ἰσθὸν δίφρον, καὶ ἐκπεποικιλμένον. Scripsit proculdubio τετράπουν ἐκπεποικιλμένον, lacertam sc. aut animal simile, quod Thessali vocant Θρόνον. (Dum in his regionibus subsistam proximam vocem et emendari eiusque interpretationem vindicari velim. Θρονίτης, πρώτιστος. Fab. Χρώτις. Temerarius ille homo vix, credo, se ipsum intellexit. Tu retineas πρώτιστος, et emendes Θρανίτης. *Hesych.* in Θαλάμιος. Θαλάμιος λέγεται ὁ ἔσχατος· ὁ δὲ μέσος ζυγίος, ὁ δὲ ἀνωτάτος Θρανίτης.) In Τρόνα dedit Cypricum usum. Τρόνα ἢ Θρόνα ἀγάλματα, ἢ ῥάμματα ἀνθινὰ. Fortasse scripsit βαμματα, vel, quod potius suspicor iuxta scho-

liaften modo laudatum, *ιματια, ἄν-θνα*. More hoc *Hesychii* obseruato, cum et *Εἶδαρ* et *Ιδαρ* exponat *βρωμα*, non vtique extemplo adfirmabis extritam esse alicuius incuria literam E in *Ιδαρ*, ne, quod communiter *Εἶδαρ* dicitur, id Cyprius, vel Aetolus, vel Syracusius, mallet pronunciare *Ιδαρ*. Idem pene est, vt moneam de *Ειαμεναι* et *Ιαμεναι*, *Εἶαρ* et *Ιαρ*, *Εἶδαρ* et *Ιδαρ*, *Εἶλαρ* et *Ιλαρ*, *Εἰρωνεία* et *Ιρωνεία*. Exponit ille *Εἰκων*, *υποχωρών* et *ἱκοντες*, *υπακόντες*, *παρχωρεῖντες*. *Εἰλαπίνη*, *Θυσία*, *ἑορτή*, et *Ιλαπίναις*, *Θυσίαις*, *ἑορταίς*. *Εἰλεός* dicitur ἡ τῷ *Θηρίου* *κατάδυσις*, *Ιλεός* *Θηρίου* *Φωλεός*: Similiter *Εἰλγγιᾶν*, *σκοτῆσθαι*, *συρεφέισθαι*, et *Ιλγγιᾶν* *συρεφεῖσθαι*, *σκοτῆσθαι*. Ita, *Ερήνη κόρος*: τέλος. (Tu fac emendes *εἰρην*. *κόρος*, *τελειος*) et *Ιρίνες* (potius *Ιρήνες*. Vid. *Kust.* ad *Suid.* v. *Μελέρηνη*, et *Lexic. Herodot.*) *μελέφηβοι*. Nolis itaque emendaturienti similis *αιμονα ἐπιτήμονα*, *ἔμπειρον*, protinus existimare reponendum esse *δαιμονα*, qu. *δαιμονα*. quod ille pariter fere interpretatur: verum in *Homero* subsistere *Il. E. 49*.

Τιὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, *αιμονα* *θήρης*. Saepissime innuere videtur, vtroque modo et dici et scribi. Ita *ἱρεται*, ἢ *εἴρεται*, *συναπτεται*. *ἱπύα*, *σιπύα*. Quasi dixisset cellam panariam, vel *ἀρτοθήκην*, ab aliis *Σιπύαν* dici, ab aliis *ἱπύαν*. *Λέκρανα* ἢ *ὠλέκρανα* τοὺς *ἀγκῶνας*: vnde non dubitabis corrigere *ὠλέκρανον* ὁ *Ἀγων* sic, *ὠλέκρανον* ὁ *Ἀγκων*. Aut, si dubites, consulas glossam *Ἀγοσῆς*. *ὠλέκρανα*. οἱ δὲ *ἄκρα* *χειρῶν*, ἢ *πήχεις*, ἢ *αγκῶνες*.

Eandem porro adhibebis dubitationem in emendandis iis glossis, in quibus literae principalis figura propter similitudinem exarandi librarium sefellisse potuit. Nam et haec est altera pars disputationis meae. Non ergo protinus, siquid a B. incipiat, quod Ego vel Tu per Φ describeremus, id in Φ corrigendo corrumpes: quos-

quoniam si ore Macedonico vsus esses, intactum utique relinqueres. *Plutarch.* enim *Quaest. Graec.* 9. Τῷ Β ἀντὶ τῆς Φ χρεῶνται Μακεδόνες, Βίλιππον καὶ Βαλακρὸν καὶ Βερονίκην λέγοντες. Nescire non possis haec nos dicere et nominare Φίλιππον et Φαλακρὸν et Βερονίκην. Verum id non patiuntur Macedones. Eodem teste B pro Π Delphici oris est et loquelae. Adspirationem variae gentes varie exprimunt. Laconēs per B. Ita Hesychius Βάγος, κλάσμα ἄρτου, 'μάζης, καὶ βασιλεὺς καὶ στρατιώτης. (Corrige στρατηγός) Λάκωνες. Eam vocem antiquissimi Attici exarassent Βαγός, Aeoles Βαγός: nos communiter non adspiramus, verum scribimus Λγός. ut *Hesych.* Λγός ἡγεμὼν ἀπὸ τῆς ἄγωγης τὰ πλήθη, et alibi Λγός, κλάσμα, τραῦμα (lege ex eod. *Hesych.* in v. Βάγος, κλάσμα αἵματος) ἀρχηγός. Eiusdem commatis sunt Βεῖκωτι εἴκοσι. Λάκωνες, Βεσκηλά, νωχελῇ (scribe ἀνωφελῇ) ἀχρεῖα. Λάκωνες. Vnde non dubitabis et has voces ad Laconismum referre, quanquam id non admonuit Auctor. Βείρακες, ἔρακες. Βείκας, μακρόθεν. Βέκας, μακράν. Βέκως, μακρόθεν. et sexcentas alias. Eodem adspirandi more delectantur Cretes, qui Laconice loquebantur. Βαλικιώτης. συνέφηβος. Κρηῆτες. Tu ergo caue, neque tibi haec esse praedicta non dixeris. In iis autem, quae sequuntur, securō ut sis animo, iubeo. Ibi enim experiundo scies et facillimum describentis errorem, et certissimam emendantis fidem. Γ simplex Gamma Graecorum ea est infelicitate figurae, ut ad plurimas literas similitudine accedat, atque eapropter foedissimas turbas excire soleat. Si in latus inclines, lineae duae, quibus describitur, in angulum fastigiatae repraesentabunt literam Λ. Deinde Λ et Δ et Α vnus lineolae discrimine a se inuicem determinantur. Porro Γ, si tenuior foret transversae suae lineae ductus, in I recidet, et vicissim simili fere vitio ex Τ enascetur.

Aliquan-

Aliquando insinuabit se in locum congeneris sui, si formam et familiam respicias, Digammatis Aeolici F. Est ubi scribitur loco notae episemae, quae potestatem eiusdem digammatis exprimit. Exempla nonnulla proferemus, quae ceteros fortasse haecenus fugere. Notae T in Γ solitam et leuem esse mutationem ioculari errore suo testatur *Theod. Gaza Gram. l. 3. exeunte, p. 99. b.* Εὐλογώτεροι μέντοι ἐπὶ τῷ ρυττω καὶ τῶν ὁμοίων τὸ γράφειν ρυτγω, καθάπερ καὶ τοῖς παλαιότεροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Tanta erat auctoritate, tanta contagionis diritate vna et leuissima in Exemplaribus litura, vt pene artem ipsam contaminaret, et iam scholis iura esset datura. *Ammonius* ad voces ἦν δὲ — ὥρα ὡσεὶ ἔκτη. *Ioan. XIX. 14.* Ο δὲ καλλιγράφος ἀντὶ τῷ Γαμμα σοιχείου, ὅπερ σημαίνει τὸ τρίτην, ἔγραψε τὸ ἐπισημον, ὃ καλῆσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς γαβέξ, ὃ δηλοῖ τὴν ἔκτην, πολλὴν ἔχοντα πρὸς ἑαυτὰ τὴν ὁμοιότητα, καὶ διὰ τῷ γραφικῷ σφάλματος γέγονεν ἡ διαφωνία. Ἐντὶ γὰρ τρίτης ὥρας, ἔκτην ἔγραψε. Obferuarunt plurimi, quorum in numero sunt praestantissimus *Galeus* noster in erudito suo *commentario* ad *Demetrii Phalerensis* librum *de elocutione*, (quem hominem ob morum suauitatem atque eruditionis elegantiam nemini fere in disciplina nostra secundum pono) et nuper summi ingenii et doctrinae vir *I. Albertus*, (qui literarum bono natus corruptissimum hunc Auctorem integre expoliendum emaculandumque in se suscepit) innumeras fere glossas sub litera Γ latere, quae duplici F Aeolensium exarari debent. Quo pacto Γισία, Γισχὺν, Γοῖνος, Γέντερ, Γέαρ, et sexcentae aliae emendandae sunt *Γισία*, *Γισχὺν*, *Γοῖνος*, *Γέντερ*, *Γέαρ*. Exponuntur enim ἑσχάτη (l. *εσχαραί*) i. e. *Vesta*, *ισχὺν*, *Vim*, *οῖνος* *Vinum*, *κοιλία*, i. e. *Venter*, *ἔαρ* *Ver*. *Salmasium* quidem virum maximum in *commentariis* ad *Herodis et Regillae uxoris inscriptiones* latuit medela tam facilis

facilis et expedita. Neque enim illi assentior adfirmanti quasdam gentis posse duplex gamma (vel adspirationis notam) ut simplex gamma vel exarare vel ex ore proferre. Accidit hoc proculdubio ex corruptela Codicis *Hesychiani*. In ceteris Lexicographis istius consuetudinis nullum vestigium, *Photio* puta, et *Suida*, etc. Nemo superest praeter *Phauorinum*, qui corruptissimum auctorem *Hesychium* descripsit, et proinde *Hesychianae* auctoritati nihil quidquam ponderis adiacere vel potest vel debet. Verum non ubique velim, ut tali medicina mactetur *Hesychius*. Descripsit ille nimirum *Homericas* dictiones ad vnam fere omnis, ea autem incuria, ut aliquando particulas, quibus scattet *πολυώνυμος* ille scriptor, inconsultissime sequenti vocabulo adglutina-ret. Inde si scripsisset *Homerus* γ' οἶδα, proclive fuit Lexicographo nostro Γοἶδα exinde procudere (quod tamen nescio, quo errore, error enim errorem gignit, per ἐκ οἶδα interpretatur) si γ' ἔτος, Γέτος. Inde fit, quod tot voces in Δ, in Θ, in Τ et Ρ reperiantur, quae Homericis δ, θ, τ' et ρ' originem debent. Δαιάζω, ἀναβοῶ, σενάζω exponitur, eodem modo quo Διάζω. Neque eodem modo expouuntur Διάζω et Δαιάζω solum, verum et Αδαιάζω quoque. Eiusdem commatis est αδεαζων, ἀναβοῶν, ἀνασενῶν. Hinc quoque exponitur διψαί, βλαίψαί. Natum est vocabulum ex locis *Homeri* nonnullis male lectis. Vbicunque enim occurrit Ιψαί, semper particulam Δ' a tergo sequitur, ut *Il. A. 454.* et *Π. 237.*

Τιμήσας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' Ιψαο λαὸν Ἀχαιῶν.
et *B. 193.*

Νῦν μὲν περᾶσθαι, τάχα δ' ἤσεται νῆας Ἀχαιῶν.
Ex simili fortasse fonte θολαζαί χαλναγωγῆ. sc. θ' ολκαζαί. Nam in ο Ολκάζαί, ἔλκει, χαλναγωγῆ. Inde portentum lectionis Θασρεύεσθαι, ἀναβάλλεσθαι:
quod

quod Tu, amice lector, ex *Homer. Iliad. O. 512* procurabis,

Η δῆθα στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

Adde, si lubet, aut minus probasse videar, *Hesychium* in Η δῆθα στρεύεσθαι et in Στρεύομαι. Arrepta hac occasione emendare non te pigebit corruptissimam glossam Στραγγυει, διαβάλλει, ἐκ εὐδὺς πορεύεται. Potius omnino Στραγγυει, αναβάλλει, ἐκ εὐδὺς πορεύεται. Similis fere error aliquibus voculis articulos suos adiunxit, vt ἡδοκωσις ἡτέγη: quemadmodum et recte in Δ interpretatur δοκωσις. Ita in *Hesychio* legimus in Ο. Ὀδεμᾶλεος, Ὀδοίοπος, i. e. Δεμᾶλεος et Δίοπος. Ita Ὀδέγμην προσεδόκων ne corrigas cum *Guieto* Εδέγμην, sed cum viro docto ὁ δέγμην, id quod expectavi. Notabilis est error glossae οδαιος ὀλίγοις — σπράσιμος, ἀνήτης. Recte fortasse πρᾶσιμος et ἀνήτης, vt supra in Οδαῖον et Οδαίων. Οδαίων, ἀνίων. ὀδήσαι γὰρ τὸ ἀνήσασθαι. At quomodo aut qua machina est ὀλίγος? Nempe pro οδαιος substituas Οβαιος, et consulas Βαιὸν in suo loco. Infra legimus Οπροτρόποιος ὁ ἀποτρέφων. Tu fac diuidas Ο Προσ-τρόποιος. Deinde Τηαλεσθην, τὴν ἄμαξαν. Lege τὴν αλεσθην. Supra enim Τῇ ἀλέσθῃ. τῇ ἀμάξῃ. Vt ad Aeolismum reuertar, et monstra, quae peperit; digamma istud quamuis in suum simplex frequentissime, aliquando tamen in T, quod etiam proclive fuit, degeneravit. Nam Τέπτα, ἐπτά exponitur, i. e. Φεπτά. et, quod est lucidissimum, Τενεκῆντι, ἐνοικοῦντι, Διολεῖς. Adducor equidem, vt credam in dictionibus Aeolicis, quales multae apud *Homerum* et antiquos leguntur, ibi semper fere in concursu vocalium ad hiatum declinandum eorum digamma se inferuisse, maxime cum id Romanis solenne fuerit, qui ab Aeolensibus linguam suam mutuo sumpserunt. Inde quod hi Δαφος, Ταφών, Οφας, Βοφος exarabant, illi literis suis dixe-

dixerunt *Dauus, Pano, Ouis, Bouis*. Priscianus certe se scriptum reperisse testatur in vetustissimo Apollinis tripode, qui erat in Xerolopho CPoleos, Δημοφά-
ρων Λαφοκόρων. Recte sane, atque idcirco *Hesychius*
in v. προτιαπτω, προπέμπω, ad *Homericum* locum re-
spiciens, qui initio *Iliados* legitur

Πολύας δ' ἰφθίμης ψυχὰς αἰδὶ προιαψεν
Ἠρώων,

si emendetur προτιαπτω, προπέμπω (quidni autem
ita emendetur?) fidem faciet antiquissimos *Homeri* co-
dices ita fuisse exaratos, quæ itidem ἀκριβεία, suam
editionem, quam non minori ingenii felicitate moli-
tur quotidie, quam nos omnes vehementia expecta-
tionis efflagitamus, describi curabit bonarum omnium
artium stator et vindex, clarissimus *Bentleius*. Vt re-
deam, hoc quasi

regens vestigia filo,

vexatissima ista ῥήγεα vel ἡνία, εἵματα, δέσματα σι-
γαλοεντα, quæ passim apud *Homerum* leguntur, vt
Iliad. E. 226,

Ἀλλ' ἄγε, νῦν μάστιγα, καὶ ἡνία σιγαλοεντα
δέξαι.

Iliad. X. 154.

Καλοὶ, λαῖνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλοεντα
Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι.

Ibid. 468.

Τῇλε δ' αἰπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλοεντα.
emendari iubeo semper σιγαλοεντα. Qui a σίγη de-
ducunt vel potius cogunt, operam ludunt. Σιαλῶσαι
apud *Hesychium* est ποικίλαι. Recte igitur Σιγαλόεν
(corrupte Γ pro F) exponitur ab eodem, ποικίλον τῇ
γρᾶφῃ, λαμπρὸν etc. † Σιγαλόνετα, λαμπρὰ, ποικί-
λα, καὶ τὰ ὅμοια. Porro quo pacto miscentur Γ, F
et T, ita nonnunquam propter cognationem A et Λ.
Ἰτα αὐται θυγατέρες Διὸς αἵ τοῖς θεομένοισι βοηθοῦσαι,
rescri-

rescribe cum *H. Stephano* Λιται. Ita enim *Homerus* *Il.* l. 498.

Καὶ γάρ τε λιται εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο.
Et similiter in media voce Ιαλασι δεσμοῖς. Lege Ιθα-
σι. Quae est iterum vox *Homericæ*, *Iliad.* N. 571.

Τόν τ' ἔρρει βουκόλοι ἄνδρες

Ιθασιν οὐκ ἐθέλοντας βίη δῆσαντες ἄγουσιν.

Vicissim Ληται, ἄνεμοι. Rescribe Ληται. Iterum emendat vocem eandem, et in Α pro ανται, ἄνεμοι, rescribo optimo iure Ληται ἄνεμοι. Et haec fortasse est labes glossae istius βαιμαζεν, βασιλεύειν ἢ βασιάζειν. Ibi repono primum Βλιμαζεν. deinde confir-
mo, Βλιμάζειν primo et proprie est mulgere, quasi Θλιβομάζειν. Id Etymon debeo erudito scholiastæ *Aristoph.* *Au.* 530. Ita *Hesychius* Βλιμάζειν τὸ τηθολα-
βεῖν οἷον εἰ Θλίβειν ἢ βασιάζει. f. Θλιβομασάζειν cum scholiastæ. Deinde, vbi omnia manu regebantur, quoniam principum erat et potentiorum plebis crume-
nas mulgere, exponit *Hesych.* in secundo loco βασι-
λεύειν, *Didymus* κακοῦν, ἀποτίλλειν, κατεσθίειν. Si-
gnificat denique tertio loco ventrem auium contre-
stando de earum bonitate experiri: Ita *Aristoph.* *Au.* 526.

Πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτῆς

Ἰησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,

Ερκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·

Εἴτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους,

Οἱ δ' ἀννοῦνται βλιμαζόντες.

Nihil tamen horum omnium ad βασάζειν pertinet.
Quid ergo? Nempe ut in prima voce litera literam si-
milem similauerit, ita in hac altera alteram excluderet.
Lego enim Βλασάζειν. *Hesych.* Βλασιάζειν, βλιμαί-
ζειν οἱ αὐτοὶ i. e. Siculi. Sed nondum ex his me ex-
pediui. Sequetur enim articulum Βλιμάζειν, βασι-
σαι, αἰτιμάσαι, legendum esse Βλιμάζειν, βλασασαι,
αἰτιμα-

αἰτιμάσαι, atque etiam βλινη, ὕβρις, βλιμη, ὕβρις.
 Ita enim Βλίμη, προπηλακισμός. ὕβρις. Atque haec
 quidem haecenus. Deinde eodem iure pro Βαίταν.
 Βαιτάς. Βαιτάδα. Βαιτῶνα, quibus non inibus οἱ
 παλαιοὶ secundum *Suidam*, vel Ἐλληνες sec. *Hesych.*
 significabant homines nequam et nullius precii, rescri-
 be Βλιταν. Βλιτας. Βλιταδα. et Βλιτῶνα. Confun-
 duntur Α. Δ et Λ. Δασος, σύνδενδρος τόπος. ἢ Ἀλσος.
 Si desit, quod addam auctoritatis aut fidei causa, no-
 tabis iisdem verbis explicari Ἀλσος suo in loco. Ἀλ-
 σος, σύνδενδρος τόπος. Vox haec similiter corruppi-
 tur infra in Δρυμός. Δρυμός, Δασος. σύμφυτος τό-
 πος — σύνδενδρος. Lege Ἀλσος et me habebis fide-
 iusorem. Similis error est in Λαγεννα, δεινά. Corri-
 ge Ἀλγεννα. Nihil verius. Iam eodem filo usus luce
 et Hellenismo donabis barbaram istam glossam ad ca-
 put literae Δ. Δαγμνος, οἰκτρός, πένης, ἐλεεινός. Tu
 enim, sat scio, leges Ἀλγενοσ, et eod. modo infra
 Δαεινον, κλαύσιμον. Puto Αιλινον, κλαύσιμον. Per-
 miscentur Τ. et Χ. Τητες, σπάνει. Lege Χητες. Nam
 sequentibus suo in loco, Χήτες, τερήσαι, ἐνδεία, σπά-
 νει. Ita etiam lubenter legerem Χητος, ἀπορία. Non,
 Χη, Εθος, ἀπορία. Pauca adiiciam ex glossis inter se
 turbatis. Κονιπόδες, ὑποδήματα μοιχικά. † Κονιο-
 τοπόδες, ἀγροῖκοι, ἐργάται. Lego Κονιπόδες, κονιο-
 τοπόδες, ἀγροῖκοι, ἐργάται. Vid. *Plutarch. Quaest.*
Graec. I. Voces ὑποδήματα μοιχικά locum hic habe-
 re nequeunt. f. spectant ad glossam Κονίσσαλοι, ἀφρο-
 δίσια. Vt plene sit Κονίσσαλοι, ὑποδήματα μοιχικά,
 ἀφροδίσια. Legimus in H. Ηγυᾶτο ὁ λαμβάνων ἥγε-
 το † Ηγε, αὐτή, ἥτις. video hic tris glossas. † Ηγ-
 γυᾶτο (sic enim legas) ὁ λαμβάνων. H. e. qui mu-
 tuo sumebat, (λαμβάνειν enim, vt docuimus p. 338.
 edit. nostrae est quodammodo vox usuraria) fidem dedit,
 sponsonem praestitit. Eo ritu saepissime in Lexicis vo-
 ces

ces exponi solent, id quod duplicem operam praestat: ostendit enim, quid sit *Εγγυᾶν* et quid *Εγγυᾶσθαι*. Pergo autem ad proximam glossam a me fabricandam. Quae est huiusmodi † *ἤγετο*, *ἤγε*. Deinde † *ἤγε*, *αὐτῇ*, *ἤτις*. Iam in iis, quae leguntur in Δ. sc. *Δαίω μάθω*, † *Δαίω*, *καίω* † *Δαίω καὶ ἐξάπτω* † *Δάη* *ἐλύπησε*. Fortasse hoc pacto *Δαίω καίω* † *Δαίω μάθω καὶ ἐξάπτω*. Certe † *Δάκε* *ἐλύπησε*. Modo enim *Δάκνεις*, *λυπεῖ*. In Ω. Caue putes haec esse interpretamenta, † *Ωκέτευεν*, *ᾧκε* † *Ωκοδόμουν* (rescribe *Ωικοδόμουν*,) *ἄνοχόουν*, verum quatuor voces, quae interpretatione destituantur, hoc pacto digeres.

Ωκέτευεν

Ωικες

Ωικοδόμουν

Ωινοχόουν.

Ohe! iam iatis.

C A P. X.

Ius Atticum commendatur. Promittitur Commentarius de Republica Atheniensi. Nonnulla observantur ad eam rem spectantia. Emendantur Harpocratio et Hesychius.

Si Scriptor, quem hodie non minori fere ex obscuritate vindicamus, quam *Manutius*, qui typis euulgavit primus, ex eorum numero esset, qui ob sermonis elegantiam et colorem quendam orationis, sterilem et infructuosam delectationem solummodo imperiant; nae ego is non fuisset, qui tantos labores in expoliendo infumerem: Nullius fuisset tanta in me auctoritas, ut Scriptorem euoluerem, excuterem, euulgarem, qui neque civilem vitam emendare, neque domesticam ornare potuisset. Tantum neque ocio, quod mihi minimum est, neque mea in literis auctoritate, quae fortasse minor est, fuisset abusus. bet

bet enim quodammodo disciplina nostra auctoritatis imaginem: est quaedam in recognoscendis expolientisque auctoribus commendatio eorum, quos expolimus: atque artem profiteamur, maxima licet cum severitate, nonnulla tamen, hac certe, cum dignitate coniunctam. Si quid igitur haec nostra edendi ratio in se habeat consilii, studiosus semper fui, ut istud quaecumque consilii aliquam etiam contineret utilitatem. Omnium gentium, quae moribus et legibus vivere, ea semper prudentissima habebatur, in cuius disciplina et natus et educatus est Scriptor noster. Quod si *Lyfiam*, *Demofthenem*, ceterosque Fori scriptores Fortuna nobis non conseruasset, qui saepenumero solennis legum formulas atque ipsa verba legitima prodixerunt, producta illustrarunt, celeberrimam istam disciplinam, atque Atticae sapientiae imaginem in Iurisprudentia solummodo Romana adumbratam vidissemus. Verum precariam istam P. A. gloriam abunde recreavit suorum Oratorum fortuna, quae aliquatenus obliuionem superauit. Laudabilis fuit *S. Petiti* industria, qui istius Iurisprudentiae naufragia singulari et erudito commentario complexus est. Multum ad hoc argumentum illustrandum passim contulit vir incredibilis eruditionis *ὁ μέγας Salmasius*, qui neque fama, neque meritis *Petiti* deterritus nouam et integram commentationem de LL. Atticis in animo meditabatur. Meditabatur quoque vir doctissimus *H. Valesius*, aliique, quorum qui merita non ignorant, interuenta consilia tantaeque et tam solidae eruditionis iacturam mecum quotidie dolent. Fuere autem *I. Phil. Maussacus*, eruditus commentator *Harpocratonis*. Vid. ad v. *Ποδοσεύβη*, et *Περίπολος*. *Lambecius*, ut ex eius *Prodromoliquet*, *Iosephus Scaliger*, cuius Collectio Legg. Atticarum inedita seruabatur in *Bibl. Academiae Lugduno-Batauae*. Vid. *Salmas. l. Epist. 120*. Ea usus est *Petitus*, *G. Cri-*

sonius Professor Reg. Paris. cuius *Praefatio in Draconis et Solonis leges* est in Cod. MS. CDXLIX Biblioth. Caesareae. Ex antiquis scripsit DEMETRIUS PHALEREVS *περὶ τῆς ἐν Ἀθήνῃσι νομοθεσίας*. V. Diog. Laert. *Harpocr.* in *Ερεῖος Ζεὺς et Παράσεις*. Laudatur istius operis liber 3. a *Suid.* et *Harpocr.* in *Σκαφηφόροι*. In Solonis *Ἀξονας* scripsere utique ARISTOTELES, SELEVCVS, DĪDYMVS. Citatur APOLLODORVS ἐν βω *περὶ νομοθετῶν* a *Laertio* in *Solone*. *Περὶ νομοθετῶν* scripsit THEOPHRASTVS, ut liquet ex eod. *Laertio*, et *Harpocr.* in *Φαεμακός*. Eiusdem de *Legibus* liber citatur ab *Harpocrat.* et in *Digestis*. CALLIMACHVM ἐν τῷ τρίτῳ πινάκι τῶν νόμων laudat *Athenaeus* l. 13. p. 585. HERACLIDEM PONTICVM *περὶ νόμων* *Laertius*. De Legibus scripsit PITTACVS, ut constat ex *Suid.* De Atheniensium legibus et moribus, itemque de dicasteriis Atheniensium TELEPHVS, ut liquet ex eodem: a quo etiam in v. *Ζαμόλξῃς* laudatur HELLANICVS ἐν νομίμοις. HERMIPPI librum primum *περὶ νομοθετῶν* laudat *Athenaeus* l. 4. p. 154. et *Origen.* i. c. *Cels.* librum secundum *Porphyrus* 4to. *περὶ ἀποχῆς*, librum sextum *Athenaeus* l. 14. p. 619. PLETHONEM *Theodoro Gazae* aequalem ἐν τοῖς *περὶ νομοθεσίας λόγοις* laudat ipse *Theodorus* in libello de *Mensibus*. Quantum ista disciplina debeat nostrae quoque industriae, malim intelligi ex commentario de *Rep. Atheniensi*, quem indies paro, quam ex ea luce, quam adepti est *Themis Attica* ex hodierna *Lyfiae* editione; quanquam nonnulla fortasse, neque ea leuissima, et hic quoque legantur, quae aliorum industriam elusere. In eo opere, cui (ubi paucillulum ocii ab infinitis fere curis circa caput salientibus nactus sim) maxime semper cum delectatione incumbere soleo, non eundem mihi ordinem seruandum esse duxi, quem *Petitus* alique sibi statuere. Nam ubi historiam gentis breuiter
perse-

persecutus fuero et ad quandam quasi maturitatem perduxero, eam sc. quae et rerum | gestarum legumque condendarum gloriam terminare iudicabitur, nonnulla praefaturus esse mihi videor de *vomodesias* historia et ratione: de Legum scribendarum abrogandarumque ritu: de conditione, aetate, fama, fortunisque Legumlatorum, qui plurimi fuerint: de nummis denique et monumentis: de formularum pactionumque publicarum solennitate, et quaecunque ad actus legitimos et moderationem Reipublicae pertinere videbuntur. Deinde in Legibus recensendis eum modum ordinemque tractandi mihi praescripsi, quem vnusquisque nostrum viuendo describimus. Nam iam inde a natalibus ciuem Atheniensem meditor deducere, ritusque et patria instituta vna persequi, quae singulam aetatem et condicionem respiciant: qualem sc. se gerere oporteat domi sub patris imperio, qualem foris sub praeceptore; quid ab armato milite, quid a consulente sene expectetur; quis modus in iudiciis, quis in curia statuatur. Eo nempe consilio et scribendi ratione expositurus ero vitam Atheniensium non solum publicam et ciuilem, verum etiam vna priuatam et domesticam; deinde cum Legum vberi tractatione Antiquitatum etiam thesaurum complexurus simplici quodam et naturali ordine digestum. Mihi quidem, vt meam mentem exponam, prae ceteris eruditionis partibus vehementer semper placuit ista commentatio: Huius populi et bello et pace clarissimi Annalis et Iurisprudentiam semper cum delectatione euolui; siue quod naturali aequitate et honesta quadam sapientia ea Iurisprudentia polleret maxime; siue quod, vt ceterarum rerum praeclarissimarum, ita et *vomodesias* quoque primordia cum iucunditate recolere soleamus. P. enim A. primus fortasse inter profanas gentis Reipublicae legibus et institutis firmatae exemplum edidit. Quod

licet inuentum, vt cetera egregia omnia, ab Aegyptiis repetatur, ego potius, propter communionem, quae inter eas gentis olim intercessit, existimarem vnum fuisse, qui vtrisque leges dedit, vnamque ambabus fuisse νόμων διαίδεσθαι. Vel fortasse multa ab Aegyptiis vtiliter reperta illachrymabili nocte urgentur

Carent quia Vate sacro.

Atheniensibus enim id praeconium non defuit, neque ea ratio immortalitatis:

*Fama minor factis: ipsos nam credere dignum
Coelicolas, tellus quibus hospita semper Athenae,
Ceu leges hominemque nouum, ritumque sacrorum,
Seminaque in vacuas hinc descendunt terras,
Sic sacrasse loco commune animantibus aegris
Confugium.* Stat. XII. Theb. 499.

*Primae frugiferos foetus mortalibus aegris
Dididerunt quondam praeclaro nomine Athenae,
Et recreauerunt vitam, legesque rogarunt.*

Lucret. l. 6. init.

Non mirum est igitur, gentem ea Ciuium Scientiae celebritate et antiquitate ceteris fere omnibus et leges et iura imponere, quemadmodum testatur Pericles apud Thucyd. l. 2. Cicero quidem pro Flacco. Adfunt Athenienses, vnde humanitas, doctrina, religio, fruges, iura, leges ortae, atque in omnis terras distributae putantur. Quantum contulit ad Iurisprudentiam Romanam, quae huic populo diuturnius et latius imperium, quam Virtus, peperit, satius est discere ex istius gentis et Historiae et Iuris monumentis, quae supersunt. Annian. Marcellin. l. 22. Solo adiutus sententiis Aegypti Sacerdotum latis iusto moderamine legibus Romano quoque Iuri maximum addidit firmamentum. Ille certe, si non νομοθετοῖς Aegyptiorum, eorum tamen et consiliis et sapientia vsus multa in sua Iurisprudentia symbolice instituit;

stituit; vti *Pythagoras* eiusdem sapientiae consultus, multa in Italica Schola condenda suaeque philosophiae praeceptis tradendis, Aegyptiacum ad morem per aenigmata rerumque simulacra docuit. Huiusmodi est sapientiae, quod Solo ἄζονας siue tabulas Iuris, in quibus officia Cuium describerentur, illas praescriptiones verborum, ad quas vnumquemque se accommodare et componere oporteret, ἀναγκης ἀτρακτον, *Necessitatis fufum*, vocauit. Instituit idem, vt ex *Poll.* I. 12. discimus, τας νυμφας ἰσας ἐπὶ τὸν γάμον φεύγετερον φέρειν σημεῖον. Admonuit scilicet nouam nuptam, vas istud domesticum, cuius ope fruges torreri solitae, illi domestica omnia officia rerumque familiarium administrationem curae esse oportere. Si φεύγετερον per *Farreum* exponat *Plinius*, credo eum duorum populorum instituta commiscuisse, *Confarreationem* sc. Romanorum, atque hunc Solonis ritum, vbi ait XVIII. 3. *Quin et in sacris nihil religiosius Confarreationis vinculo erat.* Nouaeque nuptae farreum praeserebant. Ego autem pergo: Cavit idem Legislator τὴν νυμφὴν τῷ νυμφίῳ συγκατακλινεσθαι μήτε κυδωνίου συγκατατραγῆσαν, vt refert *Plutarchus* in *Solone* et in libello *Praeceptorum Coniugalium*, αἰνιττόμενος, iuxta eundem auctorem, ὅτι δεῖ τὴν ἀπὸ σώματος καὶ φωνῆς χάριν εὐάρεστον εἶναι πρῶτην καὶ ἡδεῖαν. Porro multa habemus in *The-mide Attica*, quae Aegyptiacam originem referre videantur. In hoc populo nefas habebatur seruum hominem occidere, non quod apud profanas gentis tanta erat mancipiorum cura aut reuerentia, verum, vt rationem exponit grauissimus auctor *Diod. Sic.* I. 1. διὰ τῆς τῶν δούλων φροντίδος ἐθίζοντες τὰς ἀνθρώπους πολὺ μαλλον εἰς τὰς ἐλευθέρους μὴ δεῖν ὅλως ἐξαμαρτάνειν. Eadem erat omnino apud Atheniensis cura, quorum erat sapientia, non expectare, vt suppliciorum seueritate vindicarent, quod fieri non oportuerat, verum ex-

templo prohibere, ne eueniret id quod infectum esse voluerint. Ita in Tabulis, quae ab ingenuorum puerorum corporibus vim et contumeliam arcebant, in calce legis subiiciebant *ενοχοι δε εσωσαν ταιςδε ταις αιτιας και οι εις τα σικετικα σωματα εξαμαρτανοντες*. Cuius constitutionis ne quis aut insolentiam aut inaequalitatem miretur, *nihilo sc. maioris cenferi ingenuos, quam seruos*, continuo exclamat praestantissimus Orator c. *Timarchum*. Τοῦτο πάντων ἀριστα ἔχει. Non quod de mancipiis sollicitus erat Legislator, οὐ γὰρ ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν ἐσπέδασεν ὁ νομοθέτης, ἀλλὰ βουλόμενος ἡμᾶς ἐδισαί πολὺ ἀπέχειν τῆς τῶν ελευθερῶν ὀβριείας, πρὸς ἐγράψε, μηδ' εἰς τοὺς δαλούς ὑβρίζεν. Inde cum Lex erat *de adulterum in uxore iusta deprehensum interficiendo*, οὕτω σοφῶρα ὁ νομοθέτης, vt *Lyfiae* verbis vtat, ἐπὶ ταῖς γαμεταῖς γυναιξὶ δίκαια ταῦτα ἠγήσατο εἶναι, ὥς τε καὶ ἐπὶ ταῖς παλλακαῖς ταῖς ἐλαίτονος ἀξίαις τὴν αὐτὴν δίκην ἐπέθηκε. Easdem sc. poenas et in *Vxoris* et in *Pellicis* iniuria statuit, in vtraque grauissimas, vt adulterii semina quodammodo radicatus euelleret, *legitimique connubii iura* sanciret etiam custodia *vsurarii*. Neque videtur sapientissimus Legislator in ea poenae acerbitate istius Scholae auctoritatem commendare, quae *peccata*, vt cum *Cicerone* loquar, *non momentis rerum aut euentu, sed vitiis hominum metitur*, et quae argutius quam verius contendit, quod, *siquidem peccare est lineas virtutis transilire; quam longe progrediare, cum semel transilieris, id ad augendam transeundi culpam nihil pertineat*.

*Nec vincet Ratio hoc, tantundem vt peccet idemque
Qui teneros caulis alieni infregerit horti,
Et qui nocturnus sacra Diuum legerit.*

Nam et alibi, vti in vnoque delicto supplicium commensuratum esse voluit Solo, atque vt adesset

Regula peccatis, quae poenas inroget aequas,

namque

namque id prudentissima sanctione legitimisque verbis instituit: ita in hoc quoque criminis genere, ut loquitur *Lyfias*, εἴ τινα εἶχε ταύτης μείζω τιμωρίαν, ἐπὶ ταῖς γαμεταῖς ἐποίησεν ἄν· νῦν δὲ ἔχ' οἷός τε ὦν ταύτης ἰσχυροτέραν ἐπ' ἐκείναις ἐξευρεῖν, τὴν αὐτὴν καὶ ἐπὶ ταῖς παλλακαῖς ἡξίωσε γίνεσθαι. Grauiſſimis ergo poenis aliquando *minora* delicta coercuit, quae ad *maiora* fenestram patefacerent: haec vero iisdem, quoniam acerbiores excogitare nequiuerat. Draco quidem, qui pleraque nimis seuerè censuit, inter alia sanxit in iis legibus, quas tulit, *Furem cuiusmodicunque furti supplicio capitis puniendum esse*. Gell. XI. 18. Ἀπατι τοῖς ἀμαρτάνουσι, μίαν ζημίαν θάνατον inrogauit, τὰς λάχ' ἀνα κλέψαντας ἢ ὁπώραν ὁμοίως τοῖς ἱεροσύλοις καὶ ἀνδροφόνους κολαζόμενος, ut ait *Plutarchus* in *Solone*. Ad quam seueritatem, quae modum et proportionem excedebat omnem, procul dubio respexit *Horat.* I. Sat. III. 115. verbis a me modo memoratis. Hoc igitur et pleraque alia vltimae immanitatis capita sustulit Solo, et omnia impendio molliora decreuit, et ad rationis verique normam reuocauit. Mihi haec commentanti videtur omnino potior esse sententia, Solonem non omnis Draconis leges sustulisse, ut quidam tradidere, verum seueritatem eius per omnia extinxisse potius atque ad lenitatem inclinasse. Multa etenim a Dracone grauiter et ciuilitè admodum instituta legimus, quae, verum citra poenae acerbitem, a Solone instituta fuisse vna discimus. Pro exemplo erit Constitutio Attica de *Ociosò*. Quam memorat *Valer. Maxim.* II. 6. 3, 4. *Apud Atheniensis Inertia e latèbris suis, languore marcens, in forum, perinde ac delictum aliquod, protrahitur, fitque ut facinorosa, ita erubescendae rea culpa. Est et eiusdem urbis sanctissimum consilium Areopagus: ubi quid quisque Atheniensium ageret, aut quonam quaestu sustentaretur, diligentissime in-*

quiri solebat, ut homines honestatem (vitae rationem memores reddendam esse) sequerentur. Eam ex Laertii auctoritate aiebat *Lyffias* in oratione c. *Niciam*, Δράκοντα γεγραφεῖναι, Σόλωνα δὲ τεθεσκέειναι. Licet *Harpocrat.* in *Bibl. Reg. Cant.* in articulo inedito adfirmet id fragmentum *Lyffiae* defumi ex eius deperdita oratione c. *Aristonem*. Αργίας δίκη. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δρίτωνος Φησί· Ὅτι Δράκων ἦν ὁ θεὸς τὸν νόμον, αὐτοῖς δὲ καὶ Σόλων ἐχρήσατο, θάνατον ἔχοντες, ὡς ἐκείνος, αἰδ' αἰτιμίαν, εἰάν τις (corrige ean tres) ἀλῶ, τίσαι· αὖ δ' ἅπαξ, ζημιῶσθαι δραχμαῖς ἑκατόν. Vtunque ea res sit, liquet, Draconem, qui furta (vt cum *Alexandro* ab *Alexandro* loquar) morosissime pensitavit, inertiam, non minus ac latrocinia, quae ab ea deriuantur, capitali supplicio coercere voluisse. Nam, quod ait *Diphilus* Comicus apud *Athenacium* l. 6. de paupere sumptuoso, ad ociantem aequaliter spectat.

Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακῆ τινὸς
 Τῆτον· συνίης· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
 Ἡ λωποδυτεῖν ταῖς νύκτας ἢ τοιχωρυχεῖν,
 Ἡ τῶν ποιόντων ταῦτα κοινωνεῖν τισιν,
 Ἡ συκοφαντεῖν κατ' ἀγοράν, ἢ μαρτυρεῖν
 Ψευδῇ· τοιούτων ἐκκαθαίρομεν γένος.

Solo istam immanitatem poenae exosus, verum lenti-
 tudini occurrendum arbitratus, homines ociosos, ἄχθος
 ἀρεῆς, non capite, sed infamia puniuit. Variant ta-
 men Antiqui. Nam sec. *Poll.* VIII. 6. Draco infamia,
 non morte, Solo non nisi tertio ocii conuictum plecte-
 bat. Id institutum, vt erat ad Aegyptiacos mores ac-
 commodatum, (vnde deriuasse dicitur, qui Athenis
 tulerit. Vid. *Herodot.* *Euterp.* 117. *Diod.* Sic. 1.) ita La-
 cedaemoniorum Iurisprudentiae ex diametro contraria-
 batur. Aduersariae enim istae Resp. non armis magis,
 quam institutis inter se perpetuo dimicabant. Nam vt
 Athenis vnusquisque artem aliquam profiteri aut quae-
 stum

rum facere tenebatur, ita et Lacedaemone vile semper habebatur id inglorium. Exstitit olim, dubito, annon hodie Romae exstet, in Cod. MS. *Lyfiae* oratio κατὰ Νικίᾱς, ἀργίας. Laudantur ab Antiquis Orationes *Lyfiae* κατὰ Νικίδᾱς, κατὰ Νικίᾱς, ἀργίας, et demum κατὰ Νικίᾱς, Φόνᾱς. Ex his omnino eadem est κατὰ Νικίδᾱς, et κατὰ Νικίᾱς, ἀργίας. Quoniam legem de *Ociofo* laudat *Laertius* ex oratione κατὰ Νικίδᾱς, et ubique a ceteris laudatur Oratio ἀργίας, alii Codices Νικίᾱς, alii Νικίδᾱς legunt. Ad eam etiam causam iure referri possunt quaecunque laudantur ex oratione κατὰ Νικίᾱς. Optimo certe iure retuli voces κηττοί, οβλοσσοῦται, ποταμός. Vel enim ita diserte laudantur, vel istorum vocabulorum usus ostendit ea in istiusmodi actione locum obtinere. Hoc de *Οβλοσοῦται* non negabis. Sed unde *Ποταμός*; *Κηττοί* unde? Nomina sunt, inquires, pagorum *Atticorum*: Tu hominem *Ocii* infimulas. Mane, id ipsum est, quod velim. Nam ut vnusquisque pagus siue *populus*, in quos tota *Attica* scindebatur, loco dirimebatur situque, ita aliquando moribus, vitae genere et condicione, usu et ingenio dirimi erat necesse. Αἰζωνεῖς ad mare habitabant, *Phalerum* inter et *Sunium*, ubi ob portus commoditatem vaeniabant, non odores fortasse, sed ostrea, pisciculi, atque id genus edulia. Vnde Prouerbiū Αἰζωνίδα τρίγλην de nullo praestantiori. *Nausicrates* Comicus apud *Athenaeum* l. 7.

Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν
Αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων αἰζωνικός
Πασῶν ἀρίστας ἐν τόποις παιδεύεται,
Αἷς καὶ θεῶν τιμῶσιν φασφόρον κόρην,
Δεῖπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι.

B. Τρίγλας λέγεις.

Ad eum igitur locum, *Belini* veluti ad ostia, concurrabant undique pueri, vetulae, salsamentariorum, βα-
ιυλό-

iulorum, portitorum nautarumque familia. cui scholae sua non deerat Rhetoricā, aut naturalis color orationis. Inde *Aexonenſes* apud Antiquos maledici ſemper et ad mala multa ingerenda procliuēs. *Hefych.* Αἰζωνεύεσθαι, κατηγορεῖν. Minime, ſed κακῆγορεῖν, vt alibi emendaui. *Harpoer.* Εκωμωδῶντες [*Aexonenſes*] εἰς βλασφήμους (1. ὡς βλασφημοὶ) ἀφ' ἧ καὶ τὸ κακῶς λέγειν, Αἰζωνεύεσθαι ἔλεγον — Πλάτων ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας Φησὶν. Οὐδὲν ἔρω πρὸς ταῦτά γ' ἔχων εἰπεῖν, μὴ με εἴπῃς Αἰζωνέα εἶναι. Eodem modo *Proſpaltii* et *Thymoetadae* erant Φιλόδοκοι ſupra caeteros Athenienſis. *Acharenſes*, qui in fodinis carbonariis aetatem exercebant, ita graphice a Comico in *Acharn.* 178. deſcribuntur,

Εσπευδον, οἱ δ' ὥσφροντο πρεσβύται τινὲς

Αχαρνικοὶ, ſιπτοὶ γέροντες, πρῆνινοὶ,

Ατεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνιοι,

Potamii denique, et vicini, ex ead. ſc. tribu, *Cetioenſes* exagitabantur perpetuo, vt homines ignaui et rem ſuam inſtrenue adminiſtrantes. *Harpoerat.* in Ποταμός. Εκωμωδῶντο δὲ ὡς βραδίως δεχόμενοι τὰς παρεγγραπτάς, ὡς ἄλλοι τε δηλοῖσι, καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς *Διδύμοις*. Sed iam tempus eſt, vt ad alia pergam.

C A P. XI.

Recenſentur Leges Atticae apud Lyſiam repertae, et varia de ea re diſputantur.

Recenſebo in hoc capite (ea tamen breuitate, qua decet Editorem, qui ex mole libri atque vendendi lege auguratur nihil quidquam fere ad ſexennis ſuos labores compenſandos reſtare, praeter memoriam iu-cunditatis, quam ex ipſo labore cepit) ea inſtituta Athenienſium, quorum notitiam cultiſſimo noſtro Scriptori debemus. Quae dum percurram, diiudicare poſſet eruditus lector, vtrum mea opera inutiliter necne fuerit

fuerit collocata in eo Scriptore expoliendo, qui ciuilibus Atheniensium officiis tantum lucis adtulit. Et si nonnulla a me vel recte animaduersa, vel in melius restituta, vel feliciter explicata viderit, consilium fortasse nostrum non improbabat aut studium Iurisprudentiam antiquam magis indices demerendi. Eiusmodi commentarium, quem Editioni suae Oratorum Graecorum subnecteret, meditabatur olim *H. Stephanus* vir maximus. Hoc ex eius praefatione liquet.

Adulterium grauissime semper excepit Maiorum nostrorum seueritas. Nam illicitam illam et volgiuagam Venerem, familiarum iurisque hereditarii ludibrium, ea supplicii acerbitate compesci voluit prudentissimus Atheniensium legislator, vt in dolentis Mariti arbitrio modum poenae statueret, eiusque iras iustissimas armaret etiam auctoritate publica. Neque ei solummodo gladium concessit, sed ab omni etiam vexatione Fori, quantum sc. humana sapientia praecaueri poterat, et ab Aduersariorum ultione immunem praestitit. Humanissimam eam cautelam ex duobus institutis mihi videor eruisse, quorum vtrumque conseruauit *Lysias* in elegantissima oratione, quam pro Marito conscripsit, qui Eratosthenem moechum in vxore deprehensum patrio iure vsus domi suae occidit. Primum igitur esto:

I.

Εάν τις μοιχὸν λάβῃ, ὅ τι αὐτὸν βουλευταὶ χρῆσθαι.

II.

Τούτον μὴ καταγινώσκειν φονοῦ ὅς αὐτὸν ἐπὶ δαμαρτί τῇ
ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβὼν ταύτην τὴν τιμωρίαν ποιήσεται.

Quod ad priorem constitutionem adtinet, eam diserte adferit Noster in legibus contineri. Κελεύειν, inquit ille, οἱ νόμοι, εἴαν τις μοιχὸν λάβῃ, ὅ, τι αὐτὸν βέληται.

ληται χρεῖσθαι. p. 48. 7. Inde vbi Eratosthenes adulter a Marito deprehensus ἠντιβόλεα καὶ ἰκέτευε μὴ αὐτὸν κτεῖναι, ἀλλ' ἀργύριον πράξασθαι, respondet ille, ὅτι ἐκ ἐγὼ σε ἀποκτενῶ, ἀλλ' οὐ τῆς πολέως νόμος. p. 28. 9. Pergit deinde notabili euphemismo, Οὕτως, ὡς ἄνδρες, ἐκείνος τούτων εὐτυχεν, ὥν περ καὶ Νόμοι κελεύουσιν τὰς τὰ τοιαῦτα πράττοντας: Et alibi Οὔτε χρημάτων ἕνεκα ἐπραξα ταῦτα, ἵνα πλείσιος ἐκ πένητος γένωμαι, ἔτε ἄλλου κέρους ἕθενός, πλὴν τῆς κατὰ νόμους τιμωρίας. p. 7. 3. Eodem artificio propter verbi inuidiam vsus est Cic. pro Milone. Fecerunt id Serui, dicam enim non deriuandi criminis causa, sed ut factum est, neque imperante, neque sciente, neque praesente domino, quod suos quisque seruos in tali re facere voluit. Quod ad secundam addinet, id eadem fide verborumque solennitate euincitur. Ανάγνωθι δέ μοι καὶ τῆτον τὸν νόμον ἐκ τῆς σήλης τῆς ἐξ Ἀρείε πάγῃ. Νόμος. Αἰέετε, ὡς ἄνδρες, ὅτι αὐτῶ τῶ δικαστηρίῳ τῶ ἐξ Ἀρείε πάγῃ, ὡς καὶ πατέριόν ἐστι, καὶ ἐφ' ὑμῖν ἀποδέδεται, τῇ φόνι τὰς δίκας δικάζεν, διαβρῆδην εἰρηται τῆτον μὴ καταγινώσκεν φόνι, ὅς ἂν ἐπὶ δάμαρτι τῇ ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβὼν ταύτην τὴν τιμωρίαν ποιήσεται. p. 34. 8. Auctoris verba exscripsi, vt diiudicet lector, vter nostrum Iurisprudentiam Atticam rectius attigimus, ego, qui binas constitutiones de eo facinore reuocaui, an *Petitus*, qui posteriorem neglexit. Prioris quidem legis naturalem quandam aequitatem pluribus confirmat *Lysias* p. 19. vbi contendit, eos, qui alienas *Matresfam.* in adulterium pelliciunt, (nam in eos Lex maritos armauit, non si quis inuitas vi compresserit) ita earum animos contaminaſſe, vt amorem et necessitudinem omnem, quae maritis debetur, in se ipsos deriuent: domesticas omnis rationes in moechi arbitrio poni: liberosque demum incerta conditione nasci, omniaque hereditatis iura misceri penitus vel exſtingui. Pro quibus, inquit ille, *Legislator* θάνατον ἐποι-

ἔποίησε τὴν ζημίαν. Vt alibi. Γυναῖκας τοίνυν τῶν πολιτῶν τοιῦτος ὧν μοιχεύειν καὶ διαφθεῖρειν ἐλευθέρας ἐπεχείρησε, καὶ ἐλήφθη μοιχός. καὶ τῆτε θάνατος ἡ ζημία ἐστὶ. p. 489. I. Supplicium nempe, quod Maritus ipse sumere, non a Curia *expressare* poterat. Εμὲ τοίνυν, ὦ ἄνδρες, οἱ μὲν νόμοι ἔμὸν ἀπεγνωκότες εἰσι μὴ αἰδικεῖν, ἀλλὰ καὶ κεκελευκότες ταύτην τὴν δίκην λαμβάνειν. Quod si deinde postularetur non iuxta legem fecisse, quod sc. priuatas simultates ficta coniugis iniuria obtexuerit; quod uxorem ipse lenocinatus fuerit; hominemque nec opinantem in fraudem inlexerit; quo pacto in h. causa contendebant Eratosthenis necessarii, ibi rursus intercessit Legislatoris sapientia, et, quae erat Constitutio altera, CAUSA COGNITA, inquit ille, CAEDIS OMNINO NE CONDEMNATOR, QUI MOECHVM IN VXORE DEPREHENSVM DOMI OCCIDERIT. Quia (vt ait Imp. Alexander l. 4. C. ad L. Iul. de Adulter.) quod legitime factum est, nullam poenam meretur. Memorabilem hanc dispositionem iuris, legibus nostris et vsui incognitam, Antiquorum Resp. plurimae siue naturali iure ductae, siue exemplo et fama Solonis permotae, sua etiam ciuitate donarunt. Μόνες γὰρ τὰς μοιχὰς νομίζουσι πολλὰι τῶν πόλεων νηπονεὶ ἀποκτείνειν, δηλονότι διὰ ταῦτα, ὅτι λυμαιντήρας αὐτὰς νομίζουσι τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τὰς ἄνδρας εἶναι. Xenoph. in Hierone. Quinetiam Votum ante Resp. legibus confirmatas eadem fuisse videtur mens et sapientia. Sophocl. Aiacē

Αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφους Κρήσσης, ἐφ' ἣ
 Λαβῶν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ Φυτεύσας πατὴρ
 Εφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθῦσιν διαφθοράν.

Pausan. in Boeotic. c. 36. Πρῶτος δὲ ἕτος ὁ Τηττος δίκην μοιχίας λαβῶν δηλός ἐστι, καὶ χρόνῳ ὕστερον Δράκωντος Ἀθηναίους θεσμοθετήσαντος, ἐκ τῶν ἐκείνου κατέστη νόμων, ὡς ἔγραφεν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἁλῶν τε ὁπόσων

των αδειαν εἶναι χρῆ, καὶ δὴ καὶ τιμωρίας μοιχου. Xenarch. Comic. apud Athen. l. 13.

Πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποτνία Κύπρις,

Βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων

Ὅπότεν ἀναμνησθῶσι προσκυνέμενοι.

Vt obiter id notem, legem illam Dracontis, quam memorat *Pausanias*, conseruauit *Demosth. c. Aristocrat.* qui etiam *Pausaniam* perperam aliquando intellectum egregie inlustrabit. Ο μὲν νόμος ἐστὶν ἔτος Δράκοντος —

Εάν τις ἀποκτείνῃ

Ἡ ἐν ἀθλοῖς ἀκῶν

Ἡ ἐν οἴῳ καθελῶν

Ἡ ἐν πολέμῳ ἀγνοήσας

Ἡ ἐπὶ δαμαρτί

Ἡ ἐπὶ μητρὶ

Ἡ ἐπ' ἀδελφῇ

Ἡ ἐπὶ θυγατρὶ

Ἡ ἐπὶ παλλακῇ

Ἡ ἢν ἀν' ἐπ' ἐλευθεροῖς παῖσιν εἴχῃ

Τούτων ἐνεκα μὴ φευγείν κτενοντά.

Quid inter Romanos statuit olim Ius Papirianum, hodie fere nescitur. Leges enim Regiae in desuetudinem abeuntes citissime describi atque a peritis conquiri desuere: vel in XII Tabularum complexionem et auctoritatem migrantes, fluuiorum ad instar in magno isto Oceano iuris, et nomen et dignitatem penitus amiserunt. Romulus interea vnde vnde adripuit, nam et ante Solonem vixit, neque quidquam fere ea aetate Romae cum Graecis aut artibus aut disciplina commercii, ille, inquam, quantum ex *Catonis* oratione apud *Gell. X. 23.* augurari licet, adulterium Graeca seueritate pensitauit. Verba *M. Catonis* adscripsi ex oratione, quae inscribitur de Dote, in qua id quoque scriptum est, in adulterio uxores deprehensas ius fuisse maritis necare — De iure autem

autem occidendi ita scriptum. In adulterio uxorem tuam si deprehendisses, sine iudicio impune necares: Illa te, si adulterares, digito non auderet contingere; neque iure est. Gell. l. c. Similia omnino de Romuli institutis refert *Dionys. Halic. Antiq. Rom. l. 2.* Ἀμαρτάνεσσα δέ τι [Vxor] δικάσῃν τὸν ἀδικέμενον ἐλάμβανε, καὶ τῷ μεγέθους τῆς τιμωρίας κύριον. Ταῦτα δὲ οἱ συγγενεῖς μετὰ τῷ ἀνδρὶ ἐδίκαζον, ἐν οἷς ἦν Φθόρα σώματος καὶ εἴ τις εἶνον εὐρεθείη πιῶσα γυνή. Hanc siue seueritatem siue necessariam iustitiam temperauit aliquatenus sequioris aetatis humanitas, et maxime Lex Iulia. Ea enim armauit potius *Patrem*: et, cum Marito istud ius non concessit, nisi in infami adultero, (puta, si leno fuerit, quiue artem ludicram fecerit, iudicioe publico damnatus etc. v. l. 24. in princ. *D. ad leg. Iul. de adulter.* Quamobrem ab *Vlpiano l. 7. §. ult. D. quod met. caus.* dicitur. *Non omnem adulterum licet occidere*.) Patri adulterum *quemlibet* siue domi suae, siue generi, in ipsa turpitudine deprehensum occidere permisit, modo vna filiam interfecerit. Quod explicat *Papinian. l. 22. §. 4. D. ad L. Iuliam de adult.* Ideoque Patri, non Marito, mulierem et omnem adulterum permissum est occidere, quod plerumque pietas paterni nominis consilium pro liberis cepit, ceterum mariti calor et impetus facile decernentis fuit refrænandus. Remittet enim aliquid de seueritate, tardiusque ad caedem accedet, qui non nisi per sua quodammodo viscera et domesticum funus accessurus erit. Ceterum quod ius maritus aliquando in adultero, id nunquam Romanis in legibus videtur in vxore habuisse: ideoque qui vxorem occiderit, pro homicida habetur, verum lege *Cornelia de Sicariis* non tenebitur, quoniam iusto eius dolori poenas ultimas condonarunt humanissimi Imperatores, in eamque sententiam rescripsit *M. Antoninus* et *Commodus* apud *Vlpian. l. 38. §. 8. eod.* et ante eos *Antoninus Pius* *ibid. et l. 1. in fin. D. ad l. Cornel. de Sicar.*

Lysiae Tom. II.

V

Cuius

Cuius rescripti verba sic se habent: *Ei, qui uxorem suam in adulterio deprehensam occidisse se non negat, ultimum supplicium remitti potest, cum sit difficillimum iustum dolorem temperare: et quia plus fecerit, quam quia vindicare se non debuerit, puniendus fit: sufficiet igitur, si humilis loci fit, in opus perpetuum eum tradi: si qui honestior, in insulam relegari. Recte ergo eam iuris benignitatem exprimit Vlpian. l. 3. §. 3. D. de Senatusc. Silan. Si Maritus in adulterio deprehensam uxorem occidat, quia ignoscitur ei, non tantum mariti, sed etiam uxoris servos poena liberari, si iustum dolorem exsequenti domino non resisterunt. Eadem erat humanitas, si quis interfecerit adulterum noctu deprehensum eius conditionis, ut per legem Iuliam impune occidi non potuerit. Si legis auctoritate cessante inconsulto dolore adulterum interemit, quamvis homicidium perpetratum sit, tamen quia et nox et dolor iustus factum eius releuant, potest in exilium dari. L. 4. C. ad legem Iuliam de adulteriis. Ita Iulius Paulus Recept. Sentent. l. 2. tit. 26. §. 5. Maritum, qui uxorem deprehensam cum adultero occidit, qui hoc impatientia iusti doloris admisit, lenius puniri placuit. Profecto Romae ante Legem Iuliam Marito non videtur fraudi fuisse in adultero irae suae indulgere, ut plurimis exemplis confirmat, qui argumentum hoc summa cum eruditione tractavit, Brissotius ad L. Iuliam de Adulteriis. Varia, quae variae gentes de adulterio decernebant, congeslere Scheffer. ad Aelian. V. Histor. XII. 12. et Asinius in Comment. ad Tit. de Relig. et Sumpt. Funer. D. pag. 119. Nationes certe, quae sapientiam et auctoritatem Iuris Civilis aemulari videbantur, antiqua severitate continebantur. Ita in Wisigothorum legibus, quae in hac parte pene cum Solonis contendere videantur: Lib. 3. Tit. 4. Lex 3.*

**SI CIVIS LIBET VXOR ADULTERIVM FECERIT
ET DEPREHNSA NON FVERIT ANTE IVDI-
CEM**

CEM COMPETENTIBVS SIGNIS ET INDICIIS MARITVS ACCVSET. QVOD SI MVLIERIS ADVLTERIVM MANIFESTE PATVERIT, ADVLTER ET ADVLTERA SECVNDVM SVPERIORIS LEGIS ORDINEM IPSI TRADANTVR: *VT QVOD DE IIS FACERE VOLVERIT, IN EIVS PROPRIO CONSISTAT ARBITRIO.*

Et in lege proxima:

SI ADVLTERVM CVM ADVLTERA MARITVS VEL SPONSVS OCCIDERIT *PRO HOMICIDA NON TENEATVR.*

Gundebaldus, qui Burgundionibus legis tulit, non hospes in Romano iure, lege sancivit LXVIII. *de Adulteriis,*

SI ADVLTERANTES INVENTI FVERINT, ET VIR ILLE OCCIDATVR ET FEMINA.

Septentrionalium quidem iura, quibus utimur magis, in compositione et argenti aestimatione plerumque consistunt, vt Leges Salicas *Lindenbrogii* cura editas legenti patebit. Veterem tamen disciplinam reuocauit Ius Baiwariorum *Tit. de Vxoribus et causis, quae saepe contingunt, L. Si cum uxore alterius quis concubuerit.*

SIQVIS CVM VXORE ALTERIVS CONCVBERIT LIBERA COMPONAT HOC MARITO EIVS CVM SVO WEREGELDO ID EST CLX SOL.

ET SI IN LECTO CVM ILLA INTERFECTVS FVERIT PRO IPSA COMPOSITIONE QVAM DEBVIT SOLVERE MARITO EIVS IN SVO SCELERE IACEAT SINE VINDICTA.

Supplicii feueritatem sustulit Imp. Fridericus *Constitut. Neapol. l. 3. tit. 43. de adulteriis et lenociniis*, hisce verbis. *Legum asperitate lenita, non ut olim contra adulteras et adulteros, ad aliorum coniuges accedentes, gladio*

dio est agendum, sed rerum ad eos pertinentium confiscatio inducetur, si filios legitimos ex eo matrimonio violato, vel alio non habuerit: periniquum enim eos successionem fraudari, qui nati sunt eo tempore, quo huius thori lex legaliter servabatur. At viro tradenda est mulier, nullatenus vitae periculum subitura, sed ultionem thori violati, nasi truncationis, quod saevius et atrocius inducitur, persequutura: ultra enim neque viro, neque parentibus servare (f. saevire) licebit: Quod si vir eius in eam vindictam dare noluerit, nos huiusmodi malefictum non sinemus inultum, sed ipsam praecepimus publice flagellandam. Nam ante eum tulit Rogerius l. 3. tit. 49. de poena uxoris in adulterio deprehensae,

SI MARITVS VXOREM IN IP SO ACTV ADVL-
TERII DEPREHENDERIT TAM ADVLTERVM
QVAM VXOREM OCCIDERE LICEBIT NVL-
LA TAMEN MORA PROTRACTA.

Fusius fortasse haec quam oportuit; verum non ingrata videbitur commentatio, si quis maiorum sensa de eo delicto perspicere cupiat, cuius vnus fere supplicium non a foro, sed dolore patientis aestimari voluere. Quod reliquum est breviori ambitu concludam; memor me in hoc commentariolo non leges *Lyfias* illustrare, sed recensere tantum.

III.

Εαν τις ανθρωπον ελευθερον η παιδα αισχυνη βια δι-
πλην την βλαβην οφειλειν εαν δε γυναικας εφ αισπερ
αποκτεινεν εξεσιν τοις ενεχεσθαι. p. 34. pen.

Vbi primus reposui διπλην pro διπλου. Longe inclementius de illecebris, quam de violentia, statuerunt leges Atticae, et quidem contra omnium fere gentium usum et disciplinam. Apud Romanos enim, Qui vacantem mulierem rapuit vel nuptam, ultimo supplicio punitur. Marcian. l. 5. §. 2. D. ad leg. Iuliam de vi publica. Id quod fanci-

sanctiuit Imp. Iustinianus *l. unic. C. de raptu Virginum: Raptores virginum honestarum vel ingenuarum, siue iam desponsatae fuerint, siue non, vel quarumlibet viduarum feminarum, licet libertinae, vel seruae alienae sint, pessima criminum peccantes, capitis supplicio plectendos decernimus. — Et merito mortis damnantur supplicio: cum nec ab homicidii crimine huiusmodi raptores sint vacui.* Pergit Imp. *Quae multo magis contra eos obtinere sancimus, qui nuptas mulieres ausi sunt rapere; quia duplici tenentur crimine, tam adulterii, quam rapinae: et oportet acerbius adulterii crimen ex hac adiectione puniri.* Adde Iul. Paul. *Recept. Sent. lib. 2. tit. 26. §. 12. Qui masculum liberum inuitum stuprauerit, capite punitur.* Apud Athenienses quidem, qui momentum facinoris exitu aestimabant, vis adulterium releuabat. Illa enim, ut contendebant istius iuris periti, corpus solummodo, non animum stuprabat: qui vero dolo et blanditiis mulierem adulterauit, animum ipsum infecit atque a marito alienauit. Idcirco istud delictum pecunia, hoc capitis poena coercebant. Sanane id philosophia et ciuilitate institutum, disquirendi tempus non competit: Legem interea, siue potius legis particulam, ita mecum interpretari et intelligere possis.

Lex de Raptore et Moetho.

QVI HOMINEM PVERVMVE INGENVVM VV
CONSTVPRAVERIT DVPLVM LVITO: QVI
ETIAM MVLIEREM MVLIERESVE IN DOMI
NIO MARITI POSITAS (*in quibus sc. moechum de
prehensum lege occidere possis*) EODEM IVRE TE
NETOR. MOECHVS AVTEM ***

Fortasse autem quoniam de *vi* et *Iuadela* legem agere certum est ex *Lysia* argumentis et ratione legis laudandae, tota concinnatur ex *Lysia* et *Aeschine c. Timarch.* h. p.

Εάν τις ἀνδρῶπον ἐλευθέρου ἢ παιδὸς ἀσχυρῆς βίαι διπλὴν τὴν βλάβην ὀφείλῃ ἐάν δὲ γυναίκας ἐφ' αἰσπερ ἀποκτείνειν ἐξεστὶν (ἰς. γαμετας) ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνεχεσθαι. Εάν δὲ τις ἐλευθέρου παιδὰ ἢ γυναῖκα προαγωγέυσῃ, θανάτῳ ζημιουσθαι.

Quid voluit Ius Atticum per διπλὴν βλάβην, fortasse expedient loci proxime a me laudandi. Οἱ περὶ τῆς βλάβης ἔτοι νόμοι πάντες — ἂν μὲν ἐκὼν βλάβῃ, διπλῶν, ἂν δ' ἄκων, ἀπλῶν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνῃν. Demosth. c. Mid. Αἱ οἱ νόμοι περὶ μὲν τῶν ἁλῶν ἀδικημάτων τῶν εἰς ἀργυρίου λόφον ἀνηκόντων διπλὴν τὴν βλάβην ὀφείλῃ κελευσθαι. Dinarch. c. Demosth. Εάν μὲν δ᾽ ἄλλον κτείνῃ νομίζων τὸν ἑαυτοῦ διεργάσθαι, τὸν τῷ τελευτήσαντος δευπότην ἀβλαβῇ παρέχέτω καὶ ἀξίμιον· ἢ δίκην εἰς τὴν ἀξίαν τῷ τελευτήσαντος ὑποσχετὼ διπλὴν. Plato de Legg. l. 9. Atque haec fere sunt, quae apud *Lyfiam* matronarum pudicitiam et connubiorum iura defendunt, ob inusitatum genus a *Plutarcho* in vita *Solonis* notata. Ὡς δὲ πλείστην ἔχειν ἀτοπίαν οἱ περὶ τῶν γυναικῶν νόμοι τῷ Σόλῳ δοκῶσιν μοιχὸν μὲν γὰρ ἀνελεῖν τῷ λαβόντι δέδωκεν· ἐάν δ' ἀρπάσῃ τις ἐλευθέρην γυναῖκα καὶ βιάσθαι, ζημίαν ἑκατὸν δραχμαῖς ἔταξε (ita enim a Solone olim institutum) — τὸ δ' αὐτὸ πρᾶγμα ποτὲ μὲν πικρῶς καὶ ἀπαραιτήτως κολάζειν, ποτὲ δὲ εὐκόλως καὶ παίζοντα, πρόσμιον ζημίαν τὴν τυχεύσαν ὀρίζοντα, ἄλογόν ἐστι. Vt hunc titulum concludam, quam leges generaliter quodammodo loquantur, μοιχὸν ἀνελεῖν τῷ λαβόντι δέδωκε, et Εάν τις μοιχὸν λάβῃ, istud tamen ius interficiendi videtur semper ad *matritum* solummodo pertinere.

IV.

Οὐ νομιμον ἐξω τοῦ πραγματος λεγεν. p. 163. 2. Cautum hoc de actionibus Areopagiticis, quae maxima solennitate, addo quoque et seueritate, instituebantur.

bantur. Ες' ἂν μὲν περὶ τῷ πράγματι λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βελή [Areopagitica sc.] καὶ ἡσυχίαν ἀκέσασα· ἣν δέ τις ἡ προοίμιον εἶπῃ πρὸ τῷ λόγῳ, ὡς εὖ νοῦς ἐρεῖς ἀπεργάσασθαι αὐτὴς, ἡ οἰκτὴν, ἡ δεινὴν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, οἷα πολλὰ ρητόρων παῖδες ἐπὶ τῆς δικαστῆς μηχανῶνται, παρελθὼν ὁ κήρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, ἐκ ἑῶν ληρῆν πρὸς τὴν βελήν, καὶ περιπέττεν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνά τὰ γεγεννημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιν. Lucian. in *Anacharside*. Morem hunc tangit iterum *Lysias* in principio Orationis de Milite, in Oratione *Areopagit. de Olimia*, et *Lycurgus c. Leocratem* Edit. Steph. p. 149. Καὶ ταῦτα, καί τις ἔχοντες τῶν Ἑλλήνων παράδειγμα, τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ συνέδριον. ὁ τοσούτον διαφέρει τῶν ἄλλων δικαστηρίων, ὥστε καὶ παρ' αὐτοῖς ὁμολογεῖσθαι τοῖς ἀλυσκομένοις δικαίαν ποιεῖσθαι τὴν κρίσιν. πρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀποβλέποντας μὴ ἐπιτρέπεν τοῖς ἔξω τῷ πράγματι λέγωσιν. Add. Poll. VIII 10. Προοιμιάζεσθαι δὲ ἐκ ἐξῆν, ἐδὲ οἰκτίζεσθαι. et *Aristot. Rhetor. init.* Athenis quoque vetari auctorem affectus mouere, et recisam fuisse orandi potestatem memorat *Quintilian. II. 16. et VI. 1.* Exemplo legis Atticae Martiique iudicii causae patronis denunciat Praeco neque principia dicere neque miserationem commouere. *Apul. Nescio*, annon ex hac disciplina profectum sit, quod *Dionys. Halic.* obseruet auctorem nostrum saepenumero ἀπροοιμιάζως causas suas intulisse. Contrarium omnino *Caius l. 1. §. 1. D. de O. I.* Deinde si in foro causas dicentibus nefas, ut ita dixerim, videtur esse, nulla praefatione facta, Iudici rem exponere, quanto magis, et quae sequuntur.

V.

Εν ἀρείῳ πάγῳ ὁμολογῶν ἀδικεῖν ἀποθνήσκει εἰάν τις ἀμφισβητῇ ἐλεγχεται. p. 210. vlt.

Nam *Confessus pro iudicato est, qui quodammodo sua sententia damnatur. L. 1. D. de Confessis.* Atque ita rescriptit Imp. Antoninus, *Confessos in Iure pro iudicatis haberi placet. L. unic. C. de Confessis.*

VI.

Ἄν τις ἀνδρὸς σωμα τρώσῃ κεφαλὴν ἢ πρῶτον ἢ χεῖρας ἢ ποδας αὐτὸς κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἐξ ἀρείου παγῶν φεύζεται τὴν τοῦ ἀδικηθέντος πόλιν ἢ τραυματος ἐκ προνοίας καὶ εἰ κατὴ ἐνδείχθῃς θανάτῳ ζημιωθήσεται. p. 212. 3.

De vulnere cum animo occidendi inlato iudicabat inter alia Curia Areopagitica. *Lucian. in Anatharside. Aelian. V. H. V. 15. Demosth. c. Aristocr. et Midiam. Galen. Comment. 1. in Hippocr. Prognost. (vbi verba transponi debent τοῦτον γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ τῷ Σόλῳ: δικάζειν δὲ τὴν βουλὴν τὴν ἐν ἀρείῳ παγῶ φόνου καὶ τραυματος καὶ πυρεκαίας ἐκ προνοίας, καὶ φαρμακὸν εἰ τις ἀποκτείνῃ δούς. lege τραύματος ἐκ προνοίας καὶ πυρεκαίας) Maxim. Prolog. ad Dionys. Areopagit. Hellad. Chrestomath. Poll. VIII. 10. Petit. lib. 7. tit. 1. pagg. 504, 525, qui male binas leges procuderit de hac actione. vocabatur δίκη τραύματος ἐκ προνοίας. Hac lege non exitus rerum, sed hominum consilia, ut cum Cicerone loquar, vindicantur, aut cum D. Hadriano l. 14. *D. ad Legem Corneliam de Sicariis, in Maleficiis voluntas spectatur, non exitus.* Nam qui alium verberavit per rixam aut in vino, ille tenebatur lege αἰκίας, quae actio erat priuata, et minoris aestimabatur. *Lysias p. 159. 5. οἱ τὰς νόμους ἐνθάδε θέντες, ἐκ εἴ τινες μαχεσάμενοι ἔτυχον ἀλλήλων κατεάξαντες ταῖς κεφαλαῖς, ἐπὶ τούτοις ἤξιώσαν τῆς πατρίδος φυγὴν ποιῆσαι — ἀλλ' ὅσοι ἐπιβλεύσαντες ἀποκτεῖναι τινὰς ἔτρωσαν, ἀποκτεῖναι δὲ ἐκ ἡδυνήθησαν, et quae sequuntur.* Similiter in Iure Ciuili, l. 1. §. 3. *D. ad legem**

legem Corneliam de Sicariis. Diuus Hadrianus rescripsit, eum, qui hominem occidit, si non occidendi animo hoc admisit, absolui posse: et qui hominem non occidit, sed vulneravit, ut occidat, pro homicida damnandum: et ex re constituendum hoc. Nam si gladium strixerit, et in eo percusserit, indubitate occidendi animo id eum admisisse: sed si clavi percussit aut cuccuma in rixa, quamvis ferro percusserit, tamen non occidendi animo, leniendam poenam eius, qui in rixa casu magis, quam voluntate homicidium admisit. Itaque rescripsit Imp. Antoninus l. i. C. eod. Frater vester rectius fecerit, si se Praefidi provinciae obtulerit. Qui si probaverit, non occidendi animo hominem a se percussum esse, remissa homicidii poena secundum disciplinam militarem sententiam proferet: crimen enim contrahitur, si et voluntas nocendi intercedat. Ceterum ea, quae ex improviso casu potius, quam fraude accidunt, fato plerumque, non noxae imputantur. Acute limites ponit inter causas *Κακηγυρίας*, *Αιτίας*, et *Τραύματος ἐκ προνοίας* Orator contra Cononem, qui locus omnino est conferendus. In hac lege primo restitui vocem *παγου* ex Cod. MS. deinde docui ista *ἡ τραύματος ἐκ προνοίας* margini fuisse adlita h. p. *ἦγεν τραυμ. ἐκ προνοίας*, ut ostenderet adnotator aliquis, qualis esset lex Areopagitica, quam Orator laudat. Nihil ea emendatione verius.

VII.

Στρατεύσασθαι μέχρι τετραρακοντα ετών ἀφ' ἡβης.

Legem hanc de aetate militari, quanquam non ea diserte a *Lysia* laudetur, adduxi, quoniam in nota 36. ad p. 244. illam multo labore vindicaui. P. A. usque ad annum 60. (siue, quod perinde est, ad annum 42. ἀφ' ἡβης) militiae operam dedit. Non ergo Quadragenarii simpliciter, ut omnes fere ante me sensere, sed Quadragenarii ἀφ' ἡβης a militia vacabant. Grauiissi-

ma erat *Petiti* in hac re hallucinatio, quam pluribus l. c. redargui.

VIII.

Δουλον μνηστάντα ελευθερον γενεσθαι. p. 274. 8.

Quanquam Athenis *Servus testimonii dictio non erat*, ut discimus ex *Comoedia*: quanquam itidem Romae, vel propter *lubricum consilii*, vel *condicionis infamiam* raro ad *testimonii fidem* admittebatur (vid. l. 3. §. 5. *D. de Testibus*. Rescripserunt enim Imp. Diocletianus et Maximian. *Servos pro Domino, quemadmodum aduersus eum interrogari non posse: pro facto autem suo interrogari posse non ambigitur: L. unic. D. eod.* Vnde Cic. pro *Deiotaro*, init. Nam cum more Maiorum de *servo in dominum ne tormentis quidem quaeri liceat, in qua quaestione dolor veram votem elicere possit, etiam ab inuito etc.*) abunde tamen constat in iure Atheniensium publico atque in Reip. negotiis libertatem *Servis sponderi indicia* facientibus, dummodo vera esse comparuerint. Vid. *Lysiam* pag. 187. et *Andocid.* p. 2, 3. Edit. Steph. ubi Alcibiadis facinora deferebant maxime *Servi*. Non poenitebat enim Remp. admoneri suae salutis vel ab infima plebecula: *fidem rerum gestarum* non nisi ab ingenuis accipere voluit. Male hanc partem Iuris Attici neglexit, quem tamen ob diligentiam summopere miror, Sam. Petitus.

IX.

Εαν τις αρχην εν συνεδριω λαιδωρη ζημιωσαι. p. 320. vlt.

Vertitur, Si quis Magistratui forum agenti maledixerit, multa ei inrogator. Tu verte, Siquis omnino in Foro conuicia fecerit, multa ei inrogator. Quantum nostro ingenio debeat Lex ista, malui ex loco disci adlegato, quam hic repetere. Repetam tamen perpaucissima. (1.) Qui legem adducit, deferebatur, quod in Foro *ελοιδωρησε*, non quod Magistratui conuicia fecerit.

cerit. (2.) Cum legem alibi in h. oratione adducat, vel rem gestam narret, de loco, (quod est praecipuum caput legis) omnia; de persona nihil. Τῷ μὲν νόμῳ διαβρῆδην ἀγορεύοντος τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ λοιδορούντας ζημιῶν. Et rursus p. 325. 8. εἰ γὰρ Φανερός εἰμι μὴ ἔλθων εἰς τὸ συνέδριον, ὃ δὲ νόμος τοὺς ἐντὸς πλημμελοῦντας ἀγορεύει τὴν ζημίαν ὑφείλειν. (3.) Solo, qui *graviſſimam* poenam statuit eis, qui ubiuis Magistratui conuicia fecissent, (erat enim vel ἀτιμία iuxta *Demofthenem*, iuxta *Ulpianum* mors ipsa) non utique *leuiorem*, (multam sc.) statueret eis, qui conuiciarentur eidem in Foro atque in iure dicundo. Nam sec. *Paul. Sentent. Recept.* §. 10. tit. de Iniuriis, Atrox iniuria aestimatur aut loco, aut tempore, aut persona. Et similiter *Papian. Responsorum* libro tit. 5. Si quis forte temerarie aut vulnus, aut fracturam ossium inflixerit, aut in conuicia atrocia forte proruperit, solutio vel vindicta pro facti ipsius qualitate in iudicis arbitrio et aestimatione consistat secundum regulam *Gaii* sub tit. de iniuriarum actione. Est enim gravis, quae in publico, vel in foro, vel ab humiliore persona infestiori infertur. Ita l. 7. §. D. de iniuriis. Atroce[m] autem iniuriam aut persona, aut tempore, aut re ipsa fieri *Labeo* ait. Persona atrocior iniuria fit, ut cum Magistratui, cum Parenti, Patrono fiat. Tempore si ludis et in conspectu. Nam Praetoris in conspectu, an in solitudine iniuria facta fit, multum interesse ait: quia atrocior est, qua in conspectu fiat. Add. l. 16. §. 4. D. de poenis. (4.) Exstat Lex Solonis a *Plutarcho* in eius vita laudata, quae omnia omnino conuicia ἐν δικάσεισις et ἀρχαῖσις repressit eodem poenae genere, quod hic memoratur. (5.) Denique ἀρχὴν vel τὴν ἀρχὴν commode exponi potest per omnino, ut pluribus l. c. ostendi, quibus addas istud *Luciani V. Hist. init.* γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπα-
θον.

θον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων.

X.

Τον λεγόντα κακῶς ζημιουσθαι εαν μη αποφαινη ὡς ἐστι ἀληθὴ τὰ εἰρημένα. p. 373. 2.

Videtur ergo ex hoc iure veritas conuicii conuiciantem excusare. Quaedam autem fuerunt conuicia, quae diserte Lex vetabat, ut ex proxima constitutione discimus. Ea autem vocabantur ἀπορητὰ.

XI.

Τους λεγοντας τι των ἀπορητων πεντακοσίας δραχμας οφείλειν

εἶπεν

Ἀνδροφρονον μη λεγειν.

Τους των ἀλλων πατερας μη κακῶς λεγειν τεθνεωτας. Πατραλοισιν ἢ μητραλοισιν μη εἰπειν.

Εαν τις φασκι ἀποβεβληκεναι τὴν ἀσπίδα υποδικον εἶναι.

Collegi haec capita τῶν ἀπορητων ex oratione κατὰ Θεομνήτην, p. 339. atque ibidem nonnulla vindicaui. Oratio illa plurimas leges continet alibi vix reperiundas. Sunt autem, quae sequuntur.

XII.

Ἀτιμον εἶναι τὸν τὰ ὅπλα ἀποβεβληκότα.

Colligo ex his verbis, p. 342. 1. Λυσίθεος Θεόμνητον εἰσήγγελλε τὰ ὅπλα ἀποβεβληκότα, ἐκ ἀξίων αὐτὸν (ita lego pro ἐξὸν αὐτῷ) δημηγορεῖν. Ita in lege, quae titulum habuit δοκιμασία ρητορων et laudatur ab Aeschine c. Timarchum. Et haec erat ἀτιμίας species. Porro Andocides de mysteriis cum recenset eos, ὧν τὰ μὲν σώματα ἀτίμα ἦν, τὴν δ' ὑσίαν ἔσχον καὶ ἐκέκτηντο, habet καὶ ὁπόσοι λίποιν τὴν τάξιν, ἢ ἀστρατείας, ἢ θαλάσσης, ἢ ἀναυμαχίᾳ ὄφλοιν, ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβαλοῖεν.

λοιον. Grauius adhuc in militia Romana. *Miles, qui in bello arma amisit vel alienauit, capite punitur: humano militiam mutat.* l. 3. §. 14. *D. de re militari.*

XIII.

Ο, τι εαν τις απολεση, εαν μεν αυτο λαβη την διπλασιαν καταδικαζειν· εαν δε μη την δεκαπλασιαν προς τοις επαιτικις· δεδεδωται δ' εν τη ποδοκακκη τον ποδα πενθ ημερας και νυκτας ισας εαν προστιμηση η ηλικια προστιμασθαι δε τον βουλομενον οταν περι του τιμηματος η.

Primus hic restitui ποδοκάκκη pro ποδοκάκη. Male hic quoque in Editis *Lysiae* p. 356. vlt. pro ήμέρας πέντε, ήμέρας δέκα, et pro εαν μεν προσιμήση, εαν μη προσιμήση. Exstat integra Lex apud *Demosih. c. Timocr.* vnde descripsit *Petitus L. 7. Tit. 5. de Furtis.* Nam de Fure diurno agitur, quem *dupli poena vindicari* voluit Solo, vt discimus ex *Gellio* XI. 18. Posterius membrum, quod solum apud *Lysiam* legitur, explicat, quatenus sc. per menda potuit, idem *Petitus L. 4. Tit. 9. de poenis*, ratus alterius legis fragmentum esse. Quod secus est.

Sequitur

Επεγγυαιν επιορκησαντα τον Απολλω· δεδωτα δε δικης ενεκα δρασκαζειν.

Fide iubeto iuratus Apollinem — fugerit sibi metuens litis causa. *Petit.*

Nemo ex his sensum elicere quiuuit. Memor esto *Lysiam* in h. loco p. 359. 5. non leges ad vsum forensem citare, verum legum particulas, quae antiquatas aliquas et vetustate obfusas continerent loquendi formulas. Ita in superiori ποδοκάκκη erat Soloni, quod in *Lysiae* aetate εν τω ζύλω δεδέσθαι. Hic επιορκήσαντας est όμόσαι, et δρασκάζειν αποδιδράσκειν. Habes ergo duarum legum fragmenta.

XIV.

XIV.

Επεγγυαίν επιορκησαντα τον Απολλω.

XV.

Δεδιοται δικης ενεκα δρασκαζειν.

Speſtabat fortasſe hoc poſtremum ad ſolennitatem iudicii Areopagitici, vbi Reus poſt priorem deſenſionem (nam bis dicere potuit) ſi cauſae ſuae diffidebat, tuto ſe fuga ſubduxit. Τὸν πρότερον ἔξεσεν εἰπόντα λόγον μεταστῆναι· καὶ ἔθ' ὁ διώκων ἔθ' οἱ δικάζοντες, ἔτ' ἄλλων ἀνθρώπων ἔδεις κύριος καλυῦσαι. Demosth. c. Aristocr. Add. Poll. VIII. 9. tit. περὶ Πωλητῶν. et VIII. 10. init. Apud Suid. in Ἐν ἄλλω δρασκάζειν vox ea exponitur latitare. Apud Hesych. vtrumque et aufugere et latitare, Δρασκάζειν κρυπτεσθαι, ἀποδιδράσκειν. Corrige eundem in Δραγκάζειν, κρύπτειν. i. e. Δρασκάζειν.

XVI.

Οτις απειλη τη θυρα ενδον του κλεπτου οντος.

Quicumque a ianua prohibuerit, cum fur intus esset. Vulg. ἀπίλη, p. 359. vlt. quod emendauimus. Fur-tum facere videtur, qui furi exitum et salutem parat, ceteros a foribus arcendo.

XVII.

Το αργυριον τασιμον ειναι εφ' οποσον αν βουληται ο δανειζων. p. 360. 3.

Usurarum modus esto pro arbitrio foeneratoris.

Atticorum leges vsurariae, quarum haec videtur esse antiquissima, erudite a Salmasio explicantur, et maximo cum eruditionis apparatu. Quem tu interea consulas. Sequitur

Θσαι πεφασμενως πωλουνται και οικηος και βλαβης την δελην ειναι οφειλεν. p. 361. I.

Quae

Quae publice prostant, etiam servorum iniuriae obnoxiae sunt. Petit.

Vulg. apud *Lysiam* ὅσοι. Verum tu totum ita distinguas et corrigas.

XVIII.

Οσαί πεφασμενως πολονται.

καί

XIX.

Οικῆος καὶ δουλῆς τὴν βλάβην εἶναι ὀφείλει. p. 362. l.

Prior particula pertinet ad istam legem, quam adduxit alicubi *Demosthenes*. PRO MOECHO NE DEPREHENDITOR IN MERETRICE QVAE VEL IN LUPANARI QVAESTVM FECERIT VEL PVBLICE PROSTITVERIT. Vel etiam spectare potest ad aliam a *Plutarcho* laudatam, Εάν τις προαγωγέῃ, ζημίαν εἴκοσι δραχμαῖς ἔταξε [Solo] πλὴν οσαί πεφασμενως πολονται. Quod ad alterum pertinet membrum, id, cum tota lex nusquam, quod sciam, legatur, explanationem meam non admittit. Spectat procul dubio ad iura famulorum famularumque, Οἰκῆος καὶ δέλης. Nam prorsus utique inficeta est lectio vulgata, Οἰκῆος καὶ βλάβης τὴν δέλην εἶναι ὀφείλει.

XX.

Οσοι εαν μαχης ὕσης εἰς τῆπισω αναχωρησωσι καὶ όσοι αν εν τη πεζῇ στρατιᾷ μη παρωσι περι τουτων τους στρατηγους δικαζεν. p. 520. ult.

Solonis leges contra τὸν ἀσράτευτον, contra τὸν λελοιπότα τὴν τάξιν, et contra τὸν δειλὸν (εἰς γὰρ καὶ δειλίας γραφαί· καίτοι θαυμάσειεν ἂν τις ὑμῶν, εἰ εἰς φύσεως γραφαί· εἰς. vt loquitur Orator. c. *Ctefrh.*) laudat idem *Ibid*. Poena erat ἀτιμία. Ἀσρατείαν, Δεσποτάξιον et Δειλίαν, vt quae specie differant, recenset *Andocides*, cuius verba legas supra Leg.

XII.

XII. Vide, quae de hac re conscripfit eruditissimus *Marklandus* ad has orationes *contra Alcibiadem*. De legibus, quae Ignauiam coerceant, nonnulla adnotauit *Spanheim.* ad *Iulian. Orat.* p. 239. De iurisdictione et potestate τῶν στρατηγῶν doctissimus *Perizonius* ad *Aelian. V. Hist.* V. 13. *Ἀσφαλείας* lex erat apud Longobard. *L. 1. Tit. de Exercitalibus, l. 14.* SI QVIS LIBER HOMO, CONTEMPTA IVSSIONE NOSTRA, CETERIS IN EXERCITV PERGENTIBVS, DOMI RESIDERE PRAESVMPSERIT, PLENVM HERIBANVM SECVNDVM LEGEM FRANCORVM, ID EST XL SOL. SCIAT SE DEBERE COMPONERE. *Ἀσφαλείας* apud eosdem lex proxima, SI QVIS CONTVMAX ADEO AVT SVPERBVS EXTITERIT, VT DIMISSO EXERCITV ABSQVE IVSSV ET LICENTIA REGIS DOMVM REVERTATVR ET QVOD NOS TEVDISCA LINGVA Heriliz FECERIT, VT IPSE SIT REVS MAIESTATIS, VITAE PERICVLVM INCVRRAT, ET RES EIVS FISCO NOSTRO SOCIENTVR. Quid ea aetate fuerat *exercitum dimittere*, optime explicat *Capit. Karoli et Ludou. Impp. lib. 3. tit. 70.* QVICVNQVE ABSQVE LICENTIA VEL PERMISSIONE PRINCIPIS DE HOSTE REVERSVS FVERIT, QVOD FACTVM FRANCI Herisliz DICVNT, VOLVMVS, VT ANTIQVA CONSTITVTIO, ID EST, CAPITALIS SENTENTIA, ERGA ILLVM PVNIENDVM CVSTODIATVR. Vice huius legis in nonnullis Exemplaribus leguntur, quae proxime ex Longobardorum constitutionibus descripsimus.

XXI.

Εὰν τις ἀδοκιμαστος ἡπνευῇ αἰτιμος εἶναι. p. 523. 3.

Eadem poena, quae militiae munera detrectantem, quae ordinis sui desertorem in bello, quae ignaum et timidum sequebatur, in eos etiam inrogabatur, qui
ex

ex graui armatura, (vbi laboris et periculi plus erat) se in numerum Equitum sine legitimo delectu contulerint. Quae hic adduxi, verba sunt legis solennia: quae in superiori commate potius sunt Oratoris legem explicantis. Iussit sc. Lex, vt infamia notaretur, qui ἀδοξίματος ἱππεύῃ. Inde infit *Lyfias*, eodem reatu teneri, qui in bello ordinem suum propter ignauiam deseruerit, et qui in graui armatura (ἐν τῇ πεζῇ στρατιᾷ) Equitibus nondum legitime adscriptus, non comparuerit.

XXII.

Μηδενα σιτον πλεω πεντηκοντα φορμων συνωνεοθαι.
p. 716. vlt.

Ne quis omnino ultra l. phormos frumenti mercetur.

Lex erat contra annonam incendientis, et capite plebatur, si quis annonam compresserit. *Compressam* enim annonam vocat *Liuius* l. 48. quum precium per coemptionem auctum fuerit. συμπριαμένως καταδέσθαι vocat noster infra. *Annonam flagellare* Latini. Ita fere *Martial.* V. 13.

*Quippe rogabatur fidusque vetusque sodalis,
Et cuius laxas arca flagellat opes.*

Athenis ergo non licuit, coniuratione facta, ultra l. phormos coemere; ne obseruata caritate, mari intercluso, eam annonam, quam minoris coemissent, pro suo arbitrio venum darent. Solebant enim Dardanarii, vt auctoris nostri verbis vtar, nauigatione intercepta portubusque occlusis, ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς ἐπιβουλεύειν τῇ πόλει ἐν οἷσπερ οἱ πολέμιοι. p. 722. 2. Obseruare Reipublicae calamitates id erat apud Romanos *ICTOS Annonam adtentare*, quorum in iure ab huiusmodi insidiis et auaritia, non ea tamen seueritate, qua apud Atheniensis, lege cautum erat. *Annonam adtemptare et vexare vel maxime Dardanarii solent: quorum* *Lyfiae* *Tom.* II.

X

aua-

avaritiae obuiam itum est tam Mandatis, quam Constitutionibus. Mandatis denique ita cauetur. Praeterea debetis custodire, ne Dardanarii ullius mercis sint: ne aut ab his, qui coemptas merces supprimunt, aut a locupletioribus, qui fructus suos aquis precii vendere nollent, dum minus uberes prouentus expectant, annona oneretur. Poena autem in hos varie statuitur: nam plerumque si negociantes sunt, negotiatione eis tantum interdicitur: interdum et relegari solent, humiliores ad opus publicum dari. l. 6. in prin. D. de extraordinariis criminibus. Item l. unic. C. de Monopoliis. Iubemus, ne quis — monopolium audeat exercere, neue quis illicitis habitis conuentionibus coniuret aut paciscatur, Vt species diuersorum corporum negotiationis non minoris, quam inter se statuerint, venundentur. Crimine stellionatus tenebantur huiusmodi malefici. Qui merces suppressit, specialiter hoc crimine postulari potest. l. 3. D. de crimine Stellionatus. Placuit ergo extra ordinem plectere, ut ait Vlpianus l. 2. D. eod. Poena autem stellionatus nulla legitima est, cum nec legitimum crimen sit. Solent autem ex hoc extra ordinem plecti, dummodo non debeat opus metalli hac poena in plebeis egredi: in his autem, qui sunt in aliquo honore positi, ad tempus relegatio vel ab ordine motio remittenda est. Athenienses, quibus contra annonae incendium providendum erat maxime, (quanquam enim frumenti satisfactionem, ut gloriantur, ceteras nationes docuere, πλεῖστον tamen ἀπάντων ἀνθρώπων ἐπεισάκτω σίτῳ utebantur) ceteris rebus venalibus quibuscunque magistratus, quos ἀγορανόμους vocabant, praefecere, ἐπὶ δὲ ταύτῃ μὲν τῇ τέχνῃ χωρὶς Σιτοφύλακας constituebant: καὶ πολλάκις, inq. ille, παρ' ἐκείνων πολιτῶν ὄντων δίκην τὴν μεγίστην ἐλάβετε, ὅτι ἔχ' οἱοίτ' ἦσαν τῆς τούτων πονηρίας ἐπικρατῆσαι. p. 722. vlt. Vnde elicitur, (quanquam et alibi constet, supra enim, Εἰπέ-συ ἐμοὶ, μεσοικος εἶ; Ναί. Μετοικεῖς δὲ πότερον κ. τ. λ.) p. 715. 3. non-

nonnullos quaestus adeo ciuibus Atheniensibus interdici, cuiusmodi erat haec frumentaria, vt non nisi ab Inquilinis exerceri poterant: nonnullas item *mancipiis* ablegari. Ita in Veterum didascaliis auloedi vel tibicines nunquam ex Ciuibus. Inscriptiones apud *Fulu. Vrsinum.*

Αργίης ἀνδρῶν ἐνικὰ
Εὐαγίδης Κτησίου Φιλαίδης ἐχορηγῶς
Λυσίμαχιδης ἐπιδάμνιος ἡυλῆς
Χαρίλαος Λοκρὸς ἐδίδασκε
Εὐθυκρίτος ἡρχεν.

Et alibi apud *eundem*,

Νικοκλῆς ἀμβρακίωτης ἡυλῆς.

et

Εὐίος χαλκιδεύς ἡυλῆς.

et

Θεῶν Θηβαίος ἡυλῆι.

Eiusdem condicionis procul dubio fuit, cuius memoriam conseruauit Marmor apud *Sponium*,

Λυσικρατῆς Λυσίθεϊδου κικυννεὺς ἐχορηγῶς
Ἀκαμαντὶς παιδῶν ἐνικὰ Θεῶν ἡυλῆς
Λυσιαδῆς ἀθηναῖος ἐδίδασκε εὐαινετός ἡρχε.

Ita, αὐλειτῶσαν ἔν ἔφῃ [Alcibiades] Θηβαίων παῖδες· οὐ γὰρ ἴσασι διαλέγεσθαι, ἡμῖν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις etc. *Plutarch. in Alcibiade.* Ita Ἀντιγενίδας Σατύρου Θηβαῖος αὐλωδὸς Φιλοξένος. *Suid. in v.* Videtur omnino idem esse, quem memorat Noster in Orat. πρὸς Νικαρχὸν τὸν αὐλητὴν, vti laudatur ab *Harpocrate*. *Steph. Byzant. v. Ἀραβία.* Ως ἡ παροιμία Ἀράβιος αὐλητὴς, ἣν ἔταττον ἐπὶ τῶν ἀπαύσως διαλεγομένων. ἢ διὰ τὸ μηδένα Ἑλλήνων διασκευάσασθαι τὴν αὐλητικὴν, ὡς ἔσαν βάρβαροι, καὶ παντελῶς ἀνελεύθεροι.

αἰθλα βαρβάρους αὐληταῖς χρῆσθαι· Διὸ καὶ Δράβιος αὐλητῆς, ὅς

Δραχμῆς μὲν ἤλκε, τεττάρων δ' ἐπαύετο.

Vile ergo apud Antiquos Musicae omnis ministerium, uti praesumit *Aristot. Polit. L. 1.* Οὕτως εἰ αἱ κερκίδες ἐκέρκιζον αὐταῖ, καὶ τὰ πληκτρα ἐκίθαριζεν, ἔδδ' ἂν εἶδει ἔτε τοῖς ἀρχιτέκτοσιν ὑπηρετῶν, ἔτε τοῖς δεσποταῖς δαλῶν. Verum haec, inquires, extra oleas. Volui autem aliis dispiciendum proponere, quare Athenis solis Dardaniorum quaestus illiberalis haberetur, et ingenuo homine indignus. Nunc redeo.

XXIII.

Τους τα αποδύμενα τοῖς κλεπταῖς συνειδόμενος τοῖς αὐτοῖς ἐνεχέσθαι. p. 832. pen.

Quoniam videtur furti conscius *opem* suam, aut saltem *consilium* adhibuisse. Ait vero *Paulus Sent. Recept. l. 2. tit. de furtis. §. 10.* Non tantum, qui furtum fecerit, sed etiam is, cuius ope aut consilio furtum factum fuerit, furti actione tenebitur. Nam, *Pedius* ait, sicut nemo furtum facit sine dolo malo, ita nec consilium vel opem ferre sine dolo malo posse. *l. 50. §. 2. D. de furtis.* Atque ita in legibus *Wisigothorum lib. 7. tit. de furibus et furtis §. 7.* Non solum ille, qui furtum fecerit, sed etiam quicumque conscius fuerit, vel furtim ablata sciens susceperit, in numero furantium habeatur, et simili vindictae subiaceat. Frustra hanc iuris particulam in *Petiti* commentario diutius quaesivi.

XXIV.

Προγραμματεῦσαι ἕκ ἐξ ἑσὶ δις τον αὐτον τῇ ἀρχῇ τῇ αὐτῇ. p. 865. 1.

Triginta dies, et quod excurrit, scribatus munere fungi cautum erat. Iterum sub eodem Praetore ad id officium

ficium admoueri non poterant. Tam sedulo sibi cauit a ministris publicis Ciuitas Atheniensium.

XXV.

Ορκος των βουλευτων.

Τα βελτισα συμβελευσεν τη πολει.

Αποφαινειν ει τις τινα οιδε των λαχοντων ανεπιτηδεον οντα βελευεν.

Habes haec capita p. 887. §. Secundum a *Petito* negligitur.

XXVI.

Ει τις φρεριον τι πρεδωκεν η ναυν η στρατοπεδον τι εν ω μέρος τι ετυγχανε των πολιτων ταις εσχάταις ζημιας ζημιωσθαι. p. 886. 2.

Quemadmodum in iure Romano, *Proditores, transfugae, plerumque capite puniuntur et exauctorati torquentur: nam pro hoste, non pro milite habentur.* l. 7. *D. de re militari.* Quod ius Atticum εσχάταις ζημιας, Romanum *Capite.* Aliquando eadem loquendi solennitas in utroque iure conspicitur. *Celsus* enim l. 21. *D. de poenis*, ait, *Vltimum supplicium mortem solam interpretamur.*

XXVII.

Ατιμον ειναι τον εν στρασε πολεως μηδετερα μεριδι προσδεμενον.

Memorat hanc legem Solonis, recte tamen ait a posteris reprobari, *Plutarchus de solertia Animalium*, in libro *de sera numinis vindicta* et in *Solone*. Memorat etiam *Cic. 10. Epist. ad Attic. 1.* Ego vero Solonis popularis tui, ut puto, etiam mei, legem negligam, qui capite sanxit, si quis in seditione non alterius utrius partis fuisset. Memorat etiam *Gellius II. 12.* et *Alexander Aphrodisensis in Topica Aristotelis.* In eo iure verti-

tur oratio *Lyfiae c. Philonem*, qui tamen ius istud potius moribus fuisse receptum innuit, quam scriptis sancitum. Sed contrariae fuisse sententiae video *Gellium* l. c. *In legibus Solonis illis antiquissimis, quae Athenis axibus ligneis incisae sunt, legem esse Aristoteles refert scriptam ad hanc sententiam: SI OB DISCORDIAM DISSENSIIONEMQUE SEDITIO ATQUE DISCESSIO POPULI IN DVAS PARTIS FIERET, ET OB EAM CAUSAM IRRITATIS ANIMIS VTRINQUE ARMA CAPIENTVR, PVGNABITVRQUE, TVM QVI IN EO TEMPORE IN EOQUE CASV CIVILIS DISCORDIAE NON ALTERVTRI PARTI SESE ADIVNXERIT, SED SOLITARIVS SEPARATVSQUE A COMMVNI MALO CIVITATIS SECESSERIT, IS DOMO PATRIA FORTVNISQUE OMNIBVS CARETO EXSVL EXTORRISQUE ESTO.* Optima ratione videtur a Solone institui, ne quis publicam salutem priuatis suis rationibus posthaberet. Quid enim esse potest tam inciuile, quam domi desidem suis fortunis inuigilare, ab omni periculo semotum, et communi incendio patriae minime exturbatum; sibi soli se nasci arbitratum, et περιμέ-
νοντα, vt *Plutarchi* verbis vtar, ἀκινδύνως τὰ τῶν κρα-
τούντων? Quibus si non Solo, communis hominum consuetudo et res ipsa ἀτιμίαν inussisset. Merito enim vtrisque displicet, qui vtrisque minime displicere fata-
git. Id suadet ratio et comprobauit vsus. Atque haec haecenus.

CAP. XII.

Lyfias emendatur saepius. Eis τὸν χλωρὸν τύρον. Emen-
datur Hesychius, Philo Iudaeus, Marcianus in Di-
gestis, et Terentianus Maurus denique plurimis in locis.

Supremus hic Commentarius et spicas leget, et ve-
niam, si quid commerui, pro me deprecabitur.
Nemo nostrum erat, quem non misere cruciauit de-
spira-

speratissimus ille locus in oratione, quae habita est contra Alcibiadem. Οὗτος γὰρ παῖς μὲν ὢν παρ' Ἀχελμήῳ τῷ Γλαύμωνι, ἐκ ὀλίγα τῶν ὑμετέρων ἀφηρεμένα, πολλῶν ὀρώντων, ἔτι μὲν ὑπὸ τῷ αὐτόματι κατακειμενος, ἐκώμαζε μεθ' ἡμέραν, ἀνήβος, ἐταίραν ἔχων, μιμνήμενος τῆς ἑαυτοῦ προγόνους, et quae sequuntur. p. 536. 1. Hodie hariolandi finem facio, ceterosque omnino ut vacuo sint animo iubeo. Lego etenim, ἔτι μὲν ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακειμενος. Lucianus in *uitarum auctione*. Καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐρατὴς εἰμι. τὴν ψυχὴν δὲ ἡγῆμαι καλὴν. αἰμέλει, καὶ ὑπὸ ταυτοῦ ἱματίου μοι κατακέωνται, ἀκρότη αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμῷ δεινὸν παθεῖν, et paucis interiectis, Καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακειμενον. Athenaeus l. 1. non procul ab initio. Ἀριστοτέλης ἐν Τυρρηνῶν νομίμοις. Οἱ δὲ Τυρρηνοὶ δειπνεῖσι μετὰ τῶν γυναικῶν ἀνακείμενοι ὑπο τῷ αὐτῷ ἱματίῳ. Haec fueram commentatus, atque idem sibi in mentem venisse literis ad me datis significauit, adducto etiam *Luciani* loco, Vir praestantissimus, cui plurimum et Ego, et Tu, Lector, debemus, *Ier. Marklandus*. In fine orationis *c. Pancleonem* legitur. p. 738. 1. Εἰάν γὰρ διαμνημονεύητε, οἶδ' ὅτι τὰ τε δίκαια καὶ τὰ ληθῆ ψηφισάθε, καὶ ἃ ἐγὼ ὑμῶν δέομαι. Quod et salue legitur, neque facile displicere potest, Ἀττικώτερον tamen longe εὐοιδ' ὅτι. Familiarissimum loquendi genus, quod Oratores Attici non temere omittunt. Noster certe hoc in loco non omisit, ubi inter voces διαμνημονεύητε et οἶδ' infelix illa vocula εὐ sita (διαμνημονευητεεὐοιδ') describentis aciem, facile effugit. Ita in altero loco consimili, in *Orat. sc. c. Agoratum*, p. 473. 6. Δεῖ γὰρ αὐτὸν ἀποδείξαι, ὡς ἔκατεμήνυσσε τῶν ἀνδρῶν τέτων, οὐδ' αἴτιος αὐτοῖς ἐστὶ τῆ θανάτου, καὶ δύνατο ἐδέποτε ἀποδείξαι. Vbi legendum esse

monui (literis non aliunde accersitis, verum earundem quibusdam repetitis, quae propter adfinitatem cum proximis inter exarandum negligebantur) Δεῖ γὰρ αὐτὸν ἀποδεῖξαι, ὥς ἐ κατεμήνυσε τῶν ἀνδρῶν τούτων, οὐδ' αὐτίς αὐτοῖς ἐσιτὲ θανατῆ· οὐκ ἂν δύναίτο οὐδέποτε ἀποδεῖξαι. Orationem c. *Tyrannum Eratosthenem* habitam ad popularis suos hisce verbis claudit *Lyfias*. p. 447. 1. Παύσομαι κατηγορῶν. ἀκηκόατε. ἐωράκατε. πεπόνθατε. ἔχετε. δικάζετε. Huc adludit procul dubio *Aristoteles Rhetoric*. 3. extrem. Τελευτὴ δὲ τῆς λέξεως· ἀρμόττει ἢ ἀσύνδετος, ὅπως ἐπίλογος, ἀλλὰ μὴ λόγος ἢ. εἰρηκα. ἀκηκόατε. ἔχετε. κρίνατε. Porro vt exempla mutuatus sit magnus ille artifex dicendi ex Auctore nostro (mutuatur autem saepenumero, neque tamen vel semel nomine laudat) ita aliquando imitari studuit Romanae Eloquentiae princeps *Cicero*. Ita quod ineunte hac ipsa oratione dixit *Lyfias*, p. 381. 1. Οὐκ ἄρξασθαί μοι δοκεῖ ἀπορον εἶναι, ὧ ἀνδρες δικασαί, τῆς κατηγορίας, ἀλλὰ παύσασθαι λέγοντι. id adumbravit *Cic. pro lege Manilia* non procul ab initio, *Huius autem orationis difficilius est exitum quam principium inuenire*. Plura dabit *Victor. Var. Lect.* XX. 16, et *Muret. XIX. 20*. Eadem oratione locus iste, p. 415. 7. καὶ Βάτραχος, καὶ Λισχυλίδης ἐ τάληθῃ ὑπὸ τῶν τριάκοντα πλασθέντα εἰσαγγέλλουσι, ita emendabatur, me insciente, ab *Herald. Animadu. in Salmas.* III. 7. 4. καὶ B. καὶ A. ἐ τάληθῃ μνήσκον, ἀλλὰ τοῦ ὑπὸ τῶν τριάκοντα πλασθέντα εἰσαγγέλλουσι. Acute quidem, neque incredibile est, istud τάληθῃ repetitum fuisse ex superioribus. De *Meursio*, *Schotto*, et *Palmerio* nonnulla, qui ante me hoc saxum voluebant. *Meursium* dixi, p. 271. not. 30. errore meo in *Attic. Lect.* IV. 7. et de *Archontibus* III. 16. Praetoris Atheniensis nomen apud *Lyfiam* emendasse. Quod ad priorem

rem locum spectat, id secus est, nam ibi neutiquam emendat. Ille tamen *Attic. Lect.* II. 14. qui locus me omnino latuit, lacunam in oratione c. *Alcibiadem* supplere voluit. p. 560. 4. Ο δὲ Πολέμαρχος καὶ οἱ τὰ δεήσονται. legendo nimirum Ο δὲ Πολέμαρχος καὶ οἱ παρεδρεῖ δεήσονται. Ad quem locum conieci *στρατηγοί*, Marklandus *ταμιαί*. Nonnulla tentauerat ad *Lyfiam Andr. Schottus* in libro, qui inscribitur, *Observationes humanae*, qui mihi serius in manus venerat, quam vt singula suis in locis insererem. Ille, vt videtur ex *Observat.* IV. 5. postquam auctorem nostrum in gratiam *Iod. Vander Heidii amici et contubernalis recensisset*, interea dum sub prelo sudaret, loca tum intacta his Observationibus immiscuit. Ille itaque l. c. *Harpocratonis* auctoritate adductus orationem c. *Andocidem* vindicauit, atque, vti nos olim, ab initio suppleuit. p. 188. Deinde sua hariolatione non contentus, qua *Heidii* editionem beauit, locum istum aspernimus in orat. c. *Theomnestum*, p. 353. ita legit Οὐκ ἂν ἄτοπον ἂν εἴη τον φευγοντα φάσκοντα ἀνδροφόνον εἶναι, δεῖξαι καὶ ἀπολογησαί, ὅτι ὁ διώκων ὡς ἐκτείνε διωμόσατο: et statim pro κατηγορίας, legit κακηγορίας, et pro εἰπέ τις σε, εἰποντι σε. Idem IV. 9. pro αἰδηψον, p. 108. quae fuit *H. Stephani* importunissima coniectura, veterem lectionem mecum ex *Thucydide* confirmat. Cetera habes suis in locis. *Palmerii* denique veniam oratam velim, qui voces Πωρίης Σελίνου in *Andocidis* vita ex *Plutarcho*, me nesciente, expediuerat: cui igitur laudem resigno meae coniecturae, quae legitur harum *Lectio num cap. 5.* His igitur valere iussis, restat, vt cetera persequar, quae habeo dicenda. In oratione c. *Pancleonem* fugitiuum seruum dicitur εἰς τὸν χλωρὸν τυρὸν, p. 733. 2. i. e. ad *Forum Casei recentis*, locum sc. vbi venum darentur, Attico dicendi genere

et eleganti. Poll. IX. 5. Βιβλία. οὕτω τὸν τόπον, οὗ τὰ βιβλία οἱ Ἀττικοὶ ὠνόμαζον· ὥσπερ καὶ τῆς ἄλλης τόπου ἐκ τῶν πιπρασκομένων, ὡς εἰ Φαῖεν, ἀπῆλθεν εἰς τεψον, καὶ εἰς τὸν οἶνον, καὶ εἰς τελαιον, καὶ εἰς τὰς χυτράς, καὶ κατὰ τὸν Εὐπολιν, περιῆλθεν εἰς τὰ σκορδα καὶ τὰ κρεμμύνα, καὶ τὸν λιβανωτὸν καὶ εὐθύ ἀρωμάτων, καὶ περὶ τὰ γέλυγ. Et IO. II. Οἱ Ἀττικοὶ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων καὶ τὰ χωρία ὠνόμαζον· λέγοντες, εἰς τῆψον· καὶ εἰς τὰ μύρα καὶ εἰς τὸν χλωρὸν τυρέν· καὶ εἰς τὰ ἀνδράποδα. Ita Aesch. c. Timarch. p. Edit. Steph. 9. Τίς γάρ ὑμῶν ὅς οὐ πρόποτος εἰς τεψὸν ἀφίκται καὶ τὰς δαπάνας τὰς τέτων ἐτεθώρηκεν; Alexis Comicus apud Athenaeum l. 3. p. m. 53.

Τοῖς ἰχθυοπώλαις ἔστιν ἐψηφισμένον,
Ὡς φησι, χαλκῇν Καλλιμέδοντος εἰκόνα
Στῆσαι Πανάθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθυοῖσιν
Ἐχυσαν ὀπτὸν κέραβον ἐν τῇ δεξιᾷ.

Aristoph. Vesp. 784.

Δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν
Ἐλθὼν διεκερματίζε μ' ἐν τοῖς ἰχθυοῖσιν.

σχ. ad loc. ἐν τοῖς ἰχθυοπώλαις, ἀπὸ τῶν πωλεμένων
τῆς πωλῆντας εἰπών. Id. Au. 13.

Ἡ δὲναὶ νῶ δέδρακεν οὐκ τῶν ἀργεῶν
Ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν.

σχ. Οὕτως ἔλεγον καὶ ἐπὶ τῶν τόπων, ἀντὶ τῆς, ὀρεοπωλείων. ὡς τῶν χυτράων, ἀντὶ τῆς, χυτροπωλείων. Ita Hesych. Χύτρα, τὰ χυτροπώλια (l. χυτροπωλεία)
Et in ἰχθύς. Ἀττικοὶ τὰ ἰχθυοπωλεία ἔλεγον. Id. Ran. 1103.

Καὶ

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ παρα τοὺς ἰχθυσ
ἀνέκυψεν.

σχ. Παρὰ τὰ ἰχθυοπώλια. τὸ δὲ τοιῶτον Ἀττικόν. Εὐ-
πολις

Περιῆλθεν εἰς τὰ σκορδοὶ καὶ τὰ κρομμυα.

Id. *Equit.* 1371.

Ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει, καὶ Στραίων.

Τὰ μεράκια ταῦτ' ἐγὼ τὰν τῷ μυρῷ

Ἀ σωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα.

Mala fide Interpres, unguentis illitis, cum adnotavit

σχ. Οὕτως Ἀττικῶς, ἀντὶ τῆ ἐν μυροπωλείῳ, ἀπὸ
τῶν πωλημένων τὰς τόπας καλῶντες. Theophr. περὶ
βδελυγίας. Καὶ πληθέτης τῆς ἀγορᾶς προσελθὼν
πρὸς τὰ κερυα, ἢ τὰ μυρτα, ἢ τὰ ἀκροδρυα κ. τ. λ.
Eodem modo Euripid. *Med.* 67.

Ηκισά τε λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν

Πεσσοὺς προσελθάν —

σχ. ad loc. Ἐπεὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τὰς
τόπας· πεσσοὺς γὰρ νῦν, τὰς τόπας τῶν κυβευτῶν, ὡς
ἔψον καὶ μύρα, ἔνθα ταῦτα συνήθως εἰσίν. Consulendi
sunt Kuster. ad Suid. in Τῆψον. Fornerius *Rerum Quo-*
tid. II. 23. Casaub. ad Theophrast. *Charact.* περὶ ἀνα-
σθησίας. Graev. *Lecl. Hesiod.* cap. XIX. H. Steph. *Ap-*
pend. de Ling. Attic. c. 16. p. 211. Meurf. *Attic. Lecl.*
VI. 32. III. vlt. et *Ceramic.* c. 16. Pergo. In *Orat.* c. *Al-*
cibid. p. 531. et in altera, quae inscribitur *Δήμη κατα-*
λύσεως p. 769. nota 25. notavi, qua facilitate Librarii
descripserint *πραττόμενα* et *πραττομένων* pro *προσατ-*
τόμενα et *προσαττομένων*. Adde, quae acutissime ob-
ferua-

seruauit de ea re Cl. *Marklandus* ad Orat. XIV. Ita vulgo legitur apud *Phil. de vita Moſis* l. 2. Τάτων τοίνυν (i. e. librorum Moſis) τὸ μὲν ἐστὶν ἱſτορικὸν μέρος, τὸ δὲ περὶ τὰς πράξεις καὶ ἀπαγορεύσεις. Vbi legit Cl. Editor, quem honoris causa nomino, πρόσαξις καὶ ἀπαγορεύσεις, plane vti in initio eiusdem libri. Πρόσαξις δὲ τῶν πρακτέων, ἴδιον νόμου. Quemadmodum quoque legem definit *Chrysippus* apud *Marcian.* l. 2. *D. de legibus*, πρόσακτικὸν μὲν, ὧν ποιητέον, ἀπαγορευτικὸν δὲ, ὧν ὁ ποιητέον. Vbi accuratissima *Taurellii* Editio *Pandectarum* habet, vti debuit, πρόσακτικόν. Verum nihil mirum, si Graeca, quae leguntur in Latinis scriptoribus a Latinis Librariis descripta, foedissimis mendis scateant. Quantum hodie superſit in *Prisciano*, quantum in *Digeſſis*! Luculentissimum exemplum addam ex auctore, quem maximi ſemper feci, qui, vt cum *Mureto* loquar, asperitatem Grammaticarum praeceptionum inuſitata quadam numerorum ſuauitate condidit. Is est *Terentianus Maurus*, qui de diphthongis differens haec habet, 421.

Quin et Y loco priore ιῶτα ſi ſubiunxeris,
Effici Diphthongon vnā poſſe, nec pluris reor,
Υῖες vt dicunt, ἀειλογία μῦθα et talia.

Memineris tu primo pro Y Latinorum reſcribendum eſſe Υ Graecorum, et ιῶτα quaſi *Giota* ſonari, aliter verſus conſtare nequit, vt nec pariter in iis Trochaeicis, quae ſunt in vicinia, 403.

ιῶτα tantum et Y videmus ſubditas vocalibus.

vbi iterum reſcribe Υ et *Iota* pronuncies, et 451.

Scribimus ſiquando νῖκος, ιῶτα ſolum ſufficit.

Hæc

Haec tamen obiter. Quid Tu tamen sentis de ista voce *ἀειλογία*? Annon est quoddam praeclarum? Si adducatur, ut diphthongum *ui* repraesentet, (quo pacto hic adduci video *Υἷες* et *μῦῖα*.) frustra est: quoniam repraesentat nihil minus. Si non exempli loco, sed veluti epitheton muscae, ut voluit Enarrator ad locum, quid est ab omni Graecismo alienius? Quocunque demum modo allegetur, legem metri violat. Nam praeterquam quod eius penultima nulla *libertate Graecorum*, nullo *musarum favore* produci possit, tomen siue pausam metri Trochaici aperte violat. Vix enim *metricus* auctor in legibus condendis legem metri violaret, vix *suam*, qui v. 314. modum sibi ipsi constituisset,

Regulam seruans ubique finis ut quarti pedis

Nominis verbiue fine (comma primum terminet:

Hac enim toma probatur) metron hoc trochaicum.

Quid ergo? Tu sanabis hoc pacto

Υἷες ut dicunt ACHAEI, γῦῖα, μῦῖα et talia.

Ita modo, sc. v. 464.

Sic et Αἰνεῖαν Achaerus, nosler Aenaeon vocat.

et similiter 664.

Quanquam Ἰτρὺν dicunt Achaei, hanc βίτρυν gens Aeolis.

Verum, ut cum Sidonio loquar Carm. IX.

Non Marfus, Pedo, Silius, Tibullus,

Non quod Sulpiciae iocus Thalias

Scripsit blandiloquum suo Celeno,

Non Persi rigor aut lepos Properti,

Sed nec centimeter Terentianus,

quem

quem tamen in sinu quotidie fere gesto, hodie mihi tanti sunt, quanti *Lyfias*, quem plurimi facio, tantique fecerim, ut eum millenis circiter in locis restitutum, nitidum et pene nouum, Tibi, Lector, tuoque genio commendem. Quaedam praeterea in schedis meis raptim video congesta de *Oberto Decembri*, qui, ex *Gesneri* auctoritate, Auctori nostro bonas horas impenderat: de *Philisco*, qui portentosum istud Epigramma de *Lyfia* olim concinnauit: de *Zosimo* et *Zinone* antiquis *Lyfiae* Commentatoribus: nonnulla de *Rutilio Luppo*, qui tot *Lyfiae* Latine conseruauit, et cuius aetas, studium et condicio fere ignorantur. Verum instant Typographi; instant amici, vel de mea fide propter moram editionis solliciti, vel propter molem de fortunis. Tu his frue.

AD LYSIAM TAYLORANVM
ACCESSIONES REISKIANAE.

PRAEFATIO.

Exhibitis itaque, quae Taylori Lyfius Londini in forma maiore editus tenet, praeter latinam interpretationem atque indices, omnibus, superest, ut nonnulla perficiam, in quibus Taylorus laboravit quidem, verum minus visus est elaborasse. Planius rem dicam. Interpretationem orationum Lyfiae duarum et triginta (nam duo postrema fragmenta excludere visum fuit) pro Taylorana prorsus novam, a me conscriptam, dabo, et indices item, quos Taylor affectos magis, quam perfectos dedit, dabo, non plenissimos quidem illos, neque perfectissimos, pleniores tamen haud paulo Tayloranis, atque fructuosiores. De singulis sigillatim pluribus agam, de indicibus postmodum; de interpretatione, hoc loco.

Interpretatio *Lyfiae* latina a Taylora profecta, bis edita prostat, primum A. 1739. in exemplari Londinensi, tum anno post in Cantabrigiensi, quod est formae minoris. Latinum, more nempe atque ore suo, cur *Lyfiam* Britannus fecerit secundum Brabantini, ut ipse appellat, interpretis operam, ipse non vno loco significavit, haud dissimulans, cum Heydenius sibi vehementer displiceret, tum se in sua nova interpretatione haud minus sibi placere. Ut mirifice sensus hominum discrepant! Prodendum mihi si est id, quod ut prodam, non modo nemo dubitabit mihi licere, qui *Lyfiae* editorem megeram, sed etiam nemo non aiet meam perfe-

personam decere, vt sine simulatione atque verecundia, simpliciter, id profitear, quod rem esse sensus meus docuit; aio, conscientia subiiciente, non inuidia quadam actus, non obtrectandi libidine, non liuore in Britannicam nationem; quam magni facio, tametsi audio in Britannis esse, qui cum illa a me passim locorum in Taylorum et Marklandum, re ita ferente, iactata, vera quidem, ni fallor, sed fortassis ita non dissimulata, neque ea verborum lenitate conuetsita, qua alius quicumque vsurus fuisset, ferant aegerrime, tum illam meam simplicitatem atque sinceritatem veros animi sensus e pectoris penetralibus, haud raro in fraudem adeo meam, prominentem, turpissimis vitiosae mentis morbis tribuant; in quo atrocem mihi faciunt iniuriam; sed hoc aio, in quo non vereor ne sit vnus vnquam futurus, homo quidem graece latineque callens, qui me mendacii reum agat; non enim tam nullo famae atque exiliminationis ipse meae sensu moueor, neque tam sum reuerentiae immemor, quam lectoribus, iudicibusque iisdem meis debeo, non his modo, qui nunc sunt, sed illis quoque, qui post erunt, vt in causa, qua famaviri clarissimi agitur, temere iactem non certo explorata, eaque, quae minus confidam iudici cuique casto et incorrupto a me probatum iri; hoc igitur aio, quam versionem orationis graecae Lyfiae latinam Taylor edidit a se conscriptam, pro fida, et perspicua et terfa venditans, eam versionem saepe locorum a sententiis graecae orationis longissime discedere; tum ipsa adeo graeca lyfiae oratione, quae haud assuetis est impeditissima, multo esse impeditiorem, et sententia saepe humana prorsus carere videri, vbi graeca tamen a sedulo et attento meditationis contentione indagari possunt; denique eam horrere totam soloecismis aio tam foedis, tam intolerabilibus, vt nemo, latinitati non omnino ferreae adsuetus, facere possit, vt
eam

eam sine nausea legat, sed necesse sit eam negare latinam esse. Seueritatem huius iudicii, quae multis acerbitas et merum fel videbitur, examinaturis autem constabit vocem veritatis esse, documentis possim quam plurimis approbare. Sed sparsis per totum terrarum orbem Taylorani Lysiae exemplaribus facile cuique est, causae huius disceptationem oculorum suorum arbitrio delegare; meumque non est ex alius cuiuscunque dedecore gloriam quaerere, nedum e Taylori; quem ob studium, quo arlit, de graeca literatura, et de scientia iuris attici inprimis, bene merendi, vt par est, summi facio. — Ergone, ait, tuam interpretationem Tayloranae ais praestare, et vitiis eius carere, et laudibus abundare, quae sunt illis vitiis contrariae? Haud vtar dissimulatione. Nisi sperassem posse fieri, vt scopulos euitarem, illos quidem, in quos Taylor impegit, nunquam huic me cymbae commissem. Tantum tamen abest, vt confidam ita me rem praeclare prospereque egisse, vt certus esse possim suffragii publici; vt multo sim certior, fore permultos, qui hanc, quam ego feram, interpretationem esse Lysiae, plane negent esse. Quos equidem sensu suo frui aequus patiar. Quicquid est, dedi certe operam, vt a veris Lysiae sententiis nusquam aberrarem, sed eas, aliter si illuminare non possem, face saltem circumlocutionis adiouenda, clara in luce collocarem; tum vt oratorem atticum veste latina, si non splendida, at munda tamen, nauseamque non ciente, amictum producerem. Periiit quidem, haud enim diffitebor, sed vltro ignaris, si qui sint, subiiciam, eosque hac de re palam admonebo, periit in hac interpretatione meacolor omnis, quo Lysias noscitur, h. e. nulla iam est illa breuiloquentia, et Laconismo similis parsimonia quasi verborum, qua Lysias nobilitatus est. Verum qui annumerari paeae sibi verba volunt, et cum perspicuitate copulatam

Lysiae Tom. II. Y poscunt

poscunt breuitatem, coloremque graecitatis in latinitate desiderant hominis non in Latio nati, hi mihi iniuri videntur esse, eaque poscere, quae interpreti praestare perinde negatum sit, atque nefas sit poscere, extra prouinciam eius sita. Lysiae latinum interpretem, ni fallor, non numeros Lysiae, sed sententias poscemus, aequi et intelligentes rerum si volumus haberi. Numeros enim, neque fuit, mea sententia, neque erit in rebus humanis vlla alia lingua, praeter eam, qua vsus est Lysias, quae exasciate reddat. Cernens itaque, a me vno illa omnia teneri nullo modo posse, vt dictio mea et latina esset, et plana, et concisa, satius duxi, contrariam Lysiae viam inire, qui breuitatis gratiam laudi perspicuitatis prae habendam sibi duxit. Mihi contra lectores, quotquot erunt, meae interpretationis perspicuitatem videbantur magis et desideraturi et a me expectaturi esse, eoque facile carituri, quod multo melius ex orationis graecae primigenia veritate sint cognituri, quam ex vllius quamuis laconicae interpretationis adumbratione. Breuitatem itaque Lysiacae orationis redundantia quadam mea mutauì, quae, in loco quidem, non minor virtus est, quo laudem alteram saltem, quae est perspicuitatis, adipiscerem, nescio an multo etiam illam breuitati praestantior. Quod si erunt, quos praeuideo futuros esse, qui minus probent a me factum, aequo patiar animo conuersioni meae nomen versionis denegari; dummodo paraphrasis habeatur non prorsus contemnenda. Profecto non liuor Taylora obrectare gestiens, non pruritus aliquis meam latinae scriptionis facultatem iactandi, non leuitas animi, non ignoratio conditionis, in quam me dmitterem, me impulit ad discedendum ab eo consilio, quod ceperam, ab hac editione mea graecorum oratorum latinas interpretationes omnes excludendi; et a quo me discessurum, aliquoties me publice negare memini;

mini; sed ipsa dura et ineuitabilis necessitas me coegit
 rei periculum facere; a qua, grauissimis ductus causis,
 abhorreo tantum, vt ab alia paene nulla re magis. Nae,
 graecos auctores latinos facere, praesertim oratores
 et historicos; nam in plerisque poetis argumenti natura
 negotium facit expeditius; res est perardua, sudorisque
 et taedii, et discriminum atque offensionum plenissi-
 ma, vnde gloriae perparum, inuidiae atque ignomi-
 niae referas quam plurimum, etiamsi rem ita prospere
 atque praeclare gesseris, quam geri ab homine nato
 potest. Quanto itaque spissius existimatis capeßere
 negotium eum, qui oratorem illum graecum latinum
 reddere conetur, cuius affectatio breuitatis sententias
 caligine perfundat haud raro impenetrabili, vincula-
 que conclusionum abscondere contendat. Quam in
 Lysia in latinam orationem conuertendo sudasse, quam
 trepidasse haud raro consentaneum est hominem, ipsum
 haud dissimulantem, sacra Themiðis sibi semper
 clausa et inaccessa fuisse, et qui melius, quam alius
 quispiam suspicetur, quotidie sentiat, quam parum la-
 tine calleat, qui denique otio caruerit, a se tumultua-
 rie confectam interpretationem limandi et aliquoties
 iteratis retractationibus exasciandi. Huic quidem in-
 terpretationi meae vix mensem impendi, cum quod na-
 tura paulo sum impatientior, vt eidem rei diutius in-
 haerescere taedeat; tum, quod fatale propemodum
 mihi, nescio quomodo, est, vt, quaecunque in lu-
 cem edo, ea, ad sensum quidem meum, paene cruda
 et inchoata solummodo effundam. Verum non dele-
 ctus noster, sed fors saepe inconsulta studia nostra li-
 teraria gubernat. Mihi satis ad laudem est, si in non
 paucis lapsibus, tamen operam praestitisse non omni-
 no poenitendam videbor, tametsi post venturis, quod
 corrigant, reliquero. Quod idem vsu venisse vel sum-
 mis quibusque ingeniis video. In oratoribus quidem

graecis edendis me subiinde lapsum esse, ipsumque me-
 met errores meos retractare, et vineta mea, quod
 aiunt, caedere, nemo, paulo quidem aequior, neque
 mirabitur, neque grauius feret, in istam intuens tan-
 tam rerum agendarum siluam, in quam, studio grae-
 cis de literis bene merendi accensus, ipse memet con-
 ieci, imprudens, quam late fusa illa esset, ignorans.
 Neque enim prauidere, aut existimare mens humana
 potest negotia illa tot numero, et tam molestiae atque
 taedii plena, otii edacia, minuta, baiulo, quam edi-
 tore, digniora, quae editorem professus devitare nul-
 lo modo potest. Quorum qui recordabitur, nae is ad
 ignoscendum lapsibus nostris, et ad commiserationem
 fortis humanae facilis erit. In illo ergo vortice rerum
 agendarum, quo circumagor, in illa breuitate tem-
 poris, qua conclusus sum, si trepido, si trepidans la-
 bor, ecquis vitio dabit, ecquis veniam denegabit, ho-
 mo qui sit, non bellua? Lysias a latina interpretatio-
 ne destitutus, nostratibus certe, vt nunc sunt tempora,
 prorsus inaccessus et imperuius est. Nam ab hac
 aetate liber mere graecus, praesertim orator, intelligi
 nequit, cui aetati cum ipsa latina sordere coeperint,
 multo magis graeca sunt aliena. Ipsorum adeo illorum,
 qui graece haud parum callent, vix est centesimus quis-
 que, qui sine Latina interpretatione Lysiam intelligat,
 nisi si multo vsu, diuturnaue meditatione Lysiae vel-
 uti numen imbiberit. Lysiam itaque dare cum decre-
 uissem adminiculis iis omnibus tam copiose, atque fieri
 posset, instructum, quibus adminiculis via ad eius intel-
 ligentiam complanaretur, cum displiceret interpretatio
 Taylorana, quam antehac editis aliis omnibus praestare
 bona fide Tayloro aienti credebam, ipse nouam marte
 meo conscripsi, quam haud infitiabor saepe locorum
 magis circumlocutionem, quam versionem esse. Vi-
 debatur tamen sedulitas mea Lysiacarum sententiarum
 per-

perplexitatem e breuitate natam enucleandi, verbosi-
 tatem hanc esse excusatura. Hominem natura pumi-
 lum in fluxa et syrmatosa veste inambulare vtique haud
 decet, et parum abest, vt risum cieat. Praestabat ta-
 men, nisi multum fallor, et ad ipsius Lysiae decus, et
 ad nostrorum vsus hominum, vestem ei circumponi
 eam, quae, si laxa et pendula esset, parumque artu-
 bus congruens, tam incommoda tamen, tam parum
 habilis, tam deformis, tam denique maculosa non erat
 futura, atque ea est, qua Taylorus ipsum amiciuit. At
 tironibus interpretationem meam conuenire negas.
 Recte mones. Ipse praeuideo multos eorum, in com-
 ponendis latinis meis cum graecis Lysiae alsuros atque
 sudaturos esse, cum, quae graeca quibus latinis respon-
 deant, mirifice dubitabunt, et neque caput, neque
 calcem inuenient. Ego vero te nescire nolim, quis-
 quis es, non me magis latina mea, quam Lysiam sua
 graeca, eo scripsisse, quo a tironibus legerentur. Pari
 modo, atque in Lysia latine conuertendo, in Demo-
 sthene pridem versatus sum in vernaculum sermonem
 transferendo. Quo factum est, vt operam istam a me
 Demostheni nauatam homines, non dicam graece, sed
 ne germanice quidem satis docti, tam iniquis excipe-
 rent prodeuntem censuris, tam acerbis vrgerent calu-
 mniis, vt piratarum me pigeat, atque pudeat illorum,
 portubus rei literariae in Germania insidiantium. Hi
 sunt illi a se vitio creati censores atque iudices causa-
 rum, quas non satis tenent, forum agentes illis in
 chartis, quarum proh dolor Germania, quam bonae
 frugis, est feracior. Quamquam ista probrorum obscoe-
 nitas, et istud maleuolentiae virus, neque effecit ad-
 huc, neque efficiet vnquam, vt germanica mea Demo-
 sthenis interpretatio studiosis oratoris attici minus sit
 utilis, paraphrasin vna atque commentarium exhibens.
 Stultum est, mea sententia, interpretem graecorum,

seu latinum, seu vernaculum, numeros graecos posce-
 re. Sententias posce, numeros ex ipsis graecis pete.
 Satisfecit interpres partibus suis, ita opinor, si aucto-
 ris sententias reddidit, modo suo, de ordine formaque
 verborum nil sollicitus. Interpretationes Lyfiae supe-
 riores, Heidenianam et Tayloranam, quarum illam,
 Taylori fretus auctoritate, nunquam inspexi, malam
 esse atque aspernandam non raro satis superciliose di-
 stitantis, hanc ut nunquam inspicerem, facere non
 poteram, ut qui de ea publice iudicare et vellem, et
 deberem; has igitur interpretationes, et si qui alii sin-
 gulares Lyfiae orationes latinas fecerunt, ut constat H.
 Stephanum, Canterum, Grulartum, alios, fecisse; has
 igitur si diligentius inspexissem, atque in consilium ad-
 huiissem, nullus dubito futurum fuisse, ut interpreta-
 tio mea passim locorum tersior prodiret. Verum mo-
 lestam illam interpretum inter se collationem, illam
 circumspeditionem nimis crebro cum illis conferen-
 darum deliberationum, illam suspicionum atque diffi-
 dentiae plenam, semper meditabundam et suspensam
 cunctationem, neque necessitas festinandi, qua vrgeor,
 ferebat, et quaedam natura mihi insita seruitutis im-
 patientia, sitisque libertatis, qua ardeo, dedignabatur;
 quae mea libertatis atque *αὐτεξουσίας* sitis, et, ut ita
 dicam, contumacia quaedam atque cerebrofitas, quae-
 cunque ago, arbitrato meo agendi, tam est indomita,
 ut mihi permissus interdum labi etiam malim, dum
 modo grauissime atque turpissime ne labar, quam, vel-
 uti sub ferula magistri trepidare, ab exemplo maiorum
 latum vnguem non discedere, nusquam peccare qui-
 dem, at rursus nusquam ultra mediocritatem assurge-
 re, et rem gerere, sic satis tolerabiliter, sed auspiciis
 alienis. — Duas et triginta solummodo Lyfiae oratio-
 nes latinas feci, praeteritis illis duobus fragmentis,
 quae numeris XXXIII et XXXIV. signata, codicis, qui
 hodie

hodie superest, Lyfiai, velut agmen claudunt. Nimis enim curta, et praeterea perceptu satis facilia videbantur illa fragmenta esse, in quibus interprete latino nil admodum opus esset.

Superest, quod hoc loco dicam, nihil, praeter hoc vnum. Anno superiore, quartum volumen oratorum graecorum prelo tradere excudendum parans, decernebam Wolfii latinam interpretationem orationum Aeschinis eo in volumine exhibere. Quo decreto, conscribebam praefationem, illi interpretationi Wolfianae praemittendam. Verum interueniente viso nescio quo, (nam in huiusmodi consiliis capiendis ipse mihi parum consto) conieci in calcem quarti illius voluminis alia, certus, aut nunquam, id quod equidem malim fieri, aut, si necesse tamen sit, alio certe loco atque tempore Wolfianas illas Demosthenis atque Aeschinis interpretationes exhibere. Quod tempus quia in incerto est, quando sit venturum, cauebo, ut illa mea ad Wolfianam interpretationem Aeschinis accommodata praefatio ne pereat; non amore commentationum mearum, quarum ingens acervus cum excessu meo periturus videtur; sed quod interesse lectorum censeam, illam superesse, quae locos quosdam agitet, ab hac causa non alienos, quam hac attigi praefatione, qua nunc statim defungar, ad meam Lysiae interpretationem. Qui loci quia non indigni videbantur cognitione atque meditatione publica, censebam rem me facturum non prorsus alienam, si eos hoc loco, qui videri possit alienior, iudicio lectorum traderem. Scripsi die 17. Iulii 1772.

I. I. R. PRAEFATIO
AD HIERONYMI WOLFII

LATINAM INTERPRETATIONEM OPERVM AESCHINIS.

Mei si res esset arbitrii, latinas interpretationes ab editione mea graecorum oratorum plane arcerem, existimans latinas graecorum auctorum interpretationes, vel optimas quasque, nedum malas, pestem esse graecarum literarum; negatumque his esse, ut efflorescant prius, quam vermem illum illis intus insidentem, earumque medullas exedentem exterminemus; hoc est, abiectis latinis interpretationibus incipiamus libros graecos meros et edere et lectitare. Dicitur vix potest, quam noceant hae versiones literarum graecarum culturae. Desidiam nutriunt, et vanitatem eorum, qui, quo imperitis graece doctissimi videantur atque admirationi sint, scripta sua sententiis graecis, tanquam flosculis quibusdam, perspergunt, quas sententias ne ipsi quidem sine magisterio latinae interpretationis neque inuenturi vnquam sint, neque intellegenduri. Bonae perinde malaeque fouent graecarum literarum ignorance et animorum ab iis alienationem. Sed malae praeterea quae sunt, et ab auctorum sententiis abhorrentes, eae corrumpunt etiam iuuenes graecis literis deditos eo, quod prauas interpretum sententias et absurdas, pro bonis et concinnis subiiciunt, famam veterum auctorum minuunt, eosque in risum et contemptum adducunt, peruersas de vi atque significationibus verborum graecorum opiniones animis ingerunt, quae ubi semel in animos alte descenderint, atque radices egerint, aegerrime rursus euellantur.

lantur. Satis ad calamitatem erat, si versiones vitiosae graecitatis intelligentia recentes adhuc animos imbuerent. Sed addunt adhuc aliud vulnus, illo haud leuius. Assuescunt enim ieiunae et incomptae atque rusticae et vitiosae illi latinitati, quae libros scholasque nostras omnes perstrepat, e culinis et stabulis ducta. Quam latinitatem, hoc quidem illam nomine indignam, donec patiemur in scholis nostris regnare, eaque utemur ad tradenda disciplinarum elementa, nunquam illa barbariei scabie liberabimur, nunquam ad bonae probataeque latinitatis facultatem perueniemus. Ego versionem libri graeci latinam, quamcunque, etiamsi vulgo bona habeatur, ideo tamen nego bonam esse, quod neque satis callemus latine, neque per rerum naturam datum nobis est, ut calleamus. Oratione latina vtentes cum scribimus libere, ipsa nostrorum animorum sensa satis perspicue, cum vi et neruis, cum gratia et concinnitate exprimere haud valemus. Qui valebimus ergo interpretantes, e graecis latina facientes, sentientes atque scribentes, non nostro, sed alieno arbitratu? Vitemus impofterum pontem hunc ruinofum. Relinquamus hanc pueris arundinem longam, cui viros haud decet inequitare, nisi haftenus, ut, in locos ubi incurratur mendofos, perplexos, quae fuerint doctorem interpretum de iis sententiae atque coniecturae, illinc colligant. Non eo neque interpretibus lauream de fronte detractum magnis ipsorum partam laboribus, quorum nos ipsis gratiam referre par est; neque adolescentibus baculum hunc extortum eo, quo stadium graecitatis ingredientiſ nitantur. Praestabat tamen ita comparatam esse ludorum inferiorum disciplinam, ut tirones ad maiores non prius emitterentur, quam didiciffent a magistris, auctores graecos atque latinos, si non omnes, plerosque tamen et praestantiffimos quosque, ipsi per se, sine interprete, intellige-

telligere. Verum optantis hae quidem sunt voces magis, quam sperantis, id vnquam in euentum exiturum esse. Contingit mihi quoque nunc, quod multis aliis saepe et contigit et continget imposterum. Meliora videns probansque, deteriora sequor, inuitus et conuicio publico victus. Oratores graecos qui edam, non in vsum doctorum solummodo virorum, sed in iuuenum quoque, et horum quidem praecipue, commitendum haud duxi, vt iuuenes graece discere cupientes adminiculo carerent, in his oratoribus hoc magis necessario, quo hi sunt impeditiores et perceptu, etiam doctissimis quibusque, difficiliore. Demosthenicarum orationum interpretatio latina Wolfiana insequetur aliquando seorsim, vbi reliqua, quae mihi supersunt, pensa Demosthenica profligauero. Aeschinis autem interpretationem ab eodem Wolfio conscriptam hoc loco dare placuit.

Bonam eam esse, non tam vsu meo, quam auctoritate atque fide aliena, auctor haud dubitem fieri, qui sciam Wolfium vtriusque linguae fuisse intelligentissimum, saepius eam ad incudem reuocasse, praetereaque calculum publicum tulisse, vt dicatur eius interpretatio, fida, perspicua et latina, h. e. elegans et terfa esse, verbo, probabilis. Videnti mihi interpretationem hanc interdum a Iurino et Marklando, item a Taylora quoque vellicari, allubescibat eam cum oratione graeca contendere. Sed mutauit statim in ipso limine consilium. Coepit operae et iniucundae, et periculosae, et ingratae denique, h. e. parum fructuosae suiue pretium haud referentis, poenitere atque pudere. Non ita abundo otio, vt eo liceat abuti. Alia sunt haud pauca mihi agenda, et iucundiora mihi, et publice acceptiora, magisque e rep. futura, quibus quod otii operaeque debeo, si id iis subtraham, in meaue priuata et in publica commoda sim peccaturus. Alii si
qui

qui erunt, ab oportunitatibus bene de literis merendi desertiores, his relinquam hanc operam, necessariam hercle, (ecquid enim ego vera dissimulem?) attamen stercorariam, si dignam suis personis iudicabunt. Denique quam versionem Wolfius non puer conscripserit, sed vir magnam vtriusque sermonis facultatem diuturna exercitatione adeptus, et in qua limanda et perpolianda multos contriuerit annos, quam denique constet ab omnibus vniuersam probari, cur in ea naeuos, si qui insunt pauci et leuiculi, non feremus? Illi ipsi, qui eam vexant, an certi sunt, an affirmare pro certo audent, nunquam sibi euenisse in ea emendanda id, quod vulgari prouerbio dicitur catillorum aeneorum factoribus euenire, vt pro foraminibus singulis, quae sarciant, bina noua hiantia relinquant? Profecto locus hic est lubricus, et mihi quidem *adures*. Impius profecto sim in manes Wolfii futurus, magistri mei, et in cineres patris minxero, si velut tiro, superficiali quodam et horno modo literarum rore adspersus, magistrum veteranum, dudum oblitum eorum, quae mihi adhuc discenda supersint, vbique reprehendere, eique oggannire sustineam. Pudore potius dissimulationis celemus, si quae sunt, labes haud grauissimas, et taciti emendemus; in scenam producere stigmatibus inurendas, caueamus, rem improbam, flagitiosam, ab honesto viro, et graui, atque humanitatis memore, communisque humano generi fortis, alienam. Arbitratu meo, clam furtim Wolfianam interpretationem interpolare, multo etiam magis reformidaui. Feceritne Taylorus, haud inquisiui. Honesti viri haec non est persona, sed furis. Relinquenda sua cuique sunt; ferenda, si quodammodo tolerabilia, quo fides publica constet. sin autem corrupta sint, prorsus abiicienda. Mea cum alii obtrudo, inscio; et, si sciret, inuito, atque aegre laturo, non ea modo impostura est, sed est quoque

quoque violentia. Non iam haec, neque Wolfi, neque mea sit futura interpretatio, sed aut nullius, aut nescio cuius. Noui, quam acriter animum meum iniuria vsserit a Doruillio mihi tum facta, quum inuitum me atque reluctantem cogeret, eam interpretationem, quam, ipso auctore, conscripsssem, Charitonis Aphrodisiensis, ad ipsius dictatus mutare. Cuius ego iniuriae diutius impatiens, quum ad primi libri calcem peruenissemus, rotundis atque disertis verbis negabam me vltius manum calamumque detorsionibus atque deprauationibus operis mei accommodaturum, quas per imperiorum impotentiam minarumque terrores extorqueret. Meam si minus probaret interpretationem, si vti ea nollet, qualem exhibuissem, ipse nouam faceret, meam mihi relinqueret. Sic discessimus animis inter nos alienatis. In libris primo posterioribus Charitonis num quid, absente me, Doruillius mutarit iure suo, necne, haud laboraui inquirere. Tanti non erat Sophista. Reconciliati postmodum fuimus. Sed memoriam contumeliae, quam tum accipiebam, et seruitutis, nunquam exui. Egone alii facerem iniuriam, quae ab homine amico cum ipsi fieret mihi, tam alte fauciauit animum meum, vt nondum, tanto tempore post, cicatrix coaluerit? Fraus ea est publica, qua fides historica monumentorum omnium labefactatur. Tabularum et aeris publici corruptores dextra manu mulctantur et furca luunt. Literatis, humanitatis artes exercentibus, licebit in aliena scripta grassari, inuenta aut commenta sua aliis insciis, inuitis, dudum iam e rebus sublatis subiicere, affingere, obtrudere? Alienum quisquis interpolat, quamcunque in partem, opus semper dat insincerum. Lector, vbi dubitatio incidit, cum quo res sibi sit, ignorat, vetusto cum interprete graeci auctoris, an cum nouo eius interpolatore.

Melio-

Meliora cum substituis, stultus es, et in ipsum temet iniurius, qui laude te tua fraudes, alienum in caput corollam transferens, tuo capiti tuis manibus detra-ctam. Peiora autem substituens, et interpreti, quem corrumpis, maculam inuris immeritam, et imponis lectoribus atque censoribus, illudisque nescientibus, te peccasse, illum plecti infontem. Quae audacia non sibilis, sed scutica erat castiganda. Praeterea, tametsi nihil puduisset, aut lubuisset etiam, aut otium fuisset, Wolfianam interpretationem seu interpolandi, seu per annotatiunculas corrigendi, inanis tamen haec futura fuisset opera, molem libri et sumtus exaggeratura, magno cum meo dispendio, exiguo lectorum com-pendio. Examinato quisque, qui volet, Latina Wol-fiana et cum graecis Aeschinis comparato, et cum Iurini annotationibus, qui pene hoc vnum sibi da-tum existimasse videtur, vt Wolfium castigaret. Ipse ego quoque, sed casu magis, quam consilio, pror-fus aliud agens, et nescius adeo, atque tacitus, in indice graecitatis aeschincae, vereor, ne Wolfiana, quae nunquam hoc fine inspexi, vt cum graecis con-ferrem, saepenumero correxerim. —

Haec anni superioris 1771. vere commentantem me conueniebat Ioannes Samuel Sammetus, adolescens haud contemnendam de se spem faciens; quem antea vsu nullo cognitum habueram. Cognatus est Sammeti, Icti, scientia Iuris elegantioris et applausu studiosae iuuentutis frequentissimo penes nos nobilitati. Ipse Sammetus, iunior, de quo hic dicere institui, nunc apud Thorunenses publice humaniores literas profite-tur. Is ergo tum me conueniens exponebat de consi-lio, quod cepisset, Aeschinis epistolas rursus edendi. Quanquam ipsa res parum placebat, (ecqui enim pro-bare poteram, meam in messem falcem ab alio immit-ti, et

ti, et eodem anno sub oculis paene meis opusculum recens a me editum ab alio denuo recentari, cum exiguo graecae literaturae emolumento, quod opusculum ego ipse paene contemnerem) tamen, auditis Sammeti rationibus, sic satis probabilibus, ut soleo conatus adolescentium in hoc genere literarum magis laudando et cohortando incitare, atque consiliis regere, quam reprehensionibus retardare aut suppressere; ita Sammeto quoque, quoad potui, consilio operaque praesto fui. Addidit ad epistolas Aeschini oratori vulgo tributas, aliam Aeschini philosopho imputatam, e collectione epistolarum graecarum, quae Socratis alumnis vulgo tribui solent, quam collectionem superiori seculo Leo Allatius Parisiis vulgavit; propediem (ut amici in Belgio confirmant) Ruartus, Professor Dordracenus, curis suis perpolitum denuo vulgabit. De opusculo Sammetiano, quod in omnium manibus est, alienum haud erat me tribus verbis hoc loco commemorare, iudicare autem non una de causa supersedeo. Scripsi hanc superioris praefationis, dum ante scriptae, appendicem die 11 Augusti 1772.

LYSIAE ORATIO PRIMA,

eandem Eratosthenis moechi defendens.

Permagni faciam, viri, hac vos mea in causa de me pari modo statuere, atque vestra ipsi sitis in causa iudicaturi, in fortuna mecum pari. Certus enim sum, animo si sitis erga alios eodem, quo erga vosmet estis affecti, neminem facile fore, qui non super casu meo grauiter indignetur. Omnes potius poenas a legibus in designatores huiusmodi flagitiorum constitutas, vel maximas quasque, meritis tamen inferiores sitis iudicaturi. Neque existimandum est, apud vos solos ita sancitum esse. In vniuersa enimvero Graecia ita statutum est. Huius enim vnus solius criminis, adulterii, poenae eadem tam iis in populis, qui legibus et libertate ciuili vtuntur, quam in his, qui optimatum in potestate sunt, vel infimis quibusque atque infimissimis scriptae sunt, atque veluti debitum aliquod ius attributae, quod vel ab editissimis atque potentissimis exigant. Quo fit, vt vbique locorum infimus quisque cum nobilissimo pari iure gaudeat. Humanum genus in hoc tam consentit, vt hanc vnā contumeliam omnes omnium longe existiment atrocissimam. Criminis igitur de magnitudine quidem vos ego equidem vniuersos paria mecum sentire arbitror, negoque vestrum cuiquam tantum inesse torporem animi, atque supinitatem, vt aut venia donandos, aut modica certe poena censeat afficiendos eos, a quibus eiusmodi dedecora profecta sint. Iam vero oportere arbitror haec me docere, Eratosthenem vxorem meam constuprasse, et, praeterquam quod illam vitiauit, liberos quoque meos ignominia affecisse, ipsi mihi contumeliam obtulisse clandestinis meam in domum ingressibus, praeter

ter hanc vnam, alias nullas simultates inter nos vnquam intercessisse. Non quaestus gratia hoc ausus sum, quicquid id est facinoris, vt paupertatem opum amplitudine commutarem, neque vilius alius commodi respectu, sed sola ductus legitimae vindictae cupiditate. Statim igitur a principio vobis omnes meas apcriam fortunas atque rationes, nil dissimulans, sed veritati studens, qui hanc solam mihi patere viam salutis existimem, vt mihi liceat totam rem, vt acta est, ordine enarrare. Ego itaque, ex quo visum fuit matrimonium inire, vxorem duxi domum, atque ita me erga eam gessi, vt neque seueritate et importunitate molestus ei essem, neque rursus ipsi liceret admodum pro arbitrio suo agere, quaecunque vellet, sed obseruabam eam, quam poteram diligentissime, animumque ei, qua decebat, attendebam. Vt autem puerulum ex ea susceperam, iam fidere ei coepi, et omnia mea eius fidei commisi, existimans hanc fiduciae demonstrationem familiaritatis vinculum archissimum et certissimum esse. Initio quidem igitur, Athenienses, vxor erat omnium optima, quippe quae rem domesticam sedulo solerterque administraret, frugalitati dedita, diligentiaeque atque ordini rerum omnium tuendo. Verum ex quo mater mihi decessit, mutata vxor in peius est. Mors matris malis meis omnibus portam aperuit. Vxor enim funus socrus prosequens, ab hoc homine, Eratosthene, forte fortuna conspicitur, a quo postmodum corrupta est et pessumdata, ministerio ancillae, qua nos ad obsonandum e foro utebamur. Hanc ancillam Eratosthenes cum obseruasset domo exeuntem, sermonibus aggressus, internunciam habuit ad heram. Ad quam initio quidem aditus erat paulo impeditior; habitabat enim primitus in editiore tabulato. Praefari enim hoc me ad vos necesse est, iudices, domunculam mihi esse duarum contignationum, rebus omnibus

bus ita inter se similia, vt superius secretum mulieribus consecratum esset, inferiora spatia negotiis marium gerendis paterent. Ex quo autem vxor filiolum peperisset, permutare visum fuit habitationes; ne toties necesse haberet cum periculo suo per scalas ad infantem descendere, aut lauandum, aut lacte satiandum. Vber enim ipsa mater dabat. Sic factum est, vt rerum ego mearum satagerem in superiori tabulato; mulierculae in plano. Tractu temporis ita infueueramus huic mori, vt vxor saepe totas noctes inferiori in tabulato penes puerum maneret, quo praebendo vberem vagientem sopiret. Morem hunc diu cum teneremus, ego tamen malae fraudis nihil vnquam suspicatus sum, sed, qua eram tarditate mentis, vxorem matronarum huius ciuitatis omnium longe pudicissimam esse confidebam. Verum temporis processus errorem hunc mihi detraxit. Rure enim uero aliquando praeter expectationem meorum redieram domum, Eratosthene intus latente. A coena vagire puerulus, pertinacius querulus, vellicatus de industria ab ancilla, id quod postmodum comperi, quo vxori mei relinquendi atque discedendi praetextus speciosus daretur. Ego tum imperare vxori, vt descenderet ad puerulum, eumque dando vberem pacaret. Simulare illa initio recusantem, quasi ab amplexibus meis auelli nollet, quem e diuturna absentia reuersum libenter et cum congratulatione spectaret. Vbi autem ego illi discessum per iracundiam et cum minis imperaueram, illa, Vt tu nempo interim, ait, ancillam tentes. Etiam haud ita pridem temulentus eam vexabas. Ad quae ego, velut ioco dicta, ridere, illa vero surgere, abire, fores adducere, per ioci simulationem, et clauem secum auferre. Quorum ego omnium nihil quicquam ad animum reuocans, neque de fraude suspicans, somni dulcedine cupide perfruebar, rure reuersus, et e via fessus. Il-

lucescente sensim die, vxor rediens ostium referabat, et a me interrogata, quid fores de nocte concrepuissent, caussabatur lychnum ad caput puelli ardentem exspirasse. ita necesse fuisse, vt e vicinia lumen arcefferetur. Tacere ego, sic se rem habere autumans. Verum tamen videbar mihi os vxoris cerussatum videre, tametsi dies illi nondum trigessimus ab excessu fratris exisset. Nihil tamen eo motus ego domo exii, ne hircens quidem. Tempore post accedit ad me, o viri, a sensu et conscientia malorum meorum longissime distantem, anus a matrona quapiam immissa, quam matronam Eratosthenes antehac, id quod postmodum comperi, stupro cognitam habuerat. Illa igitur, iniuriam sibi factam rata ab eo, a quo non tam assidue, atque antea, frequentaretur, speculari et insidiari, donec causam sui contemptus inuestigaret. Anus igitur illa, quam dico, cum domo exeuntem me diu praestolata tandem cerneret, Euphilete, ait, propius congressa, nolim tibi videri male feriata quadam sedulitate res alienas scrutandi congressum tecum venata esse. Vir enim, qui teque tuamque pariter vxorem dedecorat, inimicus nobis est. Ancillam vestram, quam obsonatum ad macellum missitare, aliisque minutis negotiis foris exsequendis adhibere soletis, seorsim si sumseris, ex eaque confessionem veri tormentis extorseris, rem vniueriam intelliges. Eratosthenes, Oeensis, horum est, ait, facinorum architectus. Is non tuam solummodo corripuit vxorem, sed aliorum quoque multorum multas. Hanc enim artem facit. His anus dictis, o viri, discessit; quibus ego confestim conturbabar, omnibus simul in mentem redeuntibus, et suspicionibus implebar; recordans, me in cubiculo conclusum fuisse, binasque fores concrepuisse, tam eas, quae e semita in aedes, quam quae ex aedibus in cauedium ducunt; id quod antea nunquam factum fuerat.

item

item os vxoris mihi visum fuisse cerussatum. Haec omnia simul in mentem redeuntia suspicionibus eam implebant. Istaec in via. Domum sic reuersus, per speciem ancillae imperabam, vt in forum me comitaretur. ego vero illam ad amicorum aliquem adducebam, vbi ei significabam, quae domi meae fierent, ea me omnia tenere. Vtrumuis igitur, inquam, optare penes te est; siue mauoles loris secta in pistrinum detrudi, vbi malis septa teneberis finem nunquam habiturus; siue confessione veri, quicquid id est, immunitatem a poena, et veniam delictorum redimere. Sed caue mentiaris. Vera proloquere. Ancilla initio infitiari. agerem, quae vellem. nam rerum se omnium ignaram esse. Eratosthenem autem vt commemoraueram, affirmans, eum ad vxorem meam itare, consternabatur ancilla, existimans, me totam rem tenere, et sic demum, ad genua mea prouoluta, accepta fide impunitatis, denuntiabat, ab exsequiis Eratosthenem se conuenisse. primo se recusasse. tandem importunitate hominis victam eum ad heram nunciasse. heram aegre, sed tandem tamen aliquando precibus eius concessisse. congressus quoque illius cum hera indicabat, quomodo processissent: item, vt Thesmophoriis, mo rure agente, vxor vna cum Eratosthenis matre in templum Cereris processisset. Breuis vt sim, quaecunque euenissent, ea omnia ancilla diligenter edebat. Ibi ego, haec tu, inquam, caue vt hominum quisquam resciat. Secus si faxis, pactorum inter nos ratum nihil esto. Sed postulo, in rem praesentem vt me ducas, et delinquentes flagrante in delicto mihi commonstres. Verbis nil indigeo, rei flagito, si quidem sic habet, vt tu ais, liquidam euictionem. Recipiebat ita facturam. Intercedebant quatuor, aut quinque admodum dies, et ego Eratosthenem in adulterio vxoris meae deprehendebam. id quod vere a me dici, magnis et perspicuis argumentis demonstratum dabo. Sed praemittam

die nouissimo gestorum enarrationem. Sostratus erat, amicus mihi atque familiaris homo. Huic ego sub occasum solis rure redeunti cum forte in via occurrissem, videns eum, qui istud temporis redisset, dapum nihil esse domi reperturum, mecum coenatum ire iuebam. Haud is recusare. Ibamus itaque domum meam, ascendebamus in tabulatum superius, coenabamus, quoad satis vtrique esset. Tum ille quidem domum suam abiit, ego vero somno me dabam. Interim Eratosthenes ingreditur. Statim ancilla me fuscitat, certioremque facit moechum intus esse. Ego, mandato, ut ostium seruaret, descendi, silenter domo me proripui, ad hunc, ad illum amicorum accessi, quorum alios domo abesse audiebam, alios vrbe, peregre profectos. Adscitis igitur eorum, quorum copia esset, quamplurimis, facibus e proxima caupona sumtis, per ostium patens, ab ancilla ex composito sic comparatum, ingrediebamur. cubiculi ianuam impetu inuecti per rumpebamus. Sic nos, qui primi irrupissemus, adhuc accubantem vxori meae videbamus Eratosthenem; posterius autem ingressi stantem in lecto viderunt. Ego vero ut vna plaga hominem prostraueram, manus ei pone tergum religaui, interrogans, quam re elatus eo excessisset insolentiae atque arrogantiae, ut meam in domum, inscio et inuito domino, ingredi auderet. Falsus iniuriam a se mihi factam, orabat supplex, ut se ne occiderem, sed multa quadam pecuniaria mihi satisfieri paterer. Non ego te, inquam, Eratosthene, occidam, sed occidet te patriae lex, quam tu legem migrando declarasti, te eam hisce tuis libidinibus postposuisse, atque maluisse tantum scelus in vxore liberisque meis committere, quam legibus obsequi, et pudorem prae te ferre. Sic demum ille mercedem facinoris a me tulit eam, quam leges decernunt talia audientibus; non intro raptatus de via, neque a foco per vim

vim abstractus, ad quem non confugit, tametsi hi, necessarii et vindices eius, aiunt factum. Ecqui enim ad aram confugerit is, qui statim ab inflicta plaga, in cubiculo, ubi ara nulla est, conciderit, et cuius ego manus retroactas constrinxerim, et qui tot numero homines ingressos haud effugisset, si conatus esset aufugere, non ferro, non fuste, non alio quopiam armorum genere instructus, quo ingressos forsitan profligasset, si liberis uti manibus potuisset? Verum enim vero ipsos vos, viri, haud fugere arbitror, iniqua designantes non solere confiteri, aduersarios vera dicere, sed mendaciis potius a se confictis, aliisque malis artibus inuidiam atque odia iusti et aequi studiosis consciscere laborare. Ante omnia legem tu mihi recita. *Lex.* Non repugnabat Eratosthenes de iniuria mihi facta, sed fatebatur eam; at offerebat multam, quae crimen lueret, caedemque suppliciter deprecabatur. Ego vero haud concedens aestimationi criminis ab ipso criminoso sibimet constitutae, aequum ducebam legem ciuitatis potius obtinere. Quocirca vindictam sumsi eam, quam vos aduersus omnes huiusmodi flagitiis deditos edixistis atque legitimam sanxistis. Ascendite huc vos, qui testaturi estis de veritate rei sic, ut a me narrata est, gestae. *Testes.* Auditis, viri, tribunali illi Areopagitico, cui ius in causis capitalibus de spiritibus ciuium pronunciandi, et ex antiquo maiorum more proprium, et memoria vestra restitutum atque contributum est, planis et expressis verbis legis imperatam atque praescriptam hanc esse iuris formulam, ut illum caedis reum factum nefas sit damnari, qui, cum moechum deprehenderit vxoris suae amplexibus implicatum, eiusmodi poenas de eo, quas ego de Eratosthene repetii, repetat. Legis huius auctor de matribus familias tam seuerè voluit haec iura aequa et sancta esse, ut, quamuis pellices illis multo sint loco et dignitate

inferiores, tamen illis ipsis quoque iuris eandem arrogarit praerogatiuam; tametli paret, legislatorem, si maiorem poenam super violatis matribus familias sancire potuisset, quam super pellicibus, facturum fuisse. Iam vero negatam sibi videns copiam alius poenae, quae poena mortis esset atrocior, qua poena crimen in vxore legitime desponsa domumque ducta commissum lui vellet, necessario statuit eandem poenam harum violationi, atque pellicum. Recita tu mihi hanc quoque legem. *Lex.* Auditis, viri, legem sic edicere: Hominem liberum, puerumue ingenuum, si quis per vim stupret, duplum mulctae illius dependito, quam debetis, qui seruum corpus vitari. Sin autem matres familias per vim stuprarit, super quibus deprehensum moechum occidere licet, iisdem ille poenis tenetor. Minori ergo poena dignos, o viri, legislator statuebat stupratores violentia vsos, quam si qui blanditiis et lenociniis verborum pudicitiam quorundam expugnassent. His enim callide et blande subrepentibus extremum irrogauit supplicium, illis autem importunis grassatoribus duplum solummodo mulctae, existimans, violatores vi vsos a violatis abhorreret; persuasionibus autem si qui rem confecissent, eos alienarum vxorum mentes ita corrumpere atque fascinare, vt corruptores sibi cariores magisque familiares habeant, quam ipsos maritos. quo fiat, vt vniuersa res familiaris in potestatem arbitriumque moechorum deueniat, de liberisque minus constet, vtrorum sint, maritorumne an moechorum. Horum itaque malorum ergo, quae moechi creant, poenam illis legislator mortem sanxit. Leges igitur, o viri, non solum me absoluunt, sed imperabant adeo quoque mihi, vt hanc poenam repeterem. In vobis autem situm est, vtrum leges oporteat validas et efficaces esse, an inertes et nihili facientias. Ego enim ideo ciuitates omnes existimo dare operam,

ram, vt scriptae sibi fint leges, quo, si quid occurrat, in quo dubitetur, quid sequendum nobis sit, has ad leges, velut ad oraculum, accedamus, ab iisque docti, quid agendum nobis sit, statuamus. Leges igitur huiusmodi in causis praecipiant iniuriam passis, vt huiusmodi poenam a reis repetant. Quibus cum legibus, ego pro iure meo postulo, dignumque censeo, vt vestra quoque sententia consentiat. Quod si secus eueniet, tantam vos impunitatem dabitis moechis, vt furibus ipsis iniecturi sitis cupiditatem audaciamque, furta adulterii praetextu excusandi, certi si sint, neminem fore, qui manus sibi violentas inferat, aientibus, alienas in domos moechandi causa se irrepsisse. Scient enim tum omnes, leges de corruptelis matronarum latas flocci non faciendas, sed vestram solummodo sententiam esse reformidandam, quippe quae rerum in ciuitate sit arbitra omnium. Videte hoc, viri. Ancillae me aiunt illa die mandasse, vt iuuenem arcesse-
ret. Ego vero, etiamsi vera dicerent, negaturus tamen sim male me fecisse. Quacunque enim tandem fraude corruptorem vxoris meae cepissem, viderer mihi tamen aequum seruasse. Eum enim si arcessi iussissem, qui, cum per literas et per internuncios vxorem meam ad flagitium sollicitasset, perlicere haud potuisset, iniuste vtique egissem. Eum autem si quocunque tandem modo venatus essem, qui nullum sceleris pensum sibi reliquum fecisset, domumque meam eius causa saepenumero esset ingressus, viderer mihi partes viri cordati peregissem. Verum videte, viri, quam impudenter illi haec quoque mentiantur. Sostratus, homo, id quod paulo ante me dicere memini, amicus mihi atque familiaris, vespere rure reuertens cum mihi occurrisset, mecum coenauit, satisque sibi cum videretur cibusque et sermonum hilaritate pastus, domum se suam recepit. Atqui existimate vos ipsi, iudi-

ces, hoc primum, illa ego nocte si Eratostheni comparassem insidias, vtrum e re mea fuisset magis, foris coenare, an adducere conuiuiam, cuius metu moechus ingredi minus fuisset ausurus. Alterum hoc spectate. Conuiua dimisso, videorne vobis solus, et ab adiutore desertus mansisse, an potius illum mecum retinuisse, vt operam mihi daret, hostem ulturo? Non porro vobis, viri, videor de die amicos fuisse cohortatus et iussisse, in domos amicorum in proximo habitantium coire, quam commisisse, vt de nocte, a primo mali mei sensu, circumcurrerem, ignorans, quemnam domi, quem minus essem reperturus, et ad Harmodium quidem, illumque atque illum contenderem, peregre agentes, id quod me fugiebat, aliosque frustra requirerem, in vrbe quidem illos agentes, domo autem tum absentes, temereque, quos possem, fortuito oblatos corradere? Atqui, si praesensissem, non videor vobis, et seruos comparaturus atque instructurus, et amicos conuocaturus fuisse, quo et quam testissimus atque tutissimus in domum meam ingrederer: (ecquid enim nosse poteram, ferrone futurus esset Eratosthenes quoque armatus?) et in conspectu testium quamplurimorum poenas ab hoste repeterem mihi debitas. Ego vero nil praescius eorum omnium, quae illa nocte essent euentura, quos poteram per trepidationem corradere, socios assumebam. Ascendite vos huc, qui horum mihi testes eritis. *Testes.* Audiuitis, viri, testimonia testium. Iam expendite vobiscum ipsimet hanc rem ita, vt inquiratis, aliane quaequam mihi cum Eratosthene simultas vnquam, praeter hanc vniam, intercesserit. Atque nullam inuenietis. Neque enim ille me vnquam maiestatis aut perduellionis reum egit, id quod sycophantae facere solent; neque patria me expellere studuit; neque priuatis de causis in foro mecum certauit; neque facinoris cuiusquam mihi fuit
consci,

consciis, quod ego metuens ne per eum ad hominum quemquam emanaret, illum de medio tollere studuissem; neque tandem, vbi pollicitationibus silentium eius mihi obligassem, vt scelera mea occulta penes se haberet, spem eius pecunia promissa fraudauit. Nam saepe fit per huiusmodi causas, vt alii aliis exitium machinentur. Tantum porro abest, vt aut conuicium, aut rixa per temulentiam, aut vllum aliud discidium, nobis intercesserit, vt potius hominem hunc nunquam antea, quoad commemini, his oculis viderim, sed illa demum nocte primum et nouissimum. Quonam igitur ego consilio tantum discrimen adissem, nisi iniuriam tantam, quantam homo ab homine maximam accipere potest; ab eo accepissem? neque satis habuissem ipso me clandestino scelere polluere, sed etiam alios vltro impietatis meae testes futuros conuocassem? vbi licuisset scelus sine teste patrare, si quidem animus semel gestiret eum de medio tollere. Ego equidem, viri, vindictam hanc mihi videor exsecutus esse iniuriarum non mihi soli oblatarum, sed vniuersae ciuitatis innoine. Dediti enim malis huiusmodi studiis cum videbunt, qualia parata sint huiusmodi facinoribus praemia, minus audebunt in alios insolentia atque iniuriis grassari, videntes, vos quoque parem in seueritatem exarsisse. Sin autem minus, multo erat satius leges fixas refigi atque expungi plane, aliisque commutari, quae cum maritos mulctari iubeant, si qui vxores custodiant, tum liberam iis decernant potestatem impunemque licentiam, si qui matronas stupris polluere audeant. Multo enim hoc foret aequo iuri conuenientius, quam ciues ab iis legibus, quibus seruiunt, in laqueum pertrahi, sancientibus quidem illis atque edicentibus, quicumque moechum deprehenderit, ei licere, quicquid voluerit, in eum statuere; verumtamen certamina forensia in huiusmodi causis decertanda proponentibus multo

acerbiora iniuriam passis, quam his, qui, legibus inuitis et interdicentibus, alienas vxores comminxerint. Ego enim nunc de capite fortunisque meis, et quaecunque mihi cara sunt, ideo periclitor, quod patriae legibus obsecundani.

ORATIO SECVNDA.

Quae est in funere dicta ciuium Atheniensium in bello caesorum, cum Corinthiis auxiliatum venissent.

Fieri si posse iudicem, o corona, vt vlla oratio virtutem virorum hoc monumento conditorum exaequet, questurus de iis sim, si qui laudes eorum ex apparatu paucorum dierum praedicandas demandent. Quoniam vero toti generi humano vniuersum, quam latissime patet, aeuum haud sufficit ad comparandam orationem praeclaris horum factis parem, ideo resp. quoque mihi videtur hoc e loco dicturis sapienter consulere eo, quod, munus dicendi breuissimo ante mandando, praeparationis otium excludat, existimans, hac potissimum ratione futurum, vt dicentes audientium veniam adipiscantur. Est itaque mihi de his dicturo certamen propositum, non cum horum praeclaris facinoribus, sed cum praeconibus eorum, si qui ante me de iis pro concione verba fecere. Tantam enim rerum dicendarum copiam suppeditauit horum virtus, et carmine potentibus, et oratione soluta vtentibus; vt, multa praeclara de iis cum praedicassent maiores, multa tamen nobis reliqua fecerint, et post nos quoque sat multa sint superfutura, quae posteris verbis exsequantur. Nullius enim sunt neque continentis, neque pelagi exsortes, sed in populis sunt, qui, cum propria et priuata sua mala lugeant, tum horum virtutes celebrent. Primo itaque loco vetusta maiorum certamina persequar, memorias a fama proditas nactus. Decet enim omnes homines eorum quoque
memi-

meminisse, alias in carminibus cantantes eorum nomina, alias appellantes in recitandis sapienter dictis virorum excellentium, alias debito prosequentes honore in locis et temporibus huic nostro similibus; quo superstitibus exemplis defunctorum doceantur. Amazones igitur, antiquum genus, Martis filiae, quibus olim ad Thermodontem fluuium sedes erant, gentium circa omnium solae ferro armabantur, primaeque gentium, quotquot vsquam sunt, omnium in equos inscendebant, super quibus subito inuectae aduersarios nec opinantes cum oppressissent, eo vecturae genere uti nescientes, et facile consequebantur hos fugientes, et effugiebant persequentium manus. Qua animi fortitudine hoc sunt consecutae, ut viris similiores, quam mulieribus, quas natura eas fecerat, haberentur. Viris enim per animorum vim antecellere magis, quam per corporum infirmitates cedere videbantur. Multis itaque populis imperitantes a se subactis, cum fando de patriae nostrae magnis laudibus inaudissent, stimulae cum gloriae illecebris, tum spe praemiorum, bellicosissimis quibusque gentibus in societatem belli adscitis, aduersus hanc urbem mouerunt. Vbi cum fortibus occurrissent viris, rediere ipsis animi naturae ipsarum similes, opinionemque ipsae sibi suis factis contraxerunt pristinae famae contrariam; qua factum, ut minus e natura, quae ipsis contigisset, quam e speciminibus animorum, quae dedissent in certaminibus bellicis, mulieres haberentur. Solae hae caruerunt eo fructu, quem alii ab erroribus suis referunt. Resipiscere quamuis e malis suis didicissent, non tamen licuit ipsis illa in posterum sapientia in capiendis consiliis uti; neque domum reuersis licuit et suam cladem, et maiorum nostrorum virtutem renunciare. In acie enim cum pugnantes occubuissent, easque dementiae suae meritas dedissent poenas, ciuitati gloriam virtutis immor-

immortalem peperere, suae autem patriae e clade hic accepta dedecus ignobilitatis. Sic illas quidem iniusta bonorum alienorum appetitio iure merito fructu suorum multavit. Adraſto autem et Polynici, et si qui alii cum illis infesta Thebis arma intulissent, cum acie victis Cadmei sepulturae denegarent honores, Athenienses, rati illos quidem, si quid deliquissent, eius poenas obeunda morte dedisse, quae dari possent maximae; deos autem, et inferos iustis fraudari, et superos violari impietate, quippe quorum sana polluerentur; missis ad Cadmeos fecialibus, rogabant veniam iacentes ad sepulturam tollendi; existimantes, fortes quidem decere viros, ab inimicis adhuc superstitibus iniuriarum poenas repetere, imbelles autem, ipsosque sibi diffidentes in exanimis corporibus animorum vim ostentare. Verum repulsi, Cadmeos adorti sunt, neque horum odio, quibuscum nullas ante similitudines exercuissent, neque Argiuorum superstitum gratia, sed censentes, in bellis caesos oportere iusta ferre. Quapropter aduersus alteros pro ambobus dimicabant; pro Cadmeis quidem, ut impoſterum iura defunctorum violando suam erga deos impietatem aliis ex aliis modis exaggerare ne pergerent; pro Argiuis autem, ut in patriam ne redirent, honoribus e ritu patrio sibi debitis fraudati, legisque graecae exsortes, et spe communi exclusi. Haec nostri spectantes animisque agitantibus, bellorumque fortuita nemini non mortali communia censentes, multorum quidem in se odia et arma conuertebant, verum tamen vincebant dimicantes, utpote ius et fas velut in auxiliis habentes; neque a secunda fortuna inflati, poenas a Cadmeis acerbiores repetere, aut superba imperare audebant, sed illorum impietati, velut aduersariam, suam pietatem animique celsitudinem, in exemplum quasi opponebant, adeptique suorum certaminum illa ipsa praemia, quorum causa venerant,

domum

domum reuertebantur; Argiuorum puta corpora, quae in oppido suae ditionis, Eleusine, contumulabant. Ad hunc ergo modum erga illos quidem e numero septem ad Thebas ducum, qui cecidissent, maiores nostri sese gesserunt. Tempore autem interiecto post cum liberi Herculis, e rebus humanis sublatis, ab Eurystheo exagitati, et a graecis quibusque populis reiecti, non illis quidem nullo motis pudore tantae turpitudinis, at reformidantibus Eurysthei potentiam, huc igitur delati liberi Herculis, cum in aris deorum confedissent supplices, Athenienses eos reposcenti Eurystheo tradere recusarunt, virtutem Herculis magis verecundantes, quam periculum suum extimescentes, suaeque censebant persona dignius, infirmiores, quibuscum ius et fas stare, armis tueri, quam gratiae potentiorum condonare, per iniurias eorum oppressos; Eurystheoque cum totius Peloponnesi, qui tum erant, incolis, vim et arma prope admouente, iudicii sui poenitentia non ducebantur, periculo cominus urgente, sed constantes ipsi sibi in proposito perseuerabant, tametsi neque a patre Heraclidarum priuato quodam emolumento fuissent ornati, neque nossent, quales ipsi Heraclidae, olim aliquando, ad virilem aetatem adulti, erga se essent futuri; neque simultas ipsis antea cum Eurystheo intercessisset, neque aliud sibi viderent lucrum propositum, quam gloriam bonae existimationis. Sed sola moti eius ratione, quod ius et fas esset, tantum discrimen adibant, parique vim passorum commiseratione atque odio vim inferentium, hos reprimere conabantur, illis auxilium ferre festinabant, existimantes, notam libertatis hanc esse, vt nil coactus facias, iustitiae autem, vt per nefas vexatis succurras, fortitudinis denique, vt pro vtraque laude, si necesse sit, ipsam adeo mortem oppetere haud detrectes. Tanti erant vtrunque spiritus, vt Eurystheo quidem additi conditiones a volentibus oblatas aspernarentur, ab inuitis

uitis iniquissima exprimere laborantes; Athenienses autem Eurystheo legem hanc praescriberent, vt, qui ipse aliquando supplex receptum ad aras suas habuisset, homines sibi supplices factos tutelae suae ne contenderet eripere. Collatis itaque signis copias ex vniuersa Peloponneso collectas suis domesticis vincebant, Heraclidarumque non corpora modo in tuto collocabant, sed mentes quoque, metu detrahendo, in libertatem vindicabant, memoria moti virtutis eius, qua pater ipsorum inclaruisset, suisque illos periculis victoriae corona induebant. Quo liberi Herculis patre fiebant hoc fortunatiores, tametsi adhuc pueri, quo pater quidem, quamuis nulli non hominum generi bona quam plurima peperisset, vitam tamen ipse sibi molestis exercitum, contentionumque atque certaminum plenam constituisset, et aliorum vltus scelera, vnum Eurystheum, inimicum hominem et in ipsum sese infanda ausum, vlcisci nequisset; liberi autem Herculis eadem die per ciuitatem hanc et libertate sua potirentur, et vltione inimicorum. Saepe quidem vsu venit maioribus nostris, concordia copulatis, pro aequo et iusto decertare, quippe quibus vitae principium ipsum iure fundatum esset: non enim, id quod multi passim locorum dicuntur ausi, vndecunque collecti et in globum congressi miscellaneum, in alienum solum, eiectis legitimis incolis, inuaserunt; sed eandem glebam, vtpote Aborigines, matremque et patriam habuere. Primi autem, et tum quidem temporis adhuc soli, democratiam instituerunt, principatibus, quorum sub iugo ad id temporis fuissent, exterminatis, existimantes, libertatem omnium consensione animorum coalitam finem esse felicitatis humanae. Spes e periculis cum proposuissent omnibus pares, liberis animis gerebant rem et publicam, et priuatam quisque suam, e legis praescripto, bonisque honores tribuentes, et poenas

poenas malis irrogantes. Existimabant nempe illi, belluarum quidem esse, vt alii aliis per vim inuitis imperitent, homines autem decere, vt ipsi sibi ferenda certa lege terminos rerum figerent, blandaque orationis persuasione argumentorumque euidencia alii aliis assensum extorquerent, iisque famularentur, legi putata, ceu regi, rationi autem verbis declaratae, ceu magistro. Quo factum est, vt maiores virorum hoc monumento conditorum antiquissimi, ingeniique sui adiuti praestantia, et concordiae nervis firmati, multa ediderint praeclara atque admirabilia facinora. Verum fuit eorum posteris quoque ea virtutis excellentia, vt eius monumenta, et ingentia, et ad nullius non aevi memoriam euictura, et nusquam non locorum a se condita relinquerent. Hi enim, tametsi soli essent, pro cuncta Graecia aduersus multas barbarorum myriadas dimicarunt. Asiae nempe rex, bonis praesentibus haud contentus, sed Europae quoque sperans se iugum impositurum, quingenta hominum armatorum millia huc misit. Rati hi, hanc urbem solam si aut volentem sibi adiunxissent, aut inuitam subegissent, facile se reliquos quoque Graeciae populos sub potestatem esse habituros, escendebant ad Marathonem, autumantes, tum maxime futurum, vt nostros a fociis desertos opprimerent, cum, Graecia adhuc ipsa secum diffidente atque dubitante, quam expeditissima ratione inuasores depellendi sint, discriminis adeundi necessitatem ipsis admouerent. Praeterea inhaerescibat adhuc eorum animis haec de republica nostra opinio, e gloriosis maiorum factis enata, vt praeuiderent futurum, quamcunque aliam rempublicam graecam priorem aggredierentur, vt vna cum illa et cum Atheniensibus certamen haberent decertandum. Athenienses enim prompte, sine cunctatione vim passis quibusque esse subuenturos; hos autem in primos si incurrerent,

rent, neminem fore reliquorum graecorum, qui studio seruandi atque tuendi alios, illorum in gratiam, auderet apertae secum simultatis semina spargere. Sic Persae secum ratiocinari. Nostri autem maiores, non illi quidem consilia sequentes prudentiora, atque tutiora, quippe bene gnari periculorum bellis cognatorum, attamen arbitantes, mortem gloriosam immortalem virorum fortium famam relinquere, nil extimescebant hostium multitudinem, sed sua magis fidebant virtute, sibi que pudori ducentes, a barbaris agrum suum persultari, non sunt morati, donec eius rei fama ad socios permaneret, eosque ad succurrendum excieret, neque se dignum putarunt, committere, vt aliis suam deberent salutem, sed operam dare, vt reliqui omnes Graeciae populi suam assertam sibi deberent. Hac sententia rata, et animis pariter omnium infixae, occurrebant pauci multis, existimantes decere se, fatalem diem cum omnibus obire, cum paucis autem partes virorum fortium agere, spiritumque sibi esse temporarium et quasi mutuo acceptum, necessitate mortis fatalis obstrictum, praeclaram vero memoriam e certaminibus a se obitis collectam, laudem suam esse propriam ad posteros transituram. Quos soli vincere non possent, desperabant eos a se vincendos fore, etiam si accessione sociorum firmatis. Si succumberent, (ita statuebant) non deteriore se loco futuros, quam alios, hoc vno dispares, quod paulo ante alios essent occubituri. Sin autem superiores e praelio discesserint, non sibi solis, sed reliquis quoque libertatem assertam esse reportaturos. Virorum itaque fortium partes tuentes, corporibusque et spiritibus nil parcentes, dummodo virtutem proferrent, legesque patrias magis reuerentes, quam discrimen conflictus cum hostibus reformidantes, monumentum pro vniuersa Graecia, domi suae, ipsis in finibus agri sui, statuerunt barbarorum

barorum a se deuictorum atque profigatorum, eorum, qui cupiditate bonorum alienorum allekti, alienos in fines inualissent. Tanta quoque celeritate discrimen hoc exantlarunt, vt alios graecos iidem nuncii et de barbarorum has in terras aduentu, et de maiorum nostrorum victoria certiores facerent. Quo factum est, vt nemo de futuro periculo trepidaret, sed omnes quo tempore de illius aduentu inaudirent, eodem tempore ab illius metu se quoque liberatos gauderent. Nil itaque mirum est, haec tanta facinora, tametsi vetusta sint, tamen adhuc etiam nunc, perinde ac si recentissima sint, omnium hominum admirationem erigere, praedicationem exercere, aemulationem accendere. Xerxes inde, rex Asiae, multis impulsus grauibisque causis, cum quod contemneret graecum nomen, tum quod spei falsus fuisset, item, quod acceptae cladis vreretur dedecore, nec non quod damna aegre ferret, iisque succenseret, a quibus ea accepisset, denique quod malorum adhuc esset expers, naturasque virorum fortium nondum haberet vsu suo cognitas atque perspectas; copias per decennium conscriptas, alias super mille ducentis nauibus adducebat, alias pedestres per continentem, tam numerosas, vt arduum sit, nationes signa eius tum secutas vel nominatim solummodo percerere. Iuuat vnum, sed palmarium, multitudinis argumentum indicare. Potuerat pedestres copias per Hellespontum, qua fretum est angustissimum, super mille nauibus ex Asia in Europam traicere. Sed noluit, ratus, illam moram sibi, quam vellet, diuturniorem fore. Quapropter et terminos a natura rerum fixos, et coelestia ostenta, deorumque admonitiones, et humanas auctoritates aspernatus, viam sibi per mare communiuit, et inuitae continenti per agros suos nauigationem extorsit, Hellesponto ponte iuncto, et Atho monte perfollo, nemine resistente, sed aliis ne-

cessitati cedentibus, aliis vltro commune decus prodentibus. Illi enim depellere vim, cum vellent, suis viribus non poterant; hi corrumpi se largitionibus passi fuerant; metu illos, hos lucri spe ducente. Athenienses autem, in rebus Graeciae tam conclamatis, cum classe ad Artemisium occurrebant, ad sistendum incendium; Lacedaemonii vero, cum nonnullis sociorum ad Thermopylas hosti se opponebant, sperantes per locorum angustias futurum, vt meatum tuerentur. Discrimine defungentes sub idem tempus ambo, Athenienses quidem e praelio nauali superiores discedebant, Lacedaemonii autem infortunio percellabantur, non virtutem illi quidem suam passi desiderari, verumtamen falsi opiniohis, quam concepissent de numero et eorum, aduersum quos erant certaturi, qui numerus ipsorum expectationem longissime exsuperabat, et eorum, quos a se tuendos sperauerant, qui numerus multis partibus erat sperato minor. Sic, ab hoste non victi, occubuerunt in statione quisque sua. Alteris itaque ab aduersa fortuna subuersis, alteri per fauces patefactas infusi, aduersus hanc urbem procedebant. Maiores autem nostri, audita Lacedaemoniorum clade, trepidantes in ista rerum, quibus septi deprehenderentur, procella, certi cum essent futurum hoc, vt, siue pedestri itinere hostibus occurrant, hi classe mille nauium inuecti urbem viris denudatam occupent, siue in naues ipsi incendant, vrbs pedestribus hostium copiis praeda fiat; negatum autem sibi videntes, muniis ambobus vna fungi, hoc est, et hostem defendere, et in vrbe praesidium idoneum relinquere; proposita gemina conditione, vtrinque dura, et patrio solo excedendi, et in castris hostium operam nauandi iugo seruitutis Graeciae ceruicibus imponendo: satius existimantes esse, cum virtute libertate gaudere, tametsi ieiuna et inope, quam seruitutem tolerare turpem, tametsi

tametsi splendidam et copiis rerum affluentem; maluerunt, in Graeciae gratiam, vrbe exsulatum ire, quo possent altera cum parte hostium seorsim dimicare, neue cogerentur ambabus cum partibus simul decertare. Liberis itaque atque vxoribus matribusque in Salamine depositis, congregabant reliquorum quoque sociorum nauales copias. Diebus non multis post adueniebat hostium quoque et pedester exercitus, et classis. O quanto tum, et quam diro discrimine super Graeciae libertate decertatum est! quam existimatis tum fuisse mentem aut e continente classarios illos spectantibus, quibus perinde et sua salus, et exitus accedentis cominus periculi infidus esset; aut iis ipsis, quibus pugna naualis iamiam pugnanda instaret pro carissimis pignoribus, pro praemiis victoriae in Salamine depositis; quos tanta nubes hostium vndique cingeret, vt mortem suis tolerare corporibus minimum esset in malis praesentibus, quippe quam praescirent sibi imminentem; maximum vero hoc, quod indignitates metuerent acerbissimas, quibus paterent depositi in insula, si ad barbaros belli fortuna inclinaret. Fieri profecto non potuit, quin in illa circumstante trepidatione atque desperatione saepe mutuos in amplexus ruerent, suamque ipsi sortem, vt facile iudicatu est, lamentarentur, quippe qui probe et classis suae mediocritatem nossent, et hostilis magnitudinem coram oculis cernerent, postremo urbem suam scirent ab incolis desertam, agrum deuastatum plenumque barbaris, fanis deorum ardentibus, nullis denique non terroribus cominus ingruentibus, audientes item graeco paeani barbaricum obstrepentem, ambabus partibus suos ad dimicandi fortitudinem adhortationum contentione acuentibus, mixtosque fremitus et eiulatus vtrinque cadentium, mari cadaueribus obsito, multisque inter se collisis quassatarum nauium, et amicarum, et ho-

filium, ruderibus, forteque pugnae naualis ad multum
 temporis ancipite extracta atque natante, sic vt sibi
 viderentur modo cum victoria salutem recuperasse,
 modo victi funditus perisse. Credibile hercle est, me-
 tu mentes occoecante et ludente, eos tum opinatos
 esse multa cernere, quae nulla cernerent, et multa au-
 dire, nusquam audita. Quae non tum fiebant deo-
 rum supplicationes! quae non concipiebantur victima-
 rum vota! quae non subibant animos vxorum liberorum-
 que desideria! quae non incessit patrum matrumque
 miseratio! quae non recordatio malorum, auris reflan-
 tibus exhauriendorum! Ecquis deorum in tanta magni-
 tudine discriminis non eos sit miseratus? Ecquis homi-
 num forti eorum non illacrimauerit? aut fortes eorum
 fidentesque animi ecquem non admiratione defixerint?
 Profecto reliquis illi mortalibus omnibus antecellebant
 virtute et capiendorum consiliorum, et tolerandorum
 in bellis laborum; vt qui, relicta vrbe patria, in na-
 ues commigrauerunt, capitaque sua, numero illa qui-
 dem perpauca, innumerabili turbae Asiaticae, tau-
 quam aggerem opposuerint, victoriaeque nauali potiti
 planum vniuerso generi humano fecerint, satius esse
 inter paucos secum concordēs, et iure ciuili aequo
 vtentes pro libertate dimicare, quam pro seruitute in-
 ter multos imperia regia reuerentes. Assertae autem
 graecae libertatis momenta, et numero plurima, et re
 grauissima atque splendidissima hi vni contulerunt
 haec: imperatorem puta, Themistoclem, virum vnum
 omnium et facundia et consiliorum felicitate, et stre-
 nuitate manuum in rebus gerendis praestantissimum,
 maximeque idoneum; tum naues multo plures, quam
 reliqui omnes focii, virosque rerum gerendarum peri-
 tissimos. Cum his igitur ecquis vnus reliquorum Grae-
 corum omnium de principatu, siue prudentiae, siue
 numeri, siue virtutis contenderit? Tulerunt ergo me-
 riti

riti ab vniuerſa Graecia ſine controuerſia praemia atque teſtimonia rei optime atque praeclariffime in pugna nauali geſtae. Sed et felicitatem ſibi pepererunt illis tantis laboribus parem, virtutemque non aduenticiam, neque inſiticiam, ſed genuinam, e ſuoque prognatam patrio ſolo, exemplo luculento barbaris ex Aſia aduenis teſtatam fecerunt. Tales itaque ſe in pugna nauali cum exhibuiſſent, partemque periculorum longe maximam ſoli toleraſſent, virtute tamen ſua ſibi propria libertatem reliquis quoque communem pepererunt. Tempore poſt, cum Iſthmum obducendo muro ſepire atque intercipere inſtituerent Peloponneſii, et in ſalute ex inſperato oblata gratulabundi acquieſcerent, ſibiſque iam metu liberati viderentur periculorum a parte maris imminentium, conſiliaque iam agitent de non intercedendo, quominus reliqui ſub barbarorum poteſtatem venirent, exardeſcentes nobili quadam indignatione Athenienſes, auctores illis fiebant, ſi quidem ita facere in animos induxiſſent, non Iſthmum ſolummodo occludendi, ſed vniuerſam quoque Peloponneſum moeniis circumuallandi. Ipi enim ſi, a Graecis proditi atque deſerti, ſe barbaris adiunxerint, neque claſſe mille nauium his opus fore, neque murum Iſthmo obductum illis eſſe profuturum. Imperium maris enim peneſ regem Perſarum eſſe futurum controuerſiae atque diſcriminis experts. Meliora itaque ab Athenienſibus docti Peloponneſii cum ſibi perſuaſiſſent, et iniqua ſe patrare, et praua capeſſere conſilia, Athenienſes contra aequa omnia ſuadere, eademque ſaluberrima; auxilium ad Plataeas conuenere, vbi, tametiſi ſociorum plerique ſtationes ſub noctem deſeruiffent, ab hoſtium expauſacti multitudine, Lacedaemonii tamen, a Tegeatis firmati, Perſas proſtigarunt, Athenienſes autem, vna cum Plataeenſibus, armis deuicerunt Graecorum eos, quos deſperata li-

bertate seruitutem subire haud puduisset. Illa die superioribus laboribus cum splendidissimam coronidem imposuissent, firmam Europae stabilemque asseruerunt libertatem, nulloque non in discrimine virtutem suam cum publice approbassent, et soli per se, et vna cum aliis, et in continente, et in salo, et aduersus barbaros, et aduersus graecos barbaris addictos dimicantes, ab omnibus, tam quorum in commilitio dimicassent, quam aduersus quos arma gessissent, digni sunt habiti, qui principes atque duces Graeciae constituerentur. Tempore autem post, intestino inter Graecos oborto tumultu, cum ob excellentiam fortunae secundae, qua nostri vsu aemulationem omnium concitassent, tum ob inuidiam e rerum gestarum magnitudine collectam, magnos quidem spiritus alentibus omnibus, minutarum autem criminationum et praetextuum quibusque egentibus, commissum est inter Aeginetas eorumque socios, et inter Athenienses nauale praelium, quo nostri triremes hostium septuaginta ceperunt. Sub idem tempus Aegyptumque Aeginamque infestantibus nostris, et iuuentute, alia in nauibus, alia in castris, procul a domo, militante, incessit Corinthios, eorumque socios, cupido agrum Atticum inuadendi, quem facili opera sperarent a se occupandum, vt a suis desertum; aut haec si se spes fefellisset, hoc certe futurum sperabant, vt classem nostram ab Aegina sic reuocarent. Quapropter egressi domo cunctis cum copiis, Geraneam ceperunt. Verum Athenienses, tametsi suorum alteri iam in reditu domum essent, alteri prope abessent, abs se tamen non impetrarunt, vt eorum quemquam arcescerent, sed ipsi suis freti animis, et aggressores aspernati, senioresque, et militaribus annis inferiores, sibi certamen deposcebant, illi quidem vsu rerum virtutem adepti, hi autem natura magistra; et illi quidem recodatione acti fortium factorum saepe multisque in locis

a se editorum, hi autem istorum aemulatione accensi, periti seniores imperandi, iuniores autem ardentis imperata exsequi, Myronide duce, cum ipsi sese hosti ultro in Megarica obiecissent, vicerunt vniuersas illorum copias suis, tametsi pars iam fessa laboribus atque defuncta esset, alia nondum matura capeffendis, eosque, qui agrum suum infestare ausi essent, non domi suae expectarunt, sed ultro ipsis alieno in solo occurrerunt, in quo tropaeum de ipsis fixerunt fugatis, suae quidem gloriae monumentum splendidissimum, dedecoris autem aeterni hostibus infessuri; tametsi ipsis affecta senio et marcida corpora, partim nondum satis habilia tractandis armis atque valida essent, animi tamen ambobus supererant fortiores, quam aut ab illa aut ab hac aetate postulari expectariue posset. Quo facto domum reuersi, gloria cumulati amplissima, iuniores quidem ad consueta disciplinae puerilis munia redibant, seniores autem ad solitas functiones atque consultationes de salute reliquorum ciuium tuenda se recipiebant. Est quidem haud facile factum, viri, id quod cernitis, vt singula quaeque decora multorum contentione elaborata vnius oratio exsequatur, vtue omni aeuo gesta vnius diei breue spatium complectatur. Ecquod enim tempus, quae oratio, qui orator par tandem sit futurus virtuti virorum hoc monumento conditorum declarandae? Laboribus enim hi suis quam plurimis, certaminibusque splendidissimis, et discriminibus honestissimis libertatem Graeciae asseruerunt, suamque patriam inter omnes excellere testatum fecerunt, quippe quae septuaginta per annos principatum maris obtinuerit, sociosque in pace tumultuum expertes retinuerit, non postulando, vt plebs optimatibus seruiret, sed necessitatem aequi iuris seruandi omnibus imponendo; neque debilitando socios, sed illis quoque robur addendo, atque demonstrando, suae ipsorum potentiae tam validos inesse neruos, vt magnus rex non iam aliena

appeteret, sed, cum de suae ditionis parte decederet haud contemnenda, tum de reliquis tamen metueret, ne ea male tueretur. Neque triremes per id temporis infestae ex Asia inferebantur, neque tyrannus e Graecia exsistebat, neque graeca quaequam ciuitas a barbaris in seruitutem redigebatur. tantum reuerentiae, tantum metus horum virtus reliquis omnibus hominibus iniecerat. Quae sunt eae laudes, ob quas oporteat solos iis ornatos Graecorum protectores liberarumque ciuitatum principes constitui. Verum etiam aduersis in rebus virtutem suam extulerunt. Amissa enim in Hellesponto classe, siue per imperatoris ignauiam, siue deorum arbitrio, quo vulnus impressum est grauissimum, et nobis ipsis illa calamitate afflictis, et reliquis vna Graecis, paulo post testatum maiores nostri fecerunt, in ciuitatis nostrae potentia salutem Graeciae versari. Aliis enim principatum Graeciae adeptis, factum est, vt, qui barbari antehac mare ingredi ausi haud fuissent, hi nunc in Europam classibus aliis ex aliis inueherentur, Graecosque pugnis naualibus vincerent; vt ciuitates olim liberae seruirent; vt tyranni ipsis imponerentur, alii statim secundum cladem illam, qua res nostrae conciderunt, alii secundum victoriam, qua barbari res Graecas perculerunt. Quo constat, dignum fuisse Graecia, vt super hoc tumulo in funere tum caesorum, tonsa capillos et pullata hic compositos lugeret, velut eos, quorum cum virtute sua quoque libertas elata et contumulata fuisset. Orbatae sic tantis viris Graeciae conditio fuit miserrima; rex Asiae contra secundis rebus effloruit, ex quo ei cum nouis Graeciae ducibus contendere licuit. Graeciae enim vindicibus denudatae iugum seruitutis est impositum; regem autem, ex quo alii graecis praesse coepissent, admiratio atque aemulatio incessit illorum consiliorum, quae maiores eius olim agitassent. At enim.

enimvero ad hos questus et ad hanc miserationem fortis vniuersae Graeciae communis, magnitudo mali, et patriae caritas, et animi mei me perturbatio imprudentem atque inuitum euexit. Quare ad alios age progrediamur. Conuenit itaque illorum quoque et publice et priuatim meminisse, sortium virorum, qui seruitutem fugientes, et pro iure suo pugnantes, et pro iure ciuili aduersus dominos illegitimos atque nefarios insurgentes, Peloponnesis omnibus nequicquam aduersantibus, in Piraeum rediero, non a lege coacti, sed a natura inuitati, nouisque discriminibus vetustam maiorum virtutem imitati, corporum suorum contentione animorumque fortitudine remp. cum reliquis, quamquam repugnantibus, communicarunt, mortem cum libertate praeferentes vitae in seruitute degendae. Cladium, si quas ab hostibus acciperent, non minus eos pudebat, quam iracundia in hostes exarserant. Malebant mortem patrio in solo oppetere, quam in alieno fortunarum fixas habere sedes, quippe qui pactis sanctissima iurisiurandi fide confirmatis, veluti copiis quibusdam auxiliariis, fiderent, tametsi ad pristinos hostes noui, ciues ipsorum, accessissent. verumtamen aduersariorum non reueriti multitudinem, capita cum periculis obiecissent, de hostibus a se deuictis tropaeum condiderunt. Cuius suae virtutis testes adhuc superstites habent tumulos Lacedaemoniorum huic tumulo affitos. Et profecto, quae respublica ad istud temporis deiecta et contempta fuisset, eam hi rursus ad superiorem maiestatem extulerunt, expulsaque discordia pacem et concordiam ei reddiderunt, atque effecerunt, vt pro moenibus dirutis moenia rursus stantia conspicerentur. Reduces enim domum ab exilio facti, consilia sua consiliis maiorum hic conditorum accommodarunt, non ad vltionem inimicorum, sed ad salutem patriae conuerfi. Impetrare a se cum non possent, vt aequis ani-

mis sua iura minui, iisque se fraudari paterentur, neque rursus vlla causa ad plus sibi, quam conueniret, arrogandum mouerentur, perinde libertatem suam his ipsis adeo, si qui seruitute delectarentur, impertiebant, atque seruitutem horum participare dedignabantur, rebusque gestis et maximis, et ad laudem amplissimis, priores reipublicae clades excusabant, ut iam constaret inter omnes, rempublicam antehac non ignauia sua, neque hostium virtute concidisse. Qui enim, tametsi inter se dissidentes, tamen inuitis et ringentibus Peloponnesiis, cacterisque hostibus, a quibus septi tenerentur, in patriam reditum extorquere potuissent, liquet eos facile, si animis conspirassent, hostes debellare potuisse. Laboribus igitur illi quidem in Piraeo exantlatis hoc consecuti sunt, ut in eorum admiratione atque praedicatione omnes homines versentur. Sed et mercenarios milites hic sito, par est a nobis collaudari, qui strenua opera plebi praestita patriam recuperare contendenti, pro nostra salute cum dimicassent, ibi rati patriam sibi esse, ubi virtuti proferendae locus esset, huiusmodi exitum vitae sortiti sunt. Cuius rei causa respublica eos quoque et luxit publice, et extulit, atque hoc tribuit, ut omne in aeuum paribus honoribus, atque ciues ipsi, afficerentur. Qui autem nunc a nobis humanantur, hi ope Corinthiis ferenda illustre totique humano generi spectabile suae virtutis documentum ediderunt. Corinthios enim cum pristini amici, Spartani, oppressum irent, hi, noui focii facti, assertum ibant, diuersa Lacedaemoniis sentientes. Lacedaemonii namque Corinthiis bona eorum inuidebant, nostri vero vim et iniurias, Corinthiis a Lacedaemoniis illatas, miserabantur, neque pristinas eorum secum similitudines recordabantur, sed nouam caritatem magni faciebant. Virtutem ecquis hanc neget esse, ab his demonstratam, qui Graeciam ornare conantes, eiusque caritate

ducti

ducti, non pro sua solummodo salute pericula adire, sed pro libertate inimicis adeo hominibus restituenda mortem oppetere nulli dubitarint? Lacedaemoniorum cum fociis conflagabant, quo hos ipsos, quibuscum conflagabant, in libertatem vindicarent. Victoria enim si potiti fuissent, victis paria secum iura contribuissent. Aduersa autem fortuna subuersi certam seruitutem stabilemque Peloponnesi incolis pone se reliquerunt. Illis itaque quidem, Peloponnesiis puta, hac sorte vten-
tibus vita quidem fuit miserabilis, mors autem optabili-
lis. Nostri vero, et adhuc cum superessent, et nunc
fato suo defuncti, beati sunt habendi, atque suspicien-
di, vt qui in bonis virtute maiorum partis educati, eo-
rumque exemplis instituti; postmodum adultiores fa-
cti, maiorumque gloriam saluam conseruarunt, et
suae virtutis documenta ediderunt. Multis enim splen-
didisque decoribus patriam ornarunt, acceptas aliena
culpa labes sustulerunt, bellum a finibus longe submo-
uerunt, vitae denique finem imposuerunt eum, quo
virum quemque bonum decet suam obsignare, perso-
luta patriae educationis mercede, quainquam moero-
re et luctu educatoribus relicto. Quapropter eorum
desiderio angi superslites par est, ipsosque suam sor-
tem lamentari, cognatosque defunctorum de vitae post-
modum degendae caligine atque tristitia miserari. Ec-
quae enim illis reliqua facta est hilaritas? qui eos ex-
tulerint tantos viros, qui prae virtute pensi nil habentes,
vitam ipsi suam proiecerint, vxores maritis vi-
duarint, liberos patribus orbarint, fratres cum patri-
bus atque matribus desertos et desolatos reliquerint.
Ego vero in tanta malorum et multitudine et atrocitate,
liberos tamen eorum nullus dubito beatos praedi-
care, eorumque sorti inuidere, quos aetatis infirmitas
iacturae sensu in eiusmodi patribus factae priuet.
At parentum, a quibus hi, nunc humati, procreati
sunt,

sunt, me miseret, natu grandiorum, quam ut obliuisci suorum damnorum possint. Ecquid enim excogitari queat acerbius, quam hoc, ut, quem tu genueris atque educaris, eundem ipse tute tuis manibus ubi humaueris, spe omni careas, inualido corpore, desertus ab amicis, necessariis vitae adminiculis exutus, et, a quibus antea beatus fuisses praedicatus, eorundem nunc commiseratione grauatus? Eccui mors non sit tali vita desiderabilior? Quo enim illi viri erant fortiores, hoc superstitibus luctus fit acerbior. cui luctui ecquid tandem vnum est, quod modum imperare debeat? vbinam eos oportebit moestitiae finem facere? Reine publicae in malis? Atqui refricabunt haec publica mala haec priuata vlcera. Num publicis in gaudiis? Atqui satis ad moestitiam ciendam hoc est, ut e liberorum tuorum tibi ereptorum virtute alios videas fructum laetitiae percipientes. Num in malis priuatis cuique suis? ecqui laentur, videntes, quibus olim amicis vsi fuissent, eos nunc paupertatem atque solitudinem suam deuitare, inimicos autem calamitatibus suis illaetari, ab iisque ad insolentiam efferri? Vna haec mihi superesse videtur ratio, qua et illos quodammodo solemur, et hic compositis parem utcunque gratiam referamus; si nempe parentesque eorum non minoris faciamus, atque illi adhucdum superstites eos facere insueuerant, liberosque pari caritate complectamur, atque si ipsimet eos suscepissemus; vxoribus denique viduatis si nos haud minus sedulos praestemus tutores, atque illi olim fuere. Quosnam enim maioribus merito prosequamur honoribus, quam hic sitos? et ex superstitibus quosnam maiori, quam horum necessarios, caritate complectamur? qui cum ex virtute suorum, quos nunc lugent, olim, illis adhuc superstitibus, non ampliorem, atque alii, fructum perceperint, nunc, sublati illis, soli, si verum

volu-

volumus, infortunii onus perferunt. Verum enim vero, non video, quo expediat in huiusmodi lamentationes effundi. Non enim nos utique fugiebat, nos omnes legi naturae natos esse obnoxios, cui semel parandum atque moriendum est. Quid opus ergo est, quae fata dudum expectatione præcipiebamus, super iis angere? aut tam impatienter ferre mala a natura imperata, qui sciamus mortem ignauissimum atque infimum quemque perinde manere, atque fortissimum et nobilissimum. Mors enim non magis praeteruidet imbelles, quam strenuos reueretur, sed aequam se communemque praebet omnibus. Datum si foret, deuitatis bellorum fortuitis, vitam sic tandem immortalē agere, deceret utique superstites, donec in viis superessent, caesos in bellis perpetuo deslere. Iam vero et humana natura morbisque senioque est obnoxia, eorumque plagis succumbit, et fors nascentem quemque sortita ad preces surda est, flectique recusat. Quapropter eos oportet ducere beatissimos, si qui periculis defungentes ob res grauissimas, easdemque honestissimas, sic tandem vitam cum morte commutarint, arbitrio sui non incertae cuidam fortunae permissio, neque expectato mortis genere sponte sua obueniente, sed cum delectu generis nobilissimi. Sunt igitur eorum memoriae senii expertes, honoresque illis habendi omnium hominum commouent admirationem atque aemulationem. Cum enim ob naturam, quam sortiti sunt mortalem, lugentur, tum ob virtutem, qua exsplenduerunt, pro immortalibus celebrantur. Etenim efferuntur publice, ludique super iis eduntur, habentes locum et robori corporis demonstrando, et ingenii solertiae proferendae, et opulentiae expromendae. Id quod testimonio est, si qui in bellis pro patria dimicantes occubuissent, eos dignos haberi honoribus iisdem.

iisdem, qui numinibus deorum immortalium consecrati sunt. Quamquam igitur eos ego equidem vitae perinde mortisque beatos praedico, admirorque, existimans illis solis nasci expetisse, si qui virtute hoc sint consecuti, ut corpus mortale sortiti, in fama vivant immortali: necesse tamen video nobis esse, ut morem antiquo ritui gerentes patriisque institutis, hic compositos lamentationibus prosequamur.

ORATIO TERTIA,

quae est aduersus Simonem sui defensor.

Tamet si, Senatores Areopagitae, Simonem noui multa alia atque atrocita ausum, nunquam tamen eum eo sperassem audaciae esse processurum, ut, quarum rerum par erat cum poenas dare, earum reos ipse alios, quasi indigna passus, ageret, dictoque iureiurando tanto et tam sancto ad vos prodiret. Quod si ergo iudices quidem mihi essent alii, de me pronunciare iussi, periculum hoc ego vehementer perhorrescerem, qui saepe in iudiciis versari plurimumque valere cernam, alias dudum ante a litigantibus comparata aduocatorum praesidia, iudices auctoritate, gratia, precibus, minis denique et conuitio flectentium atque obruentium, alias alios mirabiles fortunae casus, ut alia omnia saepe eueniant, quam iure certantes sperassent. Ad vos autem ingressus, spero futurum, ut ius mihi debitum a vobis recuperem. Inprimis hoc, senatores, aegre fero, quod agendum mihi coram vobis sit iis de vulneribus, quorum cum me puderet multos mihi esse confcios, idcirco malui acceptam iniuriam tacitus inultam perferre. Quoniam vero Simon ad hoc necessitatis eo me adegit, quod vos nihil celauit, ego rem totam, ut gesta est, a capite ad calcem vobis enarrabo, sed hac conditione, ut ego si reus iniuriae datae deprehendar esse, veniam nullam impetrem; sin autem planum

num vobis fecero, criminibus illis me non teneri, quorum me Simon cum iureiurando infimulauit, ita vt vobis solummodo videar amore erga adolescentem [Theodotum] exarsisse animi quadam leuitate, aut si mauultis, dementia, grauitatem vtique aetatis meae non decente; tum vt vos, id quod maiorem in modum vos rogo atque obtestor, ideo me nil improbiorem habeatis, bene memores, mortalium omnium esse neminem, qui non sensu quodam amoris afficiatur; at illum esse honestissimum atque sapientissimum, qui huiusmodi labes humanae naturae cognatus quam decenissime perferat. Simon autem, quem coram cernitis, his omnibus in rebus mihi offecit; id quod planum vobis faciam. Ambo nos [ego, et Simon,] eundem erga Theodotum, adolescentulum quendam Plataensem; exarseramus, o Senatores. quem ego equidem beneficiis ducebam mihi obstringendum, ille vero contumeliis et iniuriis hoc se sperabat perfecturum, vt puer imperata quaeque coactus exsequeretur. Longum fit, quae Theodotus a Simone mala pertulit, enarrare; in me ipsum autem quae Simon ausus est, ea vos arbitror ex me audire oportere. Simon nimirum, comperto puerum penes me esse, noctu meam in domum temulentus irrupit, effractis foribus, in foeminarumque secretum se ingressit, tametsi soror mea intus esset, cum filiabus eius, quae omnem ad hoc diei aetatem ita egerunt pudicam, vt vel necessariorum quoque conspectum verecundarentur. Neque (videte, obsecro, quo petulantiae processerit) abscedere prius voluit, quam homines, et qui fortuito interuenissent, et illi ipsi adeo, qui eum illuc comitati fuerant, per vim eiecerent, quod illis videretur vim et stuprum oblaturus esse puellis virginibus, patre orbis, quarum in receptaculum irrupisset. Verum aberat tantum, vt Simonem huius tantae insolentiae facinorumque tam contu-

contumeliosorum poeniteret, vt loco, vbi coenaremus, explorato, facinus auderet inprimis abhorrens dictu-
que incredibile, nisi si quis furorem eius iam dudum
cognitum atque perspectum habeat. Immisso enim,
nescio quo, foras me euocauit. Prodi. Vix prodie-
ram, cum ille in me inuolat, et pugnis me verberi-
busque concidit. Ego vero inimicum vlciscebar par-
referens, et in fugam vertebam, fugientemque vrge-
bam. Ibi lapidibus ille me petit, quorum vnus aliquis
a me aberrans, Aristocriti frontem sauciauit, qui Si-
monem ad domum meam euntem persecutus fuerat.
Haec ego quamuis graua atque indigna mihi viderer
passus, toleranda tamen duxi pudore metuque dedeco-
ris, si factum palam fieret, id quod memini me paulo
ante dicere, maluique horum delictorum poenas exi-
gere nullas, quam apud ciues dementiae opinionem
mereri, bene gnarus, neminem fore, qui in Simone
illaec miretur, reliquis eius notis et solitis flagitiis con-
sentanea; me autem qui riderent ita mulcatum, fore
permultos ex eorum numero, qui, ciuium si qui sint pro-
bitati studentes, iis inuidere consueuerunt. Verum-
tamen ita me sollicitum habuit istius scelerofitas, du-
biumque, quibus ei modis occurrerem, aut eam deu-
tarem tractaremue, vt tutissimum mihi videretur esse
ex vrbe discedere peregrinatum. Assumpto itaque pue-
ro, (conuenit enim me nihil verorum vos celare) so-
lum verti. Temporis interuallo post, quod satis diu-
turnum videbatur ad iniiciendam Simoni et obliuionem
pueri, et poenitentiam superiorum auctorum, redii, sed
in Piraeum me abdidit. At ille tamen statim Theodo-
tum animaduertit, atque rescivit penes Lyfimachum
diuerti, qui Lyfimachus prope illas aedes habitabat,
quas Simon mercede conductas incolebat. Familia-
rium itaque nonnullos ad prandium atque compotatio-
nem inuitat. Coepulones autem hi custodes in tecto
consti-

constituunt, puerum domo egrédientem obseruatu-
 quo ipsi ab his custodibus admoniti puerum intro ra-
 perent. Interim ego e Piraceo in urbem redeo, et in
 transitu ad Lysimachum salutandi causa deuertor, pau-
 loque post eximus. Illi autem iam temulenti prorum-
 pūnt, et in nos inuolant. Erant quidem in illo globo
 Simonem comitante, qui scelus participare recusarent.
 Simon autem et Theophilus et Protarchus et Autocles
 raptabant puerum, qui, abiecto pallio, in fugam se con-
 iiciebat; qua ego eum sperans elapsurum, hos autem,
 vt primum hominibus essent occursuri, a coepto esse
 destitutos; haec igitur ego sperans animoque versans,
 alia via discedebam. tam vehementer eos cauebam,
 omniaque eorum coepta magnum mihi fore malum
 existimabam. Quamquam tum quidem temporis, quo
 Simon primam inter nos ait pugnam euenisse, neque
 illorum, neque nostrum cuiquam comminutum est ca-
 put, neque mali quicquam accepit quisquam, vt au-
 ctōres vobis erunt, quos ego testes ad vos producam,
 qui rei tum gestae interfuere. *Testimonia.* Simonem
 itaque, non me, auctorem fuisse iniuriae, insidiatum-
 que, non me illi, sed illum nobis esse, confirmatum
 audistis, senatores, a testibus, qui rei gestae interfue-
 runt. Verum, vt rei processum et exitum enarrare
 pergam, puer in fulloniam quandam confugerat; ve-
 rum hi eodem delati vna cum puero irrumpebant, et
 vi abstractum abducebant clamantem et vociferantem,
 hominesque, ad clamorem frequentes et cursim con-
 gregatos, obtestantem, quos hi spernebant, succen-
 sentes facto atque stomachantes, indignitatemque rei
 grauiter ferentes. Molonem autem, fullonem, alios-
 que quosdam, qui eos cum rapto iuvene aufugientes
 consecrati erant, vindicandi eius atque rursus eripien-
 di gratia, verberibus commulcabant. Lamponis ad
 aedes iam processerant, cum ego solus inambulans illis

occurro. Existimans igitur nefas et turpe esse, inultum si paterer puerum ita contumeliose raptari, manum vindicem ei iniicio. Hi autem, a me interrogati, cur istaec auderent tam legibus contraria, nullo reddito responso, verbera mihi ingerebant, omisso puero. Coorto sic praelio, senatores, puero quippe saxorum coniectu eqs eminus feriente, atque a corpore suo arcente, in nos autem his contra saxa iactantibus, et prae temulentia lapsantibus, me denique vim defendente, caeterisque item, qui, cum rixae interuenissent, nobis, quibus iniuriam oblatam esse iudicarent, opem ferebant: ita factum est in hoc tumultu, ut capita nobis omnibus comminuerentur. Et reliqui quidem, qui Simoni in ista per temulentiam commissa pugna sociam praestitissent operam, ut primum congressi mecum postmodum sunt, veniam erroris sui a me deprecati sunt, velut non a me laesi, sed aggressores ipsi, atrocia ausi; totoque quadriennio, quod inde effluxit, nemo eorum fuit unquam, qui de me quicquam quereretur. Simon hic ipse adeo, qui vnus haec mihi mala omnia consciuit, quietum se toto illo tempore tenuit, ipse sibi metuens. Ut autem comperit in causa quadam priuata, quae mihi e fortunarum permutatione cum alio quopiam facienda esset conflata, me rem sinistre gessisse, ita me coepit contemnere, ut, quae est proteruia, nullus dubitaret in hoc me forense certamen conuicere. Haec ipsa quoque vere a me affirmari, quo certiores sitis, senatores, testes ad vos adducam eos, qui his quoque interfuerunt. *Testes.* Rem iam, ut gesta fuit, tenetis, et a me, et a testibus edocti. Verum Simoni, senatores, o quam velim eandem esse, atque mihi, mentem. Sic enim facile fiat, ut vos a nobis ambobus vera docti ex aequo et iusto sententiam pronuncietis. Quoniam vero Simon iurandi ore suo dicti nulla ducitur religione, conabor

eius

eius mendacia refutare, atque vos meliora docere. Af-
 feuerare nempe illum nil puduit, drachmas trecentas
 a se Theodoto esse datas ex pacto cum illo inito, me
 autem animum pueri malignis et insidiosis suggestioni-
 bus a se abalienasse. Atqui, si verum hoc erat, oport-
 tebat eum aduocatis testibus quamplurimis, hanc cau-
 sam iure secundum leges exsequi. Verum paret, eum
 horum nihil fecisse, contra vero iniurias mihi quam
 maximas obtulisse eo, quod ambos nos modis excepit
 contumeliosis, quod verbera nobis ingessit, quod co-
 missabundus in nos grassatus est, quod fores meae do-
 mus effregit, quod noctu in aedes mulierum ingenua-
 rum irrupit. Quae omnia vos oportet, senatores, pro
 certis habere argumentis eum hoc agere, vt mendaciis
 vos circumueniat. Totam suam substantiam ipse tre-
 centis drachmis aestimauit, tanti ad censores professus.
 Ecquotus iam erit, qui non miretur, eum pluris,
 quam vniuersis in bonis ipse habeat, puerum condu-
 xisse, sodalitiis et amoris ergo. Verum non habet sa-
 tis hoc comminisci, de dato argento; eo quoque pro-
 cedit audaciae, vt id argentum se aiat a me recuperas-
 se. Atqui, qui consentaneum est, tum quidem nos
 tantum facinus commisisse, quanti nos Simon insimu-
 lat, vt trecentis eum drachmis fraudare conaremur;
 nunc autem, pugna depugnata, tandem pecuniam
 reddere, non ea vfos cautione, vt Simonem syngra-
 pham posceremus, qua is testaretur sibi a nobis esse
 satisfactum, omnemque se inter et nos obortam simul-
 tatem et querimoniam sublatam; nullaue coactos
 reddendae pecuniae necessitate. Verum enimvero, se-
 natores, versutiae sunt hae omnes Simonis atque im-
 posturae, callide ab ipso excogitatae atque constructae.
 Deditse ait pecuniam, quo infanda facere ne videre-
 tur, si, cum nullum interuenisset aeris mutuo crediti
 negotium, tamen in puerum modis grassari tam in-

dignis auderet; et rursus recuperatam simulat pecuniam, quia inter omnes constat. nunquam me ab ipso pecuniae fuisse postulatum, neque ipsum vnquam aeris a me sibi debiti mentionem fecisse. Porro queritur ille quidem, se verberibus ante fores aedium suarum a me mulcatum esse, ab iisque graue damnum corpore accepisse. Atqui constat, eum saluum et incolumem stadia plus quam quatuor cursu emensum esse, cum puerum persequeretur. Quae cum viderint homines plus quam ducenti, tamen infitiatur. Tum nos ait ad aedes suas venisse, testa vinaria armatos, necemque sibi minatos esse; hanc autem esse *πρόνοαν*, *necem praemeditatam*. Ego vero, senatores, facile perspectu arbitror esse eum mentiri, non vobis solummodo, huiusmodi causas cognoscere solitis, verum etiam quibuscunque aliis. Eccui enim credibile videbitur, me Simonis ad aedes cum proposito caedis, paratisque infidiis, accessisse, de die, cum puerulo, tot hominibus penes eum rogatu ipsius congressis, nisi si cui videar eo furoris processisse, vt in mentem inhi veniret, certamini cum tanta multitudine me, qui solus essem, committere; praesertim qui bene nossem, mire eum cupere ante suas aedes inermem me nancisci; quippe qui ultro meas in aedes irrupisset, pensi non faciens neque sororem meam, neque filias eius, cognitoque loco, vbi tum forte coenabam, euoeatum me pugnis concidisset. Et tunc quidem ego me ab ultione repetenda continuerim, ne populi fabula fierem, quod existimarem. humani quid, in quod vel honestissimus quisque incurrere possit, me passum esse, qui in hominis impuri atque audacis furorem, velut in scopulum quendam, imegisssem; tum vero, multo post, libido me, id quod hic ait, incesse, rursus de me populo fabulam praebendi! Habiturum vtique sit commentum hoc speciei non nihil, si puer penes eum haesisset;

fisset; quasi ego, cupiditatis impatientia actus, insolentius quid atque calidius, quam par esset, patrassem. Iam vero nulli cum puero congressus ei erant, nil commune; quin imo puerum odio, quam vllum alium hominem, acerbiorē prosequēbatur. Puer penes me versabatur. Eccui iam vestrum, senatores, erit credibile, me, qui conscensa nāue cum puero ex vrbe ideo excessissem, quo mihi omnis cum Simone digladiandi amputaretur necessitas, rursus, post reditum in urbem, ultro ipsum ad aedes Simonis adduxisse puerum, vbi viderem mihi quamplurimum molestiarum atque discriminum esse propositum? Egone, illi cum insidiarer, (insidiatum enim me sibi Simon queritur) sic venirem imparatus, vt neque amicos, neque seruos, neque vllum alium hominem mihi praesto esse iussissem? praeterquam hunc vnum puerulum, qui cum ferre mihi opis nihil posset, tum, si quid ego fraudis commissem, prodere me, tormentis subiectus, posset? At enim uero dementiae processeram eo scilicet, vt locum tempusue minus obseruarem, quo Simonem, cuius vitae dicor insidiatus esse, solum et inermem nanciscerer, siue noctu, siue interdiu; sed illum scilicet in locum me demisi, vbi futurum erat, vt a quam plurimis et conspicerer, et plagis vsque ad necem conciderer; quasi meummet ipsius in caput fraudem hanc praemeditatae necis excogitasset, quo acerbius atque crudelius ab inimicorum insolentia exagitarer. Praeterea, ex ipso quoque conflictu, senatores, colligatis eum mentiri. Puer enim, vt primum Simonem noscituauit, eiusque globum, et quid designarent sensit, abiecto pallio, in pedes sese dedit, quem Simon cum satellitio suo infectatus est. Ego autem diuersa via fugiebam. Vtris iam decet culpam attribuere? fugientibusne, an infectantibus, deprehendere illos contendentibus? Ego equidem constare inter omnes ar-

bitror, metuentes salutis suae fugere, malum autem dare properantes infectari. Iam caussari non licebit, probabilia quidem haec dictu audituque esse, verumtamen ipsos multo secius, atque ego aiam, egisse. Imo vero, puerum ut consecuti sunt, de via raptum vi abducebant. Interueniens ego fortuito, non his quidem manus iniecti, at puerum tamen eripere tentabam; quem illi pergentes vi agere, me pulsitabant; id quod ex hominum, qui rei gestae interfuerunt, testimonio constitit. Graue igitur et acerbum fuerit, quae hi tam infanda iurique civili tam repugnantia perpetrarunt, ea me videri per fraudem dudum ante praemeditatam exercuisse. Ecquae tandem erat mea futura fors, si res contra fuisset gesta, atque nunc reapse est! si nimirum ego, multis stipatus familiaribus occurrissem Simoni, manus cum eo conseruissem, verberassem, persecutus essem, puerum deprehensum vi abducere laborassem; cum nunc ab eo, qui istaec omnia patrauit, tantum in discrimen coniectus sim, ubi patrio de solo fortunisque meis omnibus periclitor? Sed maximum videte, senatores, argumentum, omniumque luculentissimum. — Iniurias a me accepisse, insidiisque petitus esse, qui videri vult, (quas enim rebus approbare nequit insidias, eas oratione iactat) toto ille quadriennio ausus non est ad vos suas de me querelas deferre. Alii quidem homines ab amicorum confortio abstracti, atque insuper plagis commulcati, statim, ira stimulante, animum ultioni adiiciunt; hic autem annis demum aliquot post! Satis mihi videor, senatores, per ipsam rei gestae veritatem verbis meis declaratam, planum vobis fecisse, culpa me vacare, fraudisque nihil imputandum mihi esse, et praeterea iniurgiis ex huiusmodi causis nascentibus tam placidum sum atque tam composito animo, ut, quamvis alias multas a Simone contumelias acceperim, caputque ab eo con-

eo contusum retulerim, ad vos tamen ea de re referendum haud duxerim, belluis, non hominibus, dignum ratus ardorem vindictae, si super amoribus mihi contractum cum quopiam iurgium fuisset, eum patria eiicere molientis. Tum si quis te, sine proposito interimendi, vulneret, ea mihi nulla videbatur *πρόνοιας* caedes deliberata esse. Ecquis enim tam sit vecors, ut dudum ante secum deliberet atque constituat, quomodo inimicorum cuiuspiam vulnus imponat? Liquet enimvero, qui leges hoc in tribunali obtinentes primi sanxerunt, eos exilium non in hos decreuisse, si qui, fortuita commissa pugna, capita inter sese ruperint; (nam profecto id si iuris illi statuissent, o quam multos in exilium exterminassent!) sed in eos, si qui ex insidiis quempiam vulnerent, quem occidere gestientes et parantes haud potuissent. His illi priscae leges poenas constituere tam seueras, existimantes, non impositorum vulnerum, sed agitatorum consiliorum, atque machinationum funestarum illos poenas debere. Nam, etsi cupitis minus essent potiti, caedem tamen illos nihilominus, quantum in ipsis fuisset, patrasse, neque per ipsos stetisse, quo homicidium minus committeretur. Sic vestri maiores. At enimvero vos ipsi quoque saepenumero temporibus praeteritis ad hunc modum in causis *προνόιας* pronuntiastis. Et profecto, si qui per temulentiam, aut per contentionem, aut ob amores, aut ob ingesta conuicia, aut super meretrice, digladiati vulnera acceperint, aut denique super eiusmodi rebus, quarum omnes, ubi resipuerint, poeniteat, graue sit atque saeuum, vos ab iis poenas tam atroces repetere, ut eos ciuitate exterminetis. Prae caeteris in hoc Simone inconstantiam et mutabilitatem animi miror. Non enim mihi videtur eiusdem esse, ut amoris vna calumniandique morbo teneatur; sed amare quidem animorum est simplicio-

rum, calumniari autem verfutissimorum. Velim licere mihi reliquas quoque nequitias eius coram vobis explicare, quo intelligeretis, multo eum esse digniorem, qui capitis sui causam ipse dicat, quam ut alios in discrimen amittendae patriae coniiciat. Ego vero reliqua quidem omittam, quod vero et vestram flagitare audientiam, et documentum fore videtur audaciae atque insolentiae huius Simonis, de hoc vno commemorabo. In castra ad Corinthum cum venisset pugna iam depugnata, et finita ad Coroneam expeditione, Lacheti, cohortis tribuno, repugnauit, et verbera ingessit, eoque meruit, ut totius ciuitatis, quae tum illis in castris vniuersa agebat, ipse vnus negligentissimus disciplinae militaris atque nequissimus iudicatus, cum infamia, voce praeconis, iussu imperatorum, expelleretur. Multa forent alia praeterea, quae de Simone praedicarem; verum, quoniam ex antiquo ritu non licet in iudicio vestro, senatores, a causa aliena proferre, haec pauca vobis proponam diligenter consideranda. Hi meam in domum per vim irruerunt, hi nos sunt infectati, hi nos per vim raptarunt. Haec recordati pronunciate id, quod ius et fas est, neque patimini ea me patria per nefas extrudi, pro qua multa certamina decertavi, multisque functus sum muniis cum largitionibus pecuniariis coniunctis; cui malum nullum vnquam neque ego, neque maiorum meorum quisquam consciiuimus, sed multa contra emolumenta atque decora comparauimus, quo vobiscum alii me merito miserentur, non solum si quid eorum fatale mihi sit pati, quae Simon vult, sed etiam hoc vel solo nomine, quod per causam huiusmodi tam vilem, tam turpem dictu, ad certamina forensia huiusmodi cum capitis et fortunarum omnium discrimine coniuncta fuerim adactus.

ORA-

ORATIO QVARTA,

quae est defensio aduersus aliquem, cuius nomen hodie ignoratur, in causa vulneris praemeditati.

Nulla nobis pacta reconciliationis intercessisse, de hoc hunc hominem contendere, id vero perquam est mirabile. Ego equidem ex eius re rustica, quae abstuleram, mancipia et par bouum aratorum, ea me sibi restituisse, nequit infitiri; at idem tamen, qui super his rebus tam liquido mecum in gratiam rediit, vt dubitationi locus nullus superfit, vna de muliere contendit inter nos non conuenisse, vt ea pari iure nos ambo vteremur. Constat illum propter hanc mulierculam permutationem bonorum mecum suscepisse, et causam tamen, cur, quae meorum abstulerat, ea mihi reddiderit, verum fateri si velit, aliam allegare nullam possit, quam quod amici communes his de rebus omnibus inter nos disceptarint, deciderint et composuerint. O vtinam iudex in Dionysiis ludis sorte factus, victoriam tribui nostrae haud abiudicasset! quo possem hoc vt argumento perspicuo ad docendum, bona eum fide mecum in gratiam redisse. Iam vero spoponderat ille quidem scripto sua manu exarato in tabulis illa ipsa de causa conditis, victoriam tribui meae se esse adiudicaturum, si eueniat, vt a sorte iudex designetur. Designatus autem, nihilominus abiudicauit. Quae a me vere perhiberi, cum sciant Philinus et Philocles, testari nequeunt, quoniam ea in causa, cuius reus agor, *διωμοσίαν*, hoc est, iusiurandum ante causae in forum ingressum a litigantibus dicendum, non dixerunt. Essetis alias perspicue intellecturi, nos suffragio nostro effecisse, vt iudicaturam hic adipisceretur, et per nos stetisse, vt iudex federet. Sed erat nempe inimicus; et esto, per me licebit, siquidem esse vult. largiar hoc ipsi. neque enim mea interest.

B b 5

Veni

Veni ergo ad eum, iuuat enim tantisper hoc comminisci, cum proposito caedis inferendae, irrupi vi in domum eius. Eccur itaque eum non occidi? cuius corpus in potestatem meam redegissem, et tantum valens, ut ipsam adeo mulierem mecum auferrem. Dicat hoc coram vobis. Atqui non poterit dicere. Iam vero nemo vestrum est, qui nesciat, multo facilius eum ictu sicae, quam pugni, potuisse tolli. Constat ergo ne ipsum quidem aduersarium ingressus ad se facti cum telo letifero me insimulare. Sed testa vinaria se ait ictum esse. Atqui e dictis ab ipso constat, eam non fuisse *πρόνοισιν*, vim aut caedem praemeditatam. Nam vim praemeditati si venissemus, non venissemus tam inermes, ut nunc coram vobis adsto, cum dubium esset, essemusne testam figlinam apud eum inuenturi, etiamsi testa satis potens ad necem consciscendam fingatur; aut satisne validum ad mortem inferendam hoc teli genus essemus habituri; sed eo telo armati in viam nos dedissemus, domoque id nobiscum attulissemus. Iam vero ipsi confitentur hi [aduersarius, et ancilla, et iis addicti reliqui] nos ad pueros meritorios, et ad tibicinas, et ad temulentos venisse. Ecqui tandem haec sit caedes praemeditata? ego equidem haud esse putem. Verum hic homo contrario aliis modo peruersus in amando atque miser est. vtrumque vult, et argentum retinere, et scorto solus potiri, a qua exstimulatus, manu nimis citus et praeceps ad contumelias est; vnde necessario fit, ut laesi vim vi repellant atque vlciscantur. Scortum autem modo me summi facere simulat, modo illum, ab ambobus amari cupiens. Quod ego mulieris ingenium, ut a principio tuli animo aequo et facili, ita adhucdum fero, ille autem eo excedit rabiei, ut vibices vulnera appellare haud erubescat, et in sella gestetur, grauissimaque se affectum simulet valetudine, scorti ergo, quo frui si-

ne con-

ne controuersia queat, si partem pretii pro ea venali perfoluti meam mihi reddere velit. Et ait ille quidem nos sceleratum in modum sibi insidiosos, rebusque in omnibus nobis contradicit. meretricem tamen illam ipsam, e qua tormentis subiecta poterat fidem verbis suis approbare, ad tormenta dedere recusat; quae fuisset hoc primum indicatura, nostrum ne amborum ipsa sit communis, an huius propria; tum ad emtionem sui vtrum ego dimidiam pretii partem contulerim, an ille vnus totum perfoluerit; post, vtrum inter nos reconciliati simus, an similtates adhucdum exerceamus; item, vtrum inuitati venerimus, an iniussu; postremo, vtrum hic prior manus violentas intulerit, an ego verberandi fecerim initium. Et horum, quae enumeraui, vnumquodque figillatim, et reliquorum in controuersiam venientium nihil non facili negotio meretrix haec et alios docere poterat, et hos ipsos nostros aduersarios. Nullum itaque hic subesse facinus praemeditatum nullamque a me factam huic iniuriam fuisse, vobis, senatores, e tot numero documentisque atque testimoniis opinor esse demonstratum, rogoque vos, dignumque vobis censeo, vt, quantum pondus ad conciliandam verbis aduersarii fidem habitura fuisset mea tormentorum recusatio, si illum offerentem ego recusassem; tam perinde validum meae veracitatis argumentum habeatis hoc, quod ille pati noluerit, ex illius meretricis pelle veritatis confessionem exprimi; tum vos hoc rogo, vt, quod hic ait, mulierem liberam esse, tanti id ne faciatis, vt ab eo decipiami-
 ni. Nam, vt libera sit, meum quoque consensum accedere conuenit, measque partes hoc in negotio non minores versari, quam eius; quippe qui ad emtionem huius corporis partem aeris dimidiam de meo contulerim. Verum enim vero mentitur, deditaque opera verum vos celat. Misera enim vero et luctuosa sit istaec

istaec conditio. Mulieris ingenuae ad redemptionem ex hostium captiuitate aes si impendissem, liceret mihi ea quoquo vellem abuti, nullamque non operam ab ea exigere. nunc autem periclitanti mihi de communiōe patriae obtinenda, ne hoc quidem minutum licebit, vt ex hac muliere, quae seruilis est conditionis, iis de rebus, quarum causa capitis in discrimen adductus sum, perconter! Atqui eiusmodi in causa, tam capitali, atque haec mea est, eam tormentis subiici multo erat aequius, quam tum sub corona vaenire, quum hoc ageretur, (singham enim tantisper) vt ego ex hostium captiuitate redimerer pecunia, ex ancillae venditione redacta. et erat hoc tanto aequius, quod e captiuitate quidem tibi liceat in patriam redire multis aliis quoque modis, vt, si hostes ipsi te vltro dimittant, aut si redemptionis pretium aliunde extuderis. Inimicorum autem in potestatem tradito tibi non licet eam in patriam redire, vnde per immanitatem eorum eiectus fueris, qui aere placari nolint, sed, vt patrio te solo arceant, in summis votorum atque contentionum habeant. Decet itaque vos, non excusationem huius hominis probare, postulantis mulieri tormenta ideo remitti, quod ingenua sit, quod commentum est veritate cassum; sed multo magis, eum istaec aequa censentem pro sycophanta ius aequum peruertere conante habere, quippe qui facile sibi futurum speret, vt argumento veri inueniendi tam certo praetermisso, mendaciorum suorum, praestigiis vos circumueniat. Nam profecto vos non decet, sponsonem eius nostra credibiliorem ideo habere, quod seruos suos ad tormenta obtulerit. Quod enim illi vnum norant, nos ad ipsum venisse, id ipsi nos vltro confitemur factum. num autem vocati venerimus, necne, et vtrum ego plagas prior acceperim, an intulerim, mulier id melius norat, quam serui. Praeterea, seruos si torissemus, qui
huius

huius proprii sunt, torissemus incassum et stulte, si quid, huic gratificantes, meam in fraudem essent mentiti. Mulier autem nobis ambobus erat communis; ambo enim nos pro capite eius e catasta redimendo partem pretii aequalem contuleramus; et propter eam norat aduersarius maxime omnes has contentiones atque molestias nobis coortas esse, et in eius pelle nihil posse occultum manere. Et quamquam ego iniquiore, quam aduersarius, loco eram futurus, si mulier haec torqueretur, nullus tamen dubitavi periculum hoc quoque facere. Maioris enim hunc mulier facit, id quod ipsis e rebus constat, quam me. Consilia operamque cum hoc illa coniunxit ad me laedendum atque vexandum; mihi autem nunquam illa operam nauauit ad illi incommodandum. Et nihilo tamen ego minus ad testimonium huius mulieris confugi, quo testimonio fidere aduersarius dubitauit, fidei mulieris se committere non ausus. Oportet itaque vos in causa tantum periculum mihi creante, orationem huius non temere probare, sed, recordantes de patria et de fortunis omnibus aut saluis retinendis, aut amittendis, mihi certamen esse propositum, rationem harum habere sponsonum. Documenta adhuc euidentiora ne requirite. Alia enim, praeter haec, non facile habeam afferre, unde certi fiat, me scelus non agitasse praemeditatum. Hoc enim vero, senatores, indignor, et fero quam impatientissime, propter ancillam, quae scortum sit, summarum rerum in discrimen me deuenisse, qui vitae innocentem nunquam non me gesserim. Ecquod enim vnquam aut reipublicae, aut huic ipsi malum creauit? aut cuinam ciuium omnium vni iniuriam obtuli? Nullum vnquam scelus patraui, quale hi me patrasse aiunt; quamquam, id quod cuiusvis est, factuque facillimum, aiunt solummodo, rebus ipsis non probantes. Et nihilominus tamen per hanc meram verborum inuidiam constat mihi tantum est malum

malum ab his, vt de summa rerum pericliter. Per liberos itaque vestros, per vxoresque, per deos denique solum hoc atticum obtinentes, oro vos supplex obtestorque, vt mei misereamini, neque me sinatis ex huius inimici mei arbitrio aut stare, aut cadere, neque me in pestem immedicabilem coniiciatis. Neque enim merui exsilii poenam huius dare, neque hunc conuenit tantam a me repetere poenam earum iniuriarum, quas ait ille quidem a me tulisse, nullas autem vnquam tulit.

ORATIO QVINTA,

quae est brevis defensio Calliae incerta in causa, forsitan sacrilegii.

Callias alia quapiam de re, non de libertate retinenda, si contenderet, sufficerent mihi ab aliis pro eo dicta. Iam vero turpe mihi videtur esse, hortanti me Calliae atque roganti, homini denique non mihi modo nunc amico, sed et olim cum patre meo coniunctissimo, donec pater in viuis superesset, et qui cum nobis multae intercesserunt rerum contractarum necessitudines, pro virili mea, quoad ius et fas sit, nolle succurrere. Existimabam itaque, Calliam, inquilinum inter nos agentem, ita se gessisse, vt dignus esset ornamento potius aliquo atque emolumento cohonestari, quam ex eiusmodi criminibus tantum in delictum coniici. Verum enim vero mali bonis insidiantes, vitam suspiciosam atque periculosam non minus innocentibus reddunt, quam multarum noxarum reis. Vos autem non decet seruorum orationi fidem adhibere, horum [aduocatorum Calliae] derogare; reputantes, de Callia quidem qui quereretur, neminem vnquam fuisse, neque priuatum hominem, neque honore quopiam fungentem; eumque de ciuitate nostra, in quam fortunarum suarum sedem transfulerit, tam multis

multis esse modis bene meritum, ut sine cuiusquam offensione, atque sine criminatione ad id aetatis pervenerit; hos autem [seruos] homines impuros, quibus uniuersa vita sceleribus cooperta sit, quae molestiis atque cruciatibus multis magnisque corpore tolerandis luerunt, nunc audere libertatis mentionem facere, ad eamque adspirare, quasi praemium egregiae cuiusdam operae a se reipublicae nauatae poscentes. Id quod ego equidem in illis haud quaquam miror. Norunt enim, mendacii conuictos se peiore conditione non futuros, quam haec est, qua nunc sunt; sin autem vobis imponere et verba dare potuerint, tum se malis praesentibus liberos fore. Atqui eiusmodi homines oportet, neque in accusatorum numero haberi idoneorum et fide dignorum; neque in testium. Non hi, quibus in sua de aliis praedicatione magnorum fita spes est compendiorum, sed illi potius ad accusandum testandumque admittendi sunt, qui saluti publicae consulentes atque succurrentes, capita ipsi sua discriminibus obiciunt. Recte vos mihi facturi videmini, si causam hanc non priuatam, sed publicam habeatis, ad salutem omnium, quotquot in ciuitate degunt, pertinentem. Non enim his modo, quorum causa nunc agitur, sunt serui, sed etiam reliquis omnibus; qui serui, in horum [consortium suorum] fortunam intuentes, non iam hoc agent imposterum, neque ita secum instituent, ut bene de dominis merendo libertatem mereantur, sed ut falsa de illis denuntiando.

ORATIO SEXTA,

qua Andocides impietatis reus agitur.

*** **E**quum e marculo fani religatum, quasi restitueret, insecuta nocte rursus inde subtraxit atque abegit. Hic igitur, tanti facinoris reus, genere

nere mortis acerbissimo periit, fame. Quamquam enim multae ei laetaeque dapes apponerentur, teterimus tamen foetor e panibus atque mazis exhalans, eum passus non est appositorum quicquam gustare. Multi nostrum istaec ex hierophanta, cum narraret, audiuerunt. * * * Quapropter aequum esse duco, tum temporis dicta vobis a me, per occasionem Andocidis, in memoriam reuocari, quo homo, qui necessarios amicosque suos indicina sua pessumdederit, sceleris sui conscios et participes eos criminando, non illos solummodo ore suo pessumdederit, sed ipse quoque rursus ab alio quopiam accusatore percussus pessum eat. Neque vobis licet, eiusmodi in causa pronuntiantibus, aut commiseratione Andocidis, aut gratia moueri, qui certi sitis, hominem religionum vtriusque numinis [Cereris et Proserpinae] palam violatarum reum vobis puniendum esse. Iam consentaneum est hoc expectare futurum, ut, qui ipse sibi quisque videtur, idem aliis quoque videatur esse. Fingamus tantisper, exempli causa, Andocidem sententia vestra ab hoc crimine absolutum hinc discedere, ad sortiendum in comitiis nouem Archontum accedere, a sorte regem sacrorum designari. Numquid aliud tum fiet, quam hoc, ut pro vobis sacra faciat, votaue suscipiat e ritu patrio, alia hoc in Eleusinio, alia in fano Cereris apud Eleusinem, et sub tempus Mysteriorum festo praesideat operam dans atque cauens, ut nemo per sacros illos dies quicquam committat nefarium, irreligiosum et sacris inimicum. At quam putatis mentem tum fore mystis, vndique huc congressis, quo sacris occultis initientur, videntibus, qui et cuius sit rex sacrorum, omniumque ab eo impie factorum recordantibus? quam fore caeteris graecis, si qui huc per festi causam conuenerint, siue quod sacrificia suo nomine per dierum festorum opportunitatem offerre, siue quod solummodo sa-

crarum

crarum coere moniarum spectaculis interesse decreuissent. Auctores enim facinorum siue ad laudem, siue ad dedecus insignium, necesse cum sit ab iis inclarescere, non patiuntur scelera, quibus Andocides numina deorum violauit, eum cuiquam, siue foris, siue domi, ignotum esse. Multos praeterea quoque populos in erroribus ille suis exagitauit, Siciliam, Italiam, Peloponnesum, Thessaliam, Hellespontum, Ioniam, Cyprum concitauit, regibus multis blanditus est, quibuscum vsquam locorum congredieretur; praeterquam vni Syracusano Dionysio, qui omnium aut fortunatissimus, aut calidissimus est, eo, quod ex omnibus Andocidis consuetudine visis, ipse solus ab eiusmodi circulatore non deciperetur, hanc artem exercente, ut inimicis quidem nil incommodet, amicis autem malorum det, quam possit plurimum. Quapropter facile factum vobis non erit, si qua in re ei per gratiam contra ius et fas conuiueatis, ut id occultum Graecis maneat. Facere ergo non poteritis, Athenienses, quin, hoc de homine quid statuatis, diligenter atque seuerè deliberetis, qui probe noritis, negatum hoc vobis esse, ut vna legesque patrias et Andocidem tueamini, sed alterutrum esse optandum, ut aut leges aboleatis, aut hominem hunc amoliamini, eo progressum audaciae, ut aiat, in se latam legem iam dudum sublatam esse, sibi que iam licere forum et templa frequentare, verseturque in senatu. Atqui Periclem aiunt aliquando vobis auctorem factum, ut in sacrilegos non solum legibus de iure civili perscriptis, sed illis quoque uteremini, quae literis haud consignatae, custodes atque interpretes habent Eumolpidas, de iure sacro consulentibus respondentes, quas leges ad id diei neminem vnquam valuisse conuellere, neque ausum esse quemquam iis refragari, neque constare a quo profectae sint. tam alta eas esse antiquitate venerabiles. Hoc enim pacto futurum sibi

videri, vt sacrilegi poenas dent, non hominibus modo, sed ipsis quoque diis. Verum Andocides adeo deosque parui facit, eosque, quibus mandatum est violatarum religionum vindicias exsequi, vt priusquam decem plus minus dies in vrbe, reuersus ab exilio, exegisset, causam impietatis ad regem sacrorum deferret, iudicesque sorte consilui curaret; quamuis Andocides esset, hoc est is, qui aduersus deos tam nefanda esset ausus. Archippum, (dicam enim, quo magis animum attendatis) aiebat in Herma sibi gentili et auito nefas patrasse. Archippus contra Hermam illum saluum atque integrum superesse nihilque passum earum contumeliarum, quas Hermae reliqui acceperant. Et nihilominus tamen, vt sibi cum Andocide, homine hoc animo, his moribus praedito, certandum ne esset, vexationem numis datis redemit. Atqui se dignum qui censuit, vt ab alio poenas impietatis repeteret, ab eo alios quoque sceleris eiusdem poenas repetere vtique ius et fas, pietatique erga deos erit consentaneum. Verum graue, aiet, indignumque esse, indicem quidem extrema pati, indicio autem notatos saluo gaudere statu et iure ciuili, perinde vobiscum fruantes iuribus atque honoribus iisdem. Atqui graue qui non erit, eum satis non habere, si causam capitis sui sibi dicere liceat, sed etiam aliorum accusationem defensionis suae admiscere? comparare inter se causas quam plurimum distantes? Nam alios quidem quod rursus ciuitate receperitis, quos sacrilegii reos factos exilio multaueratis, nulla versatur in eo culpa vestra, sed illi deliquerunt, qui vobis reuocationem eorum atque restitutionem in integrum imperarunt, inuitisque extorserunt; quo facto hi cum sacrilegis eiusdem sacrilegii reatu sese ipsi obligarunt. Nunc autem, liberi cum sitis vestraeque spontis et excusso tyrannidis iugo rerum vestrarum arbitri, si nunc vindicias

cias deorum tollatis, culpa iam ipsi vos tenebimini, hi autem, tyranni quondam vestri, extra culpam erunt. Nolite ergo criminationem hanc, et hunc reatum vestris ipsimet manibus ab illorum capitibus in vestra transferre, cum liceat vobis, poena sceleris reo infligenda, infamiamque et piaculum effugere. Praeterea, quos Andocides queritur, vobis exprobens, in urbem reuocatos, vnde ob impietatis crimen exsulatum ire iussi fuissent, hi scelera infitiantur a se commissa esse ea, quorum se delator Andocides insimulasset. Andocides autem ipse sua se confessione reum fecit. Atqui non in aliis solummodo iudiciis, sed in ipso quoque Areopagitico, quod omnium iudiciorum sanctissimum et iuris aequi tenacissimum habetur, quicumque capitale crimen a se admissum fatetur, is statim capite poenas luit. Sin autem infitietur, inquiritur in causae veritatem, et conuictionis per argumenta fidiculae admoventur. quo saepe factum est, vt accusati absoluerentur; qui re diligenter explorata iudicibus nihil deliquisse visi fuissent. Haud conuenit ergo infitiantes crimen cum confitentibus pari conditione habere. Mihi vtique graue accidit indignumque, si committatur vt deorum sit penes nos peior, atque hominum, conditio. Hominis corpus si quis vulnerarit, e. c. caput, aut os, aut manus, aut pedes, illi ius Areopagiticum, titulo vulneris praemeditati, excessum ea ex vrbe, in qua vulneratus rem familiarem habet, imperat; quo si redierit ab exilio, indicatur senatui Areopagitico, qui eum statim morti damnat. deorum autem in simulacra si quis eandem vim atque idem nefas expedierit, eum vos templorum liminibus non arcebitis, sed ad aras accedere inultum finetis? Atqui his prospicere, hos ornare, tueri, demereri, cum decet, tum expedit, a quibus cum spe bonorum impetrandorum proposita, metus quoque malorum accipiendorum

rum immineat. Quid? quod Graecorum multos aiunt Andocidem ob illa tot ab eo sic inter nos impie facta suis templis exclusisse. Vosne ergo, Andocidis iniuriis ipsi laesi, ritus et iura vestra minoris facietis, quam alii faciunt? Tanto est huius Andocidis erga deos impietas, quam Diagorae Melii fuit, atrocior, quod Diagoras in aliena sana ludosque orationis solummodo profanitate grassatus est, Andocides autem facinorum, in sua patria sacra. Oportet itaque, vos, Athenienses, in ciues vestros, circa religiones deorum delinquentes, fernerius, quam in peregrinos, animaduertere. Iniuria enim altera est aduentitia, haec autem domestica. Dedecus hoc stultitiae ad vos ne admittite, vt, cum criminosos impune sinatis abire eos, quos in potestate habeatis, tum, si qui fuga se vestrae animaduersioni subduxerint, eos venemini, atque comprehendere laboretis, talenti praemio per praeconis vocem ei proponendo, si quis impium hominem, aut viuum adhuc et spirantem ad vos adduxerit, aut peremti caput pertulerit. Sin minus, videbimini Graecis vestram erga deos pietatem inanum verborum ludibriis iactare magis, quam rebus ipsis in poenis sacrilegorum exsequenda approbare velle. Neque cauit Andocides, vt intra moenia vrbis patriae impietatis suae offensio subsisteret atque contineretur, sed ad Graecos quoque vniuersos suum deorum contemptum palam iactauit, atque velut insultabundus declarauit, nullum a se deorum numen haberi. Neque enim in terra continente se continuit, tanquam poenas facinorum suorum metuens in vndis se manentes, sed, veluti se fidens, deosque ad ineundum secum certamen prouocans, in mare se demisit, nauiculariae factitandae animum adiecit, nauicularia exercenda mare intutum atque infestum reddidit. Verum deus eum ad locum supplicii tolerandi velut obtorto collo attraxit, quo, per causam mei, ad
loca

loca reuersus criminum commissorum ipsi conscia, meritas tandem poenas daret. Et mox daturum profecto confido. Quod si tamen minus id euenerit, ego equidem haud sim miraturus. Neque enim deus delicta in continenti punire solet. Verumtamen, quamquam hoc, quod vos exercetis, iudicium mere humanum est, hoc est, incerti et fallacis exitus, quippe quod multimodis fraudibus ludi atque peruerti queat, deorum tamen iudicium qui aut falleret, aut perfringeret, nemo vnquam fuit. Id quod ita esse, multis ego e documentis colligo, cernens alios quoque sacrilegiorum reos, quamuis lento, et multo post, at certo tamen et ineuitabili supplicio satisfecisse, et ipsos, et eorum posteros maiorum piacula suis capitibus luentes. Interea deus sceleratis terrores multos atque discrimina multa immittit, per quae factum est, ut impatientes malorum, a quibus liberari gestirent, in mortem ruerent. Deus autem ne mortem quidem vitae infinitis molestiis et cruciatibus exercitae portum aperit, quo confugiat, sed ad Tartara mittit manes defunctos, diutius etiam excrucianos. Longius ne abeam, huius ipsius spectate vitam Andocidis, ex quo sacrilegii se reum fecit, num qua sit alia vita eius similis. Andocides enim, ut e multa arbitraria ob delictum ipsi irrogata in iudicium inductus erat, ipse sese in carcerem compegit, eo, quod ipse sibi sua aestimatione poenam hanc carceris statuisset, nisi seruum tradidisset, quem a se tradi non posse probe norat, utpote sui causa, suorumque scelerum, ne index fieret, interemtum. Atqui fieri qui possit, ut minus videatur mentem eius vitiasse deus atque occoecasse, qui facilius toleratu atque commodius arbitratus sit ipsummet sibi custodiae multam irrogare, quam pecuniariam, pari utramque in partem sorte proposita. Ex illa enim vltro delecta litis aestimatione haesit in vinculis ad an-

num ferme, iisdemque in vinculis necessariorum atque familiarium indicauit nomina, posteaquam ipsi proposita fuisset spes de emerenda per indicium veri immunitate spiritus. Ecquam ei fuisse mentem existimatis, qui extremae turpitudinis subiret flagitium, amicos prodendo, salute ipsius adhuc dubia; deinde vero necidando per indicium suum amicos illos, quos a se summi fieri ait! Videbatur vera indicasse, et carcere emittebatur quidem, sed cum addito interdicto, ut forum ne frequentaret, neque fana deorum; quo nempe ne laesus quidem ab inimicis iniurias vlscisci posset. Atqui, ait, ex quo Atheniensium nomen immortali fama coepit exsplendescere, nemo vnquam ob tale crimen infamia notatus est. Recte vero ait. neque enim fuit vnquam, qui scelera huic paria perpetraret. Horum omnium malorum, ipsi existimate, vtrum causa diis, an casui fortuito, imputanda sit. Emissus carcere, infamiaque notatus, itinere maritimo ad regem Citiensium se contulit, a quo item in carcerem est detrusus, cum is eum in conatu sui prodendi deprehendisset; neque mortis vulgaris eum solummodo metus tum terruit, sed multo etiam magis lentae mortis, multosque per dies et cruciatus quam dirissimos extractae. Iniecta enim ipsi fuerat huiusmodi supplicii formido de se sumendi, ut spiranti adhuc singulos in dies singuli artus decerperentur. Sed istud quoque periculum fuga cum euassisset, domum in naue remigravit sub dominatu CCCCVirorum. Tantum nempe stuporem atque coëcitatem, rerumque omnium obliuionem menti eius obiecerat deus, ut vltro ipse cuperet ad illos ipsos redire, quos iniuriis irritasset. Reuersus sic domum, in vincula datus lorisque sectus, aliisque multis molestiarum et cruciatuum modis exagitatus est; nisi quod extremum non tolerauit supplicium, tandem aliquando rursus emissus. Naue illinc, rursus in Cyprum

prum reuectus, ab Euagora rege, nescio quod ob delictum, nexus est. Inde quoque fuga elapsus, palabatur, quoquo coeca fors deferret patriaeque extorrem, deorumque patriorum exsortem, mox eosdem, ad quos confugisset, rursus relicturus. Ecquae autem sit gratia vitae, cui fatale sit, plurimas atque creberrimas in molestias, velut in scopulos, illisae, nusquam respirare, neque conquiescere? Rursus illinc [e nauigatione, quae ipsi ordine temporum secunda fuit] relatus hanc in urbem Andocides, iam restituta gaudentem libertate [quadringentorum tyrannide sublata] Prytanis largitionibus corrumpit, ut se huc ad concionem producerent, cum eaque agendi veniam darent. Vos autem non solummodo restitutionem in integrum roganti denegastis, sed vrbe quoque eum excedere iussistis, quo iura deorum ipsis confirmastis, leges eas exercendo, quibus illa iura ipsis decreueratis atque receperatis tuenda. Sic nulla virum hanc ciuitas, neque iure gaudens ciuili aequo et omnibus communi, neque parens optimatibus, neque tyrannis seruiens, eum recipere, certis quidem atque stabilibus voluit sedibus, sed ex quo impietate erga deorum numina se polluit, vitam et egit semper, et adhuc agit erraticam, quoquo locorum veniat, ignotis magis fidens, quam familiari usu cognitis. Hos enim fraudibus circumuenire solet, iniuriisque lacessere. Nunc, id quod nouissimum est, iterum domum reuersus bis intra anni eiusdem spatium, illegitimi in urbem patriam et a legibus interdicti reditus reus factus, corpus quidem suum videt carceri paene perpetuo obnoxium, fortunas autem a certaminum forensium sibi adeundorum crebritate atque magnitudine indies decrescientes. Atqui fortunas suas inter inimicos atque rabulas qui diribat, is vere dicatur ipse sibi vitam facere haud vitalem. Verum hanc ut ipse sibi pestem velut meditando excogitaret, atque

consciberet Andocides, non eo deus ipsum induxit, quo saluum et sospitem conseruaret, sed quo poenis sacrilegiorum ab eo commissorum olim aliquando exigendis reseruaret. Denique ultro ipse semet nunc vestras in manus tradidit, vestroque permisit arbitrio, non quo nullius sibi culpae conscius esset, sed a diuina quadam necessitate velut verberatus. Quare vestrum esse quemquam, Athenienses, ita me dius fidius, haud conuenit, siue senior est, siue iunior, qui, seruatum tot e periculis cernens Andocidem, cui tot scelerum sit conscius, ideo ad contemptum numinis deorum impellatur. Cogitato potius, dimidio breuius vitae stadium placide et iucunde decurri satius esse, quam duplo longius in perpetuis molestiis atque aegritudinibus extrahi. Quale quid huic Andocidi contigit. At ille nihilominus tamen eo processit audaciae, ut remp. suis manibus euersum atque perditum eat. Res agit ciuiles, concionatur, alios increpat honoribus fungentes, alios honorum candidatos censurae suae seueritate excludit; in senatum irrumpens, de sacrificiis, de supplicationibus, de votis publice concipiendis, de oraculis deorum consulendis atque interpretandis, auctor fit sententiarum. Atqui obsecundantes huic vos ecquinam vni deorum speratis rem gratam facturos? Nolim enim vos opinari, iudices, si vos facinora conscelerati huius hominis obliuisci velitis, ideo deos quoque oblituros esse. Non autem satis habet, domi aetatem degere tranquillo et obscuro in otio, id quod eum satis habere decebat, quem conscientia tot scelerum perculisset; sed in luce reip. versari vult, tanquam qui piaculi auctores exploratos indicasset. Haec agitat consilia, ita se parat, haec sibi conscribit auxilia, ut plus aliis in rep. valeat, quasi non per vestram clementiam negotiorumque, quibus septi estis, spissitatem factum sit, ut vos de eo puniendo adhucdum cogitare

gitare minus possitis, tametsi nouis vos nunc haud obscure laesit offensionibus. At enimuero, qua eum oratione hac reum peragam, eadem effecturum me spero, vt damnetur, poenasque dudum meritas iam tandem aliquando persoluat. Nitetur item hac excusatione. Video enim necesse mihi esse, vt omnia vos doceam, quae hic sui purgandi causa profert. quo vos, peraudita vtrinque causa, certius et aequius pronuncietis. Persuadere nimirum vobis vult magna a se in remp. ornamenta collata esse, eo, quod, noxios indicando, illis vos terroribus illoque aestu, quo tum temporis iactabamini, liberarit. Ecquis autem tantorum erat malorum concitator? Non hic ipse, ea patrando, quae patrauit? Ergone meriti quidem huic habenda erit et referenda gratia, vt indici, cuius ipsi gratiam meriti abunde retulistis decernenda delicti venia et spiritus immunitate: tumultus autem illius, illarumque sollicitudinum culpa in vos, qui in sceleratos inquisueritis, erit conferenda? Neutiquam. Plane contra. Ciuitatem ab hoc conturbatam vos rursus sedauistis. Sed hoc quoque eum audio pro se dicturum, pacta a vobis cum Lacedaemoniis et inter vosmet inita, nil minus ad se quoque, quam ad alios quoscunque Athenienses, pertinere, speratque se consecuturum, vt hoc tam specioso praetextu decepti vestrum permulti se absoluant, metuque constricti, ne, excludendo ipsum fructu patetorum illorum, pacta violentur. Planum itaque faciam, Andocidi cum pactis illis nil quicquam commune esse, neque his, quae cum Lacedaemoniis pepigimus, neque illis alteris, quae redeuntes domum e Piraeo ciues cum parte ciuium ea, quae sub XXX virorum dominatu in vrbe manserat, pepigerunt. Neque enim a nostrum quoquam, tot numero cum simus, eadem commissa sunt crimina, atque ab Andocide. me miserum! eadem enimuero? ne similia quidem.

Quod si esset, posset Andocides nonnulla aequi specie communionem illorum pactorum fructumque postulare videri. Verum, ita me Iupiter amet, neque propter Andocidem inter nos dissensimus, neque prius nobiscum in gratiam redire recusauimus, quam nominatim de Andocide in pristina iura restituendo et ad participationem pactorum admittendo cautum esset. Non enim vnius hominis, sed nostra causa, quotquot sumus, e Piraeo et Vrbe cuncti, pacta inita et iurisiurandi religione sancita sunt. Foret utique indignum, si nos, propter Andocidis peregrino in solo errores, ipsi rerum omnium egentes, operam dedissemus, ut crimina eius expungerentur. Verumtamen Lacedaemonii profecto in pactis nobiscum contractis Andocidi prospexerunt? Qua re? ea nempe re, quod ab eo beneficio, nescio quo, essent ornati? — Nequaquam. At vos tamen illis in pactis, quae vos mutua ciues cum ciuibus stipulati estis, Andocidis eommodis consulistis? Ecquodnam ob meritum? Num, quod saepe caput pro republica periculis obiecit? Non est, Athenienses, haec vera et firma excusatio, neque committendum vobis est, ut eiusmodi offuciis decipiamini. Neque pactorum rescissio in hoc cernitur, ut Andocides delictorum suorum a priuato commissorum poenas persolvere cogatur, sed in isto, si quis ob publicas calamitates priuatim quemquam vlciscatur. Sed vereor, ne Andocides accusationes a Cephisio accusatore in se coniectas, in ipsum retorqueat. Et habeat utique in hunc quidem quod dicat. oportet enim verum fateri. At vos tamen, iudices, profecto non poteritis eadem sententia et defensorem et accusatorem condemnare; sed iam quidem hoc de Andocide vera vos et aequa conuenit decernere. Cephisio autem, aut si quos nostrum alios praeterea Andocides nunc perstringat, suum cuique tempus defensionis postmodum

modum veniet. Nolite ergo, si quibus aliis succenseatis, in eosque animaduersionem expediatis, ideo hunc absolueret, delicti conuictum. Verumtamen indicem se fuisse iactabit, atque, si sponsa indicii mercede ipse fraudetur, verendum esse, ne, qui impofterum indicare clandestina crimina velit, nemo sit futurus. Atqui tulit Andocides hanc indicii sui mercedem et habet, spiritum, quem indicio suo saluum a vobis meruit, aliis per idem indicium extrema passis supplicia. Salutem ergo vobis debet, mala autem, quibus nunc septus tenetur, et discrimina, in quibus aestuat, ipse sibi eo circumposuit, quod scita de se publica auctoritate fixa conditionesque, sub quibus immunitatem adeptus fuerat, migravit. Non armandi a vobis sunt indices licentia, post indicium nouis delictis vetusta exaggerandi. Sufficiunt vetusta, in quibus eos par est insistere. Noua si quae accefferint, ea puniri conuenit. Et reliqui quidem indices, si qui turpium criminum, ergo comprehensi, ipsi sese indicarint, nondum conuicti, neque vi argumentorum, minisue, aut apparatu tormentorum ad confessionem veri adacti, vtcunque sint alias bruti et immanes, hoc vnum tamen sapiunt, si quos laeserint, ex eorum conspectu procul secedendum esse, neque amplius incommodandum. Recte enim vero sapiunt, existimantes, vbicunque locorum procul Athenis agant, ibi licere sibi saluis et a poena tutis atque cum dignitate quadam viuere, vt, quibus ignoti sint, iis viri boni et honesti videantur, et nunquam infamia notati, sed integro gaudentes statu et iure ciuili. Sin autem domi maneant, non posse facere, quo minus homines impuri et conscelerati habeantur. Batrachus quidem, praeter hunc vnum Andocidem, reliquorum omnium sine controuerfia homo impurissimus, tametsi pactis conclusus esset illis, quae vos cum Eleusinis iustis, metu

tu tamen eorum, quos antea, triginta viris adhuc ob-
tinentibus, indicinam facitans, offendisset atque lae-
sisset, apud alios commorari duxit satius. Andocides
autem, hunc Batrachum importunitate superat. Fre-
quentat enim templa deorum, versaturque in oculis
eorum, quos foedis modis dehonestarat; quo testa-
tum ad omnes facit, se numina deorum minoris etiam
facere, quam Batrachus homines fecit. Batracho igi-
tur ipso qui homo impurior est, idemque tardior et
importunior, eum utique decebat secum habitare, quie-
tum se continere, latitare, satis habentem, quod sal-
uum beneficio vestro spiritum haberet, eaque felici-
tate, perinde immerita atque insperata, perfruentem,
ut nihil amplius cuperet. Age, consideremus, ecquid
tandem spectantes vos oporteat Andocidem absolueret
hoccine, quod vir fortis et miles strenuus sit? Atqui
pedem vrbe nunquam, in castra iturus, extulit; nun-
quam militia functus est, neque equestri, neque pede-
stri in graui armatura; nunquam in classe munia obiit,
neque trierarchi, neque militis classarii, neque ante
calamitatem, qua perculsa iacuit respublica, neque post
eam, quamquam annis quadraginta iam maior. Alii
quidem exilium tolerantes a legibus irrogatum, ni-
hilominus tamen in classe vestra, belli molestias in Hel-
lesponto exantlante, muniis functi sunt vna vobiscum
trierarchalibus. quo loco recordari vos velim, quantis
e malis, quam diroque e bello ipsosque vosmet, et
republicam emoliti sitis, cum multis illis durisque
laboribus, quos corporibus ipsimet vestris exantlau-
istis, tum ingente illa aeris vi, quod aes publiceque
priuatimque impendistis, iactura denique illa lamenta-
bili virorum fortissimorum, quos illo in bello caesos
contumulastis. Andocides autem, tametsi ab his omni-
bus malis intactus, nullam suam operam oppressae
patriae vindicandae contulit, nihilominus tamen nunc
audet

audet publicorum bonorum communionem ea in rep. poscere, quam ipse sacrilegio polluit. Verumtamen, diuitiis nempe suis, indeque parta potentia, contractisque cum regibus atque tyrannis extraneis amicitiiis atque hospitiiis, quae nunc, vestrorum morum animorumque gnarus, iactabit, res vestras iacentes releuauit? Ecquanam in re? ecqua ab eo ad vos profecta est contributio, cuius fructuin nunc a vestra eum referre clementia oporteat? Rempublicam cernens saeua oppressam procella, ne lucri quidem spe illectus est ad opem frumentariam patriae afferendam, ea in naue, qua per maria agitanda quaestum exerce-ret nauicularium; sed inquilini quidem atque hospites vrbis nostrae, contestandi ergo grati memorisque animi, veniam inter nos commorandi, hospitiique liberalitatem compensabant eo, quod ciuitatem annonis vndique conuectandis atque importandis recrearent: tu autem, Andocide, ecquod tandem tuae erga patriam voluntatis edidisti documentum? quodnam in eam contulisti beneficium? quonam tu nouo benefacto pristina tua meleficia reprehendisti atque emenda-isti? quamnam nutritionis mercedem almae huic matri nobis communi rependisti? Mementote, Athenienses, mementote Andocidis facinorum. recordamini religionum augustissimi diei festi, cuius ergo quam plurimi vos summi faciunt. Verum estis nempe vos ab huius hominis crebritate atque immanitate facinorum ita animis deiectioni atque fracti, vt oculos contra attollere, vt hiscere, minus audeatis. ita sensus vobis ex eorum, quae vidistis atque audistis, cum acerbitate, tam assiduitate, occalluerunt, vt atrocissima quaeque vos iam nil moueant, sed pro leuibus et contemnendis dissimulatione transmittatis. Verumtamen attendite nunc dicendis animum. Opinamini vos oculis mentis cernere furores Andocidis. Quod si facietis, melius

melius iudicabitis. Indutus hic stola sacerdotali, assumulans histrionico mimo coerimōnias, ostentauit non initiatis, quae videre nefas est, et carmina coerimōniis consecrata, profanis auribus interdicta, clara voce vulgo recitauit; et quos deos in numero deorum habendos diuinisque honoribus prosequendos vobis ritu patrio et lege publica proposuistis, quos nos religiose colimus, quibus puri castique hostias caedimus, quibus supplicamus, eorum Andocides simulacra mutilauit. Quod expiaturi sacrilegium sacerdotes vtriusque sexus, ad occasum conuersi, diris deuouerunt sacrilegum, pannosque puniceos succusserunt, prout antiquo et primigenio ritu sancitum est. Ipse hic scelus suum falsus est. Et nihilominus tamen legem a vobis latam, qua iussus fuit, ceu homo impurus et piacularis, a sacris et sanis deorum se abstinere, transgressus, furiose perruptis hisce repagulis omnibus, in ciuitatem nostram per vim irrupit, illis in aris litauit, quibus interdictum ei erat, illis se sacris obtulit, quae furore suo conspurcauerat, ingressus est in Eleulinium, pollutas manus sacro illic aquiminali perluit. Ecquem istaec tolerare oportebit? ecquem decebit amicum, quem cognatum, quem iudicem, hoc vtentem familiariter, occulta suffragii gratia deorum sibi apertam indignationem consciscere? Nunc vos decet ita animum inducere, vt statuatis, hoc Andocide puniendo et de medio tollendo futurum, vt ciuitatem vniuersam purgetis, illaque in vno omnia exsequamini, quae raritate exercitationis, et appellationum diritate horribilia, prouerbiorum ad modum, in ore vulgi versantur, scil. ἀράν ἀπάγεσθαι, et ἀποδιοπομπῆσθαι, et Φαρμακὸν ἀποπέμπεσθαι, et ἀλιτῆρῃ ἀπαλλάττεσθαι. Quae enim modo appellauit execranda, eorum est Andocides quodcunque vis. ἀρά, ἀποδιοπόμπιμος, Φαρμακὸς, ἀλιτῆρῆος. Dioclis hierophantæ, qui nobis

auus fuit, dictum memorabile celare vos nolo. Nam ad rem praesentem facit. Deliberantibus ille vobis aliquando, quid in hominem Megarensē, sacrilegii reum factum, esset statuendum. huiusmodi factus est sententiae auctor. Volentibus enim aliis hominem confestim indicta causa occidi, intercessit Diocles, rem iudicio committendam esse ratus, hominum causa, quo reliqui, coram ipsis in foro agitata causa, melius imposterum sapere discerent. Diis autem quo satisfaceret, iudices ita paratos ad sedendum conuenire hortabatur, ut domo quisque secum afferret probe consultum atque decretum, quae hominem pati de diis ita meritum fas esset. Bene itaque gnari vos, Athenienses, in hac Andocidis causa, quae sint vestrae partes, ne committite, ut ab eius strophis circumueniamini. Hominem tenetis sacrilegii conuictum. vidistis, audistis eius scelera. prouolutus ad genua vestra supplicabit. procul habete misericordiam; qua digni sunt iusfontes plectendi; indigni, si qui pro meritis extrema tolerant supplicia.

ORATIO SEPTIMA,

quae est aduersus Nicomachum purgatio sacrilegii in olea sacra infimulati.

Olim equidem opinabar, Senatores [Areopagitae] volenti cuique licere otium a litibus atque molestiis forensibus agere. Nunc autem in criminationes incurri tam inexpectatas, in hominesque tam improbos, ut necesse mihi videatur esse, ut, si fieri possit, ipsi adeo nondum in lucem editi discrimina sibi ab illis imminetia exhorrescant. Nam per hoc hominum genus discrimina capitalia cum iusfontibus perinde atque cum consceleratissimis communicantur. Coniectus utique sum in certamen spissum et inexplicabile. Olim infimulabar oleam humo eruisse. Cuius rei

rei explorandae causa cum accusatores ad redemptores vectigalium adissent ex oleis publicis redeuntium, cernentes, hac quidem via sibi aditum ad me praeclusum esse, omnique me culpa vacare, nunc me calumniantur Secum excidisse [h. e. vietum et effoetum oleae truncum, Mineruae quondam consecratae,] sperantes hoc modo futurum, ut impeditissimam in causam me implicent, licentiamque de me quicquid velint comminiscendi adipiscantur. Sic factum est, ut necesse nunc habeam aduersus criminationes falsas ab insidiatore capitis mei temere confictas pugnare, easque dum contendam coram vobis, Senatores, diluere, qui mihi hac in causa ius dicturi sitis, de patria fortunisque meis omnibus periclitari. Verumtamen ego nihilominus conabor vos omnem rem a principio inde docere. Erat nempe fundus hic quondam Pisandri. Cuius bona cum essent publicata, Apollodorus Megarensis eum, a populo dono nactus, aliquandiu ipse per se excoluit; postmodum autem paulo ante tyrannidem XXX viro- rum Anticli vendidit. Anticles colendum nescio cui elocauit. Restituta pace eum ego ab Anticle emi. Iam me decet planum vobis facere, Senatores, quo tempore dominus fundi factus ego sum, eo neque oleam, neque Secum ibi vllum fuisse. Anterioris enim temporis ob delicta, si quae intercesserint, arbitror haud aequum esse me mulctari; etiamsi oleae olim ibi fuissent, nunc desideratae. Nam si per me sublatae illae non sunt, haud conuenit infontem me pro fonte plecti. Bellum nempe, ut alia nobis mala quam plurima consciiuit, ita in causa quoque fuit, ut cum procul ab vrbe dissita a Lacedaemoniis euastarentur, tum propiora ab amicis differrentur. Aequum ergo qui erit, clades reipublicae tum illatas me nunc luere. praesertim cum fundus hic, aerario addictus, toto triennio, et ultra, tenente bello, venalis pependerit. Quare mi-
randum

randum non est, tum fuisse, qui oleas sacras extirparent, quum ipsi nos nostra priuata tueri non possemus. Quotquot vestrum, Senatores, operam imprimis rei rusticae dant, nostis multa loca tum temporis priuatisque publicisque oliuetis obsita fuisse, quae nunc sunt extirpata, agrique eorum ipsorum denudati, qui iidem eorum domini in belloque et in pace essent. Vos autem huius rei poenas ab illis nullas repetitis, quoniam non ipsi, sed alii, extirparunt. Atqui, si vos culpa eximitis eos, si qui per immemorabile tempus possederunt, multo magis conuenit impunes eos esse, si qui fundos a vestrum quopiam post restitutam demum pacem emerint. Verumenimvero, vetustioribus quidem illis de rebus multa dicere cum habeam, arbitror tamen iam dicta sufficere. Ex quo autem ego fundum a me emptum in manum potestatemque meam a priore domino traditum accepi, vix interiectis quinque diebus post elocatum Callistrato permisi, Pythodoro archonte. Callistratus hic biennio coluit eum fundum, in quo conspicuam neque priuatam vllam oleam, neque publicam, neque Secum a me sibi tradita suscepisset. Tertio anno colendum conduxit Demetrius hic, quem coram vobis exhibeo, et per annum coluit. Quarto elocauit Alcias, Antisthenis libertus, qui Alcias, triennium est, ex quo vita decessit. Etiam hic Alcias iisdem conditionibus conduxerat, atque superiores. Adestote testes. *Testes.* Exaeto tempore, ad quod Alcias culturam fundi mei sibi depactus mercede condita fuerat, ipse ego eum nunc colo. Accusator autem ait, archonte Lysiade Secum a me extirpatum esse. Atqui, quos testes coram vobis exhibui, hi negant eo in fundo Secum esse, quem a me mercede conductum multis annis ipsi coluissent, Ecqui autem quis liquidius, quam sic, doceat, accusatorem aperte mentiri? Fieri enim nequit, vt quae

antea in fundo nulla fuerint, ea posterior dominus illic eliminat. Quotquot olim, Senatores, sollertem me diligentemque dicerent, et circumspēctum cautumque, temere nihil agentem, iis succensebam, ut eas in me laudes conferentibus, quas cum intelligerem mihi debere inesse, tum nullas penes me reperirem, conscientiam meam excutiens. Iam vero vos quoque peruelim pariter ita de me sentire, ut nulli dubitetis, si tale quid vnquam ausus sim, ea me fuisse prudentia atque circumspēctione, ut, antequam facinus exsequerem, dispicerem mecum, ecquod compendium exstirpationis oleae mihi esset allatura, et quodnam rursus damnum creatura; et facinus si maneret occultum, quae ex eo essem malis artibus aucupaturus commoda, et contra deprehensus, quas vobis essem poenas daturus. Nam talia patrant omnes, non petulantia, neque superbia incitati, sed lucro illecti patrant. Et ut vos par est, Senatores, ab hac parte rem intueri atque perpendere, ita accusatores quoque decet criminationibus suis ex eo fidem adstruere, ut doceant, quodnam emolumentum ex inculatis facinoribus ad reos peruenire potuerit. Huic autem accusatori meo non admodum facile factum videtur fore, ut doceat, siue a paupertate me adactum eiusmodi facinori animum manumque adiecisse, siue Secum fundo nocuisse, siue vineis incommodasse, siue ita prope domui assitum fuisse, ut luminibus officeret, siue me periculorum ignarum fuisse eorum, quae tale quid ausum a vobis essent mansura. Ipsemet enim ego contra multas mihi videor proferre posse magnasque noxas, quas eiusmodi facinore committendo ipse mihi sim contracturus. Ego videlicet tam stultus sim, primum quidem, ut de die Secum exstirpem; quasi facinus id sit eiusmodi, quod non oporteat omnes celare, sed potius ad Atheniensium omnium prodere conscientiam. Tum, si turpe solummodo fuisset facinus, facile forsitan

euenisset, vt vnus et alter praetereuntium id neglectu transmitteret. Iam vero non turpitudinis, sed grauissimorum damnorum periculo me exposuissem. Ecqui ergo non fuisset mortalium omnium infelicissimus atque miserrimus, si quid eiusmodi commissem, per quod seruos meos imposterum tota mea vita, non seruos mihi, sed dominos essem habiturus, vtpote tanti facinoris mihi conscios, vt, quamuis atrocita in me delinquerent, ego tamen poenas repetere nullo modo possem. Probe enim ego id quidem profecto tenuissem, penes ipsos futurum esse, vt meque vlciscerentur, seque, indicando scelere meo, in libertatem vindicarent. At fac tamen, si vis, reuerentiae mancipiorum in mentem mihi non venisse. ecqui tamen tot conductorum conscientiam non reformidare poteram? quorum nullus est, quem scelus meum fugere potuisset. Egone Secum, minimi lucelli ergo, tollere sim ausus, tum nulla proposita temporis praescriptione, sed necessitate causae dicendae quamuis diuturno tempore post aequaliter impendente; denique, cum omnium, qui fundum hunc vnquam a me conductum arassent, pariter interesset, Secum saluum esse, vt si quis esset, qui ipsorum aliquem temeratae in hoc genere religionis incusaret, is incusatus eum edere posset, ad eumque causam referre, cui Secum vna cum fundo tradidisset. Iam vero constat ex eorum testimonio, vt me hi omnes absoluunt, ita ipsos suomet testimonio, si quidem id mendax sit, communioni culpae seimet innectere. At fac tamen, apud hos gratia, precibus, pollicitationibus, blandinentis, minis, quibuscunque tandem malis artibus, tantum me valuisse, vt eos in scelerisque mei discriminisque societatem pertraherem. Ecqui tamen tandem via publica praetereuntes vicinosque omnes mihi conciliare silentioque deuincire poteram, qui vicini non eorum solummodo, quae palam fiunt, vicinis sunt conscii, sed clandestina quo-

que nostra coepta, quae sedulo cauemus, ut nemini innotescant, curiosi rimantur et indagant? Horum ergo vicinorum, ut alii mei studiosi erant, ita rursus alii similitates mecum gerebant, et super iure possessionum mearum mecum contendebant. Hos itaque debebat accusator earum criminationum, quibus me petit, testes producere, non autem tam aperta mendacia tam impudenter atque proterue proiicere, cuiusmodi haec sunt. Adstitisse nempe me seruis ait stipites contruncantibus, actorique bouum tigna plaustro imposita auehenti. Atqui tum, Nicomache, tum debueras praetereuntes antestari, factumque diuulgare. Sic agendo et defensionem mihi nullam fecisses reliquam, et ipse tute, siue priuatas mecum exsequeris similitates, vltus me esses, siue remp. promereri studeres, ita me reum conuictum dedisses, ut calumniae infamiam effugisses. aut si me numis emungere velles, mercedem silentii tulisses longe amplissimam. Nam si res depudata fuisset, atque in ora hominum didita, nullam mihi duxissem aliam superesse salutis viam praeter hanc, ut auro te placarem, atque os tibi obturarem. Horum omnium cum tu nihil quicquam feceris, postulas tamen, ut iudices vanitati tuarum criminationum tantum deferant, ut me condemnent tibi tradant discerpendum. Quereris, in rep. tantum me potentia, diuitiis, largitionibus praepollere, ut nemo tibi, neque velit, neque audeat, testimonii operam nauare. Atqui, si me conspicatus sacram oleam extirpantem, aut ipsos nouem Archontas, aut alios quoscumque senatui Areopagitico adscriptos, in rem praesentem duxisses, nullis tibi testibus aliis opus fuisset. Sic enim hi, te vera loqui, tibi fuissent consci, qui ipsi causam diiudicaturi essent. Miserrimo vtique atque iniquissimo sum loco conclusus. Testes quidem si praestaret, postularet nempe fidem illis haberi.

beri. Nunc autem hoc ipsum adeo quoque, quod testibus caret, contendit obesse mihi debere. Id quod ego equidem haud miror. Artem enim qui iugiter facit calumniatoriam, is nunquam ab eiusmodi quidem cauillationibus desertus erit, etiam si sit a testibus. Ego vero vos ab isto aequum censeo dissentire. Nostis enim multas esse oleasque, et tabernas [vel vstrinas] oleo excoquendo comparatas, in reliquis, quae in Pedio mihi sunt, villis. quas oleas interuertere, et extirpare et solum earum aratro frangere, si iuisset, hoc licuisset securus, quo id factum poterat in ista olearum multitudine facilius occultari. Ego vero tanti illas facio, quanti reliquam meam substantiam, existimans, de ambabus [h. e. et illis de villis atque oliuetis, quae mihi sunt in Pedio, et de his, quae sunt propè urbem] siue conseruandis, siue amittendis, aequale certamen esse propositum. Produxi ad vos paulo ante alios innocentiae meae testes. Nunc vosmet ipsos praestabo mihi testes; qui non solum quotannis semel rei saltuariae cognitores nobis delegare soleatis, e collegio vestro deputatos, verum etiam mense quoque euoluto in reditus saltuum inquiratis, eorumque rationes a redemptoribus vectigalium publicorum exigatis. quorum omnium nunquam quisquam fuit, qui me eo nomine, quod solum oliueto consecratum ararem, multasset. Atqui is ego utique non sum, qui, minuta cum damna tam sedulo caueam, tum discrimina libertatis cum seruitute mutandae pensi sicut faciam. Densa illa oliueta, in quibus maiori etiam cum impunitate, si libuisset delinquere, licuisset, tam studiose colo, et orno, noxamque ab iis omnem arceo, atque palam et in confesso est me facere: super illa vero vna olea publica, quam si extirpasssem, facere nullo modo potuissem, ut facinus occultum maneret, super illa ego commisi scilicet, ut necesse haberem iudicii discrimen subire!

D d 3

Porro,

Porro; si libuisset vnquam facere, non nunc secissem, sed dudum ante. Rogo enim vos, senatores, vtrum mihi expediebat magis, in rep. libera peccare, an in oppressa a triginta tyrannis? Quod ego dictum ita nolim accipi, ac si illis dominantibus multum potuissem, nunc iaceam, inuidia atque contemptu percussus; sed eo, quo significem, peccandi tum fuisse, quam nunc est, maiorem licentiam, si quis esset, quem iuuaret peccare. Iam, id quod inter omnes constat, illa dira et calamitosa tempestate neque tale quicquam designaui, neque vllum aliud malum reip. dedi. Ecqui ergo, nisi omnium mortalium ipse mihimet fui inimicissimus, inducere animum ad oleam exstirpandam potui, vobis tam acres agentibus custodias, eo e fundo, in quo proflare negat accusator vllam aliam arborem, praeter quam truncum effoetum oleae sacrae; quem via publica in orbem ambiat, et domicilia vicinorum vtrunque opposita praecingant, et, septo quod careat, vndique conspicuum. Quae cum ita sint, ecquis vnus omnium ausus sit negotio tum arduo manum admouere? Per mihi quidem accidit indignum et haud ferendum, a vobis quidem, publice qui sitis olearum publicarum constitui custodes atque vindices perpetui, me nunquam neque multatum esse, quasi solum consecratum arassem, neque de oleis exstirpatis in periculum causae capitalis coniectum: hunc autem Nicomachum, qui neque in propinquo aret, neque a rep. ad hanc prouinciam curandam delegatus sit, neque id aetatis agat, vt harum rerum quicquam scire possit, tamen nomen meum detulisse, et in tabulis publicis consignari curasse, quasi oleam sacram de medio sustulissem. Oro itaque vos, senatores, atque obtestor, vt maiorem huiusmodi commentis adhibere fidem, quam factorum testimonio, nolitis, neque aures vestras inimicorum meorum mendaciis praebeatis obtundendas

iis de

iis de rebus, quas fecius esse, atque illi aiunt, ipsi vos mihi conscii estis. Facietis autem hoc, quod vos rogo, cum et ex hac oratione mea, et e reliqua mea vita ciuili mores meos spectabitis. Imperata enim mihi atque demandata omnia libentius atque promptius exsecutus sum, et exsequor, quam si a rep. coactus essem. Siue enim praefectum nauis in classe vestra ago, siue contributiones dependo, siue choris in ludis tripudiantibus praesum, siue aliud quodcunque munus edo, tanta partes meas gero cum liberalitate atque magnificentia, vt ciuium nemo vnus sit omnium, qui sumtum prodigalitate me superet. Quamquam si non, vt feci, splendide lauteque, sed parce solummodo tenuiterque haec fecissem, non haberem quod de exilio aut de fortunis periclitarer, et in re versarer ampliore, honestis modis parta, vitamque agerem discriminum exsortem. Ea autem patrando, quorum iste me insinulat, non modo nihil lucratus essem, sed etiam caput ipse meum in periculum dedissem. Atqui vos omnes sine dubio fateamini, mecum consentientes, aequius esse, magnis de rebus vt grauioribus concedatur argumentis, quam leuioribus, eaque vt habeantur probabiliora, quae testimonium vniuersae consentientis ciuitatis confirmat, quam ea, quae vna huius accusatoris improbitas iactat. Sed supersunt adhuc alia momenta, senatores, quae a vobis ponderari velim. Adscitis enim testibus ad eum cum adissem, declarauim, omnes adhuc mihi superesse seruos, quos tum in potestate habuissem, cum praedium hoc a priore domino recens emtum suscepissem; paratumque me esse tormentis, si quem eorum vellet, tradere; quod sperarem sic futurum, vt vis veritatis e scrutinio meorum coeporum emicans istius commenta obrueret atque deleteret. Iste autem recusauis, praetexens, fidendum nihil esse mancipiis. Foret vtique, mea quidem senten-

tia, res abhorrens, eosdem seruos, suis in causis tormentorum esse tam impatientes, ut ipsi sese indicent, tametsi probe sciant, extrema quaeque sibi tum toleranda esse; rursus autem, in causis dominorum, quibus natura sunt infestissimi, eosdem tormentorum esse tam patientes, ut extrema quaeque perpeti malint, quam eos proderet, quibus prodendis liberationem a malis praesentibus consequi possint. Constat, ni fallor, senatores, si Nicomacho mancipia mea deposcendi denegassem, futurum fuisse, ut vobis viderer sceleris mei mihi conscius esse. Rursus itaque de isto, qui, dedente me, seruos accipere recusavit, id idem suspicari vos aequum censeo, praesertim in disparitate periculi nostri. De me enim si quid illi torti secius efferrent, ne hircere quidem mihi liceret. Iste autem, seruis eorum, quae vult, nihil affirmantibus, nulli est mulctae obnoxius. Quocirca multo istum magis decebat oblatos a me seruos accipere, quam me offerre. Ego itaque eo studii, et promptitudinis, et conscientia recte factorum enatae, processu, quod existimarem mihi expedire, ut vos et e tormentis, et e testibus, et ex argumentis atque indiciis ratiocinando ex ipsa re collectis, rei veram rationem cognosceretis. Vos autem, senatores, decet vobiscum deliberare atque constituere, utri fide sint digniores, hinc, quibus permulti testimonium perhibuerint, an, quem testimonio adiuuare nemo ausus sit; et utrum verosimilius sit hunc mentiri, quem nulla mendacii poena maneat, an me tanto proposito periculo tantum facinus patrasse; denique utrum studio bene de patria merendi accensus Nicomachus, an libidine magis calumniandi actus, accusatorem egisse videatur. Ego equidem nullus dubito, vos ita pronuntiuros esse, Nicomachum, ab inimicis meis inductum hoc certamen instituisse, non quo consideret, facturum se, ut sacrilegii reum me perageret,

geret, sed quo mercedulam a me speraret extorsurum. Huiusmodi enim criminationes quo sunt et ad intorquendum facillimae, et ad depellendum difficillimae, hoc eas maxime nemo non defugit. Ego vero, senatores, indignum mea persona duxi telum istud hoc artificio eludere atque auertere; sed, ut iste me incusauit, statim vestrae me potestati arbitrioque vestro commisi, et huius quidem discriminis causa cum inimicorum nullo in gratiam redii, tametsi mihi illi sunt tam infesti, ut libentius me probris insectentur, quam ipsi sese laudent, id quod faciunt quam libentissime; et tam iidem ignaui atque imbelles, ut aperte me adoriri atque iniuria laedere nullus eorum adhucdum sit ausus, huiusmodi autem rabulas mihi immittant, quibus vos, aequum si faciatis, fidem derogabitis. Forem enim hominum omnium miserrimus, si exilio contra ius et fas multarer, qui sim sine liberis, ex vniuersa gente mea solus adhuc superstes; quo fieret, ut domus mea desolaretur, [h. e. stirps deficeret.] porro, si mater mihi derelinquenda esset atque destituenda rerum omnium inops; si turpissimis criminibus infamatus huiusmodi patria exciderem, tam illustri, tam mihi cara, pro cuius ego salute tot pugnas terraeque marique depugnauerim, et cuius in vtraque fortuna, tam in libertate, quam paucorum sub dominatu, pudentem me moderatumque gesserim. Verum enimvero, senatores, haud scio, an locus hic ad vos istaec iactandi minus sit conueniens. Quapropter, in quibus causae cardo vertitur, paucis ea verbis complexus dicendi finem faciam. Planum vobis feci, Secum in praedio nullum fuisse, testes ei rei confirmandae produxi, documenta attuli. quae vos decet memori tenentes mente, causam disceptare, et aequum existimare, hunc a vobis interrogari, quam ob rem, cuius me sceleris conuincere, recente adhuc et flagrante delicto, potuisset, eius

me nunc, tanto tempore post, in certamen coniecerit, laboretque, a testibus destitutus, fidem vestram suae orationis praesigiis furari, cum potuisset scelus meum rebus ipsis euictum dare; item cur, quos ego seruos meos omnes, illos ipsos adeo, quos ipse ait scelerari, cum patraretur, interfuisse, ad tormenta dedendos obtulerim, eos ipse accipere recusauerit.

ORATIO OCTAVA,

quae est expositulatio cum familiaribus de maledictis, et amicitiae renunciatio.

Oportunum mihi videor tempus nunc esse nactus, iis de rebus disserendi, de quibus animi mei sensus iam dudum gestio expromere. Absentibus enim iis, quos incuso, adsunt, coram quibus queri iuuat de auctoribus iniuriae. quanquam multo mihi maior est ad praesentes contentio. [h. e. magis mea refert, et in hoc acrius contendo, ut coronae causam meam approbem, quam absentibus.] Nam istos quidem, absentes, pensi non facturos autumo, si familiaribus parum familiares videantur. Nam si vnquam studuissent amicis placere, fidemque iis atque voluntatem suam, ut par erat, approbare, nunquam commisissent, ut me laederent. His autem eam de me iniicere velim estimationem, ut, cum nulla istos iniuria mea prouocassem, ab istis vltro lacesitus iniuriis fuisse videar. Est enim uero acerbum quidem, facere te non posse, quominus his de rebus verba facias; rursus tamen reprimi lingua recusat, neque licet tacere, qui contra, quam sperassem, indignis modis acceptus sim, et iniquos reperiam eos, qui amici visi fuissent. Primum itaque, ne quis vestrum, peccata sua tuendi atque dissimulandi studio, praetextus iis obtendat, prodire eum velim atque nominatim edere, quis vestrum a me vnquam aut probis infamatus, aut malo quopiam affectus

Etus fuerit; aut quis, opem meam cum implorasset, a me repulsam tulerit, quamuis penes me esset ei gratificari. Ecquid ergo vos tanta me verborumque factorumque atrocitate contenditis insectari, ad eosque adeo me diffamare, quos ipsimet vos ad me criminari studuistis? quamquam [ista vestra in me coniecta probra qui mihi retulit] ita modestus erat, ut magis in hoc laboraret, ut dignitatis meae studiosus esse videretur, quam ut malignos aliorum de me sermones referret. Quae autem ille ad me, haud committam, ut ego eadem omnia ad vos referam. Nam et grauiter aures meas primum audita sauciabant; et ridiculus videar, querens de vobis istaec dictoria in me spargentibus. Eadem enim de me praedicando, quae vos praedicastis, culpa vos absoluerem. Quae autem cum spe atque proposito contumeliam mihi adspargendi dixistis, (quamquam contumeliam quidem mihi minus adspersistis, quam vosmet ipsi ridiculos ea dicendo fecistis:) ea referre satis habebo. Vobis nimirum inuitis, id quod aiebatis, ego memet per vim vestris circulis ingessi, et sermonibus immiscui, et, nihil cum relinquereis intentatum, nulla tamen machina liberari ab importunitate mea poteratis. Hae nempe vestrae sunt querelae. Nouissime Eleusinem me vos esse comitatum, inuitos, cum illuc ludos spectatum proficisceremini. Quae dicentes, sperabatis quidem in dedecus meum cessura, verum ipsimet summam vestram denu dabatis tarditatem atque importunitatem, qui, quo tempore hominem clandestinis probris arrodebatis, eodem eundem palam in amicis numeraretis. Decebat enim, aut vestram ab hoc homine maledicentiam remouere, aut eum a vestra consuetudine arcere, eique disertis verbis congressibus vestris interdicere. Sin autem hoc turpe ducebatis, qui poterat maculam vobis adspargere consuetudo hominis, cui familiaritatem renuncia-

nuncia-

nunciare indecorum putabatis? Atque quamuis altissime superioris meae vitae cursum memoria atque cogitatione remetiens, nihil inuenire potui eiusmodi, cuius causa consentaneum fuisset consuetudinem meam a vobis contemni. Neque enim, vos cum cernebam sapientissimos, tum me videbam insipientissimum; neque vos amicorum multitudine florentes, me desolatum et abiectum; neque vos locupletes, me nudum et mendicum; neque rursus vos gratia potentes, dignitate illustres, me inuisum atque inuidia publica oppressum; neque vestras fortunas recto stantes talo, meas labantes et inclinatas. Ecqua igitur ego probabili ratione inductus suspicari poteram, vos congressibus meis grauari? Est hoc quoque scitum commentum, quod nuncius hac de re necessarios arctissime mecum coniunctos certiores fecit, quos praeuidebatis mihi renuntiatuuros esse. Arguta enim vero strophæ. Honestius nempe sic, quam si omnes vos ipsi, circumitantes, vosmet accusassetis atque reprehendissetis, quod volentes improborum familiaritate vteremini. De eo quidem, qui retulit, nil egeritis percontantes. Primum enim id facientes, rem vanam et stultam facietis. Interrogabitis enim me id, quod iam nostis. Ecqui enim ignoretis eum, ad quem illam inuidiosam, de qua nunc agitur, orationem habuistis? Tum trifurcifer ego sim, si maiori etiam perfidia ego vobis indicem prodam, atque index vos mihi prodidit. Ille enim, studio et caritate mei, necessariis meis probra vestra retulerat. vos autem odio mei, studioque mihi nocendi, probra illa de me ad eum iactaueratis. Quibus ego si diffusus essem, operam dedissem, ut certo explorarem. Iam vero nil attinebat. certus eram vera illum retulisse. Ita recentiora hæc maleuolentiae erga me vestrae indicia vetustioribus illis concinunt, ut ista ex his, et
rursus

rursus haec ex illis mutuo confirmentur argumentis ad fidem faciendam idoneis. Primum quidem, me, qui causa vestra, in negotio equi oppignerandi, ita contendissem, vt ad contentionem mihi reliquum nihil fecissem, lusissis. * Adducebat equum pugnando fessum, quem reducere volenti mihi intercessit hic Diodorus, affirmans, de duodecim minis nil repugnaturum esse Polyclem, sed redditurum. Hac Diodorus oratione tum vsus, post mortem equi, ad postremum aduersarius mihi factus est, et his inimicis meis adiunctus, iactat, aequum haud esse, me aes recuperare. * * * Nam si, nullam ab his ego passus iniuriam, de quo quererem, nihil habebam, recte viique hi communem aduersus me causam faciebant. Opinabar aliquando, eos, more academicorum, super hac causa vtramque in partem disputabili, deterioriorem partem sibi delegisse tuendam, ingenii proferendi, et facundiae exercendae gratia. Verum paulo post agnoscebam errorem meum, cum illi, non verbis, sed factis, mihi aduersarentur, idque eo, quo Polycles a me dicta resciret. Patefacta enim ista omnia sunt coram arbitris. Stomachans enim Polycles dixit, necessariis adeo meis se iniustum videri; nam ipsos ad se id dicere. Num etiam haec, statim dicenda, cum relatis ad me concinunt? Idem enim homo, qui ista, etiam haec ad me retulit, vos prae vobis ferre, quod auertere velitis eos, si qui pro me dicere parent, et iam quibusdam obstitisse. Verum quid haec me oportet adhuc luculentius excutere? Age, spectemus etiam hoc, quod a Clitodico, quem * rogassem, repulsam tulerim. * * Nunc tandem intelligo, vos iam dudum causam quaesivisse rescindendae mecum amicitiae tum, cum de Thrasymacho quereremini, quasi is mea causa vos probris infectaretur. Ego tum Thrasymachum ipsum percontabar, meane causa Diodo-
rum

rum contumeliosis verbis infectaretur. Ille vero istud *mea causa* tam fastidioso risu explodebat, vt negaret esse hominem natum, cuius causa, nedum mei, Diodorum esset vnquam criminatus. Horum subire scrutinium Thrasymachus erat paratus, a me ad Diodorum adductus, hic autem omnium maxime pudore confundebatur. Post Autocrates, me coram, Thrasymacho confirmavit, Euryptolemum de eo queri; atque affirmare, se [Euryptolemum] ab ipso [Thrasymacho] male audisse. Auctorem sibi esse Menophilum. Statim nos ad Menophilum accessimus, ego, et Thrasymachus. Verum Menophilus negabat aut querentem de Thrasymacho Euryptolemum audisse, aut se ad Autocratem retulisse; neque solum haec, sed a longo iam tempore sermonum sibi nihil cum illo intercessisse. Constat iam, vos simultatem vestram erga me e mea cum Thrasymacho consuetudine conceptam huiusmodi praetextibus velatum esse. Nunc autem, postquam consumti et exhausti vobis sunt omnes praetextus, liberius me infectamini, aperto capite, nil iam furtim agentes. Oportebat ergo me tunc statim sensisse, sortem hanc ineuitabilem me quoque manere, vt istis modis a vobis tractarer, cum alios vestri sodalitii verbis contumeliosis traduceretis. Etiam de Polycle, cui nunc praesto estis omnes, vos docui. Ecquid igitur istaec ego non caui? Humani nempe quid patiebar. Qua eram animi simplicitate atque tarditate ingenii, sperabam delectus vobis amicus esse, quem in oculis sinuque ferretis absconditum et tutum a telis maledicentiae vestrae; propterea quod saepe vos audissem de aliis male coram me loquentes. Quae ego vestra maledicta de vestrum vnoquoque mutuo iactata pro arrha vestrae erga me fidei habebam. Vltro igitur ego vestram vobis remitto amicitiam, eique renuntio, non intelligens, ita me dii ament, quodnam bonum decus-
ve mi-

ve mihi per abstinentiam a vestris congressibus decessurum sit. Neque enim vllum ad me bonum a mea vobiscum consuetudine profectum est. Egone, si quo fiat vt implicer causae forensis discrimine, tum vnum vestrum habebō, qui pro me verba faciat in iudicio aduocatus, aut testimonio me suo subleuet? Non a patrociniō causae meae suscipiendo tantum abestis, vt potius pro me dicere paratos prohibeatis? Loco auxilii atque testimonii vestri mihi rebus in aequis atque honestis praestandi, adestis aduersariis meis aduocati, eosque testimonio adiuuatis. Vosne de me honorifice, id quod beneuolos homines meique studiosos decet, praedicetis? Me solummodo maledictis nunc exagitatis, breui post autem ipsi vosmet maledictis mutuis dilaniabitis. neque enim ego intercedam. Quoniam soletis semper vnum aliquem familiarium, quemcunque tandem, maledictis proscindere, iniuriisque vexare, (accipite sortes vestras a me vate nunc edendas) vbi ego index factus animorum vestrorum vlcera clandestina denudauero; nemo enim vestrum est, qui non alteri cuicunque vestri sodalitii male velit, eique detraxerit; fiet hoc, vt in vosmet ipsi tandem conuertamini. Sic dissipabitur vestrum collegium, singulis quibusque in alteros infesta rabie faeuientibus. Qui postremus supererit, in semet linguam laxabit maledicam, ipse sua discerpet viscera. Ego vero, qui primus omnium a vobis secesserim, hoc secessus initio faciendo compendifaciam, vt molestias a vobis accipiam et minimas, et numero paucissimas. Quotquot enim vobis familiariter vtuntur, eos omnes et verbis et factis male mulcatis. Quibus autem nullus est vestri vsus, eorum nulli vnquam quicquam incommodauistis.

ORA-

ORATIO NONA,

defensio veterani emeriti, qui videtur Polyaeus fuisse.

Quanam tandem mente, et quid spectantes, aduersarii causam quidem ipsam transmiserunt indictam, mores autem meos conati sunt in inuidiam adducere? Ignorabantne de causa dicendum esse? An, bene quidem hoc norant, verumtamen, opinantes tantam vobis inesse obliuiositatem atque tarditatem, ut strophas suas minus essetis animaduersuri, de re quacunque alia copiosius, quam de causa proposita, disserunt? De eo quidem mihi certo constat, eos non mei contemptu, sed causae, verba facere. Sin autem pro ea, qua sunt, stultitia sperant futurum, ut vos calumniis suis deceptos ad me condemnandum impellant, istud equidem non admodum mirer. Sperabam quidem, iudices, de crimine, non de moribus certandum mihi fore. Aduersarios autem cernens moribus meis obtreptantes, odiumque iis afflantes, non possum facere, quin ad omnes eorum criminationes respondeam. Primo itaque loco vos docebo, qui factum sit, ut nomen meum inter aerarios referretur. Anno abhinc retro tertio in urbem reuersus vix duos menses domi exegeram, cum numero militantium allegerer. Quod ut sensi factum, protinus coepi suspicari nulla honesta probabilique de causa me ad obeundam illam castrensem expeditionem delectum esse, sed fraudem, nescio quam, cuiusue, ea in re versari. Ad Strategum itaque adii, cui significaui, me stipendia iam esse emeritum. Verum ab illo ius aequum impetrare non poteram. Iratus ob hanc acceptam iniuriam, compescerebam me quidem, verumtamen anceps animi, consiliique inops, cum ciuium nescio quo deliberabam, quid hoc in negotio sequeretur, et qua id ansa tractarem. Ibi certior fiebam, illos [Ctesiclem, Strategum, eiusque
assessio-

assessores] carcerem adco mihi minari, iactantes, haud minus esse tempus, quo Polyaenus in vrbe ageret, quam quo Callicrates. Probrosa illa dicta, in imperatorem a me coniecta, quorum causa multa pecuniaria mihi scripta est, exciderunt mihi per sermonem cum familiaribus apud mensam argentariam Phileae, nequaquam autem in curia. Et Ctesicles tamen, qui tum cum imperio erat, eiusque assessores, certiores ab indice nescio quo facti conuictorum a me in ipsos sparforum, nulli dubitarunt multam pecuniariam irrogare, per nefas illi quidem. Lex enim expressis verbis cauet, *si quis in curia*. Multam tamen hanc a se mihi dictam exigere ausi non sunt, attamen, abeuntes magistratu, nomen meum in albo exaratum quaestoribus tradiderunt. Haec illi quidem callidis machinationibus perfecerunt. Quaestores autem, quibus animi erant ab istorum animis longissime dissidentes, reuocabant eos, qui sibi tabulam, in qua pro aerario scriptus eram, tradidissent, causamque noxae percontabantur; tum cognita tota re, recordantes quam indigna passus essem, primum quidem illis persuadere laborabant, vt me absolute vellent, docentes, parum ciuile esse, ciuium quemquam ob priuatas cuiusquam cum eo similitates in aerarios referri, videntes autem sibi negatum, vt illos a sententiae suae duritie deducerent, suslinuerunt capita sua periculo censurae vestrae, iudices, obicere, multamque mihi a Ctesicle fociisque eius irrogatam irritam et nullam esse sciuerunt. Estis ergo vos quidem iam certi, me a quaestoribus absolutum esse. Quoniam tamen mearum duco partium esse, vt per reliquas quoque, quae supersunt, veri docendi vias ab huius criminis macula me purgem, plures adhuc legesque titulosque iuris allegabo. Cape tu mihi hanc legem. *Lex. testes.* Audistis legem disertis verbis edicentem, si quis magistratibus in curia conuictetur, eum pecu-

nia mulctandum esse. Ego vero testes ad vos produxi, affirmantes, in curiam me ne pedem quidem intulisse. Mulcta itaque mihi per nefas irrogata, neque debeo; neque iure cogi possum ad luendum. Nam si constat, in curiam me ingressum non esse, et lex si edicit, eos mulctam debere, si qui intra curiam aliquid deliquissent, constat item, me facinus nullum commisisse, sed solummodo propter similitudinem inimicorum, iniuste et inhumaniter mulctae addictum esse. Quid? quod ipsi adeo aduersarii prodiderunt se bene nosse, iniuriam mihi a se factam esse. Neque enim gesti a se magistratus rationem reddiderunt, neque in iudicio vestro acta sua suffragio publico curant confirmari. Sin autem hi mulctam mihi conuenienter irrogassent, illamque suam sententiam, qua me mulctae damnarunt, iudicio vestro ratam declarari curassent, iure merito nunc a reprehensione forent liberi, tametsi quaestores me absoluisent. Nam tametsi penes quaestores est, mulctas a damnatis siue malint repetere, siue iis remittere, tamen, si a iudicibus rata et legitima fuisset habita atque declarata ea mulcta, quam Ctesicles mihi irrogauit, merito nunc ego mulctae adhuc forem obnoxius. Sin autem quaestoribus quidem magistratu adhuc fungentibus licet mulctam remittere, defunctis vero magistratu reddenda est necessario ratio ab ipsis in eo gestorum, factu facile Ctesicli eiusque socius erit, ut, si quid quaestores in se mei causa deliquerint, eius poenas ab iis repetant. Nostis iam, iudices, qui factum sit, ut a Ctesicle eiusque assessoribus mulctae consignarer, quaestoribusque pro aerario traderer. Verum oportet vos, non huius solummodo criminationis praetextum tenere, sed simultatis quoque natales cognoscere, quae mihi cum aduersariis intercessit, Conciliatus Sostrato dudum ante fueram, quam simultates cum istis susceperem

perem. Viri huius magnam esse in republica dignitatem quod nossem, ambii amicitiam eius, et sic per ipfius potentiam clarus factus, non ideo tamen hac abusus sum fortuna, sed temperanter cauteque vsus, neque inimicorum vllum vltus sum, neque amicorum quemquam beneficio promerui, cum necessitate, tum iudicio delectuque meo. Donec enim Sostratus in viui supererat, septus eram necessitate me intra terminos modestiae continendi, praepollente ipsius potentia. Accedebat aetatis, quam tum agebam, infirmitas. Sic factum est, vt tum quiescerem. Illo autem rebus humanis exento, sponte mea, neque dicto, neque facto accusatorum quemquam laesi. Possim adeo, si velim, nonnulla edere mea merita, propter quae aduersarii mei, si saperent, et aequum seruarent, multo maiori me iure adiuuarent, quam premerent. Iras itaque eorum ante dicta mihi contraxerunt, tametsi causa simultatis nulla subesset ipsis a me priuatim data. Quamquam iureiurando recepissent neminem a se in codicillos militares inferendum, nisi si qui militia nondum functi essent, huius tamen a se dicti iurisiurandi religionem violarunt, et praeterea populo deliberationem de me proposuerunt, vtrum me imposterum liberum hominem, vt adhuc fui, esse velit, an pro mancipio sub corona vaenire. Probrorum nomine, magistratui a me ingestorum, multam mihi scripserunt, ius et fas despectui habentes. neruorum omni contentione laborarunt me laedere, quocunque praetextu eiusque rei consequendae ergo nihil non tentarunt, quo cum mihi maiorem in modum nocerent, tum emolumenta sibi parerent amplissima. Tanto me prosequuntur odio, vt aliis in rebus omnibus, vbi locus mihi nocendi suamque rem faciendi nullus sit, iuriaequo omnia posthabeant. Scilicet. Parum dico, cum eos dico, auctoritatem vestrae multitudinis parui du-

xisse. Deos ipsos reuereri personis suis indignum duxerunt, Tanta me superbia, fastidio et violentia legum omnium vincula perrumpente tractarunt, vt de reddenda rerum a se gestarum ratione ne in mentem quidem ipsis vaquam venerit. Postremum vt commemorem, nondum sibi poenas sat magnas a me datas existimantes, ipsa ex vrbe denique, quae summa malorum meorum est, exterminare me laborarunt. Libidinis tam ferocis et violentiae vltra leges omnes se efferentis occultare foeditatem, tanti non faciunt. Nullius me criminis reum, tamen ad hoc iudicium eadem de causa iterum adducunt, et ab argumentis destituti, quibus culpam meam euincant, conuitiis et calumniis conituntur obruere, quas in me coniciunt, vt a studiis meis alienas, ita cum inoribus eorum cognatas et consentaneas. Quamquam igitur hi quidem omni contenti efficiere machina, vt iudicio cadam, vos tamen, iudices, aequum est non pati, horum calumnias tantum penes animos vestros valere, vt aut me damnetis, aut horum rescindatis sententiam, qui secundum me legitime atque ciuiler pronuntiarunt. Quaestores enim secundum leges et ex aequo atque consentaneo egerunt. nullo modo praeuaricati deprehenduntur, neque admissae fraudis argui possunt; constat potius inter omnes, eos ius et fas rebus aliis omnibus antehabuisse. Iam ab hisce quidem, inimicis meis, haud mirer si quod accepero malum, animoque id hoc sim laturus aequiore, quod a lege naturae necessaria sic sciam institutum esse, vt inimici inimicis incommodent, et rursus amici eos, quos diligant, ornent augeantque. A vobis autem, iudices, si meo me iure fraudari contingat, multo id ego sim animo laturus iniquiore. Futurum enim esset tum, vt cladem hanc accepisse viderer, non ab inimicorum odio, sed a ciuitatis improbitate. Nomine quidem tenus, causam dico

dico nominis mei inter aerarios relati, reapse autem capitis. Ius enim vbi meum a vobis impetrauero, id quod me impetraturum esse aequitate vestrae voluntatis confido, manebo in vrbe. Secus autem si fiat, vt scilicet ab istis reus peractus, (peragar autem, si fiat, per nefas) a vobis damner, veneundum mihi sit sub corona, ego vero tam ignominiosae poenae acerbiter fuga anteuertam. Ecqua enim me spes inuitet, vt porro communione vestrae ciuitatis vti pergam? aut qua ego mente inter vos degam? qui aduersariorum furorem cum teneam, tum praesidio iuris aequi obtinendi caream. Agite ergo, iudices, ius et fas rebus aliis omnibus anteferentes, recordantesque, saepe a vobis etiam in manifestis facinoribus veniae lenitatem seueritati poenarum praeferrere, nolite committere, vt homines insontes inimicorum crudelitati condonatis, finatisue, ob aliena odia, summum perflagitium, inexsuperabilibus mergi calamitatibus.

ORATIO DECIMA,

Quae est accusatio Theomnesti, abiecti in acie scuti rei.

Testes mihi confido, iudices, haud defuturos, qui multos vestrum coram videam assidentes, etiam in illo superiori versatos iudicio, quo Lysitheus Theomnestum hunc *εισαγγελίας* actione persequens, accusabat, quod abiectorum armorum reus cum esset, eoque factus infamis, et iure in foro versandi et cum populo agendi priuatus, tamen concionari auderet, contra quam ipsi liceret. In illo nempe certamine aiebat Theomnestus patrem meum a me meismet manibus peremptum esse. Ego vero, vt ignouissem ipsi, patrem suum a me peremptum si dixisset, quem ego nunquam non hominem contemnendum et nauci duxi, item si quod aliud probrorum, quae iactari leges vetant, quem-

admodum tanti non fuisset facturus, ut contumeliam istam iure forense vlcisceretur; nam ex titulo *κακηνυγείας* seu contumeliae verborum in te coniectae, iure cum aliquo experiri, indignum homine liberaliter educato, dignum rixoso litiumque ferendarum audio censeo: ita rursus turpe mihi futurum arbitror esse, si eum patiar inultum abire, qui tantum scelus in patrem me dixerit patrasse, virum tantae dignitatis, tam praeclare et de vobis et de vniuersa patria meritum. Quapropter ego vos, iudices, interrogo, sitne Theomnestus maledicentiae poenas mihi daturus, an solus omnium Atheniensium priuilegio gaudeat, pro libidine sua contra leges nihil non dicendi agendique? Ago nunc, viri, aetatis annum tertium a trigesimo, ex quo autem vos ab exilio domum redistis, annus nunc agitur vigesimus. Vnde constat puerum tredecennem me tum fuisse, quum xxx tyranni patrem meum interficerent. Id ego aetatis agens ne noram quidem, remp. ab optimatibus oppressam teneri; neque, etiamsi sensissem vim et iniuriam patri fieri, succurrere et vlcisci potuissem. Neque scelerata quaedam cupiditas patrimonii rapiendi ad insidiandum vitae patris impellere me poterat. Pantaleon enim, frater natu maior, cum vniuersa hereditate tutelam nostri inuasit, eoque pacto bonis paternis omnibus nos defraudauit. Tantum igitur abest, ut vlla ego causa motus patri violentas manus afferrem, ut potius permultae essent causae, ob quas expediret mihi vitam patris diutius produci. Verum ut necesse erat haec breuiter perstringi, ita diutius iis immorari nil attinet. Nostis enim, ni fallor, vos omnes me vera loqui. Interim tamen age nihilominus testes producā. *Testes.* Videtur itaque Theomnestus his quidem quod opponat, nil habiturus, at illud idem etiam coram vobis, iudices, causaturus, quod iam ante in arbitri foro ausus est oggannire, in numero puta re-
rum

rum ἀποβλήτων, seu nominatim a lege interdictarum, haud esse, si quis aliquem caedis ὅτι ἀπέκτενεν in patre commissi infimulet. Legem enim haud vetare, ne quis alium quempiam *parricidam* appellet, sed hoc solummodo, ne quis ἀνδρεφόνον *homicidam*. Ego vero vos autumo, iudices, non de vocabulis laborare, sed de vocabulorum spatiis atque sententiis, omnesque pro certo scire, si qui sint *homicidae*, ἀνδρεφόνοι, eosdem quoque ἀπεκτονέναι *occidisse*. Spissum utique fuisset atque inexplicabile negotium legislatori, si proposuisset sibi, aut necesse duxisset, vocabula omnia rem eandem significantia in legem confecire. Satis enimvero ille habuit, vno posito, reliqua omnia aequipollentia vna tacite complecti atque subiicere. Non profecto tu mihi, Theomneste, tam stultus esse videris, vt, si quis te πατραλοίαν *patricidam*, aut μητραλοίαν *matricidam* appellarit, eum quidem in ius voces, idem autem si patrem tuum a te caesum aiat esse, matremue, eum tu inultum transmittas, quasi nihil infandorum locutum, Libenter equidem ex te audire velim. Es enim huius rei, de qua te percontabor, magnam adeptus facultatem, et multa meditatione; et diuturnitate exercitationis, vt et subtiliter de ea disputare scias, vsuque eius aliis praestes. In lege scriptum est, si quis alium scutum ἀποβεβληκέναι dixerit, qui id dixerit, eum actione maledicti teneri. Iam dixerit te quispiam scutum εἶψαι. Num tu actionem in hunc non parabis? sed sufficiet tibi, illum dixisse, te scutum εἶψαι, non autem ἀποβεβληκέναι, eoque dices, te nil curare? idem enim non esse εἶψαι, atque ἀποβεβληκέναι. En aliud. Fingam tantisper collegio vndecimuirorum te, Theomneste, adscriptum esse, furemque ad hoc collegium adduci ab aliquo, querente δοιμάτιον ἀποδεδύσθαι, pallio se esse ab illo homine exutum, aut τὸν χιτωνίσκον ἐκδεδύσθαι, interulam sibi ab eo esse detractam.

tractam. Eumne tu hominem ista querentem reiicias? furemne tu simillima strophæ cauillationis seueritati legum surreptum eas, atque tu te nunc is, quod ab accusatore in libello accusatorio appellatus vocabulo *λωποδύτης* non fuerit, quo vocabulo legislator sit vsus? Profecto negaturus mihi tu videris, eum *ἀνδραποδιστὴν* *plagiarium* esse, quem alius quispiam aiat in seruo suo plagium commisisse, tametsi actor furem in flagrante delicto deprehenderit; quoniam scilicet actor oblitus sit vocabulum *ἀνδραποδιστὴς* vsurpare, quo legislator sit vsus, sed satis habuerit iudices certiores facere, hominem hunc a se deprehensum esse in conatu mancipii furtim exportandi. Facies hoc tu quidem, Theomneste, sine controuersia, si quidem in vocabulis triceris, super iisque digladies, ad res antem animum minus attendas, quas ut designarent verbis oreque proderent homines, ideo vocabula commenti sunt, atque rebus quæque suis imposuerunt. Si ecclate hoc quoque, iudices. Nam ad vos orationem merito conuerto, qui conscii mihi sitis exempli iam a me proferendi, quod ignorare videtur Theomnestus. Ea enim eius est mollities et ignauia, ut commoditatis amore, et odio laboris molesti victus, nunquam ausus sit in clium Martis escendere. Vestrum autem nemo est qui id ignoret, quod ille ignorat, iudicia homicidiorum cum aguntur, in formula iurisiurandi ante litis contestationem vtrunque, et ab accusatore, et a reo præstandi, vocabulum *ἀνδροφόνος*, quod legislator vsurpauit, non vsurpari, sed verbum illud ipsum, quod in hac nostra causa in controuersiam venit *ἀποκτείναι* hinc affirmari, illinc negari. Actor nempereum ait *occidisse*, reus se fecisse infitatur. Annon absurdum sit, eum, qui iudicibus visus fuerit hominem interemisse, cum facinus ipse adeo confiteatur, tamen ideo solummodo caedis absolutum e iudicio discedere, quod

quod actor in iuramento confirmarit, non, eum ἀνδρόφονον esse, quae legis est dictio, sed ὅτι ἔκτεινε, eum occidisse. Atqui haud compono inconsistentaneā. Theomnesti mecum agendi ratio hilum non differt ab eiusmodi cauillandi ineptia. Ipse tute, Theomneste, ἐκ capite κατηγορίας, seu maledicti, Theonem in ius vocasti, quod is te dixisset scutum ἐξήρξεναι. Atqui lex vocabulo ῥίπτειν vsa non est, sed vocabulo ἀποβάλλειν. Si quis, ait, aliquem dixerit scutum ἀποβεβληκέναι, [in eoque mentitus sit,] quingentis drachmis mulctator. Hem aequitatis et constantiae! Itane vero, mi homo, tu tam egregie sapis? vt, cum poenae tibi sunt ab inimicis tuis repetendae, a quibus male audieris, tum tu, verbis legis insuper habitis, sententiam legis sequaris, ex eaque sententia in reos agas, id quod ego nunt in te facio; rursus autem alii, quem tute probris a lege interdictis proscideris, poenas reposcenti dare recuses, verba legis vrgendo, sprete sententia? Adeone tibi subtile est ingenium, adeo potens facundia, vt leges quamcunque velis in partem interpretando flectas? an tanta tua est in rep maiestas, vt abs te laesis copiam aequi iuris in perpetuum denegatam et praeclusam speres? Adeone te nil pudet esse tam dementem, vt plus te posse tuis ciuibus ideo cupias, non, quo in ciuitatem ornamenta nescio quae contuleris, quae tu nulla contulisti, sed quod multa multis mala inultus inflixisti? Verum recita tu mihi legem. *Lex.* Intelligitis, ni fallor, iudices ad vnum omnes, me quidem consentanea disputare, et in legis interpretatione recte versari; hunc autem Theomnestum tam esse tardum, vt neque legis sententiam perspiciat, neque meae disputationis euidentiam capiat. Iuuat itaque aliis quoque ex legibus eum docere, si forte fiat, vt, si non citius, saltem nunc tandem aliquando super suggestu, communi sensu imbuatur, vo-

bisque impoſterum deſinat incommodare. Recita tu mihi priſcas haſce Solonis leges. *Lex.* Per quinque dies pedem in ποδοκάκη vinctum habeto; niſi ſi Heliaea, praeter hoc ſupplicium corpore tolerandum, adhuc aliam mulctam pecuniariam iudicarit irrogandam. Audin, Theomneſte, tibi dico, vt ne neſcias, quod lex appellat ἐν ποδοκάκη vinciri, id idem nos nunc vulgo uſurpamus, ἐν ζύλῳ vinciri. Quod ſi ergo forte fiat, vt aliquis, ἐν ζύλῳ nexus, cum rurfus e custodia in libertatem exierit, vndecimuiros, a quibus custodiae mandatus fuiſſet, ad iudices, coram quibus vndecimuiris magiſtratu deſunctis rationes aſtorum reddendae ſunt, accuſet de facta ſibi iniuria, qui ζύλῳ ſe innexuiſſent, quod per legem minus liceat, quae lex velit reos in ποδοκάκη vinciri, de ζύλῳ taceat: non illi ſtuporem hominis ridebunt? non veruecem dicent? Cedo aliam. *Ex alia lege.* ἐπεγγυᾶν δὲ ἐπιорκήσαντα τὸν Ἀπόλλω. item δειδιότα δὲ δίκης ἔνεκα δραſκαῶν. Horum vocabulorum iſtud ἐπιорκήσαντα hac in lege non id ſignificat, quod nobis nunc vulgari loquendi more ſignificat, hominem puta, qui peierarit, ſed ſimpliciter eum, qui dierarit, ſeu iuſiurandum dixerit, per numen Apollinis conceptum. Illa enim priſca lingua, qua Solonis aequales utebantur, ἐπιорκῆν nihilo plus valebat, quam nunc ὀμνύειν iurare ſimplex. Pari modo iſti δραſκαῶν de eodem uſurpabant, de quo nos hodie ἀποδιδράſκειν uſurpamus. Si quis, ait porro legiſlator, furem, qui intra domum ſit, ἀπειλάη τῇ θυρᾷ. ſignificare volebat, praecluſa ianuā intercipiat, vel, exitu arceat. Vocabulum ἀπειλᾶν, quod hodie pauca ſunt qui intelligant, tum temporis idem valebat, arque hodie valet ἀποκλείειν, neque quod ſono inter ſe iſta differunt, ideo re quoque differunt. Aes mutuo datum, ait, haſtenus eſto τᾷſιμον, quatenus creditor vult. τᾷſιμον non ſignificat hic loci librabile,

brabile, sed hoc praecipit legislator, vt creditori liceat a debitore foenus exigere quantum ipse voluerit. Recita legis hanc clausulam. ὅσαι πεφασμένως πωλῶνται, et οἰκῆος βλάβην τῇ δόλῃ διπλὴν ἔφλαιν. Attendite, iudices, animum. πεφασμένως tantundem valet, atque hodie φανερώς προπαλαμ, et πωλῶνται idem atque βαδίζουσιν ambulat, et οἰκῆος idem atque θεράποντος, serui. [quo fit, vt legis haec sit sententia. qui serui corpus vitiauerit, is duplo mulctetur, atque si ancillae.] Infinita, iudices, huiusmodi prostant in legibus. verum, etsi pauca numero sunt exempla, quae illinc modo protuli, spero tamen vel ex his solis, Theomnestum, nisi plane plumbeus est, nunc tandem aliquando intellexisse, res adhucdum easdem esse, quae fuerunt olim, vocabula autem, quibus ad illas res significandas vtimur, alia in aliorum locum succedere, neque iisdem nos nunc vti, quibus olim priscos illos homines. Faciet ipse mox meae spei, suaeque docilitati fidem, cum tacitus ex his subsellii domum discedet, nil contra hiscens, vi veritatis ad silentium redactus. Sin autem id minus faciat, tum secundum me, iudices, oro vos, aequam et veram date sententiam, recogitantes, malum esse multo atrocius, te domum e foro redire cum probro patricidii, quam cum probro scuti abiectionis. Ego equidem videri malim scuta, quotquot vsquam terrarum sunt, omnia abiecisse, quam animo erga patrem tam truculento et belluino praeditus esse. Hic quidem Theomnestus cum vere commisset illud flagitium, [cuius eum Lysitheus insimulabat, abiectionis puta scuti,] minorque eum cum poena maneret conuictum, quam me nunc manet, si a vobis condemner; non solum a vobis commiseratione motis absolutus est, sed etiam perfecit, vt Dionysius, qui Lysitheo testimonium contra se, Theomnestum, praestiterat, ceu falsus testis, a vobis infamia notaretur.

Ego

Ego vero, qui Theomnestum viderim, cum id faceret, quod vos omnes mecum nostis, [h. e. cum abiecto scuto ex acie auffugeret] ipse autem scutum meum saluum retulerim, fauciatus tam diro probro, quod perinde cum legum edicto, atque cum veritate facti pugnat, in ista sortis nostrae disparitate, cum mihi quidem funesta calamitas immineat, si hic absoluitur, hunc autem, si maledicti per nefas in me coniecti damnetur, levis et vix mentione digna poena maneat; ego ne, inquam, facultate priuer ius ab eo meum repetendi? ecquo ego vos delicto offendi? ecquid est, quod vitio mihi vertatis? Num hoc, merito mihi probrum hoc adpersum fuisse? At ne vos ipsi quidem aiatis. An istud, Theomnestum, et ipsum virum honestiorem esse, et loco natum nobiliore, quam me? At ne ipse quidem Theomnestus postulet ita de nobis existimari. An hoc praetextetis iudicii vestri iniquitati, quod abiecti degenerisque me animi incusetis, qui, cum scutum ipse abiecissim, maledicti per nefas obiecti causam illi intentem, qui scutum suum saluum ex acie domum retulisset? Atqui de me profecto huiusmodi rumor in urbem non emanauit. Recordamini hoc quoque, iudices, vos in Theomnestum donum contulisse tantum et tam praecclarum, ut, quum illo eum ornaretis, facile non esset ciuium omnium vnus, quin Dionysium miseraretur, tam graui clade perculsum, videns eum, qui virum fortissimum in discriminibus se exhibuisset, e iudicio vestro damnatum his cum verbis discedentem: perquam sinistris auibus illam nos expeditionem inisse, qua cum multi nostrorum cecidissent, tum, qui seruassent arma, ab his, qui abiecissent, per falsi dicti testimonii calumniam damnarentur. Satiis sibi futurum fuisse in acie dimicanti occumbere, quam saluo domum reuerso in sortem incurere tam luctuosam. Nolite itaque committere, iudices,

ces, vt Theomnesti, quae audit probra, ea probra merita audientis, vlla ducamini commiseratione, eius conuiueatis, per insolentiam et superbiam intolerabilem in alios probris infandis grassanti, et concionanti, id quod homini abiectione scuti infamato per leges non licet. Ecquod enim aliud mihi accidat infortunium acerbius, quam si tam turpis criminatio inulto mihi perferenda sit, super eiusmodi patre, qui eximiis virtutibus meamque pietatem proborumque omnium reuerentiam sibi deuinxisset. Saepius ille Strategumunere functus, multis obitis vna vobiscum pro patria periculis, ab hostibus nunquam captus, a ciuibus nunquam male redditae rationis damnatus, annum aetatis agens a sexagesimo septimum, propter beneuolentiam, qua erga vestram plebem ferebatur, et propter studium, quo exarserat, ciuilia vestra iura tueri, a crudelissimis tyrannis peremptus est. Iamne tandem videor vobis, iudices, merita in eum iracundia exarsisse, qui me per nefas criminatus sit in eiusmodi patris iugulum impiam sicam demisisse? Iamne videor vobis, iure merito confurrexisse ad abluendam a patris memoria tam foedam maculam, qua ipsius quoque nomen vna cum meo respersum fuit? Ecquid enim aliud illi poterat acerbius accidere, quam hoc, vt, cum reapse ab inimicis esset peremptus, a liberorum suorum ferro concidisse diceretur? Cuius patris monumenta virtutis adhucdum iuxta vestra, ciues, dedicata conspiciuntur. Scuta autem, et ab hoc ipso Theomnesto, et ab eius patre abiecta, ignauiam eorum imbellemque animum adhucdum testatum faciunt, in fanis hostium suspensa. Tam cognata ipsis et stirpitus insita labe est timiditas, et bellicarum artium abhorrentia. Atqui, quo proceriora atque vastiora ipsis sunt corpora, quo robustiores lacerti, quo os iuuenta florentius, hoc seueriore digni sunt vestra, iudices,

ces, animaduerfione. Conftat enim, in ifto carnum vigore atque luxurie, animos ipsis eſſe intermortuos. Sed habebit, id quod audio, receptum ad hanc excuſationem, vt aiat, iſta probra ſe per iracundiam in me iacſaſſe, qui teſtimonium cum Dionyſio idem in ſe dixiſſem. Ego vero vos contra meminifſe velim, iudices, iracundiae nullam eſſe datam a legiſlatore veniam, ſed mulctam conuitiatori irrogari, veritatem criminationum documentis factorum non approbanti. Atque iam bis ego hoc Theomneſti dedecus teſtimonio meo approbaui, ignarus quippe tum temporis, de quo poſtmodum mihi conſtitit, eos vos eſſe, qui fortes viros in acie manentes puniatis, armorum autem abiectorum reos factos indulgentia et diſſimulatione transmittatis. Verum enimvero ſatis hac quidem de cauſa eſt actum, dictis quoque quod addam nil habeo. Vos potius rogo, iudices, vt Theomneſtum condemnentis, reputantes vobiſcum, non poſſe capiti meo diſcrimen vllum aliud, quam hoc eſt, grauius conſciſci. Nam qui actor videor eſſe, reapse reus ſum. Theomneſtum probri reum cum ago, per nefas in me coniecti, tum de ſalute fortunisque meis omnibus periclitor, in vnus veſtri ſuffragii diſcrimine parricidii crimen aut ſuſtinens, aut effugiens. Quibus enim teſtulis Theomneſtum abſoluetis, ſi feceritis, iisdem parricidii me damnabitis; me, qui ciuium omnium vnus, vt primum virilem ingreſſus aetatem, in examine probatus vobis, rebus gerendis meisque priuatis et ciuilibus a vobis habilis iudicatus fui, ob caedem patris mei triginta viris in curia Areopagitica diem dixerim. Quorum vos memores mihique patrique legibusque publice fixis, et iuriſiurandi ab ipsis vobis dicti religioni ſuccurrite.

ORATIO DVODECIMA,

qua Lyfias ipfe Eratofthenem, & collegio triginta tyrannorum, de necè fratris, Polemarchi, poftulauit.

Non exordium huius accusationis, fed finem inuenire, arduum mihi videtur effe, iudices. Tot ab illis [trigintauris] et tanta perpetrata sunt facinora, vt, ne fi mentiatur quidem accusator, grauiora et turpiora inculcare poffit, quam reapse illa sunt iftorum sceléra; et qui vera folummodo commemorare fibi propofuerit, omnia enarrando perfequi haud valeat, fed neceffario aut magnitudo atque multitudo rerum dicendarum dicentem obruet, aut dies deficiet. Conuerfus mihi nunc videtur ordo rerum, contraque euenturum, atque olim solebat. Olim edebant a iudicibus interrogati auctores, quae fimultas fibi cum reis interceffiffet, et qua re impulfi lites quasque agitandas fufcepiffent. Nunc haud alienum fit reos percontari, quamam tanta laefi fint a republica offenfione, vt eius vlcifcendae libidine perciti tam furiofis modis in eam debaccharentur. Quae nunc ego non eo difputo, quo negem priuatas mihi cum iftis fimultates effe, quae mihi sunt grauiiffimae, vt cum auctioribus irreparabilium cladum domesticarum; fed quo fignificem, in ifta innumeraibili multitudine malorum ab iftis publiceque priuatimque datorum, noftrum quemque tamen ad lamentandum irafcendumque de priuatis magis fuis incommodis, quam de publicis, natura duce delabi. Ego itaque, iudices, qui neque priuatas meas caufas, neque alienas vnquam in foro fim exfecutus, eo neceffitatis adauctum me ab huius Eratofthenis facinoribus video, vt facere prorfus nequeam, quominus eum accufem. quamquam hanc parans et iftruens accusationem perfaepe in incredibilem incidi animi deiectionem, coepique vereri, ne per infacundiam meam forique infuetudinem

tudinem accusatio haec minus prospere succedat minusque satis ei faciat, quod mihi que fratrisque Manibus debeo, neue multum infra rei dignitatem subsidat. Conabor tamen, rem a principio repetendo, vos quam potero breuissimis docere. Cephalus, pater meus, ut sedes fortunarum suarum hoc in solum Atticum transferret, oratione Periclis adductus est. Triginta per annos, quot inquilinum hic egit, neque ipse, neque nos ciuium vestrorum quemquam in ius vocauimus, neque causam in foro, accusati a quoquam, diximus, sed ita fuimus ciuili iuris in republica participes, ut neque alios offenderemus, neque ab aliorum iniuriis exagitaremur. Ex quo autem triginta viri, homines improbi et conscelerati, iuris aequi peruersores, summa rerum potiti sunt, laudabile iactantes remp. corrigendi et restaurandi studium, atque prae se ferentes, oportere ciuitatem a flagitiosis purgari, quo reliquorum ciuium animi ad virtutis et iustitiae studia conuerterentur; eiusmodique sermonibus dictu audituque speciosis expectationem publicam fallentes; neque enim a se impetrare poterant, ut factis quoque orationis suae probabilitatem approbarent; ex eo tempore in peius ire coepit nostra res et priuata et publica, summaque imis mutata sunt; ut conabor ego vos per exempla vestra ducendo, eaque vobis in memoriam reuocando, docere, posteaquam de priuatis meis casibus praefatus fuero. Surgentes in consessu XXX virorum Theognis et Piso de inquilinis auctores fiebant, esse in illis, qui praesente nouo rerum statu grauarentur. lectissimam hanc esse oportunitatem, per speciem poenarum a noxiis repetendarum, locupletes expilandi magnasque opes colligendi. Vniuerse hoc vnum ante omnia spectari agique oportere, ut ciuitas ad incitas redigretur, atque desolata, vasta, inhabitabilis et prorsus nulla redderetur. Imperium tenentibus opus esse

esse numis, quoquo modo corradendis. Haec illi iactantes haud aegre persuadebant audientibus iis, qui caedes hominum pro nihilo ducentes, rapinas et opum extorsiones summi facerent. Placuit ergo decem ex inquilinis, locupletissimos omnium, comprehendi, at in his tamen par pauperiorum, quo inuidiam cupiditatis a se auertere, bonique publici rationes excusare possent; quasi, ut reliquorum suorum coeptorum atque institutorum nihil non, ita hoc quoque consultissime et ad salutem publicam accommodatissime fecissent. Sortiti sic inter se domos expilandas, in eam quisque domum irrumpebat, quae ipsi sorte obtigisset. Ad meam delati, deprehendebant me peregrinos hospitali conuiuio excipientem. Quibus eiectis Pisoni me tradebant, reliqui in officinam ingressi, mancipiis operam dabant lustrandis et in tabulas referendis, ut sit in bonis publicatis. Interim ego Pisonem interrogare, velletne mihi salutem numis praesentibus vendere. Aiebat Piso velle, si quidem pretium redemptionis satis sit luculentum. Offerebam talentum argenteum. Annuebat Piso conditioni. Iam noram equidem Pisonem omne ius diuinumque humanumque tanti non facere. nihilominus tamen in illa rerum facie, quibus tum septus eram, imprimis factu iudicabam esse necessarium, ut Pisonem iurisiurandi religione obstringerem. Iurabat, exitium sibi et liberisque imprecans, si fefellisset, facturum se, post aes pactum in manus suas datum, ut ego tutum in locum perductus, saluus essem. Quo facto in oecum, ubi arca numaria posita erat, ingressus, aperiebam arcam. Ibi Piso sentiens, et ubi numos atque reliquam pretiosam suppellectilem haberem, et arca aperta facillime praedam simul omnem corripere et auferri posse, intrabat ipse quoque, lustratisque copiis praesentibus inescatus, par famulorum arcessit, quos arcam cum intus positis

absportare iubet. Aufferebat ille sic, non talentum argenteum, quod pactus fueram, sed tria talenta, iudices, cum quadringentis Cyzicenis aureis, et centum Daricis, et phialas argenteas quatuor. Vnde ut saltem parum quid detractum pro viatico mihi reliquum faceret, Pisonem rogabam. Ille vero me admonebat, sapienter me facturum, si nudus discedens salutem meam prospicerem. eiusmodi enim instare tempora, quibus congratulaturus mihi essem, quod spiritum saluum, reliquis bonis omnibus amissis, abstulissem, eiusque rei, seu magni beneficii, gratias ipsi essem habiturus. Sic exibamus domo. verum exeuntibus nobis, ipso in ostio, Melobius et Mnesitheus occurrebant, ex officina nostra redeuntes, atque, quo tenderemus, interrogabant. Respondebat Piso, se mecum ad fratrem meum [Polemarchum] contendere, quo rem eius quoque familiarem perlustraret. Ibi Pisone illuc ire iussu, me secum retinebant, et se ad Damnippum euntes comitari iubebant. Interim Piso, clam in aures meas insusurrans, auctor mihi fiebat, ut tacerem, et bono animo essem. nam se illuc quoque venturum esse. Delati illuc, Theognin reperiebamus, cui cum me tradidissent, abibant. Hoc in discrimine versanti mihi visum est salutis fuga quaerendae periculum facere, certa quippe et inevitabili peste me manentem manente Damnippo itaque arcessito, familiaris tibi sum, Damnippe, inquam. tuam in domum veni, non sponte mea. nil deliqui, sed opes meae mihi pestem afferunt. Praesta tu mihi tantis malis septo promptus et lubens, quicquid in te opis atque facultatis est, quo saluus euadam. Recipiebat quidem Damnippus facturum; consultius tamen idem sibi videri admonebat, cum Theognide quoque rem communicari, quem existimaret, lucri spe offensa, nihil non indulturum. Interim, Damnippo sic cum Theognide sermones conferen-

ferente, venit in mentem fuga me subducere. peritus eram domus, poramque binis vtrunque foribus instructam, antica et postica, animumque sic induxeram; alterutrum necessario esse euenturum, vt conatus hic euadendi aut prospere succederet, aut minus. Quod si ergo, a nemine observatus, neque impeditus, elaberer, me potitum fore sperata atque optata salute. Sin autem, deprehensus, e fuga retraherer, ne sic quidem spem salutis omnem occidisse, si Damnippus Theognidi precibus et lucri spe ostensa persuadere posset, vt elabendi veniam mihi numis venderet. Qui Theognis si pretio sit exorabilis, (et videri esse) non minus me esse euasurum, tametsi captum, ac si captus et e fuga retractus plane non essem. Sin autem durum se Theognis praeberet, non acerbiorum mihi neque certiorum necessitatem mortis tum instare, quam nunc instet, si, nullo facto euadendi conatu, maneam. Haec ego mecum cogitans elabebam, illis ad ostium in semitam patens stationem seruantibus. Et accidit, id quod propitiae fortunae meae debeo, vt trium ianuarum, tot enim euasuro traiciendae erant, nulla non pateret referata. Sic perueni in Archenei naucleri hospitium [in Piraeo.] Hunc protinus in urbem mittebam, de fratre percontaturum. Qui Archeneus inde reuersus ad me istaec retulit; fratrem ab Eratosthene fortuito publica in semita occurrente correptum, in carcerem esse ductum. Quibus auditis ego proxima nocte nauem conscendi, quae me Megaram per mare traduxit. Interim tyranni Polemarcho quoque solitum illud sibi suum istaque aetate creberrime frequentatum edictum denuntiabant, vt cicutam biberet, tacita causa, praetermissa accusatione. tantum aberat, vt auditus Polemarchus, dicta capitis causa, ex formula iuris damnatus, extremum supplicium toleraret. Fato sic suo defunctus cum e carcere Polemarchus extractus esset,

haud permiserunt tyranni nostrarum aedium, quae ternae nobis erant, ex vllis eum efferri, sed in cella quadam meritoria, ab ipsis conducta, cadauer spectandum proposuerunt. Vestis, quae multa nobis et pretiosa erat, nihil nobis funeris ergo rogantibus dabant; sed amicorum alii alia, hic pallium, ille puluinar, alius quòdcunque tandem, ad Polemarchi funus conferebant. Videte, iudices, quo cupiditas eorum in-explebilis processerit, turpissimis illa quibusque modis quæstum facere haud dedignans. Videte documentum immanis animi ab illis proditum, qui tot tantasque nostris e fortunis egissent rapinas; qui nostris ex officinis septingenta numero scuta extulissent; qui auri argentique facti, et aeris, et mundi, et supelletilis, et vestis muliebris tantam vim compilassent, quantam ne sperassent quidem vnquam futurum, vt adipiscerentur; qui mancipia centum et viginti numero nostris ex officinis abegissent, quorum optima quæque corpora cum sibi priuatim habenda et seruanda delegissent, reliquam faecem aerario adscripserunt. Verum ne in hac quidem immanitate constitit incredibilis eorum et insatiabilis cupiditas, diraque sitis ex vnaquaque re turpissima ditescendi. Polemarchi vxor quas tum habuerat inaures aureas, cum ab eo in domum ipsius materfamilias induceretur, eas ex illius auribus ipse sua manu Melobius euulsit. Denique nulla pars rei nostrae familiaris, quamuis minuta et contempta, digna ab ipsis est habita reuerentia atque commiseratione; sed haud secius in nos, a diuitiis nostris stimulati, saeuierunt, atque alii a vindicta acti, fuissent facturi, si quos atrocissimis quibusque contumeliis atque iniuriis offendissemus. quamquam ita de ciuitate vestra meriti non eramus, vt hanc mercedem ferremus ab illis studii erga rempublicam a nobis multis modis declarati. Choregiis nullis non functi eramus; permultis quoque contri-

contributionibus spontaneis egestatem publicam subleuaueramus. Ipsos nos prudentes atque sobrios gesseramus. Imperata omnia exsecuti eramus. Simultates cum nemine culpa nostra contraxeramus, non paucos contra ciuium Atheniensium captiuos factos numis nostris ex hostium potestate redemeramus. Denique, inquilini cum essemus, eiusmodi cum moribus versati fueramus in republica, ut mores nostri toto coelo distarent ab istorum moribus, qui ciues nati essent. Hi enim ciuium suorum permultos, a se solo patrio expulsos, coegerunt hostium in solo confidere; multos, a se per summum nefas interemtis iustis funeris fraudarunt. multos, quibus ea fuisset vitae famaeque dignitas, ut et iure petendorum honorum gauderent, et gerendis honoribus habiles haberentur, capite minuerunt, et iure in foro standi, et in luce reipublicae versandi spoliarunt. multorum filias nobiles, in ipsa spe amplissimarum conditionum vxoriarum, eo obcuritatis atque miseriae deprefferunt, ut elocari non possent. eo denique processerunt impudentiae et audaciae, ut ad vos prodire, vultus vestros ferre, et causam capitis dicere sustineant, negentque se mali quicquam commisisse, cuius se pudere oporteat. O quam ego velim haec iactantes eos non mentiri! Nam ad me quoque pars laudis huius, eaque non minima pertineret. Iam vero neque erga rempublicam, neque erga me iactare laudes tam inanes et tam eumentitas possunt. Longe aliter et de republica et de me priuatim meriti sunt. Fratrem enim meum, id quod modo memini me praedicare, hic Eratosthenes neci dedit, neque priuata vlla eius iniuria ipse laesus, neque in reipublicae commoda peccantem cernens, sed sola actus contentione indomitae suae, legesque et iura omnia aspernanti cupiditati inseruiendi. Quem Eratosthenem, cum pace vestra, iudices, in hunc euocabo suggestum, unde

de nunc ad vos verba facio, atque interrogabo. Animum enim sic induxi meum, ut vel cum alio quocunque iis de rebus agere, quae ad istius salutem tuendam faciant, nefas et impium ducam, quae autem ipsi pestem allatura videantur, ut de iis vel cum ipso Eratosthene agere, mihi per religiones deorum licitum censeam. Ago ergo, Eratosthene, ascende huc quaeso, et responde mihi ad interrogata. Adduxistine Polemarchum ad vudecimuiros, nec ne? Magistratum imperio parui, metu poenae, si recusarem morem gerere. Interfuisse, cum deliberationes super nobis in curia haberentur? Interfui. Assensusne iis es, qui nos tollendos censebant, eorumque partes oratione tua firmasti? an contra dixisti? Contradixi. Quo nos occideremur, an quo minus? Quo nempe minus occideremini. Censens iniuriam nobis fieri, an ius aequum? Iniuriam enimvero. Itane vero, homo impurissime? patrocinitum te nobis ais, quo salui essemus, at idem tute tamen Polemarchum nihilominus comprehendisti, quo exitio dares! et quo tempore nostra salus adhuc in arbitrio manuque sodalitiū vestri esset, eo tu te ais oblocutum esse sanguinum nostrorum sitientibus; quo autem tempore penes te solum esset Polemarcho aut eripere spiritum aut condonare, tum tu eum in carcerem abduxisti? Vir fortis et honestus ideo vis haberi, quod oblocutus inimicis nostris sis; (si verum ais.) quamquam obloquendo nihil profecisses. Polemarchum autem a te comprehensum quod occideris, eius rei poenas te mihi et hisce iudicibus debere nullas autumas? Sed age largiamur hoc ipsi, ut verum dicere credamus affirmantem, se oblocutum esse, quamquam mentiri utique videtur. At hoc profecto vos ei aienti credere haud conuenit, imperata ipsum esse exsecutum. Est enim id quidem imprimis incredibile. Fac, demandatam tibi fuisse caedem nostram. Quis aut quid te cogebat obsequi? Iusiurandum? Atqui in in-

in inquilinis profecto, cuiusmodi nos eramus, tyranni non videntur iurisiurandi religione teucaliumve quempiam obstricturi fuisse. Deinde, id si tenemus, quod consentaneum est, eccui omnium vni minus illi erant hoc negotium delegaturi, quam huic, qui, quod ait, si verum id ait, ipsis fuisset refragatus, sententiamque tulisset in partem ipsis contrariam? Ecquemenim alium probabile erat mandata indiligentius atque cunctantius esse exsecuturum, quam eum, qui rebus, quas isti effectui dari voluissent, dissuasionis suae pertinaciam opposuisset? Praeterea, reliquis quidem Atheniensibus idonea, ni fallor, esse debet excusatio, si facta sua ad triginta virorum auctoritatem referant: ipsos autem hosce tyrannos ad ipsosmet sese auctores referre suorum actorum rationes, qui ferendum erit? qui approbari hoc vobis patiemini? Alius enim si quis tum in vrbe fuisset magistratus ampliore, quam trigintauirale collegium, potestate armatus, isque magistratus Eratostheni mandasset caedes hominum insonitum perpetrandas: nescio an veniam ei merito daretis. Iam vero vndenam poenas vnquam repetetis vobis debitas, et ius vestrum adipiscemini, si triginta tyrannis imperia triginta tyrannorum excusare licebit? hoc est praetexere, se in auctoritate ipsos sua fuisse; libidini ipsos suae obtemperasse. Tantane vos excusationis ineptiam probabitis? At Polemarchum ait a se, non domo extractum, sed in via publica correptum in carcerem abductum esse. Tanto peius, tanto inexcusabilius. Solebatis vos, ciues, tum temporis aegerrime ferre, si qui a tyrannis missi, aut vosmet ipsos, aut rerum vestrarum quicquam requisitum, vestras in aedes irrumperent. Quamquam hi intra veniam peccabant mandata exsequentes, quorum omissionem scirent se suo capite esse luituros. Nam domum aliquius ablegatos illuc non ire, aut infitiri a se domi

reptos eos esse, qui fuissent; capitale discrimen poterat audentibus consciscere. Quod si ergo his, intra veniam peccantibus, vos nihilominus tamen iure merito succensebatis, quanto maiori iure veniam denegabitis alteris, inexcusabilius eo peccantibus, quod homines publica de via abreptos in carcerem abducerent. Quid impediēbat Eratosthenem, quominus, senatui renuntians, Polemarcho se negaret occurrisse? Aut, si tutius iudicaret, ita se renunciare, occurrisse quidem sibi Polemarchum in via, se vero hominem haud noscitasse, cuius os et vultum minus haberet consuetudine cognitum; quis eum potuisset, haec assimulantem, mendacii arguere? Excusationes huiusmodi neque scrutinium, neque conuictionem admittunt, etiamsi te inimici tui vel maxime convincere contendant. Debebas, Eratosthene, si homo frugieras, quem te fers, multo magis iniustae neci destinatos de imminente periculo admonere, quo id deuitare possent, quam sceleratis, ciues iusfontes per nefas de medio tollentibus, operam nauare. Tu vero ita te in oculis omnium gessisti, ut facta tua planissime doceant, rebus tum gestis te non modo non contristatum; sed etiam delectatum fuisse. Quapropter hosce iudices decet secundum factorum, quorum tibi conscii sunt, veritatem magis, quam secundum praedicationum tuarum praestigias sententiam dare, et e rebus gestis, quas a vobis profectas norunt, sermones tum in collegio vestro agitados colligere, quandoquidem horum sistere testes negatum est. Nobis enim non modo tyrannorum coetibus interesse non licebat, sed ne domi quidem nostrae esse. quapropter penes ipsos est, cum nulla non peste rem nostram minuissent atque labefactassent, tamen, quodcunque modo voluerint, genus ornamentorum et bene de rep. meritorum de se praedicare. Ego vero haud repugnabo, concedam enim vero, quod

quod ais, te inimicis nostris oblocutum esse. Miror tamen, quodnam tu nobis grandius malum fuisses daturus suffragando tyrannis, qui, cum refragareris tyrannis, Polemarchum tamen occideris. Agite, iudices, respondete ad id, quod vos interrogare iuuat. Quid ageretis, si fratres liberiue Eratosthenis essetis? Num absolueretis? Nullo modo. Haud possitis, etiamsi velitis. Oportet enim Eratosthenem alterutrum horum docere, aut a se Polemarchum in carcerem abductum non esse, aut iure id factum. Atqui in confesso et extra controuersiam est, ab Eratosthene Polemarchum esse in carcerem ductum; et rursus ipse suo passus est ore Eratosthenes, in eo, quod Polemarchum comprehendisset, ei factam a se esse iniuriam. Iam facilis vobis est, iudices, huius causae disceptatio. Congressi sunt, adfuit, circumstant haec subsellia frequentes, ciuesque hospitesque, vestram hac de causa sententiam cognoscere gessientes. Horum qui ciues vestri sunt, hi domum discedent, certiores facti, prout aut condemnaueritis Eratosthenem, aut absolueritis, ita, si quae deliquerint, aut eorum se poenas duros, aut meliore, quam nunc sunt, conditione futuros, aut saltem non deteriore. Nam siue potentur cupitis, siue spe et conatibus audaciae suae excident. Illud si eueniat, sciunt, impune se capitibus ciuium insultaturos. In hoc, pari tamen se vobiscum iure ciuili grauiferos norunt. Peregrini autem quotquot nunc in vrbe vestra versantur, scient, iure ne, an iniuria, triginta tyrannos suis quique ex oppidis agrisque sub praeconis voce exterminent. Contendunt illi quidem nunc triginta tyrannos, vbique locorum exagitare, pro hostibus vniuersae Graeciae communibus eos habentes. Vbi autem vos viderint tam leues, tam inconstantes, tam turpiter molles et ignauos, ut tyrannos, quorum iniurias ipsi toleraueritis, in potestate cum habeatis, impunes tamen dimittatis; poenitebit ipsos sui erga vos studii. multum ipsi sese

ineptos et male sedulos iudicabunt, qui vestri causa frustraneis couterantur molestiis, odiaque Lacedaemoniorum tyrannis studentium insectationibus tyrannorum sibi consciscant. Imperatores vestros, nauali ad Arginusas praelio victores, extremo supplicio affecistis, alia nulla de causa, quam quod faterentur per tempestatis atrocitatem sibi negatum, ut naufragos e mari subleatos seruarent humarentue. Existimabatis nimirum oportere vos, capitibus imperatorum vestrorum, tametsi victorum, Manes tot virorum fortium eo in praelio misere ab vndis haustorum placare. Hos vero, qui, priuati adhuc, quantum in ipsis esset, ad cladem contulerunt, classi vestrae apud Aegospotamos illatam, postmodum autem, summa rerum potiti, sponte sua, nemine cogente, multos ciuium, indicta causa, neci dederunt, id quod ipsi haud diffitentur, dubitabitis, ipsosque, liberosque, extremis tollere suppliciis? Hic desungi poteram accusatione, finemque ei eram impositurus, existimans capita accusationis adhuc a me proposita ad damnandum reum sufficere. Sic enim censeo, accusatorem hactenus debere contendere, ut reus iudicibus videatur digna mortis supplicio patrasse. quod extremum est suppliciorum, quae a criminosis repeti possunt. Quocirca non video quid oporteat multum in huiusmodi hominum accusatione contendere, quorum tam sunt enormia scelera, ut poenas sat magnas daturi non videantur, etiamsi singula quaeque scelera, si fieri possit, binis mortibus luant. Verumtamen superesse video nonnullas causationes, quas me decet Eratostheni eripere. Aequum enim profecto non est, ei quoque concedi, quod in hac ciuitate multi, contra quam decebat, usurpant, qui, cum vincere rebus, et coniectas in se criminationes depellere nequeunt; dissimulata et praeterita defensione, praestigiis iactantiae vobis illudunt, de laudibus suis ad vos multa et inuidenda

denda praedicantes, quam fortes sint milites, quam multa oppida a vobis alienata rursus ad vestram societatem redegerint. Quamquam ne poterit quidem, etiam si velit, eiusmodi de se laudes Eratosthenes praedicare. Nam iubete modo eum, iudices, demonstrare vbinam locorum ipse caeterique tyranni tot hostes occiderint, quot hic ciues sustulerunt; vbinam tot naues hostium ceperint. quot ipsi hostibus nostris traderunt; aut quamnam urbem imperio attico adiunxerint, tam amplam, tam late potentem, atque haec est ab ipsis sub iugum missa. At forsitan arma tamen tot detraxerunt hostibus, quot vobis? At moenia tamen tam ingentia et tam firma ceperunt, quam sunt patriae suae, quae moenia ipsi manibus suis demoliti sunt? Quid moenia loquor? Illi vero propugnacula circa Atticam omnia destruxerunt, planumque vobis fecerunt portum vestrum a se dirutum esse, non iussu Lacedaemoniorum; sed voluntate sua, quod existimarent, eo facto potentiam suam hoc fore stabiliorē. Saepe numero cum essem audaciam eorum miratus, qui hoscetyrannos oratione tuerentur, tandem mirari desii, postquam in mentem venit, eorundem esse, et facinorum nullum genus sibi reliquum facere, et alios proiectae audaciae homines sibi similes collaudare. Nam non nuper demum coeperunt ciuitatis vestrae huic formae, quae nunc obtinet ad libertatis dulcedinem et iuris aequalitatem conformata, aduersari, sed iam dudum ante visus est Eratosthenes, aetate quadringentorum, hoc molitus, ut potentiam cum paucis amicorum communicandam sibi pareret. Agitans haec in Hellesponto cum a copiis, quae ibi tum erant, deprehenderetur, in tantum venit capitis periculum, ut necesse haberet; repente relicta naue, cui trierarchatus cum honore praeerat, ex Hellespoto auffugere, vna cum Iatrocle aliisque, quorum nomina quid attinet a me commemora-

morari? Sic illinc huc reuersus, si qui formam reip. popularem poscerent, iis aduersatus est. Quorum ego vobis omnium testes exhibebo. *Testes.* Ab hoc inde tempore vsque ad fatalem illam pugnam naualem apud Aegospotamos ab Eratosthene acta omnia silentio praetermittam. Vt autem nauale illud, quod dico, praelium reip. vulnus impressit insaniabile, videte quomodo Eratosthenes se gesserit Tenente adhuc democratia, a sic dictis sodalibus quinque viri, Ephori seu inspectores appellati, constituebantur. id quod principium tumultus fuit; nomine illi quidem probabili tenus, *συναρχωὶς*, seu conciliatores animorum mutuam in gratiam, reapse autem principes globi coniuratorum aduersus plebis vestrae libertatem. In his quinque viris etiam Eratosthenes hic et Critias erant. Hi magistros equitum per stationes disponebant, hi concioni, quae suffragiis suis scisceret, praescribebant, hi, quos vellent honoribus designari, edebant; breuis vt sim, quae vellent, omnia pro arbitrio suo agebant, iubentes, vetantes. Ita vobis insidiae, non ab hostibus modo, sed ab ipsis his quoque, tametsi ciues vestri essent, parabantur, hoc contententibus et molientibus, vt neque salutaria decernere possetis, et multarum rerum necessariarum inopia laboraretis. Norant enim, capitibus vestris insultare negatum sibi fore, nisi si vos malis fregissent, et ad incitas redegissent. Eo autem facto sperabant futurum, vt vos, praesentium malorum taedio victi, ab iisque quam citissime liberari gestientes, nullas non ad conditiones descenderetis, futurorum malorum, quae illinc existere possent, immemores. Horum Ephorum in numero fuisse Eratosthenem, quo certo vobis constet, iudices, exhibebo testes, non ex iis quidem, qui sociam tyrannis operam tum praestiterunt; neque enim hos exhibere possum; at ex istis tamen, qui ex ipso audiuerunt Eratosthene,

quum

quum Ephorum in collegio se fuisse affirmaret. Quamquam, si saperent hi tyrannidis satellites, non aduocatos se illis praeberent, non commendarent, non excusarent eos, sed premerent potius hos scelerum suorum magistros suo testimonio, grauiusque punirent, neque iurisiurandi a se dicti religionem pro arbitrato suo interpretarentur, pro re nata eam modo laxantes, modo adstringentes. Verum sic sunt animati. quatenus officere et incommodare ciuibus, possunt, hactenus autumant sancte sibi seruandam esse iurisiurandi religionem. vbi autem locus offeratur ciuium rem augendi et secundandi, ibi religionem hanc securi violent. [Laedunt nempe ciuium commoda minuuntque, sponsonem Amnestias vsque ad hostes reip. professos, qui sunt triginta tyranni, extendendo, eosque pacto obliuionis complectendo. E re autem ciuitatis facerent, si tyrannos beneficio legis illius excluderent. Verum tanto exarserunt tyrannorum studio, vt nocere ciuibus, quam tyrannis malint.] Haetenus haec mihi aduersus hos tyrannorum patronos dicta sunt. Tu autem testes mihi cita, et vos testes huc ascendite. *Testes.* Audiuitis iam testes, [confirmantes, ex Eratosthene audisse, cum se in collegio Ephorum fuisse perhiberet.] Videamus iam, quomodo se in collegio triginta virorum gesserit. His itaque dum interfuit, nullius vnquam boni consilii atque salutaris auctor aut consors fuit; contra malorum atque exitialium fuit quam plurimorum. Ciuis bonus si fuisset, primum quidem, defugere atque eiurare debuisset honorem patriae tam funestum, et constitutioni reip. legumque edictis tam repugnantem. tum, si mansisset tamen in isto sceleratorum sodalicio, decebat eum utique senatum, [qui tum sedebat, minus legitimus magistratus, quam auctoritate cassus triginta tyrannorum famulus,] illum itaque senatum admonere, quoties nomina ciuium
in son.

male metueret. Audistis, iudices, qua contentione Eratosthenes, quo ardore causam Theramenis egerit, hominis sibi amici. Atqui studium hoc excusandi et tuendi, non pro Theramene, homine vobis pestifero, sed pro salute vestra, proferre et exercere debebat. Verum enim vero Eratosthenes reipublicae bellum indixerat. Inimicos vestros amicos sibi fidosque habebat adiutores. Quod ego vtrumque vbi multis magnisque documentis demonstratum dederō, tum hoc quoque docebo, tyrannos, inter se dissidentes, non vestri causa, sed sui, dissidisse, factionesque eorum non hoc certasse, quo vobis bene esset; sed vtri soli in republica dominarentur. Salus enim civium per nefas oppressorum si curae cordique vnquam his fuit, et haec si causa Therameni aliisque ei addictis fuit a tyrannis secedendi, eccubi erat viro magistratum gerenti locus nobilior benevolentiam ergo ciues miseros declarandi, quam, quo tempore Thrasylbulus Phylen occupabat? Verum Eratosthenes vt apud Phylen conglobatis opem aut afferret, aut reciperet solummodo afferendam, tantum abest, vt potius, habens secum collegas, factis ad Salaminem et Eleusinem excursionibus, trecentos inde ciues Athenas in carcerem abduceret, vnaque omnes sententia morte damneret. Verum non tum solummodo, sed postmodum quoque rebus paulatim conquiescere incipientibus, infestum patriae animum et a publica pace alienum prodidit Eratosthenes. Vt enim in Piraeum redieramus, primaeque concertationes conquieuerant, sermonibus de reditu mutuam in gratiam vtrunque habitis, magna spes affulgebat futurum, vt imposterum eodem inter nos essemus animo, quem luculentis significationibus prodidissemus. Et si enim exules in Piraeo congregati superiores e pugna discesserant, sinebant tamen urbanos a se deuictos in urbem remeare. Rursus vr-
bani

bani, ut in urbem redierant, statim triginta tyrannos expellebant, praeterquam Phidonem atque Eratosthenem, sibiue praeficiebant homines tyrannis inimicissimos, sperantes futurum, ut, qui Piraeensium inimicos, triginta viros, acerrimo persecuti essent odio, iidem rursus exules in Piraeo congressos caritate sint amplexuri. Verum secus euenit. Phidon enim, qui in numero XXX virorum fuerat, et Hippocles, et Epichares Lamptrensis, cum reliquis, qui Charicli et Critiae eorumque sodalitia quam maxime aduersari videbantur, ut semet in summam potestatem ingesserant, multo faciliorem in vrbe tumultum concitarunt, ciuesque in bellum aduersus Piraeenses multo acrius, quam ante, inflammant, eoque planum fecerunt, a triginta viris se non studio Piraeensium defecisse, neque luctu eorum affici, qui per nefas aut iam perempti essent, aut idem fatum adhuc obituri, sed hoc angere, quod essent, qui auctoritate ipsis praestarent, citiusque, atque ipsi, ditescerent. Summa rerum enim potiti, partibus ambabus bellum indicebant, et tyrannis, qui exempla crudelitatis extremae in vobis statuerant, et vobis, qui extrema quaeque ab illis toleraueratis, quamquam perspicuum nemini non esset, si iure vos exfularetis, neque liceret vobis pedem in patriam referre, factam esse tyrannis iniuriam, qui sub vestri nominis praetextu ex vrbe fuissent expulsi; sin autem tyranni exilio, in quod acti essent, meritis luerent scelerum poenas, iniuriam vobis fieri, qui reditu in natale vestrum solum arceremini. Verum enim verotyranos merito constat exfulare, vos per nefas. Non enim profecto vllum ob aliud crimen tyranni exilio multati sunt, quam quod ciues insontes in exilium egissent, eaque patraissent, quae tunc patrabant illi, qui tyrannos rursus eiecerant. Grauius itaque Phidoni vos oportet irasci, quod, eo delectus, quo Piraeenses cum vrbani

banis reconciliaret, in urbemque reduceret, eadem tamen scelera commisit, atque Eratosthenes; eademque mentis improbitate triginta tyrannos, homines, quamvis pessimos, se tamen utique meliores laedere conatus est, qua vobis exulibus urbem reddere noluit; sed Spartam potius profectus, Spartanos ad suscipiendum contra Piraeenses bellum hortatus est, criminando, Boeotorum in potestate futuras esse Athenas, illis domum redeuntibus, aliaque spargendo invidiosa, quibus imprimis se sperabat illos commoturum. Verum reiectus a Lacedaemoniis, siue quod extra vetarent, siue quod ipsi ab hac expeditione essent alieniores, centum talenta credito vnde vnde sumserunt [Phidon, et Eratosthenes et si qui alii iisdem in partibus erant] quo haberent, vnde milites mercenarios conducerent. Huic militiae magistrum sibi a Lacedaemoniis quasi mutuo ad tempus dari rogabant Lyfandrum, hominem optimatum quidem principatus studiosissimum, populari vero gubernationi insensissimum, sed Piraeensium ante omnes odio ardentem implacabili. Conscripto sic vndique milite, nullo non hominum genere ad pestem ciuitatis excito, secum habentes graecarum ciuitatum nonnullas, et ipsos adeo Lacedaemonios, ad extremum tamen precibus expugnatos, sociorumque, qui tum Lacedaemoniis erant, quoscunque suas in partes pertrahere potuissent; his instructi copiis, non ciues inter se reconciliatum, id quod iussi fuerant, facturosque receperant, sed perditum ibant. Et perdidissent utique, nisi virtus virorum fortium intercessisset, quibus vos, iudices, testatum facite, poenas ab eorumque et vestris communibus hostibus [Eratosthene similibusque] repetendo, vos gratiam ipsis quoque debitam esse relaturos. Notis haec vos ipsi quidem satis superque, ut certus sim, nil ad rem attinere, testes horum a me produci. Ve-

rumtamen quoniam et ego aliquantisper respirare cupio, et nonnulli vestrum ita ducuntur sermonibus hisce de rebus, ut quo copiosius audiant de iis differi, hoc magis delectentur, citabo testes. *Testes.* Age nunc de Theramene quoque quam potero breuissimis docebo. Quem locum ingrediens rogo vos, iudices, ut hanc orationis meae partem non mea magis, quam reipublicae causa, acqui et beneuoli audiat, ab animisque vestris hanc excludatis suspicionem, Eratosthene in discrimen adducto, me in Theramenem inuehentem, ab hac causa aliena agitare. Quod longe secus est. Non aliena a re, sed vel maxime ad rem pertinentia ago. Relatum enim ad me est, Eratosthenem hoc agere, ut in oratione, quam mox hoc e suggestu, causam capitis dicturus, habebit, hoc fidat ante alia omnia defensionis quasi fundamento, ut se dicat in partibus Theramenis reliquorumque fuisse, qui una cum Theramene secedendo a triginta viris, eorumque ausis aduersando, popularitatis opinionem adepti essent. Iactabit ergo, ut audio, Eratosthenes hanc suam cum Theramene amicitiam, scelera sua ea praetendenda velabit, in eam velut in latebram quandam perfugiet; quam a me occludi et intercipi par est. Id quod faciam docendo, Theramenem utique non popularem, non studiosum vestrae dignitatis atque libertatis, sed ei non minus infestum fuisse, quam aut Critias, aut alius quicumque triginta virorum fuit. Frigida enimvero illa est Eratosthenis excusatio, insidiosa simulatio. Reip. partem aliquam si cum Themistocle gessisset, iactaret sine dubio suam cum Themistocle communionem curarum in moeniis extruendis, postularetque ideo in gloriae quoque praemiorumque cum eo communionem admitti. Credibile quidem est, id eum facturum esse, qui, cum Theramene communicata sibi cum iactet consilia, illo cum Theramene, in quem

vnum

ynum maxime conferenda est culpa deuastationis moenium nostrorum, tamen poenarum item communio- nem a Theramene hoc facinore meritarum detrectat. Non enim profecto mihi par illud virorum [Themistocles et Theramenes] paria praemia factorum tam disparium meruisse videtur. Iste enim, inuitis Lacedaemoniis, urbem nostram moeniis consepsit; hic vero moenia a Themistocle condita solo aequauit, machinis diruta praestigiarum illarum, quibus plebem circumuenerat. Verum secus euenit reip. atque par erat. Par erat una cum Theramene socios quoque perisse, nisi si quibus ab eo seiuncta consilia et instituta fuissent. Iam vero video non a reis modo criminum nomen Theramenis ad criminum defensiones usurpari, verum etiam familiares eius veluti rem sibi debitam poscere, ut in dignitate atque honoribus versentur; quasi Theramenes multis magnisque ornamentis remp. cumulasset, non ingentibus cladibus obruisset, is, qui primum quidem vnus omnium maxime priorem optimatum dominatum condidit eo, quod auctor vobis est factus illius regiminis, quo vsi sumus quadringentis obtinentibus. Pater quidem Theramenis, utpote qui tum in numero Probolorum esset, haec agitabat. Ipse vero Theramenes, quod videretur libertatis inprimis studiosus esse, Strategus a patre dictus est. Donec igitur in dignitate carusque vobis erat Theramenes, fidem suam reip. approbavit. Postquam autem Pisandrum et Callaeschrum aliosque sibi vidit anteferri, vestramque plebem ipsi patrique parere diutius nolle, ibi, cum inuidia erga Pisandri factionem, tum metu vestri, causam et studia cum Aristocrate consociauit. Quo autem opinionem fidei de se plebi iniiceret, Antiphontem et Archeptoleum, homines sibi amicissimos, a se accusatos, morte damnauit. Eo processerat improbitatis et perfidiae, ut idem per suam cum illis familiaritatem

vos subiugaret, et per fidem, quam vos ei habebatis, amicos homines neci daret. Neque tamen satis habuit, amicos a se pessumdari, vosmet ipsos adeo pessumdedit. Summis honoribus a vobis auctus, habensque in manibus credita suae fidei grauiissimi momenti negotia, quam remp. seruaturum ultro receperat, eam ipse suis manibus euertit, eo, quod se reperisse iactaret rem ingentem summique faciendam. Spondebat nempe pacem opera sua a Lacedaemoniis impetrandam, facillimo negotio, non datis obfidibus, non dirutis moenibus, non classe tradita. Haec se aiens perfectum, recusabat indicare interrogantibus modum, quo speraret perficienda. Solummodo coecam sibi fidem haberi postulabat. Habuistis, Athenienses, tot intercedentibus diffidentiae momentis. Senatus Areopagiticus de pace ineunda et restituenda reip. salute cum Lacedaemoniis per legatos agitare coeperat; multi vos a fide Therameni habenda absterrebant atque reuocabant, quibus eum hoc inprimis suspectum reddebat, quod, quam rem inter hostes vestros palam esset elocuturus, eam rem, velut arcanam, vos, ciues suos, celaret, contra quam alii omnes facerent, arcana non ciues, sed hostes, celantes. Vos tamen, his nil moti, Theramenis in manus patriam et liberos et vxores, et vosmet ipsos tradidistis, magnitudine atque splendore promissorum freti, quibus vos occaecauerat. Ille vero tam splendorum promissorum omnino nihil reapse praestitit, et ne praestare quidem vnquam voluit, qui sic animum suum induxisset, ad contemptum deprimendam, eneruandam et prorsus ad incitas redigendam esse remp. Quo effecit hoc, vt, quorum ad vos mentionem ne hostium quidem quisquam vnquam fecisset, et quae ciuium nullus antea sperasset euentura, ad ea vos patienter accipienda et toleranda adigeret; non coactus.

coactus a Lacedaemoniis, sed vltro ipsis ea deferens, eosque inuitans ad exigendum atque imperandum vobis, suamque vobis persuadendi operam condicens; scilicet, vt Athenienses Piraeum suis ipsi manibus demolirentur, praesentemque, quae tum erat, reip. formam abolerent. Bene nempe norat, nisi prorsus omni spe vos exclusisset, vos a se poenas cito esse repetituros. Denique concionem citius haberi non fuit, quam praestitutum a se tempus diligentissime seruatum atque elapsum esset, et Lyfander Samo accessitus cum classe aduenisset, copiaeque hostium terrestres congressae urbem cinctam tenerent. His ita comparatis, coram Lyfandro, Philochare et Miltiade, concionem habebant, [Theramenes puta, Eratosthenes, et reliqui triginta,] de forma reip. inducenda, sed concionem libertate carentem, et vi armorum oppressam, vbi neque orator quisquam ipsis vocem, neque magistratus minas auctoritatis suae, opponeret, sed vos facultate priuati salutaria vobis sciscendi, sola scisceretur ea, quae istis probata fuissent. Ibi Theramenes cum dicendi causa surrexisset, auctor vobis fuit, vt urbem triginta viris traderetis, eamque reip. formam, quam Dracontides ostendisset, amplecteremini. Huic vos orationi, tametsi tam duris conclusi necessitatibus, tamen obstrepebatis, eoque vos descensuros negabatis. Summam scilicet rerum vestrarum in illa concione actum, et vtrum libertatem tuituri, an seruitutem obituri essetis, decretum iri, intelligebatis. Theramenes autem, (recordamini modo, iudices, intereratis enim, et audiebatis, cum diceret; vt necesse sit vos meminisse facti, cuius vos recte testes cito :) Theramenes ergo vestro se fremitu quicquam negabat commoueri. Multos enim Atheniensium eadem secum sentire atque agitare, penes se certum atque exploratum esse. Lyfandro atque Lacedaemoniis probata se

loqui. Secundum Theramenem assurgens Lyfander inter alia, quae tum multa spargebat, minarum et superbiae plena dicta, iactabat etiam hoc: se iam vos tenere rupti foederis manifeste reos. Non nunc de forma reip. vestrae induenda, sed de spirituum vestrorum securitate agi, nisi prompte iussis Theramenis pareatis. Boni ciues, quotquot illi concioni interessent, videntes armorum machinarumque apparatus sibi circumpositum, et admotam vim atque necessitatem ineuitabilem, alii suis in sedibus manentes quieti, conticescebant, alii furtim se subducebant, hoc saltem secum efferentes suae conscientiae testimonium, nihil se reip. pestiferum sciuisse. Pauci quidam, sed illi scelerati, prauisque ducti consiliis, imperata suo suffragio comprobabant. Imperabatur autem, ut summa rerum collegio triginta virorum mandaretur, conflato e decemuiris, aliis, quos Theramenes esset delecturus, aliis, quos Ephori tum rerum potientes, aliis denique e corona excerptis. Ita perspicue vestram cernebant infirmitatem, suaeque certi erant potentiae, ut in concione euentura praescirent. Auctorem vultis? idoneum dabo, non me, sed illum ipsum Theramenem, ista de se referentem; cui vos credere conuenit. Quae enim ego modo retuli, ea ille ipse coram senatu, illa in oratione, qua capitis causam dixit, perhibuit. Qua in oratione, cum exsulibus exprobrat, quod per se redissent, tum in Lacedaemonios grauiter inuehitur, eosque cum fastidio et supercilio traducit. Collegas principatus, triginta tyrannos, increpat, quod sibi, a quo ista, quae dixi, omnia, modis illis, quos dixi, elaborata et perfecta fuissent, et cui quicquid penes eos esset aculei, id omne vni deberent; hanc operae ipsis nauatae mercedem referrent; qui ipsis tot fidei erga ipsos suae documenta dedisset, ipsorumque de fide erga se tot sacramentis, quae sibi dixissent, certior

tior esset factus. Horum tantorum aliorumque malorumque atque dedecorum, vetustiorumque atque recentiorum, maiorumque atque minorum, architectus cum fuerit Theramenes, nil tamen istos pudebit, amicos eius se ferre, qui mortem non pro vobis, sed pro ipsorum perfidia atque scelerositate oppetiit, et quam poenam tyrannis dedit operae ab ipso in euertendo ipsorum principatu nauatae, eam poenam si dudum ante dedisset plebi libertate sua adhuc gaudenti, meritam utique dedisset. Bis enim vos subiugum misit, praesentium taedio, absentium appetitu, pulcherrimo et honestissimo nomine abutens, cuius sub larua, teterrimorum facinorum, veluti magister, exempla praeiuit. Verum satis haec mihi de Theramene dicta sunt. Vos autem Eratosthenem eiusque collegas punitote. Venit enim, venit nunc tandem aliquando tempus, quo vestris amentibus abesse debet omnis clementiae atque misericordiae sensus. Sumendae vobis sunt ab iis poenae, cauendumque, ne, qui armati soletis hostes vestros in acie vincere, ius dicentes in foro vestris inimicis succumbatis. Beneficiorum, quae iactant a se postmodum, olim aliquando, in vos conferenda, hoc minorem ipsis habetote gratiam, quo decet saeuiores esse animaduersionem vestram atque vindictam scelerum ab ipsis iam commissorum. Quibus tyrannis absentibus infidiati estis, ut iis potiremini, eos, in potestatem nacti, e manibus ne dimittite. neque peius ipsi vobismet consulite, neque segnius ultum ite vestras iniurias, quam fortuna, quae vobis eos veluti compedibus constrictos tradidit. Accusatorum induite vobis personam, confurgite aduersus Eratosthenem, amicosque eius, quorum nominibus obtendendis ille scelera excusatum ibit ea, quae ipsis auctoribus atque consciis patrauit. Sustinetis reip. personam, quam fingite vobis mente liitem cum hoc Eratosthene suscepisse; tametsi conditione multis modis dispari. Ciuum vestrorum si qui olim

ad forum triginta virorum citarentur, eorum erat idem Eratosthenes accusatorque atque iudex. Nos autem nunc Eratosthenem ad vestrum forum trahentes, cum accusamus eum, tum nos purgamus. Eratosthenes olim, cum collegis, homines infontes, indicta inauditaque causa, peremit. vos autem cum auctoribus peffis publicae ea agitis aequitate, vt carnifices plebis tamen ex lege censeatis iudicandos; quos etiam si contra formulam iuris punire iuuet, at ne sic quidem sat dignas scelerum poenas exigatis eorum, quibus publica minuerunt commoda, iuraque et maiestatem populi violarunt. Ecquod enim vllum illi dignum suis facinoribus dederint supplicium? Cruoris ab illis effusi satisne vos aequam feratis talionem, si ipsos vna cum liberis occidatis, vos, quorum patres, et filios, fratresque hi, negata adeo defensionis copia, peremerunt? At, si bona eorum immobilia proscripseritis, sic tamen satisfactum erit, ni fallor. Ecceuinam? Ciuitatine? cuius aerarium expilarunt, multoties plus furantes, quam bona eorum sub hasta secta referant. An priuatis hominibus? quorum aedes, velut immisso milite, ferro flammisque euastarunt. Quandoquidem igitur, tametsi nihil non agatis, tamen facere non poteritis, vt poenas ab his sat dignas repetatis, ecqui non turpe vobis sit, vos vllum praetermittere poenae genus, quod in hos expediri quisquam velit? Nullum illi mihi genus audaciae sibi reliquum facturum fuisse videtur, qui nunc, causae pro se dicendae ergo, eos ad iudices prodeat, quos antehac multis a se laesos esse malis et iniuriis, ipse sibi sit conscius, et a quorum testimonio praeuideat improbitatem suam confossum iri. Videte, quantopere vos contemnat. Tametsi aliis multum fidit, multo tamen vos contemnit magis, quam patronis suis fidit. Quae ambo vos nunc decet ad animum vobis reuocare, atque cogitare, neque ausuros istos.

istos vnquam ea fuisse, quae ausi sunt, si opera atque praesidio aliorum caruissent, neque nunc in conspectum vestram fuisse venturos, nisi futurum sperassent, ut ab iisdem praesidiis suis periculo eriperentur, quamquam hi praesides atque protectores, non tam his, quam sibi ipsis, opitulatum veniunt, suaeque potentiae propugnaculum praestruunt, e factis anterioribus colligentes, etiam in posterum sibi licitum fore, quaecunque velint, facere, ubi viderint, extremorum malorum concitores a vobis, cum in potestate habeatis, tamen sine poena dimissos. Verum in his ipsis, qui sese aduocatos istis [Eratoſtheni ceterisque tyrannis] praebebunt, mirari licet atque dubitare, vtrum, eo modo tyrannos a vobis exoraturi sint, quo viri boni et fortes haud raro facinorosos a seueritate iudicum exorant. Vellem vtique hos aduocatos tyrannorum in seruanda rep. pari contentione decertasse, atque tyranni certarunt, in ea pessumdanda. An defensionem tyrannorum ideo capessent, quod oratores sibi videntur sollertes, subtiles, naturas rerum oratione mutare, album nigro vertere valentes? Hoccine planum facient, tyrannorum facinora summi vobis esse facienda, et aureis coronis remuneranda? Sint, per me licet, quantaecunque volent, facundiae tyranni. Boni profecto ciues et hac ciuitate vestroque assensu digni non sunt. Quid ita? Quaecunque est illa eorum iactata facundia, pro vobis ea quidem vsi nunquam sunt, ne iustis quidem in causis, ubi multo facilius, quam in malis, facundia exercetur. Age, spectemus nunc testes quoque, quos pro se collegisque dicturos Eratoſthenes mox producet. Atqui testes hi, cum tyrannis testabuntur, tum ipsi aduersus semet testabuntur. Ecquid autem? hoc nempe, se vestram plebem contemnere. Ita vos putant simplices esse, atque obliuiosos et tardos, et propter multitudinem vestram con-

temnendos, vt facile patiamini per praestigias et mendacia venalium et precariorum testimoniorum periculo eripi tyrannos eos, qui Eratosthenis collegarumque armati ministerio, tam fuissent terribiles, quamuis pauci numero essent, vt capitale esset, amico exsequias ire. Praeterea vos iniquitatem quoque futurae sortis spectare velim, iudices, quae tyrannis hisce iam reis factis admodum dispar est cum ciuibus vestris olim horum sententia morte damnatis. Possint enim hi tyranni, nunc si absoluantur, denuo remp. pessumdare; ciues autem ab ipsis peremti nunquam ab inimicis suis ultionem repetent, nisi per vos. Acerbum utique et indignum facinus! Ciuium per nefas peremtorum amici adeo ipsi vna cum illis peribant, alia nulla de causa, quam quod illis familiariter vsi, eorumque funus prosecuti essent; horum autem tyrannorum, a quibus resp. pessumdata fuit, funus qui prosequantur, videntur multi esse futuri, quandoquidem ad eorum defensionem obeundam tot numero homines accingantur, tametsi multo est, mea quidem sententia, facilius hos accusare de iniuriis, quas vobis dederunt, quam his est crimina purgare. Sed aiunt reliquorum triginta tyrannorum omnium vnum Eratosthenem paucissima vobis mala creasse, ideoque absoluendum et seruandum esse. Scilicet, non recogitant, si collegarum parcissime vos Eratosthenes laeserit, in reliquis tamen Graecis omnibus esse neminem, qui vos tot numero tantisque cladibus affecerit, atque vnus Eratosthenes vos affecit; neque videtur ipsis haec causa ad pestem Eratostheni consciscendam satis idonea. Vos vero, iudices, declarate, quae vobis hac de re sedeat sententia. Quod si enim in hunc Eratosthenem animaduertetis, illustri ad omnes documento confirmabitis, vos aegerime tyrannorum facinora ferre, grauissimaque iracundia prosequi. Sin autem absoluetis, prodetis eadem

VOS

vos cum tyrannis studia consecrari. copiamque ipsi vobis impoſterum eripietis illius excuſationis, quam adhuc uſurpaſtis, aientes a triginta tyrannis imperata fe-
ciſſe. Id quod hac quidem in cauſa locum non habet. Nemo enim vos nunc cogit, inuitos, contra veſtri ani-
mi ſententiam, Eratoſthenem cuiusque collegas abſolue-
re. Quare auctor ego vobis hortatorque ſim, vt ne
committatis, vt, illos abſoluendo, voſmet ipſi con-
demnetis; neue ſperetis tabellariam veſtram ſuffragatio-
nem clandestinam, aut in occulto manſuram eſſe. Prode-
tis enim voſ vniuerſae ciuitati tacitam ſuffragii veſtri vo-
cem in exitu huius iudicii. Superſunt adhuc pauca quae-
dam, de quibus vbi amboſ admonuero, tam vrbanoſ, quam
Piraeenſeſ, deſcendam. In quo hoc ſequor et ſpecto,
vt calamitatum ab Eratoſthene vobis contractarum re-
cordatio ſuffragiorum veſtrorum veluti grefſus guber-
net. Primum igitur voſ, quotquot me circumſtat
atque auditis dicentem, vrbani; conſiderate, Erato-
ſthenem hunc collegam eſſe tyrannorum, qui voſ olim
tam ſaeuiſ tenuerunt imperiis conſtrictos, vt neceſſe
vobis eſſet aduerſus fratres, et liberos ciueſque veſtroſ
bellare, bellum eiufmodi, quo victi quidem pari era-
tis loco cum victoribus futuri; ſi autem viciffetis,
hiſ tyrannis ſeruiffetis. Familiarem ſuam rem horum
quiſque in illa procella rerum, quae tum ſuſque deque
ferebantur, locupletabat. Voſ autem ſortunaſ veſtraſ
per bellum ciuile decreſcere ſenſiſtis. Fruſtrum, quos
ipſi, e ſpoliis reipublicae percipiebant, communione
voſ excludebant; inuidiae autem, qua ipſi conflagra-
bant, partem haud minimam in voſ deriuabant. Proh
enormitatem ſuperbiae, proh furorem contemptuſ, quo
illi voſ deſpexerunt! Fidem ſibi veſtram, non bono-
rum ſuorum communicatione, ſed dedecorum, ibant
obligatum. Praeclara haec ob merita illoſ, pro ſacul-
tate veſtra, nunc, in tuto cum ſitis, veſtrique, et Pi-
raeeu-

raeensium causa, vlciscimini, recogitantes, vos liberatos a seruitute dominorum improbissimorum, in quorum potestate nuper admodum eratis, transisse nunc in communionem iuris aequi cum viris fortissimis, quos foris comilitones, domi consiliorum de rep. capiendorum socios et administratos habebitis. Accedat, velim, ad hanc vestrae superioris conditionis cum hac praesente comparisonem, recordatio vexationum et acerbitationum, quas a praesidio militum mercenariorum tolerastis, quos milites hi tyranni in arce collocauerant, custodes qui essent suaeque dominationis vestraeque seruitutis. Haec haecenus ad vrbanos, pauca de multis, quae dicenda habebam. Vos autem quotquot adstatis e Piraeo, recordamini quae so tot et tanta mala, damna, luctus, cruciatus, dedecora, supplicia, quae ab his tyrannis perpeffi estis. Primum, quae arma ex hostili solo, multisque e praeliis domum salua et victricia retuleratis, ea vobis arma hi tyranni ipsa in pace detraxerunt. Deinde, quibus vestrum ita felicibus esse licuit, vt salui ea e patria effugerent, quam a maioribus traditam accepissent incolendam, illorum capita venalia certa proposita mercede a praecone proclamabantur, et circum per vrbes Graeciae missitabantur, qui eos ad supplicium reposcerent, et, si qui vos tradere recusarent, iis minarentur. Quas insignes contumelias vt tum, exilium tolerantes, tulistis impatientissime, ita nunc pari vindictae ardore vlciscimini. Sed et reliquorum mementote malorum, quae ab his perpeffi estis. Alios vestrum e foro, alios e fanis deorum, in carcerem obtorto collo abstractos, necarunt. Alios e sinu et amplexibus parentum et liberorum et vxorum euulsos coegerunt ipsos sibi violentas manus afferre. Cogebant enim eos cicutae populum fuisset manibus ipsos labris admouere atque exhaurire. Iphis adeo exsequiarum et tumuli iustis eos
 fraudat.

fraudarunt, deorum ridentes iram, quos consentaneum erat, ista tam flagitiosa Manium temeratione offendi et ad ultionem inflammari. Autumabant nempe dominationem suam tam firmam esse, ut ab ipsis deorum armis ultatricibus conuelli nequiret. Extrema tandem supplicia quotquot effugistis, quum multifariis periculis passim locorum estis defuncti! quot in vrbes graecas erroribus miserabilibus acti! vbi non a praecoribus tyrannorum exagitati? egentes alimentorum rerumque omnium vitae necessariorum, alii relictis in patria liberis, hoc est in solo hostili, in manu et potestate hostium, alii in peregrino solo, tandem tamen, inuitis et ringentibus quam plurimis, redistis in Piraeum, vbi rursus ingentia reperiebatis certamina vobis decertanda. In quibus omnibus cum fortiter dimicassetis, asseruistis vrbanos in libertatem, exules in urbem reduxistis. Horum autem certaminum prospectum euentum si aduersa quaedam fors intercepisset, ut metam hanc studiorum vestrorum minus potuissetis consequi, multo etiam acerbiora vobis fuissent toleranda, quam ante. Rursus in exilium vobis fuisset remigrandum, cum metu, ne eadem, atque ante, pateremini; neque passura fuisset horum tyrannorum humanitas, ut vos, tametsi iniquissima tolerantes, templa araeque deorum tuerentur, quae alias ipsis adeo fontibus portus salutis esse solent. Liberi vestri, qui hic mansissent, contumeliis tyrannorum fuissent confecti. peregre autem palantes, si quae minuta debita contraxissent, quae ad diem soluere non potuissent, deserti a vindicibus atque sospitatoribus, flebilem in seruitutem incidissent. Sed quid attinet mala enumerare, quae cum per aduersam fortunam potuissent accidere, secunda auertit, cum exhaurire verbis scelera ab his tyrannis commissa nequeam? Quae scelera tametsi non vnus accusatoris, neque duum sunt prouincia, sed quam

quam plurimorum os et latera deposcunt, nihil tam
 men ego sum meam desiderari passus industriam, ne-
 que omisi quicquam, quod a me oporteret dici, siue
 pro templis deorum, quorum alia hi tyranni hostibus
 vendiderunt, alia sacrilegis suis manibus contrectarunt
 et pedibus ciuili sanguine pollutis conculcarunt; siue
 pro ciuitate, quam eneruarunt et ad nihilum redege-
 runt; siue pro naualibus, quae destruxerunt; siue de-
 nique pro ciuibz per nefas interemptis; quibus vos
 quandoquidem adhuc supersitibus succurrere non po-
 tuistis, saltem fato defunctis opem ferre et ius aequum
 reddite. Nullus dubito, quin Manes defunctorum
 hoc in iudicio versentur, quin, quae dicetis, audiant;
 quin vestrum singulos quosque oculis intuentes nosci-
 tent, sciantque vtris calculum suum quisque contri-
 buat, secumque sic statuunt, quicumque vestrum hos
 tyrannos absoluat, eum se, Manes defunctos, conde-
 mnare; contra, qui poenas ab his tyrannis meritas
 repetant, eos suarum iniuriarum ultores esse. Hic
 finem facio accusandi. Audiuiistis, vidistis, passi estis,
 tenetis. pronuntiate.

ORATIO DECIMA TERTIA,

*quae est accusatio Agorati, indicis sub dominatu XXX
 virorum.*

Cum vobis conuenit vniuersis, iudices, necem vici-
 sci virorum, qui extremum supplicium ideo tole-
 rarunt, quod libertati vestrae plebis studerent, tum
 mihi conuenit ante alios, qui Dionysodorum et affini-
 tate et sanguine attingam. Habuit enim sororem meam,
 domi in matrimonio, idemque mihi fuit consobrinus.
 Simultas itaque mihi cum hoc Agorato intercedit ea-
 dem, quae plebi vestrae, eo cum homine, ea qui patra-
 uit, ob quae et ego nunc cum odio merito prosequor,
 et quos

et vos recte facietis, si puniatis. id quod propitiis diis, et vobis secundantibus, me spero consecuturum. Agoratus nempe Dionysodorum, qui meae sororis maritus fuit, aliosque multos fortes et egregios viros, quorum audietis nomina, vestraeque plebis studiosos, sustulit, eos ad triginta viros, tum potentes, deferendo. Quo facto et me priuatim, reliquorumque necessariorum vnumquemque magnis affecit damnis, et publice vniuersam ciuitatem haud parum, mea quidem sententia, laesit, viris eum tam praestantibus multando. Censeo itaque, iudices, et aequum, et sanctum esse, mihi hique vobisque omnibus, vt tanti sceleris auctorem pro virili quisque sua vliscamur, confidoque, id si fecerimus, et a diis, et ab hominibus, nullum non genus bonorum ad nos esse profecturum. Sed oportet vos ante omnia, Athenienses, totam rem a principio inde ex me audire, quo sciatis, primum quidem, quomodo et a quo dissoluta fuerit reipublicae vestrae forma, qua olim ad iuris ciuilis aequitatem composita utebamini; tum quo pacto viri illi fortes ab Agorato neci dati fuerint, postremo quae mandata illi extrema in mortis articulo constituti nobis reliquerint. Haec enim probe si perdidiceritis, atque commemineritis, et libentius, et religiosius hunc Agoratum videmini condemnaturi. Initium itaque narrandi illinc faciam, quod et nobis ad docendum, et vobis ad intelligendum erit planissimum. Classe nostra ergo funditus amissa, rebusque ciuitatis debilitatis, haud multo post classis Lacedaemoniorum in portum nostrum inuecta appulit; coepitque cum iis de pace ineunda agitari. Ibi si qui rebus nouis studerent, hi libertati vestrae insidiabantur, rati, se tempus hoc cupita consequendi natos esse opportunissimum, et, si vnquam alias, tunc maxime sibi datum fore, res ex arbitrio suo constitueret; nihilque studiis suis obstiturum existimantes praeterquam

terquam tribunos plebis, et Strategos atque Taxiarchos [seu imperatores militares atque centuriones,] machinabantur hos quocunque modo de medio tollere, quo facilius, quo vellent, eo peruenirent. Primum itaque Cleopontem hac versutia aggrediebantur. Concio de pace cum haberetur prima, legati Lacedaemoniorum conditiones edebant, in quas parati essent Lacedaemonii pacem vobiscum instaurare. Erat in illis conditionibus etiam haec, ut longi gemini muri pars, ad decem vtrinque stadia, solo deiiceretur. Tam duram conditionem vos ne auribus quidem ferre poteratis, et Cleopho pro vobis omnibus obloquebatur, fieri nullo modo posse, ut moenium quicquam deiiceretur. Secundum hunc Theramenes ad dicendum assurgebat, qui libertati plebis insidians, si se de pace legatum plena cum potestate Spartam miseritis, recipiebat effecturum, ut neque moenium quicquam disturberetur, neque respublica vlla alia sui parte minueretur; quid? quod sperare futurum aiebat, ut boni etiam nescio quid praeterea precibus et gratia a Lacedaemoniis impetraret. Decepti vos his verborum praestigiis Theramenem legatum de pace plena cum potestate ad Lacedaemonios mittebatis, hominem vos exosum, cui imprimis diffidere et poteratis, et debebatis adeo, anno ante graviter a vobis ignominiosa repulsa offensum. Strategum enim iam suffragiis creatum in scrutinio repudiaueratis ideo, quod visus vobis fuisset a partibus plebis alienior. Theramenes Spartam delatus, diu ibi mansit, vos destituens, quos obsidione cinctos proficiscens reliquisset, cum sciret plebem vestram, et incredibili consiliorum inopia perplexam, et arctissimis rerum necessitatibus constrictam, et ab alimentis caeterisque vitae tuendae adminiculis per bellum et reliqua reipublicae mala denudatam esse. Mansit tamen diutius quam oportebat; id quod data fecit ope-

opera, existimans, ad eas si vos redegisset angustias, ad quas redegit, vt exitum malorum vestrorum nulum inueniretis, ad conditiones pacis nullas non vos esse cupide descensuros. Interim, quos ille proficiens hic reliquerat consiliorum suorum studiorumque conscios et administratos, hi libertatem plebi eriperelaborantes, Cleoponti diem dicebant, frigidam causam praetexentes, quod a castris abfuisset, facto in urbem secessu, respirandi gratia; reapse autem, quod studio vestri, turpissimae auctoritati de moeniis solo aequandis intercessisset. Hoc igitur vsi praetextu, qui summam rerum ad paucorum libidinem translatus ibant, iudicium compararunt, a se instructum atque subornatum, in quo iudices sederent sibi dediti. Hi Cleopontem, perinde atque vos exosi, condemnatum neci dederunt. Theramenes aliquanto post Sparta reuersus pacem secum referebat eam, cuius diritatem nulla re magis, quam ipso vsu, cognouimus. Recentem a reditu Strategum quidam et Taxiarchi adibant, in quibus cum Strombichide et Dionysodoro, etiam alii multi erant, ex eo percontatum, quasnam pacis conditiones referret. Quibus illi cognitis, vt erant erga vos optime animati, id quod factis demonstrarunt, grauissime stomachabantur. Afferebat enim eiusmodi pacem, quae cum multis nos fortibus atque egregiis viris multauit, tum triginta tyrannos ceruicibus nostris imposuit, a quibus patria fortunisque nostris eiecti sumus. Imperabatur enim nunc, vt moenia, non, vt ante, ad decem modo stadia, sed tota prorsus demoliremur, et tantum aberat Theramenes, vt promissorum suorum de bono nescio quo alio reipublicae a Spartanis acquirendo liberasset fidem, vt potius noua ei mala, eaque atrocissima comparasset. Classen enim Lacedaemoniis tradere, moeniaque Piraeo circumiecta solo aequare iubebamur. Haec illi cum o

Theramene audissent, cernentes eam pacem afferri, quae nulla esset, nisi quatenus hoc nomine, sedemem-
tito, appellaretur, reapse autem hoc agi, vt popula-
ris reipublicae administratio funditus tolleretur, nega-
bant se vnquam in eiusmodi conditiones assensuros,
aut eas effectui dari passuros, non, iudices, quo moe-
nium ducerentur commiseratione, si deiicerentur, ne-
que quo rationem classis haberent, hostibus dedendae:
nihil enim horum eos priuatim magis, quam nostrum
quemquam, tangebatur; sed quod animaduenterent,
haec ausa vestri iuris ciuilibus extinctionem esse tractu-
ra. Non illi nullo tenebantur pacis desiderio, tamet-
si sunt, qui id crimentur, sed meliorem ea pace de-
siderabant, quam Theramenes retulerat; neque de ea
impetranda desperabant, et videntur vtique, nisi ab
hoc Agorato intercepti fuissent, ad metam contentio-
nis speique suae peruenturi fuisse. Videns itaque The-
ramenes alique vestrae libertatis praedones, pariter,
atque ille, maiestati vestrae insidiantes, esse, qui ab-
rogationi popularis regiminis a se agitatae intercessuri,
neque passuri viderentur iura et decora vestra minui,
operam dabant, vt, quos suis machinationibus aduer-
suros praeuiderent, eos, priusquam concio de pace
habenda coiret, calumniis oneratos, in suspicionem
adducerent, atque in capitis discrimen conicerent, ne
quis sibi superesset ipsa in concione aduersarius, vestro-
rum iurium tutor et vindex. Machinam itaque hanc
construunt. Persuadent Agorato, vt aduersus Strate-
gos et Taxiarchos indicium sibi commodare vellet;
non quo conscius illis vllius mali facinoris esset. Nul-
lius fuit, iudices, neque esse potuit. Nam, quae so-
vos, adcone vobis hi viri aut fungi videntur fuisse,
aut ab amicis atque ministris deserti, vt tantis dere-
bus deliberantes, necesse haberent Agoratum aduoca-
re, eique arcana sua committere, quasi fido homini
bene-

beneque, aut erga se, aut erga vos animato, qui seruus esset, et e seruis oriundus? Verum Therameni eiusque sodalibus hic Agoratus index huic dolo perficiendo peraccommodatus videbatur esse. Studebant igitur efficere, vt deferre non vltro, sed inuitis et coactus videretur, quo indicium eius fieret credibilis. Volentem autem Agoratum, non inuitum, nomina detulisse, vos ipsi, ni fallor, e mea rei gestae expositione intelligetis. Mittebant nempe subornatum a se Theocritum illum, quem vulgus Elaphosticti filium appellitabat, eum ad senatum, qui praesedit, antequam triginta tyranni rerum potirentur. Erat hic Theocritus Agorati familiaris, et senatus, quem dixi, corruptus erat, atque translationi summae potestatis a multitudine plebis ad paucitatem optimatum inhiabat, id quod ipsi vos nostis, quam maxime. Argumentum vultis? Ex illo, quem dico senatu, triginta virorum tempestate anteriore, multi postmodum in eo senatu sederunt, qui triginta virorum famulus fuit. Cuius autem ego rei causa istaec nunc commemoro? quo nempe certi essetis, quae decreta ab illo anteriore senatu profecta sunt, ea non a senatu profecta esse vestri studio, sed ab ardente libertatem publicam pessumdare, proptereaque ad eiusmodi decreta prorsus animum nil attendatis. Hic itaque Theocritus in illum senatum ingressus, esse quosdam indicat, hoc agentes, vt nouam, quae cum maxime pararetur, rerum constitutionem impedirent, quo minus coalesceret. et nomina quidem singula quaeque se negabat editurum. ius enim iurandum idem cum coniuratis dixisse, neque de fore alios, qui nomina indicent. Se quidem id nunquam facturum. At videte modo, iudices. Theocritus si sponte sua rem detulit, non subornatus, neque condicto, eccur senatus eum non coegit nomina edere? eccur eum passus est vago quodam et incerto

defungi indicio, nominibus reorum casso? cur satis habebat hoc decretum scribere? *Decretum.* Secundum hoc decretum in Piraeum descendunt deputati e Senatu, ad Agoratum, quem in foro sibi oblatum abducere conabantur. Verum Nicias et Nicomenes, aliique, cernentes faciem rerum in vrbe non optimam esse, negabant se permissuros, vt Agoratus abduceretur. abstrahabant eum potius vi, dabantque se vades, spondentes Agoratum, quandocunque postularetur, in curia sistendum. Senatores ergo cum a tabulario scriba in tabulas referri curassent eorum nomina, qui vadium de sistendo Agorato obissent, et, quominus Agoratus abduceretur, intercessissent, in urbem redibant. Agoratus autem cum vadibus, ad aram Minervae Munychiae confugiunt, ad eamque supplices desident. Interea, tum ibi vna sunt, inter se deliberant, quid opus factu sit. Placebat vadibusque caeterisque omnibus, Agoratum quam citissime e medio submoueri. Curabant itaque par lintrium ad Munychiam applicari. Quo facto Agoratum maiorem in modum rogabant atque obsecrabant, vt, quicquid tandem esset eventurum, omni modo Athenis festinaret excedere; ipsique se fugae comites offerebant, donec resp. ad priorem statum redisset. Simul demonstrabant, in senatum si inducatur, verendum esse, ne nomina cogatur eorum edere ciuium, quos scelerati homines, pestem reip. machinantes, ipsi essent subiecturi. Haec monentibus illis, atque obsecrantibus, et lintres iam paratos habentibus, ipsosque sese comites itineris offerentibus, obsequi tamen hic Agoratus recusauit. Atqui, Agorate, si tibi, id quod iactas, cum tyrannis condictum atque comparatum nihil fuit, certusque si non eras, a tyrannis nihil ad te mali esse prouenturum, cur non auffugiebas in lintribus iam paratis stantibus, sponsoribus tuis tecum auffugere paratis? Adhuc

huc enim id in potestate tua erat. Senatus tui compos nondum erat. tu plus periclitabar hic manendo, et minus amittebas hinc discedendo, quam illi. Quapropter faciliorque factu magisque necessaria tibi hinc erat emigratio, quam illis. Athenienses illi natu erant, ciues ingenui; quapropter illis nihil erat de tormentis quod metuerent. deinde grauissimam oportebat causam esse, cur illi se tibi vellent navigationis comites adiungere, qui patriam suam in eaque carissima pigra relinquare nulli dubitarent. Existimabant nempe, id fieri magis e re suaque publicaue esse, quam abs te proditos ciues numeroque multos et virtutibus praestantes immeritae neci dari. Tibi autem primum hoc metuendum erat, si maneres, ne tormentis subiicerere. deinde nil amittebas affugiens; non patriam, quae tibi nulla vnquam fuit; non fortunas, quibus nunquam non caruisti. Quocirca modis omnibus e re tua magis, quam illorum, erat in nauem inscendere, si, quod ais, nihil erat quo fideres, hic manens. Iam vero, ex eo, quod tot viros fortes et bonos indicio tuo interemisti, constat eos a te. non inuito et coacto, quem simulas, sed a volente inprimis atque gestiente interemptos esse. Vniuersa ergo haec fraus, de qua loquor, inter te tyrannosque condita et comparata fuit, in quo mihi consentiunt testes, quae aio, confirmantes. Ipsum adeo decretum senatus contra te testatur. *Decretum.* Secundum hoc decretum e senatu deputati cum venissent in Munychiam, ex ara vltro assurrexit Agoratus, non, quod nunc praetendit, vi inde abstractus est. Introducebantur omnes in senatum. Ibi Agoratus edebat nomina, a commentariense in tabulas referenda, primum sponsoꝝ ipsorum, qui pro ipso fideiusserrant, deinde Strategoꝝ atque Taxiarchoꝝ, tum alioꝝ quoque quorundam ciuioꝝ. Principium hoc fuit vniuersae illius atrocissimae calamitatis, quae post-

modum remp. oppressit. Agoratum illa nomina edidisse, nullus dubito quin ipse suo sit ore confessurus. Sin minus, perinde conuictum caedis eum dabo, ac si ipso in scelere fuisset deprehensus. Responde mihi.

• • • Volebant quidam, o iudices, adhuc plurium nomina ab eo indicari, tam saeuo furore ruebat ille senatus ad noxias et pestes dandum! Non sat multos indicasse videbatur Agoratus, qui cum priores illos vltro, nulla coactus necessitate, indicasset, isti indicio postmodum adhuc aliorum plurium ciuium nomina addidit. Verum ne hoc quidem satis habebant, quod Agoratus in senatu indicasset, sed operam dabant, vt in concione quoque, secundum haec in senatu acta, prima in theatro Munychiensis habenda, Strategis saltem et Taxiarchis indicarentur. nam de reliquis factum in senatu indicium sufficere videbatur. Producunt itaque Agoratum etiam in illam, quam dico, concionem. Responde, Agorate, vera loquor, nec ne? Vera. Verebar equidem, ne tu ea infitiarere; quae coram Atheniensium vniuerso populo in concionem congresso egisses. Verum confitetur ipse, vt cernitis. At ego nihilo minus tamen scribae mandabo, vt populi quoque decreta vobis praelegat. *Decreta.* Certos iam confido vos esse, Agoratum hunc geminum illum indicem edidisse, tam priorem in senatu, quam posteriorem in concione, eoque latronem et sicarium esse factum eorum, quos detulerat. Superest vt breuissimis vos doceam, funestorum omnium temporum, quae remp. postmodum exceperunt, hunc Agoratum architectum fuisse, eoque indignum vestra commiseratione factum. Vt enim illi viri fortes in vincula dati erant, Lyfander classem Spartanam ad portus vestros appellebat, classis vestra Lacedaemoniis tradebatur, et moenia solo aequabantur, et triginta tyranni constituebantur, malumque illud tantum, de quo nimis gnaros

ros commonefacere nil attinet, conflagabatur. Vt primum igitur triginta viri erant instituti, coeperunt iudicium capitale in illos, quos dixi, viros fortes ab Agorato delatos, in curia exercere. populus autem in tribunali, per bis mille virorum, personam populi gerentium, suffragia pronuntiabat, secundum decretum ea de re scriptum, quod tu mihi, scribe, recitabis. *Decretum.* Iudicati si nusquam alibi, quam in foro populi, eiusque liberi, fuissent, nullum est dubium, quin absoluti abissent. Noratis enim illos infontes esse. Verum iam tandem, quamquam fero, intelligebatis, quam luctuosa in tempora resp. incidisset, quum mederi malo iam non amplius possetis. Introducebantur enim in senatum, nefandis triginta virorum imperiis famulatum; vbi iudicium habitum est huiusmodi, pro more istius tempestatis nimium vobis noto. Triginta viri iisdem in subselliis sedebant, in quibus Prytanes nunc sedent. Coram triginta stabant duae mensae, quibus in mensis palam deponendae essent testulae. Non enim licebat eas, vt antea factum erat, in sportulas conici. Et condemnantes quidem tabellae in mensa posteriore, absoluenres autem in anteriore deponendae erant. Quonam itaque pacto aut fieri poterat, aut sperari, vt reorum quisquam absolveretur. Vt vno verbo comprehendam, quotquot iudicium capitis sub his tyrannis adierunt, omnino sunt omnes damnati, neminemque illi absolverunt, praeter hunc vnum Agoratum. Hunc autem absolverunt, quasi referendae gratiae ergo, ceu virum mirifice de se meritum. Quo autem, quam multi per huius Agorati iudicium perierint, sciatis, eorum nomina vobis recitabo. *Nomina.* Vt itaque indicati ab Agorato morti damnati erant, iamque tempus instabat, quo dira haec sententia in ipsorum corporibus esset exsequenda, arcessebant miseri in carcerem, alius sororem, alius matrem, alius vxorem,

fint, vnde rursus pedibus suis non exierunt; qui cum nihil in remp. deliquissent, turpissimum et ignominiosissimum supplicii genus tolerare coacti sunt, alii parentes grandi natu relinquentes, spe frustratos, quae se olim pauperant, fore, ut senio debilitati a liberis alerentur, atque fato suo defuncti sepulturae honoribus afficerentur; alii sorores nondum elocatas, alii liberos paruulos, infinitae adhuc curae opisque egentes. Quos omnes quonam, quaeso vos, existimatis animo foretum erga Agoratum, aut quam de eo laturos sententiam, si daretur ipsis de eo arbitrari, per quem carissimis quibusque atque iucundissimis priuati fuissent? Praeterca meministis, ut moenia vestra fuerint diruta, ut classis hostibus tradita, ut naualia destructa, ut Lacedaemonii vestram arcem infederint, ut vniuersae copiae opesque vestrae ita conuulsae atque dissipatae, ut vestra ciuitas a contemptissimo quoque oppidulo nil differret. Adde, quod priuatas quique vestras fortunas amisistis, postremo simul omnes e patria a tyrannis eiectioni fuistis. Haec futura praeuidentes illi praestantes viri, negabant, o iudices, se commissuros, ut pax tam foeda, tam execrabilis coalesceret. quos tu, Agorate, studentes bene de rep. mereri, sustulisti, deferendo pro insidiatoribus atque praedonibus libertatis nostrae. Quaecunque postmodum mala remp. oppressere, tu ei vnus omnia contraxisti. Horum vos nunc recordati, et priuatorum quique suorum incommodorum, et publicarum reip. pestium punite hunc, cui ista omnia vni debentur. Miror equidem, iudices, quid pro se dicturus sit. Nam oportet eum planum facere, se viros illos haud detulisse, neque delatione sua illis exitium consciuisse. Atqui nunquam poterit. Primum enim decreta, tam senatus, quam populi, contra eum testantur, de indicatis ab Agorato, disertis et perspicuis verbis docentia. deinde iudicium eum illud confodit,

quod sub XXX viris cum subisset, absolutus fuit. Expressis enim verbis in illius iudicii sententia scripta leguntur haec: *Agoratum ideo absolui, quod visus esset vera detulisse.* Recita tu mihi decreta, et indices nominum tum in tabulas publicas relatorum. *Decreta. Tabulae.* Nullo itaque modo demonstrare poterit Agoratus, se non detulisse. Superest ergo vt demonstret se legitime detulisse, videntem eos nefaria et plebi vestrae noxia patrantes. Verum hoc quidem, non modo non demonstrabit, sed ne conabitur quidem. Non enim profecto triginta tyranni eos ob mala eorum de plebe merita sustulerunt, veriti, ne popularis libertas ab illis iugularetur, neque studio iura vestra tuendi, et violatores eorum puniendi. Alia omnia. Sed aiet forsitan Agoratus, inuitum se tantas turbas concitasse. Quod cum dicet, aut verum dicet, aut mentietur, et neutrum ad rem. Ego enim sic mecum statuo, iudices, si quis mala vobis crearit tanta, vt alia maiora cogitari nequeant, etiamsi inuitus crearit, non ideo nobis conuenire, vt illa inuiti facinora inulta transmittamus. Verum mentitur id prae se ferens. Licebat enim ei, apud Munychiam adhuc in ara sedenti, tutum in locum secedere, paratis et lintribus, et sponsoribus, illis eum auertere, his abeuntem comitari. Quibus si tu, Agorate, voluisses obsequi, comitemque te navigationis dare, verendum nil erat, ne tot Athenienses tolleres, ne si voluisses quidem, nedum vt inuitus. Verum auctoritate ductus eorum, quicumque fuerunt, quorum in auctoritate fuisti, sperabas te bona nescio quae et quanta adepturum, dummodo Strategorum atque Taxiarchorum nomina indicares. Nullo itaque modo conuenit, hanc, quam tu assimulas, stultitiam atque credulitatem tuam penes nos veniam inuenire, quam illi, quos tu peremisti, abs te nullam inuenere. Et Hippias quidem Thasius, atque Xenophon Icarienfis, eadem de causa in curiam acciti, qua tu fui-

tu fuisti, capite luerunt, Hippias quidem sic, vt alii, qui vulgo capite plectuntur, Xenophon autem praeterea quoque ante mortem tormentis subiectus. Videbantur nempe hi duo viri triginta tyrannis homines frugi, non indigni salute, quippe qui ciuem Atheniensem neminem indicio suo perculissent. Agoratum autem absoluebant ideo, quod visus esset eorum libidini seruasse. Verum audio illum partem huius negotii, quod in delatione versatur, in Menestratum collatum ire. Ego vero totam rem, vt habet, exponam. Audite quaeso. Menestratus, de quo agitur, ab hoc Agorato, vna cum reliquis, deferebatur, ideoque comprehensus in vincula dabatur. Sed erat Menestratus ex eodem demo, seu municipio, oriundus, vnde Hagnodorus Amphitropaeensis, qui Critiae, illius noti, e collegio XXX tyrannorum, sororem in matrimonio habebat. Hic Critias ergo, partim ipsius Menestrati tuendi et conseruandi studio, partim spe lucri fui; (sperabat enim eum habere indicem idoneum, laqueum quasi, ad alios adhuc multo plures in exitium pertrahendum:) producit ergo Critias hunc Menestratum ad concionem, in Munychiae theatro congressam. Ibi, vna cum Hagnodoro, perficiebat vt hoc decretum scriberetur, quo Menestrato spiritus venia dabatur. *Decretum.* Secundum hoc decretum igitur indicabat Menestratus nomina adhuc alia quaedam, praeter illa iam ab Agorato indicata. Verum enimvero, quem Menestratum triginta tyranni absoluerunt, perinde atque hunc Agoratum, eademque de causa, quod nempe visus esset vera indicasse: eum vos multo post homicidii reum nacti, cum haberetis potestati vestrae obnoxium, iudicio legitimo habito, condemnastis, atque carnifici tradidistis, a quo fustibus ad necem caesus est. Atqui, si Menestratus extremo supplicio tolerando meritas dedit poenas, quanto maiori iure dabit Agoratus, qui Menestratum indicando, non

do, non modo Menestratum, sed omnes vna a Menestrate indicatos ad fatalem moriendi necessitatem adegit. Ecquis enim sit ullus alius, in quem ista culpa iustus conferatur, quam is, qui Menestratum coegit alios indicare? O quam dissimilis Agorato fuisse videtur Aristophanes ille Chollidensis, qui vadimonium pro hoc ipso Agorato tum temporis obibat, atque lintres in Munychia comparabat, super quibus vna cum hoc Agorato aufugere paratus erat. Quantum in eo erat, abibas tu tum saluus; eique si esses obsecutus, neque Atheniensem quemquam exitio dedisses, neque nunc in hoc tanto capitis discrimine versare. Iam vero tu et hunc tuum vadem et reliquos vna vades tuos omnes indicare ausus es, indicioque isto tuo pessumdedisti. Volentes enim quidam hunc Aristophanem, quasi haud satis ingenue ciuem, tormentis subiici, auctores facti sunt populo vt decretum scribi iuberet in hanc formulam. *Decretum.* Adibant hoc facto ad Aristophanemhi penes quos tum summa rerum erat, rogantes, vt indicando nomina consciorum salutem suam redimeret, neque ipse semet in periculum extrema quaeque patiendi demitteret, vbi in iudicium peregrinitatis vocatus esset. Ille vero abrupte conditionem aspernabatur. Tam frugi erat Aristophanes vestraeque plebis amans et studiosus, vt mortem indicinae praeferret. Talis igitur erat Aristophanes, ipse quoque a te sublatus, talis Hippias Thalius, talis Xenophon, quem modo dicebam in tormentis expirasse. Tu vero ciues Athenienses quam plurimos, viros fortes et bonos, quos nullo scelere nosse obligatos, delatione tua occidisti. Cur tandem? Imponi nempe tuae stultitiae atque credulitati passus eras a triginta tyrannis, qui falsa te pollicitatione ducitabant, vbi innocentes hos calumnia tua confodisses, vt te tum, velut in mercedem latrocinii, ad principatus tum coalescentis consortium admitterent. Aperiam vobis, iudices,

dices, quantis vos luminibus priuarit Agorati scelus; quae pauca numero si essent, audiretis me de vnoquoque figillatim exponentem. Tot autem numero cum sint, omnes vna complectar praedicatione. Indicatorum ab hoc Agorato quotquot Strategatus gesserunt, eosque saepius iteratos, iussu atque mandatu vestro, hi rempublicam successoribus tradiderunt a se non imminutam, sed amplificatam. Aliis autem functi honoribus, aut trierarchorum qui munia crebras per vices obierunt, hi nunquam commiserunt, vt turpe in crimen incurrerent. Horum plerosque Agorati scelus prostrauit. Si quos tamen eorum secunda quaedam fortuna et fors sua superstites voluit esse, cum per huius Agorati crudelitatem Orci faucibus iam obiecti atque condemnati essent, sed, sorte iudicii non expectata, fuga se subdixerunt, eoque manus insectantium eluserunt, quo minus comprehenderentur, atque postmodum e Phyla in patriam redierunt; hi nunc a vobis vt viri fortes et magni faciendi honorantur. At hos tamen, tot numero tantosque viros vnus Agoratus, alios occidit, alios solum vertere coegit! cuias ipse? vnde ortus? Oportet enim vos nosse, eum seruum et e seruis oriundum esse, quo sciatis, cuias fuerit ille vester carnifex. Pater ei, nempe fuit Eumares, seruus Nicoclis atque Anticlis. Ascendite mihi testes. *Testes.* Tot numero sunt, iudices, facinora atque dedecora, et ab hoc ipso Agorato, et ab eius fratribus admissa, vt ea omnia oratione exsequi nimis operosum sit futurum. Neque magis necesse mihi video esse, vt actiones eius forenses machinationesque nefandas recenseam, quibus famam fortunasque studuit honestis et innocentibus ciuibz per summum nefas, artibus veteratoriis, per speciem aequi iuris, eripere, alios causis capitalibus perduellionis, alios minoribus, de priuatis quibusdam iniuriis et fraudibus, innectendo; alios vt aerarios detulit, eorumque bona proscripsit.

Nam

Nam vt omnes illas eius calumnias, quae multae sunt, paucis verbis complectar, vos omnes, tam in concione, quam in tribunali, sycophantiae damnastis, eoque nomine multam decies mille drachmarum ei dixistis. Quo vos eum publico vestro testimonio hominem nequam et furca dignum declarastis. Et nihilominus tamen, homo tam turpis cum esset, tam ignobili ortu, tanta oblitus infamia, tam probrosa nota inustus, matronas vestras, ipse seruus, stuprare conatus est. Moechus in facinore deprehensus est, cui facinori poena a legibus mors est constituta. Cita testes. *Testes.* Quatuor hi erant fratres, o iudices. Maximus natu in Sicilia deprehensus in conatu prodicionis a Lamacho imperatore fustuario necatus est. Nostri enim in castris quae gererentur, ea per ignes furtim accensos hostibus significabat. Alter, cum puerum hero surreptum hinc Corinthum exportasset, rursus illinc ancillam huc reportare, plagio item interceptam, conabatur. Sed deprehensus, in carcerem incidit, in quo periit. Tertium Phaenippides hinc e concione, iniecta manu, ad vndecimuiros abduxit. Inde vos, causa legitime cognita, morte eum damnastis, atque carnifici tradidistis, a quo fustibus ad necem concisus est. Vera me haec omnia dicere, et ipse, ni fallor, Agoratus confitebitur, et testes ego producam confirmaturos. Ecqui ergo non vobis omnibus conueniat, hunc Agoratum vno consensu condemnare? Nam si fratrum vnusquisque propter singula facinora morte dignus est habitus, affectusque, quanto vos magis decebit huius mortis poenam irrogare, mercedem tot tantorumque scelerum ab eo commissorum, quibus et vniuersam rempublicam et priuatim vestrum quemque laesit, quorum scelerum vnicuique mortem poenam leges scripsere. Verum conabitur hoc vos commento, iudices, circumuenire, vt aiat, sub quadringentorum principatu Phrynichum

nichum esse iugulatum; eiusque ob meritum facti se ciuitate a vobis donatum. Quae cum iactabit, certos vos esse volo, eum mentiri. Neque enim Phrynichum occidit, neque populus Atheniensis eum vnquam ciuem sibi adsciuit. Nam Phrynichus aliorum ferro cecidit. Res gesta sic est. Phrynicho infidiabantur, comparatis inter se consiliis, Thrasylulus Calydonius et Apollodorus Megarensis. Vt igitur aliquando hi, quos dixi, ei per viam inambulanti occurrebant, Thrasylulus quidem Phrynichum vno ictu deiectum exanimauit. Apollodorus autem prorsus ne attigit quidem. Nam inter haec oborta conclamatione, concurrente hominum turba, illi aufugiebant. Agoratus autem neque a percussoribus in consilium facinoris adhibitus est, neque executioni eius interfuit. Quae a me vera dici, decretum hoc testabitur. *Decretum.* Hoc edecreto constat Phrynichum ab Agorato peremptum non esse. Nusquam enim istius decreti nomen Agorati legitur scriptum, nusquam haec formula: velle, iubere populum Atheniensem, vt ob meritum peremti tyranni Agoratus ciuis Atheniensis habeatur, quemadmodum eodem decreto Thrasylulus atque Apollodorus ob id meritum ciuitate donati sunt. Et quamquam, de quo inter omnes constat, factu nihil est facilius, quam vt homines, neque nati ciues, neque vnquam creati, nomina sua in tabulas ciuium publicas furtim inscio populo, iniussuque eius, immittant, fraude oratorum et tabulariorum, largitionibus corruptorum, qua de re decretum hoc certos vos faciet, a scriba mox recitandum; nullae tamen vsquam locorum exstant tabulae, quibus Agoratus ciuis Atheniensis creatus atque nuncupatus esset. *Decretum.* Certos iam confido vos esse, iudices, Agoratum ciuem Atheniensem non esse. Et nihilominus tamen, alienus a vestrae ciuitatis nomine atque iure cum sit, tam est audax, tam

tam proteruus, tam impurus, tam vestri contemptor, ut et iudex sederit, et in concionibus cum populo egerit, causasque capitales nullius non generis, quas modo mens humana comminiscatur, accusator egerit, praescripto in capitibus accusationum: *Agoratus Anagyraeus*. Eum enim se fert. Adhuc aliud luculentum videte documentum, unde constat, ab Agorato Phrynichum haud esse deiectum, cuius caedis ob meritum Agoratus se ciuitate vestra donatum iactat. Phrynichus hic dominationem quadringentorum instituerat; quorum plerique, illo sublato, in exilium abierunt. Triginta viri post insecuti et senatus, qui sub illis sedebat, erant omnes ex horum numero exfulum. Quod si ergo Phrynichum sustulisset Agoratus, videntur vobis, iudices, hi triginta, cum senatu suo, hunc Agoratum, quem in potestate haberent, vnquam dimissuri fuisse, et non potius poenas ab eo repetituri, cum caedis in amico suo commissae, tum molestiarum exilii a se ipsis propter Agoratum tolerati. Nae, aut vehementer ego fallor, aut punituri erant Agoratum, si is caedem Phrynichi perpetrasset. Atqui non punierunt, sed absoluerunt potius. Vtuncque est, siue reuera Phrynichum, quod ait, occidit Agoratus, siue gloriam sibi arrogat e mentita, utroque tamen pacto tenetur reus. Nam siue caedem, ut a se commissam, falso iactat, quam non commiserit, (ut ego nego commissam) nefas facit, vobis imponendo. Sin autem nihilominus tamen hoc facinus tuum esse pergis contendere, fingamus tantisper, tibiue largiamur; hilum tamen non proficis. Quid enim? Maioribus necesse est atque atrocioribus iniuriis populum Atheniensem ab te affectum esse, quibus illius tuae caedis in Phrynicho commissae memoriam ex animis triginta virorum eraseris. Nemini enim vni tu hominum omnium persuadebis, ut credat, triginta viros vnquam fuisse com-

missu-

missuros, vt, cum tu Phrynichum occidisses, te tamen absoluerent, nisi tu vulnera reipublicae Atheniensium imposuisses insanabilia atque feralia. Quod si ergo Phrynichum a se aiet peremtum, mementote horum, quae modo dixi, et poenas scelerum ab eo repete. Sin autem negabit, interrogate eum, cuius ob meritum facti ciuem se gerat Atheniensem. Quod si minus habebit demonstrare, punite eum hac de causa, quod, Atheniensis cum non esset, tamen, perinde atque qui iure optimo ciuis est, et iudex sedit, et in concionibus cum populo egit, et calumniis multos perculit, criminibus implicitos per nefasa se confectis, quibus ille criminibus, velut Atheniensis, nominis sui praescripsit auctoritatem. Audio illum hoc quoque sibi parare genus defensionis, vt aiat, et ad Phylam se concessisse, et illinc rursus cum exulibus redisse; in eoque arcem quasi suae defensionis esse constituturum, sed illam profecto infirmam. Res enim sic se habet. Venit utique ad Phylam, verum crimen hoc ipsum est atrox, quo grauatur. Homo enim inueniri qui possit impurior atque impudentior eo, qui, cum nosset apud Phylam nonnullos eorum esse, quibus exilium ipse consciuisset, ausus tamen est horum se oculisingere, potestatique caput suum vltro obiicere? Nam vt primum conspicati eum sunt, palam ad locum supplicii abduxerunt, vbi solebant in latrocinio aliove quopiam simili maleficio deprehensos extremis suppliciis afficere. Anytus autem, qui tum Strategus exulium ad Phylam congressorum erat, intercedebat, negans istis eorum temporibus conuenire, vt inimicorum quemquam poenis capitalibus vliscerentur. Nondum eo perductas esse ipsorum res, vt de vltione exsequenda cogitare oporteat. Nunc oportere, se continere, pacique atque concordiae studere. Vbi domum aliquando redissent, tum copiam ipsis haud defuturam scelerum

rosos puniendi. Haec docendo, efficiebat Anytus, vt
tum temporis Agoratus supplicium apud Phylam effu-
geret. Neque enim facere poterant exfules, vt dicto
imperatoris audientes ne essent, si villo salutis suae
sensu studioque tenerentur. Verumtamen acribus eum
oculis obseruabant. Percontari enim si voletis, ne-
minem reperietis omnium ad Phylam congressorum,
qui aut mensae, aut tabernaculi communione cum Ago-
rato vsus esset, neque aut taxiarchum reperietis, qui
eum cohorte sua, aut magistrum equitum, qui turma
recepisset. Nemo non congressus eius deuitabat, vel-
ut hominis piacularis. Sermonibus cum eo conferen-
dis pollui sibi videbantur. Cita mihi Taxiarchum.
Testis. Reconciliata inter ciues pace, cum redeuntes
ab exilio e Piraeo versus urbem in armis solenni cum
pompa procederent, Aesimo praeunte, qui proces-
sioni illi dux erat, Agoratus ibi quoque suam profere-
bat audaciam. Nam ipse quoque, qui ciuis non esset,
ciuium agmen versus urbem procedens comitari susti-
nebat. Vbi autem prope portam vrbis ventum erat,
consistere in armis iussos ciues lustrans Aesimus, ob-
seruabat Agoratum, agmini, duce incio et inuito,
furtim immistum; propiusque congressus, scutum ei
de humero sua manu detractum humo allidebat, iu-
bens eum ex agmine ciuium fortium et honestorum,
ad furcam et coruos, quibus dignus esset, abire. Ne-
gabat enim decere, homicidam cum agmine incedere
ad fanum Mineruae in arce situm festiua cum suppli-
catione in armis procedente. Hoc pacto Agoratus ab
Aesimo cum infamia ablegabatur. Vera haec a me di-
ci, quo vobis constet, cita tu mihi testes. *Testes.* Vi-
detis, iudices, qua opinione publica, qua fama, quo
denique loco Agoratus penes ciues, et apud Phylam,
et in Piraeo fuerit. Nemo nempe cum eo, vt cum
homicida, sermones caedebat, et quominus trucidaretur,

retur, vnus Anytus intercedebat. Quodsi ergo suam ad Phylam profectionem iactabit, occurrите ei sic, vt interrogetis, num Anytus ipsum periculo mortis eripuerit, cum reliqui ciues omnes parati essent, sanguine eius scelera tot et tanta expiare, ciuiumque Manibus parentare; item, num Aesimus scutum ipsi detractum solo affligerit, neque siuerit eum triumphali ciuium processioni interesse; denique num centurio vnus aliquis adscriptum suae cohorti habuerit. Vt autem vos has eius reliquas friuolas excusationes repudiabitis, ita hanc quoque repudietis velim non minus inanem, cum dicet, nos nimis longo post patratum scelus tempore poenas sceleris repetere. Nulla enim mihi videtur esse temporis quamuis longissimi praescriptio, per quam scelera tam atrocia impunitatem adipiscantur. Contra ego arbitror, quicumque, siue statim a patrato facinore, siue diu post, in ius vocatus fuerit, eum oportere planum facere, cuius facinoris reus agatur, id facinus aut a se non esse commissum, aut iure factum. Doceto igitur Agoratus quoque pari modo, aut illos fortes viros a se non esse peremptos, aut iure peremptos optimo, vtpote laedentes maiestatem populi Atheniensis. Quod si autem nos, qui dudum debueramus in eum animaduertere, nunc demum tanto tempore post animaduertimus, habeto nobis eius rei gratias, quod se passusimus, tam diu, contra quam oportebat fieri, in viuis superesse, et in lucro tempus hoc ponito. Viri tamen illi fortes, quos sustulit, nil ideo minus propter eum occubuere. Semper est manetque sicarius eorum, tametsi multo post demum latrocinii postulatur. Vrgere denique Agoratum hoc audio, quod in libello accusatorio, contra se in hac causa exhibito, quae sit causa ἀπαγωγῆς, cuius modi causae in fures et latrones atque sicarios instituuntur, in scelere deprehensus dicatur ἐπ' αὐτοφώρῳ. Homicidam vero ἐπ'

αὐτοφώρῳ se nequaquam esse. Ego vero me nego satis mirari posse stultitiam hominis, si argumento vteretur tam ficulneo. Nam si actioni ex titulo *ἀπαγωγῆς*, h. e. in sicarium, ideo minus est obnoxius, quod libello accusatorio clausula *ἐπ' αὐτοφώρῳ* sit adscripta, consequitur, eum huic actioni obnoxium esse, si illa clausula omittatur. Age, tollamus clausulam. Viden, sublata est. Teneris ergo actione in sicarium. Scelus ergo a se commissum cum fateatur, tum in illa latebra calumniae sperat sibi perfugium fore, solaminisque aliquid in illa clausula se reperturum. Quasi referat quicquam, cum tu fatearis te homicidium commisisse, ut tum te neges *ἐπ' αὐτοφώρῳ* fecisse, h. e. sic, ut in actu sceleris ipso deprehenderere. Quasi, si occidisset quidem, non tamen *ἐπ' αὐτοφώρῳ*, h. e. isto, quo dixi, pacto, saluus et inultus abire debeat. Videntur mihi undecimui, accusationem hanc aduersus Agoratum, pro actione *ἀπαγωγῆς*, seu in sicarium, a Dionysio sibi exhibitam recipientes, quod suspicarentur omissionem formulae *ἐπ' αὐτοφώρῳ* causam Agorati esse adiuturam; ideo rectissimum et tutissimum secuti consilium, coegisse Dionysium, ut actionis suae in Agoratum, ut in sicarium, libello adscribi a tabulario publico curaret hanc clausulam *ἐπ' αὐτοφώρῳ*. Quod faciens Dionysius, cum salua fide sua et veritate rei gestae faceret, tantum abest, ut causam debilitauerit, ut potius hoc magis confirmarit. Vbi enim quaeso te magis geras homicidam *ἐπ' αὐτοφώρῳ*, quam si, quem occidas, eum coram tot numero testibus, iisque tam grauib, occidas, atque fecit Agoratus, qui tot fortes bonosque ciues, primum coram quingentis viris in curia confidentibus, deinde coram vniuersitate populi Atheniensis in concionem congressi, detulit. Quam delationem secutum est iudicium. quo illi omnes mori iussi sunt. Quo negari nequit, Agoratum indicio suo
necem

necem ipsis consciuisse. Aut profecto nemo mortalium omnium eos occidit; id quod est in consentaneum. Nam si probamus id, quod Agoratus vult, hoc vrgens, manus a se violentas illis admotas non esse, consequetur, neminem esse homicidam, praeterquam si quis alteri manu sua feralem plagam intulerit, tignum, sicaue prosternens. Viros ergo a te, Agorate, delatos nemo plane occidit. Nemo enim eos ferit, nemo iugulauit, sed delatio tua coëgit eos ipsos sibi mortem consciscere. Iam nega, si audes, te eorum esse sicarium in scelere deprehensum. Nam si lingua tua eos non interemit, in conspectu tantae multitudinis, nemo potest alius esse, qui eos occiderit. Atqui tamen occisos esse, in confesso est. Es ergo tu homicida ἐπ' αὐτοφώρῳ. Sed audio illum pactorum quoque atque sacramentorum facturum esse mentionem, et questurum de iniuria sibi facta, qui capitis causam dicere cogatur aduersus pacta, vrbani cum Piraeensibus contracta, et iureiurando sancita. Quo si nitetur argumento, ipse suo propemodum ore se homicidam fatebitur. Ipsi enim innocentiae veritati e factis exsplendescenti diffidens, nescio quas ad latebras religionum iureiurando consecratarum, pactorumque, aut temporis dudum elapsi, aut formulae ἐπ' αὐτοφώρῳ, confugit. Vos vero decet, iudices, omnibus istis spretis officiiis, eiusmodi defensionem poscere, vt planum faciat, viros illos a se non fuisse delatos, neque secundum suam delationem in supplicio exspirasse. Praeterea nulla, si quid sapio, pacta nobis cum illo sunt communia, nullae iurisiurandi religiones. Pacta enim ea iureiurando confirmata sunt, quae nos Piraeenses cum vrbani contraximus, non alia. Iam, si Agoratus illo tempore, quo pacta haec Piraeensium cum vrbani sanciebantur, in vrbe fuisset, posset haec de pactis praetensio fortassis vestrum nonneminem veri quadam

specie ludere. Verum erat Agoratus quoque tum temporis in Piraeo vna nobiscum; me puta, et Dionysio, et quotquot eum nunc hac actione vltum imus. Cui nihil hac quidem ex parte obstat. Nullo enim sacramento dicto Piraeenses sese Piraeensibus obstrinxerunt. Omnimodo videtur Agoratus mihi morte non vna dignus esse, qui, quo a populo se tum aiat adoptatum, cum ciuitate donaretur, si dis placet, et quem ipse suum patrem appellet, erga eum populum ita se gesserit, vt si qui filius ingratus, immemor beneficiorum a patre propitio acceptorum, non modo nil curet eum demereri, sed etiam male de eo mereatur, deferat in malis, ea denique prodāt hostibus patris, per quae pater antehac amplior atque superior hostibus fuisset. Qui ergo, et patrem a natura datum verberarit, et de necessariis vitae praesidiis ita parum ei prospexerit, vt patri inedia percundum fuisset; et rursus patrem adoptium bonis praesentibus atque paratis euerterit, ecqui conueniet eum non morte dignum haberi, cum hoc titulo, tum illo altero legis in liberos latae, a quibus parentes male habentur? Imo vero vobis, iudices, vniuersis publice conuenit, virorum fortium Manes huius Agorati sanguine placare, perinde atque priuatim nostrum vnicuique conuenit iniurias illis oblatas exsequi. Mortis enim in articulo constituti, non nobis magis, quam vobis, cunctisque Atheniensibus mandarunt, vt Agoratum hunc, percussorem suum, vlcisci, vexare, exagitare, pro sua cuiusque quamuis minima facultate, satageretis. Nam si meritum vllum aut ornamentum ab illis ad remp. aut ad plebem vestram profectum est; quae ornamenta haud pauca esse, inter omnes constat, ipsique vos confitemini; necesse est, vos omnes, qui reip. beneuelitis, amicos atque familiares ipsis fuisse. Sin autem amici vestri fuerunt, (et fuerunt vtique) vltionem sui sanguinis non nobis magis,

gis, necessariis suis, quam vestrum cuique demandarunt. Neque ergo per religiones deorum, neque per leges vestras vobis licet hunc Agoratum impunem dimittere. Vos ergo, viri Athenienses, quoniam illo tempore, quo isti exspirabant, per misera, quae tum temp. oppresserant, turbidaque tempora non poteratis, nunc saltem, quo tempore in potestate vestra est, vlciscimini atque punite hunc istorum ficarium, religionique vobis ducite, facinus committere omnium dirissimum atque facerrimum. Agoratum enim si sententiis vestris absoluat, non ei solummodo impunitatem atque securitatem condonabitis, verum etiam illos viros, quos ipsi confitemini vobis amicos atque beneuolos fuisse, eadem sententia morti condemnabitis. Absoluentes enim eum, qui mortis supplicium illis consciuit, nihil aliud decernetis atque pronuntiabitis, quam eos ab hoc ad mortem criminibus meritam adactos esse. Quo pacto calamitate miserrima et luctuosissima vterentur, si vos, quibus vltionem sui morientes, tanquam hominibus amicis, mandassent, iidem contra ipsos eadem cum tyrannis scisceratis. Neutiquam, iudices, neutiquam, per deos Olympios vos obsecro, nullo pacto, nulla fraude pronuntiate aduersus eos viros, qui, propterea, quod multis modis bene de vobis meriti essent, a triginta tyrannis et ab hoc Agorato necati sunt. Recordati calamitatum omnium, quae ab horum virorum excessu vniuersamque temp. et priuatim vnumquemque oppresserunt, punite hunc malorum vestrorum architectum. Vndecunque planum vobis est factum, testatumque, tam e decretis, quam ex indicibus nominum delatorum, ex aliis denique omnis generis documentis, Agoratum hunc moriendi necessitatem ipsis consciuisse. Praeterea consentaneum est, vos contra sciscere, atque triginta viri sciuerunt; hoc est, quos illi morti condemnarunt, eos a vobis absolui par est;

contra, quos illi suis sententiis a mortis poena absoluerunt, iis vos eam irrogare. Iam triginta viri ciues illos fortes et bonos, qui vobis amici erant, morte damnarunt; quapropter absoluite vos nunc eosdem. contra Agoratum absoluerunt tyranni, quod visus ipsis esset hos amicos vestros cupide perdidisse. quapropter eum condemnate. Quod cum facietis, tum vos primum a turpissimo crimine conseruabitis intactos, similitudinis puta atque consensus in consiliis atque decretis cum hominibus impuris atque sacrilegis; deinde laudem reportabitis contentionis in vlciscendis amicorum vestrorum iniuriis, denique mortalibus omnibus videbimini humanoque iuri atque diuino fecisse sententia.

ORATIO XIV.

quae est accusatio Alcibiadis, qui deserta militia pedestri, cui adscriptus erat, conatus esset in equestrem se ingerere.

Tamet si, iudices, si quis hunc Alcibiadem accusare in animum induxerit, ab eo vos mihi non videmini causam odii aduersus illum requisituri; qui se iam a puero inde ciuem gesserit eum, vt, etiam si quis nulla sit ab eo priuata laesus iniuria, facere tamen non possit, quominus eum ob mores ipsius atque instituta odio prosequatur et abhorreat: neque enim minuta sunt Alcibiadis delicta, neque venia digna, neque spem mouentia futuri meliorem ad frugem redditus, sed tanta est eorum enormitas, tanta foeditas, tantum odium, vt in iis, in quibus ille exultat, nonnulla sint, quorum ipsos inimicos pudeat: sunt mihi tamen, praeter causas cum rep. communes, priuatim quoque causae quaedam propriae, cur eum, si possim, ope vestra adiutus, vlcisci studeam. Non enim vetustum solummodo illum inimicum habeo per simultates, quae maioribus

ioribus meis cum maioribus eius iam a longinquo intercesserunt, sed etiam nunc recens malum ab eo accepi. Quorum omnium poenas nunc ab eo, si per vos licebit, repetam. Et de reliquis quidem sic satis dixit Archestratides. Leges enim recitauit, testesque de criminibus quibusque produxit. Quae vero ille mihi omisisse videtur, ea vos ego singula docebo. Recita tu mihi legem. *Lex.* Nunc primum a reconciliata pace, iudices, huiusmodi in causa ius dicturi sedetis. Quocirca consentaneum est, vos nunc non iudicum modo, sed legislatorum quoque partes agere, bene gnaros, vtranuis in partem vos nunc huiusmodi de crimine pronuntiaueritis, id ita in posterum quoque ratum et in rep. valiturum esse. Cuius autem boni et iudicis aequi partes hae mihi videntur esse, vt in legibus interpretandis atque exercendis ita versetur, vt non praesentis modo temporis rationem habuisse, sed futuro quoque prospexisse, eaque constituisse videatur, quae reip. in perpetuum ad salutem decusque sint fructuosissima. Sunt nempe, qui negare audeant, deserti ordinis militaris teneri quemquam [eorum, qui nouissimis in castris essent versati.] pugnam enim nullam interuenisse. legem autem sic edicere: si quis ordinem deseruerit, retrorsum cedens, formidine victus, reliquis dimicantibus, de iis Strategos cognituros esse. Audio. recte admonent. lex vtique sic edicit. verumtamen non de his solummodo lex praecipit, sed de illis quoque, si qui se in acie pedestri patiantur desiderari. Recita legem. *Lex.* Auditis, iudices, legem de ambobus definire; tam illis, qui feruente pugna retro se receperint; quam his, qui a pedestri militia prorsus abfuerint. At quosnam oportet adesse? Non hos, qui id agunt aetatis, quod agit Alcibiades? non hos, quos Stratego delectu habito nominatim militare iusserunt? Nullum ego, iudices, arbitror esse alium ci-

uium omnium migratae huius legis totius reum, quam vnum Alcibiadem. Nam non solummodo ἀσρατείας seu absentiae a castris, iure merito reus peragatur, quippe qui, adscriptus militiae Doberum iussae proficisci, de vniuerso exercitu solus in vrbe remansit, in castra non exiit, copiam sui corporis centurionibus non fecit, vacuum in acie pedestri locum suum reliquit, verum etiam non minore iure δελτίας, seu trepidationis condemnatur, propterea quod, cum ex edicto praetorum, vnusquisque militantium inter milites grauis armaturae dimicare deberet, solus Alcibiades equo merere maluit. Cuius eum audio hanc parare defensionem, vt se, qui equo meruisset, eo peccasse neget. Ego vero iure vos optimo arbitror in eum ideo animaduersuros, quod, cum lex ἄτιμον, seu capite minutum et iure honores petendi multatum declaret eum, qui nullo praevio censu [seu non tolerato morum fortunarumque suarum scrutinio, neque in eo probatus] in equestrem militiam seingesserit, Alcibiadem tamen nil puduerit, praetermissio examine, in hanc militiam irrumpere. Recita mihi legem. *Lex.* Verum non substitit hominis dementia in contemptu vestri, in reformidatione hostium, in appetitione militiae equestris, in proculcatione legum vestrarum, sed ipsa adeo tanta discrimina a legibus proposita pensi non habuit, capitis imminutionem et bonorum proscriptionem. Maluit infamis fieri, maluit facultates videre publicatas, maluit poenis omnibus obnoxius fieri a lege sancitis, quam inter scutatos versari, scutatis allegi. Et alii quidem, qui antea nunquam in scutatis meruissent, sed semper in eqnitibus, et hoc genere militiae fungentes hostibus multas clades intulissent, tamen [in nouissima expeditione] ausi non sunt in equos inscendere, metu vestri legisque. Ibant nimirum in hostem, animis ita comparatis, vt confiderent, remp. haud esse peritu-

perituram, sed saluam atque amplam futuram, et iniuriarum sibi oblatarum poenas a facinorosis repetituram. Alcibiades autem vnus ausus est in equum ascendere, neque plebis vestrae studiosus, neque nunc tenens artes equestris militiae, neque in censu a vobis probatus, perinde ac si caritura esset resp. facultate proteruiam in iura sua grassantem castigandi. Verum oportet meminisse, si patiendum vobis sit quaecunque allubescat quemque agere, in cassum leges esse latas, incassum vos in curias, in concionem, in tribunalia coire, incassum militiae magistros deligi. In prima iussus acie stare, iudices, si quis, hostibus cominus accedentibus, illinc in secundam aciem se subduxerit, sine controuersia nemo est, quin eum ingnavitiae atque pauoris damnet. Sin autem in scutatis militare iussus, subito inter equites mirantibus omnibus circumuolitet, mirer equidem, si quis eum venia donet. Ego vero vos ius dicere, iudices, autumo, non ipsorum solummodo, qui identidem sunt, reorum causa, sed quo alios quoque disciplinae contemptores seueritate vestrae animaduersionis a sceleribus absterreatis, atque sapere doceatis. Quod si ergo solos ignobiles puniatis, nemo reliquorum omnium corrigatur; quum nemo facile eum norit, si quem vos vestra sententia perculeritis. Sin autem nobilissimos quosque puniatis, nemo erit ad quem exempli fama non permanet. Quo fiet vt hoc exemplo docti ciues sapere, diligentioram operam virtuti dent postmodum. In hunc autem Alcibiadem si, prout vos decet, animaduerveritis, non ad vrbs incolae solummodo vestrae seueritatis laus percrebescet, sed socios quoque vestros, ipsosque adeo hostes ad maiorem reipublicae habendam reuerentiam excitabit, cum videbunt, aduersus hoc imprimis flagitiorum genus, quo Alcibiades se obligauit, vos exardescere, veniamque prorsus omnem iis denegare, si qui ordinem disci-

disciplinae militaris conturbauerint. Recordamini, quaeſo, iudices, noſtrum, quotquot illi expeditioni interfuimus, magnam fuiſſe, partem, alios inualidos, alios rerum neceſſariarum egentes. Libentiſſime, manſiſſent illi quidem in oppidis, atque corpora recreaſſent; hi vero domum reuerſi priuatam quique ſuam rem reſeciſſent. Verum non licebat. Illi quidem, inualidi, inter leuis armaturae milites munia fungi iuebantur, hi vero, commeatibus deſtituti, in equitatu diſcrimina belli adire. Et nihilominus tamen erat omnium nemo, qui, quam ſortitus eſſet ſtationem, eam deſerere auderet, aut ſibi iucunda edictis imperatorum praeferre. Multo enim magis patrii iuris acerbitem, quam hoſtium arma reformidabatis. Horum memores oportet vos ea, quam nunc feretis, ſententia teſtatum ad omnes facere, ſi qui Athenienſium iuſſi hoſtibus occurrere detrectent, eos facere non poſſe, quo minus in veſtrae ſeueritatis aciem incurrant. Verum enim vero, de iure quidem militari, ipſaeque de re nihil habebunt neque Alcibiades, neque aduocati eius, quod contra dicant; attamen e tribunali hoc vos exorare ſupplices contendent, vt pauoris dedecore Alcibiadis filium, viri clariffimi, ne reſpergatis. Quafi Alcibiades pater multis rempublicam, non malis affeciſſet, quibus affecit, ſed ornamentis cumulafſet. Atqui fuit Alcibiades, huius pater, is, quem ſi tum ſtatim de medio ſuſtuliffetis, quum tantillus adhuc eſſet, primi criminis eorum omnium criminum, quorum cauſam vnquam ex hoc loco coram vobis ſtans dixit, reum peractum; nae tot tantaque clades rempublicam non attriuiſſent. Graue proſecto, iudices, mea quidem ſententia, indignumque ſit, vos filio, delicti reo, eius in gratiam patris ignoſcere, quem ipſi vos ſententia mortis perculiffetis. filium, qui veſtris in caſtris dimicare recuſaſſet, a vobis abſolui, cuius patrem nil puidiſſet,

duisset, in castris hostium rem aduersus vos gerere. Puer adhuc cum esset hic iunior Alcibiades, parum aberat, quin ob patris crimina vndecimuiris traderetur; quo tempore nullis adhucdum constabat documentis, qualis olim aliquando esset futurus. Illum enim vero nunc, ob patris scilicet merita, commiseratione moti censebitis absolendum, post factam ad patris crimina accessionem a filii criminibus, quae iam vsu vestro cognita atque perspecta habetis? Dura utique et perquam iniqua sit sors nostra, si fatale sit, ut Alcibiadis quidem necessarii, quocunque in flagitio deprehensi, propter generis nobilitatem, salutem atque veniam inueniant; nos autem e captiuitate missionem praedicandis maiorum meritis non possimus. Nam si per horum negligentiam disciplinae militaris factum esset, ut clade accepta, in potestatem hostium venissemus, nemo nostrum libertatem ab hostibus impetrasset, neque precibus, neque maiorum fortia facta collaudando, quae sunt et numero multa, et magnitudine amplissima, et pro salute vniuersae Graeciae edita, nulloque pacto cum horum erga rempublicam flagitiosissimis moribus comparanda, o iudices! Aient Alcibiadis aduocati, se amicitia ductos eius causam tueri. Recte vero. Nil reprehendo. Laudo etiam. Verum si illi tuendis amicis officio bonorum virorum se satisfacere autumant, in quo non errant; liquet, vos quoque poenis ab inimicis vestris repetendis laudem virorum fortium esse consecuturos. Ego vero vos hortor, iudices, cum necessariorum eius nonnulli venient hunc a vobis exortum, ut indignemini, quod, qui aut hunc rogare insuper habuerint, aut rogantes ab hoc impetrare non potuerint, ut imperiis patriae pareret, iidem nunc vobis persuadere contendant, poenas a criminosis nullas esse repetendas. Sin autem virorum in republica potentium quidam Alcibiadi praesto sint futuri, quo documen-

cumentum aliquod potentiae suae illustri in loco collocent; (laudi enim sibi ducunt, et in hoc laborant efficiendo, ut constet inter omnes, auctoritatem opesque ipsis esse tantas, ut manifestorum adeo scelerum reos tamen eripere manibus vlticis iustitiae valeant) vos tum contra decet istaec meditari; primum, si omnes Alcibiadi essent similes, plane nihil opus tribunis militum esse futurum; quippe qui tum non essent habituri, quibus imperarent, si nemo esset, qui parere vellet. Deinde, multo magis conuenire ipsis, desertores ordinum militarium accusare, quam oratione defendere. Ecquae enim spes supererit, fore ut sint, qui mandata imperatorum exsequi velint, si imperatores ipsi turbatores disciplinae militaris eripere discrimimbus capitis contendant. Censeo itaque sic; Alcibiadis patroni atque deprecatores planum si fecerint, eum in scutatis militasse, aut in censu probatum equestrem militiam obisse, tum eum a vobis absoluendum esse. Sin autem destituti ab omni iusta et legitima causa, tamen flagitent, vos iram in eum nullam expromere, meminisse decet, illos vobis velle periurii, defectionisque a norma legum magistros fieri, studiique sui importunitate pro sceleratis nitentis, multos ad imitationem eorundem malorum exemplorum allicere. Miror equidem, iudices, si quid aliud, hoc imprimis, si qui vestrum autument, tantam esse oportere auctoritatem pro Alcibiade nitentium, ut saluus hoc e iudicio seruatusque per ipsos discedat, nullamque haberi rationem scelerositatis, qua extrema quaeque exempla meritus est. Qua de scelerositate Alcibiadis doceri vos dignum arbitror, quo certi sitis, recte vos haud esse facturos, si hoc eum nomine absoluatis, quod, cum hac vna in re deliquisset, tum in reliquis tamen omnibus ciuem se bonum atque fortem gessisset. Eiusmodi enim sunt reliqua eius instituta et acta, ut, ea si te-
nea-

neatis, propter ipsa eum summo iure morte sitis multaturo. Oportet itaque vos ea, qualia sint, cognoscere. Nam ut defendentium de suis virtutibus, de maiorumque beneficiis in vos collatis praedicationes non aspernamini, ita rursus accusatorum quoque orationes aequis auribus vos accipere consentaneum est, docentium, reos in vos multa peccasse, ab eorumque maioribus incommoda noxasque quam plurimas ad vos esse profectas. Alcibiades itaque hic, adhuc puer, apud Archedemum, illum lippi cognomine, furto- rumque enormitate nobilitatum, quibus peculium vestrum depeculatus est, apud hunc ergo, coram testibus quam plurimis, potavit, sub eadem cum illo stragula accumbens. Sed et multo adhuc die comeffatum iuit cum scorto, adhuc impuber, maiores ita suos imitans, existimansque, negatum sibi fore adultiori facto, clarum nomen adipisci, nisi in pueritia famam hominis turpissimi atque nequissimi collegisset. Flagitiis palam et aperto capite exercendis cum infamiam contraxisset, ab Archebiade obiurgatus est. Quamquam de eo, iudices, quaenam vos oportet arbitrari, qui flagitiositate morum illius ipsius in offensionem incurrisset, qui aliis flagitiorum magister esset? Oreos Theotimo prodiderat, cum quo insidias in patrem, Alcibiadem seniore, comparauerat. Potitus itaque loco Theotimus per iunioris prodicionem, primum constuprauit eum, iam puberem factum, deinde in carcerem dedit, negans libertatem ei reddendam, nisi certa imperata mercede eam redimeret. Quo tempore tanto pater odio filii exarsit, ut se negaret ossa adeo filii lecturum, si illa in captiuitate diem supremum obisset. Illa eum e captiuitate Archebiades, amator eius factus, patre extincto, redemit. Non multo autem post, absumentis per aleam bonis, piraticam exercuit. E Leuca Acta euectus amicos ponto demersit. Longum

gum sit, iudices, omnia enumerare scelera, quibus
 aut ciues, aut necessarios, aut hospites suos, aut alios
 quosunque violauit. Vnum hoc audite. Hipponi-
 cus coram multis testibus, ad hanc vnam rem con-
 uocatis, vxorem suam, Alcibiadis huius sororem, do-
 mo eiecit, affirmans, hunc Alcibiadem domum suam
 frequentare, vt vxoris suae non fratrem, sed maritum.
 Talium, tot numero et tam atrocium sibi scelerum
 cum conscius esset, nulla tamen eorum ducitur poe-
 nitentia, neque futurorum angitur sollicitudine; tam-
 etsi vnum eum decebat omnium maxime sobrium at-
 que pudentem esse, quo per vitae suae innocentiam
 patris criminibus excusationem pararet, et quasi por-
 tum aperiret. At ille contra iniuriis atque contume-
 liis alios vltro laceessere audet, quasi fieri possit, vt
 cordati homines veram credant vel millesimam partem
 earum calumniarum, quibus probra sibi domestica
 gentique suae propria in alios confert. Quem oport-
 gebat meminisse, filium se illius Alcibiadis esse, qui
 Lacedaemoniis auctor fuit Deceleae communiendae,
 quo vos domi vestrae compesceremini; qui vestra cum
 classe hinc abiit, quo insulas vobis amicas atque fidas
 a fide abstractas potestati vestrae eriperet; qui hosti-
 bus nuda reipublicae latera demonstrauit et vlcera oc-
 culta denudauit, qui saepius in castris hostium venit,
 vt iugum patriae ceruicibus imponeret, quam vobis-
 cum exiit ad hostes perdomandum. Quae tanta scele-
 ra tam impii hominis vos par est, vestrique causa et
 posterorum, vlscisci, quemcunque tandem ex eius pro-
 le atque necessariis sub potestatem vestram nancisca-
 mini. Audio quidem eum saepius hoc inuidiosum oc-
 centare, haud conuenire, vt, quo ab exilio reuoca-
 tus pater ipsius multis et insignibus donis atque hono-
 ribus a populo cumulatus sit, illius exilii inuidia haud
 merita et odio iniquo ipse prematur. Mihi vero in-
 dignum

dignum videretur, si vos, cum tributos aliquando honores patri rursus derogavissetis, ceu per nefas et citra meritum delatos, tum filium, criminibus et flagitiis oblitum, velletis absolvere; quo locum essetis interpretationi sinistrae facturi, ac si pater eius civis fuisset de patria optime meritus. Verum enim vero, cum alias multas ob causas, tum hanc haud minime ob impudentiam, dignus est Alcibiades, quem condemnnetis, quod ad colorandam suam patrisque improbitatem exemplo vestrae virtutis abutitur. Rem a vobis praeclare gestam, quae summae laudi vobis cessit, assimulatum it turpissimo patris facinori, in quo ipsum ait vos imitatum esse. Negat, qua est dementia, patrem in eo scelus atrox commisisse, quod arma patriae infesta intulit. Nam vos quoque exfulantes, Phyla occupata, attici agri culta et fata igni ferroque peruallasse, moenia vrbis adortos esse, iisque rebus omnibus non dedecus liberis vestris contractum reliquisse, sed gloriam immortalem ad omnes homines peruagatam peperisse; quasi pares loco, paribusque modis accipiendi sint, illinc, si qui, ob crimina in exilium acti, patrium in solum, a civibus adhuc legitime infessum, eius desolandi ergo, in castris hostium rediere; hinc, qui in urbem sibi natalem, a Lacedaemoniis hostibus infessam, vnde per vim et nefas expulsi fuissent, rediere. Atqui constare inter omnes ego equidem de hoc arbitror, Alcibiadem, cum factione, reditum in patriam eo consilio molitum esse, quo, Lacedaemoniis tradito maris imperio, ipsi domi civium capitibus insultarent. Vestra plebs autem reditu in patriam armis parto hostes eiecit, civiumque etiam illos, si qui servire ultro vellent, liberali manu in libertatem vindicavit. Orationem itaque Alcibiadis, quis ferat, res inter se quam dissimillimas comparantem? Et nihilominus tamen, in tot tantisque cladibus domesticis, de patris improbi-

tate gloriatur, quem iactat tantum potuisse, vt reip. mala vnus omnia contraxerit. Atqui non potentiae haec, sed scelerositatis, est nota. Ecquis enim vnus homo, vel infimus atque contemptissimus, qui patriae malum dare animum induxerit, tam est rerum patriae capitalium ignarus, vt hostibus loca demonstrare, quae occupari e re ipsorum sit, castella indicare parum praesidiis firmata et insidiis oportuna; vlcera publica denudare, quae res labent, aperire, socios infidutantes nominare nesciat? Nam, si vnquam, quod tu ais, pater tuus tantum in republica potuit, vt non solum istius potentiae metu in exilium ageretur, sed etiam per eandem potentiam malis quam plurimis ciuitatem exsul exagitaret, non eum profecto illa potentia statim ita deseruit, domum reuocatum, (quamquam per imposturam a vobis deceptis redeundi veniam minus impetrauit, quam furatus est;) vt, magnae classi cum imperio praefectus, ista tanta cum classe tamen, neque hostes patrio solo proturbare, neque Chios, quos ipse antea ad defectionem impulisset, rursus ad fidem reuocare, neque vllum aliud ornamentum vobis conciliare posset. Quare perspectu facile est, Alcibiadem potentia quidem aliis nil quicquam antecelluisse, flagitiositate autem vniuersae ciuitatis longe fuisse principem. Vlcers enim si quae nosset vestrae reip., ea ipse Lacedaemoniis vltro aperiebat. Exercitus postmodum vestros tametsi duceret ingentes, imperatoria cum potestate a vobis praefectus, nunquam tamen eos hoc tam acri telo sauciare potuit. Regem Persarum cum recepisset suam in gratiam pecunias vobis praebiturum, vestrum aerarium plusquam ducentis talentis defraudauit. Denique, maiestate vestra tam multis et tam atrocibus laesa criminibus, tametsi et ipse facundia polleret, et amicis fideret, diuitisque afflueret, tamen ausus non est, huc reuersus,

ocu-

oculos vestros sustinere, copiam sui vestrae seueritati facere, rerumque a se gestarum rationem reddere, sed exilium ipse sibi indixit, Thraciaeque maluit, aliusue cuiuscunque oppidi incola, quam patriae suae ciuis esse. Postremo, quasi cumulus adhuc deesset impietati, cumulum hunc imposuit, ausus vna cum Adimanto classem vestram Lysandro prodere. Quare, si quis est vestrum, quem aut commiseratio ciuium moueat, illa fatali in pugna nauali caesorum, aut pudor ciuium ab hostibus in seruitutem raptorum, aut ob diruta moenia indignatio, aut odium erga Lacedaemonios, aut in triginta tyrannos iracundia, eum oportet horum omnium malorum culpam in vnum Alcibiadem, huius patrem, conferre, atque recordari, ab auis vestris illum Alcibiadem, qui rei nostri auum genuit, item Megaclem, maternum huius nostri rei auum, ambos bis, suffragiis testulariis, quod suffragationis genus ostracismum vsurpant, vrbe exactos esse, vestrumque adeo ipso- rum qui supersunt adhuc natu paulo grandiores, eos in Alcibiadem, rei patrem, sententiam mortis tulisse. Existimantes itaque vos, hunc ciuitati inimicum quasi a maioribus hereditate traditum esse, condemnare decet, et neque commiserationem, neque ignoscendi lenitatem, neque gratiam vllam maioris facere, quam leges publice fixas, et iusiurandum, quo vos obstricti iudices sedetis. Existimare quoque conuenit, quam tandem de causa huiusmodi hominibus parcatur; num propterea, quod in rep. quidem finisteriore vsi sint fortuna, de reliquo autem vitam egerint pudentem atque sobriam? Non multi eorum corporibus prostituendis quaestum fecerunt meretricium? non sorores in matrimonio habuerunt? non liberos aliqui e filiabus ipsi suis quaesiverunt? non sanctissima sacra, profanis oculis negata, vulgo per minimum ostentarunt? non Hermas amputarunt? non

deos omnes sacrilegiis violarunt? non totam remp. offenderunt, cum in alios iniuriis, legumque audacissimis perfractionibus grassando, tum sese mutuo fraudibus, et periuriis et conuiciis exagitando, qui a nullo facinore audaciae pleno se abstinuerunt, nullam atrocem machinationem sibi reliquerunt intentatam. Quaecunque passi sunt mala, pro meritis; passi sunt, eadem, quae aliis dedissent. Ea enim sunt mente, ut laudum quidem atque decorum eos pudeat, in dedecoribus autem se iactent atque exsultent. Interdum, iudices, absoluitis homines, viros quidem illos vobis fontes, cum spe tamen, fore ut resipiscant aliquando, probabilesque atque frugi fiant. Ab hoc autem Alcibiade ecquod tandem bonum resp. speret se percepturam? quem stipitem et fungum esse, ex ipsius oratione, cum pro se dicet, intelligetis; nequam autem eundem esse, e reliquis eius moribus vobis iam constitit. Ne hoc quidem est, quod metuatis, ne vrbe eiectus malum vobis inungat. Ecquod enim vobis malum det homo, qui timidus idemque pauper sit, ad res ingentes suscipiendasque atque gerendas corporeque animoque torpens et inualidus, cum necessariis ipse suis diffidens, odiis aliorum oppressus. Quae omnia faciunt, ut necesse nil habeatis eum reformidare, sed statuendum potius in eo vobis sit exemplum, in quod intuentes cum alii, tum imprimis amici eius resipiscere discant, qui, cum imperia vestra gaudeant, aspernari, tum studia Alcibiadis imitari ardent; rei quae suae familiari male cum prospexerint, tamen concionantes vobis auctores fieri consiliorum de administranda atque tuenda re vestra publica non erubescunt. Iam ego hac accusatione, quam potui, optime defunctus, probe noui, in hac circumstante corona fore, qui mirentur, qui occulta huius Alcibiadis facinora tam sollerter indagare potuerim. Ipse autem hic, credite mihi, meridet,

ridet, qui ne centesimam quidem partem dedecorum, quorum ipse sibi conscius est, enumerauerim. Vos itaque vobiscum et modo a me dicta, et praetermissa reputantes, hoc magis eum condemnate, recordati maiestatis eum crimine teneri, cuius criminis eum ego reum feci, magnamque ciuitatis esse felicitatem si tales a se ciues amoliatur. Recita tu [scriba] ipsis [iudicibus] leges et iusiurandum, et formulam accusationis. Istorum enim memores aequam et iustam ferent sententiam.

ORATIO XV.

quae est accusatio eiusdem Alcibiadis eodem de crimine.

Cum vos rogo, iudices, ut ex aequo et vero pronuncietis, tum Strategos oro, ut, quemadmodum in omni reliqua magistratus sui functione dignos se fide famaue reip. gesserunt, ita etiam in causis *ἀσπαρσίας* [h. e. absentiae a castris] aequos se communesque parti litigantium utrique praebeant, ne utriusquam vero, alteri parti, in quam propendeant magis, succurrendo, conentur omni neruorum contentione sententiam aequo iuri aduersantem vobis extorquere; qui reputare vobiscum debeatis, quam grauiter sitis laturi, si Thesmothetae in censu nostro [cum scrutinium morum nostrorum nobis est tolerandum] in hunc suggestum ascendant, atque inde verba facientes vos orent, ut quos ipsi condemnatos velint, eosdem vos quoque condemnare velitis. Grauiissime utique laturi mihi videmini, si, qui Stratego concertationem inter accusatorem reumque commisissent, atque tabellas inter iudices distribuissent, iidem Stratego vobis, qui iudices estis, praescribere sustineant, ut alios absoluatis, alios condemnetis. Ecqui mos alius sit turpior, quod institutum reip. exitiosius, quam si Archon in causis virginum orbarum nubilium, quae heredes sint patrimoniorum a patribus relictæ, iudices roget, ut li-

tem secundum ipsius arbitrium dent? aut si Polemarchus et Vndecimuiri rerum capitalium id idem faciant in causis ad forum ipsorum pertinentibus? Parimodo aequum est in hac quoque, quae nunc agitur, causa Strategos liberum, quod penes vos est, censendi ius vobis relinquere, neque interponenda auctoritate sua vobis obstrepere. Sed et vos decet, iudices, pari cum aequitate atque sanctimonia hac in causa disceptanda versari, reputantes, aequae parum docere vestram personam, ut in causis non obitae militiae cuiquam peculiariter faueatis, atque Strategos decet pro quoquam apud vos intercedere; eos nempe Strategos, qui cum tabellis, quas vobis tradiderunt, una quoque liberum arbitrandi ius tribuerunt. Videte nunc, iudices, sitne hoc, quod nunc proferam, satis idoneum documentum, unde constet, Strategos eosdem, qui nunc pro Alcibiade sic contendunt, tum temporis, quum in castris adhuc ageremus, nondum corruptos, neque in fauorem eius conciliatos fuisse. Vera enim ea si essent; quae nunc illi iactant, oportebat eos tum statim ad tribunal suum citatum Pamphilum obiurgare, quod Alcibiadis ementita denuntiatione [*φάσις*] remp. equite fraudaret. [Pamphilus nempe actionis illo genere, quod *Φάσις* appellatur, Alcibiadem erat persecutus; eo titulo, quod Alcibiades equitem se gereret, qui equum publicum a rep. nullum vnquam accepisset.] Oportebat item, eosdem Strategos Phylarcho, seu praefecto turmae eius, cui Alcibiades se ingestum ibat, multam pecuniariam irrogare, qui illa e turma Alcibiadem extrusisset, eoque pacto suam [Strategorum] minuisset auctoritatem, imperiumque debilitasset, atque irritum fecisset, quo Alcibiadi locum in equitibus ipsi assignassent. Oportebat denique, Strategos Taxiarcho, seu centurioni illius manipuli, in quo Alcibiades adhuc pedes meruisset, mandare, ut nomen eius ex albo il-
lius

lius manipuli expungeret. Iam vero Strategî nihil horum omnium, neque fecerunt, neque fieri curarunt; sed Alcibiadem passi sunt in castris oberrare probris et sannis et conuitiis omnium exagitatum, et in equestris militiae genere vilissimo, in sagittariis equestribus, merere. Postquam autem, causa ad vestrum tribunal delata, res eo deuenit, vt nefarii facinoris reo poenae sint dandae, gratificantes Alcibiadi Strategî falsum perhibent testimonium, a semet ipsis eum in equestri militia fuisse collocatum. Indigna enim uero, iudices, atque nefanda res. Qui Strategî, quamuis ab vniuerso populo delecti, penes quem solum ius et arbitrium est honorum deferendorum, tamen aufuri prius non sint imperium in vos militare capeßere, quam in scrutinio legitime probati fuissent, hos eosdem Strategos nunc audere, arbitrato suo, nulla eius rei auctoritate instructos, patriae legibus inuitis atque aduersantibus, Alcibiadi noua munia demandare, locumque nouum assignare! Qui ferendum sit, iudices, penes quos Strategos non est, quem velint, ex ordine equitum, quem in ordinem nemo cooptatur non probatus, in ordinem scutatorum transferre, vbi scrutinio plane nil opus est, eos Strategos e scutatis, quorum nullus est probatus, quemquam in ordinem equestrem, ad quem sine censu nemo admittitur; tamen transferre, censu ante non habito? Quod si Strategî potestate militares ordines pro lubitu perturbandi gauderent, conniueatis forsitan ipsis, quamquam haud scio an nullo iure, si, gaudentes hac potestate, multis in equestrem ordinem transferri flagitantibus hanc gratiam denegassent, vni Alcibiadi indulgissent. Iam vero ipsi negant sibi potestatem esse munia militaria distribuendi. Oportet ergo vos recordari, iniurandum esse a vobis dictum, spondentibus sententiam ex aequo et vero pronuntiandam, non prout hi vobis au-

Etiores facti fuerint. Neminem rogantium atque supplicantium pluris conuenit a vobis fieri, quam vosmet ipsos et religionem iurisiurandi a vobis dicti. Quod si cui vestrum grauior aequo poena haec videbitur, et lex nimis rigida, meminisse oportet, vos nunc sedere, ea de causa, cuius ergo disceptandae conuenistis, non leges conscriptum, sed sententiam latum ex praescripto legum dudum publice fixarum; neque, quo commiseratione criminosos amplectamini, sed multo magis irae vestrae seueritatem in eos expediatis, vniuersaeque reip. labanti succurratis, probe qui teneatis, poenas criminum iam commissorum a paucis quibusdam repetendo vos hoc esse consecuturos, vt qui impostero pro patria dimicaturi, capitaque sua belli periculis obiecturi sint, hi disciplinae militaris sint tenaciores. Suae solummodo saluti si prospexit Alcibiades hic, immemor eorum, quae patriae deberet ipse, et quae fors patriam maneret, pensi non faciens; oportet contra, iudices, vos saluberrimis consiliis conferendis ita patriae prospicere, vt nullam rursus habeatis Alcibiadis rationem, praesertim, qui et iureiurando receperitis, pro optima vestra fide atque facultate verissime atque religiosissime pronuntiatiuros, et nunc de Alcibiade laturi sitis sententiam, qui si vos circumuenerit, hinc discedet totam ciuitatem lato cachinno explodens. Non enim profecto gratiam vobis referet, vbi tabellis, clam in cistam inferendis, bene de eo promerueritis. Nesciet enim, cui vestrum salutem suam debeat. Praeterea ne didicit quidem Alcibiades acceptorum beneficiorum memor esse Amicis enim palam bene de se meritis bonam gratiam pessima rependit. Planum vobis factum est, Alcibiadem, qui a rep. iussus esset in pedibus grauis armaturae militare, statione illa deserta, legibus repugnantibus, nullo probatum scrutinio, inequestrem militiam se ingressisse, et quarum rerum pote-
statem

statem leges sibi solis referuant, vetantes praeter se cuiquam quicquam illis in rebus licere, siue Strategus sit, [magister militiae pedestris,] siue Hipparchus [magister equestris,] siue alius quicumque, earum rerum arbitrium atque licentiam ipsum sibi, qui priuatus esset, arrogasse. Iam ego equidem haec praefatus, cum quo Archestratidae operam nauarem, homini amico, tum, quo Alcibiadem vlciscerer, hominem inimicum. vos rogo, vt aequa et sancta pronuntietis, eadem induti mente, quae tum vobis erat, in procinctu stantibus, cum hoste congredi paratis.

ORATIO XVI.

qua Mantisheus, honorem petens, morum vitaeque a se actae rationem reddit.

Nisi nossem, senatores, omni modo accusatores contendere mihi malum dare, magnam ipsis gratiam huius accusationis haberem, existimans, iniusta oneratis calumnia summorum bonorum auctores atque conciliatores esse eos, si qui ad necessitatem reddendae rationis de omni superiori acta vita ipsos adigant. Ego enim ita securus sum, fidoque ipse memet, vt sperem, etiamsi quis animo a me sit alieniore, eum tamen esse hanc maleuolentiam secundiore opinione mutaturum, posteaquam ex oratione mea de moribus meis omnique vitae ante actae ratione certior fuerit factus, animoque suo hanc de me inducturum esse opinionem, vt multo me virum fortissimum atque honestissimum impofterum habeat. Videte, senatores, num sponsio placeat, quam vobis offero. Solum hoc si docuero, me formae reip., quae nunc est, beneuolle, et in necessitatem deuenisse eadem vobiscum pericula subeundi, existimate, me nil admodum magnum elaborasse. Sin autem planum fecero, me caeteris quoque

Kk 5

inre-

in rebus modestum ciuilemque me gessisse, multoque id magis, quam vulgaris fert opinio, inimicorumque vult criminatio, tum rogo vos, vt iudicio vestro approbatum me ad gerendum honorem admittatis, hos autem accusatores mei homines turpes infamesque habeatis. Primum autem hoc docebo, me, tenente triginta tyrannorum tyrannide, neque equo publico meruisse, neque in vrbe fuisse, eoque nullam in partem rerum ab iis tum gestarum venisse. Pater enim nos [fratres, liberos suos] iam ante cladem in Hellesponto acceptam, in Pontum miserat, ad Satyrum, notum illum Ponti regulum. vt ibi moraremur. Quo factum, vt, neque cum moenia diruerentur, neque cum noua reip. forma indueretur gubernationis, interessemus. Sed rediimus quinto, non citius, die ante, quam exules e Phyla in Piraeum redeuntibus appellerent. Iam credibile non est, nos in articulum temporis tam turbidum atque tam suspiciosum compulso, cupiditate fuisse tentatos periculis nos immiscendi ad nos nil pertinentibus. Aequae parum rursus constat, illis tyrannis hanc fuisse mentem, vt ipsos adeo peregre agentes, nulloque scelere sibi cognitos, ad participationem sui dominatus admitterent. Contra vero multo magis hos probris atque contumeliis dehonestabant, quam eos honoribus cumularent, quos in euertenda rep. socios atque adiutores habuissent. Sed aiunt nomen meum in tabula scriptum esse inter eos, qui tum equestri militia functi fuere. Atqui stulta haec est colligendi ratio. Nam in illa tabula multorum nomina scripta non prostant, qui ipsi profitentur, se tum in equitum numero fuisse. Rursus ibi scripta leguntur aliorum nomina, qui, si necesse sit, vel iureiurando sint confirmaturi, illa militia se nunquam functos esse. Est igitur hoc quidem argumentum ficulneum. Ego vero firmissimum hoc oppono bonae

bonae meae causae documentum, in reliquis palmarium. Ex quo in patriam redistis, praefectis turmarum equestrium decreto mandastis, ut in tabulis perscripta vobis exhiberent nomina functionum equestri militia, quo manupretia ab ipsis redigeretis. Iam nemo facile erit, qui doceat meum nomen aut a magistris turmarum exhibitum vobis, aut rursus a vobis traditum Syndicis fuisse, h. e. advocatis fisci, aut me manupretium in antecessum tulisse. Obuium tamen est unicuique facileque cognitu, nisi praefecti turmarum nomina ederent habentium manupretia, luendum ipsis de suo fuisse pro illis, si quos celarent. Quapropter vos indici a praefectis turmarum exhibito multo maiorem habebitis fidem, quo ab indice nomen meum abest, quam testimonio tabulae, cui nomen meum per nefas inscriptum legitur. Nam ex illa tabula facile erat volenti cuique expungi; quo factum est, id quod dicere memini, ut multorum ibi nomina minus legantur, quos constat in equis meruisse sub triginta tyrannis; et rursus pariter erat facile aliorum nomina falso subiici. Fidem itaque ille laterculus haud meretur. In illo autem Phylarchorum indice necesse erat, quotquot tum temporis in ista reipublicae perturbatione equestri militia functi fuissent, eorum nomina omnium summa fide diligentiaque perscripta esse, ut neminis nomen desideraretur. Praeterea, Senatores, si reuera ego in illa meruissem militia, non profecto id, velut grande quoddam scelus, irem infitiatum, sed planum facerem, cuius omnium nullum a me malo affectum esse, eoque facto, sic demum rogarem vos, ut in scrutinio probatum me in senatum allegeretis, de repulsa ferenda nil veritus. Video enim vobismet ipsis quoque mentem hanc mecum eandem esse, ut illa militiae functos nihilo per eam factos deteriores, neque honoribus petendis redditos inhabiles existimetis. Multos eorum, qui
tum

tum equites fuere, nunc video, alios in senatu, alios magistros pedestris militiae, alios equestris creatos. Quod si ergo nullius mali facinoris hactenus insimulari possum, existimate hanc esse luculentissimam mei defensionem, atque confessionem vi veritatis ab ipsis accusatoribus expressam, ipsos ausos esse mendacio me perspicuo atque manifesto percellere. Ascende tu mihi, atque testare. *Testimonium.* De hac quidem itaque incusatione, senatores, non video quid attineat me amplius verba facere. Sed superest adhuc aliud quid, hac oratione mihi necessario exsequendum. Aliis in causis sufficit, defensorem criminationes accusatoris a se depulisse atque refutasse. Verum huiusmodi in causis, atque haec mea est, vbi nimirum quaeritur, sintne homini in iudicium adducto mores ii, ob quos dignus honoribus habeatur, reddenda reo est totius ab ipso actae vitae ratio. Id quod ego nunc facturus maiorem vos in modum rogo, senatores, atque obtestor, vt aequi atque beneuoli me audire velitis. dicturum pro me quam potero breuissimis. In fortunarum ista mediocritate, quae a patre mihi relictæ fuerant, (facultates enim nostrae per calamitates, alias patris priuatas, alias ciuitatis communes, admodum conciderant) duas tamen sorores elocauî, minis tricenis indotem vniciue additis; cum fratre vero hereditatem ita creui, vt ipse fateretur, se partem patrimonii longe amplissimam abstulisse. Reliquos erga ciues autem ita me gessi facilem atque sedatum, vt nulla mihi lis vnquam cum quoquam intercesserit. Sic in priuatis. In rep. autem grauissimum hoc atque luculentissimum arbitror esse meae continentiae documentum, quod quicumque adolescentium aut alea, aut computationibus, aut aliis eiusmodi friuolis atque pudendis intemperantis lasciuiae oblectamentis otium fallerent, hos omnes, inquirere si velitis, deprehensuri sitis, a me animis

animis abalienatos, similitates mecum exercere, rumulosque de me maligniores, a se per mendacium confictos, disseminare; quibus animus, id quod in confesso est, erga me sit longe alius futurus, si studia cum ipsis eadem fuisset sectatus. Porro, senatores, nemo est vnus omnium, qui demonstrare possit me vnquam aut ob priuatam aliquam turpem causam in ius vocatum, aut maiestatis perduellionisue postulatū eoque nomine apud magistratus delatum, quamquam alios haud raro videtis eiusmodi certaminibus implicari. In expeditionibus denique militaribus et periculis pro patria obeundis, videte, senatores, qualem me patriae praestiterim. Primum instante illa expeditione, qua succurrendum cita ope Haliarto erat, vi pactorum de societate belli, quam cum Boeotis inieratis, videns ego reliquos omnes equestrem militiam pedestri praeferentes, quod opinarentur, equitibus necessario securitatem, peditibus autem discrimen esse propositum, tametsi id facerent non scrutinio probati, contra legis auctoritatem; ad Orthobulum accessi, equestris militiae magistrum, a quo illam in militiam allectus fueram, rogans, vt ex albo suorum equitum meum nomen expungeret, dedecori mihi futurum ratus, me militia fungi ea, quae vt mihi esset tuta, reliquis periculosa fungentibus, comparassem. Ascende mihi, Orthobule. *Testimonium.* Congressis itaque, antequam in castra exiremus, in concionem municipalibus, cum me haud quaquam fugeret, esse in ipsis haud paucos, honestos quidem illos ciues, militesque strenuos et acres, verum viatico carentes necessario, ad cibaria, ad arma, ad reliquum expeditionis instrumentum comparandum, auctor ego fiebam locupletioribus, vt egentibus de victu prospicerent. Neque verbis modo, sed exemplo quoque auctor iis fiebam, duobus municipium de meo tricenas viritim drachmas largiens, non quo

quo patrimonii iactarem amplitudinem, quod est modicum, sed quo exemplum aliis praeirem. Ascendite mihi testes. *Testes.* Postmodum, senatores, incidente illa expeditione, quae nobis ad Corinthum suscipienda fuit, multis militiam defugientibus, quod liquidum esset omnibus, rem ad arduum pugnae decretoriae discrimen esse deventuram, precibus ego, gratiaque et contentione mea ab imperatoribus impetraui, ut prima in acie pugnandi locus mihi assignaretur; et quamquam equestris turma, in qua ego merebam, cladem accepisset tantam, quantam alia nulla, commilitonumque plerique occubuissent, ego tamen excessi uigna post ipsum adeo illum militem gloriosum, Thrasibulum Stiriensem, quem nil puduisset, ignauiam atque pauorem nemini non exprobrare. Ita omnes praese contemnebat. Non multo post, cum loca quaedam circa Corinthum munita, a nobis occupata, praesidiis nostris teneremus, videns Agesilaus, illa sibi loca inaccessa et imperuia esse, conuertebat arma in Boeotiam, irrumpens in agrum vacuum, inermemque ideo relictum, quod nemo sperasset, hostem illuc esse penetraturum. Decernebant itaque principes, delectos aliquot illuc mittere manipulos, qui hosti resisterent, amicisque laborantibus succurrerent. Ibi trepidantibus omnibus, neque immerito, arduum enim et anceps erat, qui vix et aegre periculo euasissemus, eosdem nos iterum nouo discrimini obici; egi ego cum tribuno cohortis meae, ut cohortem nostram etiam extra sortem illuc mitteret. Quod si ergo vestrum sunt, qui stomachentur in eos, si qui, cum discrimina publica defugiant, honores tamen ambient quaestuosos, rempcarpere auentes, et ex eius administratione ditescere, nil est, quod ab hoc genere collegarum vestrorum mihi timeam. Is enim ego non sum, qui cum illis ignauis et cupidis in eundem cogi debeam ordinem; quippe qui

pe qui non imperata modo promptus et alacer executus sim, sed etiam labores ultro depoposcerim. Id quod eo non feci, quo rem leuem atque contemnendam ducerem, cum Lacedaemoniis dimicare, sed quo, si forte aliquando iniquiorem aliquam in causam in foro agitandam per nefas coniicerer, ius ego meum hoc facilius impetrarem, quod vos omnes his meae virtutis exemplis moti, fortem me strenuumque iudicaretis. Ascendite vos mihi horum futuri testes. *Testes.* Quaecunque postmodum susceptae sunt expeditiones bellicae, ab earum nulla absui. copiae si quae usquam locorum emitterentur ad praesidendum in castello quopiam, etiam illis interfui. Quoquo exiretis, inter primos in viam me dedi, et in redeuntium postremis fui. Atqui gloriae cupidos, et temperantiae deditos, ex huiusmodi documentis virtutis spectare oportet, non ideo odisse, si quis lingua sit paulo promptior et subferoculus. Mores enim huiusmodi subagrestes, quorum laboro invidia mihi concitata, nemini, neque publice, neque priuatim nocent; contra pro patria dimicare prompti, quam plurimum vobis omnibus profunt. Decet ergo, senatores, non e forina quemque habituque corporis in oculos incurrente, neque amare, neque odisse, sed e facinoribus animum spectare. Multi enim, quibus vox est submissa, oratio verecunda et concisa, incessus sedatus, et ad pudorem compositus, magna vobis saepe numero mala concitarunt. Alii, contemtores eiusmodi ineptiarum, multis magnisque vos ornamentis cumularunt. Animaduerti quoque, nonnullos hoc moleste ferre, quod ego, adhuc adolescentulus, cum populo tamen agere sustinuerim. Sed accipite meas excusationes. Primum pro fortunis meis omnibus causam in concione dicere coactus sum. Deinde, quamquam ipse memet sentio ad orationis aliquam insolentiam a gloriae cupiditate ultra, quam par esset,

esset, euectum, in loco tam lubrico me labi mirandum non erat, qui, cum maiorum meorum erga remp. voluntatem recorderer, nullos non honores adeptorum, nullis non muniis functorum, tum vos arbitrari viderem, (oportet enim id fateri, quod res est,) solos mei similes aliquo in loco atque censu esse habendos. Videns itaque vos ea mente praeditos, ecqui non efferrer pro rep. et agendi et loquendi fiducia? Ecquid tandem quoque vos huiusmodi hominum, cuiusmodi ego vobis videor esse, poeniteat? Acquiescens itaque vestro de me iudicio, reliquorum fremitus tanti non faciam; qui ecquid tandem mihi nocebunt? Non ipsi sunt huius causae cognitores, sed vos estis.

ORATIO XVII.

quae est prima earum trium, quibus populus iniuriarum reus agitur, ob bona insontium per nefas publicata.

Fortasse vestrum quidam, iudices, propterea quod me hominem frugi esse volunt, aliis etiam facundia praestare autumant. Tantum autem abest, ut de rebus ad me nil pertinentibus ornatè probabiliterque verba facere sciam, ut potius verear, ne ipsis de rebus atque me ita pertinentibus, ut facere nequeam, quominus dicendo eas agitem, ne ea quidem, quae e resint, disputare valeam. Interim tamen, ubi omnia vobis inter meque liberosque Eratonis gesta ordine exposuero, spero me hoc consecuturum, ut ipsi per vos facile inueniatis, quae decernenda vobis sint hac in *διαδικασία*, seu actione in fiscum, qua partem bonorum Eratonis publicatorum mihi vindicatum eo. Accipite ergo rem a principio. Eraton, Erasiphontis pater, ab auo meo dua talenta mutuo sumserat. Eratonem hoc argentum numeratum tulisse, et tantundem sibi credi rogasse, testabuntur vobis hi, coram quibus illud aes contractum

ctum fuit. *Testes.* Quam vero in rem Eraton id impenderit, et quantos inde fructus perceperit, de eo vos isti melius, atque ego, docebunt, qui certius norunt, in re eius familiari tractanda versati. Rursus cita mihi testes. *Testes.* Donec igitur Erato quidem in viuis supererat, et vsuras ab eo auferrebam, et reliqua omnia, quae ex pacto tabularum ille mihi debebat praestanda. Ex quo autem viuis excessit, liberi eius relictī, Erasiphon, Eraton iunior, et Erasistratus, parti nulli iuris mei satisfecerunt. Iam inter belli fremitus interquiescente litium disceptatione, negatum mihi fuit debita ab iis redigere. Quam primum autem, restituta pace, causae priuatae rursus in foro coeperunt agitari, litem instituebat pater super vniuerso debito aduersus Erasistratum, qui fratrum solus in vrbe tum aderat. Quem sub Archonte Xenaeneto condemnauit. Etiam horum dabo testes. Cita testes. *Testes.* Eratonis itaque bona de jure nostra fuisse, nullus dubito quin vos ex his facile intelligatis. Eadem autem illa bona vniuersa fisco addicta esse, facile perspectu id e tabulis τῆς ἀπογραφῆς est, seu recensus bonorum publicatorum. Tres enim quatuorue diuersi homines totidem diuersos indices vniuersorum Eratonis bonorum a se confectos in aerario deposuerunt, rebus omnibus inter se consentientes. Atqui nemini non hoc est obuium, illos recensores in recensibus istis suis conscribendis non facile quicquam fuisse praetermissuros, si quid adhuc aliud in bonis Eratonis fuisset, praeter haec bona, de quibus controuersia nunc agitur. Recensentes ergo bona Eratonis omnia, etiam haec, quae ego iamdudum possideo, illos in indices redegerunt. Sed et hoc perspicuum arbitror esse, si vos haec bona, quae mea sunt, ad fiscum trahatis, negatum nobis esse aliunde id exigere, quod nobis a filiis Eratonis debetur. Audite adhuc super isto quo-

que capite, cum vitio nobis datur, iisdem de bonis nos et vobiscum, et cum priuatis quibusdam hominibus in iure agere. Res sic se habet. Donec Erasiphontis necessarii nobiscum super his bonis contendebant, vniuersa illa bona mea esse aiebam, hoc titulo, quod Erasistratus cum patre meo de toto nomine contracto litigans, causa cecidisset; et agrum Sphettium iam tertium in annum mercede pacta elocaui; de rure autem Cicynnenfi, et de domo in vrbe, quae quondam Eratonis fuerunt, cum possidentibus iure experiebar. Verum has actiones anno superiori disciderunt homines quidam, qui se mercatores ferebant; et iudices rei mercatoriae atque nauticae, qui nuper mense Gamelione sortiti sunt, actiones has nondum disceptarunt. Posteaquam vero vobis visum fuit Erasiphontis bona fisco addicere, remisi quidem fisco duas partes bonorum ab Eratone relictorum, tertiam vero partem, quae est Erasistrati, postulo mihi per sententiam vestram adiudicari; et id iure quidem, quoniam iamdudum ante illa bona nostra esse pronunciauistis. Tertiam ergo solummodo partem de bonis eorum mihi referuaui, decisionem obseruans non diligentissimam. Multo enim plus quam duas partes fisco reliqui, id quod facile cognitu est ex aestimatione bonorum illorum. Vniuersa enim bona aestimata sunt talenti et pluris. Quae autem ego mihi vindico, eorum alterum quidem quinque minis, alterum vero decem aestimaui in libello meo accusatorio. Quae si pluris vaenibunt, sectioni subiecta, excessum aerario permittam. Quo itaque certi sitis, vera haec esse, quae dico, testes ad vos producam, primum quidem eos, qui rus Sphettium a me mercede conduxerunt; deinde vicinos ruris Cicynnenfis, qui norunt nos iam tertium in annum hoc de rure in iure contendisse; denique etiam magistratus anni superioris, ad quos hae actiones delatae tum fuerunt,

runt; postremo arbitros, qui nunc sunt, rei maritimae. Praeterea recitabuntur vobis etiam indices horum bonorum proscriptorum. Nam ex iis potissimum intellegitis, nos non nuper demum coepisse bona illa nobis vindicare, neque nunc cum aerario contendere super summa maiore, quam est ea, super qua cum hominibus priuatis antea contendebamus. *Testes cita, Testes.* Tenetis iam, iudices, non contra ius et fas me postulare, vt litem hanc, quae mihi cum rep. super bonis Eratonis proscriptis est, secundum me detis, sed magnam quoque partem eorum, quae mihi iure optimo debebantur, aerario concessisse, ideoque iure poscere, vt paucillum hoc, quod ipse mihi reliqui, reddatur. Superest, vt id agam, quod mearum ducor partium esse, vt et vos supplex rogem, iudices, et hos vna. aduocatos fisci, coram vobis.

ORATIO XVIII.

qua liberi Eucratis, qui frater Niciae, imperatoris clarissimi, erat, aduersus Poliarchum agunt, qui videtur patronus fisci fuisse, bona sua a proscriptione vindicatum eunt.

* * **Q**uapropter vobiscum reputate, iudices, et qui nos ipsi simus ciues, et quorum ciuium necessarii, qui nunc vos rogamus, iniuriam passi, vt commiseratione fortis nostrae moti, ius nostrum nos adipisci patiamini. Non enim de fortunis solummodo, sed ipso adeo de statu ciuili periclitamur, hoc est, num par sit, libertatem, qua resp. haec gubernatur, nos quoque participare. Primum quidem Niciae recordamini, qui patris nostri frater fuit. Quaecunque is auspiciis suis, auctore et arbitro semet, pro plebe vestra gessit, ea sunt eiusmodi, vt quaecunque in partem spectentur, dilucescat, multa ab eo commoda at-

que ornamenta ad remp. profecta esse, ad hostes autem clades et numero plurimas, et re grauissimas. Quae autem inuitus et coactus gessit, molestiarum inde enatarum partem ipse non minimam exantlauit, et culpa calamitatum publicarum vacat, in eos merito conferenda, qui perniciosorum istorum consiliorum auctores vobis fuere. Voluntatem ille quidem erga vos suam in secundis vestris temporibus, et in hostium aduersis, testatam fecit; quorum multa cepit oppida, praeclaraque fixit tropaea, tot numero, vt longum sit enumerare. Frater illius, Eucrates, pater noster, suae erga plebem vestram caritatis documenta edidit non minus luculenta. Victa enim classe vestra in illo fatali praelio nauali, [ad Aegospotamos] imperator a vobis creatus, a sceleratis, libertati plebis vestrae insidiantibus, ad communionem principatus cum optimatibus inuitatus, obsecundare noluit, quamquam eo deprehensus tempore, quo plerique animum cum fortuna mutant, seruiens praesentibus, aurisque cedunt resstantibus. Plebe rebus aduersis oppressa, cum ab administratione reip. non excluderetur, neque priuatae ipsi simultates cum factione dominatum affectante intercederent, sed liceret ei in numero triginta virorum esse, neminique eorum potentia cedere, maluit tamen in contentione salutis vestrae tuendae mortem oppetere, quam oculis spectare suis moenium vestrorum ruinas vestris manibus disceptorum, classem vestram in potestatem hostium deditione venientem, plebem vestram iugum seruitutis subeuntem. Pari modo haud multo post Niceratus, Niciae filius, frater meus patruelis, ob beneuolentiam, qua plebem vestram amplectebatur, comprehensus a triginta viris, mori coactus est; non, quo tyrannis, aut ob genus, aut ob facultates, aut ob aetatem, indignus communiione principatus haberetur, sed quod ea essent, et
ipsum,

ipſius, et maiorum, de plebe veſtra merita, vt, ne ſi vellet quidem, formam gubernationis mutatam appetere poſſet. Norant enim tyranni, vniuerſum Niciae genus ob partes, quas illud genus in rep. ſecutum eſſet, ſemper in honore atque reuerentia fuiſſe habitum, ſaepe pro ſalute veſtra pericula adiſſe, grandes collationes pecuniarias de ſuo ad neceſſitates reip. contuliſſe, munera ediſſe ſplendidiffima, nullas vnquam a rep. ſibi demandatas partes defugiſſe, ſed omnes lubenti animo exſecutos eſſe. Iam quinam alii nobis ſint miſeriores futuri, ſi ſub tyrannis quidem beneuolentiae erga plebem poenas morte luerimus, reſtituta vero plebi libertate bonis priuemur, quaſi poenas maleuolentiae neſcio cuius debentes. Diognetus ipſe quoque, a calumniatoribus atque delatoribus in ſuſpicionem odiumque tyrannorum adductus, mortis quidem periculum fuga eluſit, nulla tamen animi vobis infeſti indicia illo in exſilio edidit. Non cum ſociis exſilii, qui haud pauci erant, veſtram urbem oppugnatum venit; non Deceleam occupauit. Denique nullum vnquam ad vos incommodum ab eo proſectum eſt, neque exſilium tolerante, neque domum reuerſo, ſed tanta fuit eius virtus, vt ſcleratos, a quibus vexati eſſetis, ardentiori etiam odio proſequeretur, quam caritate amplecteretur eos, quibus beneficium redditus in patriam deberet. Obtinentibus tyrannis, honores geſſit nullos; vt primum autem Lacedaemonii in Academiam venerunt, Pausania duce, aſſumtis Nicerati filio nobisque, qui tum adhuc pueri eramus, acceſſit ad Pausaniam, cuius in genua cum Nicerati filium impoſuiſſet, nobis circum adſtare iuſſis, miſerabili ad Pausaniam reliquamque coronam oratione expoſuit, quantas toleraſſemus iniurias, et quantam ſortis durtiem, rogauitque Pausaniam, vt amicitiae memor, hoſpitiique, quod ipſi cum neceſſariis noſtris interceſſiſſet, nobis ſuccurrere, atque oppreſ-

fores vlcisci dignaretur. Qua orationis grauitate atque miserabilitate iniecta fuit Pausaniae menti quaedam erga plebem nostram propensio, vt mala genti nostrae a tyrannis oblata circumstantibus amicis pro exemplo proponeret, vnde discerent, quam flagitiosi et conscelerati homines hi tyranni essent. Clare enim iam perspicueque constabat Peloponnesiis, qui tum vna cum Pausania nostram ad urbem venerant, non pessimos ciuium peremptos fuisse, sed eos, quos et generis ergo, et diuitiarum, et reliquarum virtutum, in honore esse oportuisset. Tanta penes Pausaniam erat nostri commiseratio, tam alte in eius animum persuasio de indignitate atque atrocitate iniuriarum nobis oblatarum descenderat, tantus inuaserat contemptus atque auersatio tyrannorum, vt cum ab his missa nomine hospitalis coenae munera repudiaret, tum a nobis missa admitteret. Non ergo indignum atque nefas sit, hostibus quidem iis, qui ad tuendam atque constabiliendam optimatum dominationem venissent, pueritiam nostram commiserationem mouisse; nunc autem, hoc aetatis agentes nos, post tot edita tantaque nostrae erga remp. voluntatis documenta, a vobis, o iudices, qui estis aequi iuris ciuilis vindices atque statorea, bonis omnibus spoliari; nos, quorum maiores pro libertate vestrae plebis mortem oppetierint? Certus sum, iudices, Poliuchum summi facturum, si sibi contingat, hoc certamen ex animi sui sententia decertare; ideo solummodo, quo praeclaram habeat oportunitatem, et ad ciues, et ad peregrinos, suam iactandi potentiam, qua tantum valuisset, vt vos eosdem permoueret ad contraria vobismet ipsis sciscendum, iis de rebus, de quibus ipsi vosmet sanctissima iurisiurandi religione obligassetis. Permanabit enim tum rumor ad omnes, Poliuchum esse eum, qui, cum nuper auctoritate sua perfecisset, vt decreto publico multa mille drach-

drachmarum ei sanciretur, si quis fundum nostrum proscribere auderet, nunc legem pertulisset eodem de fundo nostro publicando; quo factum esset, ut Athenienses accusari possent, contra formulam iuris, utroque in decreto, eodem auctore, contraria sciuisse. [Leges enim vetare, duas leges in legibus haberi sibi met repugnantes.] Non ergo turpe sit, cum Lacedaemoniis quidem inita pacta vos sancte seruare, decreta autem inter vosmet, et vestri causa facta, tam promte rescindere? Vosne pacta vestra cum Lacedaemoniis rata habebitis, quamquam Lacedaemonios tantopere contemnitis, et rursus vosmet ipsi tam suspicitis, ut reliquis Gracis grauius succenseatis, si quis eorum pluris Lacedaemonios, quam vos, faciat: erga ciues autem vestros, committetis, ut fides vestra videatur esse intuitior atque fluxior, quam erga hostes? Sed hoc imprimis stomacho dignum est, sedentibus ad clauum reip. has esse mentes, haec studia, ut oratores non ea suadeant, quae reip. quam maxime conducant, sed auctores vobis fiant ea sciscendi, unde ipsi quaestum faciant vberimum. Vestrae quidem plebi si expediret, aliis quies bonorum suorum possessione perfruere, alios proscribi, merito vos orationem nostram contemneretis. Iam vero vestrum nemo vnus est omnium, quin in hoc consentiat, concordia maius aliud bonum reip. nullum esse; discordiam autem et bellum civile matrem malorum omnium; nullamque rem aliam discordia ciuium atque contentiones inter se gignere crebriores atque funestiores, quam, si sint alii, qui bona aliena concupiscant, alii, qui bonis suis per vim et nefas euertantur. Ipsi vos ita sensistis atque statuitis, rectam secuti rationem, cum a reditu in patriam adhuc essetis recentes. Erant enim tum vobis adhuc in recente memoria clades vestrae superiores. Ut igitur in concordiam coalesceret, atque ad pacem rediret ciuitas,

magis tum in votis habebatis, eaque de re deos supplicationibus magis fatigabatis, quam vt ciuitas in vltionem superiorum iniuriarum conuersa rursus in discordiam atque tumultus et arma exardesceret, per quae oratores ditescerent. Atqui multo et honestior, et ad veniam propior fuisset vltio, si tum statim a reditu vestro in patriam, recente adhuc ira, in vestrarum iniuriarum auctores saeuissetis. Nunc autem turpe est, vltraque veniam, vos ad ultionem iniuriarum tanta temporis interiecti diuturnitate dudum oblitteratarum incitari ab iis instigatoribus, qui cum ipsi in vrbe mansissent, nullamque partem gustassent earum molestiarum, quas in exilio vestro vos tolerastis, tamen nunc sperant se fidem vobis suae erga vos beneuolentiae facturos hac re, si vos defraudent, opprimant, excrucient, non si ciuiles se bonosque gerant, nostraque secunda, quae nunc sunt, tempora si carpant, iidem, qui aduersa non participarunt. Publicata ab his bona si salua reip. manere, iudices, eique referuari, et fructus eorum ad remp. redire videreinus, ignosceremus tamen et ferremus. Verum enim vero nostis, bonorum publicatorum alia prorsus hastae non subiici, sed ab his furto subduci; alia, sectioni quidem subiici, verumtamen, magni cum sint valoris, teruncio vendi, pauxillumque illud aeris e venditione redeuntis interuerti. Quod si ergo morem mihi geratis, bonaque nostra si natis penes nos in potestate nostra manere, fructus inde redibit ad vos haud minor, quam ad nos ipsos, qui erimus domini. Diomnestus, egoque et frater, tres cum simus, vnā communem gerentes rem familiarem, ex hac vna re familiari sumtus adhuc sumsimus tribus trierarchatibus necessarios. Nostrum enim quisque trierarchi munere adhuc functus est. Verum illa substantia nobis adempta, nemo nostrum erit, qui postea trierarchatu fungatur. Pari modo reip. pecuniarum
egenti

egenti ex eadem, quamvis modica, substantia et contulimus adhuc, et conferemus porro, si salua nobis maneat. Parcite ergo nobis, quaeso, ut iis, qui et eo simus erga remp. animo, et iis utamur maioribus. Nam profecto, iudices, nil video, quominus omnium mortalium simus infelicissimi atque miserrimi, si nos, super orbitatem nobis adhuc pueris a scelere triginta tyrannorum oblatam, nunc etiam, rep. in libertatem asserta pristinam, fortunis priuemur, nos, quibus fortunae indulgentia hoc tribuisset, ut infantes adhuc per congressum nostrum cum Pausania, patriae salutem redderemus. Tanta cum sint laudes nostrae, tanta de patria merita, ecquosnam ad iudices malimus receptum habere, quam ad eos, quorum consilia et instituta omnia consentiunt ad eam tuendam reip. gerendae formam, pro qua necessarii nostri mortem optetierunt? Quorum omnium meritorum unam hanc vos nunc rogamus gratiam, ut ne finatis nos ad incitas delabi, neque necessariis vitae praesidiis carere, neque maiorum beatam fortunam in nobis exstinguatis, sed potius in nobis ornandis atque demerendis exemplum proponatis aliis, unde discant, quam fortes et nauros atque fidos vos habituri sint suis in periculis protectores, si qui bene de patria voluerint mereri. Nulli mihi sunt deprecatores, quos in hunc suggestum ascendere iubeam, iudices. Necessariorum enim alii, cum viros se strenuos et acres in armis gessissent, praeclarisque facinoribus virtutis bellicae remp. amplificassent, fortiter dimicantes occubuerunt; alii, pro tuenda plebis vestrae libertate atque maiestate contententes, a triginta tyrannis cicutam bibere coacti sunt. Quo factum, ut hanc nobis solitudinem hinc fortia maiorum facta, illinc publicae patriae calamitates contraherent. Quae vos recordantes decet, iudices, strenue nobis promteque opitulari, existimantes, in hac reip. liber.

tate recte a vobis meritoque ornari, si qui sub tyrannorum dominatione calamitates publicas vobiscum pro sua quisque virili parte tolerarint. Sed et hos rogo, fisci aduocatos, dignumque ipsis censeo, vt nobis sint propitii, recordantes illius temporis, cum vos patria eiekti bonisque denudati, viros fortissimos haberetis eos, si qui pro vobis occumberent, diisque vota faceretis, vt liceret aliquando vobis, eorum soboli meritas grates persolvere. Has nunc grates vos reposcimus, ex illis nati, et cum illis necessitudine sanguinis coniuncti, qui capita sua pro vestra libertate tuenda periculis extremis obiecerunt; rogamusque vos, vt nolitis per nefas nos pessumdare, sed praesto nobis potius esse velitis, qui vestras calamitates participaue-
rimus. Ego equidem rogo vos obtestorque et obsecro supplex, vt rogata mihi indulgeatis. Non enim de re minuta periclitamur, sed de fortunis nostris omnibus.

ORATIO XIX.

*qua actor, qui est frater uxoris Aristophanis, contendit,
vt bonorum Aristophanis publicorum pars a fisco
liberis orbis, viduaeque Aristophanis pro dote,
reddatur.*

Magnam mihi sollicitudinem creat metumque hoc certamen, iudices, reputanti mecum, si causam parum apte periteque dixisse videar, non me solum, sed patrem quoque in opinionem improbitatis atque fraudis datae esse incursum, bonaque me omnia amissurum. Quamquam igitur ad eiusmodi causas in foro agendum a natura factus sum parum idoneus, necesse tamen est mihiq[ue] patriq[ue] me succurrere, pro-
ut potero. Inimicorum quidem et copias aduersus me comparatas instructasque videtis, et ardorem, vt nil opus sit hac de re pluribus dicere; ego autem quam
sim

sim a dicendi facultate et ab usu fori desertus, omnes norunt, qui me norunt. Quocirca rem vos aequam et indultu facilem rogabo, ut animis non minus aequis sedatisque nos quoque reos audiat, atque accusatores audistis. Defensorem enim etiam si vos aequi audiat, necesse tamen est, iniquiore loco esse, quam accusatorem. Aduersarii enim insidiis e longinquo comparatis accusationem exorsi sunt, periculi nihil sibi creantem. Nobis autem certamen est decertandum, formidinis plenum, inuidiaeque e calumniis contrahendae. Decet ergo vos erga defensores animo etiam propensiore esse, in tanta et accusatorum et testium immanitate, discriminumque utrinque existentium disparitate. Neminem enim esse vestrum omnium arbitror, quem fugiat, fuisse hac in ciuitate permultos, quos nil puderet, insontes tanta criminum aperte ementitorum atrocitate onerare, ut statim ipso in iudicio agniti, atque mendaciorum perspicuorum conuicti cum odio bonorum omnium discederent. Testes quoque falsi saepe numero, cum innocentes per nefas pessumdedissent, deprehensi atque condemnati sunt, sed sero, iam prostratis atque haustis iis, quos testimonii sui venalis mendacio perculissent, cum facta res infecta fieri iam non amplius posset. Quotidie igitur euenientibus huiusmodi fraudibus atque erroribus, decet vos, iudices, oratione accusatorum citius non fide, quam nos quoque causam pro nobis dicentes audieritis. Audio enim, id quod vestrum quoque plerosque nosse arbitror, contractam e calumniis inuidiam rem esse rerum omnium acerbissimam atque durissimam. Sed hoc inprimis graue accidit atque calamitosum, multis tecum simul eandem ob criminationem in ius vocatis, te primo loco induci. Nam plerumque qui postremi iudicantur, hi absoluantur. Auditis enim eos, iracundia iam sedata atque satiata, au-

ribus

ribus doceri volentibus. Recordamini ergo, Nicophemum Aristophanemque, indicta causa, morte multatos esse, priusquam iudices sortirentur, eorum causam cognituri; ut iis, de criminibus interrogatis, aduocatus nemo praesto esse posset. Ut enim comprehensi sunt, prorsus e conspectu hominum disparuere. Ne ossa quidem extinctorum, fuit, qui necessariis ad sepulturam redderet, sed postea iacent oppressi tam dira, ut, ne caetera commemorem, ipso adeo hoc tam vulgari atque tam necessario honore carendum ipsis esset. Verum, age, transmittam istaec equidem nunc silentio, quibus deplorandis, re facta, nihil profecero. At, quamuis horum fuerit fors miserabilis, multo tamen miserabilior mihi videtur esse fors liberorum Aristophanis. Non enim solummodo, cum neminem omnium, neque publice, neque priuatim, laessissent, contra iuris vestri statuta, patrimonio sunt denudati, verum etiam, quae sola adhuc reliqua manere potuerat spes, ut ab auo [Nicophemo] saltim alerentur, si fatale ipsis fuisset patre orhari, vel ea ipsa quoque spes in exitu aui tam funesto atque lamentabili expirauit. Nos ipsos denique videte, nostraeque sortis duritiam atque iniquitatem. Affinibus priuati, [sororis nostrae focero et marito] dotem sorori, cum elocaretur, a patre additam amisimus. Vna cum sorore tres eius liberos alere necesse habemus. Ne hoc quidem miseriarum satis est. A nefariis calumniatoribus insuper exagitamur, et in periculum conuicimur auita bona amittendi, quae maiores honestis artibus quaesierunt; tametsi, o iudices, pater meus tota vita is fuit, qui plus numorum soleret in rempublicam, quam in semet necessariosque, erogare. Erogauit, credite mihi, erogauit in rempublicam duplo plus, quam nobis nunc in fortunis est. De quo certo mihi constat, qui saepe adfuerim patri, sumtus a se in rempublicam factos compu-

computanti. Nolite igitur temeritate praeiudicii vestri eum cupiditatis damnare, qui, cum in se perparum, tum in vos quotannis quamplurimum impenderet. Damnae potius illos, qui, non patrimonia solum, sed etiam aliunde si quid acquirere potuerint, id turpissimis voluptatibus prodigere consueuerunt. Arduum quidem est causam agere et aduersus opinionem, quae multorum animis prorsus abnormis insedit, de magnitudine diuitiarum a Nicophemo relictarum; tum aduersus illam, quae nunc hac in ciuitate regnat, paratae pecuniae caritatem; denique aduersus aerarium, cum quo nobis hoc certamen forense decertandum est. Verumtamen, etsi tot tantisque vndique septi teneamur difficultatibus, facile tamen intelligetis, criminationes ab accusatoribus in nos intortas omnes falsas atque mendaces esse. Quocirca quibus possum modis contentionis acerrimis ego vos rogo atque obtestor, vt, vbi me dicentem vsque ad finem orationis benignae audientiae constantia prosecuti fueritis, tum demum hanc in partem pronuntietis sententiam, quae pars optima vobis videbitur esse, atque cum religione iurisiurandi a vobis dicti inprimis consentanea. Primum itaque hoc docebo, quomodo Nicophemus atque Aristophanes necessitudinem affinitatis nobiscum contraxerint. Conon nempe classem vestram imperatoria cum potestate circa Peloponnesum exercens, pro vetustate amicitiae, quae illi cum patre meo erat, tum trierarchi munus fungente, rogabat patrem, vt filiam suam, sororem meam, Nicophemi filio, Aristophani, in matrimonium elocaret. Pater, videns hos, et Cononis gratia florere, et fidem ei suam approbasse, caeterisque item in rebus homines commodos et frugi esse, denique populo, tum certe, probari, nil de inuidia suspicatus odioque, in quod ipsis fatale fuit, vt postmodum incurrerent, assensus est; praesertim, cum
nemo

nemo facile vestrum omnium fuisset, quem tum pu-
diisset cum his affinitatem contrahere. Patrem enim
non cupiditate opum illectum; hunc sibi generum de-
legisse, facile id collectu est ex eius reliqua vita, mo-
ribus et institutis. Adolescens enim cum posset aliam
quancunque bene dotatam domum ducere, vxorem
sibi delegit eam foeminam, e qua me procreauit, quam-
quam dotis nihil afferentem; quod nimirum ea filia
Xenophontis illius esset, qui, patre vsus Euripide, non
priuatim solummodo famam boni viri penes vos me-
ruit, sed et hoc publice, vt imperatoris honores ei de-
ferretis. Cuius rei auctores mihi sunt ciues natu gran-
diores. Pater itaque in legenda vxore decus generis
magis, quam facultatum sectatus amplitudinem, in fi-
liabus quoque elocandis, quaeduae ei natae sunt, ma-
iorem dignitatis, quam fortunarum, habuit rationem.
Nam cum essent, qui eas procarentur, homines ad-
modum locupletes, denegauit tamen illis, quod vide-
rentur loco ignobiliore nati esse, sed alteram Philome-
lo nuptui dedit, Paeaniensi, quem inter omnes con-
stat, fortem quidem strenuumque virum, at parum
locupletem esse; alteram Phaetro, Myrrhinusio, e so-
rore nepoti, cum is iam ad egestatem decidisset, quam-
quam non culpa sua, neque morum flagitiositate;
postmodum vero Aristophani eandem collocauit. Ha-
rum filiarum vnique quadraginta minas in dotem
addidit; quantum Aristophanes quoque tulit. Ipsi de-
nique mihi pater auctor fuit, vt egregie dotatae, quam
nancisci poteram, minus dotatam anteferrem, quo
certior essem affinitatem a me contrahi cum socero,
eiusque liberis et generis, omnibus honestis et frugi.
Quo factum est, vt domi meae nunc habeam illius
Critodemi Alopecensis filiam, qui in illo fatali circa
Hellespontum praelio nauali cecidit, cum Lacedaemo-
niis dimicans. Atqui, o iudices, qui fiat, vt in con-
trahen-

trahenda cum Nicophemo et Aristophane affinitate cupiditatem secutus recte videatur is, qui et ipse indotatam domum duxerit, et par filiarum elocans, ingentem cuique dotem addiderit, et me, qui filius eius essem, hortatus sit, ut exigua in dote acquiescerem? Accedo nunc ad alium huius causae locum, quo planum faciam, ab horum reorum, Nicophemi atque Aristophanis, causa nostram esse prorsus disiunctam, adeoque nos eo laedi, quod bona nostra bonis illorum immixtum, vnaque cum illis proscriptum eatur, quo aerario satisfiat. Aristophanes enim, domi iam habens sororem meam, multis aliis potius amicis, quam patre meo, utebatur. id quod nemini mirum videtur, discrimen cogitanti, quod ipsorum aetates disiungebat; et multo etiam maius discrimen morum et ingeniorum, quibus illi inter se quam plurimum distabant. Pater insueuerat rerum suarum satagere. Aristophanes autem, non suas priuatas magis, quam ciuiles amabat agere. Aeris si quid esset, id in gloriae quaestum conferebat. Vera haec me dicere, e factis eius intelligetis. Primum enim Cononi, in Siciliam aliquem allegare volenti, Aristophanes ultro se offerebat, atque proficiscebatur cum Eunomo, Lysiaque; quo Lysia amico utebatur et hospite, viro egregio, qui bona et ornamenta vestram in plebem contulit quam plurima; cuius rei auctores mihi fuerunt Piraeensium illi, qui rebus in Piraeo tum gestis interfuerunt. Legationi huic per mare obeundae proposita haec erat meta, ut studeret Dionysium, Syracusarum tyrannum, ad contrahendam cum Euagora affinitatem adducere, atque permouere, ut hostem Lacedaemoniis, vestrae autem ciuitatis amicum et in bellis socium se ferret. Quae quamquam legati adepti non sunt, non prorsus caruit tamen haec legatio prospero euentu. Legati enim multis superatis periculis, et a saeuitie

uitie maris, et ab hostium infidiis oblati, in Siciliam perlati, Dionysio persuadebant, vt, quam tum comparabat classem Lacedaemoniis auxilio mittendam, eam ne mitteret. Tempore post, legati e Cypro cum huc uenissent, auxilii petendi ergo, nihil Aristophanes ad contentionem sibi fecit reliquum, vt vos ad praestandum illud auxilium oratione adduceret. Adducti vos, cum triremes indulsistis, tum reliqua quoque decreuistis, quae simili tempore locoque decerni et tribui mos est. Verum pecunia carebant, vnde classis instrueretur. Nam et parum viaticati aduenerant illi legati Cyprii, et multis indigebant. Non enim solummodo classiarios milites, sed peltastas quoque conduxerant. Arma etiam emerant. Suppeditabat quidem Aristophanes de suo pecuniarum partem longe maximam; quia vero facultates ipsius propriae non sufficebant, amicos ad mutuo credendum hortabatur, ipse sponso-rem de reddendo se ferens, et quadraginta minas, penes se depositas, fratre conscio et consentiente, (fratris enim illae minae erant, ab eodem patre procreati) infumebat. Pridie autem eius diei, quo classis illa e portu nostro soluit, domum nostram venit, patrem rogans, vt sibi, paratae quicquid esset pecuniae, id mutuo crederet, ad persoluendam peltastis mercedem nonnihil adhuc deesse aiens. Erant nobis in arca septem minae. Has quoque nactus, infumfit. Ecquem enim, iudices, qui gloriae ita studiosus esset, vt fuit Aristophanes, qui literas a patre [Nicophemo] tulisset, e Cypro missas, affirmantes, ibi nihil defore; porro, qui esset legatus a vobis designatus, qui ad Euagoram [regem tam opulentum, tam liberalem, a quo prae-rogata omnia, cum lucro etiam, esset recuperaturus] proficisceretur; ecquem, inquam, talem existimatis non loculos suos omnes excussurum, non facultates funditus exhausturum, sed reservaturum sibi aliquid fuisse,

fuisse? Dubitatis adhuc pronuntiare, illum videri potius nihil non, quod posset, contulisse, quo gratiam iniret apud Euagoram, a quo non minorem esset recuperaturus! Vera haec esse, quo vobis constet, cita mihi testem Eunomum reliquis cum testibus. *Testes.* Audistis e testibus, cum affirmarent, se non modo, rogatu Aristophanis, pecunias credidisse, verum etiam recuperasse. Relatae enim sunt ipsi cum triremi [illa, qua Aristophanes in Cyprum peruectus est, illinc Athenas redeunte] facile est e dictis collectu, Aristophanem nulli parti peculii sui parsurum fuisse. Sed luculentissimum videte huius rei argumentum. Demus, Pyrilampis filius, vni naui ex illis decem in Cyprum mittendis praeerat cum potestate trierarchi. In apparatu huius nauis, cum pecunia deficeretur, me conuenit, rogans, vt Aristophanem conuenire, suoque nomine ei significare vellem, se, Demum, a rege Persarum aliquando phialam auream in tesseram accepisse. Hanc phialam se velle Aristophani pro sedecim minis oppignerare, si Aristophanes sibi tantum credere velit. Constituisse illas XVI. minas naui, quam ducturus esset, instruendae infumere. Vbi primum in Cypro appulisset, operam daturum, vt phialam illam viginti minis relueret. In vniuersa enim continente [Asia minore] propter hanc tesseram, largam sibi fore copiam, vt aliorum bonorum, ita numorum quoque. Aristophanes, auditis ex me, qui interpretem agerem, quae Demus se rogaret, quamuis Demi preces meis adiutarem, et ipse pateram auream esset habiturus, quam secum ferre, ostentareque atque vsurpare pro sua interim posset; quamuis denique quatuor minas tam cito foenerari posset; tamen negabat pecuniam sibi paratam esse, iureiurando idem confirmans, atque addens haec: hospitibus, [Cypriis] praeter illud aes, quod ipse credidisset, necesse fuisse aliud insuper quaerere.

Lysias Tom. II.

Mm

Nam

Nam alias se libentius, quam vllum alium mortalium, facturum fuisse, vt et patera aurea potiretur, et studio precibusque nostris inferuaret. Vera haec esse testes confirmabunt a me producendi *Testes*. Ex his, quae et a me dicta, et ex his testibus, audistis, iudices, facile perspectu est, ab Aristophane hinc in Cyprum proficiscente, nihil neque auri, neque argenti facti signatiue relictum esse. Aeneae suppellectilis non multum possidebat. Quid? quod hospitali conuiuio cum Euagorae legatos exciperet, multis vsus est vasis ab amicis corrogatis. Quae autem Aristophanes reliquit, ea scribe vobis recitabit. *Index suppellectilis recitatur*. Nonnullis vestrum sine dubio, iudices, haec pauca seruta videbuntur esse. Ego viro vos reputare velim, Nicophemo quidem, aut etiam, si mauultis, Aristophani, ante victoriam pugnae naualis, in fundis nihil fuisse, praeter vnum paruum rus Rhamnunte. Euenit autem illa pugna naualis Archonte Eubulo. Per itaque est in consentaneum existimare, multam suppellectilem, eamque pretiosam, ab eo hic fuisse relictam, qui ab illo inde Archonte intra quadriennium aut quinquennium, tam grandes sumtus fecisset e re familiari, quae ei ante id tempus nulla fuisset. Bis enim Choregi partes egit Aristophanes, suo nomine semel, et iterum patris. triennio continuo triremi praefuit, contributiones multas pecuniarias reip. contulit, domum quinquaginta minis emit, agri plusquam trecenta iugera. Atqui auitis qui pollentes diuitiis habentur, necesse si habeant, suppellectilem suam in publicum efferre, quam vereor, ne admodum sint parum habituri, quod proserant, commemoratione quidem dignum. Saepenumero enim ne sunt quidem venalia istiusmodi vasa, etiamsi tu vel maxime emere cupias, quorum adspectu, vsuue, aut ostentatione imposterum tota reliqua tua vita delectere. Videſe hoc aliud. Quorum-
cunque

cunque aliorum bona proscripſiſtis, eorum non modo ſupellex ſub haſta vaeniit, ſed ipſae adeo quoque fores aedium cardinibus euulſae. Nos autem, publicatis iam Ariſtophanis bonis, cum ſoror iam domo emiſſaſſet, cuſtodes illi domui appoſuimus, quo neque fores auellerentur, neque vaſa, neque rerum aliarum quicquam periret, ex illa domo exportatum, quae iure optimo mea eſt. Conſectus eſt, in tabulasque publicas relatus index pecuniae redactae e ſupellectilis ab Ariſtophane relictae ſeſſione, quae pecunia mille drachmarum excedit ſummam, quantam aeris ſummam e nullius alius domus proſcriptae ſeſſione ſupellectilis vnquam redegiftis. Adde, quod et dudum aduocatis fiſci detulerimus, et nunc vobis, iudices, deferamus ſponſionem iuriſiurandi, quam ab hominibus exigi dicique poſteſt ſanctiſſimi, quo, facultatum Ariſtophanis penes nos nihil eſſe, confirmemus. Haec enim domus, quae quondam Ariſtophanis fuit, nunc noſtra eſt, quinquaginta minis ab eo emta. Noſis autem debetur ab Ariſtophane dos ſororis meae, quadraginta minae; praeterea debentur ſeptem aliae, quas Ariſtophanes hinc in Cyprum proficiſcens, a patre meo mutuo ſumſit. [vna cum ſoenore.] Qui iam poſſunt homines eſſe alii miſeriores, quam ſi qui, bonis ſuis propriis mulctati, tamen eorum bona, a quibus in extremam calamitatem pertracti fuiſſent, interuertiffe videantur, et, qui malorum cumulus eſt, ſororem habeant, quam non poſſunt facere quominus domo ſua ſuſcipiant, numeroſa prole grauem, illosque omnes alant, quamuis ne ipſis quidem ſit, vnde ipſi alantur, ſi bonis ſuis a vobis exuantur? Age, per deos ſuperos, rem ſic ſpectate, iudices. Fingamus tantisper, veſtrum aliquem filiam ſororemue Timotheo Cononis filio in matrimonium elocaſſe; Timotheum inter haec, domo abſentem, in offeſſionem veſtram incurriſſe; pu-

blicata eius bona sub hasta vaeniisse omnia, e sectione ne quatuor quidem talenta esse redacta. Ideone aequum, et personis vestris dignum censeretis, operam vos dare, vt Timothei necessarii quoque arrepti pessumdarentur, quod de bonis eius sectis ne centesima quidem pars redierit eius summae, quam sperassetis inde redituram, decepti vanitate famae, de amplitudine facultatum Timothei in vulgum diditae? Atqui nostis vos omnes, qui habitus mutuus Cononi cum Nicophemo intercesserit. Nostis illum imperatorem, hunc, vtpote quaestorem, in istius potestate fuisse. quo fit, vt Nicophemo necesse esset, in Cononis auctoritate esse. Consentaneum itaque est, emolumentorum bello partorum vix centesimam partem a Conone cum alio quopiam fuisse communicatam. Quod si ergo sunt, qui Nicophemo autument ingentia bona fuisse, necesse est, eosdem confiteri, Cononi fuisse decuplo ampliora. Praeterea, constat inter omnes, illos inter se nunquam dissensisse. Quapropter consentaneum est existimare, in ratione gerendae rei familiaris eos quoque secum consensisse hactenus, vt eorum vnusquisque, cum filio hic reliquisset, quod satis esset, tum reliqua sibi priua et propria reseruaret. Erat enim vtrique gemina familia, altera hic, Athenis, altera ibi, in Cypro. Cononi in Cypro cum vxore filius erat, Nicophemo cum vxore filia. Arbitrabantur enim, quae bona in Cypro possiderent, ea perinde sua esse, atque quae hic. Adhaec etiam hoc cogitate, iudices. Bona si quis inter liberos sua superstes adhuc diuideret, non a se illa quaesita, sed a patre hereditate relicta, non is videtur vobis partem illorum bonorum haud minimam ipse sibi reseruaturus esse? Vtique. Quanto itaque bonorum magis eorum, quae ipsi Marte suo perperissent? Malunt nempe omnes, bona ipsi sua tenentes, arbitrium eorum dispensandorum, et quasi freno tenere, quibus pietatem, reuerentiam, officia li-
bero-

berorum gubernent, atque sibi obstricta habeant, quam per inconsultam et improuidam indulgentiam egestati se committere, quae cogat ipsos iu liberorum potestate esse, ingratorum crudelitati obnoxios. Sed redeo in viam. Fingamus ergo, Timothei, offensam vestram meriti, bona hastae subiici. Id quod ego equidem omen detestor, fierique nolim, nisi si quod ingens bonum inde reip. existat. tum, e sectis Timothei bonis minus etiam redigi, quam ex Aristophanis redactum fuit. Ideone vos aequum censeretis, necessarios quoque Timothei bonis suis spoliari? Nequaquam. Abhorret enim. Sed video vos mirari me, iudices, suspicantem e sectione bonorum Timothei minus etiam esse rediturum, quam ex Aristophanis rediit. Non temere sic suspicor, facilique me spero facturum opera, vt mihi assentiamini. Quas Conon tabulas in Cypro postremas consignauerat, eae post ipsius excessum resignatae aperuerunt, ipsius veram substantiam multis partibus infra vestram opinionem subsedisse. Mineruae enim ad donaria, Apollinique Delphico, quinquies mille stateras consecrauit. Fratris filio, quo bonorum in Cypro sitorum omnium custode atque dispensatore utebatur, legauit decies mille drachmas, fratri tria talenta, reliqua filio reliquit, talenta septendecim. Vnde summa confit quadraginta talentorum. Neque praetendere licet, hic direptum quicquam, aut tabulas corruptas, neque optima fide prodita bona fuisse. Ipse Conon enim has tabulas, in morbo, quo postremo defunctus est, mente integra et sibi constante, probe conscius eorum, quae ageret, circaque se agerentur, consignauit. Cita mihi horum testes. *Testes.* Atqui, iudices, priusquam rationes ambarum substantiarum, Cononis puta atque Nicophemi, palam fierent, nemo non persuasum sibi habebat, substantiam Cononis multis, nescio quot, partibus maiorem esse

substantia Nicophemi. Et nihilo tamen minus compertum est, Aristophanis substantiam Timothei substantia solummodo pauxillo miuorem esse. Cum domo in vrbe, possidebat Aristophanes in fundis, ad valorem quinque talentorum, et plus. In choregatum, quo gemino defunctus est, semel patris, tum suo nomine, quinquies mille drachmas impendit, in trierarchatus octoginta minas. Contributionis nomine, pro seque et pro patre, quadraginta minas reip. largitus est. In nauigationem in Siciliam susceptam centum minas impendit. In classem illarum decem nauium, quas Cypriis rogantibus indulstis, instruendam, et in mercedem peltastarum, et in pretium armorum cœmendorum, erogauit triginta millia drachmarum. Quae omnia in summam collecta talenta conficiunt paulo minus quindecim. Quocirca nulla vobis est querendi causa, iudices, cum sic constet, bona Aristophanis tertiam partem bonorum Cononis haud paulo excedere, tametsi antea nemo non opinaretur Aristophanis bona vix aliquotam partem bonorum Cononis esse, quae Cononis bona in confesso est rite atque bona fide censa, et ab ipso Conone aestimata atque indicata fuisse. Non contuli hanc ad summam ea, quae Nicophemus ipse in Cypro possedit, vbi cum vxore filiam aluit. Satis mihi videor protulisse documentorum, vnde intelligatis, iudices, me nonnisi iustum et aequum postulare, cum postulo atque vos rogo, ne falsae opinioni de amplitudine bonorum ab Aristophane relictorum ita indulgeatis, eaque ita ludamini, vt iniquitate sententiae vestrae nos funditus perdatis. Verum non subsistam hic, sed alia addam his similia exempla, a patre aliisque ciuium nostrorum natu grandioribus fama accepta, quae doceant, non nunc solummodo, sed iam dudum ante saepe numero deceptos vos esse falsa opinione de multorum facultatibus, qui, cum habiti essent in opulentis-

lentissimis, donec adhuc in viuis superessent, post excessum reperti sunt opinione vestra multo pauperiores. Longe ne abeam, Ischomacho censum esse septuaginta talentis ampliorem, dum superesset, nemo dubitabat; de quo e vulgari fama mihi constitit. Defuncti autem hereditatem cernentibus filiis, qui duo ei erant, vix eorum vnique decem talenta in sortem obtigerunt. Stephano, Thalli filio, census erat, e vulgi quidem aestimatione, quinquaginta talentis amplior; verum post Stephani excessum constitit, vndecim ferme talentorum fuisse. Nicerato censum tribuebat opinio vestra non multo minorem centum talentis, eiusque partem potissimam in numis praesentibus in arca depositis. Atqui Niceratus ipse, mortis in articulo constitutus, argenti auriue negabat a se quicquam filio relinqui. Quam autem reliquit substantiam, ea plus non valet, quam quatuordecim talenta. Callias, statim ab excessu patris, Hipponici, Graecorum omnium habebatur opulentissimus. Auus Calliae censum ipse suum, vt ipse Callias iactat, ad censores ducentorum talentorum professus fuerat. Nunc autem Calliae census ne duum quidem talentorum est. Cleophon, id quod vos omnes nostis, cum multos per annos omnia reip. negotia tractauisset, magnas opes ex honoribus, quos gesserat, collegisse credebatur. Defuncto autem, nullae vsquam eius opes reperiiebantur, sed necessarii atque affines eius, quibus sua reliquerat, sunt, vt in confesso est, pauperes. Quibus ex exemplis constat, quam crebro errauerimus in aestimandis censibus tam eorum, qui auitis nobilitati essent copiis, quam si qui ex se Marte suo inclaruissent. Cuius rei haec mihi causa videtur esse, quod tralaticium et cuiusuis est, iactare, hunc illum ex honoribus ab eo gestis multa talenta furatum esse. Quae de mortuis iactari, ego equidem haud miror, quibus clausum os est, quomi-

nus refutare mendacia possint; at esse miror, qui de viuis et spirantibus adhuc talia comminisci audeant. Ipsi vos nuper audiebatis, cum absens Diotimus in con-
eione diceretur quadraginta talenta, et plus etiam, in bonis habere, quibus ipse fateretur naucleros atque mercatores emunxisse. Rumor hic vestram, vt par est, iram commouebat, Proscribebantur Diotimi bona. Redibat interim ipse e peregrinatione. Grauitur ferebat, absentem se per calumnias in inuidiam adductum fuisse. Quid multa? nemo contra hiscere, nemo eum refutare, tametsi resp. aeris egeret, ipseque Diotimus ad reddendam rationem fisci a se administrati se offerret. Reputate iam ipsimet vobiscum, quantum resp. piaculum contraxisset, quantum scelus fuisset admissum, si Diotimo e rebus humanis casu quodam aduerso, vt sunt humana, sublato, priusquam ex itinere maritimo huc reuèteretur, defensionis necessitas necessariis eius imposita fuisset, de quadraginta illis talentis, quae Diotimum depeculatum esse coram vniuerso populo Athen. iactatum fuerat. Quantum in discrimen coniecti fuissent illi necessarij rerum omnium ignari. Intelligitis iam, sceleratorum hominum insontes calumniis perdere ardentium celeri ad mentiendum proiectaeque audaciae vos hoc debere, vt non solummodo vestra de multorum censibus expectatio egregie ludatur, sed etiam vos ipsi, ita me deus amet, persaepe ad pessumdandum insontes homines coeci agamini. Neminem vestrum, ni fallor, fugit, imperium classis vestrae toto quinquennio penes Alcibiadem fuisse, Lacedaemonios concidebat. quoquo ibat, victoriam secum circumferebat. Ciuitates Graecae ei vni duplo plus conferebant, quam vlli alij nostrorum imperatorum omnium. Quo factum vt nonnulli censum ei opinatione sua tribuerent centum talenta exsuperantem. Atqui falsam illam fuisse opinionem, excessus

cessus Alcibiadis aperuit; qui liberis censum reliquit minorem etiam eo, quem a tutoribus traditum ipse acceperat. Facile ex his iudicatu est, temporibus adhuc etiam vetustioribus similia exempla haud pauca numero euenisse. Quorum vos auctoritati cedentes, recordamini sapientis illius sententiae, ut quisque sit optimus atque sapientissimus, ita ad ignoscendum, mutandamque mentem et errorem exuendum esse paratissimum. Quod si ergo videmur consentanea disputare, et idonea documenta praestare, miseremini nostrum, iudices, quoquo modo miseremini, neque esto rerum omnium quicquam, quod a commiseratione nostri vos auertat. Vestra enim aequitas si verum, quod nobiscum est, sustentabit, speramus futurum, ut quamuis magnam calumniam profligemus. Sin autem nobis refragari pertinaciter decreueritis, spes salutis nulla superest. Verum, per deos superos, inducite potius animum, iudices, ut nos seruetis, prout vos facere ius et fas est, quam ut nos perdatis; quae summa foret iniuria; certumque habete, eos vera loqui, qui aetatem omnem in silente atque a gloriationis strepitu aliena pudoris atque temperantiae exercitatione degant. Audistis itaque, iudices, et de proscriptione bonorum Aristophanis ipsa, et quomodo cum eo affinitatem contraxerimus, eique cum classe e portu soluturo pecunias suas haud suffecisse, sed necesse fuisse alias aliunde mutuatum fumere; haec, inquam, omnia, et ex me audistis, cum exponerem, et e testibus, quos ad fidem verbis meis faciendam produxi. Iam de memet ipso pauca quaedam iuuat ad vos praedicare. Tamen si annum aetatis iam ago trigesimum, nunquam tamen neque patris auctoritati sum refragatus, neque commisi, ut cuius cuiquam causa esset in foro me accusandi. Prope forum cum habitem, nunquam tamen fuit, qui me aut in tribunali, aut in curia versantem videret, prius-

quam haec nos calamitas obrueret. De patre autem, ignoscite mihi, iudices, si praedicanda ad vos liberalitate, qua et reip. et amicis priuatim succurrit, calumni-
am cupiditatis depellere coner, qua eum accusatores respersum ierunt. Non studio gloriae istaec iactabo, sed hoc ago, vt vos doceam, qui nulla cogente neces-
sitate tamen effusus in liberalitatem erga remp. fuisset, fieri non posse, vt idem, summo cum periculo suo, aeris publici partem interuerteret, quamquam me profecto non fugit, esse qui illiberalissima de causa liberalitate sua vos promereantur. Hi numos in vos profundunt, non quo necessitates vestras subleuent, sed quo fiduciam voluntatemque erga se vestram mercati, viam sibi ad honores muniant, quorum in latebra duplo plus furentur. Meus autem pater cum honores nunquam petiit, tum munerum sumtuosorum nullo non genere functus est. Choregus fuit in omni genere ludorum. triremi a se instructae suis sumtibus septies praefuit. contributiones multas magnasque contulit. Quibus de rebus quo sitis certiores, scriba vobis hunc indicem largitionum a patre ad remp. profectarum praeleget. *Index.* Audientes magnitudinem aeris a nobis in remp. infumti, miramini, iudices. Et est profecto summa ingens et paene incredibilis. Verumtamen spatium temporis recogitare vos vna decet, quo pater et numis, et opera praesto vobis fuit. Quinquaginta sunt anni, ex quo et numaria ope, et corporis opera vobis inferuire coepit. Et toto tamen illo, tam longo, tempore numquam fuit, qui actione peculatus aliaue eum esset infectatus. Atqui negatum nobis sine dubio fuisset, lites huiusmodi euitare, si honores gessissemus, aut in suspicionem malae fraudis admissae rei que familiaris inhonestis artibus auctae incurrissemus. Tanto autem, quod dixi, temporis spatium nos a nemine veratos litis ullius molestia fuisse, tametsi certi iam vos
omnes

omnes estis, quo tamen sitis etiam certiores, testes producam. *Testes.* Erogauit ergo pater in remp. vniuerse nouem talenta cum bis mille drachmis. Praeterea priuatim quoque multis bene pater fecit. Ciuum haud paucos indigentiores collationibus adiuuit in elocandis filiabus sororibusue; alios ex hostium captiuitate redemit; aliis ad funera necessariorum contribuit. Quae omnia eo fecit, quod existimaret boni ciuis has esse partes, vt amicis profit; etiamsi beneficii nemo sit conscius futurus. Iam vero, patre rebus humanis exempto, conuenit ea vos ex me audire. Cita tu mihi hunc et illum. *Testes.* Audistis ab his testibus affirmata. Iam cogitate hoc, posse mores ad breue quidem tempus ad speciem probitatis confingi, fucoque quodam honestatis incrustari; septuaginta vero per annos vt animus natura malus et scelerosus lateat, nequaquam fieri posse. Haud equidem infitiabor esse forsitan alia quaedam, ob quae pater recte incusetur. cupiditatis autem eum arguere nemo vnquam ausus est, ne inimicus quidem. Quocirca conuenit, vos inimicorum vanitate praedicationis minus, quam veritate rerum a patre per omnem aetatem gestarum, fidere, temporisque; diuturnitate; quod tempus vos decet, iudices, habere documentum longe omnium certissimum atque inuictissimum. Ea enim mente, iisque moribus, si pater minus fuisset, haud profecto censum reliquisset ex amplo tam imminutum, atque re vera est, et experimentum, si fumere velitis, docere vos possit. Nam si vos nunc his hoc detis, accusatoribus nostris, vt patiamini vos ab eorum mendaciis circumueniri, atque ad proscribendum bona nostra impelli, vix duo talenta e sectione redigantur. Quapropter nos a vobis absolui, vt gloriae vestrae nostraeque communis interest, ita e re fisci vestri magis est. Nam si bona nostra nos porro tenere atque administrare sinatis, multo

multo vberiores ex iis fructus percipietis, quam si publicetis. Quantum enim illa reip. referant, aestimate ex indice sumtuum illinc in remp. a patre superioribus annis factorum; quem indicem modo audistis, quum recitaretur. Et e reliquiis rei familiaris, ad quas pater deciderat, et ego nunc sumtus trierarchatus tolero, et pater tolerabat item eo anno, qui postremus ipsi fuit; studeboque, ad illius exemplum, quod menti meae propositum habebo, sensim atque sensim pauxillum quid, vnde vobis aliquando profim, comparare. Quo pacto bona haec nostra, quemadmodum iam dudum reapse vestra fuerunt, ita imposteriorum quoque vestra manebunt. Nam cum ego mihi nihil per nefas ademtum existimabo, tum in vos hoc promptius atque copiosius erogabo; quae res fisco vestro erit fructuosior, quam si proscribatis. Adhaec spectare vos patris indolem quoque decet, quae ea erat, vt, quaecunque iuuaret extra necessaria impendere, ea omnia essent eiusmodi, (prout inuenietis inquirentes) vnde gloria ad ciuitatem speraretur reditura. Longe ne abeam, equestri cum esset in ordine, equos alebat, non splendidos modo, sed etiam in certaminibus cursus vincere doctos. Vicerunt hi quoque ludis et Isthmicis, et Nemeis; vnde et ciuitas praekonio nobilitata, et pater ipse corona ornatus abiit. Quorum, vnaque reliquorum, quae diximus, omnium, rogo vos, iudices, vt memores nobis succurratis, neque sinatis nos ab inimicorum maledicentia de medio tolli. Quibus nostris precibus concedentes et iusta atque aequa sciscetis, et vobismet ipsis fructuosa.

ORATIO XX.

qua Polystratus defenditur, perduellionis reus.

Non nomini quadringentorum virorum, sed facinoribus quorundam ex isto collegio mihi videtur succensendum esse. Negari enim utique non potest, eorum

rum aliquos vobis infidiatos esse. Rursus tamen alii, coeuntes in curia, non eo coibant, quo aut rempublicam, aut vestrum quemquam priuatim laederent, sed cum animo vestri studioso, et erga vos beneuolo. Quo in numero hi quoque fuit Polystratus, [pater noster.] Hunc enim, cooptatum tum temporis [in collegium quadringentorum] vt virum commodum et ciuilem, non erga municipales solummodo, sed etiam erga vniuersam plebem vestram; accusatores nunc maleuolentiae nescio cuius insimulant, tametsi fuisset a tribulibus delectus, qui omnium optime de suis dignoscere potuissent, qualis quisque esset. Ego vero scire velim, cuius rei causa principatui paucorum Polystratus studuisset. num, quod ea esset aetate, qua speraret, se posse orationibus suis opes sibi potentiamque parere? an quod corpore fideret, tam vegeto et robusto, vt inultus posset, quemcunque vellet vestrum, verberare, aliisque contumeliis afficere? Atqui videtis aetatem eius, quae est eiusmodi, vt vel sola possit alios ab eiusmodi temeritate reuocare. An recuperandi status causa censendus erit pater nouis rebus studuisse? Nil minus. Profecto, si quis ob facinus aliquod superiori tempore admissum capite minutus sit, eum consentaneum est sui causa mutatam velle rempublicam. Pater autem nihil tale commisit, ob quod ei necesse esset plebem vestram sui causa odisse. At liberorum tamen? Ne horum quidem. Nam ego quidem tum in Sicilia, reliqui duo fratres autem in Boeotia agebant. A nobis ergo, qui vrbe abessemus, nullum tale facinus potuit in vrbe patrari, cuius metu territus pater; amans nostri, statum ciuilem perturbatum illet. Quocirca pater neque propter liberos, neque propter sua propria vetustiora scelera, quae nulla sunt, censendus est nouas res agitasse. Sed multitudinem honorum, quos gessit, ei dant vitio; quamquam eos male ab ipso gestos esse, nemo est qui docere possit.

Ego

Ego vero non hos peccasse arbitror, si qui in illa, quae tum erat, rerum perturbatione multos honores gessere, sed istos, qui, quos gererent, quamvis paucos, honores, iis ad pestem reipublicae abuterentur. Non enim imperiis et magistratibus rite fungentes, prode-
bant rempublicam, sed hi, qui commissum sibi pote-
statem ad scelera conferrent. Hic autem, pater no-
ster, primum, patriam in Oropi praefectura non pro-
didit, neque novis rebus studuit, aliis omnibus, qui
tum cum imperio atque potestate essent, rempublicam
hosti prodentibus atque vendentibus. Deinde contra
fecit, atque alii omnes sceleris sibi conscii. Reliqui
salutem fuga quaesiverunt, ipsi suo sese praeiudicio
condemnantes. Hic autem, ratus a se fraudem no-
xiamve nullam esse datam, iudicio sese nunc sistit. Ter-
tium, pater a consiliis quadringentorum sese prorsus
abstinuit. Tam proiecta quidem est accusatorum cu-
piditas, tam odiosa iniquitas, ut non solum quibus a
reis largitiones acceperint, eos, tametsi fontes, iudi-
ciorum severitati subducant, a quibus autem nil lu-
crentur, eos, quamvis infontes, deferant, et in iure
persequantur; sed etiam cunctos, qui tum in collegio
quadringentorum fuerunt, accusent perinde, siue de-
liberationibus eorum interfuerunt, siue minus. Ego
vero, quotquot ab illorum rationibus suas seiunctas
habuerunt, ut pater habuit, a quo nulla unquam di-
cta fuit sententia plebi vestrae noxia; eos ego omnes
a vobis ideo male tractari nego oportere, quod clam
vobis addicti, tyrannorum odia et iras sibi consciscere
verecundati fuissent. quod ut reprehendatur, tantum
abest, ut potius laudem mereatur, ceu sapienter et
prouide factum. Tyrannis enim si qui refragarentur,
eorum alios exilio, alios extremo supplicio multabant.
Quo factum, ut, etiamsi qui vellent pro vobis pugna-
re, metus et exempla caedium omnes absterrent.

Pari

Pari modo plebei quoque a tyrannis aut in exilium acti, aut neci dati, de se iam desperare coeperant. Contra, tyrannis qui dicto essent audientes, et neque insidiaturi, neque arcana enuntiaturi viderentur, illos tyranni quietos manere saluosque sinebant. Sic facile factu non videbatur, ut eorum imperium unquam cederet. Eiusmodi ergo tempestate qui dediti vobis fuere, eos nunc non decet suae voluntatis poenas dare. Graue utique mihi videtur futurum, si, qui nullius tum sententiae in fraudem plebis vestrae fuisset auctor factus, eum nunc oporteat eadem sorte uti, qua illos, si qui tum tyrannos delationibus atque suggestionibus teterrimis in vos instigassent. Eccui incredibile hoc fiat, qui totis septuaginta annis in vos nihil deliquisset, eum subito intra octiduum extrema quaeque in vos designasse? Crebrum quidem est et vulgo notum genus illud transformationum, quo fit, ut, qui tota vita improbi fuissent, hi repente in Logisterio [seu curia censoria] probi fiant. Id quod nemo miratur, notis illis artibus, quibus accusatores placantur. At ut, qui tota vita probitatem atque honestatem vobis approbassent, hi repente mali et scelerosi fiant, invisum atque inauditum est portentum. Quod num probabimus? num in usum admittemus? De patre porro accusatores, cum alia multa, tum hoc quoque iactarunt mendacium, Phrynichum ei cognatum fuisse. Atqui, quicumque volet, vel mea manante aqua, testator, Phrynichum sanguinis necessitudine cum patre coniunctum fuisse; et ego eum falsi dicti testimonii reum peragam. Et mentitos id illos esse, multa arguunt. Neque enim patri communis cum Phrynicho disciplina puerilis fuit, neque morum similitudo, neque vitae genus idem, neque officiorum necessitudo. Pater in urbe liberalibus artibus a magistris publicis puer est imbutus. Phrynicho autem ludum frequen-

tare

tare non licuit, sed, paupertate constrictus, rure pueritiam inter armenta et pecora exegit. Adolescenter facti locum inter se permutarunt, pater rus concessit, rei familiari curandae operam daturus, Phrynichus autem in urbem se contulit, quaestum e calumniis facturus. Adeo nihil conueniebat in eorum moribus. Etiam Phrynichus si quando multa esset aerario pendenda, pater ei nihil unquam contulit. Atqui, si alias, in eiusmodi temporibus in primis amici, qui sunt, animus declarat. Municipalis autem patris quod Phrynichus fuerit, id vero nocere patri nullo pacto debet. Aut vos quoque in noxa eritis, ciues Phrynichi qui sitis. Ciuitas autem quo alio declaretur luculentiore modo, quam pater fecit tum, quum visum vobis esset quinque millibus rempublicam credere? Delectus enim indici conficiendo nominum eorum, qui digni cooptatione in hunc numerum viderentur, pro quinque millibus nouem scripsit nominum millia; quosque sibi obligaret, tam eos, qui illo in indice scribi vellent, quam qui nollent; illos scribendo, hos, rursus expungendo. Atqui non hi ciuilem tollunt libertatem, qui ciues creant quamplurimos, sed isti, qui ciuium numerum minuunt. Pater porro, cum et iurare, et indicem scribere recusaret, ab illis coactus est terrore multarum, quas ei irrogabant. Dixit ergo pater quidem iusiurandum per vim expressum, et venit quoque in curiam, sed solummodo per octiduum; quo peracto in Eretriam abiit, ubi militia functus est non instrenua, neque ingloria in pugnis naualibus. Saucius inde huc rediit, rerum facie iam mutata. Ita se pater cum gessisset, collegioque quadringentorum non nisi per octiduum interfuisset, totoque illo tempore ad dicendam sententiam os non aperuisset, multa tamen ei dicta est tam enormis pecuniaria: qui autem et iniuricis vestris consilia infesta vobis atque exitiosa subie-

iece-

iecerunt, et eorum collegio ab initio inde vsque ad finem interfuerunt, eorum multi absoluti sunt! Id quod, non inuidens illis dico, sed sortem nostram miserans, o quam illam iniquam! Alios fontes iudicibus visos precibus eripiunt poenisque meritis liberant viri auctoritate pollentes meritisque spectabiles, qui turbidis illis reip. temporibus egregiam vobis operam praestitisse iudicantur. Alii pariter, atque illi priores, iniuriarum furtorumque, rei accusatores largitionibus ita sopiunt, vt nil quicquam peccasse videantur. Nos vero plectimur infontes. Eccui iam non miserabilis fors nostra videbitur? Sed aient accusatores, quadringentos homines nequam fuisse. Atqui vos ipsi ab his inducti quinquies mille viris vos tradidistis. Iam quae vos, qui tot numero essetis, vobis passi estis persuaderi, ea non decebat vnumquemque quadringentorum sibi pati persuaderi? Verum, non hi sunt in culpa, sed isti, qui vos deceperunt atque laeserunt. Hic autem, pater meus, multis rebus egregiam suam erga vos voluntatem declarat. Statum enim vestrum popularem euertere si voluisset, non curia solummodo per octiduum salutata, peregre profectus esset in naue. At dicat aliquis, eum cupiditate opum colligendarum illud iter suscepisse. Fuerunt vtique qui per potestatis oportunitatem socios vestros expilarent. Hic vero quid opum vestrarum interuerterit, nemo facile dixerit. Omnia eius alia potius reprehendunt, quam cupide ab eo gestam atque impotenter praefecturam. Accusatores tum temporis quidem voluntatem erga plebem nullo prodebant documento, neque laboranti ei succurrebant; nunc autem, cum ipse secum populus optime consensit, et mutua caritate ardet, subueniunt, verbotenus vobis, reapse sibi. Tanta autem multa pecuniaria damnatum fuisse patrem, id vero vos mirari, iudices, nolim. Absentem enim eum, vnaque nos condemna-

Lysiae Tom. II.

Nn

runt,

runt, eo in iudicio, quod vt de absente haberetur, ipsi malis artibus perfecerant. Etsi enim testari quis ei potuisset; non licuit tamen ob metum ab iis accusatoribus, quibus testes corrupti praesto essent, nil metuentes manifesta adeo mendacia testimonio suo confirmare. Luētiosa profecto sit sors nostra, iudices, si alios quidem, peculatus ita conuictos, vt infitiri nequeant, aduocatis, viris gratiosis, exorantibus condonetis, nobis autem gratiam facere nolitis, tametsi et ipsi de plebe vestra bene mereri contenderimus, et pater nulla culpa teneatur. Peregrino quidem, ad vos adeunti, aut pecuniam, aut honorem rogatum, e. c. vt Euergetae titulo cohonestetur, sine dubio sitis tributuri. nobis autem hoc minutum denegabitis, vt imposterum simus ciues, quemadmodum ante multae illius scriptionem fuimus, iure ciuili redintegrato, vt qui optimo? Tyrannorum si qui fuerunt erga vos maleuoli, res vestras si male et flagitiose gesserunt, sententiarum auctores si facti sunt inimicarum vobis atque perniciosarum; iniqui sitis vos, si culpam earum rerum in absentes conferatis, vos, qui ipsos adeo praesentes, et in illis deliberationibus versatos absolueritis. Ciuium vestrorum si quis vobis non optima suadens persuaserit, non licet id vobis vitio dare, sed suasoribus. Iam illi, qui vobis tum malorum consiliorum auctores fiebant, quum praeiudicio se suo damnassent, quo iudicium vestrum praeuenirent, fuga salutem quaesierunt, ne poenas darent. Etiam alii si qui nescio quae in vos peccarint, leuiora quidem illa istis, at peccata tamen, suadet his metus vestri accusatorumque, vt domo profecti peregrinam militiam fungantur, quo interea aut vos ultro fiat mitiores, aut ipsi vehementiam accusatorum placent. Pater autem, statim a restituta pace, copiam iudicii de se habendi vobis fecit, tametsi insons, recente adhuc penes vos rerum gestarum

rum memoria, cum et citissime et certissime posset argui. Fecit autem, fiducia innocentiae suae, certus, bona causa armatum se cum victoriae gloria ex isto iudicio esse discessurum. Quam ciuilis autem pater fuerit, nunc docebo. Primum, quaecunque inciderent castrenses expeditiones, ab earum nulla absuit; de quo testari poterunt conscii municipales. Deinde, bona sua cum vendere potuisset, redactumque e venditione aes clam habere, domi in arca, aut in foenore positum, eoque contributiones publicas compendifacere; fundos retinere maluit, suiue vos census conscios habere; quo, ne si vellet quidem, sibi liceret malo et ignauo esse, sed contribueret potius, muniisque sumtuosis fungeretur. Nos ipsos quoque, qui liberi eius sumus, ita instituit, vt reipublicae essemus quam utilissimi. Et me quidem in Siciliam misit, vbi, donec saluus erat exercitus, locus defuit specimen meae virtutis edendi, vnde cognossetis, qui essem. Exercitu autem deleta, quum Catanam saluus euasissem, inde factis excursionibus totum circa agrum depraedabar, hostibusque clades haud contemnendas inferebam. E praedae quidem sectione tantum rediit, vt non modo triginta minae, decimarum nomine, inde demi atque Mineruae consecrari, pro more solito rituque patrio, possent, sed etiam superesset, vnde milites ex hostium captiuitate redimerentur. Equestrem quoque militiam, coactus a Catanaeis, obii, et ne in ea quidem periculum vllum defugi; vt constaret inter omnes, qui mihi esset in vtraque militia, tam equestri, quam pedestri, fortis et bellicosus animus. *Testes cita. Testes.* In bellis itaque qualis fuerim, audistis, iudices, his e testibus. quo autem erga plebem vestram animo, id nunc declarabo. Syracusanus aliquis eo [Catanam] cum venisset, secum afferens formulam sacramenti, quo ciuium nostrorum adigeret, si qui vellent, desertis par-

tibus patriae, aduersus eam arma capere et in castris Syracusanorum merere, accedebat ad nostratium, qui tum ibi essent, vnumquemque viritim, ad sacramentum dicendum inuitans, atque conditiones offerens. Ei ego me statim opposui, omniaque, quae fierent, Tydeo [magistro turmae nostrae] indicaui; qui militibus in concionem conuocatis rem ad deliberandum proposuit. Agitabatur causa vtramque in partem. Alii alia suadere. Ego vero quae tum disputauerim, hi mihi testes sunt, quos cito. *Testes.* Sed patris quoque spectate literas, quas in Siciliam proficiscenti

addiderat, mihi reddendas, ipsique arbitramini, vtrum earum argumentum e re plebis vestrae sit, an ad eius fraudem pertineat. Pater enim illis in literis, secundum significationes de rebus nostris priuatis domi, hortabatur me domum redire, donec saluae adhuc in Sicilia res nostrae essent. Atque istaec cohortatio vobisque vestrisque ibi copiis conducebat. Nunquam profecto pater istaec per epistolam mandasset, nisi vobis et reip. bene voluisset. Haec de me. Nunc fratrem natu iuniorem vobis proponam spectandum qualis fuerit. Exfules nostri cum aliquando agrum atticum persultarent, et non urbem modo quibuscunque possent modis vexarent, sed etiam ex arce sua [Decelea] prorumpentes subiectum circa agrum depopularentur, prouectus in equo frater ex ordine suo, exsulum vnum aliquem interemit. Cuius rei vobis testes oculos praeſtabo, qui rei, cum gereretur, interfuere. *Testes.* Fratrem autem denique natu vetustiore, si qui vestrum hic assident, circumueſtant, illa in luctuosa expeditione Helleſpontica versati, hi bene norunt commilitonem, ab eoque edita esse virtutis documenta conscii sunt, nullius alius virtuti quicquam concedentia. Ascendite vos mihi huc. *Testes.* Tales itaque nos cum simus, atque fuerimus, ecqui decebit
gratiam

gratiam nos a vobis nullam referre? Aequumne est seueritatis et gratiae momenta vos libra tam iniqua librare, vt, quibus criminationibus iniustus pater oppressus fuit, ob eas nobis haud meritis pereundum sit; studii autem nostri pro rep. prompti et indefessi nullam nos oporteat a vobis reportare gratiam? Summa quidem haec foret, hercle, iniuria. Quidni contra potius, etiam si per patris offensionem digni essemus malo, multo maiori iure propter labores a nobis pro rep. exaltatos digni simus, qui non ipsi solummodo seruemur, sed etiam patrem vna meritis nostris periculo eripiamus, eoque studii erga vos nostri fructum finemque speratum adipiscamur? Non enim profecto lucri cupiditas ad bene de vobis merendum nos impulit, sed hoc spectabamus, vt si quod in certamen forense aliquando implicaremur, amicorum deprecationes apud vos valerent tantum, vt gratiam nobis meritis nostris quaesitam redderetur. Verum non nostri solummodo, sed aliorum quoque causa mites vos atque placabiles, acceptorumque beneficiorum memores et gratiam referre paratos oportet esse. Nam erga nos quidem ingrati si sitis, haud magnum ex ea re detrimentum acceperitis, qui iam perceptum habeatis virtutis nostrae fructum, vsuque cognitum atque perspectum nostrum erga vos animum, vel antequam eo loci deueniretis, vt opera nostra indigeretis; at aliorum contentionem vos promerendi sic exstinxeritis, quae contentio diligentia gratiae meritis paris referendae accendi vult. Nolite prouerbio illi vulgari, quod prouerbiorum vnum omnium est nequissimum atque teterrimum, exemplo vestro fidem atque auctoritatem adstruere, quo prouerbio fertur male passis memoria tenacior, quam bene passis, insidere. Ecquis enim imposterum velit homo frugi esse, si penes vos tortoribus vestris ampliora sint, quam benefactoribus, praemia constituta? Vi-

dete, iudices, qua de re agatur. Non hoc agitur nunc
 istoc iudicio, iudices, vtrum rem habituri sitis e for-
 tunis nostris amplificatam, sed vtrum nos, ciues bo-
 nos et fortes, veltrique studiosos, necne. Olim qui-
 dem, donec adhuc pax erat, pater, sedulo frugaliter-
 que rem rusticam exercens, censum habebat in pro-
 patulo, tabulis publicis consignatum. Ex quo autem
 hostes in fines atticos irruerunt, fortunis omnibus
 denudati sumus. Et haec ipsa causa est nostrae erga
 vos propensae voluntatis. Nouimus enim, numis-
 quidem, qui nulli nobis sunt, nos non posse multam
 luere, at posse, fortassean, contentione studii vobis
 inferuiendi. Cuius studii nostri poscimus nunc remu-
 nationem. Vbi quis, liberis secum hunc in sugge-
 stum adductis et circum se stare iussis, vos, multis
 cum lacrymis atque obtestationibus et lamentis oraue-
 rit, vt sibi liberisque parcatis, tum vos videmus
 in gratiam liberorum patribus delicta remittere, com-
 miseratione motos, si vna cum patribus liberos quo-
 que capite minui oporteat, quamquam ignoratis cuius-
 tes sint hi liberi, adultiores facti, futuri, commodine
 atque probabiles ciues, an mali et noxii. De nobis
 autem certi estis, non nos modo strenue pro rep. ela-
 borasse, verum etiam patrem culpa vacare. Quanto
 igitur est aequius, vos gratia referenda illos demereri,
 quorum voluntates vsu vestro iam cognitae perspectas-
 que habeatis, quam hos promereri, quorum de stu-
 diis atque moribus futuris nihil dum certo vobis con-
 stet? Euenit nobis contra, quam aliis hominibus. Alii
 per liberos, vtrinque adstare iussos, vos exorant. Nos
 autem patremque ipsosque nosmet vestris offerimus
 oculis, iudices, rogantes, vt ciuile ius, quo olim sal-
 uo et integro vsi fuimus, nobis imminuere, eaque ci-
 uitate, cuius ciues fuimus, nos excludere nolitis. Mi-
 sericordia potius vos senisque patris nostrique moue-
 to. In-

to. Iniqua vestra pessumdati sententia, quomodo mutua delectabimur nostra consuetudine? quam iucunditatem adspectus nostri patri afferet? quo nos ore vultuque patrem intuebimur? quam moestam deiectis animis vitam necessario agemus et inter nos domi, et publice vobiscum, recordantes, modis nos acceptos esse indignis vestraque aequitate, et vniuersi populi magnanimitate. Auribus propitiis preces, quas vobis admouemus, qui tres sumus ex eodem patre nati, accipite. Sinite nos ad ornandam vestram remp. adhuc maiorem studii officiorumque contentionem conferre. Per ea quae vestrum cuique viritim cara et sacra sunt, vos oramus, per liberos, si cui sunt, vt nostri misereatur, per paritatem aetatis, si quis vestrum aut nobis aut patri aequalis est. Absoluite nos, haud committite, vt voluntati nostrae bene de rep. merendi obstaculo sitis. Hostes si nos interemissent, aut obstitissent, quominus salui domum rediremus, rem fecissent se dignam atque consentaneam. Sed hostes nos conseruarunt. Quam ergo dura sit futura atque indigna fors nostra, si nihil a vobis impetremus, cuius causa nos par sit nobis felicitatem hanc congratulari, cui hoc debemus, quod e telis hostium salui atque sospites in patriam euaserimus?

ORATIO XXI.

qua reus, cuius nomen hodie ignoratur, crimen largitionum acceptarum a se amolitur.

Et de criminationibus quidem haec haec tenus, quibus abunde satisfactum esse, iudices, equidem nullus dubito. Sed etiam de reliquis vt me dicentem acqui audiat, oro vos, quo sciatis, quonam de viro sententiam sitis laturi, cum de me feretis. Archonte Theopompo, in scrutinio probatus, coepi muniis virilibus atque civilibus fungi. Choregus tragoedis da-

tus, infumfi trigiata minas. tertio mense post in Thargeliis vici choro virili, quae victoria mihi bis mille drachmis constitit. Archonte Glaucippo in pyrrhichistas Panathenaeis magnis impendi octingentas drachmas. Dionysiis, in chorum virilem, eodem Archonte, sumtum feci quinquies mille drachmas; comprehenso nempe illa summa impendio in tripodem facto, quem dedicaui victoriam adeptus. Diocle quoque Archonte, Panathenaeis minoribus, in cyclicum chorum impendi tercentum drachmas. Inter haec continuo septennio triremi cum potestate trierarchi praefui, eamque in rem sex talenta impendi. Tantos pro vobis sumtus tolerans, ipsoque corpore meo quotidianos labores atque pericula capeffens, et domo absens, nihilominus tamen duas contuli contributiones, alteram triginta minarum, alteram quadraginta. Auxia Archonte, vt primum cum classe domum redii, protinus gymnasiarchi munus in Prometheis gessi, vicique, sumtu facto duodecim minarum. Choregus postmodum choro puerili dictus, quindecim minas impendi. Archonte Euclide, choregus factus, Cephisodoto magistro vici, quam in rem septendecim minas impendi, computata supellectile et vestis dedicatione. Panathenaeis paruis sumtus feci in pyrrhichistas imberbes, minas septem. Vici quoque triremi certamen apud Sunium, cui rei quindecim minas impendi. Praeterea Architheoriis functus sum, et Arrhephoriis, aliisque similibus, in quae omnia infumtae sunt a me plus triginta minae. Haec, quae enumeravi, omnia si voluiffem solummodo secundum formulam a legibus praescriptam exsequi, nae partem ne quartam quidem infumiffem eius aeris, quod a me aio infumtum esse. Toto illo septennio, quo trierarchus fui, mea triremis reliquas omnes vniuersae classis nauigandi celeritate atque felicitate superauit; id quod documentis grauissimis confirma-

firmabo. Primum enim Alcibiades, quem ego navigationis mihi comitem nunquam obtigisse peruelim, triremis meae vectura utebatur, quamvis neque amicus mihi, neque cognatus, neque tribulis esset. Atqui vos omnes nosse arbitror, imperatorem, cui, quicquid vellet, agere liceret, haud facile aliam in naudem fuisse inscensurum, corpusque suum crediturum, praeterquam ei, quae citissime atque dexterrime ageretur. Vt autem Alcibiadem eiusque collegas, adempto imperio, priuatos feceratis, classemque cum copiis Thra-syllo caeterisque nouem viris, eius collegis, tradideratis, horum decem virorum nullo non cupiente mea naui vehi, peruicit tandem Arcestratus Phrearrhius, ut ea veheretur. Illo apud Mitylenam exstincto, Erasinides ea mecum vectus est. Atqui naudem sic instructam, quanti putatis constitisse? quantum aes absumfisse? quot noxias hostibus dedisse? quot ornamenta ciuitati comparasse? Documentum poscitis? ingens enimuero dabo. In postrema pugna nauali, cum classis vestra laceraretur, solus ego trierarchorum omnium a vobis laudem merui. Nam trierarchi quoque tum, perinde atque imperatores, re turpissime gesta in offensionem vestram incurrerunt, quod ambo pariter discordia et imprudentia sua istam vobis tantam atque tam insanabilem plagam contraxissent. Nolim itaque vos aegre ferre rei mihi gloriosae factam a me commemorationem. Solus ego tum, (nam imperator naue mea tum nullus vehebatur,) non solum naudem meam saluam in portum vestrum reduxi, sed etiam Naufimachi Phrearrhii naudem, quam e periculo et manibus hostium eripueram. Felicitatem hanc atque laudem propriam non secundae fortunae temeritati, sed sapientiae institutorum meorum debeo. Habebam enim toto illo mei trierarchatus spatio, mecum, liberalitate mea obstrictum, Phantiam gubernatorem, qui Grae-

corum omnium gubernator dexterrimus atque felicissimus tum habebatur. Sed remiges quoque comparaueram isto gubernatore dignos, paremque illis reliquam naualium ministrorum familiam. Vera haec a me dici, nostis quidem vos omnes, quotquot tum temporis militiam ibi locorum tolerabatis; verumtamen cita tu mihi Naufimachum. *Testis.* Naues vniuersae isto e praelio seruatae sunt numero duodecim, quarum vnus ego duas opera mea seruatas in portum vestrum retuli, meam atque Naufimachi triremem. Pro tot igitur tantisque discriminibus vestri causa toleratis, ornamentisque a me in remp. collatis, rogo nunc, non munus, vt reliqui rogare solent, sed licentiam solummodo fortunas meas impostero saluas possidendi, existimans non mihi maiori, quam vobis, dedecori futurum, si vos mihi, siue volenti, siue nolenti, per vim et nefas bona mea eripiat. Iactura quidem ipsa bonorum haud adeo me sit cruciatura; sed vitam haud merear, vt contumeliam accipiam, muniaque sumtuosa defugientibus creetur opinio, quae in remp. erogarim, ea mihi sine gratia perisse, ipsos autem recto vfos consilio, facultatum suarum prorsus nihil in vos impendisse. Quodsi ergo me audietis, et aequam iustamque feretis sententiam, et vobismet ipsis fructuosa atque salutaria praeferetis. Vectigalia publica, iudices, videtis quam sint exigua; et illa ipsa tam exigua quam misere turpiterque ab administratoribus furtisque et rapinis discerpantur; vt verum videantur hi cernere, qui statuunt, certissima vobis vectigalia esse facultates volentium munera edere. Quodsi ergo sanioribus vti voletis consiliis, nostram, quotquot ciues vestri sumus, rem familiarem haud minore cura diligentiaque tuebimini, atque vestrum suam quisque propriam tuetur, certi cum sitis, nostra si nobis relinquatis, posse vos iis impostero quoque perinde vti, atque pridem vti estis, omnes-

omnesque vos certos arbitror esse, me facultatum mearum multo diligentiorum atque fideliorum fore quaestorem, quam vestri quaestores sunt in bonis publicis administrandis. Sin autem mendicum me reddideritis, non me solummodo laeseritis, sed vna vosmet ipsos quoque fraudaueritis. Fructus enim huius iniquitatis ad vos non perveniet, sed alii vna cum reliquis bonis vestris, etiam haec nostra concerperunt et inter se partientur. Etiam hoc par est vos considerare, multo magis vos decere, bona vestra mecum communicare, quam de meis mihi controuersiam mouere, et commiseratione potius me amplecti nudum et spoliatum, quam diuitiis affluentem invidentia insectari, votaue palam ad deos facere, ut hac in ciuitate largum existere iubeant prouentum ciuium mei similium, qui perinde cupiditatem suam ab alienis compescant, quam sua in vos erogare ardeant. Quam statim dicam sententiam, eius duritiae et asperitate nolim vestrum quemquam, iudices, offendi. Vera enim est, ut ego equidem interpretor. Quaestores vestri multo mihi videntur rectius facturi, si vos in tabulas publicas referant, ut debentes mihi, quam fecerunt, cum me in discrimen causae pro me dicendae adduxerunt, quasi ego vestrorum bonorum partem meam per nefas fecissem. Ita enim me aduersus remp. gero, ut priuatim parcam, publice autem gaudeam largus et liberalis esse. Non de reliquiis fortunarum mearum ita superbio, quam de largitionibus ad vos a me profectis glorior; existimans, harum quidem gloriam propriam mihi atque perennem esse, illas autem me his debere, qui mihi reliquerunt; et ob fortunas quidem a calumniis inimicorum me per nefas exagitari, litibus molestis et iniustis implicatum; ob largitiones autem mereri veniam a vobis atque absolutionem in causis capitalibus. Consentaneum et aequum si fieret, non laborarent nunc alii deprecationibus

me ve-

me vestrae iracundiae eripere, sed esset potius mea tanta apud vos auctoritas et gratia, vt, si quis amicorum meorum eiusmodi certamen, quale hoc meum est, haberet decertandum, vos eum mihi poscenti condonaretis; aut si causa capitis ipsi mihi peregrino in foro esset dicenda, vos per legatos pro me apud illos extraneos deprecaremini. Ne ista quidem criminari licet, multos honores me gessisse, per quos de vestro creuisssem; neque turpibus de causis me in ius vocatum esse, aut dedecus aliquod vobis contraxisse, aut publicis malis delectatum esse. Vniuerse, priuatimque publiceque ita me gessi, ni fallor, (et fidenter ad conscientiam vestram prouoco) vt purgandae vitae ante actae ergo nil opus sit me multa verba facere. Quocirca vos rogo, iudices, vt eadem de me nunc quoque, quae pridem, existimetis. neque solum sumtuorum munium, quae pro vobis gessi, recordemini, sed etiam morum meorum, studiorumque vitae omnis meae priuatae, arbitantes, functionem hunc vnam omnium esse multo molestissimam, vt a puero inde vsque ad calcem vitae pudentem te atque temperantem praestes, et neque a libidine te quapiam vinci, neque a cupiditate illici et auferri patiaris, sed ita te geras, vt ciuium nemo, neque de te queratur, neque audeat in ius te vocare. Nequaquam ergo conuenit, iudices, auctoritati accusatorum vos tantum deferre, vt nos condemnetis, ab hominibus proiectae audaciae accusatos, qui per sacrilegia, quorum rei aguntur, ad istam potentiam istasque ad opes grassati sunt, et tanta proteruia ipsi semet fidunt, vt, cum purgare crimina in se intorta nequeant, ipsi vltro alios accusationibus lacessere sustineant. In castris tam raro versantes, vt Cinestas ipse, in ista valetudine mollitieiue corporis muliebri, tamen crebrius arma gesserit, tam acres se ferunt patriae propugnatores, stomachoque
tam

tam graui iniurias eius vltum eunt. Nihil de suo conferentes, quo respublica amplior fiat atque beatior, nullum non mouent lapidem, vt vos aduersus viros fortes, optime de republica meritos, irritent atque exacerbent. Mores vtinam ipsi suos in concione depraedicent! neque enim habeo, quod ipsis imprecer grauius malum. Ego vero vos, iudices, modis omnibus oro quaesoque et supplex obsecro, vt nolitis me largitionum acceptarum, eoque corruptorum iudiciorum reum pronunciare, sed potius existimare, nullas esse tantas opes, quas merere velim, vt per me possis aliqua patriae consciscatur. Insanirem enim profecto, si ego, qui gloriae studio incensus facultates ad patriae inseruiendum exhauserim, largitiones acciperem, quo eidem patriae molestia creetur. Veritate suffragante nil dubito de me ita praedicare, vt aiam, ita me de vobis esse meritum, vt, si optabile sit benefactoribus, iudices habere eos, quibus ipsi bene antea fecissent, non videam, quos malim alios de me sententiam, quam vos, dicere. Porro, iudices, (iuuat enim hoc quoque commemorare) nunquam pertaesum in vos sumtus facere; neque metus meum cor incessit, ne, quo plus in vos erogauero, hoc indigentiores sim meos necessarios relicturus, sed istud mentem meam multo vehementius commouit, si a vobis imperata minus promte minusque libenter exsequerer. Neque miseratio me vnquam cepit, si vitae periculum in pugnis naualibus adeundum mihi esset; non lacrymaui tunc, non vxoris, non liberorum subiit recordatio, neque graue et acerbum duxi, si pro patria occumbens liberos orbos, patre destitutos, essem relicturus, sed illa me multo magis vssit sollicitudo, si quaerenda turpi modo salute mihi que ipsisque probra iniungerem. Cuius meae erga vos voluntatis nunc praemium vos deponco, aequum censens, pro eo, atque

que ego erga vos fuerim animo, periculis caput pro salute vestra obiiiciens, vos nunc, in tuto cum sitis, mei meorumque liberorum salutem in periculo versantem vobis ante alia omnia tuendam ducere; existimantes, nobis quidem acerbum, vobis autem turpe fore, si eiusmodi ob crimina debeamus infamiae notam suscipere, aut, exuti fortunis, in magna rerum multarum indigentia, circumcuritare mendicantes, quae res futura sit vobisque indigna, nostrisque de vobis meritis. Neutiquam, neutiquam, iudices, sed absolviendo nos facite potius, ut imposterum quoque tales nos habeatis viros, quales olim habuistis.

ORATIO XXII.

quae est accusatio dardanariorum.

Multi me conuenerunt, iudices, qui se mirari dicerent, quod ego frumentarios coëmtores in senatu accusassem, auctoresque mihi essent, tametsi eos flagitiosissime censeatis agere, censere tamen vos, accusatores eorum nihilo ipsis esse aequiores, sed ab his illos iniqua causa opprimi. Exponam itaque primo loco, quid me coegerit hos accusare. Prytanes his de hominibus ad senatum cum retulissent, tanta exarsit senatus in eos iracundia, ut essent in oratoribus, qui senatui auctores fierent, ut frumentarios indicta causa morte mulctandos vndecimuiris traderet. Ego vero graue et indignum ratus, senatum hoc modo assuescieri poenarum extremarum praecipitandis executionibus, cum assurrexissem, dixi, me censere, aduersus coemtores frumentarios oportere iudicium ex formula processus forensis instrui, quod existimarem, vos, iudices, frumentariis, si digna extremo supplicio fecisse fuissent conuicti, non minus esse iusta decreturos poenamque meritis dignam irrogaturos, atque nos,
senato-

senatores qui sumus. Sin autem nihil deliquissent, non oportere eos indicta causa exitio dari. Qua oratione senatui approbata, erant qui me conarentur in inuidiam adducere, ac si studio frumentarios seruandi huius ego factus essem auctor sententiae. Ego vero apud senatum quidem, cum istaec causa agitaretur, huic criminationi satisfeci. Reliquis enim senatoribus tacentibus, cum assurrexissem, frumentarios ita accusabam, ut toti confessui planum facerem me pro iis non dixisse, sed legibus in republica nostra sancitis subuenisse. Has ego ob causas litem hanc exorsus sum. Metuens autem a plebe criminationes, volo causam hanc in vestro quoque, iudices, foro exsequi, existimans, turpe mihi fore, eam prius a me omitti, quam vos de ea pro arbitrio vestro pronunciaueritis. Ascende tu mihi, primus omnium. *frumentarius ascendit.* Dic mihi, inquilinus es? Sum. Iuribus inquilinatus frueris ea lege, ut pareas legibus ciuitatis, an, ut facias quaecunque allubescit? Ut paream. Aliam ergo tibi poenam conuenire nullam censes, quam mortis, si constiterit, te commisisse aliquid eiusmodi, in quod leges poenam mortis sanxere? Nullam aliam. Responde ergo mihi, faterisne te frumenti plus coemisse, quam leges permittunt, quae leges quinquaginta tonnas coemi permittunt? Ego plus coemi, quam leges permittunt, at iussu magistratuum. Iam absolute hunc, iudices, ubi legem protulerit, iubentem frumentarios eam granorum copiam coemere, quam magistratus imperarit. Quod si minus potuerit facere, vobis eum condemnare oportet. Nos enim legem vobis exhibuimus vetantem, hac in vrbe commorantium quenquam frumenti plus quinquaginte tonnis (vel doctis) coemere. Oportebat quidem, iudices, haec haec tenus dicta ad accusationem sufficere, reo crimen confitente, et lege factum id vetante, quod hic se com-

commisisse fatetur, vobisque iureiurando obstrictis sententiam ex praescripto legum dicere. verumtamen quo vos de hoc quoque certi fiatis, hunc frumentarium mendaci calumnia magistratus infamatum isse, necesse habeo, hoc de loco pluribus agere. Frumentariis nempe culpam in magistratus [rei annonariae tuendae atque regendae praefectos] conferentibus, arcessebamus [nos, prytanes] magistratus, eosque interrogabamus, quid id rei esset, Tum duo quidem plane negabant se causae huius quicquam tenere. Anytus autem aiebat, superiori hyeme, cum in annonae caritate frumentarii alii alios plus licendo superare contenderent, interque sese certarent, atque rixarentur, auctorem se ipsis esse factum, ut desinerent contendere, existimantem, vobis ipsis, qui ab his frumentum emturi essetis, conducere, quam vilissimo vos emere. Non enim licere frumentariis carius obolo in modium, quam ipsi emissent, vendere. Quo itaque vobis constet, Anytum huius sententiae auctorem ipsis esse factum, non quo frumentum a se coemptum reconderent, sed solummodo ne in coemendo se mutuo superatum atque perditum irent, ipsum ad vos Anytum producam. *Testis.* Ecquis iam neget, Anytum quidem, sedente adhuc superioris anni senatu, huiusmodi oratione fuisse usum, hos autem frumentum hoc coemisse consilio, ut id rursus hoc anno, hoc, qui nunc sedet, senatu, carissimo venderent? Audistis hos magistratuum iussu frumentum non coemisse. At fac tamen eos vel maxime vera praedicare. Quid tum? Non purgantur istiusmodi excusatione, sed hoc agunt, quod ad rem minime pertinet, ut criminis sui poenaeque communi-
one magistratus implicant. Legibus enim ita destri-
cte atque diserte edicentibus, qui fiat ut poenas a legibus constitutas effugiant, siue qui facto per se, siue qui per alios auctoritate, in leges impingunt? Verum-
tamen

tamen ne ipse quidem suspicor eos ad hanc latebram esse receptum habituros; at nescio an coram vobis quoque, prout in senatu fecerunt, iactaturi sint suum vestri studium, dicturique, se beneuolentia erga ciuitatem actos frumentum coëmisse, quo possent id vobis quam vilissimo vendere. Sed eos in hoc mentiri, cum aient, documento planum faciam imprimis graui atque perspicuo. Vestri enim caritate si fecissent, oportebat eos frumentum a se coëmtum plures per dies eodem pretio vendere, donec coëmtae copiae defecissent. Iam vero medimnum persaepe eodem die drachma carius vendebant, quasi medimnatim coëmissent. *Testes* producam. *Testes.* Miram enim uero atque incredibilem inconstantiam atque repugnantiam in modo, quo hi suam erga vos voluntatem, si dis placet, declarare contendunt. Quum collationibus pecuniariis conferendis amor erga vos declarandus ipsis est, tum conferre recusant, paupertatem excusantes, quamquam gloriam mereri sic possent, fama liberalitatis ad multos permanente; Cui autem crimini leges mortis poenam praefiniunt, id crimen summa cum cautione atque latendi diligentia committentes, quod latere ipsorum intersit quamplurimum, gloriantur id se vestri studio facere. Atqui vos omnes nostis, his omnium minime conuenire, ut studeant in vestrae caritatis excusatione delitescere. Eccui enim minus, quam his, conuenit bene vobis velle, atque ut res vestrae prospere vobis succedant, in votis habere, quorum tam separata sunt emolumenta rationesque a vestris, ut e damnis vestris ipsi crescant? Lucrantur enim tum quam plurimum, quum nuncio publicae alicuius calamitatis acceptae ciuitas conterretur. Tunc frumentum carissimi vendunt. Tam sunt malorum vestrorum auidi, iisque tam delectantur, ut non solum vera, et reapse vobis coelitus immissa aut quacunque alia fraude oblata mala primi omnium sciant, atque in

famam emittant, sed et, veris deficientibus, ipsi falsa comminiscantur, quo ingentia annonarum pretia in vanum vobis territis extorqueant. Rumores spargunt a se confictos, classem frumentariam in Ponto naufragio perisse, aut e Ponti faucibus egredientem a Lacedaemoniis interceptam esse, aut emporia clausa, aut induciis renuntiatum iri; eo denique procedunt inimicitiae, ut vna cum hostibus certatim vobis insidiantur. Frumento enim cum maxime indigetis, [classe hostium portus vestros obsidente, commeatuumque importationes impediende] tum hi maxime frumentum horreis clausum tenent, tum vendere nolunt, ne scilicet de pretio frumenti secum decidamus, sed cupide, atque cum congratulatione redimamus, quantius indicent. Quo fit interdum, ut ipsa tenente pace ab hisce patriae hostibus veluti obsidione premamur, machinisque conuellamur. Dudum est ex quo ciuitas horum hominum nequitiam et erga vos malevolentiam sensit, cique obicem ponere cauit. Satis enim habens aliarum rerum omnium venalium inspectionem vnus aedilibus demandare, huic vni generi quaestus exercendi peculiarem magistratum praefecit. Sunt hi Sitophylaces, sic dicti, seu specierum annonarum custodes; quos per sortem creatis. Hos Sitophylaces saepe vos, cum vestri ciues essent, tamen extremis suppliciis affecistis, quod horum frumentariorum fraudes domare et coercere non valuissent. Atqui custodes furum si morte afficitis propterea, quod fures satis compescere non potuerunt, ecquid fures ipsos pati, quas poenas dare vobis oportebit? Recordari quoque, iudices, vos decet, fieri nullo modo posse, ut hos absoluat. Eos enim si absoluat, qui ipsi fatentur se aduersus mercatores coniurasse, incurretis in eam opinionis foeditatem, ut ipsi vos quoque peregrinis vestros portus frequentantibus insidiari videamini. Aliud enim

enim quodcunque, non hoc, si excusarent, nemo haberet, quod de vestra eorum absolutione quereretur. Nam penes vos est, vtris malitis credere, accusatoribus, an reis sese purgantibus. Iam vero qui faciatis, ut grauis et indigni facinoris notam effugiatis si eos impune sinatis abire, qui ipsi fatentur a se consciis et volentibus leges esse violatas? Recordamini, quaeso, iudices, quam multos hoc ipso de genere hominum morte multaueritis, qui cum hoc ipso de crimine, quo nunc hi, fuissent in iudicium vocati, infitiando subterfugere studuissent, suaeque innocentiae testes adeo coram vobis produxissent. Accusatorum nempe criminatio credibilior vobis reorum infitiatione videbatur. Atqui quomodo res sit non miranda, si ius eodem de crimine dicentes, reos punire malitis infitiantes, quam ipsos confitentes? Praeterea, iudices, nullum est genus certaminum forensium, e cuius dextra sinistrae disceptatione enascens emolumentum detrimentumue magis ad vniuersam ciuitatem pertineat, quam hoc genus. Quaerent itaque ciues atque noscitant, quae vestra sit hac de causa sententia. Existimant nempe, mortis quidem poenam in hos reos si decernatis, reliquos etiam hac de familia pudentiores imposterum fore; sin autem hos sine damno abire sinatis, effrenem licentiam vestro exemplo dedisse his furibus videbimini, pro libidine sua grassandi. Verum oportet, iudices, non ob peccata solum iam commissa punire, verum etiam exemplis statuendis terrorem post futuris iniicere. Nam aut hoc pacto, aut nullo, consequemini ut sint tolerabiles. Quamquam vel sic quoque vix erunt. Recordamini, iudices, etiam hoc. Nullo ex alio hominum ordine plures, quam ex hoc, causas capitis certarunt. Tam spissa lucrantur ex isto quaestu frumentario, ut quotidie pericula capitis adire malint, quam finem modumque imponere cupiditati, turpissimis et iniquissimis artibus vos defraudanti at-

que expilanti. Ne si lamentabiliter quidem supplicent atque obsecrent, recte commiserationi locum dederitis. Multo sit satius, vos miserorum ciuium, quos horum sicariorum cupiditas iugulauit, miserari fortem, nec non mercatorum, quorum in capita fortunasque hic furum globus coniurauit; iisque debitas poenas ab his repetere, eoque pacto et gratiam a mercatoribus inire, et eos ad annonas huc conuectandas multo reddere lubentiores atque paratiores. Sin minus, certo futurum existimate, ut mercatorum quoque animos occupet eadem opinionis foeditas, atque, id quod modo dicebam, vestra absolutio horum nebulonum incuium animis creatura videtur. Ecquid enim aliud, quam vos cum furibus colludere, censebunt mercatores, audientes, eos mangones specierum auronarum a vobis absolutos esse, qui ipsi falsi sint, se nauiculariis insidiari? Nescio iam, quae plura disputare debeam. Nam aliorum quidem reorum crimina necesse factu vobis est, ut ab accuatoribus doceamini; horum autem improbitatem ipsi vos omnes iam dudum nostis. Quod si ergo hos condemnabitis, vna iuri aequo satisfacietis, et frumenti pretium minuetis; sin minus, accendetis.

ORATIO XXIII.

qua Panceleo negatur Plataeensis esse.

Multa, iudices, hac de causa disputare, neque scio, neque opus esse arbitror. Recte autem a me in hunc Panceleonem susceptam esse actionem hoc ex titulo, quod Plataeensis non sit, quem se fert, id vero nunc planum vobis facere studebo. Hic Panceleon itaque, cum diu me vexasset, iniuriasque dandi finem nullum faceret, accessi ad ergastulum sullonium, in quo mercenariam operam nauabat, diemque dicebam, qua essem cum eo in foro Polemarchi acturus, iubens, ea die adesse

esse causam dicturum. Opinabar enim, inquilinum esse. Recusante autem illo, atque negante forum illud esse sibi competens, qui, non inquilinus, sed Plataeensis esset, interrogabam, quonam ergo in demo seu municipio domicilium haberet, et cuinam esset demo adscriptus. Inter haec amicus ex iis, quos mecum sumferam, ut de actis testarentur, auctor mihi fiebat, ut illum eam quoque apud tribum, unde se Pancleon oriundum esset laturus, denunciarem. Cui admonitioni parui. Illo itaque respondente, se Decelea esse oriundum, citabam eum ad iudices tribus Hippothoontidis. Post ad tonstrinam ibam, ubi Deceleenses conuenire solent. Ibi sciscitabar, nec non si quos alibi Deceleenses indagarem, num nossent aliquem Pancleonem, qui se e municipio ipsorum oriundum ferret. Negabant omnes nosse. Unde coepi certior esse, non Plataeensem, sed peregrinum esse. Quo cum accederet, quod audirem, ab aliis quoque hunc hominem apud Polemarchum fuisse delatum, illarumque litium alias adhuc pendere, alias iam esse decisas, sed ita, ut aere mulctatus abisset, ego quoque nullus iam dubitavi nomen eius ad idem forum deferre. Primum itaque testes ego vobis exhibebo Deceleensium eos, qui se nosse negarunt, Pancleonem municipalem suum esse; deinde, quotquot in vrbe iam adsunt ex iis, qui lite aduersus eundem instructa perfecerunt ut condemnaretur. *Testes.* Tenetis iam causas, iudices, quibus ego motus eum in foro Polemarchi in ius vocaui. Illo autem, opponenda exceptione fori haud competentis, hoc iudicium eludente, coepi multo etiam, quam ante, acrius in veri fontem inquirere, cauendum mihi ratus, ne cuiquam arrogantia et proteruita elatus contumeliosa calumnia hominem infontem vexare magis, quam ab inimico poenas iniuriarum mihi debitas repetere viderer. Omnium itaque primum

Euthycritum, quem Plataeensium noram vetustissimum, suspicatus, eum rem optime tenere, interrogabam, numquem nosset Hipparmodori filium, Panceleonem, Plataensem. Bene quidem, aiebat Euthycritus, Hipparmodorum; filium autem eius neque Panceleonem nosse, neque alio quocunque nomine appellatum. Accepto hoc responso, pergebam alios quoque, quos esse Plataenses noram, interrogare. Verum omnes, negantes se nomen hoc nosse, ablegabant me, si vellem quam expeditissime atque exploratissime certior huius rei fieri, ad forum illud, ubi recens caesus vaenit. Illuc enim mensis cuiusque Calendis Plataenses omnes convenire. Servata die, Plataenses ibi congressos interrogaui, numquem nosset civem suum Panceleonem. Reliquis tum omnibus infitiantibus, tandem tamen unus eorum aliquis mihi confirmabat, civem quidem se nullum nosse sic dictum, at esse sibi servum fugitivum hoc nomine. addebat dictis aetatem et staturam hominis, artemque, quam facitaret. Haec vera esse, quo certi sitis, Euthycritumque, quem primum percontatus sum, et reliquorum Plataeensium ad quoscunque adii, et illum ipsum Nicomedem, qui se dominum Panceleonis tulit, testes exhibebo. Inhibe tu aquam. *Testes.* Diebus haud multis post videns ego Panceleonem hunc ab hoc ipso Nicomede, qui modo testatus est se dominum eius esse, in servitutem redigi, volens cognoscere quid rei esset, accessi. Longam et acrem post rixam, erant qui affirmarent, Panceleoni fratrem esse, qui eum in libertatem esset vindicaturus. Super hoc praestito vadium, hominem, quandocunque postuletur, exhibitum iri, discessum est in forum. Postero die ego quoque in foro aderam, cum testibus; cum protestationis ergo, qua Panceleon actionem in se meam amoliturum ierat, tum actionis, qua Nicomedes eum in servitutem reductum ibat; quo cognoscerem, qui causae huius esset futu-

futurus euentus, et quisnam eum esset in libertatem vindicaturus, et quibus argumentis. Verum neque praetensus ille frater aderat, neque fideiussorum quisquam, qui pro eo cauerant, et quorum ob speratam conditamque in foro praesentiam illa sponsio superiori die acceptata fuerat. Muliercula solummodo quaedam aderat, aiens eum seruum esse suum, super eoque cum Nicomede contendens, atque negans se Nicomedi concessuram, Panceleonem in seruitutem agentii. Longum sit tum dicta enarrare. Verum, tametsi et Nicomedes eum vellet missum facere, et mulier item, si quis alius eum aut in libertatem assereret, aut seruum suum esse contendent, eo tamen violentiae atque furoris procedebant, ut abirent cum homine vi extorto atque abrepto. Vobis itaque, iudices, quo constet vera esse, quae dico, scilicet, et pridie fideiussores de ipsoque homine sistendo, et de fratre, libertatis vindice, producendo, cauisse, et tum, die postero, aduocatos eius vi manuque foro et manibus litigantium eum eripuisse et secum abduxisse, harum rerum testes vobis dabo. Tu autem inhihe aquam. *Testes.* Perspectu iam facile est, Panceleonem ipsimet sibi videri, non modo non Plataensem, sed ne ingenuum quidem. Qui enim eo, quod passus est se vi manuque foro et arbitrio iudicum extorqueri, amicos in discrimen causae de violentia illata dicendae coniicere maluit, quam via iuris aequi in libertatem vindicatus, ab iis poenas repetere, qui se in seruitutem actum essent, difficile arbitrato non est, eum seruilis suae sibi conditionis probe conscium fuisse, eoque metuisse, fideiussoribus datis, periculum iudicii de ingenuitate adire. Ex his ferme vos omnes intellexisse, iudices, arbitror, multum abesse, ut Panceleo Plataensis sit. Verum, ut ipse semet optime norat, ita desperauit quoque vnamquam futurum, ut vobis persuaderet, ut Plataensem

esse suspicaremmini. Id quod aperte institutis suis prodidit. Aristodicus enim hic, quem inter testes meos coram cernitis, iudices, hunc eundem Pancleonem actione apud Polemarchum aliquando persecutus est. In ἀνταποδοσίᾳ huius causae iuratus confirmabat Pancleo se Plataensem esse, eoque se necessitate coram Polemarcho standi nulla teneri. Testis autem ab Aristodico contra eum productus, iuratus negabat eum Plataensem esse, Huic testi Aristodici denuntiabat quidem Pancleo falsi dicti testimonii actionem; verum actionem illam executus non est, sed aequo animo tulit se ab Aristodico reum peractum multae condemnari. Cui multae luendae dictam diem exire passus aere non depenso, superdiarius factus est; et Aristodico propterea suppellectilem eius domesticam diripere parante, tandem cum eo conditionibus quas impetrare potuit commodissimis decedit, et sic multam soluit, impetrata ab actore qualicunque remissione. Vera haec esse testes confirmabunt a me exhibendi. Inhibe tu aquam. *Testes.* Verum ante quam haec decisio coalesceret, metu Aristodici, Thebas hinc aufugerat Pancleon, ubi pro inquilino diu habitavit. Atqui vos omnes scire, iudices, arbitror, si vere Plataensis esset Pancleon, consentaneum fuisse, ut quocunque alio terrarum in angulo latitare mallet, quam Thebas concedere. Thebis autem diu Pancleonem habitasse, quo certi fitis, audite hos testes. Inhibe tu aquam. *Testes.* Sufficere haec mihi dicta, iudices, arbitror, quae si memoria tenebitis, certus sum vos ea scituros esse, quae cum vera et aequa sunt, tum ego vos oro quaeloque ut sciscatis.¹

ORATIO XXIV.

quam qui habet, is senatum docet, inualidum utique se esse, contru quam accusator infitieretur, eoque iure sibi negat ademptum iri stipendium, quod adhuc a rep. tulisset, rogatque ut id impofterum quoque sibi percipere liceat.

Multum absum, senatores, ut irascar huic accusatori, ut gratiam potius ei habeam, qui certamen hoc mihi compararit. Qua enim antehac carebam oportunitate legitimaque causa omnem meae vitae rationem coram vobis explicandi, eam nunc per hunc adeptus sum. Conabor itaque hac oratione planum facere, hunc quidem mentiri, me autem ad hoc diei vitam egisse eam, ut laude sim, quam invidia, dignior. Nam invidia ductus, nullaue alia de causa, videtur hic homo me hos in certamen detrufisse; quamquam iis qui invidet, quorum alii miferentur, ecquod ille flagitium vnum omnium vobis abhorrere videtur? Quamquam cur mihi inuideat, ego equidem nil caufae cerno. Nam si opum causa, nullae mihi sunt; et si ait esse, iniusta me calumnia it oppressum. Sin autem simultatem nescio quam suam mecum praetendit, eaque se impulsam ait ad hanc litem mihi mouendam, pariter mentitur. Ea enim est eius improbitas, ut tota mea vita cauerim rei quicquam cum illo commune habere. Neutram in partem eo sum vsus: neque amicum, neque inimicum vnquam eum habui. Eccur itaque tandem, Senatores, ita mihi invidet? Nam se mihi inuidere tam apertis prodit indi-
ciis, ut infitari nequeat. Dicam vobis. Virtute ipsi praesto. Vsus hac, quam videtis, calamitate, ciuis tamen sum illo fortior atque honestior; et semper studui esse, ratus oportere labes corpori a sinistra quadam fortuna oblatas mentis laudibus corrigi. Neque mei me consilii poenitet, sed rectam me viam tenuisse persua-

mihi habeo. Mens enim si mihi sit, perinde atque corpus est, vitiosa atque mutilata, et morum prauitate si hinc praestem? non sim perinde turpis futurus et abominabilis, atque hic est? Sed haec haecenus. Ipsam nunc ad causam accedamus. de qua quam breuissimis potero, conficiam. Accusator nempe obolum a rep. adhuc mihi praebitum negat fas esse in posterum praebere, sed ait denegandum esse. corpus mihi validum et robustum esse. titulum ergo *ἀδυνάτου*, seu inualidi, cuius praetextu stipem illam adhuc percepissem, mihi nullo modo competere. praeterea me artem tenere atque exercere tam fructuosam, ut ea vel sola, etiam sine illo stipendio, me possit alere. Et argumentis utitur, ad corporis quidem robur demonstrandum; hoc, quod alias in equos non sim ascensurus; ad docendum autem, quaestum ex arte me facere satis vberem ad vitam sustentandam, istoc, quod consuetudine utar hominum sumtuosorum et prodigalium. Quaestum quidem ex arte mea, vitamque reliquam, quae sit, nostis, senatores, ni fallor, vos omnes. Dicam tamen nihilominus paucis. Pater facultatum mihi nihil reliquit, dudum vita defunctus. Matrem, hoc triennio ante demum defunctam, de meo ad vitae finem vsque aluit. Liberi nondum sunt, qui curis suis meo corpori de victu cultuque necessario prospiciant. Artem, quam sterilem parumque fructuosam exerceo, incipio iam, obrepente senio, aegre exercere; neque comparcere mihi adhucdum potui tantum aeris, unde seruum emerem, quem eam artem docerem, eoque adiutore in illa exercenda vterer. Vectigal mihi nullum est aliud, praeter hanc stipem, qua si me priuatis, periclitor de sorte dirissima subeunda. Quapropter penes vos cum sit, senatores, ita me seruare, ut una ius et fas quoque seruetis, nolite me ita perdere, ut eo facto vosmet ipsi summo scelere obstringamini. neque detrahite
mihi

mihi nunc, seniori et inuolidiori factō, id, quod olim iuniori adhuc atque valentiori dabatis, neque finite ab huius accusatoris mei calumniis ita vos incitari atque in furorem agi, vt crudelibus modis accipiatis eos, quorum miseria vel ipsos inimicos ad commiserandum flexura sit; postquam olim erga eos ipsos adeo, quibus corpus nulla deformatum esset labe, mirifice misericordes fuissetis; neque reliquos pari sortis aduersitate mecum vsos ad moestitiam atque desperationem adigit. id quod facturi sitis, si mihi iniuriam offerre sustineatis. Foret vtique abhorrens, vos, senatores, quam stipem me olim passi estis a rep. ferre, cum calamitate adhuc simplici premerer, eam mihi hoc tempore ereptum ire, quo ad illam olim simplicem calamitatem, [artuum mutilationem] geminum aliud accessit malum, senium, et morbi, cum tota cohorte malorum illinc existentium. Paupertatis meae magnitudinem vel solus videtur accusator meus docere posse omnium liquidissime. Fac me, choregum tragoediis nuncupatum, illi conditionem offerre fortunarum permutandarum. Quid tum? Vel decies malit choregi partes agere, quam semel fortunas mecum permutare. Ecqui ergo graue non sit accusatorem iactare audere, me ob quaestus vbertatem cum locupletissimis versari, atque prodigalitate certare, qui accusator, si, quod dixi, eueniat, tam se sit iniquum, et multo etiam nequiores exhibiturus? Degestatione mea in equo quod eum nihil puduit ad vos commemorare, neque vlticis fortunae metu absterrium, neque vultus vestri reuerentia repressum, necesse habeo me purgare. potero tamen breuis esse. Quibuscunque, senatores, huiusmodi quaedam obtigit corporis labe, hos omnes arbitror hoc quaerere, meditari, circumspicere, vt aliquam inueniant machinam, per quam ista labe sibi fiat versatu atque toleratu quam expeditissima, minimaque cum molestia quasi

quasi habilis. Quorum in numero cum ego quoque essem, offensione sinistrae fortunae debilitatus, hanc mihi machinam excogitavi, qua molestias itinerum alleuarem, quae suscipienda mihi sunt paulo longiora, quam sunt illa quotidiana et ineuitabilia [in forum et ad familiares in vrbe, quo pedibus ligneis fultus commeari soleo.] Equus est illa machina, in quem inscendendo, non, quod hic ait, superbia tumens, non insolentia gestiens, sed ob paupertatem, id quod perspectu facillimum est, senatores, vel vnum hoc recogitanti. Facultates amplae si mihi essent, astraba [h. e. siue mulo, siue petorrita] gestarer, non autem in equis alienis, precario sumtis. Quia vero vehiculum hoc beatorum hominum comparare mihi aere meo non possum, saepe necesse habeo equis alienis vti. Annon erit inconsentaneum, senatores, quod in equos ascendam mutuo rogatos, ex eo accusatorem contendere vobis persuadere, me *δυνατὸν* esse, [valentem et corpore et opibus] eoque priuandum beneficio legis, solos *ἀδυνατὰς*, invalidos, ad stipis fructum admittentis; qui accusator idem si me videat astraba [mulo, vel petorrita] vestum, haud sit hisciturus. ecquid enim dicat tandem, etiamsi oggannire velit? Quod geminis nixus inambulem scipionibus, cum alii singulis incedant nixi, vitio id ille mihi non dat; neque argumento hoc vtitur ad persuadendum me in numero *τῶν δυναμέων* [potentium atque valentium] esse; equis autem quod vester, ex eo colligit, hoc in sensu me haberi oportere, quamquam causa non est eadem ob quam ego baculis incedo geminis nixus, atque, ob quam diuites incedunt nixi singulis. Videte, quo impudentiae processerit hic homo, et quantum furore, quotquot sunt, homines omnes vicerit, qui, vnus cum esset, vobis, senatores, tot numero qui sitis, persuadere tamen ausus sit, inualidorum in numero me non esse habendum.

dum. Atqui vobis hoc si persuaferit, quid impedit, quominus in nouem Archontibus fortiar? quid impedit, quominus obolum, mihi, vt valido, ademtum, huic, vt invalido, sententia vestra addicatis? Non enim profecto iudicio vestro tam aperte refragaturi videntur nouem Archontes, vt, cui vos stipem adhuc, ceu inualido, indultam, rursus tamquam valido subito facto denegaueritis, eundem ipsi a sortitione sui collegii, ceu adhuc invalidum, vt pridem, arceant. Sed bene habet, res in saluo est. Non eodem vos, atque hic, furore agitamini; neque rursus hic perinde sapit, atque vos. De quo ei congratulor. Dignus enim est, qui a vobis dissentiat. Vos sanae mentis estis composites, hic cerritus est. Quid enim? Quasi mutilatio pedum puella quaedam nubilis, orba, diues sit, de qua domum ducenda atque habenda multi inter se in iure contendant, ita hic venit mecum litigatum, vobisque persuasum ita debilitatum mihi corpus non esse, atque vos omnes esse videtis. Vos autem idem mihi facturi videmini, quod faciunt omnes, quibus mens recta constat, vt vestris potius oculis, quam huius orationi, credatis. Contumeliosum autem me cum ait esse, rixosumque, et violentum, atque petulantem; in ista, quam cernitis, mei corporis debilitate, ludos sibi de vobis facit, pro puerisque vos ridet, quasi fidem ipsi sitis habituri, formidabilem me appellanti, nullam, si admodum mitem. Ego vero vos autumo, senatores, probe debere dignoscere, quaenam hominum genera par sit per naturam rerum ad insolentiam efferri, et quibus rursus negata sit proteruia. Mendicos, rerumque omnium egentes haud est consentaneum lasciuire, sed eos, quibus multo plura supersunt, quam vita postulat sustentanda; neque, quibus corpus est imbecillum, sed lacertis et nervis maxime fidentes; neque prouectos aetate marcidosque, sed iuuenes adhuc corporibusque animisque vigentes. Diuites enim pericula foren-

forensia de vi facta numis datis emercentur; pauperes autem, ab egestate coerciti, necessario manus continent atque modestiae student. Iuvenes si quid aetatis ferocia ablati deliquerint, facile veniam a senioribus impetrant. Reliquis autem insolescentibus succensent, obiurgantque ambo pariter, tam senes, quam iuvenes. Valentes viribus ubi alios verberibusque commulcarint, aliisque contumeliis dedecorarint, ipsi possunt illaesi abire. Imbecilli autem, neque aggressores ulcisci possunt, neque, in mentem ipsis ubi venerit aliis iniuriam offerre, non succumbere. Accusator itaque proteruiam mihi atque rixositatem exponens, non serio agere, sed iocari videtur, neque hoc agere, ut me talem esse vobis persuadeat, sed illud, ut me subannet, quasi facinus id sit palma dignum. Praeterea quoque homines ait penes me convenire multos atque facinorosos, qui sua cum prodigant, tum bonis infidientur eorum, qui sua tueri et salva servare contendunt. Ego vero vos meminisse velim, senatores, haec eum iactantem non me magis, quam reliquos omnes accusare, qui artibus manuariis exercendis quaestum faciunt; neque eos magis, qui me frequentant, quam eos, qui officinas aliorum opificum. Unus enim quisque vestrum itare solet, alius ad tabernam vnguentariam, alius ad tonstrinam, alius ad sutrinam calceariam, alius quocunque tandem, quo animus quemque fert; plerique ad proxime forum habentes, paucissimi ad eos, quibus non plurimum a foro distant officinae, nulli prorsus ad hos, qui longissime illinc habitant. Quod si ergo vestrum quis eos, qui ad me conveniunt, ideo pro improbis habet; paret eum idem esse de aliis quoque iudicaturum, qui apud alios otium conterunt. Sin autem hos quoque pro facinorosis damnat, constat universum populum Atheniensem ab eo damnari. Omnes enim soletis aliquo conveni-

ueniru, et vbi vbi tandem otium fallere. Verum non video, quid opus sit me ad singula quaeque criminationum capita insistentem, iisque occurrentem, molestiam vobis creare. Nam si grauissima quaeque refutauī, quid attinet in iis serio contendere, quae tam sunt futilia, atque totus homo ipse est. Ego vero vos, senatores, oro quaeſoque omnes, vt quo pridem erga me fuiſtis animo, et quam de me habuiſtis conceptam opinionem, eandem imposterum quoque ſeruetis, neque huius accuſatoris calumniis decepti me priuetis ea bonorum patriae portione, quam ſolam mihi ſiniſtrae fortunae malignitas reliquam fecit. Praeſtigiis huius hominis tantum ne tribuite, vt, quod dudum mihi vltro tribuiſtis, id rurfus, morem huic gerentes, adimatis. Vt enim fortuna ſummis in patria honoribus me excluſit, ciuitas decreto ſuo exiguam hancce ſtipem mihi addixit aſſeruitque, rata, caſus in vtramque partem fortuitos eſſe communes omnibus. Qui ergo non ſim omnium infeli-ciſſimus, ſi, quam largitionem ciuitas eorum ſanxit in ſolatium, qui ſimili mecum calamitate percuſi ſunt, ea largitione me huius accuſatoris fraudet improbitas, tam diro iſtum infortunio, vt propter id ſummis iu patria honoribus carendum mihi ſit? Neutiquam, ſenatores, neutiquam ſic ponite calculum. Ecqua enim mea culpa tantam veſtrae ſeueritatis iniquitatem meruiſſem? Num quod, me accuſatore, mulctatus quiſquam bonis vniuerſis, ad mendicitatem decidit? Atqui nemo eſt, qui doceat, malum hoc vlli ciuium veſtrorum a me datum eſſe. An quod alienarum rerum ad me nil pertinentium carioſus ſum, et lingua proteruius, et manu praeceps, ferox, rixofus, ad ſuſcipiendas ſimultates citus, et ſuſceptarum tenax? Atqui vita mea non vtitur oportunitatibus ad huiuſmodi ſcaeuitatem animi aut concipiendam aut nutriendam accommodatis. Sed forſitan quia intoleran-

dura

dum in modum contumeliosus, superbus atque violentus sum? Atqui ne ipse quidem accusator hoc affirmare ausit, nisi si hoc quoque mentiri velit, ut reliqua mentitus est omnia. At quia sub triginta tyrannorum dominatu potens fui, eaque potentia ad civibus incommodandum abusus? atqui vestra cum plebe exilium toleravi. In vrbe manere quamquam licebat, malui tamen vobiscum discrimina capitis adire, nudus rebus omnibus. Infonem itaque me, nulliusque mihi culpae conscium, nolite, senatores, iisdem excipere modis, atque merito excipitis facinorosos, multorum scelerum conuictos. Recordamini, me nunc neque aerarii publici rationem reddere, quod nunquam administraui, neque honoris gesti, quem nullum unquam gessi; sed de obolo certare. Quod cum feceritis, et vos aequa atque iusta sciscitetis, et ego rogatus potitus gratiam vobis habebō, et hic denique, accusator, discet, non infirmissimo cuique insidiari, sed similes sibi vincere.

ORATIO XXV.

quam qui agit, calumniam de affectata tyrannide depellit.

Vobis equidem, iudices, lubentissimus ignosco, si sermonibus huiusmodi, atque accusatoris sermo fuit, vestras aures personantibus, malorumque superiorum memoria vestros animos sauciente, animo sitis erga omnes pariter infesto, qui tum in vrbe manserunt. Accusatores autem miror, si, priuatarum cuiusque suarum rerum omissa cura, alienarum satagentes, cum probe sciant, qui nostrum infonτες sint, et qui rursus multis sceleribus contaminati, tamen, lucri cupiditate ducti, territare magis infonτες calumniis atque emungere, quam vos docere studeant, de omnibus, qui sub triginta tyrannis in vrbe manserunt, non idem vobis esse statuendum. Nam si, quae sub illorum do-

mina-

minatu mala reipublicae euenerunt, ea commemorant ad mei criminationem nil facere existimantes, sed eo solummodo iactant, quo famam nescio cuius eloquentiae aucupentur, nae illos ego admodum indifertos duco, qui ne centesimam quidem partem facinorum a tyrannis commissorum perstrinxerint. Sin autem ista, accusatorum inanis disputatio eo tendit, quo me communicatorum cum tyrannis consiliorum atque scelerum infimulent, planum faciam, quaecunque illi aduersus me protulerunt, ea omnia mera mendacia, et me talem esse, qualis vel optimus quisque Piraeensium [seu exfulum] fuisset futurus, si ista tempestate in vrbe mansisset. Vos autem rogo, iudices, vt ab hisce sycophantis diuersa sentiat. Horum enim opus est, infontes in inuidiam adducere, in eoque elaborant, sperantes, ex eorum concussione quaestum se facturos spississimuum; vestrae autem partes sunt, cum infontibus quibusque nullo discrimine ciuitatem vestram communicare. Sic enim protectores forma reip, nuper a vobis instituta et nunc obtinens quam plurimos habebit. Rogo itaque vos, et aequum censeo, iudices, vbi vobis constiterit, ad plebem vestram a me noxiam nullam esse profectam, sed potius remp. a me multis modis, et laboribus corpore meo toleratis, et contributionibus pecuniariis ornatam atque subleuatam esse, vt vos tum mihi, si non plus, quamquam plus meruisse aio, hoc saltem minutum tribuatis, vt deteriore saltem loco me esse ne sinatis, quam nullo scelere obligatos, ne dicam, bene de vobis meritos. Sceleris autem nullius me reum esse, magnum hoc vobis esto atque graue documentum. Ipsum memet si criminis commissi accusatores coarguere possent, non profecto me nunc ob tyrannorum scelera postulerent, neque se decere putarent ob illorum facinora alios ab illis facinoribus disiunctissimos criminari, sed ipsos fa-

cinorosos ad poenas dandum adigere. Iam vero autumant iracundiam, qua publice aduersus tyrannos exarsistis, adminiculum esse satis idoneum ad alios perdendum, etiamsi nullo facinore obstrictos. Ego vero perinde iniquum et in consentaneum arbitror esse, siue tum fuerunt egregie quidam de republica promeriti, non eos, sed alios, gratiam illorum meritorum atque honores ferre, siue mala quidam vobis tum magnaue et multa consciure, poenas eorum non hos vobis dare, a quibus illa mala profecta sunt, sed alios, nullius offensionis nulliusque noxiae datae reos. Stultum sit, quin furiosum, amicorum animos insectationibus erga vos a vobis irritari, cum inimicorum satis et super habeatis, qui pro magno lucro sint reputaturi, infontes iniustis calumniis aduersus vos concitari. Vt autem notam teneatis, iudices, qua fontes ab infontibus facile dignoscantur, docebo vos, quosnam ciues consentaneum sit paucorum principatum appetere, et rursus, quosnam populari libertate delectari. Sic enim et vos statum causae melius perspicietis, egoque hoc facilius atque certius hac defensione mea defungar, demonstraturus, e moribus atque institutis meis si fas sit, id quod esse palam est, animi mei erga plebem vestram habitum colligi, eos fuisse meos in vtraque vestrae reipublicae fortuna mores, eaque instituta, ut suspicio atque infamia animi erga plebem vestram infesti a me debeat esse alienissima. Primum itaque hoc vestris animis proponite, iudices, neminem esse, qui nascens secum in vitam inferat animum aut paucorum dominatui deditum, aut popularis libertatis studiosum, sed prout cuiusque studiis forma quaeque gubernationis aduersatur, ita quemque eam mutatam velle, atque euersum ire. In vobis itaque, iudices, haud minimum est situm, si vestra interest, vos studium atque caritatem eius constitutionis, quae nunc obtinet, quam plurimo-

plurimorum animis iniicere. Quae, ut disputo, ita esse, facillime vos e memoria rerum superiorum colligatis. Spectate modo, iudices, anbarum constitutionum principes quoties animum mutarint. Non Phrynichus, atque Pisander, aliique istius familiae, quos par erat partes plebis tueri, cuius aduocati essent constituti, tamen, a conscientia scelerum exagitati, quae multa et enormia commiserant, eoque metuebant, ne poenae eorum sibi essent dandae, priorem oligarchiam condiderunt? Non in quadringentorum numero fuere multi, qui postmodum inter reliquos exules e Piraeo in urbem redierunt? Non eorum, a quibus horum quadringentorum potentia conuulsa fuit, permulti postmodum in collegium triginta virorum cooptati patriae viscera dilaniarunt? Quid? quod ex illis ipsis, qui, nomen ad illam expeditionem professi, qua tyrannos in Eleusine oppido conclusos oppugnatum indeque exturbatum ibatis, obiscum in castra vestra urbe exierant, haud pauci illinc ad triginta tyrannos transfugerunt, cum iisque obsidionem in illo, quod dixi, oppido tolerarunt. Vnde haud est difficile perspectu, iudices, dissidere homines inter se non super formis ciuitatum gubernandarum, sed super eo, quod cuiusque priuatim interest. Hunc ad canonem oportet vos ciuium quemque iudicare, inquirentes, qualem se quisque in democratia gesserit, et quodnam ad eum rediturum fuerit emolumentum e status ciuilis commutatione. Nam sic demum aequissimam atque verissimam eorum facere licet aestimationem. Quotquot ergo sub democratia aut infamia notati fuissent, eo, quod honorum a se gestorum rationes censoribus approbare minus potuissent, aut proscriptione bonorum mulctati, aut alio quopiam simili infortunio icti, illis omnibus ego arbitror fuisse consentaneum, ut nouas res appeterent, sperantes in ea rerum commutatione portum

se tutum esse inuenturos. Quicumque contra non modo plebem nulla laeserunt noxia, sed eam potius tantisque ornarunt promeritis, ut plebem potius decet illis praemia studii atque operae referre, quam poenas ab iis repetere criminum eumentorum; in hos si quae intorqueantur calumniae, vos eas neque auri-
bus neque animis admittere par est, ne si omnes quidem, quotquot in parte quadam reip. gerendae versantur, eos aiant paucorum dominationi studuisse. Iam non modo mihi, iudices, in isto pristino reip. statu nulla contigit, neque priuatim, neque publice calamitas, quae me cogisset rationem cupide amplecti, qua praesentibus a malis liberarer; sed referebat etiam mea, pristinum istum statum liberae reip. manere, quia eo manente spes erat fructus e contentione mea pro patria percipiendi, quae spes mutata rep. prorsus decolabat. Quinque triremem instruxi et rexi, quatuor praeliis naualibus interfui, contributiones pecuniarias in bello permultas contuli, aliaeque sumptuosa munia obii, nihilo segnus, neque parcus, quam ullus alius ciuium vestrorum omnium, pluraque in vos impendi, quam a legibus imperatum esset. Quorsum enimvero istaec? quo scilicet a vobis vir fortis et bonus haberer, et suspiciosa si quae inciderent tempora, hoc expeditius atque prosperius in iudiciis decertarem. Sperare fructum huius mei studii in democratia poteram, minus in oligarchia, quae me fortunis meis omnibus denudauit. Id quod secus fieri non poterat. Tyranni enim, non si qui de plebe bene meriti essent, eos gratia quadam sua dignos habebant, sed quo quisque vos infestius vexasset, atque torsisset acerbius, hoc cariores habebant, et pluribus cumulabant honoribus; quasi fidei erga se pignus haberent nullum certius, quam erga vos maleuolentiam. Haec vos omnia recordantes decet, non accusatorum criminationibus
fidem

fidem habere, sed e factis quemque suis spectare. Ego, iudices, neque quadringentorum tempestate florui potentia, neque triginta tyrannorum. Aut accusatorum si contra quis ait, progressus in medium, mendacii me conuincito. Nihilo me magis quisquam sub decemuiris in senatu fuisse, vllumue magistratum gessisse docebit. Quod si ergo tum magistratus nullos gessi, id eo factum est, quod aut delatos recusarem, aut iis dignus non haberer. Quod si ergo magistratus tum delatos recusaui, conuenit vt ea ipsa de causa nunc a vobis honorer. Contra, si, qui tum plurimum poterant, hi me indignum habuerunt, cum quo partem rerum suarum vllam communicarent, seu quod odissent, seu quod non fiderent; ecquod aliud excogitari potest argumentum vnde constet hos accusatores mentiri? Sed ex aliis quoque meis coeptis atque institutis hanc rem par est aestimari. Turbidis enim illis atque calamitosis reip. temporibus eum me gessi ciuem, vt si reliquis quoque sensus idem mecum, iidemque mores fuissent, nemini omnium malorum quicquam fuisset euenturum. Obtinente enim illo paucorum dominatu, reperietis neminem, si quaeretis, in carcere a me abductum. Inimicorum neminem tum vltus fui, neminem amicorum beneficio quodam ornavi. quamquam hoc quidem non admodum est mirandum. Eiusmodi enim erant ista tempora, vt tam difficile esset bene de quoquam mereri, quam erat facili, male, qui vellet. Vt neminem in album ciuium Atheniensium intuli, ita rursus nemo eorum, quibus arbiter sedissem, a me condemnatus est; neque doceri poterit e detrimentis vestris me rem fecisse ampliorem. Atqui, si malorum vestrorum auctoribus iure merito succensetis, consentaneum rursus est, vos honorifice de iis sentire, si qui noxiam vobis nullam dederint. Videor itaque fidem meam erga popularem vestrae reip. constitutionem documentis vobis approbasse luculentissim-

tissimis atque certissimis, vnde certi sitis, non modo fuisse me semper vestri studiosum, sed etiam impofterum fore. Qui enim tum temporis, in illa tanta impune peccandi licentia, nihil in vos deliquerim, multo nunc magis contendam vobis probari, benegnarus, si quid deliquero, poenas delicti mihi protinus fore dandas. Verum enim vero mens mihi semper ea fuit, vt neque in oligarchia aliena appeterem, et in democratia fortunas meas in vos promte atque largiter erogarem. Nego itaque vos, iudices, recte iis succensere, si qui sub tyrannis intacti a malis mansere. quidni potius in eos iracundia vestra grassabitur, (et licet, et aequum est) qui plebem tum laeserunt? Inimicorum in numero non recte videmini eos habere, qui in exilium non abierunt, cum istos potius deceat illo in numero haberi, qui vos in exilium extruserunt. Iniquum est odium vestrum erga studiosos rei familiaris tuendae; quod odium iustius in eos conuertatis, qui alios spoliant. Animaduersionem vestram sibi deposcunt, non hi, qui suae salutis ergo tum in vrbe manserunt, sed isti, qui, quo alios pessumdarent, in rep. gerenda versati sunt. Sin autem opinamini oportere a vobis per summum nefas paucos etiam illos excindi et eradicari, quos tyrannorum immanitas adhuc tamen superstites fuerat esse, nullam aliam ob culpam, quam quod exilium vestrum non participarunt, nullus vobis ciuis supererit. Sed ex hoc quoque momento rem spectate, iudices. Nostis omnes, in illa superiori, quae ante tyrannos fuit, democratia, remp. gerentium multos fiscum compilasse. alii iura et vectigalia vestra nundinabantur; alii calumniis socios vestros a vobis alienabant, et ad defectionem adigebant. Hos solos si triginta viri sustulissent, fortes bonosque viros ipsi vos eos haberetis. Iam vero quod illorum pro furtis et sceleribus tyranni totam plebem plectendam censerent, id aegre ferebatis, indignum rati, paucorum peccata cum tota ciuitate commu-
nica-

nicari. Nolite itaque illa iniuriarum exempla imitari, quae vos cernentes, cum exercerentur, detestabamini. Neque, quae vos olim ipsi patientes, per vim et nefas pati putabatis, eadem nunc rursus in aliis exercentes, iusta vos et aequa agere arbitramini; sed quo erga vosmet eratis animo tum exilium tolerantes, eodem estote nunc in patriam reuerſi erga illos alios, quos dico, qui in vrbe manſerunt. Vt aegre tulistis vos a tyrannis opprimi et vexari, pari indignatione hos quoque veſtras iniurias ferre, nulli dubitate. Hoc pacto et concordiam inprimis aletis atque conſtabilitatis, et temp. mirifice amplificabitis, decretisque et exemplis veſtris hoſtium animis aculeos quam acerrime pungentes imprimetis. Oportet quoque, iudices, eorum meminisse, quae ſub triginta tyrannis euenerunt, quo inimicorum errores vos veſtris de rebus conſilia capere hoc ſapientiora doceant. Audientes vos, exſules qui tum eratis, nos, qui in vrbe manſeramus, concordem eſſe, habebatis reditus in patriam ſpem perexiguam; rati, noſtram, urbanorum puta, concordiam veſtro in patriam reditui officere, crucemque eſſe exilii veſtri duriffimam. Vt autem allatum ad vos ex vrbe fuit, ter mille virorum cohortem, quod erat triginta virorum miniſterium atque ſatellitium, in dominos ſuos inſurrexiſſe, reliquos ciues praeconis voce relegari, ipſos triginta viros inter ſeſe diſſidere, plures denique in vrbe eſſe pro veſtra ſalute ſollicitos atque trepidantes, quam vobis infeſtos; tum demum incipiebatis bene de coeptorum veſtrorum ſucceſſu ſperare. tum demum credibile vobis fiebat, breui fore, vt in patriam rediretis, atque ab inimicis poenas repeteretis; videntes coram oculis ea euenire, quae deos ſupplices orabatis vt euenire iuberent. Cenebatis nempe, et recte id quidem, vos reditum veſtrum in patriam minus potentiae veſtrae, quam furori tyrannorum eſſe debituros. Oportet itaque ſuperiorum

riorum temporum euentibus pro futurorum exemplis in capeſſendis conſiliis vti, eosque libertatis popularis ſtudioſiſſimos ducere, qui auctores vobis ſunt concordiae tuendae pactis ſeruandis iureiurando confirmatis; exiſtimantes firmiſſimum hoc eſſe ſalutis publicae praeſidium, flagellumque hoſtium acerrimum. Non enim facile quicquam iſtis contingat ad cruciatum acerbius, quam vt audiant, nos, vrbanos, a vobis, Piraeenſibus, ad reip. gubernationem admitti, ecque ciues inter ſe ſentiant eſſe mutua voluntate, quaſi nullae vnquam iſtos interceſſiſſent ſimultates. Oportet hoc quoque vos noſſe, iudices, velle exſules [h. e. triginta tyrannos et eorum aſſectas] reliquorum ciuium quam plurimos et in inuidiam adduci, et infamia notari, ſperantes ſic futurum, vt a vobis iniuria laeſi veſtris a partibus ad partes iſtorum tranſeant; eosque quantiuis eſſe facturos, gratia opibusque apud vos ſycophantas plurimum valere. Horum enim improbitatem ſaluti ſibi fore arbitrantur. Cuius rei documento vobis erunt, quae poſt quadringentorum dominationem euenerunt, ſi voletis ea ad veſtram mentem recordatione reuocare. Sic enim intelligetis, quorum hi ſycophantae, diſcordiarum faces atque tubae, vobis auctores facti ſint, ea nunquam vobis expediſſe; quae autem ego ſuadeo, ea eſſe eiſmodi, vt formae reip. gerendae vtrique, tam populari, quam ariſtocraticae, nullo non tempore expediant. Epigenem noſtis, atque Diophanem et Clifthenem, qui et priuatam ſuam rem e ruinis ciuium auxerunt, et publicam noxiis quam plurimis atque diriffimis dilacerarunt. Alios enim vt indiſta inauditaque cauſa morti daretis, vos impellebant; aliorum multorum bona vt publicaretis, alios vt vrbe expelleretis infamia notatos, hortabantur. Mens enim iſtis erat tam laeua, tam flagitioſa, tam improba, vr criminoſos quidem, largitionibus corrupti,

rupti, sine nota transmitterent, infontes autem in iudicium vestrum inducerent, atque a se condemnatos pessumdarent. Studia haec exercere prius non desinebant, quam ciuitatem in discordias calamitatesque quam maximas coniecissent, ipsi autem e pauperrimis ditissimi essent facti. Vos autem quo contra fuistis animo? In exilium actos inde reuocastis sinuque vestro recepistis; infamia notatos in statum pristinum ciuilis dignitatis restitulistis; reliquis fidem vestram de seruanda pace atque concordia iureiureiurando dicto obligastis. Denique, si qui, obtinente adhuc priore libertate, ciuium animos delationibus falsisque criminibus in odia infectationesque mutuas inflammassent, eos, si vobis licuisset, libentius puniuissetis, quam illos ipsos, qui in tyrannide rerum potiti fuerunt. Recte enim vero, iudices, sapienterque. Constat enim nunc inter omnes, per eorum errorem, qui in oligarchia nefarie remp. tractarunt, factum esse, vt democratia reuiuisceret; per delatorum autem malignas et nefandas fraudes, vt libertas populi paucorum iugo bis subiiceretur. Conuenit ergo his turbarum concitoribus non saepe consiliorum auctoribus vti, quibus paruissime semel quidem profuit. Considerate hoc quoque, Piraeensium qui maxima inclaruerunt gloria, et periculis defuncti sunt plurimis atque grauissimis, et ornamenta in vos contulerunt plurimaque atque amplissima, quam saepe hi vestram plebem hortati sint, vt velit pacta iureiurando sancita sanctissime tueri; quippe qui hanc arcem esse vestrae salutis arbitrarentur. Factorum enim per religiosam obseruationem futurum, vt et urbani securi sint, nihilque de iniuriarum superiorum poenis dandis metuant, et rursus Piraeenses confidant, formam reip. a se restitutam quamdiutissime esse perennaturam. Quibus fidem vos habere, multo est aequius, quam his discordiarum satoribus; qui

cum exsilium agerent, ad recuperandam libertatem nihil operae, nil animorum contulerunt, sed alienae virtuti, non suae, redditum in patriam debent, pristinarumque fortunarum recuperationem; cuius hanc reddunt patriae gratiam, ut ementitis criminationibus denuo remp. conturbent atque secum collidant. Me cum eadem quibus est voluntas ex iis, qui in vrbe manserunt, eos equidem autumo, iudices, documentis sat perspicuis testatum fecisse, cuiates sint ciues, et quali mente praediti. Hi autem calumniatores, vehementer dubito, quidnam fuissent aufuri, et quales se gesturi, si quis eos in numerum triginta virorum allegisset, qui nunc post restitutam libertatem in hac iuris ciuilis aequitate cum tyrannis eadem designant, repente diuites e pauperibus fiunt, multosque cum gerant honores, nullius rationem reddunt, pro concordia, quam fouere debebant, discordiarum semina spargunt, suspiciones, quibus animi aliorum ab aliis distrahuntur, et pro pace bellum denunciant. Propter hos fiducia Graecorum caremus. Tanta hi nobis mala crearunt, aliaque a me nunc non commemorata, numero non pauciora; trigintaque tyrannis cum nil differant, praeterquam hoc vno, quod tyranni obtinente ipsorum dominatu iisdem malis artibus studebant, atque hi nunc student, hi autem in ipsius populi oculis libertate restituta gaudentis eadem agitant atque exercent, quae illi olim; autumant tamen nihilominus se decere, ut, quemcunque velint, sine haesitatione arreptum vexent atque concerpant; quasi alii quidem, eadem, atque ipsi, agentes, iniuste agant, ipsi autem frugi sint homines honestique ciues. Quamquam his quidem eam mentem eosque mores esse, vitaeque hoc institutum, nil mirandum est, vos autem utique mirandum est ita in horum hominum esse potestate, ut, quaecunque velint, vos exsequamini, qui tutores atque vindi-

vindices iuris aequi vos feratis; quo sit, ut non, qui plebis maiestatem laedunt, sed optimi ciues plectantur, bona sua in largitiones, quibus horum cupiditas satietur, absumere recusantes. Malint hi remp. per se minutam atque contemptam esse, quam per alios potentem atque formidabilem liberamque, existimantes, iam quidem per exules e Piraeo reduces sibi licere, quicquid modo designent; siu autem postmodum contingat, ut vos per alium quempiam ab hoc iugo liberemini, futurum esse, ut hos sospitatores patriae ipsi claritate atque terrore sui nominis obruant atque obsecurent, multoque plus, quam hi, in rep. valeant. Denique in idem consentientes, ad idemque contententes omnes, obstant, si quis beneficio quodam vos ornare velit. Hos quidem igitur accusare, si quis velit, haud sit arduum; nam ne ipsi quidem in occulto manere volunt, sed pudet eos in numero malorum non haberi; et ipsi vos eorum scelera partim coram cernitis oculis, partim fama accipitis ad vos perlata. Nos autem, tametsi aequum censemus esse, nullius in ciuis causa, quicumque est, pacta conuenta iurisque iurandi religionem a vobis violari, tamen ignoscemus vobis illa pacta violentibus, cum videbimus vos poenas debitas ab auctoribus illorum malorum repetentes, quorum a nobis tum toleratorum et adhuc sumus memores, et nunquam non erimus. Sin autem testatum ad omnes facietis, easdem poenas infontibus pariter atque fontibus a vobis irrogari; qua sententia me damnabitis, eadem alios quoque ad desperandum de rep. adigetis.

ORATIO XXVI.

negans Euandrum idoneum esse honori regis sacrorum capeffendo.

*** **E**xistimans eos [magistratus puta censurae morum praefectos] non admodum diligentem neque seueram esse censuram habituros, ob longin-
quitate

quitatem temporis, quod a perpetratiōe tuorum cri-
 minum ad hoc diei effluxit; quorum criminum, quae
 et multa sunt, et atrocia, quamquam tu bene tibi con-
 sciū es, speras tamen eorum nonnullos esse oblitos.
 Quapropter animo vehementer angor, metuoque et
 indignor idem, Euandrum hac spe fretum ad vos nunc
 procedere, senatores, quasi non vos, sed nescio quos
 alios, iniuriis laesisset, et quasi alii de se dicturi sint
 sententiam, non vos, qui rei causam cognoscetis eius,
 a quo multas magnasque noxias accepistis. Sed vestra
 haec est ipsorum culpa, non recordantium Euandrum
 de grege illo esse, qui facilitatem vestram et clemen-
 tiam pro tarditate interpretantur. Republica a vi at-
 que dominatione Lacedaemoniorum oppressa, ne ser-
 vitutem quidem hi suam vos secum participare sine-
 bant, sed vrbe vos expellebant. Vos autem non mo-
 do libertatem virtute operaque vestra reparatam cum
 ipsis communicauistis, sed etiam ius in iudiciis seden-
 di, atque cum populo in concione agendi. Recte ita-
 que fit atque prout consentaneum est fieri, vos hi cum
 sperant tam fore segnes atque tam vecordes, vt illa sua
 tam enormia crimina dissimulatione, veniaque et obli-
 uione transmittatis. Huic gregi adscriptus Euander
 non acquiescit in participatione iurium illorum, sed
 etiam, poenis superiorum scelerum nondum persolu-
 tis, honores ambit. In defensione nostrae accusatio-
 nis, vt fama ad nos pertulit, accusationis summa ca-
 pita leuiter atque defunctorie perstringet, praeterla-
 bens res dictu necessarias, et accusationem defensio-
 ne suffurans [h. e. criminum memoriam iudicibus ra-
 piditate transcursus eripiens] in hoc autem sese iacta-
 bit, vt dicat, seque maioresque gloriae studiosos mul-
 ta in rempublicam erogasse, muneraque magnifice edi-
 disse superiori adhuc tenente libertate populari, mul-
 tasque et insignes victorias e ludis reportasse; item,
 proprias

proprias ipsius laudes si requiratis, pudentem se atque temperantem esse, neque conspici ea patrantem, quae alii hac in vrbe audeant, sed rerum suarum satagere. Ego vero facile factu arbitror esse, vt ad huiusmodi cauillationes occurratur; de muneribus quidem, sic ferme: multo fuisse satius, si pater eius munerum prorsus nihil edidisset, quam vt ederet tam magnifice. Fraudi enim fuit reipublicae illa eius profusa liberalitas; qua cum illa plebi imposuisset, atque persuasisset, vt fidei suae se committeret; abusus est illa fide pater eius ad eripiendam plebi libertatem. Quo factum est, vt hoc eius vnum scelus ad sempiternam memoriam multo sit futurum durabilius, quam donaria omnia, ab eoque et a maioribus atque necessariis eius dedicata. Ad ipsius autem Euandri pudorem atque modestiam quod attinet, sic ferme occurrere possitis eam iactanti, non nunc quaeri, frugine sit atque temperans, in hac seueritate reipublicae legibus seruientis insolentiam compescentibus; sed istud, cur, quo tempore licebat, vtram mallet, vitae sectam sequi, vitam licentiosam et legibus repugnantem in luce reipublicae agere maluerit. Nam, quod nunc se continet, id non ipsi debetur, sed his, qui eum exorbitare non finunt; tum autem quae commisit flagitia, ea ipsi imputanda sunt, iisque, qui aequum censebant, ei a se conuieri. Haec vos meminisse atque recogitare oportet, cum, illam suam maiorumque magnificentiam iactans, post illa sua dedecora, tamen in censura morum a vobis probari postulabit, ne tardi atque recordes ei videamini. Sin autem ad hanc latebram Euander cum aduocatis confugerit, temporis angustias non finire regem sacrorum alium fortiri, sed necesse esse, se si repudiaueritis, sacra patria infecta manere, recordamini tempus sortitionis iam dudum praeterisse. Anni enim huius, quem adhuc agimus, nil superest praeter vnicum crastinum diem, quo sacra Ioui Seruatori

tori fieri debent. Nequit ergo in tantis temporum angustiis iudicium cogi [fortiendi regis sacrorum ergo.] Quae ut ita evenirent si Euander hic calliditate atque nequitia perfecit, quid oportet expectare eum, ubi probatus fuerit, ausurum, qui magistratum mox functione decessurum permoverit ad facinus committendum a legibus tam abhorrens. Illene vobis pauca huiusmodi videtur commissurus toto illo anno, quo sacerdotio fungetur, si ad id admittatur? Verum non hoc solum vobis est spectandum, sed istud quoque, utrum vestrae erga deos pietati sit convenientius, vos iubere idem etiam nunc fieri, quod superioribus iam temporibus haud semel usu venit, ut superioris anni rex sacrorum cum collegis sacra faceret, loco eius, qui facturus esset anno proximo post, si rite fuisset nuncupatus; an hunc facere, cui ne puras quidem manus esse, qui norunt, hi testati sunt; et num. iureiurando receperitis vos aliquem haud probatum sacerdotio esse admoturos, an ei coronam delaturos, quem in censura morum probassetis. Haec nempe vos spectare decet, sed et illud praeterea vobis ad animum revocare; qui legem de spectandis probandisque candidatorum moribus tulit, eum illam legem imprimis propter eos tulisse, qui honores sub tyrannis gesserunt. Videbatur enim ei graue atque indignum, qui populum libertatem euertissent, hos ipsos rursus in restaurata rep. ad honores admitti, eoque facultate rursus armari leges et remp. illam conturbandi, quam saluam sibi traditam nacti tam foedis tam saevisque modis truncassent. Quare non convenit in censura morum agenda tam remisse atque supine versari, neque rem parvam ducere, sed summa diligentia providere, ut et candidati rite atque legitime creentur, et creati caste sancteque honores gerant; quoniam in harum rerum tutela salus libertatis plebisque vestrae sita est. Euander si nunc, non sacerdotium, sed ordinem senatorium

rium solummodo ambiret, et priusquam ad illum admitteretur, mores eius oporteret a vobis spectari atque probari, sine dubio vos tum sitis eum, vel absque accusatore, repudiaturi, si nomini eius in tabulis adscriptam cerneretis currus notam; quae nota vobis constaret, eum sub triginta tyrannis equestri militia functum fuisse. Iam vero cum publice constet, eum illa tempestate non equitem solummodo, sed etiam senatorem egisse, neque senatorem solummodo egisse, verum etiam in illa utraque functione plebem vestram multis modis vexasse atque exagitasse, non rem facturi sitis abhorrentem, si publice testatum faciatis, mentem vobis aliam esse? Et senatorio quidem ordine receptus, honorem illum gereret non ultra annum, neque solus, sed in collegio; quo a collegio, ipse numero quingentesimus, facile compesceretur, si quid exorbitare auderet, praesertim intra tam breuem temporis ambitum, cuius ipsa breuitas ausa vix inchoata rescindit. Hoc autem sacerdotium, quod ambit, adeptus, geret solus, sine arbitro, ex animi sui sententia. Et est quidem honos iste item annuus; verum eo defunctum necesse est in senatum Areopagiticum cooptari in perpetuum. quo potestatem nanciscetur per omnem reliquam vitam continuandam, de summis rebus vestris pro arbitrio suo constituendi. Quare conuenit huius honoris scrutinium vos facere multo, quam aliorum omnium honorum, seuerius. Quod si minus facietis, quem putatis animum plebi reliquae fore, videnti, vestro iudicio delatum hunc honorem ei, quem oportuerat non praemia meritorum, quae ei nulla sunt, ferre, sed criminum, quae multa commisit, poenas dare; videnti, causas de homicidio capitales ad disceptandum ei commissas, quem oportuerat ipsum ab Areopagitico senatu iudicari; videnti denique coronatum eum et arbitrum factum causarum ad virgines nobiles

nubiles in hereditatibus patrimoniorum relictas, nec non alios ad orbos pertinentium, quorum in numero sunt, quibus ipse iniquitate sententiae a se dictae orbitatem contraxit? Non existimatis eos aegrelaturos, omnemque culpam illarum tantarum indignitatum atque acerbis vobis esse imputaturos, si per huius Euandri in potestate a vobis constituti scelus fiat, ut rursus in illa miserrima tempora relabantur, quibus ipsorum multi in carcerem abducebantur, aut exfulare cogebantur? praesertim si hoc quoque vna recogitent, hunc ipsum Thrasybulum in causa fuisse cur Laodamas, hunc sacerdotii honorem petens, repudiaretur, et hoc nunc agere, ut Euander probetur. Ut enim Laodamantem accusavit, ita nunc paratus est Euandrum defendere; quamquam vos omnes noveritis, quo erga vos animo sit Euander praeditus, et quanta vobis mala consciuerit. Ecquid aitis? quantam ipsi vobis invidiam conflabitis, si Thrasybulo morem hac in re geratis! Laodamantem cum reprobaretis, opinabantur omnes, eum a vobis iratis fuisse reprobatum. Sin autem Euandrum probetis, certi erunt omnes Laodamantem iniquitate repulsae vestrae laesum fuisse. Euandro quidem et Thrasybulo caeterisque aduocatis hoc vobiscum certamen est, utrum vos iustam causam obtenturi, h. e. Euandrum a sacerdotin exclusuri sitis; an ipsi vobis iniustam extorturi [et in sacerdotium per nefas irrupturi] sint; vobis autem cum vniuersa ciuitate certamen est, utrum penes eam sitis vestram dignitatem sanctimoniaeque existimationem tuituri, an amissuri; quae ciuitas expectatione suspensa nunc obseruat, quem vos erga se sitis animum habituri. Nemo vestrum autemet, velim, me Laodamantis studio, hominis amici, Euandrum accusare. Nequaquam. Vestri magis et reip. studio hoc fit, cuius commodis prospicio et inferuio. Id quod facile est perspectu ex
ipsa

ipsa re. Nam Laodamanti quidem expedit Euandrum a vobis probari. Euandrum enim si praeferetis, ipsi vosmet famam vestram infamabitis, ut pro studiosis plebis, cuiusmodi Laodamas est, hominibus Euandro similibus, hoc est principatui paucorum deditis, deferre vestros honores videamini. At vobis expedit Euandrum reprobare. Id enim facientes, videbimini Laodamantem quoque non sine causa reprobasse. Sin autem ne hunc quidem Euandrum reprobabitis, etsi tam turpem et maculosum, videbimini pari iniquitate et hunc allegisse, et istum reiecisse. Verum Euander, (ut auctores mihi sunt, qui facturum aiant) non sui censuram magis, quam vestram agi nunc causam, quotquot, reliquis exsulantibus, in vrbe mansistis, aiet, pactaque iure iurando sancita vobis in memoriam reuocabit. Quasi sic omnes, quotquot in vrbe manserunt, nactus sit morum suorum approbatores. Ego vero ei de plebe haec pauca respondebo; de iis, qui in vrbe manserunt, plebem non idem sentire, sed eorum flagitiosos quidem, qui paria atque similia cum Euandro deliquerunt, censere honoribus esse excludendos, prout ego aio fieri oportere; contrariam vero in partem de reliquis sciscere, qui sunt Euandro dissimiles. Argumentum dabo. Ciuitas ex his vrbaniis non pauciores ad honores admisit, quam ex illis, qui Phylam primum, tum Piraeum occuparunt. Recte vero. Hos enim libertatis reparaetae auctores norant quidem, quales erga se in democratia fuissent, minus autem, quales erga se futuri fuissent, si fors eos sua in vrbe sub dominatu paucorum retinisset. Locus enim ipsis defuerat animi sui documentum in ista conditione edendi. Istorum autem erga se animum ex idoneis documentis in vtraque reip. fortuna editis perspexerant. Quapropter recte faciunt [exules in patriam reuersi] illis [vrbaniis] fidentes, atque existimantes, per istos quidem, Euan-

dro similes, tum esse factum, vt, si qui ciuium essent comprehensi, hi morte afficerentur; hos autem, Euandro dissimiles, operam dedisse, vt, etiamsi qui iam comprehensi essent, tamen neci fuga subtraherentur. Omnibus enim si iidem animi, iidemque mores fuissent, neque exilio, neque reditui locus fuisset, neque aliud quidquam eorum malorum, quae temp. oppresserunt, euenisset. Sunt qui mente se consequi posse negent, qui factum, vt ab exigua manu Piraeensium tot numero urbani vincerentur. Atqui non aliunde id, quam ab horum fide atque prouidentia, qui sub tyrannis in vrbe manserunt causae plebis addicti. Hi enim cum exulibus domum reuersis salua vti rep. et aequo iure ciuili perfrui maluere, quam vna cum triginta viris seruire Lacedaemoniis. Quibus pro meritis populus iis amplissimos decreuit honores. Tribunatus enim equestres et imperia defert militaria, legationesque pro se obeundas. Cuius eum nunquam poenituit. Et propter impuros quidem illos, multorum scelerum reos, legem de agenda morum censura sanxit; propter hos autem nulla noxia cognitos pacta illa pepigit. Haec ego quae pro plebe dicerem, habebam. Vestrum autem iam est, senatores, dispicere, vtrius auctoritati vos concedentes hac in censurae causa rectora sitis consilia secuturi, meae, an Thrasybuli, pro Euandro mox dicturi. Nam mihi quidem patriue maioribusque quod obtrechet, suspicionem malignioris erga plebem vestram voluntatis ciens, profecto nil habebit. Neque enim ipsum me poterit rerum cum tyrannis communicatarum arguere, qui multo post tyrannorum tempestatem examen aetatis virilis obierim, quo examine mores ita meos iudicibus approbaui, vt idoneus haberer tutelae meae reiue publicae capeiendae atque gerendae. Neque patrem poterit [Thrasybulus] nouarum rerum insimulare cupiditatis, quippe qui multo ante istas turbas

turbas in Sicilia supremum diem obierit in functione magistratus. Neque maiores poterit docere tyrannorum fuisse studiosos, quibus illi nunquam non aduersati fuerunt. Neque rursus aiet nos fortunarum in belli ciuilis aestu collectarum nil in remp. erogasse. Multo enim secus est. Quae in pace nobis erat amplissimo substantia ad octoginta talentorum valorem, ea in bello tota est in patriae salutem insumta. In hunc autem Euandrum quae dicam, habeo tria, quorum vnum quodque tam est atrox atque nefandum, vt vel solum mortis poena dignum sit. Primum largitionibus Boeotorum reip. formam mutauit, et his nos sociis fraudauit. Tum, prodenda classe, remp. tantum coniecit in periculum, vt necesse haberet de salute sua tuenda deliberationes agitare. Postremo, a captiuis nostris, quos ipse in perniciem praecipitauerat, concussionibus triginta minas expressit, negans se effecturum, aut concessurum, vt aere publico redimerentur, nisi de suo peculio tantum restituerent. Vitam vtriusque nostrum iam tenentes, deliberate, senatores, vtri plus fidei deferre de Euandri censura vos deceat. Et hoc in speculum intuentes, nullum est periculum ne erretis.

ORATIO XXVII.

qua Epicrates, cum collegis legationis, accusatur perfidiae in obcunda legatione.

Satis quidem iam in Epicratem eiusque collegas legationis dictum est, o viri Athenienses, ab accusatoribus. Verum tamen vos hoc quoque praeterea oportet recordari, saepe numero vos ex his audisse, cum dicerent, nisi vos condemnetis eos, quorum condemnandorum ipsi vobis auctores fiant, exhausto aerario militari, militem mercenarium mercede esse cariturum. Atqui, tametsi vos inorem iis geratis, nihilominus ta-

men tantum abest vt sumtui in militem mercenarium faciendo pecuniae satis suppetat, vt potius e publicatis infontium eiuium bonis ad vos, praeter odium et dedecus, nihil redeat. Fructus enim illinc omnis ad hos instigatores redibit. Vsu enim didicerunt, vbi semel hanc de se opinionem vulgi animis infixerint, vt vulgus credat, vos in istorum auctoritate esse, atque calumniis eorum ita seruire, vt quancunque in partem iubeant, vos non possitis non decernere, facillimo se negotio a criminosis pecunias posse colligere. Atqui quam oportet vos habere spem salutis, si discrimen aut salutis aut interitus vestri solis certetur in pecuniis, [vnde miles mercenarius alatur,] easque pecunias eorum fidei atque custodiae si credideritis, qui cupiditatem furum obseruare atque poenis coercere a vobis iussi, furantur ipsi, maiestatemque vestram, poenarumque seueritatem largitionibus nundinantur. Neque nunc primum hoc in genere furti deprehensi sunt, sed iam dudum ante saepe numero causas acceptorum munerum pro se dicendas habuerunt. Et est profecto de vobis quod querar, qui, quamuis iureiurando fidem atque religionem vestram iuri aequo omnibus dicendo obstrinxeritis, tamen, in causae eiusdem reatusque paritate, quidem condemnaueritis, hunc Epicratem vero absolueritis, quamquam eum non solummodo homines omnes accusarent, sed etiam testes idonei in eum consurgerent, qui non, quae fando inaudissent, ea referrent, sed quae ipsi gessissent atque administrassent, testimonio suo confirmarent, quippe qui a corruptoribus pro interpretibus et conciliatoribus ad Epicratem allegati fuissent, cum hoc de largitione decidissent, pecunias ei numerassent. Atqui nostis omnes, quae sint exempla vestrae seueritatis, quibus reliqui absterriti discunt a cupiditate atque peculatu sibi temperare. Non tum statuitis eiusmodi exempla, cum
indiser-

indifertos caufarumque forenfium imperitos punitis; fed cum a facinorofis oris impudentia et linguae volubilitate armatis meritas poenas exigitis, tum fpes fuper-
 eft, fore aliquando vt hi facinorofi conatus fuos veftram
 remp. carpendi reprimant. Iam vero vos compilare,
 periculo ipsis caret. Occulti enim fi manent, furtis
 fuis fecuri perfruuntur. Sin autem deprehendantur,
 aut parte quadam furtorum periculum redimunt, aut,
 accufatoribus corrumpi recufantibus, in iudicium per-
 ducti, potentia fua legum carceres perfringunt, et fic
 liberi atque abfoluti difcedunt. Agite ergo, iudices,
 nunc repetendo poenas ab his, documentum edite pu-
 blicum, vnde reliqui difcant iuftitiae atque continentiae
 ftudere. Quicumque in gerenda verfantur rep., huc
 conuenerunt omnes, non, quo noftras audiant ora-
 tiones, fed quo intelligant, qui vobis fit erga flagitio-
 fos animus. Quod fi ergo hos [Epicratem cum colle-
 gis] abfoluatis, nil dubitabunt illi, vobis imponendo,
 rem fuam facere ampliore. Sin autem hosce reos
 nunc factos morte damnabitis, vna fententia geminum
 confequemini bonum. Qua enim fententia meritas
 illis poenas irrogabitis, eadem reddetis reliquos in po-
 fterum, quam nunc funt, continentiores. Etiamfi iu-
 dicium his fortiri recufetis, aut conantes ca-
 pitis caufam dicere explodatis, audientiam denegantes,
 fed ftatim condemnetis, fuppliciaque ipsis extrema quae-
 que atque diriffima irrogetis, nego tamen eos, de quo
 querantur, habituros, aut quod aiant indicta caufa
 fe periffa, fed confitendum ipsis erit, poenas fe meri-
 tas luffe. Non enim indicta caufa pereunt illi, qui a
 vobis condemnati pereunt, apertorum fcclerum rei,
 quae fcclera vos ita certo comperta et liquido perfpecta
 habetis, vt nil fit cur a quoquam doceamini; fed hi,
 fi qui, calumniis inimicorum obruti, a vobis caufae ni-
 hil tenentibus audientiam impetrare haud potuiffent.

Hos autem facinora sua accusant, quibus facinoribus aliud nihil nos, praeterquam testimonii auctoritatem, accommodamus. Neque hoc vereor, ne vos eos auditos absoluatis, sed illud censeo, poenas eos esse non sat magnas duros, si moriantur a vobis auditi. Indigni sunt honore vestrae audientiae, manifesti qui sint inimici vestri atque reip. Quid enim? Inimici vestri non sint, quorum studia, spes, commoda atque detrimenta toto coelo a vestris dissident? Num contendere audebunt, fines bonorum sibi eosdem atque vobis fuisse propositos? Videte modo. Hi in bellis civilibus e pauperibus repente diuites e bonis vestris exsisterunt, vos autem horum culpa extremam ad egestatem decidistis. Atqui bonos plebis consiliarios haud decet vos calamitatibus oppressos expilare, sed bona sua vobis condonare. Videte enim quo loci res nostrae deuenerint. Qui antehac in pace ne se quidem suosque alere poterant, hi nunc contributiones conferunt, at choregiis defunguntur, et in re familiari sunt amphissima atque lautissima; quae eadem agentibus quibusdam vestrum, tametsi e patrimoniis perquam splendidis, usus docuit quam saepe inuideritis, eosque acerbitate poenarum insectati sitis. Iam vero ciuitati ea mens est, ut non amplius ob praedas, quas hi publici latrones e publico vestro patrimonio agunt, succenseatis, sed minutarum bucellarum, quas hi vobis de rapinis suis obiciunt, gratiam ipsis habeatis, quasi vos ipsorum sitis mercenarii, non ipsi vestra furentur. Omnium quod est immanissimum atque indignissimum; in re sua priuata cum fraude quapiam circumuerti sunt, plorant et quiritantur miserabiliter; publicam autem rem depeculantes conditionem assimulant miserabilem, quo vestram cieant commiserationem, et vos, qui eorum fraude circumuerti atque emuncti estis, commiseratione moti, impostoribus et furibus vestris ignoscitis.

Viden-

Videntur idem, quod antea saepe fecerunt, nunc quoque facturi municipales atque amici eorum, ut cum lacrymis eos a vobis exorent. Quibuscum ego sic agi censeo oportere. Furtum si negabunt ab his commissum, docento primum, has nostras criminationes falsas atque ementitas esse, eoque facto demum vobis persuadere conantor, ut absoluatis. Sin autem ipsi existimantes, hos culpa teneri, tamen exoratum vos eant, constat eos furibus vestris magis studere, quam vobis, qui estis compilati. Quapropter non gratia, sed poena digni sunt, quam exsequi vos in his, quam primum poteritis, decet. Verum, non vos modo, sed nos quoque, horum qui sumus accusatores, et nos vel magis etiam, orabunt, existimantes, a nobis, pauci numero qui simus, multo facilius impetratu esse, ut accusationem omittamus, quam a vestra multitudine, ut absoluatis. Facilius enim alii iura et praemia vestra condonant, quam vos ipsi. Nos autem ab his rogati, cum noluerimus iura vestra prodere, rogamus vos rem aequam, ut ne ipsi quidem prodatis, recordantes, quam sitis in nos animaduersuri, id quod par est voa facere in omnes aerarii vestri depeculatores vestraeque maiestatis laesores, ubi deprehenderitis nos praeuaricatos, et horum largitionibus victos, aut alio quocunque modo reconciliatos. Atqui si in praeuaricatores seuerè animaduertitis, non ea, qua par est, fide atque constantia lites occoeptas prosequentes, quanto est aequius vos neque precibus neque commiseratione victos poenas vobis debitas a violatoribus patrimonii vestri repetere? Condemnate itaque, iudices, hos, extremaque in eos decernite supplicia, neque, quod adhuc facere consueuistis, idem nunc quoque facite, ut reos criminum insimulorum peractos cum condemnaueritis, tum in aestimatione litis sine multa dimittatis; quo magis cum reis simultates suscepturi,

Qq 4

quam

quam poenas ab iis sumturi videmini. Quasi hi homines dedecore magis, quam multa moueantur! Bene enim norunt, in sententia quidem ferenda vos nihil aliud quam obiurgare eos, quos condemnatis, in aestimatione poenae vero, virgas quali vos expedire securisque in tergora ceruicesque eorum, qui vectigalia vestra carpunt, et iura minuunt.

ORATIO XXVIII.

qua Ergocles perduellionis accusatur.

Ergocles hic quorum est criminum infimulatus, ca sunt, iudices, et numero tot, et tam atrocia, ut ne vnus quidem cuiusque facinoris poenas daturus sit magnas mortibus vel decies iteratis mihi videatur. Nam, ut nunc liquet, vrbesque prodidit, et proxenos ciuesque vestros depraedationibus aliisque contumeliis violauit, et e peculio vestro diues e paupere factus est. Ecqui tandem his ignoscere poteritis, quorum culpa factum est, ut elassis quidem vestra, cui praeerant, ob numerorum penuriam dissolueretur, numerusque nauium ingens ad paucitatem redigeretur; ipsi autem, qui hinc e portu nostro pauperes rerumque egentes omnium euecti fuissent, tam repente tam ingentes corraderent opes, ut ciuium omnium nemo sit, cui sint ampliores? Vestrum itaque est, Athenienses, in talia facinora animaduertere. Foret enim utique graue atque indignum, si hoc tempore, in istis pecuniae publicaeque priuataeque angustis, et in ista contributionum, quibus exinanimini, multitudo, furibus vestris ignosceretis, caeterisque praeuaricatoribus, qui largitionibus se venales praebent, et iuris aequi dispensationem numis nundinantur; postquam, id quod superioribus aetatibus saepe factum esse constat, cum adhuc et priuatis quisque suis florere rebus, et publica vectigalia am-
pla

pla lautaque essent, peculatores vestros morte multaf-
 fetis. Thrasybulus in altum cum classe exiturus, si
 huiusmodi condiciones vobis proposuisset, vt, quas illi
 vos adderetis nouas triremes, has ipse vobis redderet
 obsoletas atque cassas, et pericula vt vos ipsi adiretis,
 corporibusque vestris toleraretis, fructus eorum vero
 amici sui perciperent; idemque Thrasybulus si praedi-
 xisset, ita se rem gesturum, vt vos quidem magnitudi-
 ne atque assiduitate contributionum exhauriremini,
 Ergocles autem caeterique sui adulescentes e pauperri-
 mis ciuium omnium fierent locupletissimi; neminem
 vestrum omnium autumo tum non esse confessurum,
 vos nequaquam fuisse commissuros, vt Thrasybulo hac
 lege classem vestram committeretis, sed exitu potius
 eum prohibituos; praesertim, quum statim ab illo
 decreto promulgato, quo sanxistis, vt pecuniae e sociis
 redigendae publicas in tabulas referrentur, et qui ma-
 gistratus cum Thrasybulo maritimam hanc expeditio-
 nem obissent, vt hi domum reuersi rationes gesti mu-
 neris redderent, Ergocles auditus sit huiusmodi vocu-
 las iactans, vos iam nunc statim, in ipso expeditionis
 ingressu, calumnias incipere serere, vetustasque leges
 e situ, quo dudum sepultae iaceant, rursus extractum
 atque restauratum ire; auctorque factus idem sit Thra-
 sybulo, vt Byzantium occuparet, classem, quae ve-
 stra est, secum pro sua retineret, vobisque reposceni-
 bus denegaret, Seuthaeque filia in matrimonium du-
 cenda portum atque perfugium sibi compararet; quo
 tu, (ipsa refero hominis verba) quo tu eorum extir-
 pes calumnias. Sic enim facies, inquit, vt illis nega-
 tum sit, domi desidentibus, per otium, capiti tuo,
 amicorumque tuorum, laqueos tendere, sed vt ipsi ne-
 cesse habeant te reformidare. Tam hi se a rep. vestra,
 Athenienses, statim incipiebant alienos ducere, suam-
 que rem a vestra seiungere, atque primum bonis ve-

stris exsaturati atque suffarcinati erant. Quam primum enim ditescunt, statim quoque vos odisse incipiunt, seque ita comparant, ut appareat, eos iam nolle vobis parere, sed velle imperare; metuque ne vos sibi rursus spolia eripiat, quae vobis detraxerunt, parati sunt loca munita occupare, et dominationes paucorum meditari, et nihil non agere, quo vos periculis gravissimis, iisque indies novis, circumagant. Sic enim sperant se hoc consecuturos, ut ad scelera sua attendendi vobis ne sit otium, sed ut quietos se finatis esse, dum ipsi de vobis vestraque civitate metuatis. Praeclare profecto Thrasybulus in eo fecit, Athenienses, (nolo enim plura de eo, tametsi poteram, expromere) quod illoc vitae exitu metum sui vobis detraxit. Neque enim expediebat eum in viuis amplius superesse, qui eiusmodi facinora machinatus esset, neque rursus eum decebat iudicio vestro perculsum in carcere exspirare, qui visus aliquando fuisset bene de vobis esse promeritus. Prospere itaque evenit reip. ut hoc ab hoste hoc modo liberaretur. Ergoclem autem cum confortibus video, secundum illud decretum, quod in superiori concione in eos scitum fuit, nullis iam parcere sumtibus, sed spiritus suos largitionibus redemptum ire et ab oratoribus vestris, et ab inimicis atque accusatoribus suis, et a prytanibus, multosque Atheniensium corrumpere. Cuius flagitii ignominia vobis depellenda atque abluenda est. Abluetis autem, si meritis ab hoc Ergocle poenas sumetis. Vestrum est, vos ad uniuersum genus humanum purgare, testatumque ad omnes facere, nullam esse tantam vim pecuniarum, a qua ad peruertendum ius et ad omittendam fontium vltionem flectamini. Non Ergocles nunc solus, sed una tota civitas, id quod vos probe tenere atque meminisse velim, iudicatur, et fama eius ad omne posterum tempus certatur. Facietis enim hoc iudicio vestris

vestris magistratibus planum testatumque, vtrum velitis ab iis honores demandatos, salui si esse velint, caste sancteque geri, an ipsis permissuri sitis, posteaquam furtis bonorum vestrorum quam plurimis saginati fuerint, eundem ad portum salutis perfugere, atque hi conantur. Atqui nosse vos oportet, iudices, atque certos esse, qui in istis tantis rerum nostrarum angustiis nil dubitet illa minora scelera committere, vt ciuitates prodat, vt aerarium vestrum depeculetur, vt ius aequum, et vectigalia vestra praerogatiuasque largitionibus vendat, eum a maioribus quoque haud fore alienum, nihilque dubitaturum, quominus et arces vestras, et classem hostibus prodat, atque statum hunc popularis libertatis cum paucorum dominatu permittet. Non itaque conuenit vos horum apparatu terri, eique concedere; non, reformidare multitudinem atque potentiam eorum, quos hi gratia, precibusque et largitionibus victos impulerunt, vt aduocationem atque deprecationem in iudicio reciperent. Exemplum potius statuite, cuius fama terrorque ad omnes permanet, et neque lucrum, neque commiserationem, neque aliud quicquam praehabete seueritati punitionis in his exercendae. Ergoclem suspicor equidem, Athenienses, praeuideoque, de crudelitate quidem atque rapacitate sua in Halicarnassensibus demonstrata, et de imperio classis vestrae a se gesto, ceterisque de rebus a se gestis ne ausurum quidem esse se purgare; verum tamen voluntatem erga vos suam studiumque vestri excusaturum, molestiasque iactaturum et veluti vobis exprobraturum, a se apud Phylam toleratas, cum exercitui vestrorum exsulum illinc in patriam redire conantium interesset. Ego vero, Athenienses, hanc rem non eo pacto, atque illi, puto, sed censeo, quicumque pericula vestra vobiscum participarunt, nou alia quapiam turpi re, sed hoc solo moti, quod cupere-

rent

rent libertate ciuili et aequi iuris exercitatione beari, legesque quod vellent eas habere, quibus omnes seruirent, et quod grassatores odissent, hos ego ciues esse malos nego, nego item nefas esse, in horum causis capitalibus exilii ab ipsis tolerati rationem haberi. Sin autem in iis, qui ab exilio vobiscum in patriam redierunt, sint, qui nunc, obtinente pace atque libertate ciuili, ciues torqueant iniuriisque exagitent, vestrisque de spoliis res suas priuatas exaggerent; in hos multo etiam seuerius, quam in triginta viros, conuenit vos animaduertere. Hi enim in id deligebantur, vt quocunque possent genere noxiae vos carperent. istis autem ipsi vos vestris manibus in fidem quasi tutelamque tradidistis, quo remp. in libertatem vindicarent, ad splendoremque atque amplitudinem attollerent. Quorum nihil euenit, sed potius, quoad eius per ipsos fieri potuit, in discrimina dirissima coniecti estis. Quapropter multo sit aequius vos commiseratione vestri liberorumque atque vxorum moueri, quam horum, a quibus tam impuris tam crudeliter laceramini. Quo enim tempore anchoram quasi salutis vix tandem aliquando apprehendisse confidebamus, hi, qui nostri magistratus sunt, faciunt, vt multo nunc diriora toleremus, quam vnquam ab ipsis hostibus tolerauimus. Atqui nostis, in fide atque sanctitate vestrorum magistratuum vnicam vobis superesse spem salutis, eaque in parte si minus prospera fortuna vtamini, vos funditus, et citra spem perisse. Quapropter aequum dignumque vobis est, iudices, vt ipsi vos mutuis adhortationibus accendatis ad poenas ab his sumendum, quae sumi possunt, saeuissimas, et ad confirmandum reliquis graecis, vos datas noxias in nocentibus exsequi, et velle huiusmodi exemplis magistratus vestros ad continentiam et honestatis studium reuocare. Id quod hoc pacto certissime fiet.

Et ad

Et ad haec ego vos equidem adhortor, vos autem certos oportet esse, meae quidem si concedatis auctoritati, vos optime vobismet ipsis esse consulturos; sin autem minus, peioribus ciuibus vsuros. Praeterea, Athenienses, nullam vobis habebunt, absoluti, gratiam, sed omnem numis vestris, quos ex aerario vestro cum essent furati, nunc partem eorum in largitiones insumserunt, quibus sperant iudices huius iudicii corruptum iri. Relinquetis itaque vobis quidem penes eos similitates, cum minaces vestros vultus, tabellasque ad sui condemnationem iam expeditas recordabuntur; illi autem largitionibus suis salutem suam in acceptis referent. Denique poenas ab his cum repetetis acerbissimas, tum facietis, vt Halicarnassenses quoque, et si qui alii male ab his mulcati sunt, existiment, per hos quidem se perisse, per vos autem seruatos esse. Sin autem hos seruabitis, nulli dubitabunt socii vestri, cum proditoribus suis vos colluisse. Quare conuenit, vos, Athenienses, horum omnium memores, vna et amicis vestris debitam referre gratiam, et a facinorosis meritam poenam exigere.

O R A T I O XXIX.

qua Philocrates fraudis aerario factae insinulatur, maximeque de parte bonorum Ergoclis interuersa accusatur.

Certamen hoc, iudices, est id quidem mihi, quam futurum speraueram, ab amicis desertius. Omnium enim, qui multi fuerant, nemo verbis suis fidem re nunc fecit. Accusatores Philocratis se fore cum mihi condixissent, copiam sui nunc nullam faciunt. Id quod penes me quidem argumentum est nullo alio infirmius, in conficiendo indice bonorum ab Ergocle relictorum, et a vobis proscriptorum, qui index aerarii vestri

vestri quaestoribus exhibitus est, summam fidem esse versatam, eumque veritati rei esse consentaneum. Ergoclis enim bonorum nisi grandis portio penes Philocratem fuisset, tam facile profecto huic non fuisset, accusatores profligare. Ego vero vos omnes nosse autumno, iudices, Ergoclem ideo a vobis mortem multatum esse, quod peculatu substantiam triginta talentis ampliorem corrotundasset; cuius in vrbe nec vola, nec vestigium superest conspicuum. Quo autem alio conuerit; aut ubi opes interuersas quaerere oportet? Nam si Ergocli bona fuerunt, quae fuisse constat, eorumque bonorum nihil usquam in propatulo prostat, necesse est alicubi latitare. Et si latitant, multo est conuenientius apud amicos, affines atque familiares latitare, quam apud inimicos. Quemnam vero hominum omnium vnum maioris fecit Ergocles, quam Philocratem? quemnam habuit cariorem? quem magis familiarem? Non, quem ciuium omnium egentissimum vrbe secum eduxerat, hunc eundem reduxit locupletissimum? non eum quaestorem opibus suis praefecit? non postremo trierarchum creauit? quamquam res profecto sit miranda, quo tempore alii, patrimoniis amplissimis praediti, per trierarchatum impeudia ad egestatem deciderunt, de qua amare queruntur, eo tempore huic, qui antea plane nihil in fortunis habuisset, trierarchi sumtuosum numus expetisse. Nam utique trierarchum Ergocles hunc Philocratem eo creauit, non quo res ipsius familiaris minueretur, sed quo quicquid ex eo munere Philocrates faceret pinguisimum, eoque fidelius sua, Ergoclis, bona custodiret atque administraret; cum nemo Ergocli esset, quo magis fideret, atque hoc Philocrate. Cui non patent, ut equidem mihi persuasi, iudices, nisi duae viae sui purgandi. Aut enim alius quispiam ei demonstrandus est, penes quem abdita haereant Ergoclis bona, aut planum faciendum, Ergo-

Ergoclem aerarii vestri praedonem non fuisse, largitionibusque intactum atque inaccessum fuisse, ideoque per nefas a vobis sublatum esse. Sin autem id fiet, quod necesse est fieri, ut Philocrates horum neutrum doceat, placet hunc a vobis condemnari. Succensetis iis, atque punitis, si qui alios aut astu emungant, aut vi depraedentur. Qui ergo conueniat vos iis connuere atque ignoscere, si qui vestra ipsorummet bona furati penes se occulta retineant? Atheniensium ecquis est, quem fugiat, tria talenta fuisse pro Ergocle alicubi per modum fideicommissi deposita, oratoribus desponsa, si possent eum periculo capitis eripere, aut saltem necessitatem deuitare ipsum accusandi. Oratores autem, quamquam pecuniam non fastidiebant, verumtamen videntes iracundiam vestram ad puniendum ardentem, quietos sese continebant, neque audebant, importunitate studii aut Ergoclem seruandi, aut saltem accusationem eius auertendi, sese ipsos prodere. Philocrates itaque primum quidem, cum illa tria talenta reposcens ab illis recuperare non posset, minabatur rem se proditurum, eosque ad populum acceptorum munerum crimine delaturum; deinde vero, postquam illa tria talenta recuperauit, et una cum iis reliquorum quoque bonorum Ergoclis potitus est, eo processit audaciae, ut emtos aere testes sibi compararet, qui mox confirmabunt, omnium hominum Philocratem Ergocli fuisse infestissimum. Atqui, si Philocrates Ergoclem tanto prosequeretur odio, existimatisne, iudices, Philocratem eo vnquam fuisse dementiae processurum, ut trierarchatus functionem sponte sua capesseret, imperatore Thrasybulo, cui Ergocles esset acceptissimus atque carissimus? Qui poterat aliter citius pessum ire? qui magis patere vexationibus atque contumeliis? Sed ad hoc quidem caput sat multa a me esse autumo disputata. Vos autem rogo, ut vobismet ipsi deesse nolit;

tis, sed potius cupidos atque facinorosos vlciscamini, omnemque gratiam praedonibus aeraril vestri denegatis, qui commiseratione vestra prorsus indigni sunt. Philocrates enim, etiamsi multam dependerit, quam vos ei dicetis, tamen de suo nil dependet, sed vestra vobis solummodo reddet; quod cum fecerit, multo tamen ei adhuc supererunt plura, quam vobis dependerit. Et profecto indignum sit, atque abhorrens, iis quidem vos irasci, si qui de suo ad publicas necessitates conferre minus valeant, eorumque bona, velut iniurias vobis offerentium, publicare; horum autem, qui vos ipsi expilarint, punitioni animum non adiacere, sed committere, vt, cum bona vestra vestris a furibus haud recuperetis, tum eos postmodum habeatis hoc saeuiores inimicos. Donec enim ipsi sibi conscii erunt, vestra bona secum esse, maleuolum erga vos animum non exuent, exillimantes, praeter publicas calamitates, aliud nihil esse, quod metu se liberet rationis rerum a se gestarum vobis tandem aliquando necessario reddendae. Quid? quod autumo, iudices, ius aequum et verum hac in causa si obtineat, non satis esse vt Philocrates peculatus postuletur, sed etiam oportere, vt necessitas pro capite dicendi ipsi imponatur. Et profecto graue sit atque non ferendum, si, cum priuatis et minutis in causis furtorum conscii poenis teneantur iisdem, quibus fures ipsi, tum Philocrates, qui Ergocli conscius sit et peculatus, et cauponatus iurium vestrorum, non modo non eadem poena, qua ille, afficiatur, sed insuper quoque mercedem nequitiae ab ipso in celandis Ergoclis furtis demonstratae ferat habeatque relictam ab illo substantiam. Sed est alia adhuc quoque causa, iudices, ob quam vos par est hunc Philocratem eiusque consortes punire, quos nil puduit vestram castitatem contumeliolissimis sermonibus infamare, ac si cupidi venalesque sitis. Superiori enim iudicio

dicio populi, cum causa Ergoclis in concione ageretur, dictitabant quingentos e Piraeco esse largitionibus a se corruptos, et in vrbe alios, mille et sexcentos numero, magisque se suis opibus fidere, quam peccata sua reformidare, prae se ferebant. Fecistis vos quidem iam tum, cum Ergoclem condemnaretis, his planum atque testatum, verum ad omnes homines etiam declarandum vobis est, nullam esse pecuniarum tantam vim, quae vos ab eorum castigatione auocet, si quos in maleficio deprehensos vestrarum tabellarum potestati obnoxios nacti sitis. His negate facultatem vestra bona furandi atque diripiendi. Haec ego vobis suadeo, ad haec vos cohortor. Nostis enim vos omnes Ergoclem cum classe hinc discedentem hoc sibi habuisse propositum, vt rem faceret quam amplissimam, non vt largitate atque magnificientia suae erga remp. liberalitati gloriam quaereret. Nostis item bona Ergoclis penes alium nullum esse, quam penes hunc Philocra-tem. Quod si ergo sapitis, operam dabitis vt ab eo bona vestra recuperetis.

ORATIO XXX.

quae est accusatio Nicomachi scribae de maleficio in codice legum exarando commisso.

Haud raro euenit, iudices, vt in iudicium adducti, cum visi essent peccasse, veniam tamen a vobis impetrarent, alii, quod maiorum sortia facta proferrent, alii, quod sua ipsorum de vobis merita. Quando igitur defendentium excusationes haud aspernami-
ni, a quibus ornamentorum aliquid in remp. esse col-
latum consliterit, aequum censeo, accusatores quoque
aequis auribus a vobis audiri, cum reos improbitatis
arguunt iamdudum inolitae atque inueteratae. Patrem
itaque huius Nicomachi seruum publicum fuisse, et hic
Lyfiae Tom. II. Rr ipse

ipse Nicomachus quibus in studiis adolescentiam contriuerit, et quotum demum aetatis annum agens in album phratorum illatus [h. e. ciuitate donatus] sit, ea vero omnia enarrare longum sit. Ex quo autem mandatum ei tandem negotium fuit codicem legum condendi, ecquis est, quem fugiat, quantas ex eo tempore noxias reip. attulerit. Imperatum enim ei cum esset, intra quartum mensem leges Solonis in mundo, vnoque codice exarare, non solum non Solonis leges, sed suas conscripsit, et pro Solone ipse sese suis auspiciis legislatorem creauit, sed etiam honorem in quatuor menses datum in sextum annum extraxit. cuius sexennii diem non est passus abire, quo non quaestum fecisset aliis legibus expungendis, aliis inferendis. Denique ius nostrum eo contemptus atque dedecoris deuenit, vt necesse haberemus vt legibus iis, quas imperitare postulantibus nobis, velut promo condo, placuisset Nicomacho, quamuis parce vellet, quamuis adulteratas et vitiatas, quamuis immani emtas. Ita factum est, vt litigantes contrarias atque repugnantes inter se leges allegarent, alias idem imperantes, alias vetantes, quas ambae partes affirmarent a Nicomacho accepisse. Item si magistratus alicui multam arbitrato suo irrogassent, eumque postmodum in iudicium induxissent, Nicomachus proferre leges, [secundum quas causa quaeque disceptaretur,] recusauit; sed prius resp. maximas in calamitates incidit, quam ille hoc honore decederet, actorumque rationem redderet. Quoniam igitur poenas tum nullas dedit, age nunc tandem videamus, qualem in illo magistratu se gesserit. Primum totum quadriennium insumsit legibus exscribendis, quod negotium intra mensem poterat peragi. Deinde, cum assignata in manusque data ipsi fuissent exemplaria, vnde suum codicem exscribere iussus esset, [vel, si mauis sic reddere, cum certae Archontum aetates, velut

velut metae quaedam, ipsi fuissent fixae, quibus ab aetatibus inde initium exscribendi faceret, vt ceteriores quidem, non autem vltiores, seu antiquiores leges conscriberet] vniuersum iuris nostri ambitum sibi fecit prouinciam. Tertio, tot et tanta cum tractasset, quanta nemo alius, tamen ad hoc diei nondum rationem reddidit, solus. Reliquis enim omnibus exeunte prytania quaque reddenda est honorum suorum ratio. tu autem, Nicomache, ne quadriennii quidem rationem actorum dignatus es literis consignatam censoribus exhibere, sed ciuium omnium tibi soli censes licere honorem per longa temporum spatia extrahere, ita vt neque rationem reddas, neque plebiscitis pareas, neque leges pensi facias, quarum alias tuum in codicem inseris, alias expungis, eoque procedis dementiae, vt tua ducas esse, quae sunt reipublicae, quamquam seruus es publicus. Vos itaque decet, iudices, recordantes, et quibus ortus sit maioribus Nicomachus, et ea iniuria vobis inferenda, quam intulit, quam se immemorem vestri beneficii ingratumque praestiterit, eum punire, et quoniam vnus cuiusque criminis poenas ab eo non repetiistis, nunc ob cuncta simul vlscisci. Sed fortasse, iudices, cum pro se afferre, quo purgetur, nihil poterit, tum in inuidiam me adducere conabitur. Quod cum faciet, oro vos, iudices, vt ei me criminanti fidem prius habere nolitis, quam si ego, copiam mei defendendi nactus, mendacia eius purgare minus potuero. Quod si ergo conabitur eadem de me ad vos quoque criminari, quae coram senatu ausus est, me fuisse in numero quadringentorum virorum, recogitate probrum hoc esse illis ita familiare atque protritum, atque in neminem non ab iis iactari solitum, vt si omnes illi, quos hi aiunt in isto collegio fuisse, reapse fuissent, non iam quadringentorum, sed plus mille virorum illud collegium fuisse necesse esset.

Rr 2

Refs.

Referunt enim hunc in numerum alios, qui tempestate quadringentorum adhuc pueri erant, alios peregre, procul ab vrbe agentes. Verum, quo homines insonites vobis suspectos inuisosque reddant, calumnias istiusmodi a se nefandum in modum confictas iis adspargunt. Ego vero tantum absim, vt in collegio quadringentorum fuerim, vt ne inter [aut quinquies] mille quidem collegium vnquam fuerim cooptatus. At enim videte quaesio loci mei iniquitatem, et quam iniquo cum aduersario commissus sim. Priuata si quapiam in re cum eo contracta certarem, eaque in re maleficii eum admissi arguerem ita perspicue, atque nunc hac publica in causa arguo, tam non videtur esse ferreus et impudens, vt per excusationum tam frigidarum ineptias absolui sit postulaturus. Iam vero in iudicio versans de se habendo super re ad rempublicam pertinente, videtur opinari, nullas se poenas dare oportere, dummodo me accusauerit. Res enim vero miranda Nicomachum, qui censeat vos debere aliis minora delinquentibus succedere, in eosque animaduertere, eundem postulare, vt vos sibi ignoscatis, a quo rempublicam grauissimis laesam iniuriis, pessimisque fraudibus innexam esse, confido me planum facturum. Audite ergo nulla formidine, iudices. Accusatores enim hoc genere accusationis vtentes, adinitti atque probari par est, cum reos insectantur huic reo similes. Hi nempe, cum libertatem plebis ipsi suis manibus lacerassent, nunc se studiosos ferunt huius a se labefactatae libertatis. Quorum e numero Nicomachum hunc esse, vel vno vobis hoc documento constabit. Amissa classe, cum de mutanda reipublicae forma deliberaretur, obiurgabat Cleopho senatum, aiens cum conspirasse atque coisse ad machinandam reip. perniciem, et consilia reip. dare haud saluberrima. Ibi Satyrus Cephisiensis, quippe tum senator, senatui fiebat auctor, vt Cleophon-

phontem in carcerem abduci iuberet, postmodum iudicio tradendum. Senatores reliqui, sublatum cupientes Cleophontem, metu, ne iudicium, non mortis ei poenam, sed aliam quampiam mitiorem irrogaret, persuadent huic Nicomacho, vt legem proferret in hanc formulam, oportere senatum quoque iudicio interesse, vnaque cum reliquis legitimis iudicibus sententiam pronunciare. Ibi homo hic hominum omnium pessimus perspicuum atque controuersiae expers edidit documentum animi sui a libertate populari alieni atque factioni dediti, nouis tum rebus atque dominationi paucorum student. Eodem enim die demum, quo iudicium in Cleophontem est habitum, legem illam protulit. Sunt, iudices, per me licet, alia in Cleophonte haud probanda; hoc tamen in confesso est, turbatores illos, qui remp. labefactare tum contendebant, omnium ciuium hunc vnum Cleophontem maxime de medio tollere stuiduisse, Satyrumque atque Chremonem, qui triginta tyrannorum teterrimierant, non eo accusasse, quod maiestatem vestram a Cleophonte laesam existimarent, sed quod sperarent, vbi eum sustulissent, neminem fore, qui ipsos prohiberet mala vobis iniungere. Quod vt consequerentur, malis artibus per hanc legem a Nicomacho tum prolatam perfecerunt. Videtur vtique Cleopho, iudices, vestrum nonnullis ciuis malus fuisse. At hoc tamen rursus vos cogitare par est, quamquam a triginta tyrannis haud pauci mali ciues peremti sint, vos tamen tyrannis ob hos ipsos malos ciues, non minus quam ob bonos, interemtis succensere, quia tyranni eos, non in maleficiorum poenam, sed ad vltioni priuatae satisfaciendum, ob priuatas eorum cum ipsis similitates, qui secum non facerent, sed cum diuersa factione, sustulerunt. Ad hoc igitur caput accusationis refutandum cum aecefferit Nicomachus, hoc vnum modo vos meminisse velim, legem illam, de

qua queror, ab eo fuisse isto prolatam temporis articulo, quo reipublicae forma fuit mutata, in eorumque gratiam, qui libertatem euersum ibant, in causaque fuisse, proferenda illa lege ab ipso confecta, vt vna cum legitimis iudicibus ad iudicandum de Cleophonte praeter morem sederet is senatus, in quo Satyrus et Chremop plurimum valebant, Srrombichides autem et Calliades aliique multi viri fortes atque boni perierunt. Mentionem huius loci fecissem nullam, nisi intelligerem, Nicomachum hac excusatione, iniusta quidem illa atque eumentita, conari seueritatem vestri iudicii subterfugere, quod plebis sit studiosus. Cuius suae erga vos voluntatis argumento vtetur hoc, quod exsilium vobiscum participarit. Ego vero haud paucos demonstrare atque nominatim edere possim, qui, quamuis operam tyrannis ad euertendam remp. nauassent, nihilominus tamen ab ipsis, alii morte affecti, alii in exsilium acti fuerunt, a dominationis certe consortio exclusi. Quapropter haud conuenit exsilii tolerationem ei prodesse, sed vos potius decet nullam eius habere rationem, neque eius respectu peccatis Nicomachi ignoscere. Nam ipse quoque in partem culpae venit, et per ipsum pro parte ipsius virili factum est, vt vobis esset in exsilium migrandum. vt autem ipsi domum redire liceret, hoc plebis vestrae contentioni debet. Praeterea stultum et turpe sit, vos quidem gratiam ei habere rei, quae ipso inuito et nolente euenit, [reditus in patriam] ipsum vero poenas dare nullas criminum ab ipso volente in vos commissorum. Audio praeterea Nicomachum haec crepare, me impium esse, qui religiones sacrorum tollam. Ego vero hac de re sic statuo. Leges super descriptione si tulissem, liceret quodammodo Nicomacho ista iactare. Iam vero postulo eum legibus communibus et dudum fixis morem gerere. Miror enim uero ei, aien-
ti me

ti me impium esse, qui tamen censeam sacra a Kyrbibus atque Stelis imperata fieri secundum pacta literarum monumentis consignata, in mentem non venisse, totam hoc pacto ciuitatem a se accusari. Vos enim haec eadem decretis vestris sanxistis, quae ego restaurari suasi. Porro si res, quarum ego factus sum auctor, tibi graues atque indignae videntur, quanto grauius atque scelestius illorum videbitur facinus, qui sacra fecerunt solummodo e praescripto Kyrbium. Atqui de pietate, iudices, non a Nicomacho vos discere, quae conueniant, decet, sed e factis iudicare. Maiores nempe vestri, tametsi sacra nulla faciebant alia, quam a Kyrbibus praescripta, ciuitatem tamen hanc vobis tradiderunt graecarum omnium amplissimam atque fortunatissimam. Quare conuenit, vos eadem sacra, easdem caerimonias, tueri, si nullam aliam ob causam, saltim ob felicitatem fortunae, quae illorum sacrorum exercitationem consecuta est. Ecquid aliud esse quis possit religiosior atque pietatis erga deos obseruantior, quam ego sum, qui censeam sacra esse facienda, primum e ritu patrio, deinde ea, quae ciuitati profunt omnium maxime, tum quae populus sciuit, denique in quae faciendis sumtibus vectigalia publica sufficiunt. Tu autem contra fecisti, Nicomache. Nam in descriptione sacrorum a te condita atque exhibita cum sacra indixeris multo plura, quam vetustis a legibus imperata sunt, factum ex eo est, ut vectigalia, in haec noua sacra, te auctore inchoata, cum infumantur, ad illa vetusta et patria minus sufficiant. Ne longe abeam, anno superiori ob defectum pecuniae, facta non sunt sacra eorum e numero, quae a Kyrbibus imperata sunt, et in quae sumtus trium talentorum fuisset faciendus. Occurri nequit, reditus publicos haud suffecisse. Suffecissent utique in sacra antiquo patrio ritu sancita, nisi Nicomachus hic noua sacra

descripisset, in quae plusquam sex talenta impendi debent, et non modo suffecissent reditus, sed etiam superfuisset adhuc aerario. Quae aio, testibus ea confirmata dabo. *Telles.* Reputate vobiscum, iudices, sacra si faciamus secundum pacta conuenta tum literis consignata atque iureiurando confirmata, cum populus ab exsilio domum rediret, omnia sacra fieri posse vetusto ritu patrio tradita. Sin autem secundum edictum harum stelarum, quas hic Nicomachus fixit, multa intercideret atque omitti debere. Et nihiliominus tamen ambit hic sacrilegus domos, circumcurstat per stationes, vbique iactans, se leges conscripisse de sacris faciendis, non parsimoniae quidem, at pietati tamen vestrae conuenientes. Quae si vobis leges minus arideant, iubet eas rursus expungi. Et eiusmodi officiis sperat se vobis persuasurum, vt credatis neganti quicquam in vos peccasse, tametsi ciuitatem, vt sumtum duodecim talentis maiorem, quam oportebat, hoc biennio faceret, induxit, et, qua est audacia, quotannis senis talentis aerarium quasi mulctare sustinuit. Quid enim aliud fecisse dicendus erit is, qui leges de sacris tulit eas, quae leges si obtinebunt, aerario sena quotannis talenta erunt impendenda plus quam oportebat? idque tam importuna et dura tempestate, qua res pecuniaria tam arcta est, videns, aerarium exhaustum et exinanitum, Lacedaemonios minantes ni debita ipsis tot talenta dependamus, Boeotos autem corporaque cum serua, tum libera, et iumenta armenta-que nostra, et plaustra et instrumentum omne rusticum ex agris nostris agentes, ferentes, secum retinentes pro arrha quasi luitionis duorum talentorum, quae ipsis debemus, neque reluere valemus; videns denique naualia et moenia nostra ob penuriam aerarii in ruinas dilabentia; qui porro probe nosset, senatum rebus identidem praesidentem, si satis sit vnde sumtus in
res

res executu et prouisu necessarias faciat, nulla in re delinquere, sin autem enervatus atque subsidiis destitutus sit, facere non posse quominus causas iniquas et turpes, titulo denunciationis ad se delatas, recipiat, ciuiumque innocentium bona confiscet, et in potestate sit oratorum pessima quaeque suadentium. Quapropter oportet vos. iudices, non senatoribus succensere identidem remp. administrantibus, sed his, qui ad eiusmodi incitas et penurias rei pecuniariae remp. depri-
munt. Attendunt nunc, exitumque huius iudicii praestolantur fures peculio vestro insidiantes, quibus effusam licentiam impunitatemque dabitis vos compilandi, nisi Nicomachum puniueritis. Sin autem condemnato extremas quasque poenas irrogabitis, quo calculo Nicomachum condemnabitis, eodem reliquos quoque corrigetis, melioremque ad frugem reuocabitis, edetisque documentum, vnde alii discant, neque expedire sibi, neque licere in vos delinquere, non infandos castigantes, sed disertos et linguae potentes. Ecquis iam vnus omnium ciuium ad poenas vobis dandum meritas, hoc Nicomacho est accommodatior? quis de patria minus est bene meritus? quis eam saepius atque grauius laesit? quis, creatus a vobis iuris vestri ciuilisque et sacri digestor atque conscriptor, vtrumque illud ius ita corrumpit, atque Nicomachus? Recordamini, quam multi, vestri qui ciues nati essent, nb peculatum morte sint mulctati. Laeserunt hi quidem vos proculdubio, sed haecenus solummodo, quod detrimento vos affecerunt quasi momentaneo, ad id solummodo breue tempus, quo rem vestram minuerunt. Hi autem, Nicomachus cum consortibus, qui leges atque coerimonias vestras describere iussi, eas temerant, ad id faciendum largitionibus emti, remp. in omne futurum tempus carpunt et labefactant. Ecqua tandem vos de causa, eccuius memores virtutis ab eo

demonstratae, Nicomachum absoluatis? Num quod vir fortis atque strenuus sit, multisque proeliis terra-que marique interfuerit? Atqui, quo tempore vos, cum discrimine capitum vestrorum, in nauibus hinc fugientes in exilium ibatis, hic, manens in vrbe, Solonis leges vitiabat atque consodiebat. An; quod de suo largiter atque magnifice in vos impenderit, multasque contributiones contulerit? Atqui non modo nil contulit, sed contra peculium vestrum expilauit. Verumtamen ob maiorum famam et virtutem? Profecto iam saepe quibusdam hoc nomine ignouistis. Hunc autem, sui quidem causa morte mulctari, maiorum vero sub corona vaenire oportebat. Attamen, si nunc ei veniam dederitis atque peperceritis, gratiam vobis impolterum rebus ipsis reddet, animumque memorem declarabit? Is ne? qui ne priorum quidem ornamentorum a vobis in se collatorum meminit, quamquam e seruo ciuis beneficio vestro factus, et e mendico diues, et e commentariensi secundi ordinis legislator. Id quod etiam iure merito vobis vitio vertatur, qui ab exemplo maiorum vestrorum hac in re descieueritis. Maiores vestri delectu suo sibi legislatores constituebant Solonem et Themistoclem et Periclem, existimantes, latoribus legum leges ipsas similes esse futuras. Vos autem Tisamenum Mechanionis filium, et Nicomachum aliosque iis similes homines nescio quos, subscribas, huic legum conscribendarum negotio praefecistis; et magistratus quidem vestros ab illis contaminari atque corrumpi suspicamini, ipsi vos autem illis fiditis. Quod turpissimum; eidem magistratui eundem pro commentariensi bis famulari haud licet; summas autem res quam diutissime hos agere atque versare arbitraria cum potestate finitis!. Denique ei Nicomacho describendas leges atque coerimonias vestras mandastis, cui ne cum ciuitate quidem quicquam com-
mune

munē est ob patris ignobilitatem. De quo totum populum iudicium capitale agere oportebat, is iura vestra libertatemque iugulauit; de quo vt inter vos constaret, factis ipse suis operam dedit. Horum coeptorum vos nunc tandem aliquando poeniteto. Incipite tandem aliquando iniurias nolle animo aequo perferre eorum, qui identidem sunt in ciuitate turpissimi; neque committite, vt quos priuatis in circulis obiurgatis atque traducitis, eos publice, punire cum possitis, tamen absoluatis. Haec haecenus. Iuuat nunc adhuc paucis quoque vos admonere de iis, qui Nicomachum exorando liberare studebunt. Parati nempe quidam sunt e numero amicorum eius, nec non eorum, qui in rep. versantur, pro eo deprecari. Quorum ego nonnullos decere magis arbitror, vt facinora ipsi sua purgent, quam vt pro aliis maleficis deprecationem apud vos interponant. Graue mihi, iudices, hoc quoque videtur, neque ferendum, hos a Nicomacho quidem, qui vnus esset; nullaue vestra laesus iniuria, contendere, vt noxias suas a rep. remoueret, nil curasse; vobis autem, tot numero qui sitis, et ab eo grauissime laesi, laborare vt persuadeant, haud decere poenas a reo repeti. Oportet itaque, quod ab huius amicis conferti videtis studium ad amicum seruandum, id idem a vobis conferri ad inimicos vestros puniendum, bene gnaris, si fures aerarii vestri, maiestatisque vestrae latrones pro meritis castigaueritis, hos ipsos eorum patronos primos fore, qui vos fateantur viros sortes atque strenuos esse. Cogitate, neque Nicomachum, neque deprecatorum eius quemquam, tot ornamenta in rep. contulisse, atque hic vnus Nicomachus ei vulnera imposuit. Quapropter multo magis vobis conuenit hunc punire, quam illis huic subuenire. Ignorare vos quoque nolim, iudices, qua cum spe deprecatores Nicomachi hoc ingressi sint tribunal. Sperant vos minus constan-

constantes in dignitate vestrae personae tuenda fore, quam nos in nostrae fuimus. Nullam non nobis admoventur persuadendi machinam, tametsi frustra, ut accusationem hanc omitteremus. Iam vestrum in conspectum prodierunt periculum facturi, possintne auctoritate, gratia, precibus iudicium flectere, sperantesque fore, ut imponendo vobis, licentiam adipiscantur in posterum, quicquid volent, impune agendi. Nos quidem flectere non poterant. Estote itaque vos quoque constantes. Non ante iudicium solummodo declarandus vobis est, id quod facitis, animus maleficis infestus, sed in ipso quoque iudicio, atque id multo potius, castigandi sunt audaces, legislaturam vestram funditus tollentes. Quod cum fiet, tum demum nulla non pars reip. recte et ad praescriptum legum gubernabitur.

O R A T I O XXXI.

qua Philo honorem petens accusatur, ut eo indignus, quod in bello civili neutra cum parte fecisset.

Haud ego equidem, senatores, sperabam unquam futurum, ut Philon hic eo excederet audaciae, ut probationis ergo copiam sui vobis faceret. Verum, quia non una in re sola se iactavit eius audacia, sed in permultis, egoque hoc in tribunal ingressus sum iureiurando dicto, me vobis auctorem futurum optimorum quorumque consiliorum; quo in iureiurando haec quoque inest clausula, ut, qui ius illud iurandum dicit, is spondeat a se denunciandum, si quem norit inter senatus candidatos sorte designatos eo ordine indignum; feram me nunc huius Philonis accusatorem, nullam meam cum eo priuatam exsequens simultatem, neque ad leuitatem et fidentiam sublatus a nescio qua conscientia facultatis et usus in dicendo, praesertim in foro coram vobis, sed multitudine delictorum eius fidens

dens, dignumque me censens, religioni iurisiurandi a me dicti me inhaerescere. Intellegitis quidem, copias, quibus ad illum accusandum ego utar, multum concedere copiis his, quibus iste fretus flagitiosum se ferre ausus est. Verumtamen etsi in accusatione a facundia memoriaque destituar, non id ei ideo debet prodesse, sed potius, quae ego, quamuis pauca, perspicue et quoad satis erit, docuero, ex iis eum reprobari conuenit. Dicam enim sic, ut cum facinorum ab eo commissorum ignoratio mea factura sit, ut multitudinem grauitatemque rerum dicendarum minus videar affectus fuisse, tum rursus tamen satis diuise videar ad declarandam huius improbitatem, quae tanta est et tam abnormis, ut quamuis pauca specimina satis vniuersam prodant. Sed et vestrum si qui sunt eloquentia valentiores, quam ego sum, eos rogo, ut delicta Philonis oratione exaggerare velint, et a me praeteritis ea, quae ipsi norint, crimina eius addere. Neque enim e solis a me dicendis spectari mores eius conuenit. Nego itaque fas esse, senatui de rebus fortunisque vestris deliberaturo quenquam interesse, qui non, praeterquam quod ciuis natus sit, etiam ciuis esse bona fide studeat atque contendat. Eiusmodi enim animo qui praediti sunt, eorum permagnum interest, rectene an secus habeant reip. fortunae; propterea quod existimant oportere se perinde damna eius, atque emolumenta, participare. Nam qui, nati cum sint ciues, eo tamen sunt animo, ut ubicunque bene sibi sit, copiarumque ad vitam commodè degendam satis et super sit, ibi patriam esse autumant, hos constat, transmissa boni communis cura, in priuata sua commoda esse incubituros; quippe quibus non in ciuitate, sed in fortunis suis sita sit patria. Planum itaque faciam hunc Philonem securitati suae diligentius, quam patriae periclitanti prospexisse, fatiusque duxisse, saluas habere fortunas

tunas suas, in tutoque aetatem degere, quam periculis pari cum aliis ciuibus contentione obeundis remp. saluam praestare. Cui cum saeua illa clades contingeret, cuius ego cladis mentionem haecenus faciam, quatenus rerum narrandarum ordo et natura necessitatem mihi imponet eam perstringendi, Philon hic, vna cum reliquis ciuibus a triginta tyrannis e ciuitate proscriptus, aliquantisper rure confedit. Cum autem illi a Phyla in Piraceum redissent, ciuesque nostri non attico solummodo ex agro, verum etiam ex omni circa regione finitima coissent, omnes et singuli quam possent operam ad succurrendum laboranti patriae conferentes; quid ibi Philon hic? contra quam alii omnes, conualatis, quae ei hic erant, alienam in ditionem se transtulit, Oropum habitatum concessit, ibi vestigal inquilinatus dependit, sub tutela patroni vixit. Malebat nempe apud illos inquilinum agere, quam apud vos ciuem pari vobiscum iure vtentem. Neque, quod constat ciuium nonnullos fecisse, animum partesque cum fortuna mutauit. Nonnulli nempe videntes Phylaeis illis conatus prospere succedere, a tyrannorum partibus ad horum transibant. Philon autem ne harum quidem secundarum rerum communionem appetiit. Rei bene prospereque iam peractae superuenire, quam ei, cum ageretur, interesse maluit; participare fructus laborum maluit, quam suo consilio suaue opera patriam ornare atque releuare. Non rediit in Piraceum, neque locus ullus est, in quo collocandi sui copiam vobis fecisset. Iam qui vos prodidit, quos videret prosperis rerum successibus florentes, quid ille fuisset ausurus, si vos secius, atque vellem, res gerentes vidisset? Priuatis quidem si qui constricti cladibus interesse periculis iis haud potuerunt, quibus resp. tum defuncta est, venia hi digni vtique sint. ecquis enim vltro, dedita opera infelix sit? Consulto autem
qui

qui commiserunt, vt a laboribus vestris abessent, hi venia sunt arcendi. Non enim a calamitatibus intercepti abfuerunt, sed mala fraude sua, temporibus vestris insidiati, Ratus quidam est vsuque vniuersi generis humani conflagilitus mos, inprimis aequus et humanus, vt, duobus eiusdem criminis reis factis, offendamur atque succenseamus ei maxime, qui, quo minus committeretur, cauere potuisset. Pauperibus autem, aut corpore inualidis parata est penes omnes venia, censentes, quicquid labantur, invitos eos labi. Philon ergo venia prorsus est indignus. Nam neque corpus ei ad laborum patientiam molle et flaccidum est, id quod ipsi cernitis, neque copiis rei familiaris destituitur, vt muneribus edendis parum sit idoneus; id quod ego mox planum atque testatum faciam. Qui ergo, ignauia torpens, et malignitate quadam animi dolosus, ibi loci, et in tantum prodesse patriae cessauit, quatenus prodesse poterat, quo quaeso poëto poterit is facere, quominus omnium vestrum odio et execratione obruatur? Verendum porro vobis non est, ne Philone reprobando ciuium reliquorum quenquam offendatis. Non enim alteros, sed ambos, [tam Piraeenses, quam vrbanos] ab eo proditos esse, palam est. Quapropter neque ab iis, qui in vrbe manserunt, eum amari consentaneum est, quibus laborantibus vt subueniret, in mentem ei non venit; neque rursus a Piraeensibus; quibuscum reditum in patriam armis quaerere nil curauit. Ipse testatur haec vera esse, tum Oropi versatus. Sin tamen adhuc superest tertium aliquod ciuium genus, si fiat aliquando, quod diu vetent, vt genus hoc rerum potiatur, cum illo tum genere ciuium rempublicam gerere atque senatui interesse postulato, hoc suum de ipsis meritum allegans, quod causam ipsorum amplexus esset. Quo itaque certi fitis, Philonem apud Oropum sub tutela patroni incoluisse

luisse, fortunasque ei satis amplas lautasque esse, et neque vrbanis eum, neque Piraeensibus praesto fuisse, audite hos, qui testimonio suo fidem a me dictis adstruent. *Testes.* Relinquitur ergo vt causetur, per interuentum valetudinis negatum quidem sibi fuisse, Piraeensibus succurrere, veruntamen de suo sponte sua contulisse, vnde paupertas plebis vestrae subleuaretur; aut municipalium quosdam instruxisse, quemadmodum ciuium vestrorum alii quoque haud pauci fecerunt, si qui per corporum infirmitatem ipsi militia fungi nequirent. Ego vero ei hoc quoque mendacium eripiam, quo vos eo circumuenire ne possit; quoniam mihi postmodum non licebit, eius arguendi causa huc ad vos progredi. Cita tu mihi Diotimum Acharnensem vna cum reliquis, qui delecti cum Diotimo fuerunt, vt municipales armis instruerent aere collato comparatis. *Testimonia Diotimi et collegarum.* Nihil itaque Philo reip. profuit. Verum non modo in mentem ei non venit, vt prodesse reipublicae vellet, in istiusmodi tempore, atque in ista rerum perturbatione, sed etiam commisit, vt e malis vestris rem augeret. Euectus enim Oropo, alias solus ipse, alias cum globo, quem ducebat, hominum improborum, qui clades vestras lautam sibi atque quaestuofam ducerent prouinciam, persultans agros vestros, si quos in ciues vestros incurreret, annis graues, in municipiis relictos, in re familiari perquam curta, qua carere ad vitam sustentandam nullo modo possent, per aetatem haud valentes vobis opitulari, cum animis vestri essent studiosissimi; hos igitur Philo fortunis spoliabat, maioris faciens mediocritatem fructus, quem ex eorum spoliis percipiebat, quam laudem innocentiae atque continentiae erga eos, qui nunc, quo minus in eo suas cuncti exsequantur iniurias, eadem ab ipsa causa impediuntur, ob quam tum quoque vobis succurrere, cum
vellent,

vellent, non poterant. Verum cauendum vobis est, vt eorum infirmitas eadem ne bis Philoni provincia fiat. Iam semel fortunis eos omnibus denudauit. Nunc iterum ex eorum damnis lucrum auferat, si fiat, quod vos minime committetis, vt vos Philonem ideo probetis, quod illi cuncti, a senio et valetudine constricti, hic adesse, et de hoste suo queri, eumque suo preme-re testimonio non possunt. Verum, etiamsi vel vnus modo illorum tum ab hoc Philone vexatorum in iudi-cio adsit; satis hoc magnum iudicate argumentum ve-ritatis, et hunc Philonem odio, quam fieri poterit, maximo infectamini, qui expilare sustinerit eos, qui-bus alii, miserti paupertatis, de suo largiri soliti sint. Cita tu mihi testes. *Testes.* Porro causam video nul-lam, cur vos oporteat hoc de Philone secius statuere, atque ipsi eius necessarii, quos consentaneum est eum optime nosse, statuerunt; erga quos ita se gessit im-manem atque belluinum, vt, etiamsi aliud nihil deli-quisset, vel sola haec eius immanitas vos eum repro-bare sit coactura. Omittam, quae mater adhuc super-stes de eo quæstæ est. At in exitu vitæ quæ egit, ea sunt eiusmodi, vt facile vobis sit illinc colligere, qualis erga matrem fuerit. Dubitans enim illa cada-uer suum filio credere, tres minas in funus suum ero-gandas Antiphani moribunda tradidit, cum quo nulla ipsi necessitudo erat. Norat ergo filium, cupiditate ca-ptum, contemta sanguinis arctissima necessitudine, ipsos extremos honores sibi esse denegaturum. Atqui, si mater adeo, quæquam matres ita natura factæ sunt, vt a liberis quas accipiunt iniurias, eas plerumque to-lerent, et rursus beneficiis cultæ nil admodum ma-gnum atque praeclarum se ferre putent, quia, quic-quid sit, beneuolentia id magis atque caritate, quam veritate rei censetur; quod si ergo mater hunc vel e cadauere suo compendium facturum suspicata est, quid

vos oportet de eo arbitrari? quem ei erga vos animum esse? Nam erga necessarios qui tam immanis, tam sordidus, tam turpis lucri auidus est, ecqui is erga alios erit? Vera autem ut vobis constet haec quoque esse, audire ex ipso Antiphane, eo, qui tres illas minas a moriente tulit, mortuaeque funus curauit. *Testis.* Ecquid igitur vos tandem spectantes hunc probabitis? vtrum, quod nil deliquerit? atqui patriam grauissime laesit. an, quod spes est fore ut olim aliquando resipiscat? Frugi homo prius esse studeto, praeclareque de patria meretor. tum demum candidatum se ordinis senatorii ferto, quum rebus testatum secerit, tantum a se decorum esse in patriam collatum, quantum constat ei vulnere ab isto inflictum esse. Consultius enim apud omnes habetur gratiam demereri potius, quam promereri. Graue mihi quidem indignumque videtur, si peccatorum iam commissorum poenas nullas det, beneficiorum autem, quae in vos olim aliquando se collaturum ait, iam nunc praesentia ei praemia tribuatis. Sed fortassean ideo Philonem probabitis, quo ciues vobis meliores virtutisque studentiores imposterum fiant, videntes, perinde omnes honoribus affici? Imo. vero periculum est, ne boni, videntes in petitione honorum pari se loco cum malis haberi, desinant honestati operam dare, quod existiment, qui malis honores conferre nil dubitent, eosdem bonorum quoque esse solere immemores. Est hoc quoque meditatione vestra dignum, iudices. Castellum si quod nauemue prodidisset quis, aut castra, cum parte ciuium; extremis eum poenis afficeretis. Hic autem vniuersae ciuitatis proditor factus, ea tamen fiducia eaque cum spe vestrum in conspectum prodit, ut constet eum immunitatis a poenis certum esse. Quid? quod proditionis adeo praemium sperat se ablatum, honorem ordinis senatorii! Atqui, libertatem

tem qui tam palam prodiderit, atque hic fecit, ei non de honore petendo, sed de seruitute certandum apud vos erit, et de proscriptione bonorum omnium, unde extremam ad paupertatem delabatur. Verum haec eum iactare audio: Nefas si esset, eiusmodi in tempore patriae deesse, legislatorem haud videri fuisse commissurum, ut ea de re legem nullam ferret, qui, quas alias res vetitas voluisset, de iis diserte cauisset legibus singularibus. Sperat nempe vos tam tardos fore, ut hoc, quod obuium est, minus intelligatis, ob sceleris magnitudinem a legislatore praeteritum id fuisse. Eccui enim aut oratori, aut iudici, venisset in mentem, ut suspicaretur, fore ciuium quemquam audaciae tam proiectae, ut tantum in se facinus admitteret? Huiusmodi enim si quid iis suboluisset suspicari, tam stulti et tam segnes profecto non fuissent, ut hoc de scelere cauere obliuiscerentur. Ordinis militaris de desertore, velut de magni sceleris reo, et eiusmodi quidem in bellis, ubi non salus patriae in periculo versatur, sed ipsa patria alios in periculum coniicit, leges cum ferrent, quibus ei seuerae poenae constituuntur; ferre de eo, qui patriam ipsam periclitantem deseruerit, insuper habituri fuisse videntur? Nequaquam. Tulissent enimvero, si vnquam futurum suspicati fuissent, ut existeret, qui tale auderet. Ecquis non vos, et meritos quidem, repreliendat, si, postquam inquilinorum eos, qui plebi subuicissent, tametsi nulla lege tenerentur id facere, honorassetis, et modis quidem hac ciuitate dignis, iam nolletis hunc Philonem punire, qui, quam debuerat tueri ciuitatem, eam, ciuis officii immemor, prodidit? punire, inquam, si non alia quapiam grauiore poena, saltim infamia, in qua iam haeret. Existimate vobiscum, qua tandem de causa bene de republica meritos honoretis, malos autem contemnatis atque abiiciatis; quod vtrumque a

maioribus ita est institutum, eorumque exemplis confirmatum, atque pro lege tuenda vobis traditum, non praeteritorum magis gratia, quam postulentorum, ut ciuium iniiceretur animis ardor eas artes discendi, easque copias rerum sibi comparandi, ea denique studia exercendi, quorum assidua meditatione tandem consequerentur hoc, ut boni fortesque viri, non fortuito nati, sed opera dedita facti haberentur; mali autem turpesque non modo non consulto, sed ne fortuito quidem essent, et a flagitiis sese quoquo modo abstinerent. Philonem porro cogitate non ea de se prodidisse, quae spem faciant, fore ut boni atque idonei senatoris partes impleat. Senatores honorem capeffentes iureiurando obstringuntur. Ecquod autem iusiurandum videatur ille sibi religioni ducturus violare, qui deos patrios prodidit? Id enim egit, et futurum fuisset, si omnes eundem, atque ille, animum habuissent, idemque essent exemplum secuti. Ecquod ille sit bonum atque reip. salutare capturus consilium, qui patriam ne seruare quidem atque a seruitute vindicare sustinuerit? quatenam ille reip. arcana silentii fide tecta et clausa seruet, qui ne publice quidem a legibus atque magistratibus indicta atque denunciata exsequenda sibi duxerit? Qui ne postremus quidem ad communionem laborum atque discriminum vestrorum accesserit, qui conueniat, eum in honoribus, iisque tantis, conferendis praehaberi iis ipsis, quorum laboribus a vestris ceruicibus depulsa est seruitus, et res tam praeclarae gestae? Dirum utique sit atque detestabile, qui tanti vos omnes non fecerit, eum a vobis tanti fieri, ut eum ordine vestro amplissimo dignum in censura morum declaretis. Sed video quosdam, quorum satis mirari non possum dementiam. Hi parati Philoni, cuius studiosi et aduocati sunt, succurrere, huc prodierunt eo cum proposito, ut amicum a vobis depre-

centur

centur, quem extorquere mihi precibus non potuerunt, neque me flectere vt ab accusatione desisterem. Hi vos rogabunt, vt amicū sibi condonetis; tum temporis autem, cum discrimina vobis impenderent atrocissima, et resp. ipsa sui praemium in medio iaceret raptori cuique obnoxia, neque iam de honorum petitione, sed ipsa de libertate ageretur, tum hi Philonem non rogarunt, vt vellet vobisque et vniuersae reip. succurrere, patriamque vt nollet eo cum senatu prodere, in quo sedendi ius et facultatem nunc ambit, quamquam titulus ei nullus est hunc honorem petendi, neque ius fructum aliis praeripiendi, quorum sudore partus est. Solus omnium non habebit quod aegre ferat, repulsam a vobis, senatores, aufferens. Non enim vos eum nunc aspernabimini, sed ipse suis semet manibus hoc honore tum spoliavit, cum sese dignum non iudicauit, pro eo senatu, cuius ad sortitionem nunc tam studiose venit, in acie vobiscum stans, dimicare. Satis haec mihi dicta arbitror esse, quamquam multa praeterii, confidens, vos, etiamsi haec praetermiserim, tamen sponte vestra sententiam aequam reique publicae salutarem esse laturos. Nam ad dignoscendum, quinam ad ordinem amplissimum admittendi sint, non aliunde vobis sunt, quam e conscientia vestra, documenta repetenda. Recordamini, quales vos erga reip. cum essetis, eum in ordinem cooptari meruistis. Huius quidem Philonis studia exempla sunt inciuilia, et ab omni popularis gubernationis forma abhorrentia.

ORATIO XXXII.

quae est accusatio Diogitonis de male gesta tutela nepotum.

Summa nisi res ageretur, iudices, et eiusmodi, vt in eius discrimine pupillorum horum, quorum causam dicendam recepi, siue salus, siue exitium libretur,

nunquam fuisset hos in conspectum vestrum prodire, contentionem cum necessariis rein esse ducens imprimis turpem atque abominabilem, praetereaue certus, ita vos rixositatem exosos esse, ut non cupidos solummodo rapacesque contemnatis, et in numero sceleratorum habeatis, sed illos adeo ipsos quoque vilipendatis et in hominibus nauci numeretis, si qui, a necessariis bonorum parte quadam fraudati, fraudem hanc intolerantius ferant. Verum hi pupilli magnis, o iudices, permagnis facultatibus, et cunctis adeo fortunis exuti sunt atque detrimentis irreparabilibus affecti, ab iis ipsis, a quibus par erat, non solummodo non proficisci, neque expectari eiusmodi iniuriam, sed etiam aliunde oblatam propulsari, id si fecissent, quod eorum personas decebat. Ad me receptum itaque cum habuissent hi, quorum soror penes me domi est, facere non potui quominus agendam eorum causam susceperem. Vxor enim mea, quae, ut modo dixi, horum soror est, Diogitonis huius, quem accuso e fratre neptis est. Conatus ego contentionem amica compositione dirimere, utraque cum parte multis cum egissem, et, ut ex aequo et bono inter se deciderent, hortatus essem, maioremque in modum contendissem, effeci tandem, ut ambae partes priuato amicorum arbitrio rem permittere haud recusarent. Magni enim referre autumabam, a me cauere, ut res ultra necessariorum atque familiarium conscientiam ne emanaret. Verumenimvero, quae Diogitonis fraude pupillis erepta esse, atque intercepta penes eum retineri, tam perspicuis convincebatur documentis, ut ipse nequiret infitiri, neque a se impetrare, neque nostris obtestationibus adduci potuit Diogiton, ut super iis in amicorum auctoritate esse vellet, sed conditionum aequitati viam iuris in foro petendi praetulit. maluitque nullum non genus actionum forensium experiri modo reus fieri, modo accusatoris perfo-

personam gerere, sed causas inanes et commentitias in forum deferentis, extrema quaeque adeo discrimina adire famaeque bonorumque amittendorum, quam ut, ius et fas praestando, huius accusationis inolestia litiumque cum nepotibus exercendarum nexibus expediretur. Quod si ergo planum vobis fecero, iudices, auum horum puerorum, Diogitonem, eorum tutelam flagitiosius atque crudelius gessisse, patrimoniumque ipsorum furiosiore cum cupiditate concerpisse, quam ullus alius unquam tutor pupilli cuiusquam hac in ciuitate fecit, tametsi cum pupillo nulla sanguinis necessitudine copulatus: rogo vos, iudices, ut tum, quatenus ius et fas sinet, his pueris subueniatis. Sin autem, quod recepi demonstraturum, id minus demonstrauero, nil intercedo. quominus vos illique credatis temere, quicquid volet, iactanti, et nos posthac in numero improborum habeatis. Sed, quo rem teneatis, a principio inde repetenda videtur. Vos mihi docere conanti aures praebere, iudices, propitias. Fratres erant Diodotus et Diogiton, iisdem sati parentibus, concordēs inter se. nam hereditatem ita cernebant, ut numis praesentibus vna cum supellestile et mundo ex aequo diuisis, fundos et reliqua bona immobilia communia possiderent. Tum Diodotus negotiationi animum adiecit, vnde facto splendido quaestu, cum creuisset opibus, a Diogitone persuasus, filiam eius domum ducit, quae Diogitoni tum erat vnica; ex eaque suscepit par liberorum, et filiam, quae mea est vxor. Aliquanto tempore post accidit, ut copiae nauales cum Thrasylo, grauis armaturae magistro, nescio quo essent ablegandae. Illi in militia scriptus inter alios Diodotus, stans in procinctu, vxorem, quae eadem ipsi e fratre neptis erat, arcessit, vnaque vxoris patrem, qui idem et socer Diodoti et frater germanus erat auusque liberorum a Diodoto ex hac vxore susceptorum; existimans propter tam arctas

tam multiplicesque necessitudines haud decere tutorem liberis alium, praeterquam Diogitonem, a se constitui. Diogitoni itaque una cum tabulis testamenti a se conscripti, in manus dedit Diodotus ejusque fidei commisit argenti quinque talenta. Obligationes quoque, seu syngraphas, ad valorem septem talentorum cum quadraginta minis, fœnore nautico creditorum, ei monstravit, nec non aliam syngrapham de mille drachmis in Cherrhoneso elocatis. Quo factò, ei praecepta reliquit haec, si quid humani sibi contingeret, ut hoc ex itinere domum redire haud liceret, ut tum Diogiton uxorem, cui visum esset, nuptui collocaret, addito in dotem talento, his de numis demendo. contributo insuper omni mundo muliebri et suppellectile domestica, quam teneret ea diaeta, in qua plerumque una esse cum uxore atque cubare consuevisset. Filia ubi nubilis facta nuptui daretur, ut ei tum in dotem talentum adderetur. Praeterea, quo vxor una cum liberis, absente se, haberent, unde alerentur, donec aut rediret ab illa expeditione, aut excessus sui fama haud dubia ad eos perferretur, in manus dedit vxori viginti minas in argento, et praeterea triginta stateras aureos Cyzicenos. Quibus ad hunc modum constitutis, domique relictis exemplis [seu copiis] illarum rerum a se sic constitutarum, exiit cum Thrasylo in castra, unde non rediit, Ephesi fato defunctus. Cuius rei certior factus Diogiton, excessum illum fratris filiam celavit, et syngraphas, quas Diodotus discedens penes uxorem sigillo suo reliquerat obsignatas, ab ea aufert, caussatus, illis opus sibi esse ad summas aeris redigendas fœnore nautico crediti, quod aes a debitoribus redigere non posset, nisi syngraphas iis suis redderet. Tandem aliquando, diu post mortem Diodoti vxori liberisque aperit, et sic facta ei sunt iusta. Primo inde anno vxor et liberi Diodoti in Piraeo com-
mora-

morabantur [in domo, quae Diodoti fuerat propria] Ibi enim ille copias rerum reliquerat omnium ad victum cultumque necessariarum. His autem deficientibus auus nepotes in urbem remittebat [conduclis in aedibus habitatum] eorumque matrem nuptui collocabat, in dotem addens quinquaginta minas, hoc est decem minis minus, quam prior maritus ipsi delegauerat. Octauo anno post liberorum natu maximus, puber factus, examine tolerato, ad usum iuris ciuilis tutelamque sui admissus est. quo facto Diogiton eum, cum altero fratre, ad se arcessitum huiusmodi oratione compellauit. Pater vester, ait, hinc proficiscens, viginti minas cum triginta stateribus penes me reliquit. Ego ergo vos adhuc quidem de meo magnis impendiis alui, donec mihi fuit vnde erogarem, pensi haud faciens, cuius de peculio insumeretur; nunc autem ipsemet ego egeo. tu ergo, quandoquidem, examine peracto, vir factus es, quaere tute tibi vnde necessaria imposterum habeas. His auditis illi perculsi atque fientes ad matrem pergebant ire, inde cum ipsa ad me, miserabilem in modum consternati, lamentantesque, quod nunc demum intelligerent se patrimonio prorsus enervatos, atque me obtestantes, ne se paterer inulto fortunis a patre relictis omnibus denudatos ad extremam paupertatem decidisse. indignamque passos contumeliam ab iis, quos omnium minime deceret tam detestabilia fraudis crudelitatisque in se exempla statuere; sed ipsis subuenirem, tam sororis suae causa, quae mea vxor est, quam ipsorummet. Finem haud inueniam, si luctus et lamentorum enarrare velim acerbiter, quibus tum domus mea resonabat. Denique mater puerorum me rogare supplex, ut patrem ipsius cum amicis domi meae colloquio committerem; quo posset, (ipsius verba refero) quamquam haud sueta inter viros verba facere, a magnitu-

dine cladium suarum victa, questus suos omnes nostrum in sinum effundere. Adibam ego tum ad Hegemonem, qui Diogitonis huius filiam [e secunda vxore susceptam] in matrimonio habet; nec non cum aliis amicis communibus agebam, poscens, vt Diogitonem adducerent, vt ad congressum descenderet, in quo status rerum discuteretur. Quod recusans initio Diogiton, tandem tamen ab amicis coactus est facere. Congressis itaque nobis, interrogabat Diogitonem filia, quoniam animo auderet liberos suos his tractare modis; quorum tu patruus, inquit, idemque auus es, cum frater sis eius viri, e quo ego, filia tua, pater, hos peperisti. Quod si hominum neminis te neque reuerentia, neque pudor tenebat, deorum certa te numen abstertere debebat. Ille [Diodotus] hinc cum classe discedens, quinque talenta tuae fidei commissa relinquebat; id quod ego iureiurando confirmare paratus sum, quocumque postulabis in sano, iurans per caput horumque liberorum meorum, quos vtrinque adstare mihi iuranti iubebo, et si quos adhuc alios hic vterus effundet; quamquam ego tam pudoris atque religionis omnia solita mulier non sum, neque tam pecuniarum cupidula, vt te, qui pater mihi es, denudare bonis tuis velim periurio, cuius et reatus hisce meis liberis omnem vitam necessario sit amaram atque calamitosam redditurus, et cuius conscientia me ipsam cruciatura sit ex hac vita discedentem. Praeter illa quinque talenta fidei eius commissa, arguebat eum adhuc alia septem cum quadraginta minis a debitoribus redigisse, vna cum soenore eorum nautico. et harum syngrapharum producebat autographa. Nam in permutatione habitationis cum e Colytto in domicilium Phaedri transmigraret habitatum, liberos suos (aiebat mea socrus) incidisse in pugillares [*eine Brieftasche*] temere abiectos, vel amissos, eosque ad se, matrem, retulisse.

tulisse. Praeterea demonstrabat eum centum minas a debitoribus redegitte creditas in hypothecam terrestrem, foenore solito, nec non viginti minas alias eadem conditione creditas, item suppellectilem magni pretii ex aedibus Diodoti abstulisse. Consueuisse quoque, Diodoto adhuc superstite, magnam vim frumenti quotannis e Cherrhoneso ad se aduehi, cuius neque rem, neque valorem, illo extincto, tulissent. Tantam tu tecum habens vim pecuniarum a marito meo relictarum, ausus tamen es affirmare, liberorum horumce meorum patrem ipsis non reliquisse, nisi viginti minas cum triginta stateribus; quam summam aeris cum maritus penes me reliquisset, ego, certior de ipsius excessu facta, tibi commisi? tunc hosce, qui e filia tua tibi nati nepotes sunt, ausus es domo eiicere, quam ipsis pater reliquerat, pannuciis obsitos, fordidatos, discalceatos, sine pedissequo, sine stragulis, sine veste, sine suppellectile; quorum omnium pater ipsis lectissimam atque lautissimam copiam reliquerat? Iam liberos tuos enoverca mea natos nutris et educas in affluentia rerum omnium, beatos. neque inuideo. recte facis, ut faciens. laudo factum et congratulor. at mea facinorosa laedisque, quos inhonoros e domo sua eiicisti, quantum in te est, pauperrimos reddere laboras e tu cupletibus, qui sunt natura et iure. Et talium tam turpium tibi facinorum conscius, tamen neque deos reformidas, neque tacitam oculorum meorum reprehensionem metuis? tam es impudens! quae, cum filia tua sim, te noui tot et tam foedis criminibus obnoxium; neque fratris meministi, sed nobis omnibus praefers bonorum per nefas partorum possessionem! Huiusmodi conuitio aliisque multis similibus probris, quae tacita praetereo, mulier in patrem inuehebatur, quibus nos, qui aderamus, omnes mirifico et incredibili sensu cum indignationis, tum commiserationis atque

que aegritudinis metusque commouebamur. Modo enim in pueros intuentes nos subibat recordatio, quam splendidis e fortunis superioribus, quam miserabilem ad egestatem decidissent, et cuius scelere, modo occurrebat, quam indignum tutorem pater liberis reliquisset, indignum spe ipsius, et nomine fratris, ipsoque tutoris nomine. modo metus de sorte nostra liberorumque nostrorum atque miseratio subibat, quorumnam in dentes ungulasque luporum rapacium fortunae nostrae et liberorum patrimonia essent aliquando fataliter deuentura, nobis e rebus humanis exemptis, hoc tam aperto et memorabili documento certiores nos reddente, spectatae fidei amicum, cui te tuaque tuto committas, repperitu esse perquam difficilem Denique, iudices, tanta nostris animos, quotquot congressui intereramus, obruebat procella consternationis, ut hifcere non possemus, sed taciti discederemus, lacrymis ora manantes, haud minus, quam illi ipsi, qui hac calamitate icti conciderant. — Quare sobria mente, iudices, rogo vos, ut rem, quam agitis, ponderetis, quid his pupillis, quid toti ciuitati, quid huius denique personae vestrae dignitati debeatis. Iniurias hi adolescentes acceperunt vestra commiseratione dignas. Et interest salutis publicae, vestramque personam decet, qui iudices estis, ut seueritate vestrae sententiae ad omnes declaretis, Diogitonem vobis odio et execratione bonorum omnium dignum videri. Nam eiusmodi homines pacem publicam turbant, omnia suspicionibus et terroribus implentes. Totum genus humanum hic Diogiton suspicionibus expauesecit, et inter se alios ab aliis abalienauit, ut neque adhuc vegeti, neque animam extremam agitant, sciant cui confidant, neque maiorem fiduciam in proximis sanguineis ponere possint, quam in inimicis infestissimis. Videte modo quibus modis sese torferit ut laqueos conui-

conuictionis effugeret. Initio; prorsus infitiabatur illas summas aeris tulisse, tum, obrutus vi veritatis, cum infitari diutius nequiret, tandem, o immanitatem cupiditatis et impudentiae ad rapiendum atque mentendum proiectae, aiebat, intra octennium in alimenta duorum marium vnusque puellae impendisse octo talenta cum decem minis, et quia nullo modo tam enormis summae rationem conficere poterat vtcunque probabilem atque tolerabilem, eo excedebat furoris, vt in alimenta quotidiana horum trium liberorum quinos obolos imputaret. In calceos, et in fullonem atque tonsorem, non edidit impendia, neque menstruatim, neque annatim, sed vniuersum octennii ambitum vno vocabulo complexus, in istiusmodi minutias illo toto tempore ait insumsisse plusquam talentum argenti. In monumentum horum patri conditum ne quinque quidem atque viginti minas impendit. Vt tamen gloriam magnificentiae atque liberalitatis auferret sine sumtu suo, quinquaginta minas ait in illud monumentum erogasse. quarum partem alteram dimidiam pupillis imputauit, alteram se contulisse iactat, sordidus idemque vanus. Licetne, iudices, ad minutias descendere? Quidni liceat? et loco huic conuenit, quo odium hominis, sordesque atque cupiditas, quanta sit, hoc liquidius perspiciatis. Agnum in Dionysia pro pupillis emtum, sedecim drachmis aestimauit in ratione exhibita, quarum item partem dimidiam pueris imputauit, alteram sibi. Rem enim uero indignam, de qua nos inprimis ira exarsimus. Credite mihi, iudices, enormibus circumuenti fraudibus solent leuiculis illis et paene ridendis furticulis non minus commoueri, quam furtis illis grandioribus. Nimis enim aperiunt atque denudant hae minutae fraudes cupidorum flagitiositatem. Reliquos in dies festos et sacra vniuerso
compu-

computabat in hos impensas quadraginta minas et plus etiam. Brevis ut sim, alias quamplurimas eiusmodi nugae rationi suae affuerat, quo enormem illam summam aeris confarcinaret, quod in hos ait infumisse, reapse autem furatus est; quasi a patre liberorum tutor esset constitutus, quo pupillis pro numis et fundis literas in charta exaratas, ipsosque ex opulentis mendicos redderet. et quo puberes facti, litium satis et super haberent, super patrimonio cum tutore, qui idem avus quoque patruusque esset, exercendarum, quibus per omnem vitam districti obliuiscerentur, inimicorum, si quos pater ipsis inimicos velut hereditate reliquisset, similitates in iure persequi. Atqui iustus erga pupillos esse si voluisset, poterat alterutro modo et sibi multarum molestiarum otium facere, et pupillorum augere patrimonium. Geminum enim modum gerendae tutelae praescribunt leges tutoribus, siue valent opibus tutores, siue minus. Poterat uniuersam substantiam pupillorum alicui redemptori mercede annua elocare, aut praedium emere, illisque e vectigalibus, siue praedii, siue locationis, pupillos alere, excessuque numorum sortem augere. Sic sine ulla ipsius molestia, facti essent pupilli tam diuites, ut de diuitiis cum ditissimis quibusque Atheniensium contendere potuissent. Iam vero ita se gessit Diogiton, ut necesse sit suspicari, nunquam ei in mentem venisse de tempore olim aliquando venturo, quo rationem gestae tutelae reddere, pupillisque de substantia satisfacere deberet, sed potius eum sperasse, fore ut saluam ipse teneret hanc praedam, interuenturo nemine, qui dentibus ipsius eam rursus eriperet. Existimabat nempe, non pupillos hos, fratris filiaeque liberos, ab ipsorum patre heredes patrimonii scriptos fuisse, sed suam cupiditatem atque insatiabilem scelerositatem. Nondum omnia dixi,

dixi, iudices. Superest adhuc cumulus improbitatis. Arrigite aures. Vna cum Alexide, Aristodici fratre, triremem ducebat cum potestate trierarchi. Functionis huius ut emolumenta perciperet, sumtum exfors, videte quam callide rem iustruxerit. Alexidi, trierarchatus collegae, minas ait duodequingaginta mutuo credidisse. Huius aeris partem dimidiam pupillis, ceu ex eorum patrimonio infusam, in ratione tutelae gestae retulit, quasi eorum loco atque nomine trierarchatum gessisset, cum ius nostrum civile non modo pupillos ab omni contributione eximat, sed etiam adolescenti primi anni ab ineunte virili aetate contributiones remittat. Hic Diogiton autem, quos sumtus totos ipse solus de suo debebat in trierarchatum infumere, quem suo, non pupillorum nomine gerebat, tametsi auus esset, tametsi leges vetarent, tamen a filiae liberis illorum sumtum partem dimidiam exigit. O immanitatem cupiditatis! quamquam paulo post audietis eum ne intra cupiditatem quidem substitisse, sed ei mendacium quoque atque vanitatem adiunxisse. Verum de hoc statim pluribus dicam. Nunc aliud quoddam simile eius facinus intericiam. Mittebat aliquando nauem onerariam in mare Adriaticum, mercibus oneratam ad valorem duum talentum. Hac nauem e portu soluente denuntiabat pupillorum matri, navigationis discrimen esse pupillorum, non suum; merces ipsorum periculo fortuitis maris committi. Nauis haec illinc reuertebatur salua, lucri alterum tantum referens. Quae tum Diogiton? Nauem aiebat suo periculo isse. sic lucrum totum suum esse. Atqui si damna quidem accepta pupillis solis imputabis, quaestus autem soli tibi arrogabis, et in ratione gestae tutelae sine haesitatione scribes impendia, ceu facta, quae nulla facta sunt, citissime, facillimo negotio ditescēs

ex

ex alieno. Sed longum sit, iudices, taediūque plenum iniustitiae fraudisque genera omnia persequi, quibus Diogiton vsus pupillos funditus expilauit. Quare haec haecenus dicta putate sufficere pro specimine rationis eius, quam Diogiton gestae a se tutelae, quamquam multum et rogatus, et cunctatus, vix et aegre tandem exhibuit. Ego itaque rationem hanc nactus invito et reluctanti extortam, assumtis testibus, vado ad Aristodicum, nam Alexis ipse, frater eius, interea fato concesserat. Hunc Aristodicum vt in foro conueni, percontor, haberetne in potestate sua rationem trierarchatus eius, quem frater ipsius, Alexis, olim cum Diogitone communem gessisset. Aiebat Aristodicus habere. Imus itaque domum eius, inspicimus syngrapham, inuenimus ibi sic scriptum; Diogitonem Alexidi in sumtum trierarchatus credidisse in mutuo viginti quatuor minas. Atqui Diogiton in ratione gestae tutelae in trierarchatum a se in sumtas scripsit esse quadraginta et octo minas, quarum partem dimidiam pupillis imputauit, quasi hi conferre debuissent, partem alteram ait de suo contulisse. In quo mentitus est, id quod ex hac syngrapha constitit. Ne teruncium quidem in istum trierarchatum de suo impendit, quem suo nomine gessit, et in quem de suo impendere debebat, sed totum illum sumtum quatuor et viginti minarum, qui in partem ipsius veniebat, de peculio pupillorum furatus est. Quod si in re, in qua vt testimonium contra se sua manu exaratum superesset, commiserat, vnde fraus et furor eius facillime detegi et argui poterat; nam aut furoris aut impudentiae excessus est, mala fraude iis in rebus vti, vbi aliorum conscientia interuenit; quae eum et quanta iis in rebus ausum existimatis, quae solus sine arbitro tractauit! Ascendite, qui horum mihi testes eritis. *Testes.* Audistis, iudices,

ces, hos testes. Procedam nunc vltcrius. Tandem itaque post multas tergiuersationes, eo redegì Diogitonem, vt fateretur de horum pupillorum patrimonio penes se septem talenta cum quadraginta minis esse. Ex his calculum ducam, excludens omne genus reddituum, quos consentaneum est ex ista summa intra octennium redisse; sed, quaecunque in pupillos impenfa sunt, ipsa de sorte deducens. Imputabo duobus maribus atque puellae, cum paedagogo atque ancilla, sumtus annui tantum, quantum a nullo vnquam neque patre in liberos, neque tutore in pupillos, Athenis impensum esse certus sum, denas minas. Sic in dies singulos paulo minus quam ternae drachmae veniunt. Hae denae minae conficiunt octennio octies mille drachmas, seu talentum vnum et viginti minas. Quod si ergo de septem talentis et quadraginta minis, quas Diogiton fatetur a se administratas esse, talentum vnum et viginti minae deducantur, paret relinqui talenta sex cum viginti minis. Neque enim docere poterit Diogiton, illa, quae remanserunt, sex talenta cum viginti minis, vilo modo sibi perisse. nam neque latrones eripuerunt, neque multa pecuniaria ipsi irrogata absumsit, neque creditoribus reddidit. —

Paginae interiori margini appositae paginas et versus texti graeci ex editione nostra indicant.

F I N I S

interpretationis Reiskianae orationum Lyfiacarum.

LIBELLVS VARIANTIVM
IN LYSIA LECTIONVM.
PRAEFATIO.

Libelli huius fundus est aridum illud et sterile genus annotationum Taylora ad Lysiam, quod praeter varietatem lectionum e codicibus mstis, praesertim Coisliniano, congestam, nihil tenet, unde aut orationis, Lysiacae obscuriores sententiae illuminentur, aut mendae locorum vitiosorum corrigantur. Quas lectiones tametsi tam contemno, ut mentione indignas habuissem, si mei res fuisset arbitrii, veritus tamen scophantarum malignitatem, qui, videntes editionem meam non omnia tenere, quae Londinensem, statim erant defectum nescio quam foedum et detestabilem criminaturi, eoque meam editionem in invidiam et contemptum adducturi; conieci totam hanc farraginem in hunc libellum variantium in Lysia lectionum; in quo exhibeo, praeter lectiones a Taylora suppeditatas, alias a me collectas. ex Augustano, solam tenente funebrem orationem, e Parisino, in quo sola legitur oratio in Philonem, excerptas e Veneto, quem etiam Bessarioneum appello, e schedis Brulartianis, et denique e Vindobonensi; e quo tametsi vix quartam partem retulerim lectionum, a Storrio meo ad me missarum, vereor tamen ne vel sic quoque sint futuri, qui sedulitatem hanc meam reprehendant, existimantes, illinc nimis etiam multa, et premenda silentio, relata esse. Immiscui varietati huic lectionum aut nouas quasdam meas coniecturas, aut olim scriptorum retractatio-

Stationes. Quae ut lectores probent, maiorem in modum eos rogo. Scripsi Lipsiae d. 7. Sept. 1772.

1. 1. titulus orationis primae in V. C. sic concipitur *κατὰ Ερατοσθένος μοιχείας*. Brulart.

4. 1. *εἴητε* schadae quoque dant Brul.

5. 3. *τὰ* deest Vindob.

4. *ἡγοῖσθε* in optatuo Vindob. quoque dat.

8. 6. *ἅπαντα* deest Vindob. *ἅπαντα δυνήθω* dat Coisl. transpositis vocabulis.

7. *ὧ ἄνδρες*] *ὧ Ἀθηναῖοι* Vindob.

9. 1. *θέλη* Coisl. Vindob.

11. 3. *γὰρ* quod Taylor primus addidit e Coisl. nam ante vulgatae non habent, est etiam in Vindob.

13. 3. *κίνδυνεῦν* Coisl. Vindob.

6. *καθεύδουσαι* iidem.

vlt. *ἡλίδιον* Coisl.

14. 10. *δὴ* deest Vindob.

13. *εἶλας* in secunda persona, videtur etiam in Vindob. esse, quia Storrius meus h. l. nihil inde annotavit, qui codicem illum ad editionem Marpurgensem exegit, in qua sic legitur.

15. 3. *ἐνάψασθαι* Coisl. Vindob.

vlt. *ἐψιμιθιῶσθαι* Vindob. et sic idem p. 21. 1. quoque.

16. 4. *χρόνου μεταξὺ*] interponit Vindob. *δὲ*, quod si cum *τε* mutetur, ferri queat.

6. *ὑποπεμφθεῖσα* Vindob.

17. 1. *Ευφίλητε*] V. C. *ὧ φίλτατε*. Brulart.

2. *πρὸς σε*] sic emendarunt Stephanus et Scaliger e coniectura, quam confirmat Vindob. libri vulgati dant *πρὸς σοῦ*.

— *ὁ γὰρ*] *οὐ γὰρ* V. C. Brulart.

vlt. *τὴν σὴν*] haec duo vocabula, quae vulgatis defunt, sunt in Coisl. Vindob. Brulart.

1. 2. οἶθευ] sic Aldina et Vindob. οἶκοθεν Stephanus.

21. 1. τε.] δὲ Vindob.

22. 5. ἔξει] ἐπὶ simplex dat Vindob.

25. 1. πεύσεται] sic Vindob dat, reliqui πεύσηται.

26. 2. σώσατος] sic Coisl. Vindob. et editio Taylori. reliqui dant σώσατος.

27. 8. ὡς] sic Coisl. Vind. Brul. vulgati εἰς.

vlt. ἐκ τῆ ἐγγυτάτης] αὐτὸ δ' ἐγγύτατα. Vind.

28. 3. πρῶτοι] Sic dedi e Coisl. vulgati πρῶτον.

4. ἰδομεν Ald.

11. ἐκ ἀποκτενῶ ἐγώ σε Coisl.

29. 2. ὥσπερ Coisl.

ibid. καὶ οἱ νόμοι] Vindobonensi deest καὶ. Verum rursus in eo et in Brul. est articulus οἱ, quo carent vulgati.

pen. γὰρ deest Vindob.

Ibid. πληγεῖς] sic Vindob. ποδηγεῖς Coisl. ποδηγῆς vulgati.

30. 2. ἐδύνατο Coisl. Vindob.

Ibid. ἔτε ἐδὲν ἄλλο ἔχων Vindob.

3. ὦ] ὡς Coisl.

4. τὰ deest Vindob. Brul.

31. 11. μαρτυρίαι] μαρτυρεῖς Coisl. plane deest Vindobonensi. Verum ab hoc codice huiusmodi titulos plerisque in locis abesse, sufficito semel hic admonuisse. nam vbique locorum vbi vsu veniat, id admonere, nae stultum fit, perinde supervacaneum, atque molestum.

34. vlt. διπλῆν] meliorem hanc lectionem, a Tayloro primo restitutam, confirmant Vindob. et Brul.

38. 3. πραττομένους] simplex vitiose dat Vindob. et mox idem cum Coisl. βίαν.

vlt. ὁπότερον Vindob.

40. 5. οἶμαι] οἶδα Vindob.

42. 5. ἐμὲ] μὲν Coisl.

9. εἰσελθόντος Vindob.

pen. ὅτι] ὡς Coisl.

43. 2. post ἐξ ἀγρῶ videtur excidisse ἰόντι vel ἐπανιόντι. v. p. 26, 3.

3. ἐπειδὴ] sic primus edidit Taylor pro vitioso vulgatarum ἐπεὶ δὲ. melioris lectionis autores sunt praeter Coisl. Vindob. et Brul.

5. ὅτι vt superuacaneum vncis inclusi.

Ibid. εἰ deest Vindob.

7. μοι addidi e Coisl. quod vulgatis deest. eius loco dat Vindob. με. nescio an ὡς με voluerit dare. quae lectio erit haud contemnenda.

44. pen. καταλήψομαι] sic primus edidit Taylor ex auctoritate Coisl. ad quam accedit Vindob. quae. vulgati dant καταλείψομαι.

45. 7. ἐποιητάμην Vindob.

11. ἔτω idem.

13. πώποτε γεγένηται] inuertit Vindob.

46. 3. αὐτὸν abest ab eodem.

Ibid. ταῦτα] si caedem peregissem.

4. μὲν] abesse mallet, aut certe cum με mutari. Sperabam me pro patrata illa caede mercedem accepturum. offudit haec praua lectio menti meae nonnihil caliginis, cum annotationes 8. et 9. a. conscriberem, vt verum tum temporis minus perspicerem. quapropter illas ambas annotationes in spongiam incumbere velim.

ult. τοσῶτο Coisl. τοσῶτω Bessar.

47. 3. ἐν deest Vindob.

Ibid. τὶ ἂν ἔν] addidi ἂν, quo vulgatae carent, e Coisl. et Vindob.

8. ἔν deest Vindob.

48. 5. ἄδαιαν] sic emendauit H. Stephanus Aldi-

nae vitium ἐνδειαν. nam in superioribus quoque sic dixisse Lysiam.

50. 1. haec oratio secunda abest a Vindobonensi. quo fit vt illo e codice varietatis ad hanc orationem proferre possim nihil. Contra est in Augustano illo, quem Demosthenicorum appellare soleo quartum. In hoc Augustano facta est ingens illa lacuna, quae conspicitur in Aldina, et quam H. Stephanus primus expleuit.

5. τοῖς πᾶσι] deest articulus vtrique Coisl. et Aug. Conturbauerant hic et paulo post ad p. 51. Taylor, aut eius operae.

51. 1. περὶ τῶν Cantabrig.

53. 1. ἐξείναι dederat Taylor e codicibus, vt ait, vniuersis, hoc est Iohanneo - Cantabrigensi, Muretano et Coisl. primo, ad quos accedit Aug. quoque. vulgati dant ἐξῆν.

54. 1. πανταχῇ Ioann - Cantabr. Coisl. secundus et Aug.

4. μνήμη Scaliger.

55. 1. γνώμῃς] sic Ald. Ioann. et Coisl. primus. μνήμῃς dederat Taylor, cuius editionem cum Augustano codice conferens, nihil inde varietatis enotaui.

3. τοῖς τῶν τεθνεώτων] sic Muretanus, Ioanneo - Cantabr. et editio Hanouientis Iodoci Heidenii, reliqui carent articulo τῶν.

Ibid. ἐργοῖς] Aldina sola dat λόγοις.

vlt. μὲν primum deest Ioanneo, Coisl. primo et Aug.

56. 2. μὲν] sic dant Ioanneo - Cantabr. Coisl. vterque et Muretanus. δὲ dant editi omnes, et videtur id quoque in Aug. fuisse.

vlt. ἀπέλιπον in aoristo secundo, Coisl. vterque.

57. 1. δὲ vt superuacaneum et amputandum vncis inclusi.

58. 3. τοῖς προτέροις Ioann. Cantabr. et Aug.
 59. 5. τῶν deest Coisl. primo.
 vlt. ὃ deest Angustano.
 60. 1. μαινομένων] μὴ γενομένων Ioanneo - Can-
 tabr. Aug. et margo Stephanicae cum γε.
 63. 4. δὲ σφίσιν] interponit Coisl. primus καὶ.
 64. 4. ἐπὶ] ἐν Coisl. secundus, Ioann., Muret.
 et Aug.
 vlt. τῆς abest a Coisl. primo.
 65. 2. ἀσεβείας dederat Taylor ex auctoritate
 codicum Mureti et Coisl. vtriusque. ad quos accedit.
 Aug. quoque. vulgati dant εὐσεβείας.
 66. 2. μὲν deest Aug.
 3. ἔφυγον (in aor. 2.) Cantabr. et Aug.
 69. 2. ἐπὶ τῶν βωμῶν Ioann. Coisl. vterque et
 Aug.
 70. 2. ἡρακλέως Coisl. I.
 72. vlt. ἔσχον Aug.
 73. 2. δ'] sic Muret. Ioann. Cantabr. Coislin. sec.
 editiones τ' exhibent.
 6. ὑπὲρ αὐτῆ Cantabr. et Aug.
 74. 2. μετ' Εὐρυσθέως] ita codex Barocc. sed a
 manu secunda, olim fuit π forte παρὰ Εὐρυ-
 σθέως vel περὶ Εὐρυσθέα. deficit enim codex iniuria
 τῆ δεινῆ. TAYLOR. παρ' Εὐρυσθέως est in Aug.
 Ibid. ἀκόντων Ioann. Cantabr. et Coislin. secun-
 dus. sed inficete. idem reperit quoque Philolphus.
 TAYLOR.
 75. 2. ἡρακλῆς, quo carent vulgati, addidi ex
 Ioann. Cantabr. Barocc. Coisl. secundo et Aug.
 76. 3. ἀγαθῶν πικρῶν] inuertit Barocc.
 6. καὶ primum abest ab Aug.
 Ibid. ἐχθρὸν] αἰσχρὸν Cantabr. Aug.
 8. διὰ deest Aug.
 11. χρωμένους Barocc. a manu prima.

76. vlt. καὶ ἐτέρους] interponunt τὰς Ioann. et Barocc.

Ibid. ἐκβαλόντες] geminant λ Coisl. vterque et Aldina.

77. pen. ἐπολιτεύσαντο Barocc. a manu prima et Aug.

78. 3. ὀρίσασθαι dedi ex Ioann. Barocc. Aug. ad quos accedit Cantabr. in quo est ὀρίσασθε. vulgati dant ὀρίσαι.

pen. βασιλευομένους et διδασκομένους (in accus.) dedi ex Aug. Barocc. et Coisl. vtroque. vulgati dant datiuos.

82. 3. δελώσασθαι (in aor. i.) Barocc. et Aug.

4. ἡγησάμενοι deest Aug. sic locum continuanti στρατὸν εἰς τήνδε τὴν πόλιν.

pen. ἄλλων deest Barocc. πολλῶν dant Coisl. vterque et Ald.

vlt. νομίζοντες Barocc. et Aug.

83. vlt. In Aldina sic est τοιαύτης δόξης ἐπ' ἄλλην cum lacunula relicta.

Ibid. παρεστήκει dat editio Taylori, ad quod cum ex Aug. nihil annotarim, videtur, idem ibi quoque fuisse.

84. 1. ἴασιν Coisl. secundus et Aug.

2. post πολεμήσῃσι rursus est lacuna in Aldina.

pen. διαθέσθαι Barocc. pro varia lectione.

Ibid. τοιαῦτα codd. Stephani, Barocc. Coisl. sec. et Aug.

vlt. οἱ δ' ἡμέτεροι] ἀλλ' ἡμέτεροι et ἀλλ' οἱ ἡμέτεροι, nonnulli codices, inter quos Aldini. TAYLOR.

Ibid. εἰδότες] ἰδόντες Ioann. Barocc. a prima manu, item Aug. Ad h. l. olim a me prodita si cui minus placebunt, poterit is vulgatam ad hunc modum tueri. εἰ λογισμῷ εἰδότες] subaudi μόνον, ἀλλὰ καὶ πείρα τῇ σφῶν αὐτῶν. non e ratiocinatione solummodo tenen-
tes

tes molestias et mala bellorum, sed ipsi suis quoque docti periculis.

86. 2. ἐνέμεναν Coisl. vterque, Cantabr. et Aldin.

4. χάριν εἰδέναι] inuertit Barocc. necnon versu proximo πάντες γνόντες.

87. 4. μετὰ συμμαχῶν] interponit Coisl. sec. τῶν.

5. ἄλλων] ἄκρων Ioann.

6. νικήσαντας (in accus.) Coisl. sec.

vlt. ὃ addidit Taylor quod reliquis vulgatis deest.

90. 1. δὲ abest a Ioann. ἔτω δὲ ταχέως dat Mur.

3. τε addidi e Cantabr. et Barocc. quod vulgatis deest. ἐνθάδε omittit Ioann.

4. καὶ τὴν νίκην τῶν προγόνων Coisl. sec.

5. ὑπὲρ] περὶ Cantabr. pro varia lectione.

pen. παλαιῶν τῶν ἔργων codices vniuersi Taylori, item Aug. vnde effeci πάλα τῶν ἔργων pro vulgati παλαιῶν ἔργων.

91. 2. μετὰ ταῦτα δὲ Coisl. sec.

vlt. διακοσίαις μὲν καὶ χιλίαις ναυσὶν ἀφίκετο idem.

92. 3. ἔργον εἶη] transponit idem.

4. τὸ] ὃ idem. quod Tayloro magis atticum videtur.

94. 3. ἄθον Aug.

Ibid. ὑφισταμένῃς ἑδνός] interponunt δὲ Barocc. Coisl. sec. Aug.

Ibid. ἀλλὰ deest Aug.

6. ἐφθαρμένοι simplex Coisl. primus cum Ald.

7. αὐτοῖς Cantabr. Barocc. Aug.

95. 2. ἑδὲ] sic vulgati. ὃ Barocc. Coisl. vterque et Aug.

4. κινδυνεύειν (in praesente) Aug.

96. 1. πυθόμενοι] παθόμενοι Coisl. I. παθόμενοι μὲν τῇ γεγεννημένῃ τῶν λακεδαιμονίων συμφορᾷ Coisl. lin. sec.

3. γῆς Ald. et vterque Coisl.

vlt. αλώσσονται est in aliis omnibus vulgatis, praeterquam in Taylora, qui αλώσεται (in singul.) edidit.

Ibid. αμύνεσθαι (in praef.) Coisl. sec.

97. 2. ἐκλιπεῖν] sic dedit Taylor. ἐκκλίνεν dederat Aldus, καταλιπεῖν H. Steph. item Aug.

10. ὁ τις ἰδὼν ἐκ αὐτῆς ἐφοβήθη Barocc. Ioann. Cantabr. Aug.

99. 1. προϊόντος Coisl. primus.

100. 4. ὠλοφύροντο (in imperfecto) Coisl. sec.

102. 1. παρακελευσασμένων ἀμφοτέρων Aug.

4. ναυαγείων Coisl. primus.

6. ἡττάσθαι Aldina.

103. 4. τε] δ' Ald. Coisl. pr. et Barocc.

Ibid. ἔσσεσθαι κακῶν] inuertit Barocc.

6. τις secundum abest ab Aug.

7. αὐτῶν Coisl. sec. et Cantabr.

vlt. ἐμβάντες Barocc. Coisl. sec. Aug. ἐκβάντες Coisl. pr.

104. 1. τῷ secundum abest ab Aug.

2. καὶ quod vulgati omnes carent, addidi e Baroc.

105. 5. εἰπεῖν καὶ] pro his duobus vocabulis vñum δὲ dat Bar.

6. ἀπάντων abest ab Aldina et ambobus Coisl. τῶν ἄλλων ἀπάντων βαρβαίων dat codex H. Steph.

9. ἀναμφισβητήτως] sic vulgatae. Barocc. videtur legisse ἀναμφισβήτητα. quod strenue commendo, TAYLOR.

106. 2. παρέχοντες Barocc. Aug. παρέχονται Cant. Coisl. sec.

4. καὶ quod vulgatis deest, ex Aug. et Barocc. addidi.

106. 5.

106. 5. simplex *τεχιζόντων* dant Ald. et Coislin. prim.

107. 1. *τέτοις* Aug.

3. *τῷ*] *τὴν* Barocc. Aug. sed plane deest Coislin. secundo.

7. *συμμάχων*] *βαρβαίων* codex Stephani, Aug. et Barocc. sed in hoc vulgata est adscripta pro varia lectione.

14. *βεβαίαν* Coisl. pr.

17. *καὶ ναυμαχῶντες* defunt Barocc et Coisl. sec. non recte, vt iudicat Taylor.

18. *πρὸς τὰς βαρβαίους*] articulum, quo vulgatae carent, addidi e Barocc.

pen. *ὑτέρῳ*] ita malim, quam *ἐτέρῳ* codicis Barocc. cuius margo lectionem antiquam seruat. TAYL.

109. 1. *τε* abest ab Aug.

110. 2. *μεταπέμψασθαι*] *μέμψασθαι* Barocc. *καταμέμψ.* pro varia lectione, vtrumque praeter rem. TAYLOR.

7. *αὐτὴν* Ioann. Cantabr. Barocc.

113. 1. vocabula *χρόνος* et *λόγος* transponunt Aldina et ambo Coislin.

3. *πλείστων*] *πλεόνων* Aug.

antep. *ἀποδείξαντες* codices Stephani, Cantabr. Barocc. a manu prima, et Aug.

115. 2. *γενέσθαι* Cantabr. et Aug.

3. *ἀπολυμένων* vulgati plerique. *ἀπολομένων* primus dedit Taylor e Coisl. et Barocc.

4. *εἴτε ἡγεμόνος*] interponunt Barocc. et Aug. *τῷ*.

6. *δυσυχῶσι* Aug.

7. *ἐδήλωσαν*] sic primus edidit Taylor e Ioanneo, reliqui vulgati dant *ἐδήλωσεν*, (in singul.)

116. 4. *ἐγκαθισῶσιν* dedi. *ἐγκαθισῶσιν* dant reliqui vulgati. *ἐγκαθισῶσιν* Aug.

vlt. *κείρεσθαι* (in prae.) Barocc. a pr. manu et Aug.

117. 4.

117. 4. τοσῶτων Aldina.

118. 1. ὀλοφύρεσθαι (in praef.) Aug.

2. loco primi καὶ dant Barocc. et Aug. ἦν.

8. τὴν παλαιὰν ἀρετὴν τῶν προγόνων Barocc. Ald.

11. ἔχ] ὡς ἔχ Cantabr. Barocc. Aug.

119. 2. κινδυνεύοντες codd. Stephani et Aug.

6. λακεδαιμονίης Coisl. sec. et Barocc. a manu secunda.

Ibid. καὶ secundum addidi ex Ioanneo Cantabr. Barocc. et Aug.

120. 2. μετέδωκαν codd. Steph. et Coisl. sec.

4. ἀπελογίσαντο (per iota) vulgati. ἀπελογήσαντο Coisl. sec. Barocc. Aug.

vlt. ἐγένοντο Coisl. sec.

122. 1. καινοὶ] sic dudum ante me Taylor quoque Lectionum Lyfiacarum cap. 4. p. 246. editionis meae, emendauerat; quod me antequam iste locus Lect. Lyf. imprimeretur, fugerat.

123. 3. περὶ vulgati, ὑπὲρ Aug. et scripti Taylori omnes, praeter Coisl. pr.

124. pen. τῇ μὲν γὰρ πατρίδι] sic vulgati, verum inutile illud γὰρ deleuit Stephanus ex coniectura, nactus Barocc. consentientem. TAYLOR.

Ibid. ὥτε] ἔτως Barocc. pro varia lectione.

125. 1. αὐτοῖς Ioann. Cantabr. Barocc.

126. pen. πῶς] περὶ Ald. Coisl. pr.

127. 8. μόναι vulgati, verum μόνην primus edidit Taylor e Cantabr. Barocc. et Coisl. altero. idemque in Aug. quoque videtur fuisse, quia nihil ex eo h. l. enotaui.

Ibid. δοκοῖμεν (in optat.) Scaliger.

11. ποιέμεθα Ald. Barocc. Aug. pari modo hi duo codd. misti dant ἀσπαζόμεθα in indicativo.

130. 5. κινδυνεύοντες in praesente dedi e Barocc. et Aug.

vlt. καί-

vlt. καίτοι γάρ] sic vulgati. καὶ γάρ Barocc. a manu sec. dedi καὶ τοίγαρ.

pen. repetitam vocem αὐτῶν deesse codicibus quibusdam testatur Taylor, codices illos non nominans.

131. vlt. μόνος τέγης Barocc. Aug.

132. 3. δ' abest ab Aug.

pen. θεραπεύοντα in singulari dat Aug.

vlt. ὀλοφύρασθαι (in aoristo) Coisl. sec.

134. 2. εἰς] ὡς Vind.

vlt. κινδυνεύουσιν Coisl.

135. 1. τεύξασθαι (aor.) Vindob.

4. συνοίσεσθαι Coisl.

136. 4. ὑμῖν] praeponunt schedae Brul. ei.

Ibid. φαίνομαι (indic.) Ald. Coisl. Vindob.

pen. διατεθεῖς videtur a Stephano profectum esse. in Aldina est διατιθεῖς.

vlt. χεῖρον Coisl.

138. pen. ἡγῶμαι ταῦθ' interponit Vindob. καὶ.

139. 3. τῆς τε ἀδελφῆς] particulam copulantiem omisit Ald.

142. 6. προθυμῶται (indicat.) Ald..

9. δὴ] δὲ Coisl. Vindob.

16. λυσιμάχε (genitiu.) Coisl. Vindob.

vlt. τέγης dant Vindob. et Scaliger, reliqui σέγης.

143. 3. ὡς] εἰς Vindob.

11. ἀποσρέψασθαι (a σρέφειν) Bessar. ἀποσρέψασθαι Vind.

144. 1. post μὲν addit Vindob. ἔν.

4. ἔπαθεν] ἔλαβεν Vindob. et schedae Brulart.

5. μαρτυρας παρέξομαι] inuertunt Vindob. et Bessar.

145. 1. συνεισπέσαντες (in aor. 1.) Vindob.

3. μαρτυρόμενον] sic dedit Taylor e Coisl. cum quo Vindob. formae conuenit, dans μαρτυρώμενον. quasi a μαρτυράω. reliqui vulgati dant μαρτυρέμενον.

145. 7.

145. 7. μεταμύνειν est in Ald. et Coisl. reliquae edd. omnes dant ἐπαμύνειν, quod videtur in Vindob. quoque fuisse, quia Storrius meus illinc ad Marpurgensem editionem, in qua sic est, nihil annotavit. Et lectioni huic ἐπαμ. haud parum ponderis hoc addit, quod etiam p. 152. 2. Aldina vitiose dat μετεβέλευον, ubi alii recte dant ἐπεβέλ. conf. infra ad p. 241. vlt. hunc libellum var. lect. vt fere me nunc poeniteat praecipitati assensus ad lectionem Aldinae haud satis confirmatam. Conf. item has v. l. ad p. 173. 9.

8. τὴν] τοῦ Vindob.

Ibid. λαμπῆς] sic dedi ad Aldinae fidem, in qua est λάμπες. H. Stephanus dederat λαμπῶνες. quod in Vindob. quoque est, et in reliquis editis omnibus.

146. 5. καὶ secundum omittit Vindob. quod ferri possit.

7. τυπτόντων] imo vero πιπτόντων. et praeterea ruerent prae temulentia, statu et incessu incerto et vacillante, quippe quibus crapula caput praegravaret. αὐτῶν e prius scriptis retineo. caetera induci velim. Nihil hic deest.

147. 10. pro titulo dat Coisl μαρτυρία.

148. 5. φαίνεται ποιήσας] transponit Vindob.

6. τύπων ἀμφοτέρως] sic edidit Taylor, omit- tens αὐτὸν quod reliqui editi habent medium interpositum.

aut βελομένους] sic correxit Stephanus vitium Aldinae, quod etiam in Vindob. est, βελόμενος.

149. 2. αὐτῶ ταῦτα] transponit Vindob.

4. αὐτῶ restituimus ex mente Stephani et Coisl. TAYLOR. Idem est in Vindob. quoque, vulgatae dant αὐτοῦ.

152. 2. μετεβέλευον Ald. Coisl.

153. 1. ἦν] ἦ Ald. ἡ Vindob.

2. ἀμαθίας non per diphthongum, sed per iota simplex dant Ald. Coisl. Vindob.

153. 4. λαθεῖν Scaliger.

vlt. τε abest a Vindob.

154. 5. Φεύγων (in mascul.) Coisl. et sic quoque idem et Vindob. αὐτὸν item in masc.

155. 3. τέτε Scaliger.

Ibid. ἡπτόμην τοῦ μερακίᾱ] sic correxit Stephanus vitium Aldinae ἡπτώμην τῷτο μερακίᾱ.

158. 3. ἐξελάσσαι] sic correxit Stephanus vitium Ald. ἐξελάσθαι.

160. 1. loco primi ὑπὲρ dant Vindob. et schedae Brulart. περὶ.

Ibid. ἐπενοήθησαν Vindob.

3. ἐπ' abest a Vindob. cuius in locum etiam suffici possit ἀπ'. τό γε ἀπ' ἐκείνων.

5. τῆς omittit Vindob. non male.

6. εἰ ἔσοι] idem est atque εἰ ὑπὲρ τέτων, ὅσοι.

pen. ἦ] εἰ Coisl. et Bessar.

161. pen. πολὺ ἂν δικαιότερον] mediam vocem suffecit Taylor in locum καὶ quod est in vulgatis.

162. 6. στρατείας] etiam hoc dat Tayl. pro vulg. στρατιάς.

vlt. καὶ quod deest vulgatis, addidi e Coisl. et Vindob.

163. 12. ἐλεηθεῖν] sic correxit Stephanus, ut ipse testatur, e codice msto, vitiosam Aldinae lectionem ἐλεκθεῖν. veram lectionem Scaliger quoque et Coisl. et Vindob. dant.

164. 2. εὐκ delendum esse admonent schedae Brul.

166. 1. τέτων] πάντων Coisl. et schedae eadem.

2. ἡμᾶς] ita Vindob. et Scaliger et Taylorana, vulgares dant ὑμᾶς.

3. φανερός] sic dedit Taylor de suo, reliqui φανερώς.

168. 1. ἃ] sic editio Tayl. caeterae ἦ.

169. 9. φιλοῖνος Coisl.

169. 5.

169. 5. ἔς'] ἔτ' idem.

170. 1. ὅτι ἡμεῖς ἡμεν αὐτὸν κριτὴν ἐμβαλόντες, Tine οἱ, Scaliger. recte Coisl. vt extulimus, ὅτι ἡμεῖς ἡμεν αὐτὸν οἱ κριτὴν ἐμβαλόντες. vitiose Aldina ἐμβαλόντες. quod confixit quoque idem Scaliger. ΤΑΥΛΟΡ. ἡμεῖς, quod a vulgaribus abest, addunt etiam schedae Brul. Vindob. et Bessar. In his ambobus codicibus, Veneto puta et Vindob., est ἐμβαλόντες, geminato λ, sed penacutē.

2. ἔνεκεν Bessar.

vlt. πρόνοια in nominatiuo, et hic, et p. 171. 5. dedit Taylor, vbi vulgares dant προνοία in datiuo.

171. vlt. ἐναντίος (per omicron) Coisl. et Vindob.

172. 3. παρωξυμμένος (per μ geminatum) dat Vindob.

Ibid. ὀξύχειρος Coisl.

Taylor in edit. Cantabrig. annotauit in Veneto codice legi τραύματα, pro vulgari τραῦμά γε.

antep. πόρνης ἐνὲκ ἀνθρώπων] hic est ordo verborum in Aldina, quem reuocaui, praeferens ordini, qui est in vulgaribus, ἐνεκα πόρνης ἀνθρώπων.

pen. ἐμοὶ δ' ἀποδόντι Ald. Coisl. Vindob. fortassis pro δ' est γ' sufficiendum.

173. 3. ἥ quae articulum postpositiuum dat Vindob. quoque cum edit. Taylori, pro ἥ aduerbio comparationis, quod est in reliquis.

9. ἐπάταξα] μετέταξα Ald. Coisl.

175. vlt. πραιδείη etiam in Vindob. est.

177. 2. ποιῶνται] πειρῶνται coniectura Stephani.

3. μὴ] μὴδὲ Vindob.

pen. τέτου, quod Taylor vulgari τέτων praetulit, est in codd. Stephani, Vindob. Bessar.

178. 3. πρότερον deest Coisl. et Bessar. contra proximum πρότερον deest Vindob.

179. vlt.

179. vlt. ἥδε] sic dedi e Coisl. Bessar. et Vindob. pro ἥδη quod est in vulg.

180. 1. γενήσεται Vindob.

183. 1. Vindobonensis iterat praepositionem ad hunc modum καὶ διὰ δέλην. quod si plane non contemnimus, sed putamus alicuius momenti esse, leg. erit καὶ, νῆ Δία, δέλην. id quod decet sic dicere personam grauitè stomachantis.

184. 4. γινόμενον (in praef.) Vindob.

187. vlt. post μηνύσαντες in vulgatis omnibus antiquioribus est vacuum relictum spatium aliquot versuum, ad indicandum defectum. verum insequentia omnia attribuuntur orationi in Calliam. primus diuifit disparia Taylor, et insequentia ad verum titulum, actionis in Andocidem, redegit. Zanetti V. C. annotauerat, in codice Bessarionis esse lacunam vnius ferme folii, et tum insequi πον ἐκ τῆ ῥόπτρε. Scilicet in vulgatis ante Taylorum omnibus vocabuli ἵππον. nullum apparet vestigium. In schedis Brulart. reperio ἕως μέτωπον εν — V. C. A Vindobonensi prorsus abest et superior Calliae defensio et insequens Andocidis accusatio.

192. vlt. τιμωρεῖται Ald. et Bessar.

199. 3. ἀφικνεμένες Coisl.

202. 6. αὐτὸ Coisl. ἔδεν αὐτῶ Scaliger.

Ibid. χαρισαμένοις cod. Steph.

206. 3. post Ἀνδοκίδης addendum videtur ὦν.

207. 5. ἔχοι Coisl.

212. 5. vocabulum πάγρ, quod a vulgatis abest, primus addidit Taylor e Coisl.

213. 4. οὐ deest Coisl.

vlt. τοσοῦτο Ald. et Coisl.

214. 3. τὰ] τὰς codex Stephani et Coisl. vt ad ἐορτὰς redeat.

214. 5. αἰοῖς] sic dedit Taylor e Coisl. et coniectura Stephani, pro αὐτοῖς vulgari.

217. vlt. τελευτήσαντας] sic dedit Taylor e Coisl. pro vulgari τριετήσαντας.

218. 1. τέτους est coniectura Schotti, reliquis eiusdem plerisque similis.

219. 1. ἐπιβολῆς] sic dedit Taylor pro vulgari ἐπιβουλῆς.

220. 1. ἐδέησεν Ald. et Coisl.

2. ἦδη iidem.

221. 2. μὴ quod vulgatis deest, addidit Taylor e coniectura Stephani.

vlt. ἡ ἀργυρίου] pro his duobus vocabulis, quae Taylor sic exhibuit, dant vulgares vnum μαρτυρίαν.

222. vlt. ἱερῶν] γερῶν Ald. Coisl.

223. 2. ἀθηναίων Coisl.

Ibid. αἰμίνητοι] Taylor affert coniecturam alicuius amici, quem non nominat, ἀνάμνητοι, quam coniecturam melius suppressisset.

228. 4. βιβλὴν abest ab Ald. et Coisl.

232. 3. ἕτερον vulgares, ἑτέρους Coisl. ἑτέρων Brulart.

5. ἡμετέρων Ald. Coisl.

233. 7. τῆς δὲ ταραχῆς] sic primus edidit Taylor pro vulgari τῆς δ' ἀρχῆς.

pen. ἐδέπεθεν Ald. ἐδέποθεν Scaliger ἀδήπεθεν Coisl.

234. 1. ἀπολογήσεσθαι in futuro dedit Taylor, ἀπολογήσασθαι in aor. vulgares.

vlt. ἐδ' ὁμοία] ἀλλ' ὁμοία Bessar. quod aut plane vitiosum est, aut si ἀλλὰ retineri debet, copulandum erit cum ἐδὲ, ad hunc modum, ἀλλ' ἐδ' ὁμοία.

235. 1. ἀπολαῦσθαι Ald. vnde Scaliger ἀπολελαῦσθαι. pro ἡμῶν coniecit Schottus ὑμῶν.

238. 7. τινα] sic tacite correxit Stephanus vitiosum

sum Aldinae ται, item αὐτῇ versu II. pro αὐτῆ, quod est in Ald. et Coisl.

pen. ἤξες] sic dedit Taylor e Coisl. pro vulgari ἔξες.

vlt. ἡμῶν Coisl. ὑμῶν vulgares.

Ibid. μνήσεται Ald. quod Stephanus tacite correxit.

240. 2. κομίζετε a Stephano est. κομήσετε dedit Aldus, κολάζετε est coniectura Stephani, probata Taylora in editione Cantabrig. κολάζηται Scaligeri.

241. vlt. μετ' αἰσχροῦς αἰτίας] ἐπ' αἰσχροῖς αἰτίαις Stephani codex, μετ' αἰσχροῖς αἰτίαις Coisl. Bessar. v. ad p. 145. 7.

242. 3. ἀθῶοι] ἀθηναῖοι Coisl.

Ibid. δόξεεν idem.

243. 2. δεῖ ἀγαπητῶς] sic dedi e Coisl. et Bessar. δὴ ἀγαπητὸς dant vulgares.

245. 1. συνετρεφεῖσθαι dedit Taylor e Coisl. vulgares e non habent.

249. 1. νυνὶ] sic dedit Taylor. vulgares νῦν ei duobus vocabulis.

251. 1. εἰσαγαγόντες codd. Steph. Coisl. Bessar.

252. 4. ἀμνήτοις] sic tacite correxit Stephanus vitium Aldinae ἀμηνύτοις in codice Bessar. est ἀμνήτοις.

vlt. ἱερεῖαι] sic dedit Taylor, vulgares dant ἱερεῖα.

255. 3. τῶν βωμῶν dedi e Coisl. pro vulg. τὸν βωμόν. ὧν item ex eodem, pro vulgari ὄν. vbi-schedae Brul. dant ὁ.

7. τούτῳ] sic tacite correxit Stephanus vitium Aldinae τοῦτο.

258. 1. titulum orationis sic exhibet Vindobon. ἀρεοπαγίτικὸς ὑπὲρ σηκῆ ἀπολογία.

260. 3. ὁ ἀγών] articulum omisit Vindob.

261. 2. ἡγέμενοι] Vindob. οἰόμενοι.

262. 1. ὁ, τι αὖ] sic tacite correxit Stephanus vitium Aldinae αἰτίαν.

262. 1. βέλονται (in indicat.) Ald. et Vindob.

263. 3. ἀγωνίσασθαι Vindob. in quo etiam lectio est, quam Taylor ad versum 5. e Coisl. profert.

vlt. vulgari ἦν praetuli ἐνῆν e codd. Steph. Coisl. Bessar. Vindob.

265. 1. διδοῖν] hoc a Stephano profectum. Aldus dederat δέδωκα.

2. ἀπραζεν Coisl. ἀπραπτον Brulart.

266. vlt. Ratio a me in annotatione ad h. l. proposita si cui videbitur contortior, hanc ei planiorem et simpliciorem proponam, vt aliud nihil mutet praeterquam distinctionem, ponens comma pone γεγένηται. et tum verba καὶ τῶν αὐτῶν καὶ ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ ἐν τῷ πολέμῳ κεκτημένων erunt genitiui consequentiae, sic exponendi: et quamuis iidem domini eosdem fundos tam in pace quam in bello possedissent, tamen —

267. 1. ἀξιοῦται] sic Coisl. et Vindob. pro vulgari ἀξιοῦται.

4. γ' abest a Vindob.

271. 1. et vocab. μάστιγες et titulus μαρτυρίαι defunt Vindob.

vlt. Φανερώς] Φανερώτερον schedae Brulart. μάλλον Φανερώς dedit editio Hanou.

270. 2. post τέθνηκε apposui comma, quo ad proxima haec tria verba τρία ταῦτα ἔτη ne referretur. illa enim verba non cum τέθνηκε, sed cum ἐμίσησας cohaerent. elocavi fundum meum Alciae in hoc triennium, id est proximum superius. Sed ante τέθνηκε, quod vocabulum bene habet, excidisse videtur πέρυσι. qui Alcias anno superiore viuis excessit. aut πρῶην, aut ἐναγχος. nudum τέθνηκε, sine nota temporis plus minus certa, vix ferri posse videtur.

273. 8. ἀδικήμασιν Ald. et Bessar. lectionem hanc etiam schedae Brul. damnabant, adscripto: *spectat ad id, quod dicitur, cui bono!* correxit ergo Stephanus hoc

hoc vitium tacitus, item alterum proximum insequens
 ἡναγκάσθη (in tertia persona) versu 10. quae vitiosa
 lectio ut in Ald. ita quoque in Bessar. est.

274. 6. μεγίστης] αἰσχίστης Vindob. sed voluit
 ἐσχάτης dare.

Ibid. οὖν abest a Coisl.

276. 5. ἂν abest a Vindob.

277. vlt. βοηλάτης est in Vindob.

279. pen. ἐθέλες (in indicat.) μοι Bessar.

Ibid. σοι abest a Vindob. qui etiam ἐθέλες dat.

vlt. με ἰδεῖν etiam schedae Brul. dant.

280. 1. ἐπήγαγες est etiam in Vindob. et Brul.

6. aut post ἂν aut post ἡζίε videtur ὑμᾶς deesse.

7. καὶ est a Stephano. loco eius dant Ald. et Coisl.

δὲ. quod Scaliger plane delet.

vlt. ὑμᾶς ἀξιώ Ald.

282. 4. ἐπιμελεζόμενος Vindob.

5. ἐπγνώμονας primus dedit Taylor pro vulgari
 γνώμονας simplici.

6. ἀπεργαζ. Brulart.

283. 3. λαβεῖν Ald.

9. τοῖστον dedi e Vindob. vulgares dant τοῖτο.

13. εἰδὲ ἐνεσι Vindob.

284. 2. ἐπεργαζ. coniectura est Stephani.

3. ἀφανίσαντα Vindob.

vlt. ἀπέγραψε Vindob. Coisl.

285. 2. ἡγήσασθαι est coniectura Stephani pro
 vulgari ἡγήσεσθαι.

6. προθυμότατα schedae Brul.

pen. πολυτελῶς est in Bessar. Steph. Coisl. Vindob.

287. 2. λέγων est coniectura Stephani, confir-
 mata a Coisl. et Vindobon. vulgares dant λόγων.

3. ἐκτησάμην Bessar.

vlt. δ' abest ab Ald. Coisl. Bessar.

Ibid. ἡθέλησεν Vindob.

288. 1. δοκεῖν Vindob. δοκεῖ θαυμαστὸν εἶναι est coniectura Stephani. δοκεῖ δεινὸν εἶναι V. C. vt est in schedis Brulart. quod interpretor *vetus codex*. Etiam in codice Veneto sic legi testatur Taylor in edit. Cantabrig.

vlt. pro εἰπεῖν dant Coisl. Bessar. et Vindob. εἶναι.

289. 4. post τέττε aut in hac regione videtur ὑμᾶς deesse.

6. εἰδ' ἂν ἀπολογ. praetuli e Vindob. vulgari οὐδὲν ἀπολ. ne verba quidem pro me faciendi facultas mihi fuisset data.

290. 1. μετ' ἐμῷ est quoque in Brul. cum nota V. C.

2. ὑμᾶς primus edidit Taylor e coniectura Stephani a Coisl. Bessar. et Brulart. confirmata. reliqui dant ὑμῶν.

6. τέτον etiam sic h. Brul. dant, et, teste Taylora, Venetus quoque.

vlt. ὑμᾶς ἡγῶμαι] interponunt schedae Brul. εἰρᾶν.

291. 1. τέτον τὸν ἀγῶνα] τοσῶτον ἀγῶνα Vind.

vlt. ἡδίων suffeci in locum vulgaris ἡδῆ. pro quo Vindob. dat δῆ.

293. 1. καταστήσωμαι (in coni) dant schedae Brul.

vlt. pro παρὰ, quod de meo dedi, est in vulgatis ἡ ἄρα. in Vindob. εἰ ἄρα. schedae Brul. dant ἄρα δὲ τέττε.

294. 2. καταστήσων schedae eadem. quod si probatur, deerit hac in regione ἦκε.

3. ζητῶν Vindob.

295. in titulo omittit Vindob. voc. κακολογιῶν.

297. 1. secundum τὰς, quod Taylor primus dedit, pro vulgari ἐς, est etiam in Coisl. Vindob. et Brulart.

297. 2. ἐπιτηδείους, quod Taylor coniecit, est etiam in schedis Brul.

vlt. πορίσασθαι Aldina. περὶ τῆς ἀμαρτίας πορήσεται (sic) Vindob.

298. 3. ἦν, quod Taylor pro vulgari ἀν suffecit, est etiam in Vindob. et Bessar. iidem dant ἐπήγγελε.

vlt. διεβάλλετε codex Stephani. vulg. διαβ.

300. 4. ταῦτα dedit Taylor pro vulgari ταῦτα.

6. ποιῆτε (in praef.) Vindob.

301. 1. ζυνθεωρεῖν Coisl. Vindob. quod praetuli vulgari συνθ.

2. κακηγορεῖν Bessar. sed cum superscripto κακολογεῖν.

302. 1. οἵτινες est a Stephano, pro εἵτινες quod est in Ald. et Coisl.

5. ἀπεπόντας, quod pro vulgari ἀπεπόντα Taylor dedit, est etiam in Brul.

7. εἰδὲ Vindob.

303. 3. ὑπερευδοκιμῶντας est a Stephano. in Ald. et Vindob est ὑπερευδοκῶντας. quod nescio an probari possit. neque ὑπερευδοξῶντας fuerit alienum.

304. vlt. pro εἰπόντες possit quoque εἰδότες legi.

305. 2. pro ταῦτα, vt secundum Scaligerum et Marklandum edidi, aut pro ταῦτα, quod est in libris vulgaribus, dant simplex τὰ Vindob. et Bessar.

4. ἀπήγγελε Ald. et sic quoque versu 6. utroque loco dat Vindob. ἀπήγγειλεν.

6. ἐμοὶ codd. Stephani, Coisl. Bessar. Vindob.

8. ἐξελέγγχεν, compositum, iidem dant, quod praetuli simplici ἐλέγγχεν, quod est in vulgaribus. Totum hunc locum ἀκαὶ ταῦτα μὲν ad ταυτὸν p. 311. 3. minoribus literis excudi curauerat vncisque incluserat Taylor, et latinam eius interpretationem omiserat. id quod admonendum videbatur, quo annotatio ad n. 34. posset intelligi.

307. 3. πολυκλέα] sic tacitus emendauit H. Stephanus Aldinae περικλέα.

308. 2. ἡ πῦ duobus vocabulis Coisl.

309. 3. ὀριζόμενος (in singul.) Coisl. Vind. Bessar. ὀριζόμενοι (in plur.) vulgati omnes.

3. περικλῆς Vindob.

310. 1. ὅτε schedae Brul.

4. ταῦτα cod. Steph. et Vindob. ταυτῶν Bessar.

6. ἡμᾶς Coisl.

Ibid. κακῶς λέγειν Vindob.

7. λέγοι (in optat.) Bessar.

312. 11. κλεπτιδί ἐδὲν Coisl. Bessar. Vindob.

12. χρῆ Coisl. Vindob.

313. 3. δὴ ταῦτα dedi e Coisl. et Vindob. δῆτα ταῦτα dat Bessar. δὴ τὶ ταῦτα vulgares.

314. 8. ποθήτομαι τὸν ἀναιρέντα Vindob.

315. pen. ὑμῖν abest ab Ald. et Vindob.

316. 1. ἀπαχθήσεσθε vulgares. ἐπαχθήσεσθε Vindob. sed ἀπεχθήσεσθε dedit Taylor e coniectura Stephani et Scaligeri.

2. εἰς] sic dedit Taylor e coniect. Stephani pro vulgari εἰς.

318. 4. ἔν deest Coisl. Vindob.

6. οἶοντα] sic dedi e Coisl. Vindob. et sch. Brul. vulgares dant οἶοντε.

319. 3. ὑπετοπέμην etiam Scaliger coniecerat.

5. προελθὼν Aldina, quae etiam pro more suo κατηλέχθαι eὐ διήλεκτο dat.

320. pen. ἐπαγγείλ. Coisl. et codex Stephani.

323. 1. ζημιῶσθαι Coisl.

Ibid. ἐπιβάλλοντες Ald.

4. λεύκωνα Ald. et Vindob. λευκῶνα Coisl. sed emendarunt, praeter Stephanum, Scaliger quoque Palmeriusque.

pen. malim τὰς παραδόντας.

324. 2. ἐννοούμενοι Coisl.

vit. sententia postulat καὶ διὰ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων.

325. vlt. παραλόγως est in Vindob. et schedia Brul.

327. 1. ἐπιβελήν Ald.

328. pen. πρότερος Coisl. Vindob.

330. 1. καὶ deest Vindob.

331. 3. τῷ πλήθει dant Vindob. et codex Stephani. nec multum abit Coisl. in quo est τῷ πλήθει. vulgares dant τὸ πλήθος.

333. 1. ἡμετέρη Ald.

2. ἔτως] ἔτε Coisl. Vindob.

335. 5. pro τὰς malim πάνυ.

336. 1. καταψηφίσασθε Vindob.

4. γὰρ deest Coisl. Vind.

5. δὲ abest a Vindob. et schedae Brul. quoque deletum eunt.

vlt. ἀπογραφῆς dant codex Stephani, Coisl. et Vind. ἀντιγραφῆς vulgares.

344. 2. με addidit Stephanus, quod Aldinae deest.

9. καὶ τῇ πόλει καὶ ὑμῖν Vindob.

345. 1. τρία quo vulgares carent, Taylor addidit.

346. 3. ἔτ' εἰ ἔστιν etiam in Vindob. est.

347. 1. ἡμᾶς dedit Taylor e Coisl. pro vulgari ὑμᾶς.

2. προσήκει Coisl. Viudob.

3. post ἔν videtur ἦν deesse.

6. pro titulo dat Coisl. μαρτυρία.

348. 2. ἀγορεύειν simplex dat Vindob.

6. ἀπεκτόνασι dedit Taylor e Coisl. quod idem in Vindob. quoque est. vulgati dant ἀπεκτείνασι.

pen. ἐδήλωσεν etiam Vindob. dat.

vlt. εἶπη reuocaui ex Aldina, pro vulgari εἶποι.

Coniunctius etiam in Vindob. est, qui idem dat *σε εἴ-
πη*. quod *σε* addidi. nam deest vulgaribus.

Ibid. *ἡζίσ*] sic tacite correxit Stephanus vitium
Aldinae *ἡζίσιν*.

Ibid. *ἀν αὐτόν*] transponit Vindob.

349. 2. *ᾄς*] sic tacite correxit Stephanus Aldi-
nae vitium *ἐκ*, quod etiam in Coisl. est.

6. *εἶπη* Bessar.

350. 2. *ἀποδέξαι*] sic tacite correxit Stephanus
vitium Aldinae *ἀποδέξαμ*. idem dedit *ἀπαγοί*, pro *ἀπά-
γει*, quod est in Ald. et Vindob.

8. *προσέξεις* Coisl.

351. 3. *κακῶς* etiam schedae dant Brul.

353. 3. *αὐτὸς μὲν θεῶν* etiam in Vindob. est.

354. 1. *δεήση* est in Vindob. sine *σε*.

355. 2. *ὅπως*] *ὅσον* idem.

4. *ὥς*] *ὡς* idem.

356. 4. *καὶ μοι*] *καίτοι* idem.

vlt. *παδοκακκη* (geminato *κ*) dat Vindob. quo-
que, hic et paulo post. in eodem quoque *πέντε* est
pro *δέκα*.

357. 1. pro *ἡ ἡλιαία*, etiam in Vindob. est *μη-
λιαία*, quod Taylor e Coisl. protulit.

358. 1. *καλεῖται* Vindob.

359. 5. *τὸν ἀπόλλωνα* Coisl.

vlt. *ἀπίλλει* etiam in Vindob. est.

360. 3. *ὀπόσω* dant Aldus, Coisl. Vind.

363. 4. *σιδηρεῖς* dant Coisl. Vind.

364. vlt. *τὸν πατέρα ἀποκτεῖναι ἢ τὴν αἰσίδα*
ἀποβεβληκέναι schedae Brulart.

366. vlt. *τέτρω δ' ἐδένα ἀξιώσει κακηγορίας αἰλώ-
σεσθαι* Vindob.

367. 3. *φῆτε* Ald. Coisl. Vindob.

4. *βελτίον* Vindob. quoque et schedae Brul. dant
pro vulgari *βέλτιον*.

368. 1. δωρεάν, praeter Schottum et Palmerium, schedae quoque dant Brul. loco vulgaris δῶρον.

2. ἐλεήσεις Vindob.

370. 3. ἀνιαιρότερον dedi, per omicron, in syllaba quarta, auctoribus Stephano, Scaligero, codicibus mistis, prosodia, vbi vulgares omega dant.

pen. post παίδων addi debere ἀνηρῆσθαι admonent schedae Brul. sine vlla necessitate.

371. 1. καὶ τῷ τέτῃ Coisl. Vind.

4. τοσῶτα Stephano debetur. τοσῶτο dant Aldus et Coisl.

373. 1. ὑδεμίαν schedae Brul.

374. 1. orationis subditiuae in Theomnestum μὲν deest Coisl.

375. 2. τῇ τῷ Coisl.

376. 1. φαίνομαι δ' ἔν Vindob.

3. οἷός τ' ἦν] sic recte Stephanus. caeteri omnes longe absunt a vero. ἀεργός τις ἦν Ald. vnde ἐνεργός Scaliger. ἐγόν τις ἦν Coisl. TAYLOR. οἷός τε ἦν clare est Vindob.

5. πάντα λαβὼν] πανταλέων Schedae Brul.

7. εἶπη] φησὶ Vindob. δὴ Coisl. nisi potius ibi fuit φῆ.

9. ἔκην ἐὰν λέγῃ Coisl.

10. τῶν ἔργων] αὐτῶν schedae Brul.

11. ὅποσοι Stephano debetur. in Ald. est ὅποιοι.

12. ἀπεκτόνας, rursus a Stephano est. Aldus dederat ἀπεκτείνاسι.

377. 1. τύπτῃ Vind.

3. εἴ τις εἴποι idem.

6. ἀπεδέχῃ] sic tacite correxit Stephanus Aldinae vitium ἀπεδέχοιτο.

379. 4. ἔχεν deest Coisl. et Vindob.

antep. εὐθύνας Vind.

380. 1. ἀνιαιρότερον] sic Ald, Coisl, Vindob. vulgati dant per ω. v. p. 370. 3.

Ibid. εἰ] ἤ Vind.

2. αἰτίας idem.

9. ἰδόντας etiam schedae Brul. dant, nec non κατηγορίας versu 12.

381. vlt. αὐτῶ eadem.

383. 5. ἤν] sic Coisl. Vindob. et coniectura Stephani. vulgati dant ἤ.

384. 3. ὑπὸ est a Stephano. Aldus dederat ὑπὲρ.

12. ἐφεύγομεν Vindob.

386. vlt. μὲν abest a Vind.

387. 7. ἔνεκα idem.

390. 4. ὁμολόγεις idem, ὁμολόγην Scaliger, ὁμολογῆν Coisl.

392. 3. καὶ τῶ πείσωνι Vind.

Ibid. ἐτυγχάνεις idem. conf. p. 492. 5.

6. ὅποι idem.

10. με] μοι Coisl. Vind. nescio an melius.

393. 8. ταῦτα deest Ald.

10. ἀπαντα Vind.

12. ἥθεν] ἥα idem.

394. 1. μὲν] δὲ Coisl.

10. ante λαβὼν in Coisl. legi εὐρών cum indicasset Taylor, sic exclamat. res nempe tanti erat. *utrum horum glossema? Quirites! quasi alludere sic voluisset ad quaerite Argute.*

396. 4. ὥσπερ γ' ἂν Ald.

397. 6. ἂν deest Aldinae.

398. 1. ὅσιον] sic emendarunt Stephanus, et Scaliger Aldinae ὅσον, quod etiam in Coisl. est. praeterea dat Aldina ἀσεβὲς, quod item iidem viri docti emendarunt.

3. ἐπήγαγες Ald. quod Stephanus tacitus emendavit.

398. 5. ἐγίνοντο Coisl. et codex Stephani

10. ἀποκτείνης Coisl. et Ald.

400. 3. ἐβέλοντο Coisl.

11. παρὰ τῇ ποτε schedae Brul. et, teste Tayloro, venetus.

pen. ὑπὸ] ἀπὸ Bessar. quod ideo solummodo annotandum duxi, quo constet, hasce duas praepositiones a librariis interdum inter se permutari, id quod faciet ad suspicionis nostrae p. 407. 7. confirmationem.

403. 5. εἶδεν Coisl.

405. 10. ἐμολόγηκεν (sic) idem.

406. vlt. ἐχ εἶόν τ' Ald. Coisl. Bessar.

407. 1. ἀνθελίσθαι Ald.

2. τεθνεώτων Vind.

4. ναυμαχῶντες idem.

6. ἀκρίτως Coisl.

vlt. ταύτην Vind. ταῦτα vulgares libri. τότε Canter. διὰ ταῦτα schedae Brul. quae etiam δύνανται dant.

410. 1. αὐτῆς coniecerat Stephanus.

4. παρέδοξαν Coisl. παρέδοσαν Vindob.

411. 10. μετὰ τῇ ἱατροκλῆς Bessar.

412. 1. μάρτυρες titulus deest Coisl. Vind.

pen. ἐτέρων Ald.

vlt. δὲ posterius deest Ald.

413. 1. ὑμετέρῳ Ald. Coisl. Vind.

vlt. ψηφίσθησε Coisl.

415. 3. ἄλλων] κακῶν schedae Brul.

6. γενέσθαι Vindob.

416. 1. μὲν δὲ] inuertit idem.

2. ἡμετέρῳ idem.

9. τι] τοῖνον Coisl. Vind.

vlt. ἐνταυθοῖ iidem.

417. 1. αὐτῶ] Palmerius, Canterus et auctor schedarum Brul. ita correxerunt vulgatum αὐτὰ ὧ.

Ibid. τοσαῦτα Vind.

417. 1. μοι] μὴ schedae Brul.
 418. 5. ἐπὶ τῇ φυλῇ. Vindob.
 419. 2. ἐγένοντο idem.
 420. vlt. ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς Bessar.
 421. 1. verti acsi ἢ prorsus abesset.
 2. ἀπεδέξαντο Bessar.
 422. ant. ἔχει Coisl. ἔχει Vind.
 423. 1. loco secundi δὲ, quod Stephano debetur, dedit Aldus μὲν.
 424. 2. ἀποδώσῃτε Vindob.
 6. δὲ] δὴ Coisl. Vind.
 7. δύναμαι Vind.
 425. 2. ἀπολογίσασθαι Coisl.
 pen. ὁπότε καὶ] sic dedi secundum Vindob. vulgares dant ὁπότε δὲ. subaudi πολιτεύομενος ἔπραττεν.
 vlt. ἴσων in Veneto quoque esse, testatur Taylor.
 426. 5. ἀπολωλέναι simplex dat Vind.
 427. 2. γενομένως (in aor. 2.) etiam in Vind. est.
 7. ἀρχεπτολ. Coisl. ἀρχιπτ. Vind.
 418. 6. ἔνεκεν Vind.
 8. ταῦτα πρὸς idem. quod si probatur, leg. ἐκεῖνος δὲ ἂν ἐν τ.
 ant. ἔπειθε Vind.
 vlt. αὐτὸς etiam schedae Brul. dant.
 Ibid. πειραιῶς] sic vbique locorum rescripsit Taylor, vbi vulgares dedissent πειραιέως. atque id tanti duxit, vt singulis quibusque locis eo de facto diligenter admoneretur:
 430. 5. ψηφίσαισθε (in optatiuo futuri) Coisl. Vind.
 431. 1. λέγες Ald.
 2. τολμηρῶς deest Coisl. Vindob.
 3. ἔχει Coisl.
 5. ὁ λόγος defunt Coisl. Vind.
 Ibid. ποιήσαθ' (in imperat. aor. 1. aet.) Vind.
 431. 9.

431. 9. τέττε idem.
 432. 7. τυγχάνοι (in optat.) Coisl.
 433. 3. ἡμῶν Coisl.
 5. ἐν deest Vindob.
 pen. τῶν καλλίστων idem.
 434. 2. δᾶ] δῆ idem.
 6. Φησὶ Coisl.
 12. τούτου] τοιούτων Ald.
 15. τῶν γεγεννημένων Vindob.
 pen. λαβεῖν idem.
 435. 6. δημεύσητε idem.
 9. παρ' αὐτοῦ idem.
 12. δοκῇ Coisl. Vindob.
 14. αἰαλογοισάμενος Coisl.
 vlt. ἐνθυμουμένους Scaliger.
 436. 2. ἐλεῖν] ἐρεῖν ἢ λέγειν ἢ εἰπεῖν Brulart.
 5. βούλονται Vindob.
 pen. ξυνεργούντων idem.
 440. 1. ἐπ' ἐκφορὰν] praepositionem de meo addidi.
 2. ῥᾶον est coniectura H. Stephani, etiam in sch. Brulart. probata. pro πολὺ dant Ald. Coisl. Vindob. πολλοὶ. in quo videri possit πολλῶν latere.
 3. περὶ] ὑπὲρ Coisl. Vindob.
 441. 1. τούτων Vindob.
 9. καταψηφίσασθε idem.
 10. οἴεσθαι Vindob. οἴσεσθε Scal. οἴσετε Canter. οἴεσθε ὅτι οἴσετε Brulart.
 14. διὰ τοῦτον dedi e Coisl. pro vulgari διὰ τῶν.
 442. 3. ad πραγμάτων addunt sch. Brul. ἐμείνων.
 8. κοινωνούμενοι Ald.
 9. ὄνειδιῶν Ald. Coisl. Vindob.
 444. 2. ὑπὸ τούτου Vindob.
 10. ἀπέκτενον legi vult Taylor. ἀπέντανον dant vulgares, ἀπέκτενον Coisl. Vindob.

445. 7. ἐπικουρησάντων (aor. i.) Vindob.
 446. 6. τὰς τὴν ψῆφον] articulum priorem omit-
 tunt Coisl. Vindob.
 448. 4. ἀπέκτενε etiam in Vindob. est.
 450. 1. ἐγγεγένητο (in singul.) Vindob. non male.
 vlt. ἀμωσγέπως est ibidem quoque et in Brulart.
 451. 5. εἶεν] ὥσι Ald. ἐφ' οἷς ἡτιμοῖεν τὴν Vind.
 13. ἔλοισθε Vindob.
 14. ποιήσεις (in indicat. futuri) dedi ad mentem
 Stephani pro vulgari ποιήσαιν. aut alias, ait Stephanus,
 ὅτι est delendum, quod pone λέγες legitur.
 452. 1. εἰδώς] ὠδώς (sic) Ald. vnde Scaliger effe-
 cit ὠδ' ὠς.
 3. κακὰ] κατὰ Coisl. Vindob.
 4. εἰ deest Aldinae, cui addendum esse Palmerius
 quoque annotarat.
 Ibid. ἀπόρους Ald.
 453. 9. τοῦ] τὰ Ald.
 454. 1. τῷ μὲν ὀνόματι εἰρήνην Vindob.
 5. τῶν νεῶν idem.
 pen. γενέσθαι idem.
 455. 3. δὲ deest Ald. et Coisl.
 9. ἐκεῖ est in Coisl. codice Stephani et Vindob.
 10. ἀντιλέγοι Coisl. Vindob. Bessar.
 456. 7. πρὸ etiam in Vindob. est. vt et versu
 penult. huius ipsius paginae.
 vlt. βουλεύσασα Vindob. non male.
 458. 3. προσέχητε Coisl. Vindob.
 vlt. Etiam in Bessar. indicium lacunae nullum est.
 et fortasse nihil deest, sed solummodo sic, sine vlla in-
 tercapedine, leg. est. ποιήσασθαι. νυνὶ δὲ τῷτο τὸ ψή-
 φισμα ἐψηφίσατο. ΨΗΦΙΣΜΑ. Ἐπειδὴ τ.
 Ibid. νυνὶ δὲ τῷτο Vindob. et codex Stephani.
 459. 1. ψηφίσετε Bessar. ψηφίσατε Vindob.
 4. lego ἐν τῇ ἀγορᾷ cum articulo.

459. 5. παραγενόμενος vulgari παραγιν. aoristum praesenti praetuli e Vindob.

460. 1. τὸ ὄνομα Coisl.

2. εἰς τὸ ἄς Vindob.

461. 5. ὑποβάλωσιν (vno λ) Coislin.

9. πείσσομαι Ald. Coisl. πλεῖν Vindob.

Ibid. αὐτοῖς deest Ald. et nescio an Vind. quoque

464. 5. αὐτὸν est in codice Stephani, Coisl. Vind.

10. ἐγένετο Vindob.

pen. μήνυσις μὲν ἢ Coisl. Vindob.

467. 8. καδδίσκης Coisl. et c. Steph.

11. τὴν δὲ σώζουσαν ἐπὶ τὴν προτέραν defunt Coisl. et Vindob.

468. vlt. εἴ τις] ἢ τις iidem dant.

470. 11. ποδῶν Vindob.

471. 2. ἂν deest eidem.

8. ὑμῶν e Vindob. praetuli vulgari ἡμῶν.

472. vlt. τῇ πόλει ἐπιβουλεύειν καὶ τῷ πλήθει Brulart.

473. 8. καὶ] ὁ οὐκ ἂν Vindob. ὅτι ἂν Brulart.

474. 4. εἰσαγγεῖλαι καὶ μοι ἀνάγνωθι. ὥς μὲν Vindob. et c. Steph. εἰσαγγεῖλαι. καὶ μοι ἀνάγνωθι τὰς γραφὰς. ὥς μ. v Coisl.

pen. οὐν deest Vindob.

476. 8. ὑπερβολὴν est coniectura Stephani. vulgares dant ὑπερβολή.

pen. ἐκεῖνον Coisl. Vindob. quod possit ferri aequipollens τῷ ἐκείνῳ in singulari. meminisse illius, quod statim sequitur.

477. 5. ἀθηναίων Vindob. non male.

8. εἶπεις (sic) idem. voluit nempe εἶπης dare

Ibid. διαπραξάσθαι παρ' αὐτῶν idem.

pen. θράσιος idem. voluitne θριάσιος.

478. 2. οὐκ ἄξιοι Coisl. Vindob.

479. 8. ἀμφιτροπαιεύς Coisl. Ald.

Lysiae Tom. II.

Xx

479.

479. 10. ἐγίνετο Vindob. et c. Steph.

vlt. ἀπογραφεύοντας Vindob.

481. vlt. ἐπ' ἐκείνω etiam dant schedae Brulart.

482. 2. ad βασανισθῆναι adscripserat Taylor hanc annotationem [καταγνισθῆναι Ald. κατανισθῆναι Coisl. καταγνωσθῆναι, et deinde καταγωνισθῆναι Scaliger, et hoc postremum forte recte se habet. modo enim ἀγωνισάμενον τῆς ξενίας] Etiam in sch. Brulart. est καταγνωσθῆναι. Ego vero vulgatam contendo veram esse.

484. 2. συνοιδῶς Ald.

3. δὲ deest Vindob.

485. 3. ὑπὸ] sic Coisl. et Scaliger pro Aldinae ἀπὸ.

vlt. δεχομένους dat Vindob. simplex.

486. 1. παρέδωσαν idem.

3. οὐδὲ et τὴν sustuli ex auctoritate Vindob.

487. 5. οἷος ὧν εἰς ὑμᾶς Ald. οἷον ἢ ὑμᾶς Coisl.

vlt. Iam ante me dudum Stephanus admonuerat *Ευμάρης*, id quod h. l. nomen proprium est, penaculte leg. esse pro *εὐμαρῆς* vulgari, quod est adiectivum, significans *facilis*.

488. 6. ἐπέγραψεν Ald.

489. 4. ζημία] *ζωή μία* Ald. Sed correxit Stephanus e loco simili mox insequente.

491. 7. ἀμαρτήσαντος Ald.

9. λέξει (in indicatioo futuri) recepi e Vind.

vlt. ἀθηναίων recepi ex eodem et Coisl. pro vulgari ἀθηναῖον.

492. 1. ψευδόμενος δ' ὧ Vindob.

vlt. τα μέντοι ὀνόματα] suspicabar olim in hac regione nonnihil deesse. verum nihil deest, conclusio solummodo est paulo abstrusior. Cuius haec est sententia: quamquam facillime fit, vt codices, in quibus nomina ciuium publice perscribuntur, fraude sceleratorum

torum contaminentur, furtim ingerentium nomina eorum, qui ciues non sunt; tamen in ista facilitate corruptelae publicarum tabularum, et in ista crebritate huius fraudis, non euicit Agoratus yt nomen suum in illam stelam insculperetur, qua testatus est populus Atheniensis, se Thrasybulo et Apollodoro ius et honores ciuitatis suae detulisse, sic de se meritis.

493. pen. ἡμῶν Coisl. Vindob.

vlt. ἐκκλησίαζε Taylor et hic et paulo post dedit e Coisl. vulgares dant ἐξεκκλησ. pro quo Vindob. recte dat ἐξεκκλησίαζε. vno κ.

494. 2. αἰαγυεάσιος (vno ρ) vt Taylor edidit, dant Coisl. et Vindob. vulgares ρ geminant.

496. 12. μέμνησθε] μνήσθητε Vindob.

14. δίοτι] ὅτι idem.

pen. ὡς ἐπὶ φ.] sic Coisl. et Vind. sine καὶ, quod vulgares pone ὡς addunt.

497. 5. ἐλθεῖν εἰς τέρας Vindob.

vlt. συνθήσασθαι Ald. Coisl.

499. 2. δε̃ deest Ald.

vlt. pro vulgari ἐκείνος dant schedae Brul. ἐκεῖ.

500. 4. ὁ μὲν γὰρ αἴσιμος Vindob.

9. ὡς δ' ἀληθῆ λέγω μάρτυρας παρῆζομαι. τέτω τῷ τρόπῳ Coisl. et Vindob. nisi quod ab hoc παρῆζομαι abest.

501. 1. Φυλῆς ἦν Vind. voluit nempe duas lectiones, Φυλῆς et Φυλὴν, ambas probabiles, vna repraesentare.

9. τιμωρῶμαι idem. non male.

502. 4. ἔζη] ἔξε Ald.

5. εἰδέν] εἰδέν Vindob.

vlt. ἐπαγωγῇ Ald. Coisl. Vind. pari modo dederunt Aldus, Vindob. et Bessar. ἐπαγωγὴν p. 504. I. et p. 505. vlt. Vindob. ἐπέγραψας.

505. 3. ἡ ὅπερ αὖ ἡ] quod olim fuerit mihi hac de

ditione visum, in annotationibus ad h. l. dixi. Postmodum venit in mentem, fieri potuisse, ut, cum locus adhuc integer superesset, ibi hunc ad modum legeretur. ἢ ὅπερ ἂν τις μάλλον ἀνδρεφόνες ἐπ' αὐτοφώρῳ ἦ, (vel εἴη) ἢ ὅταν πρῶτον μὲν — aut quomodo quis magis homicida in flagrante delicto deprehensus habeatur, quam si, primum quidem —

6. τῷ θανάτῳ] reuocaui ex Aldina et Stephana articulum, qui nescio quomodo e Taylorana ex-
cidit.

507. 6. ἡμῖν Coisl. Vindob.

510. 3. ἐγγίνετο Coisl. Vindob. codex Stephani.

10. ὥσπερ ἡμῶν ἐνὶ ἐκάστῳ] breuius ita dictum, plenius et dilucidius exponatur sic. ὥσπερ ὑμῖν προσήκει τιμωρεῖν ἡμῶν ἐνὶ ἐκάστῳ, quemadmodum vos decet unicuique nostrum iniuriam passo succurrere, eamque vlcisci. Aut deest haec sententia. ὥσπερ εἰ ὑμῖν κοινῇ ταῦτα ἐπέσκηψαν, αὐτὸ ἡμῶν ἐνὶ ἐκάστῳ (scil. ἐπέσκηψαν.) quali vobis vniuersis iniunxissent eadem, quae nostrum unicuique mandarunt, qui sumus eorum necessarii.

512. 2. καταψηφίσασθε (in futuro), reuocaui ex Aldina. vulgares dant in praes. καταψηφίζεσθε.

vlt. τῷτον Coisl. Vindob.

513. 2. ἐκ abest a Vindob.

3. καὶ deest Aldinae.

515. 1. μὲν deest Coisl.

519. 1. pro ἐχθρὸν Vind. quodque dat πότερον.

2. πεπραγμένων] προγεγραμμένων Coisl.

520. 9. μέλλοι Coisl.

vlt. λῖπη (in aor. 2.) recepi e Vindob. pro vulgari λείπη.

521. 4. ἀνάγνωθι δέ μοι Vind.

5. ὅτι] ὁ Ald. confer ad versum extremum huius paginae.

§21. 11. αὐτὸν] (in accus. sing.) dedit Taylor e Coisl. cum quo faciunt etiam Vindob. et Brul. pro vulgari αὐτῶν.

Ibid. πολιτῶν] ὀπλιτῶν Brulart.

pen. ἀσφαλείας Ald. Coisl.

vlt. ὅτι] ὃ Vindob. Bessar. Coisl.

§22. 1. στρατοπέδῳ μόνος ἔπαρθε μετὰ τῶν ἄλλων Vindob. Bessar.

2. ἑαυτὸν] ἑκατὸν Vindob.

3. δεῖν vulgati dant. δεόν Brul. δεῖ Coisl. Vind.

4. ταύτην τὴν ἀπολογίαν] articulum dant Ald. Coisl. Vindob.

§23. 10. τὰ χρέμαθ' αὐτῷ est coniectura Steph.

§24. pen. μὲν abest a Vind.

§25. 19. ἔν] δὲ codex Stephani et Vindob.

§26. 1. φίλοι] περὶ schedae Brul.

vlt. πολέμους primus dedit Taylor, et confirmatur a Vindob. vulgares dant πολέμους.

§27. 1. φέρειν addunt e coniectura Stephanus quoque et Scaliger.

11. ὅτε] ὅταν Ald. Coisl.

vlt. ὑμῶν dat Vindob. quoque.

§28. 1. καὶ ὅτι μὲν ὁ πᾶς Vindob.

2. ἔπω etiam in sch. Brul. est.

§29. 1. ὀλίγες δὲν τοῖς Brul. ὀλίγες δὲ τοῖς Vindob.

6. αὐτῶν, vt primus dedit Taylor, est in Coisl. et Vind. pari modo Stephanus et Scaliger viderunt vulgare αὐτῶν esse corrigendum.

§31. 1. εἶναι deest Aldinae.

pen. προσαπτόμενα etiam Scaliger emendauerat.

§33. vlt. ἐδὲ γὰρ] sic Vindob. vulgares ἐδὲν γὰρ.

§35. 5. ἀξιώσεις etiam in Vindob. est.

10. τέτων Coisl.

12. ἐπεὶ γὰρ Vindob.

536. 3. ὑψηλόμενον est in cod. Steph. Coisl. Vind. vulgares dant ἀψηρ.

537. 2. λαμπρὸς iidem codices, vulgati λαμπρῶς.

3. πονηρότερος Vindob.

Ibid. δόξει Coisl. Vind. Brul. Scaliger et Schottus. vulgati δείξει malim tamen in optatuo δόξεν.

vlt. δ' abest a Vindob.

Ibid. pro Archebiadis, vel, vt Taylor dedit, Archibiadis, nomine in vulgatis ante eum est Ἀλκιβιάδης.

538. 2. τοιαῦτα codex Steph. et Vindob. τοιαύτας Coisl.

pen. ὄρεῖς Scaliger. ὄρρεῖς Coisl. ὄρνεῖς Vind. codex Steph. et Grulart.

539. 2. μισῇ Coisl. Vindob.

541. 1. ἀρχιβιάδης αὐτὸν Vindob. Brulart. et codex Stephani. vulgo ἀλκιβιάδης ὡς υἱόν.

Ibid. χρόνῳ deest Ald. et possit sine damno abesse. in Coisl. est ἡ πολλῇ δὲ χρόνῳ.

4. eis posterius deest Vindob.

pen. παρακελεύσας ἐξέπεμψε τὴν γυναῖκα Vindob. posterius recepi. articulus certe abesse nequit.

542. 2. καὶ πολλὰ] copulam, qua vulgares carent, addidi e Vindob.

3. γεγραμμένων αὐτῷ καταμέλει Coisl. Vind. Scaliger.

6. ποιούμενοι Ald. Coisl. Vind.

544. 5. ἡμῖν Coisl.

545. 1. παρὰ] περὶ idem.

3. αὐτῷ Vindob. fort. voluit αὐτὸν.

4. ἀφελέσθαι Ald. Coisl.

546. 10. παραδώσοντας cod. Steph. Coisl. Vind.

547. 1. εἰσηγήσεται Aldus.

8. ἡμᾶς idem.

548. 2. αὐτὸς dant schedae quoque Brulart.

549. vlt. ἡμετεροὶ codex Steph. et Vindob.

550. 4. καὶ deest Vindob.

7. δικασαί] ἀθηναῖοι idem.

551. 8. αὐ] αὐτὰ schedae Brul. quae etiam infrequentia καὶ πεπόνθασι tollunt.

552. 12. περὶαττόμενα] πραττόμενα Vind. folio errore.

17. ἡδυνήθην Vind.

557. pen. ἀσρατίας Vindob. et sic deinde quoque idem.

558. 1. βέλονται Ald.

559. 3. διδόντες primus dedit Taylor.

Ibid. καταψηφίσασθαι Ald.

560. 4. Etiam in codice Bessar. lacuna nulla est. οἱ στρατηγοὶ δέησονται dant schedae Brulart.

vlt. ὑφ'] ἐφ' Vindob.

562. 1. Etiam Vindob. dat τέττε. quae si proba est lectio, leg. erit ἢ ὑπὲρ τέττε ὑμῶν τινὰς δεῖσθαι.

563. 2. φένων est in cod. Steph. et Coisl. φέρων in Vindob.

565. 11. τὰς στρατηγὰς] articulum, quo vulgares carent, e Vind. addidi.

12. ἡμῶν Coisl. Vind.

566. 4. annotationem ad h. l. adscriptam expungi velim. genitius hic necessarius est. nam in eo neruus probandi est. si non licet ex equitum numero, quorum nullus est non probatus, quemquam transferre in numerum scutatorum, quorum nullus probatus est, (neque enim requiritur a magistratu, ut hunc in ordinem cooptandus probetur) quanto minus licebit, e non probatis, scutatis puta, quemquam ad equites transferre, ad quos non admittitur quisquam non probatus.

567. 3. Etiam Vindob. dat βελεύωσι in coniunctivo.

569. 1. πολίτας Ald. Coisl. Vind.

569 2. pro duobus vocabb. καὶ λιπὼν dat Vindob.
vnum καταλιπὼν.

4. ἵππαρχον dant Coisl. Vindob. Brulart.

Ibid. ἄλλο Vindob. non male, si ἔδεν quoque
in neutro legatur.

571. 5. τυγχάνει Coisl. Vind.

14. λόγος τὸς τῶν ἐχθρῶν] articulum prio-
rem, quo vulgares carent, e codice Stephani et Vin-
dob. addidi.

572. 2. μεθισταμένη τῇ πολιτεία Coisl. et codex
Stephani μεθισταμένους τῇ π. Vindob.

573. 8. ἢ τὸς] καὶ τὸς Coisl. Vindob.

pen. ἀπομέντων etiam Brulart.

574. 3. ἀναπράξῃτε eadem schedae.

4. ἐπαναχθέντα Vindob.

8. ἀποδείξαιεν etiam in Vind. est.

vlt. συγγράμμασι idem.

575. vlt. ὑπάρχους χειροτονημένους idem.

576. 6. μόνον idem.

577. 6. μηδὲ] μηδεὶς idem. num ibi fuit μηδ' εἰς
ἔνα.

19. στρατηγίας Vindob.

pen. συμμαχίαν] ναυμαχίαν idem.

578. 2. πάντας vt coniecerat Stephanus, dant
Coisl. et Vindob.

3. δὲν idem.

6. ἐξαλεῖψαι (in infinit. aor. i. aēt.) Vindob.

pen. συλλεγόντων, vt Stephanus et Scaliger con-
iecerunt, dant Coisl. et Vindob.

579. 7. annotatione ad h. l. mea supersedere pote-
ram, si animaduertissem H. Stephanum iam dudum an-
te praecepisse, aut ἀνάβητε μαρτυρες leg. esse, aut
ἀνάβητε τέτων μάρτυρες. Ego vero illam Stephani
annotatiunculam praeteruideram.

pen. ἐγὼ δὲ διεπραξ. Vindob.

581. pen. ἐμβαλλοντας (geminato λ) Coisl. Vind.

582. κινδυνεύων Vindob.

584. 2. ἐπερχόμενοι. idem.

585. pen. τὶ ἀεὶ ab eodem Vind. vnde suspicor ibi sic fuisse τὶ δ' αὖ τοῖς.

588. 1. μηδὲ περὶ Coisl.

3. διηγέσμαι (in indicat.) Vindob. et Ald. sed in hac correxit Scaliger.

589. 2. ὁ Stephani operae dederunt, sed codices dant ὁ cum Schotto. TAYLOR.

3. τοσῶτον γὰρ est coniectura Stephani. τοσῶτα volebat Scaliger.

591. 3. εἰδέναι deest Aldinae.

vlt. ἀπογραφῶν. τρεῖς γὰρ καὶ τετράκις Brul.

592. 3. τὴν πάντα Ald. Vindob.

4. pro λόγῳ vulgari est in Vindob. λέγω. vnde facillime efficitur αὖ ἐγὼ.

Ibid. κέκτημαι est in Coisl. et Vindob. κέκτομαι Bessar. quod cum sit nihili tamen veram lectionem κέκτημαι confirmat.

593. 1. ἡμῖν] sic Taylor edidit, et sic est in Vindob. vulgares dant ὑμῖν.

4. ἡμῖν praetuli e Vindob. vulgari ὑμῖν.

pen. τῶ δύο codex Stephani et Vindob. et sic inferius quoque.

594. 1. ἐγγυάκατε Ald. ἐγγυάκατε Scaliger.

Ibid. ὠρεῖσάμην μὲν ἔν Vindob.

3. πλέον] μάλλον Vind.

595. 1. εἰ deest Aldinae, quae τοσῶτον quoque dat.

4. ad h. l. annotauerat Taylor haec: [Pro τὸ σφηττοῖ lege cum Scaligero τὰ σφ. et modo pariter τὰ χικυννοῖ. vbi τῶ Ald. caeterum post σφηττοῖ deest in Coisl.] Haec ille. τῶν σφηττοῖ Brulart.

596. 1. ὑπογραφῶν Ald.

597. 2. *πλειόνων* (per diphthongum) e Vindob. praetuli vulgari *πλεόνων*.

598. 1. *τρίνυν* abest a Vind.

600. 9. *ἐπεδείξα* Vind. qui videtur *ἐπεδείξατο* dare voluisse, quod vulgatae etiam praeferam.

10. *εἶλε*] sic Scaliger quoque, praeter Stephanum, emendavit Aldinae vitium *εἶχε*.

pen. *ἐτήσατο* Vind.

601. 3. *τὸ ἡμέτερον ἡττωμένων* Vind.

5. *ἐπιβελούντων* est a Stephano. *συμβελ.* dat Aldina, simplex *βελούντων* Coisl. et Vindob.

605. 9. *ὕμετέρας* Coisl.

606. 11. *πολιάρχος* vulgares. *πολίαχος* Bessar. et Stephani codex. Debebat, si quid video, Poliarchi nomen a Taylora non mutari.

vlt. *δὲ*] *δὴ* etiam Vindob.

607. 3. *βεβαιώσατε* idem, forte voluit *βεβαιώσατε* in optativo. verum infrequentia quoque tum sint ad hunc modum reformanda.

5. *ποιήσετε* recepi e Coisl. Bessar. Vindob. pro vulgari *ποιήσεσθε*.

6. *τοῖς ἄλλοις*] interponunt *μὲν* cod. Stephani, Bessar. Vindob.

608. 9. *τῇ* deest cod. Stephani. Coisl. Vindob.

609. 7. *μὴ μνησικακεῖν* iidem.

vlt. *ὕπο-των τοῖστων* Vindob.

610. 2. *κακὲς* Coisl. Vindob. quae lectio non videtur contemnenda propter oppositionem cum infrequente *χρηστὲς*.

17. *κωλύει* Ald. *κωλύει* Coisl. Vindob.

18. *ἀθλιατάτης*] sic correxerunt Stephanus et Scaliger vitium vulgatarum *ἀθλιαθεάτης*.

611. 2. *ὑπαρχόντων*] *παρεχόντων* Vindob.

pen. *γενομένους* Coisl. Vindob. cod. Stephani.

612. 3. *ἀναβιβάζομαι* (in indicat.) Coisl. Vindob.

612. 5.

612. 5. καὶ abest a Vindob.

7. ἡμετέρας Ald.

9. αἰτίαι Coisl. Vindob.

613. 7. προκινδυνεύοντων Vindob.

614. 4. ὄντων] ἁλῶν Vindob.

615. vlt. ἔχει idem.

616. 1. ἐπὶ πολὺ idem.

6. ἐλεγχόμενον etiam in sch. Brulart. est, quasi idem esset, aut esse posset, atque ἐλέγχοντα. et, si vel sit quoque, aduerfetur tamen sententiae.

pen. εἶδεν Coisl Vindob. ἴδεν dant vulgares.

617. 7. ὑμετέρης Coisl Vindob. recte.

pen. συκοφαντέμενοι Coisl.

618. 3. post οἰκείης addit Coisl. αὐτῆ.

Ibid. post διπλάσια δὲ addit coniectura Stephani ἦν. quod aegre fero a me non in textum immissum esse.

620. 2. κατηγορούμενα Vindob.

3. εὐμενοίας idem, in quo insunt vestigia geminae lectionis, εὐναίας quae est vulgata, et εὐμενείας.

Ibid. ἀκροασαμένους codex Stephani pro vulgari ἀκροαταμένων.

4. νομίζεται dant cum Scaligero vulgati praeter Aldinam, in qua est νομίζεται.

vlt. νῖω Vindob.

621. 4. ἄλλοτε καὶ Coisl. Vindob.

623. vlt. τε prius deest Vind. posterius addidi e coniectura Stephani confirmata a Coisl. et Bessar.

624. 4. ἀλλὰ μὲν γε ὁ αἶρ. Vind.

Ibid. ἦδη γὰρ ἔχων idem.

12. γὰρ deest eidem.

625. 4. εὐαγόρε Coisl.

11. σόλον simplex dat Vindob.

14. ἐπρίατο idem.

vlt. ἦ] ἦ Ald. Coisl. Vindob.

626. 1. ὡς cod. Stephani et Coisl.

626. vlt.

626. vlt. ἐπιστολῶν δ' αὐτῶ ἡκεσῶν Vind.

627. 1. εἰρημένον Coisl.

3. ἀλλ' ἔχ' οἷόν τε ἦν Brul.

628. 3. ἐπὶ τοῖς τριήροις Coisl. vnde Taylor effiebat ἐπὶ ταῖς τριήραις.

630. 2. αἶς] ἄν Coisl. Vind. Bessar. vnde colligo in libris olim fuisse ὡς ἄν ἔχοι quo habeat, Demus puta.

3. λύσεσθαι (in futuro) coniecit Stephanus, nec non καὶ χρημαίων, quod nunc demum cerno, praeteruidens tum, quum annotationem ad h. l. meam conscriberem. Tempestive si vidissem, laude eum sua non fraudassem. Verum nimis minuta literarum forma, qua vsi sunt Londinenses operae in Tayloranis ad Lyfiam annotationibus excudendis, oculos meos nimis habetatos absterruerunt saepe numero, vt reformidarem eas inspicere; quo factum vt nonnunquam in easdem cum Taylora, Marklando, aliis coniecturus deferret, quas crederem a me inuentas, nescius ab aliis iamdudum occupatas, quod semel hic admonuisse sufficiat, ne quis plagii me accuset, si quid eiusmodi reperiat.

631. 5. εὐθὺς deest Vindob. pro quo malim αὐτὸς legi.

6. ἐδεόμεθα] sic dedit Taylor e Coisl. pro vulgari δεόμεθα (in praef.)

632. 2. καὶ deest Vind.

633. 7. ἀξιολόγη dant cod. Steph. Coisl. Vind. vnde effici poterat etiam ἀξια λόγη.

8. ἔχοι ἄν Vindob. fort. ἔχοιεν ἄν.

634. 1. τόδε, vt Stephanus coniecerat, est in Coisl. et Vindob.

3. ἀπεισπάσθησαν] ἀφηρεπάσθησαν cod. Stephan. Coisl. Vindob.

pen. φύλακα (in sing.) Vindob.

635. 1. ἀπογράφονται potest quoque pro passiuo, et ἐπι-

et ἐπιπλα pro nominatio haberi. *describentur vasa.*
neque non vsitatum est Lysiae substantiua neutrius ge-
neris in numero plurali cum tertiis personis numeri
pluralis verborum componere v. p. 594. pen. et indi-
cem nostrum sub v. *Pluralis.*

3. post νῦν videtur πρὸς ὑμᾶς deesse.

pen. καὶ abesse malim. ἀποδημήσαντος ἐν δια-
βολῇ γενομένου idem est atque διαβληθέντος ἐν τῇ ἀπο-
δημίᾳ.

vlt. πρεσθέντων Ald. Coisl.

636. 1. διὰ τῆτο Coisl Vindob.

2. τὲς ἐκεῖνε καὶ τὲς προσήκοντα] possit quo-
que legi σὺν ἐκείνῳ καὶ τὲς πρ. una cum eo etiam neces-
sarios eius.

4. μὴν recepi e Vindob. in vulgatis est μὲν.

Ibid. τῆτον] vulgati dant τῆτον. Stephanus
coniiciebat τῆτο in neutro.

vlt. τῶν μὲν οὖν ὦφ. Vindob.

637. 7. ἱκανὰ est in Coisl. et Vindob.

638. 2. λαβὰν simplex dant iidem.

Ibid. διένειμεν iidem.

6. poterat etiam sic constitui hic locus. εἰ δὴ
μεύσαντες τὰ τῆ τιμοθέε. Sed tum insequens εἰάν
accipiendum erit, non pro *si*, vel *ubi*, sed pro simpli-
ci *an* potentiali.

8. λάβη τὴν est in Vindob. pro λάβητ' ἢ. vt
etiam legi potest. nam perinde est, coniunctius an
optatius hic vsurpetur.

639. 4. εἰς δελφὺς εἰς πεντακισχιλῖς Vindob.

pen. πεντεκαίδεκα idem.

640. 2. ὕδενι Coisl. Vindob. ὕδ' coniecerat H. Ste-
phanus.

3. τῆτον μάρτυρα Ald. Coisl. Vindob.

641. 1. ego nunc nullus dubito leg. esse ἀλλὰ
μὴν ὕδεις ἢν ὅστις ἐκ — ὥθη γ' ἂν εἶναι.

642. 2.

641. 2. δῆλα in plur. praetuli e Vindob. δῆλω vulgari (in duali)

642. 1. reuocaui vetustam librorum vulgatorum, praeter Tayloranum, omnium lectionem ἐσίαν, abolita Marklandi coniectura οἰκίαν, quam Taylor in textum suum immiserat. Sententia est, Aristophanis villam et vniuersam substantiam valuisse ad quinque talenta, qua in sententia ego equidem nil video, quod offendere quemquam possit.

646. 8. πρόσθεν simplex dat Vindob.

pen. παρὰ τὴν ὑμετέραν δόξαν ἐφάνησαν. idem.

647. 1. εἶοντο Coisl.

Ibid. πλέεν Vindob.

649. vlt. ὥς] ὅς Ald.

650. 1. ἐτιμώσατο Coisl. Bessar.

651. 2. διεχώρησε Ald. Bessar. διεχώρισε Coisl. διεχείρισε emendarunt Stephanus et Scaliger.

652. 1. πολλοὶ Ald. et Vindob. sed crebro in hoc errat idem codex, vt οἱ pro υ subiiciat, et λ geminet, vbi simplex sufficiebat.

6. ἐξερχθῆεν Ald. Coisl. Vindob.

pen. ἔχει e Coisl. et Vindob. praetuli vulgari ἔχει.

654. 1. ἔχει Scaliger.

2. πρὶν dedit Taylor ex emendatione Stephani pro vulgari πλὴν.

vlt. ἀληθῆ ταῦτα ἦν cod. Steph. et Vindob. ἀληθῆ τέτω Coisl.

655. 3. δὲ abest a Vindob. redit autem τὸ τοῖστων ad id, quod actor postulabat, vt in sua quoque causa fieret, vt nempe pars illa bonorum Aristophanis, quam sibi vindicabat, vt oppigneratam, ab arresto publico liberaretur, atque sibi adiudicaretur.

pen. παρέχωσι] sic emendabat e coniectura Stephanus, quam coniecturam vt vidi a Vindob. confirmatam, nullus dubitavi vulgari παρέχου, praesferre.

656. 2.

656. 2. ἐκεῖνε etiam a Vindob. confirmatur.
659. 10. ἐλίγον μὲν ἔν χρόνον Coisl. Vindob,
12. λάθῃ idem.
660. 8. λυσσελεῖν (in infinit.) Vindob.
661. 2. τε recepi e coniectura Stephani.
3. ἐδημεύσασατε Vindob. in quo gemina lectio
repraesentatur, aut ἐδημεύσατε, aut δημεύσατε (in
optat.) posterior lectio est in Coisl. vulgares dant δη-
μεύσατε.
5. τοιαῦτα] ταῦτά Vindob.
663. 2. τῷ deest Vindob.
664. 3. primum οὗτος deest eidem.
666. 2. in eodem quoque legitur ἐστίν. fort. leg,
ἱκανῶς δυνατὴ ἐστίν ἀποτρέπειν.
4. εἰργασμένος Vindob.
668. 1. μηδὲ] μὴ idem.
669. 4. καταπροδιδόντων idem.
5. οἱ δίκην ἔχ ὑπέμειναν Brul.
9. κερδαίνωσιν Vindob.
vlt. pro οὐδὲ malim οὐδέποτε,
670. 3. ἐκείνοισ δ' ἐκ ἀπηχθάνοντο] illos autem,
quadringentos, offendere cauebant. particulam infi-
tiantem, quae vulgatis deest, e schedis Brul' addidi,
quo admissio tota annotatio nostra n. 21. induci poterit;
et per me quidem licebit.
pen. ἐβέλοντο Vindob. in quo videtur gemi-
na lectio, et ἐβέλετο, et βέλοντο repraesentari, aut
alias pro τις leg. sit τινὲς.
673. 1. ἐν τε ἐνταῖς Vindob. ἐν γε ταῖς coniectu-
ra Stephani.
4. βούληται Vindob.
pen. μαρτυρησάντων idem. quod tametsi pro
μαρτυρησάτωσαν accipi possit, ego tamen ideo non
probo.
vlt. ψευδῇ κατηγορεῖμαι Brulart.

674. 5. possit quoque in duali legi τῶ τρόπῳ τῶ ἀπλήλων.

8. βλάπτεσθαι ἄξιός ἐστιν Ald. medium vocabulum e scholio natum videtur, quod nescio qui super δίκαιος scripserit.

676. 1. fort. leg. ἐξαλείφω χάριζοιτο.

677. vlt. in lectionem ἡμᾶς, quam vulgari ὑμᾶς praetuli, consentiunt Aldina, Coisl. Bessar. Vindob.

678. 3. iterato ἂν ego equidem haud offendar. quodsi tamen sit, qui neget id a Lysia profectum esse, legat is, per me licebit, πῶς ἂν οὐ πᾶν δεινὰ. vel πῶς ἂν οὐ πᾶν δεινὰ.

7. καὶ εἰ αὐτοὶ, vel καὶ ὁ αὐτοὶ sunt coniecturae Stephani.

Ibid. ἔνα] ἵνα Ald. Coisl.

679. 4. εἴποι ὅπως τι τῶν coniectura Stephani.

vlt. πάντα est in Coisl. Vindob. et codice Stephani.

680. 3. ἡνίκα ἂν αὐτὸς Coisl.

681. 4. ἡ δεινὰ γ' ἂν est coniectura Stephani, ἡ Coisl.

vlt. μὲν] δὲ Ald.

Ibid. post ἀνδρὶ videtur στρατηγῷ vel tale quippiam deesse.

683. 5. καὶ οἵτινες Vindob.

684. 4. τῶν γεγενημένων idem non male.

7. post ὅσων videtur ἐστρατεύσασθε deesse. quotcumque militares expeditiones suscepistis, ab earum omnium nulla se passus est abesse. pro ὅσων annotauerat Scaliger ὅσαν in Ald. Coisl. et Vindob. est στρατιάς.

685. 3. εἰς Φέρη Coisl. Vindob. δὲ quod in vulgariis paulo ante (p. 684. ultimo versu) redundat, huc transferendum et pone ἡμᾶς collocandum videtur.

686. 3. τὴν abest a Vindob. non male.

5. τε deest eidem.

686. 9. Aldina et Coislin. dant ἀπελπόμην. quod nescio cur Stephanus mutarit.

vlt. ὧν addidi e coniectura Stephani.

687. 3. nescio quo, seu consilio, seu errore, Taylor ὑποδείξω ediderit, cum iu Aldina et libris Lysiae reliquis omnibus editis ἀποδείξω exhibeatur, quod reuocaui.

688. 5. καὶ τοιαῦτα. quae lectio si probetur, leg. sit καὶ τοιαῦτα aliaque huiusmodi. scil. in literis patris ad me scriptis exarata erant. ἀ ὑμῖν quae vobis. —

pen. οἱ addidi e schedis Brulart.

689. 6. ἦτε] εἴτε Coisl. Vindob.

Ibid. ἦττω malebat Scaliger.

690. 1. ἦ de meo addidi. item versu 2. οὐ.

8. ποιῶμεν (in praef.) Vindob.

692. 2. ὅς ἂν τις accipi potest pro dicto per tmesin, ac si dictum esset consueto modo ὅς τις ἂν. nescio tamen an h. l. praestet ὅς cum apostrophe legi. id est ὅσα ἂν τις.

693. 1. ἡμῖν] ἦν μὲν Scaliger.

5. χρημάτων Vindob.

695. vlt. δ' interposui e coniectura Stephani.

696. 1. ἐλεήσαντας ἀποψηφίσασθαι Coisl. Vindob. etiam Aldina dat ἀποψηφίσασθαι (in infinitiuo.)

697. 1. κατηγορουμένων Vindob.

699. 5. ἐπεὶ δὲ Ald. quo tendit etiam ἐπὶ δὲ quod in Vindob. est.

700. 11. ἔπλεον] πλεῖ Coisl. Vindob. πλεῖστα Ald. vnde Palmerius et Scaliger efficiebant πλείους.

vlt. κινδυνεύσειν (in futuro) dedi e Vindob. pro κινδυνεύειν (in praef.) quod est in vulgaribus.

701. 2. Θρασύλης (simplici λ) Coisl. Vindob.

6. ἐρασινίδης iidem. ἐρασινείδης Ald.

703. 2. νυνὶ Vindob.

3. ἀντὶ τέτων dant cod. Steph. Coisl. Vind.

Lysiae Tom. II.

Yy

704.

704. 1. ἀρπάζονται Vindob. v. annotata ad pag. 594. pen.

pen. μὴ vel ἐκ addendum esse ante ἐπιθυμήσωσι etiam in schedis Brul. annotatum reperi.

705. 5. τοιῦτον γὰρ καὶ ἑμαυτὸν Vindob.

6. τῶν ἐμῶν φείδομαι dant schedae Brulart. obseruari hic velim lusum in vocabulis φείδομαι et ἥδομαι, dignum Lysia Sophista; nisi potius ei videatur excidisse fortuito.

706. 7. τῆτό τε Vind. ἐμῶ. ἐδὲ τῆτό γε Brulart. pen. ὥς deest Vindob.

707. 2. οὐδὲν]. αὐτὸν idem.

5. μόνων idem.

pen. προσκαλέσασθαι idem. vtrumuis in hoc v. praeferas, *προ* an *προς*, semper tamen erit μήτ' εἰς δίκην leg.

vlt. οὐκ οὖν duobus vocabulis Coisl.

708. 9. ὀργισθήσεσθε dant codex Stephani et Vindob.

pen. ἡμῖν Vindob.

709. 4. ἃ ἐγὼ κερδάνας βεληθεῖν Brul.

8. δωροδοκίμην Vindob.

Ibid. οὖν deest Vindob. et hic et aliis pluribus in locis, de quo semel admonitum satis esse arbitror.

vlt. δέον ἐλογισάμην εἰ τ. Brulart.

710. 1. καταλείψαι Coisl. num καταλείψαι μὲν voluit, an δεήσει καταλείψαι. sed quid attinet in manifestis librariorum lapsibus corrigendis operam et otium perdere?

2. οὐδέποτε κινδ. Coisl. οὐδέπω κ. Vindob.

711. 2. ἡμῶν Coisl. Vindob.

pen. ἐν τῷ πρόσθεν iidem.

712. 6. περὶ δὲ τῶν Scaliger.

vlt. ἐπέδωσαν praetuli e Vindob.

713. 2. ἀκρίτως idem.

713. 2. παραδοῦναι καὶ θανάτῳ Brulart.
vlt. ἡμῶν bene habet. docet actorem senato-
rem fuisse. idem est ac si dixisset τῆς βουλῆς.
714. 2. ταῦτα] τὰ τοιαῦτα Vindob. non male.
3. οὐνεκα Coisl. Vindob.
715. 3. in Vindob. est ἀνάβηθι καὶ ἐμὲ σύ μοι.
in schedis Brul. istaec reperi. εἰπὼν εἰ πέρυσί μοι.
Ibid. μέτοικος εἶναι μετοικεῖς Ald.
6. ἀξιοῖς] βούλες Vindob.
716. 3. σιτοπώλους idem.
6. παρεχόμεθα (in praef.) idem.
718. 2. ὑπερβαλλόντων (geminato λ, in particip.
praef.) Coisl. Vindob.
9. συνεβούλευσεν Ald. Coisl.
vlt. dubitabam, vtrum ἐπὶ τῆτες, quod dedi,
an ἐτι τῆτες darem. tandem placuit minore motu de-
fungi, h. e. vnam literam potius, quam duas mutare.
719. 4. ἀπολογήσασθαι Ald. Coisl. Vindob.
8. ἀλλὰ μὲν γάρ codex Steph. Coisl. Vind.
720. 3. ἀπέλιπε Vindob.
vlt. εἴσεσθαι Coisl. Vindob.
721. 9. πρότερον Vindob.
11. διεφθάρθαι cod. Steph. Coisl. Vindob.
722. 3. vulgata quomodo defendi et exponi possit,
v. in latinis.
vlt. σιτοφύλακας in accus. plur. est in Coisl.
Vindob. Brulart.
723. 5. μὴ] οὐ Coisl. Vindob.
14. ἔσιν, quo carent vulgatae, addidi e sche-
dis Brulart.
pen. δὲ] τε Vindob.
725. 5. et 6. pro utroque ἔνεκα dant ἔνεκα Sca-
liger et Vindob.
vlt. ἐλεήσατε Coisl.
726. vlt. αὐτὰς si optabimus, redibit ad negotia-
tores

tores frumentum e Ponto Athenas subuehentes. τὴν αὐτὴν si seruabimus, subaudiendum erit οἷαν τέως ἔσχον. atque adhuc habuerunt. aut ἦν εἰκός ἐστιν αὐτοὺς ἐκ τῆς τῆτων ἀποψηφίσεως ἔξεν.

727. 2. malim εἰσπλέσιν. in Piraeum puta, vt paulo ante.

7. ποιήσῃτε Vindob.

731. 2. ἐλθὼν δ' ἐπὶ τ. κ. Vindob.

3. nun̄ οὐς τε ἀλλὰ χού ἐξευρίσκοιμι.

pen. ὠφλήκοι (sic, per omega) est in Coisl. et Vindob.

732. 3. τε] τὰς Vindob.

12. εἰ τίνα] ἦν τίνα idem.

15. ἐκεῖνου Coisl.

733. 4. ἄλλω Ald. ἄλλων Scaliger.

10. εὐθύκρατον Ald. cui lectioni Stephanus hanc notulam adscripsit in editionis suae margine [Ἄλλ' ὀλίγω πρότερον εὐθύκριτον εἶπεν, ὡς καὶ ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν ἀντίγραφον ἔχει.]

734. 6. rationem distinguendi h. l. a Taylora commendatam, a me repraesentatam, Stephanus quoque suo e codice annotauerat.

735. 3. ἐξεγγυήθη Vindob.

8. βεβαιότητος Ald.

736. 14. Ἀρισόδημος Ald. et Vindob. sed lectio a Stephano praehabita, Ἀρισόδικος, est etiam in Coisl.

pen. ἐπισκεψάμενοι Vindob.

737. 1. ἐπεὶ δὲ] ἐπειδὴ Ald.

4. ἐπίλαβε dat Vindob. quoque.

5. τοῖνον deest Vindob.

741. 7. οἱ deest eidem.

8. δοκῇ Coisl.

9. in Vindob. quoque est με, verum ante συνκοφαντεῖ, non post, vt in vulg.

742. 3. περὶ] ὑπὲρ Vindob.

743. 6.

743. 6. τῆς μὲν ἔν ἐκ τῆς τέχνης εὐπορίας καὶ
τῶν ἄλλων τὸν ἑμὸν βίον οἷος τυγχάνει codex Stephani,
Coisl. Vindob. nisi quod hic, pro οἷος, dat οἷς.

11. Στραπεύσει Vindob.

744. 3. με deest eidem.

Ibid. τῆς δυσχερεσάτης idem. τῇ δυσχερεσέρας co-
dex Stephani.

4. fort. leg. ἐπειδὴ γ' ἐν ὑμῖν ἐστίν. penes vos est.

5. ἀπολέσσετε Vindob.

746. 4. τοῖσ'τον idem. vulgati τοῖσ'το.

747. 2. δὲ Vind. deest.

5. ἐπὶ τράβης ἂν idem. et sic paulo post quo-
que rursus dat.

pen. ὀχέμεν ἐώρακε σιωπᾶν. idem.

748. 1. εἶην] ἔσ'ην Ald.

749. 2. αὐτὴν deest Vindob.

3. τῶν deest eidem.

4. καὶ quod vulgatis deest, addidi e Vind.

750. 4. κωλύουσιν idem.

vlt. ἐπικλήρε (vno vocab.) idem.

751. 4. πιτεύετε c. Steph. et Bessar.

vlt. φοβερώς etiam Bessar. dat, ἀφοβερώς
Vindob.

Ibid. λέγειν dant Coisl. Vindob. Bessar. λέγοι
Scaliger.

752. 1. ψεύδεται Coisl. Vindob. Bessar.

753. 6. μὲν abest a Vindob.

12. ἀλλὰ παίζων] haec duo vocabula defunt
Vindob.

754. 4. ὡς] εἰς Vind.

pen. τύχοι Coisl.

756. 4. ὦν dant Coisl. et Vind. pro vulgari ὦν.

6. ἀπεσέρησεν e codice Stephani et Coisl. re-
cepi pro vulgari ἐσέρησεν. quodammodo etiam e Vin-
dob. in quo est ἀπεσέρησαν.

vlt. ἂν αἰθλωτάτος εἶην Brulart.

757. 7. αἰδ' ἐδείς ἂν ἀποδ. Vind.
pen. ἔφευγον idem.
759. 1. δικασαί deest Vindob.
pen. μὴ] μὲν idem. voluit nempe μηδὲν dare.
764. 1. post γνῶτεςδε videtur μάλλον deesse, et
post ἐμαυτῆ versu 2. σαφετέραν aut βεβαιότεραν aut ta-
le quid.
vlt. αἰδ' εἴ τις Vindob. in reliquis cum lectio-
ne consentiens ad h. l. e codice Stephani et Coislin.
prolata.
7. μετεβάλοντο Vindob. geminato λ
8. ἐκείνων etiam in Vind. est.
767. 1. αὐθις etiam in schedis Brulart. correctum
reperi, pro vulgari αὐτοῖς.
9. εἰ εἴ τις Vind.
10. τῶν πραγμάτων διαπεσόντων Vind. unde
articulum adsciui, quo vulgares carent.
- Ibid. εἴη deest codici Steph. Coisl. Vindob.
pen. ποιῆσθε codex Steph. et Vindob. ποιῆ-
σθε Coisl. forte voluit ποιοῖσθε (in optatiuo.)
769. 2. ἰδίᾳ et δημοσίᾳ (in datiuo) maluit Sto-
phanus.
vlt. ἐδαπάνων etiam in schedis Brul. reperi.
770. 3. ἑτερέμην simplex dat Vindob.
771. 4. τετρακοσίων est in Ald. Vind. Bess. et Brul.
772. 1. ἐμὲ Vindob.
773. 3. ἀπαχθεῖς] Ea lectio Stephani, nostro
etiam codice adiuta, fortassis est vnice vera, cum Al-
dina habet ἐπαχθῆς et Scaliger ἐπαχθῶς. TAYLOR.
6. εὖ μὲν γὰρ ἂν ποιῆν Ald.
12. ἐργίζοιςδε codex Steph. Coisl. Vindob.
pen. προθυμήσομαι Vindob.
774. 8. ἐνβάλοντας Vindob. (geminato λ.)
14. ὑμᾶς etiam schedae Brul. dant.
775. 2. ἀφίστησαν Vindob.
776. 2. τὴν ὑμετέραν ὁμόνοιαν μέγιστον κακὸν εἶναι
idem.

idem. recte, et recepi. et ipsi mihi idem in mentem venerat, natura rei ipsa subiiciente. *concordiam, qua nos consentiremus, qui in urbe manseramus, maximo vestra damno esse.*

778. 10. δημοφάνην codex Stephani Coisl. Vind.

13. ἀκρίτως Vindob.

779. 14. περδομένους idem. quod ferri cum possit, teterius tamen est vulgata.

781. pen. καὶ deest eidem.

782. 5. εἶτοι deest eidem.

pen. αὐτοῖς] ἀποῖς Coislin.

783. 1. ἐπιλύσασθαι Coisl. Vindob. Bessar.

784. 3. γεγενημένων est in codice Stephani, Coisl. Vindob. Bessar.

785. 2. διὰ τὸν χρόνον Vindob. potest etiam sic accipi, tanto tempore post scelera illa abs te perpetrata.

787. 1. loco verbi ἀγωνιῶ dant codex Stephani et Vindob. ἔγωγε. in codice Bessar. sic est exaratum ἀγῶν.

7. ad αὐτῆς aut addendum est, aut certe subaudiendum ἐαυτοῖς.

12. εὐήθειαν ἡγιγνώσκουσιν ὧν εἰ εἴτ' ὧν Bessar. εὐήθειαν εἶτοι γιγν. ὧν εἰς ἐκ Ald. εἰ γιγν. Vindob.

788. 1. αὐτὸν κατηγορεῖμεν ὧν διὰ βε. ἀπολογήσασθαι Coisl.

4. πολλά] πολλάκις Vind. fortasse copulandum est vtrumque ὥς πολλά πολλάκις εἰς τ. π.

789. 6. κρείττον Coisl. Taylor malebat κρείττων εἰν ἢν legi.

790. 4. γεγενημένων Vindob.

7. δοκεῖ τε idem et ἐπὶ τὸν τοῖόνδε.

10. τὰδ' ἐνθυμηθετε defunt Vindob. et facile feratur eorum desiderium, cum e praemissis tacite repeti possit ταῦτα χρὴ ὑπολαμβάνειν.

11. πάλαι deest Vindob.

790. vlt. ἀδύνατον etiam in Brulart. reperi.
791. 3. ἐξιῦσαν coniecturam virorum doctorum confirmat Vindob.
- Ibid. ἔνεκα idem Vind.
792. 3. addidi ἔ e coniectura Stephani. μόνον deest Vindob.
793. 7. δοκιμασιῶν] δικασιῶν Ald.
vlt. καταλύεται Coisl.
794. 6. ἐν αὐτῷ ἑκάστον Vind. forte voluit ἐν αὐτῷ τῷ ἑκάστον. hoc ipso, hoc solo, vt ex aequo et iusto magistratum quis gerat.
vlt. βελεύσων (in futuro) e Coisl. et Vind. praetuli vulgari βελεύων (in praes.)
795. 1. ἄρμα] ἅμα Vindob.
vlt. φανοῖσθε Ald. Vindob. φανοῖσθε Coisl.
796. 1. μὲν pro vulgari μηδὲν leg. esse coniecerat Stephanus, ad cuius auctoritatem accedit auctoritas etiam Coisl. et Vindob.
2. ἐβέλευσεν etiam in Vind. est, sed sine ἀν.
797. 8. vulgares sic dant. αἶρ' ἐν οἴσθε et διακέσθαι (in praes.) et ἡγήσασθαι (in aor.)
15. λεωδάμαντα codex Steph. et Coisl. hic et alibi.
pen. καὶ τέτον δοκιμασθῆναι] haec tria vocabula desunt Coisl. et Bessar.
799. vlt. ἐκ ἐκείνων Coisl. Vindob.
800. 3. καὶ ὑμᾶς ὑπομνήσει idem.
804. 9. Possit quoque suspicio incidere num Lyfias ita reliquerit exaratum τοσαῦτά σοι, Θεασύβουλε, ἐγώ.
vlt. βελεύσεσθε Vind. quod equidem vulgatae praeferre nullus dubitem.
805. 12. μὲν, quo vulgares carent, e Vind. addidi.
pen. ὑμᾶς idem.
807. vlt. τὸ ἐν idem. vulgares dant τὸν μὲν. Bene vide-

videtur voc. *πληθος* habere, sed deesse aliquid, e. c. *τῶν ἀπολλυμένων*, vel *τῶν δημεύσεων* multitudo pessimorum, vel; *crebritas proscriptionum*.

809. 2. *τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ* etiam Vindob. dat, item *κατηγορεῖντος*.

810. 7. *τότε τὰς πάντας* Ald. et Vindob. quod si probatur, necesse sit legi *παύσετε ἐπιχειρῆντας*.

811. 8. *ἐξαπατήσας* Vind. forte dare voluit *ἐξαπατήσασιν*.

14. *καὶ* quod in vulgatis ante v. *καταψηφ.* legitur, abest a codice Stephani, Coisl. et Vindob.

18. *οἷτινες* etiam in Vind. est, verum ea nil valet auctoritas, quoniam in illo codice creberrime *οἷ* pro *εἰ* exaratum reperit Storrius meus.

812. 13. *ὁμῶν*] *ὁμῖν* Vind. fort. *ὁμῆς* dare volebat librarius.

16. *λαμβάνητε* idem, non male.

813. 1. post *κλαίοντες* videtur *ἀξιώσασιν* deesse, ob insequens *ἐγὼ δὲ ἀξιῶ*.

814. 1. malim *ὁποίας ἂν δύνησθε*.

7. *αὐτό γε* Coisl. Vindob.

9. *ὀργίζεσθε* Ald. Coisl.

816. 5. *μέλλον* Ald. Coisl. Vindob.

817. 6. *προξένος*] malim *ξένος* simplex.

818. 1. *γενομένας* Vind.

5. *δὴ*, quo vulgares carent, addidi e Coisl. et Vindob. eius loco dat Ald. *δὲ*.

820. 3. *σεύσθαι* Vindob.

10. *ἄμα*] sic dedi de meo, loco vulgaris *ἀλλὰ*. Simul ac ditekunt, odisse vos incipiunt.

821. 1. malim *ὀφείηται*.

6. *ἡμᾶς* Ald. Coisl. Vind.

822. 7. *ἦ*] *καὶ* Ald.

pen. *ὥπερ*, vt voluerat Markland, e Vindob. dedi, pro vulgari *ὥσπερ*.

851. 3. *φεύγοντας* idem.

854. 10. *γενομένης* idem.

855. 2. *reuocauit* ex Aldina *ἐπιλείπεν* (in praef.) quod etiam est in Coisl. et Vindob. pro *ἐπιλείπεν* quod e Stephana in Tayloranam transiit.

858. 6. *ἐπειδὴ* Vindob.

859. 2. *ταῦτα ἀρκέσει ἡμῖν* idem.

860. 7. *σῦλα* (sine kappa) Vindob.

861. 1. *βουλευσασα* idem.

7. *εἰς τὰς τοιαύτας* Coisl. Vindob.

pen. *καθισῶσι* Coisl. vulgares *καθισῶσι*.

862. 3. *αὐτῶν* Vindob.

Ibid. *τιμήσητε* codex Steph. Coisl. Vindob. pro vulgari *τιμωρήσητε*.

4. *te* deest Vindob. et δὲ versu proximo.

863. 3. *τοσούτον* idem.

4. *οὗτοι δ' εἰ* Vindob. et Coisl. coniecturam H. Stephani confirmantibus recepi, pro vulgari *ἔτοι τ'.*

5. *τῶν* deest Vindob.

9. *παράγενομένης* idem.

864. 11. *καὶ Νικόμαχον* sine articulo τὸν, quem vulgares interponunt, dedi e Coisl. et Vindob.

867. 1. aut *ὥσπερ αὐτὰς ὁρᾶτε* leg. videtur, aut *ὥσπερ νῦν τέτρεσ ὁρᾶτε*.

4. *ὡ ἀνδρες* Vindob. non male. quamquam in vulgata acquiesco.

868. 4. *ὑμετέρων* recepi e Coisl. pro vulgari *ἡμ.*

vlt. *ἅπαντα*, vt numerosius, e Vindob. praetuli vulgari *πάντα*.

869. 5. *συμβουλευέν* (in praef.) Ald. Vindob.

6. *δὲ] τε* codex Stephani, Coisl. Paris. Vind.

appello autem Parisinum, in varietatibus huius orationis in Philonem, codicem illum, qui in Regis Christianissimi codicibus graecis mltis signatus est n. 2944.

870. 7. *εἴ τι] ὅτι* Vindob.

870. 8.

870. 8. *δικαίως*, secundum Stephani et Scaligeri coniecturam, dant Coisl. Vind. Paris. vulgares dant *δικαίως*.
pen. coniecturam suam *εἴ τι ἱκανῶς* a codice Veneto confirmari ait Taylor in edit. Cantabrig.

871. 2. *αὐτῶν* Paris.

3. *καὶ* deest Vindob.

5. *ὑπολείπωμαι* idem.

8. Nihil hic deest. *γὰρ* orditur tractationem argumenti, et significat, aut *nempe*, scilicet, aut igitur. Superiora veluti praefatio quaedam sunt.

872. 6. *ἑαυτοῖς* Coisl. Vindob.

873. 4. *τούτου* Vindob.

6. *ἀγρῶ* Coisl. Paris. Vindob.

874. 4. *μετεβάλλοντο* (geminato λ) Coisl. Vind.

875. 2. *ἡμῖν* Coisl. *παρέσχε* coniectura est Stephani et Scaligeri.

7. *ἐδὲν* deest Parisino.

8. *τῷτο γνώμη*] inuertunt Coisl. et Paris.
pen. *τι*] *τὸ* Paris.

876. 2. *μη* etiam in Vindob. et Paris. est.

879. pen. *δὲ* deest Vindob.

881. 9. *ἐνθα* Coisl. Vindob. Paris.

12. *μάρτυρες* Paris. cui proxima *τῶν περὶ Διότιμον* defunt.

14. *ὠφελήσοι* codex Stephani, Coisl. Paris.

vlt. *οἶδα* coniecturam suam in Veneto esse ait Taylor in edit. Cantabrig.

883. 1. *οἰκεῖσι* codex Stephani, Coisl. Vindob. Paris. Bessar. pro vulgari *οἰκεῖον*.

vlt. *πισεύσαντα* Coisl. Paris.

884. 1. *παρὰλείπουσα* Vindob.

12. *αὐτῷ τῷ λαβόντος*] articulum, quo vulgatae carent, addidi e codice Stephani, Coisl. Vindob. Paris.

704. 1. ἀεπάζονται Vindob. v. annotata ad pag. 594. pen.

pen. μὴ vel ἐκ addendum esse ante ἐπιθυμήσωσι etiam in schedis Brul. annotatum reperi.

705. 5. τοῖτον γὰρ καὶ ἑμαυτὸν Vindob.

6. τῶν ἐμῶν φεῖδομαι dant schedae Brulart. obseruari hic velim lusum in vocabulis φεῖδομαι et ἡδομαι, dignum Lysia Sophista; nisi potius ei videatur excidisse fortuito.

706. 7. τῷτό τε Vind. ἐμῶ. ἔδὲ τῷτό γε Brulart. pen. ὥς deest Vindob.

707. 2. οὐδὲν]. cū idem.

5. μόνων idem.

pen. προσκαλέσασθαι idem. vtrumuis in hoc v. praeferas, πρὸ an πρὸς, semper tamen erit μήτ' εἰς δίκην leg.

vlt. οὐκ οὖν duobus vocabulis Coisl.

708. 9. ὀργισθήσεσθε dant codex Stephani et Vindob.

pen. ἡμῖν Vindob.

709. 4. ἃ ἐγὼ κερδαίνας βεληθεῖν Brul.

8. δωροδοκοῖμην Vindob.

Ibid. οὖν deest Vindob. et hic et aliis pluribus in locis, de quo semel admonitum satis esse arbitror.

vlt. δέον ἐλογισάμην εἰ τ. Brulart.

710. 1. καταλείψαι Coisl. num καταλείψαιμὲ voluit, an δεήσει καταλείψαι. sed quid attinet in manifestis librariorum lapsibus corrigendis operam et otium perdere?

2. οὐδέποτε κινδ. Coisl. οὐδέπω κ. Vindob.

711. 2. ἡμῶν Coisl. Vindob.

pen. ἐν τῷ πρόσθεν iidem.

712. 6. περὶ δὲ τῶτων Scaliger.

vlt. ἐπέδωσαν praetuli e Vindob.

713. 2. ἀκρίτως idem.

713. 2. παραδῶναι καὶ θανάτῳ Brulart.
vlt. ἡμῶν bene habet. docet actorem senato-
rem fuisse. idem est ac si dixisset τῆς βουλῆς.
714. 2. ταῦτα] τὰ τριαῦτα Vindob. non male.
3. οὐνεκα Coisl. Vindob.
715. 3. in Vindob. est ἀνάβηθι καὶ ἐμὲ σύ μοι.
in schedis Brul. istaec reperi. εἰπὼν εἰ πέρυσί μοι.
Ibid. μέτοικος εἶναι μετοικῆς Ald.
6. ἀξιῶς] βούλες Vindob.
716. 3. σιτοπώλους idem.
6. παρεχόμεθα (in praef.) idem.
718. 2. ὑπερβαλλόντων (geminato λ, in participi,
praef.) Coisl. Vindob.
9. συνεβούλευσεν Ald. Coisl.
vlt. dubitabam, vtrum ἐπὶ τῆτες, quod dedi,
an ἐπὶ τῆτες darem. tandem placuit minore motu de-
fungi, h. e. vnam literam potius, quam duas mutare.
719. 4. ἀπολογήσασθαι Ald. Coisl. Vindob.
8. ἀλλὰ μὲν γάρ codex Steph. Coisl. Vind.
720. 3. ἀπέλιπε Vindob.
vlt. εἴσεσθαι Coisl. Vindob.
721. 9. πρότερον Vindob.
11. διεφθάρθαι cod. Steph. Coisl. Vindob.
722. 3. vulgata quomodo defendi et exponi possit,
v. in latinis.
vlt. σιτοφύλακας in accus. plur. est in Coisl.
Vindob. Brulart.
723. 5. μὴ] οὐ Coisl. Vindob.
14. ἐστίν, quo carent vulgatae, addidi e sche-
dis Brulart.
pen. δὲ] τε Vindob.
725. 5. et 6. pro utroque ἔνεκα dant ἔνεκα Sca-
liger et Vindob.
vlt. ἐλεήσατε Coisl.
726. vlt. αὐτὰς si optabimus, redibit ad negotia-

tores frumentum e Ponto Athenas subuehentes. τὴν αὐτὴν si seruabimus, subaudiendum erit οἷαν τέως ἔσχατον. atque adhuc habuerunt. aut ἦν εἰκός ἐστιν αὐτοὺς ἐκ τῆς τέτων ἀποψηφίσεως ἔξεν.

727. 2. malim εἰσπλέεσιν. in Piraeum puta, vt paulo ante.

7. ποιήσῃτε Vindob.

731. 2. ἐλθὼν δ' ἐπὶ τ. κ. Vindob.

3. νῦν οὖς τε ἀλλοχοῦ ἐξευρίσκοιμι.

pen. ὠφλήκοι (sic, per omega) est in Coisl. et Vindob.

732. 3. τε] τὰς Vindob.

12. εἴ τινα] ἦν τινα idem.

15. ἐκείνου Coisl.

733. 4. ἄλλω Ald. ἄλλων Scaliger.

10. εὐθύκρατον Ald. cui lectioni Stephanus hanc notulam adscripsit in editionis suae margine [Ἄλλ' ὀλίγω πρότερον εὐθύκριτον εἶπεν, ὡς καὶ ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν ἀντίγραφον ἔχει.]

734. 6. rationem distinguendi h. l. a Taylora commendatam, a me repraesentatam, Stephanus quoque suo e codice annotauerat.

735. 3. ἐξεγγυήθη Vindob.

8. βεβαιότητος Ald.

736. 14. Ἀριστόδημος Ald. et Vindob. sed lectio a Stephano praehabita, Ἀριστόδικος, est etiam in Coisl.

pen. ἐπισκεψάμενοι Vindob.

737. 1. ἐπεὶ δὲ] ἐπειδὴ Ald.

4. ἐπίλαβε dat Vindob. quoque.

5. τοίνυν deest Vindob.

741. 7. οἱ deest eidem.

8. δοκῇ Coisl.

9. in Vindob. quoque est με, verum ante σκοφαντεῖ, non post, vt in vulg.

742. 3. περὶ] ὑπὲρ Vindob.

743. 6.

743. 6. τῆς μὲν ἔν ἐκ τῆς τέχνης εὐπορίας καὶ τῶν ἄλλων τὸν ἑμὸν βίον οἷος τυγχάνει codex Stephani, Coisl. Vindob. nisi quod hic, pro οἷος, dat οἷς.

11. Στραπεύει Vindob.

744. 3. με deest eidem.

Ibid. τῆς δυσχερεσάτης idem. τῇ δυσχερεσέρᾳ codex Stephani.

4. fort. leg. ἐπειδὴ γ' ἐν ὑμῖν ἐσιν. penes vos est.

5. ἀπολέτατε Vindob.

746. 4. τοιᾶτον idem. vulgati τοιᾶτο.

747. 2. δὲ Vind. deest.

5. ἐπὶ τράβης ἂν idem. et sic paulo post quoque rursus dat.

pen. ὀχέμην ἑώρακε σιωπᾶν. idem.

748. 1. εἶην] ἔσην Ald.

749. 2. αὐτὴν deest Vindob.

3. τῶν deest eidem.

4. καὶ quod vulgatis deest, addidi e Vind.

750. 4. κωλύουσιν idem.

vlt. ἐπικλήρε (vno vocab.) idem.

751. 4. πιστεύετε c. Steph. et Bessar.

vlt. φοβερώς etiam Bessar. dat, ἀφοβερώς Vindob.

Ibid. λέγειν dant Coisl. Vindob. Bessar. λέγοι Scaliger.

752. 1. ψεύδεται Coisl. Vindob. Bessar.

753. 6. μὲν abest a Vindob.

12. ἀλλὰ παίζων] haec duo vocabula defunt Vindob.

754. 4. ὡς] εἰς Vind.

pen. τύχοι Coisl.

756. 4. ἂν dant Coisl. et Vind. pro vulgari ὧν.

6. ἀπετέρησεν e codice Stephani et Coisl. recepi pro vulgari ἐτέρησεν. quodammodo etiam e Vindob. in quo est ἀπετέρησαν.

vlt. ἂν αἰθλωτατος εἶην Brulart.

757. 7. αἰδ' εἰς ἀν ἀποδ. Vind.

pen. ἔφηνον idem.

759. 1. δικασαί deest Vindob.

pen. μὴ] μὲν idem. voluit nempe μηδὲν dare.

764. 1. post γνώσεθε videtur μάλλον deesse; et post ἐμαυτῆ versu 2. σαφετέραν aut βεβαιωτέραν aut tale quid.

vlt. αἰδ' εἴ τις Vindob. in reliquis cum lectione consentiens ad h. l. e codice Stephani et Coisl. prolata.

7. μετεβάλλοντο Vindob. geminato λ.

8. ἐκείνων etiam in Vind. est.

767. 1. αὐθις etiam in schedis Brulart. correctum reperi, pro vulgari αὐτοῖς.

9. εἰ εἴ τις Vind.

10. τῶν πραγμάτων διαπεσόντων Vind. vnde articulum adsciuvi, quo vulgares carent.

Ibid. εἴη deest codici Steph. Coisl. Vindob.

pen. ποιῆσθε codex Steph. et Vindob. ποιῆσθε Coisl. forte voluit ποιῶσθε (in optatiuo.)

769. 2. ἰδίᾳ et δημοσίᾳ (in datiuo) maluit Stephanus.

vlt. ἐδαπάνων etiam in schedis Brul. reperi.

770. 3. ἐτερέμην simplex dat Vindob.

771. 4. τετρακοσίων est in Ald. Vind. Bess. et Brul.

772. 1. ἐμὲ Vindob.

773. 3. ἀπαχθεῖς] Ea lectio Stephani, nostro etiam codice adiuta, fortassis est vnice vera, cum Aldina habet ἐπαχθῆς et Scaliger ἐπαχθῶς. TAYLOR.

6. εὖ μὲν γὰρ ἀν ποιῆν Ald.

12. ὀργίζοιςθε codex Steph. Coisl. Vindob.

pen. προθυμήσομαι Vindob.

774. 8. ἐκβάλλοντας Vindob. (geminato λ.)

14. ὑμᾶς etiam schedae Brul. dant.

775. 2. ἀφίστησαν Vindob.

776. 2. τὴν ὑμετέραν ὁμόνοιαν μέγιστον κακὸν εἶναι idem.

idem. recte, et recepi. et ipsi mihi idem in mentem venerat, natura rei ipsa subiiciente. *concordiam, qua nos consentiremus, qui in urbe manseramus, maximo vesra damno esse.*

778. 10. δημοφάνην codex Stephani Coisl. Vind.

13. ἀκρίτως Vindob.

779. 14. περὶ τοὺς ἰδίους idem. quod ferri cum possit, teterius tamen est vulgata.

781. pen. καὶ deest eidem.

782. 5. ἔτοι deest eidem.

pen. αὐτοῖς] ἀποῖς Coislin.

783. 1. ἐπιλύσασθαι Coisl. Vindob. Bessar.

784. 3. γεγενημένων est in codice Stephani, Coisl. Vindob. Bessar.

785. 2. διὰ τὸν χρόνον Vindob. potest etiam sic accipi, tanto tempore post scelera illa abs te perpetrata.

787. 1. loco verbi ἀγωνιᾷ dant codex Stephani et Vindob. ἔγωγε. in codice Bessar. sic est exaratum ἀγῶν.

7. ad αὐτῆς aut addendum est, aut certe subaudiendum ἑαυτοῖς.

12. εὐήθειαν ἡ γιγνώσκουσιν ὧν εἰ ἔτ' ὧν Bessar. εὐήθειαν ἔτοι γιγν. ὧν εἰς ἕκ. Ald. ἔ γιγν. Vindob.

788. 1. αὐτὸν κατηγορεῖμεν ὧν διὰ βε. ἀπολογήσασθαι Coisl.

4. πολλὰ] πολλάκις Vind. fortasse copulandum est vtrumque ὡς πολλὰ πολλάκις εἰς τ. π.

789. 6. κρείττον Coisl. Taylor malebat κρείττων ἐν ἣν legi.

790. 4. γεγενημένων Vindob.

7. δοκεῖ τε idem et ἐπὶ τὸν τοῖόνδε.

10. τὰδ' ἐνθυμηθετε defunt Vindob. et facile feratur eorum desiderium, cum e praemissis tacite repeti possit ταῦτα χρὴ ὑπολαμβάνειν.

11. πάλαι deest Vindob.

790. vlt. ἀδύνατον etiam in Brulart. reperi.
791. 3. ἐξιῦσαν coniecturam virorum doctorum confirmat Vindob.
- Ibid. ἔνεκα idem Vind.
792. 3. addidi ἔ e coniectura Stephani. μόνον de-
est Vindob.
793. 7. δοκιμασιῶν] δικασιῶν Ald.
vlt. καταλύεται Coisl.
794. 6. ἐν αὐτῷ ἑκάστον Vind. forte voluit ἐν αὐτῷ
τῷ ἑκάστον. hoc ipso, hoc solo, vt ex aequo et iusto
magistratum quis gerat.
vlt. βελεύσων (in futuro) e Coisl. et Vind.
praetuli vulgari βελεύων (in praes.)
795. 1. ἄρμα] ἅμα Vindob.
vlt. φανοῖσθε Ald. Vindob. φανοῖσθε Coisl.
796. 1. μὲν pro vulgari μηδὲν leg. esse coniecerat
Stephanus, ad cuius auctoritatem accedit auctoritas et-
iam Coisl. et Vindob.
2. ἐβέλευσεν etiam in Vind. est, sed sine αὐν.
797. 8. vulgares sic dant. ἀρ' ἔν οἷσθε et διακεῖ-
σθαι (in praes.) et ἡγήσασθαι (in aor.)
15. λεωδάμαντα codex Steph. et Coisl. hic
et alibi.
- pen. καὶ τέτον δοκίμασθῆναι] haec tria voca-
bula defunt Coisl. et Bessar.
799. vlt. ἐκ ἐκείνων Coisl. Vindob.
800. 3. καὶ ὑμᾶς ὑπομήσεις idem.
804. 9. Possit quoque suspicio incidere num Ly-
fias ita reliquerit exaratum ποσαῦτά σοι, Θεασύβου-
λε, ἐγώ.
vlt. βελεύσασθε Vind. quod equidem vulga-
tae praeferre nullus dubitem.
805. 12. μὲν, quo vulgares carent, e Vind. addidi.
- pen. ὑμᾶς idem.
807. vlt. τὸ ἐν idem. vulgares dant τὸν μὲν. Bene
vide-

videtur voc. *πληθος* habere, sed deesse aliquid, e. c. *τῶν ἀπολλυμένων*, vel *τῶν δημεύσεων* multitudo pessum-
datorum, vel; crebritas proscriptionum.

809. 2. *τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ* etiam Vindob. dat, item *κατηγορῶντος*.

810. 7. *τότε τὲς πάντας* Ald. et Vindob. quod si probatur, necesse sit legi *παύσετε ἐπιχειρῶντας*.

811. 8. *ἐξαπατήσῃ* Vind. forte dare voluit *ἐξαπατήσασιν*.

14. *καὶ* quod in vulgatis ante v. *καταψηφ.* legitur, abest a codice Stephani, Coisl. et Vindob.

18. *οἵτινες* etiam in Vind. est, verum ea nil valet auctoritas, quoniam in illo codice creberrime *οἱ* pro *εἰ* exaratum reperit Storrius meus.

812. 13. *ὑμῶν*] *ὑμῖν* Vind. fort. *ὑμεῖς* dare volebat librarius.

16. *λαμβάνητε* idem, non male.

813. 1. post *κλαίοντες* videtur *ἀξιώσασιν* deesse, ob insequens *ἐγὼ δὲ ἀξιῶ*.

814. 1. malim *ὁποίας ἀν δύνῃσθε*.

7. *αὐτό γε* Coisl. Vindob.

9. *ὀργίζεσθε* Ald. Coisl.

816. 5. *μέλλον* Ald. Coisl. Vindob.

817. 6. *προξένος*] malim *ξένος* simplex.

818. 1. *γενομένους* Vind.

5. *δὴ*, quo vulgares carent, addidi e Coisl. et Vindob. eius loco dat Ald. *δὲ*.

820. 3. *σεύσθῃ* Vindob.

10. *ἄμα*] sic dedi de meo, loco vulgaris *ἀλλὰ*. Simul ac dīscunt, odiſſe vos incipiunt.

821. 1. malim *ὑφῆρηνται*.

6. *ἡμᾶς* Ald. Coisl. Vind.

822. 7. *ἦ*] *καὶ* Ald.

pen. *ὥπερ*, vt voluerat Markland, e Vindob. dedi, pro vulgari *ὡςπερ*.

823. 6. ἡττάσθαι dedi e Vindob. pro vulgari ἡτ-
τῆσθαι.

7. ποιῆσαι et versu proximo ποιήσασθαι dedi
e Coisl. et Vindob. pro vulgaribus istis ποιῆτε et ποιή-
σασθε. Censenda quoque est Aldina cum codd. face-
re, in qua est ποιῆται (sic) minuto, et facili ad agnos-
cendum errore typographico, et ποιήσασθαι.

10. τῆς ἀρχῆς] id est τῆς ἐκῆς ὑπ' αὐτῆ ἀρ-
χθείσης.

vlt. Etiam Vind. deest ἄ.

824. 3. ἴσχεν codex Stephani, Coisl, Vind.

826. 4. ἡγησόμεθα (per omicron) Ald. ἡγησώ-
μεθα (in optat.) Scaliger.

827. 7. ὁμογνώμονας εἶναι γεγονέναι Vindob. ergo
ne in libris olim fuit, aliis εἶναι, aliis γεγονέναι?

828. 5. ἔτος Coisl.

9. διατίθει (in praef.) e Vind. praetuli vul-
gari διαθείς (in aor. sec.)

12. ποῖ dedi e Vindob. pro vulgari πῶ.

Ibid. πῇ] ποῖ Coisl. Vindob.

14. φαίνεται Vindob.

830. 1. δύο μόνας εἶναι idem.

9. περὶ Coisl. παρὰ vulgares, vtrumque de-
est Vindob.

pen. ἐπειδὴ de meo dedi, pro vulgari ἐπείδαν.

831. 3. μηνύσεν (in futuro) coniecturam Ste-
phani praetuli vulgari μηνύεν (in praef.)

11. post τριήραρχον videtur γενέσθαι deesse.

832. 3. πλείω dat Vind. πλείον (sic) Ald.

6. ἐργίζεσθε Coisl. Vindob.

8. τιμωρεῖσθε Vindob.

834. 9. malim τῷ τιμωρεῖσθαι cum articulo.

pen. οὖν deest Vindob. fort. ergo leg. ἢ ἔτος.

ἐν κολλάζοντες, εἰν σωφρονῆτε.

837. 4. ὅσα] οἷα codex Stephani Coisl. Vind.

837. 4.

837. 4. τῇ πόλει Vindob.

838. 1. τῷ deest Vindob. dedi de meo τῷ.

840. 6. ὑποσχεῖν] παρασχεῖν Vindob.

vlt. ἐπὶ τὰ διακρισμένα codex Stephani, Coisl.
Vindob. Bessar. idem paulo post p. 841. 1. dant ἐποίησατε.

841. 1. χειρήσας Ald.

843. 2. ποιήσας θαι dedi secundum Marklandum, pro vulgari ποιήσασθε.

844. 2. ἐμῶν τέττω τότε ἀξίῳ Vindob.

5. ἅπερ deest eidem.

845. 5. τῶν τρισχιλίων defendi posse videtur e pag. 775. 4.

846. 1. νομίζων Vindob. nonnullas labeis huius loci iam tacite sustulit. plures tollere ibi non ausus, ne nimium grassari viderer, meam hoc de loco sententiam hic prodam. Legendum nempe videtur. ἔστι δ', ῥίμαι, θαυμαστὸν, νομίζεν Νικόμαχον, ἑτέροις ὑμᾶς ἀδικῶσαι δὲν μνησικακεῖν, αὐτῷ δ' οὐκ ἀξίον. mirandum est, Nicomachum existimare, aliis quidem delinquentibus oportere vos succensere, sibi autem ut pariter succenseatis, haud censere.

Ibid. ἀδίκους Vindob. unde ἀδικῶσιν effeci. vulgares ἀδίκως.

847. 5. κηφισσεὺς geminato σ Vindob. simplici vulgares. ambo tribus syllabis, non quatuor.

850. 3. ὠργίζεσθε coniecerat Stephanus.

10. εἰρομαιχίδης Coisl. Vindob.

vlt. καὶ malim abesse. nam alias πειρασόμενον quoque leg. fit, ut χρησόμενον. quamquam si πειράσασθαι seruiamus, ut seruandum utique est, et καὶ istud tollimus, etiam χρησάμενον in aor. 1. erit legendum, loco participii futuri.

851. 2. συγκοιταλυσάντων, ut Markland coniecerat, ita exhibet Viudob.

851. 3. *φεύγοντας* idem.

854. 10. *γενομένης* idem.

855. 2. *reuocau* ex Aldina *ἐπιλείπεν* (in praef.) quod etiam est in Coisl. et Vindob. pro *ἐπιλείπεν* quod e Stephana in Tayloranam transiit.

858. 6. *ἐπειδὴ* Vindob.

859. 2. *ταῦτα ἀρκέσει ἡμῖν* idem.

860. 7. *σῦλα* (sine kappa) Vindob.

861. 1. *βουλευσασα* idem.

7. *εἰς τὰς τοιαύτας* Coisl. Vindob.

pen. *καθεζῶσι* Coisl. vulgares *καθιστῶσι*.

862. 3. *αὐτῶν* Vindob.

Ibid. *τιμήσητε* codex Steph. Coisl. Vindob. pro vulgari *τιμωρήσητε*.

4. *τε* deest Vindob. et δὲ versu proximo.

863. 3. *τοσοῦτον* idem.

4. *οὗτοι δ'* e Vindob. et Coisl. coniecturam H. Stephani confirmantibus recepi, pro vulgari *ἔτοι τ'.*

5. *τῶν* deest Vindob.

9. *παρεγενομένης* idem.

864. 11. *καὶ Νικόμαχον* sine articulo *τὸν*, quem vulgares interponunt, dedi e Coisl. et Vindob.

867. 1. aut *ὥσπερ αὐτὰς ὁρᾶτε* leg. videtur, aut *ὥσπερ νῦν τέτρε ὁρᾶτε*.

4. *ὦ ἄνδρες* Vindob. non male. quamquam in vulgata acquiesco.

868. 4. *ὑμετέρων* recepi e Coisl. pro vulgari *ἡμ.*

vlt. *ἅπαντα*, vt numerosius, e Vindob. praetuli vulgari *πάντα*.

869. 5. *συμβουλεύεν* (in praef.) Ald. Vindob.

6. *δὲ] τε* codex Stephani, Coisl. Paris. Vind. appello autem Parisinum, in varietatibus huius orationis in Philonem, codicem illum, qui in Regis Christianissimi codicibus graecis multis signatus est n. 2944.

870. 7. *εἴ τι] ὅτι* Vindob.

870. 8.

870. 8. *δικαίως*, secundum Stephani et Scaligeri coniecturam, dant Coisl. Vind. Paris. vulgares dant *δικαίως*.
pen. coniecturam suam *εἴ τι ἱκανῶς* a codice Veneto confirmari ait Taylor in edit. Cantabrig.

871. 2. *αὐτῶν* Paris.

3. *καὶ* deest Vindob.

5. *ὑπολείπωμαι* idem.

8. Nihil hic deest. *γὰρ* orditur tractationem argumenti, et significat, aut *nempe*, *scilicet*, aut *igitur*. Superiora veluti praefatio quaedam sunt.

872. 6. *ἐαυτοῖς* Coisl. Vindob.

873. 4. *τούτου* Vindob.

6. *ἀγρῶ* Coisl. Paris. Vindob.

874. 4. *μετεβάλλοντο* (geminato λ) Coisl. Vind.

875. 2. *ἡμῖν* Coisl. *παρέσχε* coniectura est Stephani et Scaligeri.

7. *ἐδὲν* deest Parisino.

8. *τῆτο γνώμη*] inuertunt Coisl. et Paris.
pen. *τι*] *τὸ* Paris.

876. 2. *μὴ* etiam in Vindob. et Paris. est.

879. pen. *δὲ* deest Vindob.

881. 9. *ἔθα* Coisl. Vindob. Paris.

12. *μάρτυρες* Paris. cui proxima *τῶν περὶ Διότιμον* defunt.

14. *ὠφελῆστοι* codex Stephani, Coisl. Paris.

vlt. *οἶδα* coniecturam suam in Veneto esse ait Taylor in edit. Cantabrig.

883. 1. *οἰκεῖοι* codex Stephani, Coislin. Vindob. Paris. Bessar. pro vulgari *οἰκεῖον*.

vlt. *πισεύσαντα* Coisl. Paris.

884. 1. *παρλείπουσα* Vindob.

12. *αὐτῇ τῇ λαβόντος*] articulum, quo vulgatae carent, addidi e codice Stephani, Coisl. Vindob. Paris.

885. 2. κακὸν est coniectura Stephani a Veneto codice confirmata, teste Taylora in ed. Cantabr.

pen. παύσεσθαι dedi e Paris. quo accedit vitiosum πλύσεσθαι quod est in Coisl.

886. 7. δικαίως τ' αὖν Paris. Vindob.

887. 3. τοιαύτην Vindob.

6. μεγάλας idem.

vlt. δῆμω] νόμω idem.

Ibid. ἐτιμάσατε Paris.

888. 1. ἐαυτῷ Paris.

2. κολάσσετε codex Stephani. κολάζετε Coisl. Paris. κολάσητε Vind.

4. γενομένους recepi e Vindob. pro vulgari γιν.

6. γενομένων Vindob.

889. 11. βέλεσθαι Coisl. Paris. Vindob.

890. 1. ὅτε] ὅτι Vind. ὅταν Coisl.

891. 3. αὐτῶν codex Stephani Coisl. Vind. Paris.

4. πόλιν ἐδοκιμάσθητε] sic dedit Taylor. πόλιν γε δοκ. Ald. πόλιν γ' ἐδοκ. Scaliger.

Ibid. ἐσι γὰρ τὰ τέττε ἐπιτηδεύματα Coisl. Paris. Vindob.

893. 1. τε addidi e Scholiasta Hermogenis, unde Taylor id annotauerat, iudicans melius id esse addi. nam vulgatis deest.

3. δύναται Aldina et Schol. Hermog., δύνανται Scaliger.

5. καὶ secundum Taylor addidit e Schol. Herm. et marginibus Cantabrigienfis. Ita appellat editionem Rhetorum Aldinam, quae in bibliotheca regia Cantabrigiae asseruatur; cuius in marginibus nonnulla leguntur annotata, non constat a quo. Sed ille, quisquis fuit, nonnullas Lyfiae orationes cum manuscriptis contulit.

8. ἀδελφιδὴν] θυγατρειδὴν Cantabrig. et Schol. Hermog.

893. 12. ἐξηλέγχετο Schol. Hermog.
vlt. καθυπομένειν. idem.
894. 1. μάλλον deest Helmstadiensi codici operum
Aeschinis, de quo plura dixi ad Aeschinem. Nam illo
in codice Dionysii Halic. quoque de Lysia libellus le-
gitur.
4. τῶν μηδὲν Schol. Herm.
9. δικασαὶ deest eidem.
17. τὸν deest codicibus regii (h. e. Parisinis)
Dionysii Halicarn.
20. ἀνάγκας iisdem msti. et Helmst.
895. 2. διασχίλιας Cantabrig. et Helmst.
897. 6. τὸν μὲν πρῶτον] sic, in masculino, dedi
ex Helmst. pro vulgari τὸ μ. π. in neutro.
8. ὑπολεπόντων Helmst. et sic idem quoque
dat καταλείποι versu ultimo.
898. 3. διάφορον codd. regii Dionysii. διέφορον
Helmst.
12. αὐτῶν addidi ex Helmstad. Taylor ait idem
in Cantabr. quoque et in mstis Dionysii esse.
900. 1. παρακαταθήκην Cantabr.
901. vlt. ἀπείδειξεν regii et Helmst.
902. 2. τῷ (enclitice) βιβλίῳ Helmst.
3. f. ἐγγεῖς creditas super fundis in terra con-
tinente.
903. 4. lacunam, quae hic loci in vulgaribus est,
expleui e Cantabr. Regiis, et Helmstad.
6. vocabula εἰ μετ' ἀκολέθῃ non agnoscunt
msti, teste Taylora.
7. τῶν abest a regio secundo et Helmst.
9. μὲν deest regio primo.
15. Taylor ita retulit, vt significare voluisse
videatur, in Cantabr. non fuisse vocabula τὴν σὴν θυ-
γατέρα, sed eorum loco τὴν συνειδυῖαν.
904. 2. πάντες addidi e Cantabr. et Helmst.

904. 15. γὰρ e Cantabr. praetuli vulgari δὲ.
 16. εἰς ἀθήλας a mistis abesse testatur Taylor.
 vlt. ἔχεν dedi pro vulgari ἐλθεῖν, cuius lo.
 eo Cantabr. Reg. 2. et Helmst. dant ἐλεῖν.
 905. 6. εἰς κερίας Cantabr. et Helmst.
 906. 11. παιδίων Cantabr.
 vlt. ἀπηλαγμένος et πριάμενος dant regii et
 Helmstad. pro illo malim nunc legi ἀπηλάχθαι.
 907. 4. καταθήσονται Cantabr. voluitne dare κα-
 ταθήσαιο.
 vlt. δεύσαιν Helmst. v. p. 909. 4.
 908. 1. συμβάλλεσθαι idem.
 6. τῶν αὐτῶ θυγατρίδων Regii et Helmst.
 7. τὴν ἀδρίαν Cantabr.
 8. ἀπέπελθεν (in imperfecto) praetuli ex
 Helmst. vulgari ἀπέπειλεν. Cantabr. dat ἐπέπειλεν.
 10. φάσκων Cantabr.
 Ibid. καίτοι e mistis Taylora et Helmst. prae-
 tuli vulgari καὶ μέντοι.
 12. μη (pro vulgari μὲν) est in regio secundo.
 vlt. τῇ] τὸν Cantabr.
 909. 3. τέτταρας dedi e Cantabr. et Helmst. pro
 vulgari τετταράκοντα.
 4. δεύσαιν Helmst.
 5. ὅσονπερ dedi e Cantabr. pro vulgari ὅσον
 ὅπερ.
 9. περὶ] Sylburg malit παρὰ, sine necessitate.
 910. 3. μικρὸν aduerbialiter hic accipiendum est,
 si bene habet, pro παρὰ μικρὸν. alias vtique praestet
 μικρῶ, quod est in Cantabrig. regio sec. et Helmstad.
 quod etiam praetuli.
 4. ἔτεσιν αὐταῖ] transponunt regii et Helmst.
 pen. ποῖ ἀπολωλεκῶς videtur ἔδεν deesse.

911. vlt. πλέτω deest regiis.
 912. vlt. σοφῶν regius primus et Helmstad.
 912. vlt. ἀχρήτων Cantabrig.
 913. pen. γινῶμαι δὲ καὶ τὰ βέλτεστα Cantabr.
 914. 8. καὶ πρὸς τοὺς πρ. idem.
 10. σερεῖσθαι (sic) Cantabr. et Helmst.
 13. χρωμένους Helmstad. et codex Bessar.
 916. 3. αὖ addidi e Cantabrig.
 pen. aut ἐνορεῶ (in optatiuo) aut ἐνορεῶν leg.
 esse coniecit Stephanus.
 917. 1. ἡμαρτηκόσιν Helmst. Bessar.
 6. f. leg. διὸ δικαίως τούτων.
 918. 1. εἰ] ὅτι Cantabr.
 4. καταδουλώσασθε idem. voluit in futuro
 dare καταδελώσασθε, vt dedi de meo.
 919. vlt. ἐκτησάμεθα est in regiis et Helmstad.
 Ibid. τινὰ deest Helmst.
 920. pen. αὐτοὺς Ald.
 921. pen. ἄπερ coniecturam Stephani et Scalige-
 ri confirmant mss.
 vlt. λαίβητε Cantabr.
 922. 2. τέτους est coniectura Stephani.
 3. περιγενήσεσθαι Cantabr.
 4. post εἰ δὲ μὴ deesse videtur δυνήσονται, scil.
 hoc docere.
 5. ὑμῶν Ald.
 Ibid. καταψηφίσεσθαι regii. καταψηφίσεσθε
 Helmstad.

922. 8. post γνώμην addit Helmst. τὴν αὐτῶν οἰ-
κῶντας. quae verba sententiae explendae prorsus ne-
cessaria addidi. nam illis vis inest. video Argiuos et
Mantineenses suum solum incolere, hoc est, ex eo a
Lacedaemoniis non expelli, tametsi Argiui finitimi
sunt ipsis, et Mantineenses haud procul a Laconica
habitant. quoniam scilicet vtrique, tam Argiui, quam
Mantineenses, antiquam servant reipublicae formam,
neque pauperes expellendo ipsi semet debilitant.

Ibid. λακεδαιμονίων Helmst.

vlt. ἐμβάλλωσι (geminato λ) idem.

923. 3. αὖν δὲ idem.

4. τῶν ὑπαρχόντων Cantabrig. et Sylburg e
coniectura.

6. ὃ ἀθηναῖοι Cantabrig.

pen. f. leg. est ἀπάντων μιᾷ μάχῃ.

924. 1. γὰρ addidi e Cantabr. et Helmst. qui po-
sterior codex etiam χρεῖν dat.

LECTIONES VARIANTES

AD

DIONYSII HALICARNASSENSIS

DISPUTATIONEM

DE DITIONE LYSIAE

V. VOLUMINIS HUIUS SECUNDI LIPSIENSIS

EDITIONIS pag. 159. fqq.

159. 2. συνεπιτηδευθή codex regius secundus. [Sci-
re te velim, lector, quas ad hunc Dionysii libellum ex
editione Taylora exhibeo variantes lectiones eas omnes
a Taylora collectas, et eiusdem verbis enarratas esse,
ut ad hunc Dionysii libellum prolatorum nihil meum
sit, omnia sint ipsius Taylora verba. REISKE.

160. 4. καὶ μέχρι Cantabr.

10. τὰς διατριβάς Cantabr. et codd. regii,
qui etiam habent ἐν αἰθήρησι.

vlt. τεκμήρασθαι Cant. et Codd. Regg.

161. 4. ὑπερβάλλετο Ald. ὑπερβαλλετο Scaliger.

vlt. ζήλου καὶ μιμήσεως codd. regg. et Sca-
liger.

162. 2. deest καὶ in codd. Hudson. et Cantabr.

5. καὶ οὐδὲν ἐλάττω Cantabr.

164. 2. μεταφοραῖς forsan cum Hudson. et Cant.

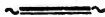
9. διθυράμβων τινῶν. Cant.

Ibid. συνασιασῶν Steph. Sylburg. et Codd. Regg.

165. 2. ἔτι Sylburg. αἰεί τι Cant.
 pen. ἐρωτικῶν Sylburg. Modo περὶ γὰρ δὲ
 (vel δὴ) τῶν ἐπιστολικῶν Hudson.
167. 9. ἐξηγητῶν Cant.
169. 5. μιμήσασθαι Cant.
 9. καὶ τῶν χρησίμων Cant.
 11. ποιῆν Reg. 2.
 pen. οὕτως Reg. 2. et Sylb.
170. 2. ἱκανῶς Reg. 1.
 pen. ὑπερεβάλλετο Reg. 2.
171. 1. ἔμοιγε Reg. 2.
 vlt. δὴ Codd. Regg.
172. 2. ὑπολήψεως, et mox ὄρων Codd. Regg.
 pen. τῶν non agnoscunt MSS. Hudf.
173. 3. τρίτον Codd. Regg.
 9. ὁ γὰρ ὄγκος καὶ ξένον καὶ τὸ ἐξ κ. cum Cant.
 Codd. Regg.
 vlt. μὲν deest in MSS.
174. 3. ἔγκεται Cant.
 7. κατασκευάσεσθαι Reg. 1. et 2.
 pen. ταῦτα deest Reg. 1. et 2.
175. 2. τῶν προσώπων Cant.
176. vlt. ἐπιφαίνεται Codd. Regg. et Cant.
179. 2. ἐσιν deest in MSS.
- Ibid. καὶ τεχνίτη. Codd. quos vsurpavit Sylburg.
 et recte. Ita quoque Steph. Cant.
3. λόγῳ Wolf. Sylburg. Steph.
5. ἀξιοῖ ἢ MSS. et mox φθάνη.

182. 2. ἐπ' αὐτῷ Sylb. ἢ παρ' αὐτῷ Victor. l. c.
 5. χαρακτηριστικωτάτην. Editt. Dionysii,
 quod præfert Sylburg.
183. 5. ὁ λόγος Cant.
185. 1. μοι Steph. Sylb. et Reg. 2. deest Reg. 1.
186. 2. συντάξασθαι cum Cant. ea est enim le-
 gitio vnice vera.
187. 4. διασκηπεῖν Cant.
188. 9. lege ἄψυχον cum Codd. Regg. in superio-
 ribus coniungit ἄψυχον et ἀνηθοποίητον.
13. ὁ μετα πάντων μέτρων Codd. MSS.
190. 9. ἀξίῃτο Cant.
 pen. λόγῳ Codd. Regg. et Cant.
192. 2. possis legere γε Sylb. δὲ Codd. MSS.
 5. περὶ δὲ Editi, ἐπεξεργασίας Codd. Regg.
 et Cant.
9. ταῖς τοιαύταις Cant.
10. καὶ ἐλευθέριός τε Cant.
11. Melius cum Codd. Regg. et Cant. δὴ.
14. τῷ γε Cant.
193. 5. καὶ παράδοξα defunt in Codd. Regg.
 7. δὲ Reg. 2.
 12. καὶ διαλέξομαι. Cant. et ποῖός τις.
 17. δὲ Reg. 2.
194. 4. αὐτὸς potius cum Editt. αὐτὸ Reg. 2.
 Ald. et Cant.
11. ὑποδείκνυσι Codd. Regg.
14. μὲν αὐτὸν Reg. 2.
19. εἰς τὸν Codd. Regg.

195. 7. δὴ Codd. Regg.
vlt. ἀναμφιλόγως Cant.
196. 13. pro καὶ ὅπερ, ὥσπερ Codd. Regg. et Cant.
196. 15. τις εἶπεν MSS.
vlt. παρακελευσαμένου Reg. 1.
197. 1. αὐτοῦ] αὖν τοῦ Cant.
2. ὑποδέξαιτο Cant.
vlt. ἄριστος ἀνὴρ δικασῆς Reg. 1. et Cant. ἄρι-
τος δικασῆς ἀνὴρ Reg. 2.
198. 7. πράξεων] λέξεων Regg. et Cant.
Ibid. ποιῶ] κατασκευάζει Cant.
11. Egrege Cant. προσάπτων.
199. 14. παρὰ] περὶ Reg.
18. ἀπὸ] ὑπὸ Cant.
19. ποιούμενος Cant.
pen. καταλλαγόντων Reg. 2.
vlt. γλαυσίππου Ald. γλαυκίππου Scaliger.
200. 10. προῦβαλον Reg. 1.
201. 7. μέλλοντα γενεσθαι Cant.
10. δὲ Regg.
11. προτρεπτικούς MSS.
14. δὴ MSS.
202. 1. τοῦ ἀντιδίκου Cant.
pen. τοῖς δικανικοῖς MSS. et Cant.
203. 1. μεγαλοπρεπέσατος. MSS. et mox ἔθενος.
7. ἐκ τῆς ἀρχῆς Cant.
19. τὴν περὶ τοῦ. Cant.
204. 10. ἵνα δὴ μὴ Regg.
13. lego, ἐπιτήδειος, sc. λόγος Markl.

I. I. R. PRAEFATIO

AD SVOS IN LYSIAM INDICES.

De indicibus cum prius dixero iis, quos Taylor Lysiae adiunxit a se edito, tum de his, quae ego illis addidi, commemorabo quantum necesse erit commemorari. Alius generis indicem paene nullum addidit Taylor suo Lysiae, quam graecum. Magni enim faciendi mihi non videntur illi duo ibi adiuncti, alter locos auctorum indicans, qui emendantur, alter locos Noui Testamenti. Graecus index dictiones graecas a Lysia vsurpatas indicat, et generis est gemini; seu in duos diremtus est velut articulos; quorum prior vocabula tenet ea, quae Taylora visum fuerat e Lysia enotare, ordine alphabetico digesta; alterum ipse appellauit indicem Regiminum; propterea quod in eum coniecisset formas loquendi, seu modos vocabula declinandi, verba coniugandi, et cum casibus praepositionibusque, aliaque cum aliis copulandi, Lysiae cum scriptoribus omnibus atticis communes. Ambos hos indices vna appellatione *indicis attici* complexus est, et praefatione, mox reddenda, muniuit. Ego ambos verbatim reddidi, sed diuerso modo. Priorem indicem, qui est vocabulorum, in meo graecitatis Lysiacae indice reddidi, sed discerptum per singula quaeque vocabula, et meis accessionibus interpolatum, ita tamen, vt satis discerni possint ea, quae a Taylora relicta sunt, ab iis, quae ego nunc de meo contuli. Nam vbi Taylora ipsius refero verba, ibi nomen eius in fine addidi; pone quod subiecta quae sequuntur, ea mea sunt. Ne-

que fatis hoc habui, sed vocabula quaecunque Taylor in indice suo etiam si nuda proposuerat, omnia praefixo asterisco signavi. Quod signum cui voci praefixum est, docet, a Taylora quoque commemoratam fuisse illam vocem, aut ex eius indice in meum translatum esse illum articulum, si nempe articulus ille ieiunus est, ab explicatione destitutus, aut vno tantum exemplo defungitur. Nam Taylor plerumque nullas addidit vocabulis graecis latinas interpretationes, aut eas perquam constrictas. Vbi vero aut copiosior est, aut explicationis, vel admonitionis, vel coniecturae aliquid affert, ibi verbatim locum indicis Taylorani ipsum refero, eoque facto, in calce appono siglam TAYL. aut TAYLOR. tum addo de meo quae visum identidem fuit addere. Accessiones meae indicio nominis carent. Posteriores indicum Tayloranorum, Regiminum ab ipso Taylora dictum, seorsim in calce mei indicis, verbatim, prorsus eundem, atque ille dederat, nil interpolatum reddidi, nil mutatum, nisi haecenus, quod numeri locum quemque indicantes, mutati sunt, hoc est ad editionis meae, huius Lipsiensis, paginas et versus accommodati, labore immenso, neque dici potest, quam taedii et molestiae pleno temporisque dispendioso, quamquam illius laboris partem haud mediocrem vxor exhausit. Indicum Tayloranorum numeri in editione maiori paginas tantum Lysiae Londinensis indicant, non item versus. Et sic quoque indices editioni Cantabrigiensi subiecti huius editionis paginas, non item versus, indicant. Ego vero ubique locorum cum paginis editionis Lipsiensis, etiam versus indico, quod facilius a studioso lectore locus quisque inueniri possit. Editionis vtriusque, Londinensis puta atque Cantabrigiensis, indices inter se verbatim concinunt, nisi quod in Cantabrigiensi 1) omissae sunt ablegationes ad annotationes Taylora aut Marklandi,

inter.

interdum in indice Londinensi factae; quippe quae ablegationes, in editione annotationibus prorsus delicta, plane essent superuacaneae futurae. 2) duo tresve ad summum loci graeci alicuius auctoris. Luciani e. c. aut Xenophontis, illustrationis gratia iis additi sunt, qui iam in Londinensi indice leguntur. Vniuerse prorsus iidem leguntur in ambabus editionibus Tayloranis-indices ad Lysiam, et posterior aetate, Cantabrigiensis puta, vetustiore, Londinensi, nihilo est locupletior, tametsi Taylor ait locupletiozem esse. Haec haecenus de indice attico Taylori.

Additiones ad illum meae ita coaluerunt. Vt. folium quodque Lysiacae orationis e prelo Sommerano exisset, id confestim, madidum adhuc, perlegebam, et vocabula plus minusue notabilia visa inde excerpta in schedas coniiciebam, non ordine alphabetico, sed eo, ut legenti in ipsa oratione graeca occurrerent; nullam habens rationem indicis Taylorani, cuius memoriam tum temporis ab animo meo ita amandabam, ut ipse mihi dissimularem, eiusmodi indicem iam in rebus exflare. Emenus hoc primum pensum, illam inconditam vocabulorum et dictionum siluam in ordinem alphabeticum digerebam, et cum indice Taylorano conglutinabam. Ibi, id quod necesse erat fieri, deprehendebam, nonnulla iam a Taylora praerepta fuisse. Verum, id quod mirabar, et nemo non mecum mirabitur, erant illa nobis inter nos communia multo pauciora numero, quam consentaneum fuerat esse. Contra ego haud pauca omiseram, quae ille adnotanda sibi esse duxerat. Meo solius Marte si in Lysiam indicem condendum habuissem, multa, lector, non eras reperturus, quae nunc hic reperis. Verum, quia semel decreueram, quae Taylor prodidisset, ea omnia fideliter reddere, qualiacunque essent, quo calumniam de violata bona fide effugerem, reddidi, quae inueni,

relinquens auctori praestationem dictorum. Multa profecto insunt utrique indici Taylorano, sed maxime posteriori, Regiminum dicto, triuialia, et puerilia, quae accumulare si velis, toti auctores tibi sint describendi, et in indices referendi; ut certiores nempe de iis fiamus, quae ne tirones quidem nesciant, et de quibus nemo nostrum est omnium, qui vnquam aut dubitarit, aut sit dubitaturus, quae denique cunctis in linguis orbis terrarum vsu plebeio conterantur. Multa item in illum indicem ingesta sunt a Taylora, ab indicibus aliena, Lexicis debita, non huc infercienda: quo pertinet accumulatio, ut mihi quidem videtur, perinepta et perquam lectoribus molesta exemplorum ex aliis auctoribus repetitorum, easdem dictiones confirmantium, cuiusmodi disputationes quamquam haud diffitebor interdum esse necessarias, aio tamen Lexicis, aut Commentariis esse referuandas. quamquam aetate nostra fuerunt, qui hoc in genere industriae ita versarentur, ut operam lusisse, et male seduli fuisse otii et sui prodigi, et alieni corruptores viderentur. Vsu quidem mihi venit ipsi hoc in indice componendo, ut ter quaterue e Libanii tomo primo Morellianae editionis locos quosdam afferrem: verum id factum est in locis, ni fallor, vindice dignis, h. e. in dictionibus aut constructionibus inuenta rarioribus, quas asseri auctoritatibus idoneis par erat. Et ipso illo tempore, quo indicem meum Lyfiacum componebam, primum illum tomum Libanianorum operum perlegebam, atque e codicibus Wolfenbütteleni et Monachiensi emendabam atque sarciebam. Nam alias Aduersariis, vel, ut vulgo vsurpant, Collectaneis nil vtor, sed quaecunque scribo, omnia e memoria expromo. Neque dubito quin multi sint futuri, qui spissos illos commentarios intuentes, in quibus dictiones quaeque in vulgus notae ingenti mole citationum obru-

obrutae magis tenebris, quam erutae sunt, idem mecum patiantur, qui ingemiscam chattisque perditis, et operae male collocatae in colligendo et conscribendo, miserearque fortis lectorum, quibus tam cruda farrago difficilium nugarum et caro emenda et cum dispendio boni otii stomachique offensione peruolutanda obtrudatur. Perfectum numeris omnibus eum dictionis Lysiacae indicem esse, quem hic edo, haud equidem ausim praestare. Erit utique posteris eum augendi et melius ordinandi locus, si tanti videbitur, multum ut laboretur in re perficienda, necessaria quidem illa, verumtamen ad laudem industriae, quam ingenii, merendam oportuniore. Interim sic satis, quod vsui sit, instructus videri noster index possit. Alteros duos indices a Taylora additos reliqui, non quo aut necessarios, aut saltem utiles quodammodo, ducerem, sed quo calumniam excluderem, quamquam, illam incredibilem deuorans molestiam, quae deuoranda mihi fuit in numeris illorum indicum mutandis, haud semel stomachatus et mala multa imprecatus sum eorum, qui istos indices condiderunt, seu vanitati, seu superstitioni. Mihi quidem ab vsus veritate longius abesse, quam ab ostentationis vanitate, videtur industria locos auctorum indicans, in annotationibus aut illuminatorum aut emendatorum. Ecquid enim quisque est, qui eiusmodi indicem auctorum excutiat? Et index locorum N. T. per occasionem seu datam, seu quaesitam, agitatorum nescio an nemini sit utilis futurus, nisi si quis forte Curas Philologicas ad N. T. conscribere decreuisset. At duxerunt tamen illos indices addendos Taylorus et Marklandus; quorum exemplo facere non poteram, quominus seruirem. Contra duos alios indices illi omiserant, tam necessarios, ut quae editio vetusti auctoris illis careat, ea censenda sit adminiculo carere, quo careri

careri sine dispendio nequeat. Hos ego indices addidi, historicum et geographicum. Indicem legum, quem item addere aliquando volebam, ideo omisi, quia Taylor in capite postremo Lectionum Lyfiacarum leges in Lyfiae orationibus occurrentes. ni fallor, omnes, aut plurimas certe atque praecipuas, ordine recensuit. E fragmentis Lyfiae Taylor vix duos tresue locos (si tot modo sunt) in indice suo retulerat. Ego vero hoc eos inde excerpti diligentius, ut verear etiam, ne sint futuri, qui meam hanc in enotandis fragmentorum vocabulis diligentiam, quae maior fuit, quam in enotandis vocabulis orationum, superstitionis notent. quamquam non sine causa maiorem his adhibui diligentiam, quam illis, quoniam vocabulum aliquod solitarium, abruptum, e compage euulsum, multo est inuentu difficilius, quam locus, multis vocabulis compositus, in orationibus adhuc superstitionibus reperiendus, cuius vnum vocabulum si minus in indice reperias, aliud tamen aliquod sine dubio reperias, ex eodem loco depromptum. Denique indicem hunc condidi, ut vsui esset cum iis, qui dictionem Lyfiacam noscitate, tum qui locum ab aliquo vetusto grammatico excitatum indagare, aut denique dictionis alicuius graecae vim Lyfiae exemplo declaratam, aut auctoritatem Lyfiae testimonio confirmatam habere vellent, non quo exemplum esset hic index indicis omnibus numeris perfecti. Neque enim propositum hoc mihi habui, neque par ei rei gerendae eram, qui recens adhuc sim hoc in negotio agendo; cuius item, ut aliarum rerum omnium, magister est optimus vsus diuturnus. Locorum e fragmentis excerptorum interpretationes latinas e Taylori editione Londinensi in hunc indicem meum transtuli; sed sic, ut eas binis vncis interciperem, quo sic ab interpretationibus meis dispescerem, si quas ego quoque de meo immiscuissem.

fem. Vbi ergo *fr.* aut *fragm.* legitur hoc in indice, ibi fragmentorum, quae volumen hoc secundum Lysiae mei tenet, paginae et versus indicantur. Non solummodo vocabula notabilia annotaui, inuentu rariora, sed etiam interdum vulgatissima, verum aut notabili modo inter se copulata, aut rem in se notabilem significantia. Vt hoc vtar, vocabulum ἀδελφῇ notum est, et per se indignum, quod in indice annotetur; verum συνοικεῖν vel συγγίνεσθαι ἀδελφῇ erat res ad memoriam, tametsi partem in teteriorem, insignis. Saepe quoque locos, non vocabulorum ergo notabiles, annotandos duxi, sed si quos elegantia sententiarum, aut sapientia praeceptorum commendaret. Superest quod hoc loco dicam, agamue, nihil aliud, quam vt praefationi meae subiiciam illam, quam Taylor in dici suo attico praemisit his verbis.

PRAEFATIO A TAYLORO

INDICI EIVS ATTICO PRAEMISSA.

Multum vtique conferret ad Graecae linguae cognitionem propagandam, si optimo cuicunque Scriptori Lexicon subiungeretur, eius voces locutionesque seriatim dispositas exhibiturum. Eo animo *Lysiae*, quia elegantissime scripsit, opimum Indicem subieci; et quia Attice, Indicem nouo quodam ordine digestum, eum sc. qui potius voces, flexiones, et constructiones complecteretur, qui Atticismi vulgo perhibentur et putantur esse, quam singulum et particularissimum ritum loquendi. Ea gratia Vocum vnum, alterum Regiminum subtexui; nonnullorumque aliquando verborum

borum quasi paradigmata sistere opportunum iudicavi, quoniam quorundam temporum in usu, quorundam in insolentia Atticismus aliquando consistere iudicatur.

Optime nobis repraesentaret Attice dicendi figuram Index vno et perpetuo tenore concinnatus ex iis Auctoribus, qui eam figuram exquisitissime expresse-
runt, *Comicis* sc. et *Oratoribus*. Attamen interea vel ex hac ipsa particula tanti operis (quod his temporibus minime expectare oportet) constabit utique id laboris infeliciter olim tentatum fuisse a *Phrynicho*, *Aelio Dionysio*; *Moeride*, qui *Atticistae* nomen meruit, et nuper a *Thoma Magistro*, *Moschopulo* aliisque, quorum in Lexicis quandoque reperiuntur locutiones futilissima vel nulla potius auctoritate comprobatae; multae vicissim reprobantur contra fidem nostri Auctoris, qui optimus dicendi Magister haberi solet. Constabit etiam fortasse, quam infeliciter nobis actum sit, quod huiusmodi Indicem, quem in Oratores Atticos haud ita pridem molitas sit vir elegantissimi ingenii *Laurentius Normannus*, Episcopus Vpsalensis, mors doctissimi Praefulis interceptit.

Admonuit nos *Dionysius Halicarnassensis* scriptorem nostrum non eo uti Attice scribendi genere, quo *Thucydides*, *Plato*, aliique (quod in asperitate consonantium et duriori quadam membrorum structura consistebat, uti discimus ex *Marcellino* in vita *Thucydides*,) verum dialecto recentiori, quae priscam severitatem paululum flectebat, et numerosiori quadam lenitate ad auris veniebat. Atticam novam memorat *Laertius* in *Epimenide*, *Suidas* in *Ἀπτεσθαί*, utramque (novam sc. et antiquiorem) idem in *Τρόπαια*. Adde eundem in *Διαπληνηκίσαι*. *Moeridem* in *Πλύνω*. *Δείκνυσι*. *Χολαΐδας*. et *σχ. Aristoph. Plut. 514. 553*. Ita eadem novam et antiquam meminit aliquoties *σχ. Apollonii Rhodii*; *Doricam* duplicem *Prolegomena* ad *Theocritum*.

INDEX

+++++

INDEX GRAECITATIS LYSIACAE.

Α.

Αβάκιον] μετ' ἀβακίῃ καὶ τραπεζῇ πωλῶν ἑαυ-
τὸν [cum abacio mensulaque vendens se ipsum.]
mit Beyhülfe einer Schiefertafel und eines Zahlbretes.
Fragmentorum p. 21. 1.

ἀβίωτος βίος 228. 4.

* ἀγάζεσθαι] τίς τῆς τέλμης αὐτὸς ἐκ ἂν ἡγά-
σθῃ. 103. 7. et utroque modo dici posse videtur ἀ-
γασθέντα τῆς ἀρετῆς cum Demosthene, vel ἡγάσθῃ
αὐτὸς ἕνεκα τῆς τέλμης cum Lysia. TAYLOR.

ἀγαθός] ἀγαθοί, nude, sine ἄνδρες. 85. 2. παι-
δευθέντες ἐν τοῖς τῶν προγόνων ἀγαθοῖς. 124. 3. ἀ-
γαθὸς γεωργὸς ἦν ὁ πατήρ. 693. 2.

* ἀγανακτεῖν ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις. 5. 2. τῷ
πράγματι. 145. 4. τῶν τειχῶν καθεστημένων. 549.
3. TAYLOR.

* ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχεσιν ἀγαθοῖς 82. 2. τῇ
σωτηρίᾳ 106. 6. ἀγαπήσιν με εἰ τὸ σῶμα σώσω.
392. 2. Ita σέργεν. 913. 6. TAYLOR. ἀγαπῶ-
μεν contenti sumus atque congratulemur nobis ἂν ὁπο-
σθετινοσῇν πριάμενοι παρ' αὐτῶν ἀπέλθωμεν. 722.
6. ἐκ ἀγαπᾶ satis non habet, non acquiescit, εἴ τις
αὐτὸν εἰς τῶν μετέχων. ἀλλὰ καὶ — 787. 13.

* ἀγαπητῶς] δεινὸν ἦν ἀγαπητῶς ὀλίγον πρότερον
σεσωσμέης ἐφ' ἑτερον κίνδυνον ἰέναι. 582. 2. TAYLOR.
ἀγαπητῶς ὑφ' ὑμῶν σωθέντα. vix, aegre, ut causas
multum ei sit, cur sibi congratuletur. 243. 2.

ἀγγεῖον] ἀγγεῖα ἀπόλοιτο. 634. ult.

* ἄγειν] γυναῖκα εἰς οἰκίαν. 6. pen. ἥσυχίαν.
147. 5. 151. 3. 258. 2. χρυσίον. 631. 2. et 5.
TAYLOR. aureum vas, quoquo is, tecum habere, et
pro

pro tuo vti. ἀπὸ τῆς τείχεος ἦγον καὶ ἔφερον ὑμᾶς. 689.

1. abducere in seruitutem 735. 6.

ἀγένηςος] πυθρίχισαῖς ἐχορήγηεν ἀγενείοις. 700. 3.

ἀγήρατος] ἀγήρατοι μνήμαι. 130. antep.

ἀγνεύειν] ἀγνεύοντες θύομεν. 252. pen.

ἀγνῶς, ἀγνῶτος. ignotus. 200. 1. πιστεύειν αἰεὶ μᾶλλον τοῖς ἀγνῶσι τῶν γνωρίμων 227. 7. ἀγνῶτας εἰάν κολάζητε, ἐδεῖς εἶσαι τῶν ἄλλων βελτίων. 525. 7.

ἀγορά] ἢ εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζουσα θεράπαινα 11. pen. 18, 2. ἐγγυς οἰκῶν τῆς ἀγορᾶς. 656. 8.

* ἀγοραῖομοι. 722. 10.

* ἀγορεύειν et ἀπαγορεύειν de lege passim. to enjoin. διαβρῆδην ἀγορεύοντα. expressly setting forth. 474 1. TAYLOR ἀγορεύοντος τῆ νόμου διαβρῆδην. 325. 4.

ἀγραφος] ἀγραφοί νόμοι, καὶ ἔς Εὐμολπίδα ἐξηγῶνται. 204. 3.

* ἀγρίως ἀποδέχεσθαι 744. vlt.

ἀγῶν] ἀγῶνες ἐπ' αὐτοῖς τίθενται βῶμης καὶ σοφίας καὶ πλέτε. 131. 3. οἱ τὸν ἀγῶνα τιθέντες (certamen forense puta) 559. 2. τόνδε τὸν ἀγῶνα (Olympicum) πρῶτος συνήγειρε. 911. 3. ἀγῶνα σωμαμάτων ἐποίησε. 911. vlt.

ἀγωνιᾶν] ὃ δὴ ἀγωνιᾷ καὶ ἀγανακτῶ. 787. 1.

* ἀγωνίζεσθαι περὶ πατρίδος καὶ ἑσίας. 263. 2. et alibi frequenter. ἀγωνισάμενον τῆς ξενίας. 483. 6. ἀγωνίζεσθαι καλῶς. 507. 1. εὖ feliciter. 684. 6. ἄμεινον. 770. 2. κακῶς infeliciter. ἦσθετό με δίκας ἰδίας κακῶς ἀγωνισάμενον. 147. 7. TAYLOR. qui vt tellatum faceret, vocabulum κακῶς accipi posse pro infeliciter, affert e Reinesiano corpore inscriptionem, vbi mater scelerata appellatur, quae esset infelix. o te, Bollane, cerebri infelicem, cui talia domi non nascantur, non reposita in aduersariis, memoriae armariis; qui tam exquisitam sapientiam, neque scias iactare, neque affectes. Sed ad rem. ἀγωνίζεσθαι.

σθα κίνδυνον. 98. antep. περί τοῦ σώματος de conditione libera aut tuenda aut amittenda certare. 185. 1. μετὰ τοῦ δικαίου ἀγωνεῖσθαι, 684. 5.

* ἀγώνισμα] τοῦτο μέγιστον ἀγώνισμα εἶναι. 497. 1. TAYLOR. titulus iuris, quo tu fidens iure contendere atque victoriam sperare audes.

ἀδηφαίγος] ἀδηφαίγης (vel ἀδδηφ.) τριήρεις [triremis pleni stipendii] fragm. 16. 16.

ἄδεια] τῶν παιδῶν τὰ σώματα εἰς ἄδειαν κατέστησε. 75. 3. in locum tutum. πολλὴν ἄδειαν αὐτοῖς ἐφη- Φισμένοι ἔσσεσθε ποιεῖν ὃ, τι βούλονται. 725. 3.

ἀδελφῇ] ἀδελφαῖς συγγεγόνασι. 550. vlt.

* ἀδελφός] ἀδελφὰ τὰ βελεύματα τοῖς ἐργοῖς. 119. 9. TAYLOR. similis, consentaneus. quatenus est ad- jectivum; ut substantivum, in isto. τοῦτον, οὐχ ὡς ἀδελφὸν αὐτῆς, ἀλλ' ὡς ἄνδρα, εἰς τὴν οἰκίαν εἰσιέναι τὴν αὐτοῦ. 541. vlt.

ἀδέσποτος. fragm. 36.

ἀδικεῖν] οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὲ μὴ ἀδικεῖν. 40. 1. ἀδικῶ pro ἀδικεῖν ὑμῖν δεκῶ, vel φαίνομαι ἀδικῶν. 136. 1. v. insignem locum Andocidis p. 65. 5. edit. Lips. ἔδνα εἴ' ἰδία, ἔτε δημοσία ἡδίκηκότες, τὰ πατρῶα ἀπολωλέ- κασι. 117. 5. οἱ μὲν ἀδικεῦντες ἐλεενοί, ὑμεῖς δὲ οἱ ἀδι- κήμενοι ἐλεεῖτε. 812. 20. τῷ μὲν μὴ ἀδικεῖν εἰ προνοεῖ- ται, τῷ δὲ μὴ δέναι δίκην ἐπιμελεῖται. fragm. 36.

ἀδίκημα] περί τέτε μόνε τῷ ἀδικήματος αὕτη ἡ τι- μωρία ἀποδέδοται. 5. 6. ὀργὴν μεγάλων ἀδικημάτων ἔχοντες. 396. 5. τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ἐργά- ζεσθαι τοῖς δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν. 876. 1. διὰ τὸ μέ- γεθος τῷ ἀδικήματος ἕδεις περί αὐτῷ ἐγράφη νόμος. 880. vlt.

* ἀδοκίματος. 523. 2. TAYLOR. vbi de ordine equestri agitur, quo nemo recipiebatur non probatus. ἀδοκίμαστον εἰς τὴν ἀρχὴν καταστήσειν. 793. 4. fragm. 13.

Lysiae Tom. II.

Λα α

ἀδρίας.

ἀδρίας. mare Adriaticum, et emporia Ionio affita.
ἀποπέμψας εἰς τὸν ἀδρίαν ὀλκάδα. 908. 7. πολὺ
ἀσφαλέςτερον εἰς τὸν ἀδρίαν πλεῖν, ἢ τέττω συμβαλεῖν.
fragm. 5.

* ἀδύνατος τῷ σώματι. 125. vlt. οἱ ἀδύνατοι. 742.
vlt. TAYLOR. 752. 8. 876. 2. ἀδυναίτης αὐτὸς
ἡγῆμαι λέγειν. 760. vlt. ὅτε τῷ σώματι ἀδύνατος ἦν
ταλαιπωρεῖν. 877. 4.

* αἰε. 655. 9. et passim. TAYLOR.

* αἰέμνησος] ἐξ ὅσων ἀθηναῖοι αἰέμνησοί εἰσιν. 223. 2.
αἰέμνησότερα. 789 10. TAYLOR. αἰέμνησα τρέ-
παια. 79. 2.

* ἀερεκτος. 283. 16. TAYLOR, septo non cinctus,
pateus.

αἰδῶς καὶ κακῶς πρὸς με τυγχάνει διακείμενος. 571. 5.
ἀθάνατον] τὸν εὐκλεᾶ θάνατον ἀθάνατον περὶ τῶν
ἀγαθῶν καταλείπειν λόγον. 85. 2. ἀθάνατον τὴν ἐλευ-
θερίαν αὐτὸς κεκτήσθαι. 914. vlt.

ἄθεος] ἀθεωτέρας ἢ χεῖρ γενέσθαι. 230. 1.

ἀθηνα] συμπέμπει τὴν ἐορτὴν τῇ ἀθηνᾷ. 500. 7.

ἀθλητής] ἀθλητὰς ἵππους ἐκτέσαστο. 661. vlt.

ἄθλον] ἐρῶντες οἷα τὰ ἄθλα πρόκειται τῶν τοιῶτων
αἰμαρτημάτων. 47. antep. ἄθλα λαβόντες, ὧν περ ἐνε-
κα ἀφίκοντο. 65. 4. ὑπὲρ τῶν ἄθλων τῶν ἐν Σαλαμῖνι.
99. 2. ἄθλα τῆς ἐαυτῆς πονηρίας λαβὼν τὴν ὑπ' ἐκείνης
καταλειφθεῖσαν ἐσίαν. 833. 3. τὰ ἄθλα [τῶν ἀγώνων
scil.] αὐτῇ πολιτεία ἔκειτο. 889. 9.

ἄθυτος] ἄθυστα τὰ πάτρια ἱερὰ γίγνεσθαι. 790. 10.
855. 2. sacra non fieri, intermitteri.

αἰθῶς ἀπαλλαγῇ. 196. 1.

αἰδεῖσθαι] τὴν ἡρακλέους ἀρετὴν ἡδῆντο. 70. 2. αἰ-
δέσασθαι in fragm. 13. vlt. vbi Taylor reddidit a sua
sententia dimoueri.

αἰδῶς] τὴν τάξιν λῖπη τῆς αἰδῆς, fragm. 37.

αἰκία]

αἰκία] τὴν αἰκίαν ἐστὶ χρημάτων μόνον τιμῆσαι, τὰς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἐξεῖν ὑμῖν θανάτῳ ζημιῶν. fragm. 17, 29.

* αἰκίζεσθαι] ἐδέδη καὶ ἡκίσθη. 225. 2.

αἰκίσματα τὰ καθ' ἡμέραν, vexationes, vulnera, verbera quotidiana. 224. 2.

αἰρεῖν. *praevertere*. 56. vlt. TAYLOR. *ego malim consequi reddere. einhohlen.* Idem Taylor sub titulo αἰρεῖν exhibet hanc dictionem δίκην λαχόντες εἶλον. 681. 1. verum aut calamitas ille error est, aut typographi.

αἰσθάνεσθαι] αὐτὸς γὰρ ἐν τῇ νόσῳ ὧν καὶ εὐφρονῶν ἦσθετο. Suarum si quid opum iē superstitie direptum fuisset, sensisset, quippe qui, morbum tolerans, quem postremum tolerauit, optime sibi mente constiterit. 640. 2.

αἰσχεῖς] μετ' αἰσχεῖς αἰτίας, aut vt alii exhibent, ἐπ' αἰσχεῖς αἰτίαις. 241. vlt. τρέπαιον σῆσαντες ἔργα, καλίστη μὲν αὐτοῖς, αἰσχίστη δὲ τοῖς πολεμίοις. 112. 2. περὶ τῶν καλῶν καὶ αἰσχεῶν ἐναντίαν ἔχειν τὴν γνώμην reliquis puta hominibus, aut rerum veritati. fragm. 37.

αἰσχύνεσθαι τοῖς ἔργοις rerum gestarum pudore duci. 68. 2. αἰσχυνόμενοι reuerentes τὰς παρ' αὐτοῖς νόμους.

88. 1. αἰσχύνονται ὑπὸ τῶν οἰκείων ὀρώμενα. 139. 5. ἐπ' ἐνόις, ὧν ἔτος φιλοτιμεῖται, τὰς ἐχθρὰς αἰσχύνεσθαι.

518. 1. ἔτω διαίκενται, ὥς ἐπὶ μὲν τοῖς καλοῖς αἰσχύνεσθαι, ἐπὶ δὲ τοῖς αἰσχεῖς φιλοτιμεῖσθαι. 551. 9. αἰσχύνονται μὴ δοκῶντες εἶναι πονηροί. 783. 6. περὶ τῶν παρελθόντων αἰσχύνεσθαι. 914. 7.

αἰτεῖν] ἤτησατο Λύσανδρον. *er lieft ihm sich leihen.* usuram eius ad certum tempus sibi concedi rogabat. 422. 14. αἰτησάμενος ἐχρήσατο utebatur ea suppellestibile, quam ab amicis corrogatam acceperat. 631. pen. ἐπὶ τὰς ἡτημένους ἵππους ἀναβαίνω in equos rogatu meo mihi commodatos. 747. vlt. αἰτέμενοι ὑπὲρ Ἀλκιβιάδου precantes pro Alc. 534. 6.

* αἰτία] αἰτίαν περὶ ἑαυτῶν λέγειν. 41. 2. ἐπὶ τοιαύταις αἰτίαις εἰς τοσάτον κίνδυνον καταστήσεσθαι. 186. 9.

ὑδεμίαν σχῶν αἰτίαν. 186. 16. ἐπ' αἰσχροῖς αἰτίαις ἐξη-
λεγμένοι. 241. vlt. ἔτως ἀπροσδοκῆτοις αἰτίαις περι-
πέτωκα. 259. 1. ἡγόμενοι ἔμοι μὲν ταύτην τὴν αἰτίαν
ἀπορισταίην εἶναι ἀποδείξα. 261. 3. τῆς αἰτίας ἀφίε-
τε. 267. pen. ἔ πεποίηκε περὶ ὧν ἐσιν ἡ αἰτία. 501.
vlt. TAYLOR. ἐσκοπῆντο τῆς αἰτίας τὴν πρόφασιν.
323. vlt. *offensionis, vel criminationis. ἔχοντας ταύ-*
την τὴν αἰτίαν huius criminis inculpato. 723. vlt.

* αἰτιάσθαι] αἰτιώμενος τοιῶτόν τι ἔχοντας ἡμᾶς
ἐλθεῖν. 170. 11. συκοφάντηντα αἰτιάσασθαι. 290. pen.
ἡτιᾶτό με ἀποκτινῦναι. 314. 2. TAYLOR.

αἴτιος τῶν γεγεννημένων. 156. 8. αἰτιώτατος ὀλιγαρ-
χίας. 426. 11. TAYLOR. αἴτιος ἔργων. *a quo facino-*
ra profecta sunt, aut qui eorum reus agitur. 6. 5.
αἰτιώτερος. 481. 4.

ἀκαδημία] εἰς Ἀκαδημίαν ἦλθον οἱ λακεδαιμόνιοι καὶ
Παυσανίας. 604. pen.

ἀκινδύνως. 107. 2. ἀκ. τὸν βίον ἄγειν. 872. vlt.

* ἀκλεῆς] αἰσχίστω καὶ ἀκλεεσάτῳ ὀλέθρῳ. 470. 15.
TAYLOR.

ἀκκληρωτὶ τὴν ἡμετέραν τάξιν πέμπειν. 582. 4.

ἀκμάζειν] ἀκμάσεις [*iuveniliter agis*] fragm. 26. 6.

ἀκολασία] τῶν νεωτέρων ὅσοι περὶ κύβους ἢ πότης ἢ
περὶ τὰς τοιαύτας ἀκολασίας τὰς διατρηδαίς ποιῶνται.
577. 9.

* ἀκολυθεῖν ἐπ' ἐκφοράν. 9. 4. μετὰ 92. 2. *quod*
Atticistae damnant. v. Phrynich. TAYLOR. 392. 9.
τὸν παῖδα τὸν ἀκολυθεῖντα μετ' ἐμῷ. fragm. 11. 30. *euntem.*

* ἀκόλυθος] *in proportion, accordingly.* 702. 8.
TAYLOR. *vbi est adiectivum, significans, consenta-*
neum, congruens. ἔ μετ' ἀκόλυθα. *sine pedissequo.*
903. 5. δύο παῖδας αὐτῷ ἀκόλυθος εἶναι fragm. 25. 8.

* ἀκοσμεῖν] ἵνα καὶ τὰς ἄλλας τῶν ἀκοσμήτων σω-
φρονετέρας ποιῆτε. 525. 6. τὰς ἀκοσμήντας ἐν τῷ πολέ-
μῳ μη-

μὴ μηδεμιᾶς συγγνώμης τυγχάνειν. 525. 19. TAYLOR.
ὅταν τὸς ἀκοσμήντας σώζειν βούλωνται. 534. 5.

ἀκόσμιος] ἀκοσμιώτατος. 162. pen.

* ἀκάνειν κακῶς ὑπό τινος. 298. 1. 351. 3. δικαίως
ἀκάνειν κακῶς. 367. 3. id quod in inferioribus effert.
ἀκάνσαντα τὸν Θεόμνησον κακῶς τὰ προσήκοντα. TAYL.
ὁργὰς τοῖς ἀκάντι κατὰ τῶν τὰ δίκαια πραττόντων παρα-
σκευάζειν. 31. 1. κλέος μέγα ἀκάνειν περὶ χώρας. 57. 6.
ἀκάνοντες ἐν ταυτῷ συμμυγνυμένοις ἑλληνικῇ καὶ βαρβαρικῇ
παιᾶνος. 101. 1. ἀκάνειν πρᾶγμα ἄνομον καὶ δεινὸν cum
audis ab aliquo tibi crimen infandum exprobrari. 366. 5.

ἀκρίβης καὶ δεινός. 242. 4. ἀκρίβῃ τὴν δοκιμασίαν
ποιήσασθαι. 785. 1. 796. pen.

ἀκριτὶ ἀποδῆσκειν, pro ἀκρίτως indicta et inaudita
causa. fragm. 37.

ἄκριτος] ἄκριτοι ἀπέθανον πρὶν παραγενέσθαι τινα
αὐτοῖς ἐλεγχομένοις [subandi συνήγορον] 616. 5. ἀκρί-
τως αὐτὸς χρὴ τοῖς ἑνδεκα παραδόναι θανάτῳ ζημιῶσαι.
713. 2. ἀκριτοι qui pereant, qui minus. 811. 18.

ἀκροᾶσθαι αὐτὸς [dudum defunctos] ὑμῶν οἶομαι.
446. 5. ἀκροᾶσθαι ἀνάγκη ἦν ἀνδρὸς στρατηγῆ, εἴπερ
ἔμελλον σωθῆσεσθαι. 497. ult.

ἀκρέασις] ἀκρεάσεως [scil. παρὰ τῶν δικαστῶν] μὴ
τυχῶσι. 811. 18.

ἀκρόπολις] Φύλακας τῆς σφετέρας ἀρχῆς καὶ τῆς
ὑμετέρας δευλείας εἰς τὴν ἀκρόπολιν κατέστησαν. 443. 7.

* ἀκρωτήριον] τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθήσε-
σθαι οἰόμενος. 224. 3.

* ἄκυρος de lege irrita apud oratores passim. Ita
ἄκυροι ὄντες nulla auctoritate muniti. 566. ult. v. κύ-
ριος. ἄκυρον ποιεῖν τὴν τάξιν. de centurione ordine in mu-
tilante. 565. 3. TAYLOR.

ἄκων] μὴδὲν ποιεῖν ἄκοντας ἡγούμενοι σημεῖον ἐλευθε-
ρίας εἶναι 73. 9. ἄκων εἴτις ὑμᾶς κακὰ μεγάλα ἐργά-
σαιτο, ἐκ οἷμα δεινὸν ὑμᾶς τὰ τε ἔνεκα ἐκ ἀμύνεσθαι. 476. 4.

ἀλαζονεύεσθαι Τίμωνι παραπλησίως. fragm. 29. 29.

ἀλᾶσθαι] ἀλώμενος διάγει. 227. 6.

ἀλγεινός] ἄλγιστος [id est ἀλγεινότητος] θάνατος.

190. 1.

ἀλείπτειαν [vñctorem] fragm. 14. 24. imo vero vñctricem.

ἀλίσκεσθαι funditus perdi, etiam si corpus tuum in potestatem hostium haud veniat. 96. vlt. v. ἀλῶναι.

ἀλιτήριος. 255. 1. ἀλιτήρις ἀπαλλάττεσθαι. 255.

vlt. ὥσπερ ἀλιτηρίῳ ἔδεις ἀνθρώπων αὐτῷ διελέγετο. 499. 1.

* ἀλλὰ] Interrogative πῶς αὐτὸς χρηλῆξαι τῆς λύπης; — ἀλλ' ἐν ταῖς εὐτυχίαις ταῖς κοιναῖς; — ἀλλ' ἐν τοῖς ἰδίοις κινδύνοις; 126. pen. adde 237. 2. pot. 17. vbi coniunctum reperitur cum γὰρ. ἀλλὰ λακεδαιμόνιοι γὰρ — add. 248. pen. 410. 7. Redditivae. πότερον ὡς στρατιώτης ἀγαθός; ἀλλ' ἔδέποτ' ἐστρατοπέδεύσατο. 244. 2. TAYLOR. ἀλλὰ νῦν γε. at nunc tandem aliquando tamen, tamen si non citius. 356. 2. ἀλλ' ἢ pro ἀλλὰ μόνον. sed solummodo. γῆ μὲν ἔκ ἦν, ἀλλ' ἢ χωρίδιον. (vel etiam est pro γῆ ἔκ ἦν ἄλλα, ἢ χωρίδιον. praeter quam. 632. 3.

ἄλλος] ἄλλο τι ἢ. 196. 3. vbi vid. Markland. ἄλλος pro κακός. 415. 3. τὸ ἄλλο [id est τὸ ὅλον, vel τὸ πᾶν] πληθὺς σώζεται. 794. 6.

ἄλλοτριον ἀμαρτήμα. 214. 6. ἄλλοτρίως αὐτὸς τῆς πόλεως ἠγήσαντο. 820. 8. παραδείγματα πάσης δημοκρατίας ἀλλότρια. 891. pen. ὅσις περὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἀναγκαίως τοιαῦτα ἀμαρτάνει ἀμαρτήματα, τί ἂν περὶ τῶν ἀλλοτρίων ποιήσῃ. 884. 10. ἀμελῆντες τῶν οἰκείων, τῶν ἀλλοτρίων ἐπιμελῆνται. 759. 5. τῆς ἀλλοτρίης πικρὸς νομίζει mulier moecha. fragm. 37.

ἀλλογέπε vsquam locorum. 755. 5.

ἀλογίως. 272. 5.

ἄλογον pro ἀσυλλόγιστον. 803. 4.

ἀλύπως]

αλύπως] ἡμιτυς ὁ βίος βιώναι κρείττων αλύπως δι-
πλασίς λυπεμένη. 230. 2. ὅπως ὡς ἀλυπότατα μετα-
χειρῶνται τὸ συμβεβηκὸς πάθος. 746. 5.

* αἰλῶναι] κακηγορίας. 366. vlt. ψευδομαρτυριῶν.
368. 8. ἀσερατείας. 521. πεν. δειλίας. 522. 2. τῇ
δίκῃ. 335. πεν. ἀδίκως. 337. 4. αἰλίσκεται ἐξαγα-
γῶν. 490. 1. vt ἐλήφθη μοιχὸς. ibid. TAYLOR.

ἄμα γὰρ πλετῶσι καὶ ὑμᾶς μισῶσι simulac, vel, vt
primum ad opes peruenerunt, statim vos odisse inci-
piunt. 820. 9.

ἀμαθῆς] ἀμαθέστερος. 243. 1.

ἀρπάσαι τὴν κνημίδα τῆς ἀμάξης [curtus radium
arripere] fragm. 36.

* ἀμαρτάνειν] ἐμὲ μὲν ἀμαρτάνει. 140. 1. κοινῆς
ἐλπίδος ἡμαρτηκότες communi spe destituti. 64.3. TAYL.
prioris loci haec est sententia, iactum in me saxum a
capite meo aberrauit. ὅσις περὶ τῆς ἑαυτῶ ἀναγκαίους
τοιαῦτα ἀμαρτάνει ἀμαρτήματα. 884. 10. τίς νομοθέ-
της ἤλπισεν ἀμαρτήσεσθαι τῶν πολιτῶν τινὰ τοιαύτην ἀ-
μαρτίαν. 887. 1. et 9.

ἀμαρτήμα] ἀφικνεῖσθαι εἰς τὰ ἀμαρτήματα. venire
ad loca, vbi peccaris, eosque ad homines, quos laese-
ris, et qui testes tuorum sint scelerum. 215. 3. τὰ
τῶν ἐχθρῶν ἀμαρτήματα ἄμεινον ὑμᾶς ποιήσῃ περὶ ὑμῶν
αὐτῶν βελεύσασθαι. 775. 17.

ἀμαρτία] ἀφιέντες τὰς τῶν πατέρων ἀμαρτίας. 694. 2.

ἀμάχητος] κλαίω τὸν ἀμάχητον ὄλεθρον. cum mi-
les perit, copia dimicandi exclusus, vulnere nihil ho-
sti reddens. fragm. 27. 7.

ἄμβλωσις. fragm. 8. 10.

* ἄμεινον] νομίζω ἄμεινον ἂν γίγνεσθαι. 448. πεν.
TAYLOR. positum hic est ἄμεινον pro simplici καλῶς
vel εὖ. v. βελτίαν.

ἀμελεῖν] ἀμελῶντες τῶν οἰκείων, τῶν ἀλλοτρῶν ἐπιμελῶνται. 759. 5. πῶς διαθέσεως τῆ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν. fragm. 29. 33.

ἀμιλλᾶσθαι] νενίκηκα τριῆρες ἀμιλλώμενος ἐπὶ Σενίᾳ. 700. 4.

ἀμνημονεῖν] τὰς κακὰς τιμὰς καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀμνημονεῖν. 886. 1.

* ἀμύνεσθαι] propulsare. 94. 5. τὰς ἐπιόντας. 83. 3. ἐπεὶ αὐτὸν ἡμυνάμην, ἐκασὶς ἐβαλλέμε λίθοις. 140. 12. περὶ τῆ σώματος. 146. 6. pro τιμωρεῖσθαι. 476. pen. TAYLOR.

ἀμφιγνοεῖν [dubitare] fragm. 11. 4.

ἀμφιδέαι] ἀμφιδέαις δεδεσθαι τὰς θύρας [cum non posset excutere fores, quia catenis vinetae erant] fragm. 16. 9. nisi potius ἀμφιδέαι vestes ferrei sunt foribus obiecti.

ἀμφιδρόμια. fragm. 8. 19.

* ἀμφιδυρος οἰκία. 393. 12. TAYLOR. domus porta, praeter anticam, postica quoque instructa.

* ἀμφισβητεῖν] τῶν χρημάτων ἡμφισβήτην ἡμῖν. 593. 4. TAYLOR. ἀμφισβητήσας μοι τῶν ἐμῶν 704. 14. ὥσπερ ἐπικλήρη τῆς συμφορᾶς ἕσης ἀμφισβητήσω ἦκει. 750. vlt. εἰ μὲν χωρὶς ἀμφισβητεῖς, καρπῷ, εἰ δ' οἰκίας, ἐνοικίᾳ. fragm. 13. 27.

* ἀμωσγέπως quoquomodo. 450. vlt.

* ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππου. 56. 3. 524. 1. TAYLOR. καί μοι ἀναβητε (in tribunal puto) τῶν μάρτυρες. 31. 10. ἀναβάντες εἰς τὸ ὑπερῶν. 27. 2. de Amazonibus, quae prima hominum omnium in equos inscenderunt. 56. 3. ἔκ ἄν ποτε ἀνέβη εἰς ἄλην ναῦν, ἥ τὴν ἄριστα πλέυσαν. 700. pen. διὰ τὴν συμφορὰν, ἀλλ' ἔ' διὰ τὴν ὕβριν, ἐπὶ τῆς ἵππου ἀναβαίνω. 747. 4.

* ἀναβιβάζειν] ἀναβιβασάμενος αὐτὸν ἔρσεσθαι βόλομα. 397. 13. ἔκ ἔχω ἕσιναις δεησομένους ὑμῶν ἀναβιβά-

βιβάζομαι. 612. 3. ἀναβιβασάμενος τὸς παῖδας αὐτῷ
κλαίῃ. 693. vlt. TAYLOR.

* ἀνάγειν] ἀνάγεσθαι nauem soluere. 626. 2. TAYL.
ἀνάγειν τὸν ἵππον equum e pugna ad stabulum reducere.
307. 1. [deferre] fragm. 12. 18.

ἀναγκάζειν] συμφορὰν, ἣν καθ' ὅσον ἀναγκάζομαι,
κατὰ τοσῶτον μνημονεύσω. 873. 3.

* ἀναγκαῖος ἐκείνῃ. 638. 10. ἐκείνῃ. 673. pen. v.
Κηδεσῆς. Ἐπιτήδειος. Προσῆκειν. TAYLOR. ὅστις πε-
ρὶ τὸς ἑαυτῷ ἀναγκαῖους τοιαῦτα ἀμαρτάνει ἀμαρτήματα,
τί ἂν περὶ τὸς ἄλλοτρίους ποιήσειεν; 884. 10.

ἀναγκαῖότης. propinquitās, necessitudo sanguinis.
διὰ ταύτας τὰς ἀναγκαῖότητας ὕδενι προσῆκειν μᾶλλον
ἐπιτρόπῳ τῶν παίδων γενέσθαι. 894. 20.

* ἀνάγκη quasi absolute et aduerbialiter. 382. 4. v.
not. 3. ἐν ἀνάγκῃ ἐστὶ. 202. 8. idem est ἀναγκαῖως ἔχει.
200. 3. ἀναγκαῖως ἔχω. 232. pen. Ita Suetonius in
Iulio 23. magno in negotio habuit. Plato de Rep.
ἐκὼν καὶ ἰατρῶν ἐν χρείαις ἐσόμεθα πολὺ μᾶλλον οὕτω
διαιτάμενοι, ἢ ὡς τὸ πρότερον. TAYLOR. ὑπὸ δαιμο-
νίᾳ τινος ἀγόμενος ἀνάγκης. 229. 2. εἰς τοιαύτην ἀνάγ-
κην καταστήσας. 481. 5.

* ἀναγράφειν] ἀναγράφεσθαι εὐεργέτης. 682. 4.
ἀναγράφει νόμους. describere. 837. vlt. TAYL. ἀνα-
γράφει aliquem in aerariis ἴscribere. 324. 4. εἰ ξένος
τις ἀναγραφεῖναι [subaudi ἐν σῆλῃ] εὐεργέτης ἤξισ'. 682. 4.
τά τε γὰρ οἰκεία ἀνεγέγραπτο [si bene habet, neque
potius ἐνεγεγε. leg. est] nam et de rebus nostris pri-
uatis atque domesticis perscriptum erat illis in literis.
688. 3. τέτταρα ἔτη ἀνέγραψε. id est τοσαῦτα διέτριψεν
ἐν τῇ τῶν νόμων ἀναγραφῇ quadriennium infumfit legi-
bus in mundo exarandis. 840. 9. ἐξ ὧν ἔδει ἀναγρά-
φειν quibus ex exemplaribus transcribendum, aut a
quibus inde Archontibus exscribendi sumendum esset
exordium. 840. vlt. εὐσεβειαν, ἀλλ' ἔκ εὐτέλειαν ἀνα-

γράφειν. in codice legum condendo pietatis maiorem, quam frugalitatis, habere rationem. 859. 1.

* ἀναγραφεὺς τῶν νόμων ἐγίνετο. 837. 3. τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων ἀναγραφεὺς γενόμενος. 862. vlt.

ἀναδικαία [iudicium irritum] fragm. 36.

* ἀναδύεσθαι declinare. 579. pen. TAYLOR.

* ἀνάθεσις] σὺν τῇ τῆς σκευῆς ἀναθέσει. 700. 1. TAYL. σὺν τῇ τῆς τρίποδος ἀναθέσει dedicatione. 698. 9.

ἀναιρεῖν] ἔκ ἐφασαν οἳ τ' εἶναι τῆς ἐκ τῆς θαλάττης ἀνελέσθαι. 406. vlt. μὴ περιδεῖν ἡμᾶς ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρεθέντας. 662. 5.

* ἀναιρεσις] ἀναιρέσιν δὲ αὐτῶν νεκρῶν ius sepulturae concedere. 63. 2. TAYLOR.

ἀναιοθήτως ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν. fragm. 35.

ἀναιοχυντία διενήνοχε τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. 749. 3.

* ἀνακαλεῖν τινα ad forum suum citare. 563. 1. ἀνακαλεσάμενος ποῖα ἁμαρτήματα. 251. 2. verum Taylora istaec lectio mendosa videtur. ἀνακαλεσάμενοι τῆς παρόντας videtur idem esse τῆς ἀνακρίναντες, cum interrogassent, exploravissent. 323. pen. vbi explanationis ergo Taylor addit e lingua sibi vernacula *as if to a Rehearing*. ἀνακαλῶντες τὴν συγγένειαν. [saepius ingeminantes, commemorantes. fragm. 27. 10.

ἀνακαλυπτῆρια. fragm. 8. antep. εἰ τὰ δοθέντα ἀνακαλυπτῆρια γυναικὶ γαμμημένη βιαίως [imo vero βεβαίως] ἔχειν δεῖ αὐτὴν. fragm. 9. 8.

ἀνάκειν] ἱπποδρομία ἀνακείων. fragm. 30. 16.

* ἀνακεῖσθαι] ἀνάκειται τῆς ἀρετῆς τὰ μνημεῖα πρὸς τοῖς ἱεροῖς. 370. vlt. TAYLOR.

Anacoluthum. τὴν ὁσίαν ἦν κατέλιπεν, ἢ πλείονος ἀξία ἐστίν, ἥ — 644. 2. item in continente post Καλίας τοῖνυν — τοῦτε τὸ τίμημα.

ἀναλίσκειν] ἀνάλωσε πλείω εἰς τὴν πόλιν, ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς οἰκέτας. 618. 2. τὰ πατρίδια εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς ἀναλίσκειν εἰθισμένοι. 618. vlt. τὰ μὲν ἑαυτῶν

ἐαυτῶν ἀνηλώκασι, τοῖς δὲ τὰ σφέτερα σώζειν βαλομένοις ἐπιβηλεύεσι. 753. vlt. οὐδεμίαν ὑμῖν εἰσόντα χάριν, ἀλλὰ τοῖς ἀνηλωμένοις. 826. pen.

ἀναλογίζεσθαι] ἀναλογισάμενοι καὶ τὰ εἰρημένα, καὶ τὰ παραλελειμμένα. 552. pen.

ἀνάλωμα] εἰς δύο παῖδας καὶ ἀδελφὴν ἐν ὅτῳ ἔτεσι λῆμμα καὶ ἀνάλωμα ἀπέδειξε. 905. 1. ὥσε τούτοις λο- λογίσθαι ὅσον περ αὐτῷ ὅλον τὸ ἀνάλωμα γεγένηται, 909. 5.

* ἀνάμνησις] ἀναμνήσεις θυσιῶν conceptiones voto- rum de sacrificiis offerendis. 103. 2.

ἀναμφισβήτητος] ἀναμφισβήτητα τάξις ἐῖα λαμβά- νειν. 105. 9.

* ἀναμφισβητήτως. 172. pen. TAYLOR.

ἀνάξιος] ἀνάξιοι τῆς σωτηρίας οὐκ ἐδόκην εἶναι. 478. 2. ἀνάξιοι ὑμῶν τε καὶ τῶς πόλεως. 695. 2. ἀνάξια ὑμῶν πεπονθότες καὶ τῶν εἰς ὑμᾶς ὑπεργμένων. 711. 3. ὡς ἀνάξιον τῆς οὐσίας ἐπίτροπον κατέλιπε. 904. 5. vbi ἀνάξιον per se stat, non cum οὐσίας copulandum, id quod cum ἐπίτροπον cohaeret.

ἀναπαύειν] ὅτι οὐκ ἤλθεν εἰς τὰ ὄπλα ἀναπαυσόμενος. 452. 9. quod non venerit in castra, ad ibi pernoctandum.

ἀναπείθειν] μὴ ἀναπεισθῆτε ὑπὸ τούτου. 257. 6.

ἀναπέμπειν] τοὺς παῖδας εἰς ἄστυ ἀναπέμπειν. 897. 9.

ἀνάπηρος, claudus, mutilatus, debilitatus 750. 2.

* ἀναπράττειν exigere, repetere. ἵνα τὰς κατασῆσεις ἀναπράττητε παρ' αὐτῶν. 374. 3.

ἀνάπτειν] τὸν λύχρον ἐκ τῶν γειτόνων ἀνάψασθαι operam dare, vt vicini te patiantur tuam locernam ex igni suo accendere, mandare id opus puellae. 15. 3.

ἀνάεργος ὢν. fragm. 15. 20.

ἀναρπάζειν] ἀναρπάττει τὸν σῆτον, coercent, strangu- gulant. 722. 4.

ἀνασελεῖν τὰς Φοινικίδας. 253. 1. faciebant hoc sacerdotes, si quem diris denouerent. compara cum nostro *die Blutfane schwingen* vel *schwenken*.

ἀνάσατος] πόλεις ὑπὸ τυράννων ἀνασάτης γεγενημένας. 913. 1.

ἀνασώζειν] ἀνεσώθην εἰς Κατάνην. 686. 3.

ἀνατιθέσθαι] ἀναθέμενος [scil. εἰς τὰς βούς vel εἰς τὴν ἄμαξαν] ὁ βοηλάτης ὤχετο, ἀπάγων τὰ ξύλα. 277. ult. quod Taylor ait atticum esse pro ἐπιθέμενος.

ἀναυμάχῃτος ὁλεθρος. fragm. 27. 5. clades, ubi classi tuae pereundum est, etiamsi cum classe hostili confligendi copia ipsi negata esset. sophistice dictum.

ἀναφαίνειν] ἀναφανῆ ἐν τοῖς ἵππευσι τεταγμένος ἐν τοῖς ὀπλίταις. subito spectandum se praebeat haud opinantibus. 525. 3.

ἀναφέρειν] τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλους. 276. 2. οἷς τὰς ἀπολογίας ἀνείσσει. 434. 12. TAYLOR. rem aliquo referre, causam vel culpam alicui imputare. 400. 6. τὴν αἰτίαν εἰς ἐκείνους ἀνέφερον. 717. pen. ἀναφερομένας ὁρῶ τὰς ἀπολογίας εἰς ἐκείνους. 426. 7. 479. 4. οἱ ἄλλοι τῆς αὐτῶν ἀρχῆς κατὰ περτανείαν λόγον ἀναφέρουσι exhibent, scil. τοῖς λογισταῖς. 842. 1.

ἀναχωρεῖν] τοῦ σεμνοῦ χειρέως ὕπερον ἀνεχώρησα praelio excessi. 580. 2. τὰς ἐξόδους μετὰ τῶν πρώτων ποιοῦμενος, μετὰ δὲ τῶν τελευταίων ἀναχωρῶν. 582. pen.

ἀνδραποδίζεσθαι] πόλις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἡνδραποδίσθη. 114. 3.

ἀνδραποδιστής. 350. 6.

ἀνδρείας Κόνωνος χαλκοῦς ἔση πρώτε [scil. μετὰ τὸν Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα.] fragm. 18. 27.

ἀνδρικός] θαρρηλίοις νικήσας ἀνδρικῶ χορῶ. 698. 4.

ἀνδροφόνος] ἀνδροφόνον οὐκ εἶλ λέγειν. 348. 2. et 5. οὐ γὰρ δεῖν, ἀνδροφόνον αὐτὸν ὄντα συμπέμπειν τὴν πομπὴν τῇ αἰθνᾷ. 500. 7.

ἀνδρωνίτις. 13. 1.

ἀνέκδο-

• ἀνεκδοτος ἀδελφῇ πυρτυὶ nondum elocata. 47c. pen.

• ἀνεκτὸς] οὕτω γὰρ ἔσονταί μοι οἱ ἀνεκτοί. 725. 6.

ἀνελεύθερον καὶ λίαν φιλόδικον νομίζω εἶναι τὸ κακηγορίας δικάζεσθαι. 344. 7.

ἀνεπιτήδειος. 297. 2.

ἀνεπιτηδείως πράττειν τὴν πόλιν (oppositum τῷ εὖ πράττειν) 872. 1.

ἀνευ τούτου solummodo, vel, nullo ad hanc rem habito respectu, etiam si hoc non fuisset, etsi hoc praetextu non potuissent uti. 325. vlt.

ἀνεύθυνος. pro ἀνεύθυντος, vel οὐχ ὑπεύθυνος, haud obnoxius culpaе, aut rationi reddendae. εἰ ἀνεύθυνα τὰ τῶν ἀμβλώσεων [id est τὰ περὶ τὰς ἀμβλώσεις πλημμελήματα] ταῖς γυναῖξι. fragm. 9. 4.

ἀνέχεσθαι] μὴ ὑπὸ τῶν αἰεὶ κακίστων κακῶς πάσχοντες ἀνέχεσθε 865. vlt. μήτηρ ἢ πέφυκε καὶ ἀδικημένη ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς παιδῶν ἀνέχεσθαι. 884. 4. οἷτινες ἔλαττον ἔχοντες ὑπὸ τῶν προσηκόντων μὴ δύνανται ἀνέχεσθαι. 893. 2.

ἀνηβος ἐταίραν ἔχων. 536. pen.

ἀνηκετός] ἀνηκέστῳ συμφορᾷ περιβάλλειν. 184. 5.

ἀνήρ]. τοῦτον [Alcibiadem iuniorē] οὐχ ὡς ἀδελφὸν αὐτῆς [uxoris Cliniae] ἀλλ' ὡς ἄνδρα [maritum] εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ [Cliniae] εἰσιέναι. 541. vlt. μὴ εἴδισαι λέγειν ἐν ἀνδράτι. 898. 15. ἀνδράσι χορηγεῖν. 698. 7.

ἀνθρωπίνη δίκη. 216. 3.

ἀνθρώπος] τὰς ἐξ ἀνθρώπων γραφαὶς ἐγράφατο. 494. 1. Ἡρακλῆς ἐξ ἀνθρώπων ἠφανίσθη. 66. 2. οὔτε θεοὺς, οὔτ' ἀνθρώπους νομίζων. neque diuina, neque humana iura posse. 389. 4. ἀνθρώπους ὑπογραμμάτας. 864. 7. vbi voc. ἄνθρω. praene contemptum significat.

ἀνιαρὸς] ἀνιαρότατα τοῖς ἐχθροῖς ψηφιεῖσθε. 775. 14.

ἀνιᾶν]

ἀνιᾶν] ἀνιῶμαι ὑπομνήσκων τὰς τῆς πόλεως συμφοράς. 470. 4.

* ἀνιέναι remittere, absoluerе, poena carceris, aut mortis. 511. 5.

* ἀνιῶναι] τείχῃ ἀντὶ τῶν καθηρημένων ἀνέστησαν. 119. 8. TAYLOR. ἀνέστη ἀπὸ τῆ βωμῆ. 463. 5.

ἀνόητος] ἀνοητότερόν τι ποιεῖν τῶν εἰκότων. 151. 9.

ἀνοήτως] ἀνοητότερον διατεθεῖς πρὸς τὸ μερᾶκιον. 136. 4. conf. p. 142. 2.

* ἀνοίγειν] τὴν θύραν ἀνέωξαν. 15. 1. ἀνεωγμένης τῆς θύρας. 28. 1. TAYLOR.

ἀνοίγνυμαι] ἀνοίγνυμι τὴν κιβωτὸν. 390. 1. ἐξεληθῆσα ἡ παιδίσκη τὰς θύρας ἀνοίγνυσι. fragm. 21. 6.

ἄνομος] ἀκέειν πρᾶγμα ἄνομον καὶ δεινόν. audire ex eo, qui crimen infandum tibi exprobrat. 366. 5.

ἀνταποδιδόναι τὰ τροφεῖα. 251. 3.

ἀντεῖπεν] τῷ πατρὶ ἐδὲν πώποτε ἀντεῖπον. 656. 6.

ἀντέχεσθαι τῆς σωτηρίας. 914. 6.

ἀντὶ] ἄθλα — ἀντὶ τῆς πονηρίας mercedem nequitiae. [vbi ἀντὶ redundare videtur] 833. 3.

ἀντιβολεῖν καὶ ἱκετεύειν. 28. 9. 31. 5.

* ἀντιγράφειν exceptione fori vti ἀντεγράψατό μοι τὴν δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι. 732. 7.

* ἀντιγραφὴ actio, qua reus actori exceptionem fori haud competentis opponebat, negans illo in foro sibi standum esse. 734. pen.

ἀντίγραφον exemplum scripti e primigenio exemplo ductum. Abschrift, Copie von einem Originale. 896. pen.

* ἀντιδιδόναι bona cum altero permutare. δεκάκις χορηγῆσαι, ἢ ἀντιδῶναι ἅπαζ. 745. 11.

ἀντιδικάζειν [iudicium mutuo intentare.] fragm. 36.

* ἀντιδικεῖν to join Issue. ὁ δ' Α. ἠντιδίκεν. 207. 2. TAYLOR.

• ἀντί-

ἀντίδικος] δίκαιον ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ἀκρί-
σαντας, τήνικαῦτα τὴν ψῆφον φέρειν. fragm. 37.

* ἀντίδοσις. 147. 7. 165. 1. 166. 3. v. ar-
gum. orationis quartae p. 164. TAYLOR.

ἀντικατηγορεῖν. 238. 8.

ἀντικρυσ ἄγειν ὡς ἀποκτενῶντες ohne alle Umstän-
de, machen mit ihnen kurzen Proceß nulla mora, neque
clam, sed palam et velut recte facto fidentes. 497. 6.

* ἀντιλαμβάνεσθαι σωτηρίας. 826. 5. TAYLOR.

ἀντιλέγειν λόγον ἐναντίον. 308. vlt.

ἀντιλογία] εἰς ἀντιλογίας αὐτοῖς [sic enim leg. est,
cum aspero] καὶ λοιδορίαν κατέστησαν. fr. 30. 4.

ἀντίπαλος ναυμαχία 102. 4.

ἀντιτάττειν. 104. 1.

* ἀντωμοσία, contraiuramentum, rei, opposi-
tum iuramento accusatotis, ante litis contestationem
praestari solitum. ἐν τῇ ἀντωμοσίᾳ τῆς δίκης. 736. 13.

ἀντωνεῖσθαι] μὴ ἀλλήλοις ἀντ. alteri alteros ne stu-
derent emendo superare pretii immanitate. 718. 9.

ἀνυπόδετος nudipes, discalceatus. 903. 5.

ἀνυποπτότερος fragm. 36.

ἀνώνυμον κατέστησαν τὴν ἑαυτῶν πατρίδα. 59. 1.

* ἄξις ζημίας. 6. 5. φεύγειν τὴν πατρίδα. 184.

5. ἐλεῖσθαι. 257. vlt. λόγῳ. 309. 1. 633. 7.

πολλῷ. 344. 8. 557. 3. πλείονος. 525. 15. τὴν

ἀρετὴν πλείονος ἀξίαν τῆς πονηρίας. 437. 1. ἐλάτ-

τονος. 37. 1. ἕθενός. 344. 4. v. cl. Markland p.

329. ἴσθ. 425. vlt. τινός. 586. 2. ἄξιον ἥν decuit,

conuenit. 116. vlt. τῇ ἐλλάδι κείρεσθαι. et ἐκείναν με-

μῆσθαι. 118. 2. τοῖς ζῶσι πενθεῖν τὰς τεθνηότας.

130. 1. πολλῶν ἔνεκεν αὐτῇ ἄξιον καταψηφίσασθαι.

545. 7. 552. 9. 583. pen. 707. vlt. Ἄξιος de

vili pretio. ὡς ἀξιώτατον τέως πρίσασθαι. 718. 6.

vide quae nos his diebus ad Suidam. TAYLOR, extre-

ma il.

ma illa de Suida obscura relinquens. ἀξία ἔδενός συμφορὰ. 366. vlt. ἢ ὥς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλοῖεν. 719. pen. ἀξιώτερον vilioris τὸν σῖτον ἀνήσσεθε, εἰ δὲ μὴ, τιμιώτερον. pluris: 727, pen. ἐδὲ πολλάκις ἀποθανῶν δίκην δῆναι ἀξίαν. 817. 4. ἡ τέτων γε ἀξίας τῇ πόλει ὄντας non ita de rep. meritos, vt istaec paterentur. 396. 6.

* ἀξιῶν] ἔ τοῖς ὀλίγοις τὴς πολλῆς δαλεύειν ἀξιῶσαιτε. 113. 9. ἔκ ἀξιῶ ἡμᾶς ἀπολέσθαι ἀδίκως. 646. 4. 120. 3. 528. 1. ἐδ' ἂν αὐτὸς ἀξιῶται. 367. 5. θανάτῳ ἡξιῶθῃ. 491. 5. τῶν μεγίστων ἀξιέμενος. 427. 12. TAYLOR. ἀξιέμενοι rogati ὑπὸ τέτων ἐπ' ἡτελήσαμεν περὶ θῆται. 868. 2.

αἰοίκητος ἂν ἦν ἡ Λακεδαιμόνων fragm. 19. 23.

* ἀπάγειν ad iudices, ad carcerem, ad locum supplicii tolerandi abducere. 213. 10. λωποδύτην ἀπήγαγε. 490. 3. ἀρὰν ἀπάγεσθαι diras auerruncare, exsecrare, aut in locum solitarium curare deducendum, procul amandare piaculum. 255. pen.

ἀπαγορεύειν [deficere] fr. 15. 24.

* ἀπαγωγή a Warrant. οἱ ἑνδεκα οἱ παραδεξάμενοι τὴν ἀπαγωγὴν ταύτην. 503. vlt. ἔνοχος τῇ ἀπαγωγῇ. 503. 3. TAYLOR. libellus exponens de causa, cur aliquis in alium actione ἀπαγωγῆς [seu de necessitate carceris huic reo irrogandi] velut in furem aut ficarium, vtatur. τῇ ἀπαγωγῇ ἐπεγέγραπτο, ὅτι ἐπ' αὐτοφώρῳ [scil. εἰληπται αἰδροφοβός] 502. vlt.

ἀπαθὴς κακῶν. 91. pen. 248. 4.

* ἀπαιτεῖν] ἀπαιτῶ ὑμᾶς τὴν χάριν. 710. 9. TAYLOR. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἔρχοντα ἀπαιτήσοιτες τὰ ὀφειλόμενα. fr. 5. 10.

ἀπαλλαγή] τὰς τῆς πόλεως δυσυχίας μόνας ἀπαλλαγὴν εἶναι τῶν πρὸς αὐτὰς πραγμάτων. 832. 13.

* ἀπαλλάττειν] ἀπαλλάττεσθαι κινδύν. 106. 7. δέος καὶ ταραχῆς ἀπαλλάξας τὴν πόλιν. 233. 2. κακῶν

κῶν ἀπηλαγμένοι. 186. vlt. 196. I. 210. 3. 218. I. 255. 9. 800. pen. ἐκείνη ἀπηλλάγη. ista abiit. 20. 3. ἀπαλλάξαι τὴς κατηγορίας. 828. 6. TAYLOR. placare, ad silentium redigere, aut a se amoliri, profligare. ἀθῶος ἀπαλαγῇ discedat. 196. I. ἀπαλαγῆναι confectum aliquod negotium dare. *womit fertig werden.* 840. pen. ἀλιτηρίῳ ἀπαλλάττεσθαι. 255. vlt. ἀπαλαγεῖς fragm. 30. 14. idem atque διαλαγεῖς reconciliatus, ποιησάμενος ἀπαλαγὴν, professus coram amicis, sibi, [Tisid] cum Archippo simultatum iam nihil superesse, sed offensiones omnes remissas atque abolitas esse.

* ἀπαντᾶν in usu militari. ὀλίγοι πρὸς πόλιν. 86. pen. εἰς τὴν μεγαρικὴν. III. 6. ἀπῆντα τοῖς ἱεροῖς, περὶ ᾧ ἡσεβησεν. 255. 4. TAYLOR. procedere in agmine aduerſus hostem. ἀπῆντησαν veniebant quasi ad condictum, εἰς Θερμοπύλας. 94. IO. 112. 2.

ἀπαράιτητος δαίμων. 130. 4.

ἀπαράσκευος. 152. 3.

ἀπαρετιλογία [summa integra.] fragm. IO. 4.

* ἀπείλαιν τῇ θύρᾳ a ianua arcere. Verbum antiquatum. 359. vlt. TAYLOR. furem excludere fuga, intercipere, opposita ianua obserata.

* ἀπειπεῖν deficere. 382. 4. τοῖς ἤδη ἀπειρηκόσι καὶ τοῖς ἔπω δυναμένοις. III. vlt. TAYLOR. ἀπειπεῖν ὁμιλίαν renunciare amicitiae, interdicere alicui familiaribus secum congressibus. 302. 5. et 7. τὰς σπονδὰς μέλειν ἀποβῆθῃσθαι. induciis renunciatum iri. 721. vlt. fragm. 23. 12.

ἀπειρία dicendi et agendi in foro imperitia. 614. 9. ἀπειρία πάντων τῶν τέτῳ πεπραγμένων. 870. vlt.

ἀπειρος] ἔτε γῆς ἀπειροι, ἔτε θαλάττης ἔδεμιας. neque terra est vlla continens, neque maris insula, quo eorum fama non peruenisset. 54. I. ἀπειρος ἀνδρῶν ἀγαθῶν. 91. pen. τῶν παρ' ὑμῶν κινδύνων. 273. pen.

τις ἔτιωσ ἄπειρος τῆς ἑαυτῷ πατρίδος. 546. vlt. ἄπειροι ἔδενός ἐργα δένε γεγενημένοι. qui nullum facinus sibi reliquerunt intentatum. 551. 7. ὅτι νέος καὶ ἄπειρος εἶην πρᾶγματων. fr. 10. 17.

ἀπελαύνειν] ἔτε γένει, ἔτε ἡλικίᾳ ἀπελαυνόμενος [scil. τοῦ λέγειν] 918. vlt. ἀπελῶμεν pro ἀπελάσσομεν. 920. 2.

ἀπέρχεσθαι redire. 112. 6. κοσμίως ἀπερχόμενοι incedentes. 584. 2.

ἀπέχεσθαι] ἀπεχόμενοι ἔδemiās τόλμης. 551. 7.

ἀπέχθεσθαι vel ἀπεχθάνεσθαι] ἀπεχθῆσεσθε [pro ἀπεχθεσθῆσεσθε] 316. 1. Φανερώς τοῖς θεοῖς ἀπέχθεσθαι. 255. 8. ἐκείνοις δ' ἔκ ἀπηχθάνοντο. illorum odia sibi consciscere cauebant. 670. 3. ἀπεχθῆσεσθε τῶν πολιτῶν ἔδενι. 878. 4.

ἀπήχεια [inimicitia] fragm. 24. 23.

ἀπία] ἔπρὸς ἐταίρας ἀπίας ἀνήκειν δοκῶντα παραλελείψεται [non ea omittentur, quae spectare videntur ad amicae pyros.] fragm. 25. 1.

* ἀπιέναι] ἡ γυνὴ ἀπῆει κάτω. descendebat. 13. 6. TAYLOR. λαβὼν τὰ σαυτοῦ, ἄπει, auferens tua tecum, hinc discedes. fr. 10. 23. ἄπει pro ἀπελεύση.

ἀπισεῖν] ἀπισθέντων σφίσιν αὐτοῖς εὐψυχίαν ἐνδείκνυσθαι ἐν τοῖς τῶν τεθνεώτων σώμασιν. 63. 5. ἡπίσησεν, non satis fidit, non satis certa cum fiducia ausa est ἀποθανῆσαν ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι. 883. 7.

ἀπιςος κίνδυνος. 99. 1.

ἀπλησία] εἰς τοσαύτην ἀπλησίαν καὶ αἰσχροκίρδειαν ἀφίκοντο. 395. 14.

ἀπλῆς] ἀπλῇ συμφορᾷ. 745. 3.

* ἀπὸ] ἀπ' ὅψεως primo intuitu. 583. vlt. TAYL.

ἀποβαίνειν cum classe armata infestisque animis aliquo appellere, descendere. 82. vlt. ὧν ὅμιν ἔδεν ἀποβέβηκεν. 825. pen. euenit.

* ἀπο

• ἀποβάλλειν τὰ ὄπλα. 342. 2. τὴν ἀσπίδα.

349. 7.

• ἀποβλέπειν eleganter dictum. πρὸς τὴν τούτων τύχην ἀποβλέποντες. 187. 9. TAYLOR.

• ἀπογνώσκειν absoluerē, ἀπεγνωκότες μὴ ἀδικῆν. 40. 1. desperare ἀπογνόντας τῆς ἐλευθερίας.

107. 11. TAYLOR. ἀπογνώσσεσθε absoluetis ὁμολογῶντων αὐτῶν. 723. 7.

• ἀπογράφεσθαι in iudicio accusari. 260. 3. ἀπογράφειν denunciare, deferre reum. 284. vlt. ἀπεγράφοντο τὰ ἀνδράποδα curabant a scriba publico nomina mancipiorum, aetates, patrias, artes, laudes,

vitia, annotari, vt fisco addictorum. 388. 4. ἀπογράφει ὀνόματα edit scribae publico nomina in tabulas referenda. 463. 7. ἀπογράφειν conficere indicem rerum in alicuius substantia repertarum (vulgo inuentarium vsurpant,) quae substantia fisco esset adiudicata.

591. vlt. ἀπογραφέντος cum bona eius proscripta fuissent. 653. 2. δικαιότερον ἂν ὑμᾶς ἀπογραφήναι ὑπὸ τῶν ζητητῶν τὰ ἡμέτερα ἔχεν. 705. 2. τῶν ἐλευτῖναδε ἀπογραψαμένων eorum, qui cum nomen militiae dedissent aduersus Eleusinem, h. e. aduersus

triginta tyrannos ibi conclusos, suscipiendae, eoque vobiscum in castra exissent, tamen ad partes tyrannorum transfugerunt, et cum iis oppugnationem in oppido Eleusine tolerarunt. 767. 2. τὰ χρήματα ἀπογράψαι [in indices et tabulas referre] τὰ ἐκ τῶν πόλεων εἰλημμένα. 819. 10. πρὸς τῆς ἐκλογέας τοῦ φόρου ἅπαντα ἀπογραφέμεθα fragment. 10. 2.

• ἀπογραφή cum nomen alicuius ad magistratum deferretur, vt defugientis militiam. 319. 1. inuentarium substantiae proscriptae. 591. vlt. libellus accusatorius de peculatu, seu de pecuniis publicis interuersis 828. 3.

ἀποδεικνύειν] ἀποδείξαι μεγάλην τὴν ἐαυτῆ πατρίδα. 113. 5. μεγάλην ἀντὶ μικρᾶς τὴν πόλιν. 119.

Bbb 2 6. γνώ-

6. γνώμην ἀποδεδεγμένος. 400. I. TAYLOR. νόμον legem proferre. 848. I. 849. I. et 9. τὰς ζημίας τῶν [scil. ἑσας] ἀποδείξει clades acceptas his imputabit, a se ad hos deuoluet. 908. II.

ἀπόδειξις] ἀπόδειξιν ἐποίησαντο τοῦ ἐαυτῶν τρόπου. 395. IS.

ἀποδέχεσθαι αὐτῷ si sincerus sit locus. 177. 3. τῶν ἀπολογυμένων. 535. 13. 836. 2. λόγους ἐλέγχους. 616. 3. ταῦτ' αὐτῷ ἀποδέχεσθε. 501. 7. TAYLOR. ἀποδέχεσθαι περὶ τούτων οὐ προσήκει ὑμῖν. 507. 3. τὰς καὶ τοῖς ἑχθροῖς ἐλεεινὰς ἀγρίας ἀποδέξασθε. 744. vlt. ἀποδέχεσθαι τὰς τοιαύτας κατηγορίας περὶ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων. 846. vlt.

ἀποδημεῖν peregre esse, proficisci. 142. 9. ἐπιδημεῖν contrarium. TAYLOR. ἀποδημήσαντος ἐκεῖνε καὶ ἐν διαβολῇ γενομένη, ἐδημεύθη ἡ ἐσία. absente domo. 635. pen.

* ἀποδίδοναι] ἡ αὐτὴ τιμωρία ἀποδέδεται τοῖς ἀσθενεσάτοισι πρὸς τὰς μέγιστας δυναμένης. 5. 8. εἰς τὸ δημόσιον ἀπέδωσαν. 395. 4. εἰς τὴν βουλὴν referre ad senatum. 712. vlt. TAYLOR. τιμωρίαν assignare, attribuire alicui poenam vt certam et propriam, quam violatus ab aggressore, vt sibi debitam nulloque modo denegandam, repetat. 5. 8. τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἐξ ἀρεῖας πάγος ὑφ' ὑμῶν ἀποδέδοται τὰς τῷ φόβῳ δικὰς δικάζεν. 32. I. τῇ πατρίδι τὰ τροφεῖα ἀποδόντες. 124. pen. ἀπέδωσαν τὰ λοιπὰ εἰς τὸ δημόσιον reddebant, sie gaben das übrige an die gemeine Cassé ab, oder zurück. 395. 4. οὐχ ὅπως σκεύη ἀπέδωκε. vendidistis, festioni subiecistis. 634. 2. ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, ἃ οὗτοι τὰ μὲν ἀπέδοντο, τὰ δ' εἰσιόντες ἐμίαινον. 445. vlt. ἐπιστολὴν, ἣν ἔδωκεν, ἀποδῆναι ἐμοὶ mihi reddendam. 688. I. δύο τάλαντα ἀποδῆναι dependere, necessario reddenda, vt debita. 860. pen. ὕπερον τῶν ἔργων τὰς χάριτας ἀποδῆναι. 885. 3. ἕτε χεῖρας [exedi-

[creditoribus] ἀποδεδωκώς. 910. vlt. πλείεσθ ἀποδίδοντα carissimi vendunt fr. 9. 12. εἰ ἀποδεδώκει τῷ Κτησικλῆν παλαιῶς. fr. 8, 7. συγκομίτας δὲ δῶρα καὶ ἀποδόμενος [alii ἀποδὲς] τὸ ἀργύριον [dona colligens, et argentum renumerans] fr. 27, 25. ἀπέδοταν αὐτὸν τοῖς ἐδελφοῖς. fr. 31, 10.

* ἀποδιδρασκεν vel ἀποδράναι ἐκ τῆ κινδυν. 224. 3. 582. 6. ἀποδράσας si bene habet, 226. 2.

* ἀποδιοπομπεῖσθαι τὴν πόλιν. 255. v. not. 58. ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον dixit Plutarchus in Lyfandro. TAYLOR. Sed fallitur. verbum hoc, non cum πόλιν, sed aut cum ἀράν, aut cum Φαρμακὸν cohaeret.

* ἀποδοκιμάζεν χειροτονηθέντα στρατηγόν. 451. 19. TAYLOR. reprobare, vt indignum, v. c. sacerdotio. 790. 9.

* ἀποδύειν vel ἀποδύναι] φάσκειν θοιμάτιον ἀποδεύσθαι. 390. 3. TAYLOR. ἀπεδύσατο εἰς τὴν αὐτὴν πάλαιστρᾶν. fragm. 30. 2.

ἀπόθετος ὑμῖν φίλος ὥμην εἶναι. carus imprimis, neque ad minutos quosque sordidosque usus vobis adhibendus, sed parce cauteque vsurpandus, et ad raras summiq[ue] momenti necessitates reseruandus. 313. 4.

ἀποθνήσκειν] ἀποθανεῖν ἢ καμῆν νομίμως ἀπασιν κοινὸν ἀνθρώποις. fragm. 22. 13. καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀποθνήσκοντα μὴ δύνασθαι τὸν βίον τελευτῆσαι. ibid. exempla huius v. a Taylora annotata v. in θνήσκειν, quo ille retulerat.

ἀποκεῖσθαι] ἀποκειμένας παρ' ἑαυτῷ τεσσαράκοντα μναῖς, quas ipse seruabat apud se iacentes in deposito. 626. 1.

* ἀποκινδυνεύειν] ἀλλ' ἀπεκινδύνευον τῷτο. 180. 2.

ἀποκλείειν] ὡς ἀπεκλείσθην ἐν τῷ δωματίῳ 20. 6.

* ἀποκληρῆν magistratus per sortem legere. σιτο-

Φύλακας ἀποκληρεῖτε. 722. vlt. ὡς ὁ χρόνος ἐκ ἐγ-
χωρεῖ ἄλλον [regem sacrorum] ἀποκληρεῶσαι. 790. 8.
ἀποκρισις [defensio] fragm. 35. circa lin.

ἀποκρύπτειν] περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδὲνα εἰ-
δέναι. 276. 8.

* ἀποκτείνειν] ἀπέκτεινα. 170. 6. 491. pen.
ἀπέκτεινεν. 397. 10. ἀποκτείνει. 503. pen. ἀπο-
κτείναντα. 496. 1. ἀπεκτόνασι. 348. 6. vbi male
vulgo ἀπεκτείνασι. ἀπεκτονέναι. 344. 1. ἀπεκτο-
νῶς 222. 8. ἀπεκτενῶντες. 497. 6. usurpari aiunt
technici in perfecto et aoristo priori, in secundo non
ita. quod arbitror verum esse. v. p. 448. not. 3. ἀπ-
έκτενον. 605. pen. sed lectio videtur esse ἀπεκτε-
ναν. TAYLOR.

ἀποκτινύειν] ἀπεκτίνυον. 671. 3. vbi MS. ἀπ-
εκτίνυσαν. TAYLOR. ἀνθρώπους περὶ ἔδενος ἡγά-
το. 387. 2.

ἀπολαγχάνειν abiudicare, sententia sua alicui
ius aliquod derogare, eripere. 168. vlt. 169. 3. ἀπο-
λαχῆν [sortem adire.] fragm. 28. II.

* ἀπολαμβάνειν] accipere id, quod tibi debeatur.
ἀπελάμβανον τῆς τόκῃς 590. 4. χάριν. 609. vlt.

ἀπολαύειν] τῆς τέτων ἀρετῆς τὸ ἴσον τοῖς ἄλλοις
ἀπέλαυσαν. 128. 4. ἀπολαύοντες τῶν τῆς πόλεως
εὐτυχιῶν. 610. 4. τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων. fr.
5. vlt.

* ἀπολείπειν] ἐμὲ πολὺ ἀπολελειμμένος τῶν ἐμαυ-
τῆ κακῶν. me pone mala mea procul relicto, h. e. lon-
ge distante a scientia dedecorum meorum, me oblatam
mihi contumeliam prorsus ignorante. 16. 5. ἀπολεί-
πειν τῆς διακόντας magno intervallo pone se relinque-
re. 56. vlt. ἀπολιπεῖν τὰς τάξεις ἐκ ἐτολμᾶτε 526.
3. ἐδεμῖας στρατείας ἀπελείφθη. 684. 8. ἔδενος
ἐδ' ἐνταῦθα κινδύνῃ ἀπελειπόμην. 686. 9. πῶς ἐκ
αἰσχροῦ ὑμῖν καὶ ἡντινῆν ἀπολιπεῖν δίκην omittere, non
exerce-

exerce, ἥντινά τις παρὰ τέτων βέλοιτο λαμβάνειν. 435. 10.

* ἀπολις] μὴ ἡμᾶς ἀντὶ πολιτῶν ἀπόλιδας ποιήσῃτε. 694. pen.

ἀπολλύναι mulierem corrumpere, pellicere ad stuprum aliaque flagitia orationis insidiis et consuetudinis turpitudine. 11. vlt. βέλεσθε ἡμᾶς δικαίως μᾶλλον σῶσαι, ἢ ἀδίκως ἀπολέσαι. 655. 12.

ἀπολογεῖσθαι ἔργοις καλῶσις, ὅτι ἐκ τῆ αὐτῶν κακία — 120. 4. ἀνάγκη τὸν ἀπολογούμενον, καὶ ἐξ ἴσθ ἀκροᾶσθε, ἔλαττον ἔχεν. 614. vlt. ἐκ αὖ δύναμενοι ὑπὲρ τῶν σφετέρων ἀμαρτημάτων ἀπολογησάσθαι, ἐτέρων κατηγορεῖν τολμῶσι. 708. 3. ἀπελογησάμην ἔργοις. 714. 6. ἐχ' ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογησάσθαι, ἀλλὰ τέτων κατηγορήσιν. 719. 4. ἀπολογεῖσθαι περὶ τῶν ἑαυτοῖς πεπραγμένων πολὺ μᾶλλον, ἢ τὲς ἀδικήντας σώζειν πειρᾶσθαι. 866. 8.

ἀπολογία] ὃν ἔδει κοσμιώτατον εἶναι τῶν πολιτῶν, ἀπολογία πειόμενον τὸν ἑαυτῇ βίον τῶν τῷ πατρὸς ἀμαρτημάτων. 542. 6. ἀναφέρειν τινὶ τὴν ἀπολογίαν conferre culpam suam in alium, eoque se purgatum ire. 434. 12.

ἀπολύειν] ἀπελύσω τὴν πρὸς τὲς τριάκοντα αἰτίαν μείζω τὸν δῆμον κακὰ ποιήσας purgasti, defendisti. 496. 7. ἀπελύσατε τὲς παρόντας. 683. 1.

* ἀπομάχεσθαι] ἐπειδὴ ἀπεμαχεσάμεθα. controuerfiam nostram pugna disceptauimus. 148. pen.

ἀπόμισθοι [mercede fraudati] fr. 21. 3.

* ἀπομισθῆν fundum elocare. 268. pen.

ἀπομνύειν, iuratus infitiari. 573. pen.

ἀποπέμπειν φαρμακόν. 255. vlt. λακεδαίμονίης ἀπειλῆντας, ὅταν μὴ ἀποπέμπωμεν αὐτοῖς τὰ χρέματα nisi mittamus statas aeris debiti pensiones. 860. 6. ἀποπέμψας εἰς τὸν ἀδρίαν ὀλκάδα. 908. 7.

ἀπόπεμψις] ἀποπέμψεως. scil. δίκη. [actio repulsionis] fragm. 36

* ἀπορεῖν] ἀπορῶντες μεταπέσαι αὐτὰς. 324 γ. TAYLOR. cum eos nullo modo possent a proposito deducere. ἀπορεῖν τοῖς περιεσηκόσι. 96. 2. ἔ γὰρ ὁή-
μα τῶν τοιούτων γε λόγων ἀπορήσεις, εἰ καὶ μαρτύρων ἀπορήσεις. 280. vlt. ἀργυρίῃς εἰς τὸν ἀπόστολον ἠπόρες. ad classem expediendam, milites et nautas conducen-
dos. 625. 12.

ἀπόρθητος] μόνοι οἰκῶντες ἀπόρθητον καὶ ἀτείχι-
σον καὶ ἀτασίασον. 914. 16.

ἀπορία] τοῖς εἰς τοιαύτας ἀπορίας καθιστάσι. 861. 7.

ἀπορος ἀγών. 260. 3. ταύτην τὴν αἰτίαν ἀπορω-
τάτην εἶναι ἀποδείξαι. 261. 3. ἀπορώτατος κίνδυνος
certamen forense imprimis impeditum et inexplicabi-
le. 291. 4.

ἀπόρρητος] ἀπόρρητα de Coreris religionibus.
252. 5. in lure. 344. 5. in rebus politicis. 428. 6.
458. 4. τὰς σπονδὰς ἀπορρήθησέσθαι. 722. 1. si
lectio sit sincera. TAYLOR. Sincera utique est. Sed
locus hic non erat huc referendus, quo nil pertinet,
sed ad ἀπειπεῖν. οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι τῶν πολέμιων
ἔνεκα ποιῶνται τὰ ἀπόρρητα. 428. 6. ἐν ἀπορρήτῳ
μηΰει. 458. 5. ποῖα ἂν ἀπόρρητα τηρήσαι, ὅς ἔδῃ
τὰ προεξημένα ποιῆσαι ἠξίωσε. 888. vlt. ἔδ' εἴ τι ἄλ-
λο τῶν ἀπορρήτων ἤκιστα. probrorum ex illo genere,
quae leges nolunt cuiquam ingeri. 344. 5.

ἀπορος ὑμᾶς διαθείη. 452. 4. μὴ περιιδεῖν ἡμᾶς
ἀπόρος διατεθέντας. ad incitas redactos. 611. 7.

ἀποσβεννύειν] ἔφασκε τὸν λύχνον ἀποσβεσθῆναι.
15. 2.

ἀποσπαῖν] ἀλλὰ καὶ αἱ θύραι τῶν οἰκημάτων ἀπε-
σπάσθησαν. 634. 3.

* ἀπο-

* ἀποσερεῖν διακοσίας δραχμάς. 148. 18. TAYLOR.
ἀποσασίη fragm. 28. 1.

* ἀπόσολος de classe 625. 14. 643. 4. TAYLOR.
ἀποσερεῖν (sic) fragm. 23. sed leg. ἀποσερεῖ.

* ἀποσφάττεν supplicio afficere 497. 7. 506. 1.

TAYLOR.

ἀποτίθεσθαι] ἔκ εἰς τὰς παῖδας ἀποτίθενται τὰς
τιμωρίας fragm. 22. 10.

ἀποτίμημα [pignus] fr. 14, 5. 21, 10.

ἀποτίνειν ἔτοιμος ἦν χρήματα 31. 6.

ἀποτολμᾶν audere facinus, idem atque simplex
τολμᾶν. 283. 17.

ἀποτρέπεσθαι a coepto desistere. 143. 11. ἀποτρέ-
πειν τὸς ἐξαμαρτάνοντας. sc. a delinquendo. 416. 8.

ἀλλ' ὁρᾶτε τὴν ἡλικίαν αὐτῆ, ἥ καὶ τὸς ἄλλους δύναται
ἀποτρέπειν. 666. 2. τὸ δὲος καὶ ὁ φόρος τῶν πεπον-
θότων ἀπέτρεπε τέτων. 670. vlt. ἔκ ἐς τοσαῦτα

χρήματα, ἃ ὑμᾶς ἀποτρέψει τῇ τιμωρεῖσθαι. 834. 8.

* ἀποτυμπανίζειν. 481. 1. 489. 8. 490. vlt.

TAYLOR.

* ἀποφαίνειν ὁμονοῦσαν ἀντὶ ζασιαζέσεως. 119. 7.
ἐαυτῷ ζημίας. 274. 1. de computo. 635. 1. 640. 1.

TAYLOR. ἐπιπλα ἀπεφαίνοντο. wurden im Inventar-
io angegeben. 635. 1. ἔθενι οἷόν τε εἰπεῖν, ὅτι διη-
πάσθη, ἥ ἔ δικαίως ἀπεφαίνθη aut non bona fide

apud quaestores aerarii indicata fuisse. 640. 1. παρ'
ὧν ἂν κερδαίνωσιν, ἀδικῶντας ἀποφαίνουσιν. 669. 9.

ἀποφαίνοντες τὰς τῶν προγόνων ἀρετὰς καὶ τὰς ἐαυ-
τῶν εὐεργεσίας. 835. 2. ἐὰν ἀποφαίνωσι τὸς φεύγον-
τας πάλαι πονηρὸς ὄντας. 836. pen. ἀποφαίνειν in-

dicare, deferre, εἴ τις τινα οἶδε τῶν λαχόντων ἀνεπι-
τήδειον ὄντα βαλεῦεν. 869. pen. 872. 10. ἀπέ-

φαίνειν [in ratione retulit expensum] ἑκκαίδεκα δραχ-
μῶν ἀργίον ἑωνημένον εἰς διονύσια. 906. 2. προσδοκᾶ

μὲν ἑδεμίαν ἀποφαίνων. 909. pen.

* ἀποφέρειν] ἀπεφέρετο ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τεθνηώς.
395. 2. τὰς φυλάρχους ἀπενεγκεῖν τὰς ἱκεύσαν-
τας. ad vos deferre nomina in tabulis perscripta, vel
vt Taylor reddidit *to bring in a List*. 574. 2.

ἀποφοιτᾶν finem facere itandi ad scholam. fr. 38.

ἀποφράς] συνεσιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν
ἀποφράδων nefastorum. fragm. 21. vlt.

ἀποχωρίζεν de reliquo exercitu deligere τάξεις,
αἱ τινες βοηθήσασι. 581. vlt.

* ἀποψηφίζεσθαι construitur fere cum genitiuo.
234. 5. 240. 1. 511. 12. TAYLOR. absoluerat.
ἀπεψηφίσασθε τῶν καπήλων. 727. 3.

* ἀπρατον χωρίον rus emptorem non inueniens.
265. 1.

ἀπροίκος] θελόντων τινῶν πάνυ πλαστῶν λαβεῖν
ἀπροίκους. 622. 4.

ἀπροσδόκητος αἰτία. 259. 1.

ἀπροσδοκήτως ἦκον ἐξ ἀγρῶ. 14. 3.

ἀπροφάσις εὐνοία. fragm. 35.

ἀραν ἀπάγεσθαι diras auerruncare, hominem
piacularem a se amouere. 255. pen.

ἀργίας αἰτιό. fragm. 26. 30.

ἀργύριον συμβάλλεσθαι. 173. 5. κατατιθέναί.
171. vlt. εἰσιμιον. 360. 3. δόντες τῷ δήτῳ. 492. vlt.

ἀργύρωμα] ἀργυρώματά τε καὶ χρυσώματα ἔτι
ἦν διδόναι. fragm. 34.

ἀρειος πάγος] locus insignis de Areopagitici sena-
tus in causis caedium auctoritate. 31. vlt. Areopagitis
ὑπὸ τῆς πόλεως προστέτακται τῶν μοριῶν ἐλαιῶν ἐπι-
μελεῖσθαι. 283. vlt.

ἀρέσκειν] ἀρέσκοντας τῇ πόλει ἐν τῷ τότε χρόνῳ.
621. 3.

ἀρετὸς] τὰ ἀρετὰ ὑμῖν αὐτοῖς αἰρεῖσθαι. 526. 4.

ἀρετὴ τῶν ἔργων. 91. 1.

ἀρι-

ἀριθμεῖν] ἥς ῥαῖον τὰς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ἢ τῆς
χειρὸς τὰς δακτύλους. fr. 5. vlt.

ἀρισταὶ καὶ πέντε. 142. pen.

ἀριστεὰ ναυμαχίας λαμβάνειν ἀναμφισβήτητα.
105. 7.

ἀρετεύειν [virginem decennem Mineruae consecra-
re.] fragm. 34.

ἀρετῆρος. fragm. 33. 3.

ἄρμα ἐν ταῖς σανίσιν ἐνεγέγραπτο. 795. 1. cur-
rus nota erat indicium aetate militiae equestris.

ἀρμόττειν] εἰ καλὸς ἐστὶν ὁ λόγος, πῶς ἐκ ἂν σοὶ ἀρ-
μόττοι. Sic, in optativo, ibi leg. est. fr. 28. 22.

ἀρενῖσθαι ὡς ἐκ ἀπέδωκα. 165. 2. μὴ συγχωρεῖ-
σαι. 166. 1. μάλλον ἐπιθυμεῖτε παρὰ τῶν ἀρενέμενων
δίκην λαμβάνειν, [subaudi, ἢ παρὰ τῶν ὁμολογούντων]
724. 5.

ἀρενίον ἐωνημένον εἰς διονύσια. 906. 2.

ἀρεῖν] ἔτοσι δὲ πυρὸς ἐπὶ καλᾷ μὲν ἀροῖ. [post sti-
pulam terram arat ad triticum conferendum.] fragm.
28. 8.

ἀρπάζειν τὴν κνημίδα τῆς ἀμάξης. fr. 36.

* ἀρρήφορία. 700. 6.

ἄρετος] ὅθεν κάκιον τῷ ἄρετι ἐδόκε. 190. 3.

* ἀρχαιοπλῆτος] φαινόμεθα τῶν ἀρχαιοπλήτων
πολὺ ἐψευσμένοι. 652. 1.

ἀρχαῖον καὶ παλαιὸν νόμιμον. ius, ritus, non solum
παλαιὸς antiquus, vetustus, sed etiam ἀρχαῖος a prin-
cipio inde, ex quo coepit exerceri, sic, vt nunc solet,
exerceri solitus. 253. 2. ἔτε τὰς τόκους, ἔτε τὸ ἀρ-
χαῖον [sortem, das Capital,] ἀπέδιδε. fragm. 4. 20.

* ἀρχεν χειρῶν ἀδίκων. 173. 7. Ita ἀμύνεσθαι τὰς
συνάρεζαντας. 753. 8. vbi leg. τὰς ὑπάρεζαντας. Nam
σ adhaesit ex priori vocabulo. Inde proclive fuit ex
συνάρεζαντας, συνάρεζαντας describere. TAYLOR.
ἀρχεν ὑφ' ὑμῶν ἀξιώδεντες διπλάσια [scil. τῶν προαν-
ηλα-

ηλωμένων] κομίσωνται. 657. 8. κατηγορεῖσιν αὐτοῦ, ὅτι πολλὰς ἀρχὰς ἤρξεν, ἀποδείξαι δὲ ἑδείς οἷός τ' εἶναι, ὅτι κακῶς ἤρξεν. 668. 3. ἀδινεῖ ὅσις ὀλίγας ἀρχὰς ἀρχὰς, μὴ τὰ ἀρεῖα ἤρξε τῇ πόλει. 668. pen. πρὶν ἐκείνων δῖναι δίκην, πάλιν ἀρχεῖν ἀξιοῖ. 787. vlt. ἐν τῷ δικαίως ἀρχεῖν ἕκασον, ἥτε πολιτεία καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος σώζεται. 794. 6. num. cum genitio constituitur, ut in illo ταύτης δὲ τῆς ἀρχῆς μόνος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀρχεῖν. 796. 5. ἐκέτι ὡς ἀρξόμενοι [id est ἀρχησόμενοι] παρασκευάζονται, ἀλλ' ὡς ὑμῶν ἀρξόντες. 820. pen.

* ἀρχεῖον curia 325. 6. 331. vlt. TAYLOR. posterior locus huc non pertinet.

ἀρχὴ τῆ βίᾱ δικαία. 76. 12. ἡγούμενοι τὴν αὐτῶν ἀρχὴν βεβαιότεραν τῆς παρὰ τῶν θεῶν τιμωρίας. 414. 15. ἔχει τάλαντα πολλὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς ex honore, quem gessit. 652. 4. δοκῶντάς τι ἐκ τῆς ἀρχῆς ἔχεν [scil. τῶν δημοσίων, ἀδίκως.] rem fecisse e fraudulenta reip. administratione. 658. 3.

ἀρχεδάμειος πόλεμος. fragm. II. 17.

* ἀρχιθεωρία] ἀρχιθεωρίας καὶ ἀρρηφορίας [scil. ἐλειτέρησα] 700. 6.

ἀρχων] κληρεῖσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων sortiri in delectu nouem Archontum, quo ipsis adscribar. 749. pen.

ἀσεβεία] περὶ ἀσεβείας ἀγωνιζόμενοι τηλικῶτοι γεγόνασι. 708. 2. προσκαλεῖσθαι δίκην ἀσεβείας πρὸς βασιλέα. 206. 2.

* ἀσεβεῖν] ἀσεβεῖσθαι τὰς θεὰς. 63. I. TAYL. deos violari impio quocunque facinore. παρακαλέσας αὐτὰς μάρτυρας ἡσέβην. caedem commissilem. 47. 6. omnis enim caedes iniusta est etiam ἐν τοῖς ἀσεβήμασι. facinoribus impiis, iufandis, quibus numen deorum violatur, qui genus humanum condiderunt, quo superesset, non quo interimeretur.

ἀσελ-

- ἀσελγῶς διακείμενος, id est ἀσελγής. 751. pen.
 * ἀσθενής de paupere. 5. 8. v. p. 876. not. 17.
 πράγματα ἀσθενέστερα. 449. vlt. TAYLOR.
 ἄσμενος. 14. pen. εἰσμένη. 14. 10. ἄσμένως.
 150. ant. 452. 5. TAYLOR. ἄσμενος ἐκάθευδον
 suaviter dormiebam et profundum, atque cupide, ut
 qui dudum opus habuissem quiete, eamque appetissem.
 14. pen. ὡς ἂν ἄσμένη με ἐώρακυῖα, ἦκοντα δὴ διὰ
 χρόνου. 14. 10. ἄσμενοι τὰς υμετέρας συμφορὰς ὁρᾷ-
 σι. 721. 8.
 * ἄσμένως 150. ant. ἄσμένως εἰρήνην ποιήσασθαι
 ἐποιοαντιναῖν. 452. 5. ἄσμένως εἶδον τὰς τῆς πό-
 λεως συμφορὰς. 706. pen.
 ἀσπάζεσθαι] ἀσπατάμενοι τὰ ὕδατα τῆς αὐτῶν.
 469. 1.
 ἀσπίς] τὴν ἀσπίδα εἰπτεν. 349. 6. τὴν τε ἀσπί-
 δα αὐτοῦ λαβὼν ἐξέβησε imperator militis improbi.
 500. 5.
 ἀσασίαςος, quietus, a seditione alienus. 113. 7.
 914. 16.
 ἀσηκτον χωρίον [ager non signatus] fr. 6. 20.
 * ἀσράβη] ἐπ' ἀσράβης ἂν ὠχέμην. 747. 6. et 10.
 * ἀσρατεία] ἀσρατείας αἰῶνα. 521. pen. ἀσρα-
 τείας γραφή. 557. pen.
 ἀσρατεύτος] τῆς ἀσρατεύτης καταλέξας. 331. 2.
 * ἀσυκός] ἀσυκαὶ δίκαι. 590. 9.
 ἀσφάλειαν εἶναι δεῖν τοῖς ἰππεύουσι νομίζοντας.
 578. 2. περὶ πλείονος ποιησάμενοι τὴν ἰδίαν ἀσφά-
 λειαν, ἢ τὸν τῆς πόλεως κίνδυνον. 872. 11.
 * ἀτακτεῖν. 529. 8.
 ἀτείχιτος. 914. 16.
 ἀτελής] ὅς ἡ πόλις παῖδας ὄντας ἀτελεῖς ἐποίησε.
 immunes fecit h. e. omni releuauit onere contributio-
 num pecuniariarum. 908. 3.

ἀτιμάζεν] ἀτιμαζόμενος τῷ γεγεννημένῳ. 91. 4.
 δι' ὅ, τι τὰς ἀγαθὰς τιμᾶτε καὶ τὰς κακὰς ἀτιμάζε-
 τε. 888. 5.

* ἄτιμος] ἀτίμως τῆς πόλεως κατέστησαν. 397.
 1. 523. 3.

ἀτιμῶν, reddere aliquem ἄτιμον, efficere, vt in-
 famia notetur. 366. 2.

ἀτίμως ἐκ τῆς οἰκίας ἐκβαλὼν. 903. 12.

αὐθέντης [ficarius] fr. 15. 23.

αὐθις [tempore post, impofterum] ἀποδώσει χά-
 ριτας. 864. 2.

* αὐλεις θύρα. 20. vlt. 394. 5.

αὐλητρίς. 171. 3.

αὐλία. idem quod αὐλεις θύρα. fr. 14. 18.

* αὐτίκα for instance, exempli causa, vel, ne lon-
 ge eam. 646. vlt. 661. pen. 855. 2.

αὐτοκράτωρ πρεσβευτῆς περὶ τῆς εἰρήνης. 451.
 13. et 18.

αὐτόματος] τὸ αὐτόματον αἰτιασθαι. 223. pen.

αὐτομαχεῖν [suam causam agere] fr. 16. 15.

* αὐτῷ ibi. 58. 9. TAYLOR. est, eodem illo
 in loco, campoue, vbi dimicabant.

αὐτόφωρον] ἐπ' αὐτοφώρῳ ταῦτά μοι ἐπιδείξαι.
 25. 3. quaestio quis ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀνδροφόνος lit,
 agitur in orat. in Agoratum. 503. 6. 199.

αὐτόχθων. 77. 1. ἀρετῇ. 105. vlt.

* ἀφαιρεῖν] ἀφαιρεῖσθαι. 459. pen. ἀφελόντες
 τὰς τιμωρίας τῶν θεῶν. 209. vlt. ἀφηρεῖθητε τὰ ὀ-
 πλα. 444. 3. τὸν πατέρα ἀγαθὰ ἀφείλετο. 510.
 5. ἀφαιρεῖσθαι et ἐξαηρεῖσθαι eis ἐλευθερίαν. 736. 6.
 v. ἐξαίρετοι. TAYLOR. ἀφαιρεῖν pro ἀναιρεῖν de
 medio tollere, antiquare. 209. 2. ἀφαιρεθῆναι βίαν
 φησὶν vi se ait ab ara abstractum esse. 463. 6. ἀφαι-
 ρεῖσθαι in libertatem vindicare hominem in seruitutem
 rapiendum, raptorique eripere. 735. 2. et pen.

ἀφα-

ἀφανὴς αὐτῷ ἡ σωτηρία. 222. 7. ἀφανῆ κατα-
στήσαντι τὴν ὑσίαν. *Sich nicht ankaufen. oder, seine*
Grundstücken zu Gelde machen. 684. vlt. τὴν ἀφανῆ
ὑσίαν ἐνέμειναντο, pecuniam et mobilia, τῆς δὲ Φανεραῆς
ἐκοινώνουν. 894. II. fragment. 33. I.

* ἀφανίζεν] ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἐξ ἀνθρώπων ἠφα-
νίσθη. 66. 2. TAYLOR. ἐλαίαν ἐκ τῆς γῆς ἀφανί-
ζεν. 260. 4. 261. 2. ἀφανίζεται ὑπὸ τέτων. 610.
8. τὰς τὴν ὑμετέραν νομοθεσίαν ἀφανίζοντας. 868.
pen.

ἀφειδεῖν] ἀφειδήσαντες τῶν σωμάτων. 187. pen.
ἀφέλκεν] ἀφέλκοντες ἀπὸ τέκνων καὶ γενέων καὶ
γυναικῶν. 444. II.

* ἀφιέναι] ἀφέμενοι τῷ νεανίσκῳ. 146. 3. ἀφει-
μένους ἐγκλημάτων. 148. vlt. TAYLOR. ἀφιέναι τῆς
αἰτίας. 267. pen. ἀφιέντας τὰς τῶν πατέρων ἀμαρ-
τίας. 694. 2. ἐν αὐτὸν ἀφῆκεν ἀπασῶν λειτουργιῶν.
908. 4.

* ἀφικνεῖσθαι] εἰς τοσοῦτον τόλμης ἀφικέσθαι.
133. 3. τηνικαῦτα ἀφικνέμενος. 26. 4. ἀφικνεῖμαι
redeo. 143. 2. TAYLOR. scil. e peregrinatione do-
mum, aut (vt p. 26. 4.) rure in urbem. ἀφικνεῖμαι ὡς
τὸν καὶ τὸν. eo, venio ad domum huius, illiusue.
27. 7.

ἀφίλος ab amicis desertus. 126. 2. 455. pen.

ἀφίξις. 90. 3.

ἀφίσασθαι et ἀφισάνειν] ἀπέστησα αὐτῷ τὸ με-
ράκιον. 148. I. ἐπὶ ταῖς νήσους ἀποστήσων ἔπλευσε. 544.
2. χίεας, ὅς ἀπέστησε. 547. 10. βυλομένους ἀφίσα-
σθαι. 547. 5. ὄλλον ἀφισῶτα. 733. 7. TAYLOR.
Significat animum alicuius ab aliquo oratione abalie-
nare, ad defectionem sollicitare. εἰς τῷτο μανίας, τη-
λικοῦτος ὢν, ἀφίσατο [pro ἐξίσατο, vel ἀφίκετο]
fragm. 30.

ἀφορμὴ] ἀλλ' οὐ τοιαύταις ἀφορμαῖς τῷ βίῃ πρὸς
τὰ

τὰ τοιαῦτα τυγχάνω χρώμενος. 757. 9. ἀφορμῆς
δεῖναι ich brauche einen Anfang, einen kleinen Vorschuss,
um etwas damit anzufangen. fragm. 4. 12.

* ἀχάριτος] ἀχάριτα ἐμοὶ εἶναι τὰ εἰς ὑμᾶς ἀνη-
λωμένα. gratiam mihi apud vos perisse sumtum a me
in vos factorum. 703. 9.

ἄχθεσθαι τῇ συμφορᾷ. 91. 4. τί δὲ ὑπὲρ τοῦ-
των νῦν ἄχθεσθαι, ἀ πάλαι προσεδόκωμεν. 129. 1.

ἀχελία. 242. 4 lenitas animi felle vacans.

ἀχρηστος] σοφιστῶν ἔργα λίαν ἀχρήστων. 912. vlt.
Egregie convenit Libanii locus T. I. p. 672. τὸς ἀντὶ
τῶν σωμάτων τὰς ψυχὰς ἀσκῆντας, ἀχρήστους ἀπο-
καλεῖ. per contemptum appellat, Anytus puta, inuti-
les, nulli rei habiles. Vnde constat, aetate Socratis,
homines literis et culturae mentis deditos a vulgo per
opprobrium ἀχρήστους fuisse appellatos.

βαδίζειν] τηρῶν τὴν θεράπαιναν τὴν ἐπὶ τὴν ἀγο-
ρὰν βαδίζουσαν. 11. 5. ὁ δυναμένου δὲ βαδίζειν. fr.
31. 12.

βάθρον] οἱ τριάκοντα ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν βάθρων.
467. 6.

βακτηρία] δυαὶν βακτηρίαν χρώμαι. duobus ba-
culis innixus ambulo, τῶν ἄλλων μιᾷ χρωμένων. 748. 2.

βαλανεῖον τὸ ἐν Σηραγγίῳ. fragm. 9. 23.

* βάλλειν] ἐβάλλε με λίθοις. 140. 1.

βαρβαρικὸς καὶ ἑλληνικὸς παιᾶν συμμεμιγμένος.
101. 2.

* βαρυσδαιμονία. 172. 8.

βάσανον ἱκανὴν ἔχουσαν ἑκατέρας τῆς πολιτείας.
802. 6.

* βασιλεύειν] τὸν Κύπρου βασιλεύοντα. 226. 2.

TAYLOR.

βασιλεύεσθαι ὑπὸ τῷ νόμῳ esse in auctoritate atque
potestate legum, seu iuris civilis, eique parere, velut
regi. 78. pen. 105. 1.

Βασι-

Βασιλεὺς rex sacrorum. λαχὼν βασιλεία. 196. 3. προσκαλεῖσθαι δίκην ἀσεβείας πρὸς βασιλεία. 206. 2. ξενῶσθαι βασιλεῦσι. 248. vlt.

Βέβαιος] ἡγούμενοι τὴν αὐτῶν ἀρχὴν βεβαιωτέραν τῆς τῶν θεῶν τιμωρίας. 444. 15.

Βεβαιῶν] βεβαιῶντες τοῖς θεοῖς τὰς νόμους. 227. 3. μηδαμῶς τοῖς λέγεσι βεβαιώσητε λόγον τῶν πάντων πονηρέτατον. 692. 3.

* Βελτίων et κακίων de domo et maioribus. ἐκ βελτίωνων. 367. 4. βελτίονα ἢ πλεσιώτερον. 622. pen. κάκιον γεγονена. 622. 5. TAYLOR. βελτίων et ἀμείνων homo frugi, vir bonus et honestus. εἰ δ' ἐκείνοι δοκῶσι βελτίους εἶναι, σώζοντες τὰς φίλους, δῆλον ὅτι καὶ ὑμεῖς ἀμείνους δόξετε εἶναι τὰς ἐχθρὰς τιμωρέμενοι. 531. 1. ἵνα βελτίων ὑφ' ὑμῶν νομιζοίμην. 770. 1. 773. 13. βέλτιστος, supremus, editissimus, ordine, dignissimus in republica. 5. vlt.

βησις fragm. 33.

* βία cum genit. inuitus. βία ὑμῶν ἐφάσκετέ με συνέναι. 300. 6. βία παρόντων πελοποννησίων inuitis Peloponnesensibus. 120. pen. Ita Xenophon Hellen. 1. 3. init. γνῆς δὲ ὁ Μειδίας ὅτι ἐκ αὐτῶν δύναιτο κωλύειν βία τῶν πολιτῶν. inuitis ciuibus. TAYLOR. Locus p. 120. pen. male interflinctus erat in edit. Taylori Londinenfi, sic puta. πρὸς ἀλλήλους βία, παρόντων — quem errorem Taylor ipse in indice ed. Lond. his verbis notans deprecatur [qui locus in editione nostra male interpungitur, id quod tu restituas et ignoscas oro] Fecit ipse in editione Cantabrigienfi, et nos quoque fecimus, vt melius distingueretur.

* βιάζεσθαι] βιαζόμενοι conati. 332. 1. TAYLOR. iegislator τὰς βιαζομένους ἐλάττονος ζημίας ἀξίους ἡγήσατο εἶναι ἢ τὰς πειθόντας. 36. 1. βιασάμενοι πάντα ταῦτα his religionibus omnibus atque vinculis spre-

tis atque perruptis. 255. 2. ἐβιάζετο καὶ οἷος ἦν ἐξαί-
ρειν τὴν θύραν. fr. 24. 9.

βίαιος] ἔνοχος τοῖς βιαίοις legibus, de vi obno-
xius. 736. 4. TAYLOR. ὡς βίαιος εἰμι καὶ ὑβριστης
καὶ λίαν ἀσελγῶς διακείμενος. 751. pen.

βιαιότης] εἰς τὸ βιαιότητος ἦλθον. 735. 8.

βιαιῶς καὶ παρὰ νόμους διατεθέντες. 335. 1.

βιβλίον siue est eine Brieftasche, pugillares, pyxis
in modum libelli conformata, in quam condi possunt
epistolae, aliaeque eiusmodi schedae, siue est, ein Do-
kument, Urkunde, vnde res in iudiciis demonstrandae
confirmantur. prior significatio videtur p. 902. 1. ob-
tinere, in istis τὰς παῖδας ἐντυγχάνοντας βιβλίων ἐκ-
βεβλημένων. posterior in istq fragmentulo περὶ τῆς τῶν
βιβλίων κλοπῆς. p. 11. 3. Fraudem hanc inter aduer-
sarios litigantes causidicosque frequenter fuisse versa-
tam, vt alii aliis furto subducerent chartas, in quibus
causarum cardines verterentur, et momenta deciden-
di librarentur, videtur ex hoc loco posse colligi, et
ex actione Apollodori in Stephanum, apud Demo-
sthenem.

* βίος res familiaris. βίον τοῖς συκοφάνταις δια-
νέμε. 228. 3. βιῶν τὸν βίον ἀβίωτον. 228. 4.
TAYLOR. τῷ βίῳ λόγον δίδοναι. 741. 2. σοφιστῶν ἀχρή-
στων καὶ σφόδρα βίῳ δεομένων. 912. vlt.

βιῶναι] εἰς ἔλεγχον τῶν αὐτοῖς βεβιωμένων κατα-
στῆναι. 571. 1.

βλάπτειν] τοσῶτον μόνον ἡμᾶς ἐβλάψαν, ὅσον ἐν
τῷ παρόντι. 863. 3.

βοᾶν] βοῶντα καὶ κεκραγότα. 146. 2.

βοηθεῖν] βοηθῆσαι Καλλιᾷ τὰ δίκαια. 186. 5.
βοηθῶν οἷς ἐξημάρτηκε. 297. pen. τοῖς νόμοις τοῖς
κειμένοις. 714. pen. βοηθεῖν εἰς, ἐπὶ etc. v. ἐπὶ.
TAYLOR. ἐπ' Ἀρτεμίσιον ἐβοήθησαν. 94. 9.

βοη-

βοηθὸς τοῖς νόμοις. fr. 21. 27.

* βοηλάτης 277. vlt.

Βακεφάλειος] σατύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βακεφάλεια. fr. 15. 9.

βύλεσθαι] ὡς μὴ βεβλόμεθα πράττοντες. 875. 3.

βηλεύειν pro ἐπιβηλεύειν. 160. 1. ἐκ τῶν ἡμαρτημένων περὶ τῶν λοιπῶν ἄμενον βηλεύσασθαι. 58. 6.

βηλευσάμενοι κακῶς περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν, περὶ τῶν ὑμετέρων δημηγορεῖσι. 552. 13. βεβηλευσθαι

ἐκεῖνος [vel, prout Taylor legi vult, ἐκείνοις] ὁρῶς illos sapiente certoque vfos esse consilio. 703. 10. ἀπο-

φαίνειν εἴ τις τινα οἶδε τῶν λαχόντων ἐκ ἐπιτήδειον ὄντα βηλεύειν. 869. pen. 872. 10. ἔφημι δίκαιον εἶναι ἄλλως περὶ ἡμῶν βηλεύειν, ἢ — 871. pen. μετ'

ἐκείνων βηλεύειν ἀξιώτω. 880. 3. ἔπερὶ τῷ βηλεύειν, ἀλλὰ περὶ τῷ δαλεύειν ἐκινδύνευον. 886. 8.

βούλευμα] ἀδελφὰ τὰ βουλευμάτα τοῖς ἔργοις. 119. 9.

βηλευτήριον. 656. 8. 664. 2.

* βραχὺς] βραχὺ κέρδος. 275. 5. TAYLOR. id est μικρον. καθ' ὅσον ἂν βραχὺ, [id est εἰ καὶ βραχὺ τι] ἕκαστος δύνηται. 510. pen.

βωμὸς] ἰκέται ἐπὶ τὸν βωμὸν [Misericordiae puta] ἐκαθέζοντο. 69. 2. ἐπὶ τὸν βωμὸν [Minervae puta] Μηνυχιάσιν. 460. 3. ἐπὶ τῆς βωμὸς ἵεναι.

fragm. 17. 2.

* γαμεῖν 810. 3. ἔγημε 623. vlt. γῆμαι. 8. pen. 621. pen. TAYLOR.

* γὰρ] v. ἀλλὰ. TAYLOR. Significat igitur, itaque, cum narrationem ingredimur, a praefatione ad ipsam rei propositae tractationem transeuntes. 8. 7.

55. 4. 263. 4. 300. 6. 344. vlt. 449. pen. 536. 1. 871. 8. fragm. 32. 25.

γεῖσον] τῷ γεῖσθαι συντετελεσμένον [telto perfecto] fragm. 26. 1.

γείτων] ἐκ τῶν γειτόνων. ab aliquo vicinorum. 15. 3.
 γένος] τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀρχὴν τῇ γνωρίζεσθαι ἀπ' ἐμῆ λαμβάνει, τὸ δὲ σὸν μέχρι σὺ τὴν δόξαν ἔησε. fragm. 19. 2.

γεωργεῖν deditus esse rei rusticae colendae. 674. 3.

γεωργὸς ἀγαθὸς ἦν ὁ πατήρ. 693. 2.

γῆ, fundus, praedium, rus. γῆν πριάμενος, ἐκ τῶν προσιόντων τῆς παιδᾶς τρέφειν. 906. vlt.

γῆρας] ἡ φύσις ἰσῶντε ἥττων καὶ γῆρας. 130. 2.

* γεροτροφεῖν] ὑπὸ τῶν παίδων γεροτροφηθέντες. 470. antep.

* γίνεσθαι] ἱερῶν μὴ γινομένων, quid sit, p. 68. 1. interrogat Taylor in indice suo. τῆς μήπω γεγονότας δεδιέναι περὶ τῶν μελλόντων ἕσεσθαι. 259. pen. plusquam sophistica ἔννοια. καίκιον γεγονέναι loco ignobilioris natus esse. 822. 5.

* γνώσκεν] ταῦτα ἔ μόνον παρ' ὑμῖν ἐγνωσμένα, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ ἐλλάδι statuta, sancita. 5. 5 εἰρήνην ἤλθε φέρων, ἣν ἡμεῖς ἔργω μαθόντες ἔγνωμεν. 453. 6. quam tetra sc. atque pestifera fuerit.

* γλαύμων lippus. 536. 2.

γλαυκός] τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι. fr. 35.

γλώττα] ἡ γλῶττα νῦν ἔτε πολὺν ἔτε μικρὸν ἔχει. fr. 38.

* γναφεῖον fullonia. 145. 1. ἐλθὼν ἐπὶ τὸ γναφεῖον, ἐν ᾧ εἰργάζεται. 729. 3. εἰς ὑποδήματα καὶ γναφεῖον. 905. 5.

* γναφεύς. 145. 6.

γνησίως vere, reapse, sensu vocabuli strictissimo. 128. 5.

γνώμη] εἰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχοιτε, ἣν περὶ ὑμῶν αὐτῶν. 4. 1. λέγοντας ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν γνώμας. 55. 1. γνώμην τὴν αὐτὴν ἔχειν ἢ περ πρότερον. 72. vlt. ταῦτα μᾶλλον γνώμη πάντες γνόν-

γνόντες. 85. 5. prudentia, sollertia. 202. 1. τίνες
 ἀν τῶν ἄλλων ἐλλήνων τέτοις ἤρισαν γνώμη. 105. 8.
 γνώμη χρωῶνται ea sunt mente praediti, hi sunt. ipsis
 animorum sensus, statuunt ita secum, ὡς πᾶσα γῆ
 πατρὶς αὐτοῖς ἐστίν, ἐν ᾗ τὰ ἐπιτήδεια ἔχῃσι. 872. 5.
 γνώμης ἀποδείξιν ἐν τῷ καλλίστῳ τῆς ἐλαδός. 911. vlt.
 τῇ αὐτῇ γνώμῃ χρωμένους [concordia] τῆς σωτηρίας
 ἀντέχεσθαι. 914. 6. pro γνώσει cognitione iudicia-
 li, sententia iudicum. γνώμη δικαστηρίῳ καταγνωσθεῖς.
 fr. 4. 21. γνώμην τὴν ἐναντίαν [scil. τοῖς πᾶσιν ἀν-
 θρώποις] ἔχει περὶ τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν. fr. 37.

γνώριμος, nobilis, clarus, celebris, spectabilis.
 329. 1.

γόνυ] πρὸς τὰ γόνατα πίπτειν. 23. 2. ἐκείνον
 κατέθηκεν ἐπὶ τοῖς γόνασι τῷ παυσανίῳ. 605. 1.

γράμμα] τὰ γράμματα τῶν die Originalo,
Handschriften, Documente, Obligationscheine darüber,
 ἐπέδειξεν. 901. vlt. γράμματα chartae, in quibus
 perscriptae essent rationes acceptorum et expensorum
 ἀντὶ χρημάτων ἀποδείξει. 906. 12. μόλις παρ'
 αὐτῷ παρέλαβον τὰ γράμματα. rationem gestae tu-
 telae literis consignatam. 908. pen. ὑμεῖς μὲν οἴεσθε
 ταῦτα τὰ γράμματα καὶ τὴν σῆλὴν εἶναι τι σεμνόν.
 hanc inscriptionem statuæ meae insculptam. fr. 19. 28.

γραμματεῖον] Φάσκων τὰ ναυτικά χρεῖματα ἐν
 τῶν τῶν γραμματείων [*Documenten, Briefschaften*]
 κομίσασθαι. 897. 3.

γραφὴ αἰτία forensis in aliquem suscepta, ἔτε γὰρ
 συκοφαντῶν με γραφὰς ἐγράψατο. 45. vlt.

* γυμνασιαρχεῖν εἰς προμήθεια. 699. 7.

* γυναικωνίτις. 12. 3. 139. 3. fragm. 33.

γυνή] διαθέσεως, ἣν ἐκείνος διέθετο, ἐ παρανοῶν,
 ἐδὲ γυναικὶ πεισθεῖς. fr. 29. 33.

γωνιασμός] ἐστὶ δὲ κάμψαντι τῷ τείχεσ γωνιασμός.
 fragm. 24. 5.

δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχώς. 130. 2.
ἢ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησεν. 486. pen.

δαίς] δαΐδας λαβόντες ἐκ τῷ ἐγγυτάτῃ καπηλείῃ.
27. vlt.

δάκτυλος] ῥᾶον τῆς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ἢ τοὺς
τῆς χειρὸς δακτύλους. fragm. 6. 1.

δάμαρ] ὅς ἂν ἐπὶ δάμαρτι|τῇ ἑαυτῷ μοιχὸν λα-
βὼν. 33. 1.

δανείζεν] πολὺ μάλλον, ἢ ἂν δανείσῃται, ἑαυτῷ
νομίζει εἶναι, ἢ ἂν ὁ πατήρ αὐτῷ κατέλιπεν. fr. 5. 15.

δαπανᾶν χρήμασι. 863. 11. TAYLOR. δα-
πανώμενος τοσαύτας δαπάνας. 699. 2. ἐδαπανῶμεν
πλείω τῶν ὑπὸ τῆς πόλεως προσαττομένων. 769. vlt.
πολλὰ τῶν ἑμαυτῷ δεδαπάνηκα εἰς τὴν ἡμετέραν τρα-
φὴν. 898. 2. τὰ τῶν ἐλλήνων σώματα τῶν δαπανῶ-
σθαι δυναμένων. 914. 3.

δαρεικός numus aureus. 391. 2.

δασύς locus obsitus arboribus. 266. 2. τὴν μὲν
κόμην ψιλὴν, τὰς δὲ μασχάλας δασείας. fragm. 34.

δατητής] εἰς δατητῶν αἵρεσιν [ad diuiforum ele-
ctionem] fr. 7. 1.

δεῖγμα] ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ δεῖγμα. ἐν κλίνῃ. fr.
31. 12.

δεῖδω. ἔδεσσε. δεῖσας. δέδοικα. δεδοικότες. ἐδεδοί-
κει. δεδιέναι. δεδιώς. δεδιότες. δεδιότας. ἐδεδίσαν.
Has formas omnes nil piguerat Taylorum, non modo
proponere, sed etiam locum cuique adscribere Lyfiae,
vbi legeretur. Me piguit operae, molestae mihi cer-
te, et, ni fallor, omni modo infructuosae, locos illos
omnes requirere, paginasque meae editionis accom-
modare. Eiusmodi nugae si captamus, nae vereor ma-
iorem in modum, ne bonas literas graecas contemtui
atque irrifui omnium exponamus. Ego vero hoc ago.
ἔδεῖς ἔδεσσαν ὑπὲρ τῷ μέλλοντος κινδύνος nemo habuit,
quod

quod metueret. 90. 5. δεδιέναι τὰ πεποιημένα. poe-
nas facinorum exhorrescere. 214. vlt.

δειλαῖος] πῶς ἔκ' αὖν δειλαιότατος εἶην. 756. vlt.

δειλία] ἔγω σύμφυτος αὐτοῖς ἡ δειλία. 371. 2.

* δαῖν] τοσούτῃ δέω ἱκανὸς εἶναι λέγειν. 586. 3.

τοσούτῃ δὲ λοιδορίας τις γεγονέναι. 46. vlt. τοσούτου

ἐδεήσεν αὐτῷ μεταμελῆσαι τῶν ὑβρισμένων. 139. 10.

ἔγω πολλὰ ἐδέησε κριθῆναι. 394. vlt. πολὺ γὰρ δαῖν

ἔφη. 311. 9. πλαταιεύς εἶναι πολλὰ δαῖ. 736. 10.

πολλὰ δέω χάριν ἔχεν. 738. v. not. 2. † δῆσθαι: οὐ

δὲν δέομαι λόγων. 25. 3. μικρῶν ἐγκλημάτων δέομε-

νοι. 108. 2. ἔτ' ἐκείνοις δέησεν χιλίων νεῶν. 106. vlt.

TAYLOR. δαῖν oportere, indigere, carere, deesse.

δῆσθαι χρημάτων. 387. 1. βέλονται γὰρ πάντες

ὑπὸ τῶν παίδων θρασυεύσθαι μᾶλλον, χρήματα ἔχον-

τες [ihres Geldes wegen] ἢ ἐκείνων δῆσθαι ἀπορῆντες

[als selber Noth leiden, und den Kindern in die Hände se-

hen müssen.] 638. 4. ἡμῶν πρὶν καὶ δεηθῆναι, πέπει-

ρασθε οἷοι ἐσμέν εἰς ὑμᾶς. 691. 1. σφόδρα βίαι δέο-

μένων. 912. vlt. ἔγω πολλὰ ἐδέησα τῶν τετρακοσίων

γενέσθαι, ὥστε — 845. 4. ἐδὲν δέομενος εἰσιέναι εἰς

τὸ δικαστήριον. me haud iuuare iure experiri. nulla me

teneri cupiditate suscipiendae actionis forensis. ich be-

gehrte gar nicht zu processiren. mir wäre gar nichts dran

gelegen. fr. 10. 18. b) vincere. διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέ-

σθαι [scil. ταῖς θύραις] fragm. 16. 9. συναρπάσαν-

τες ἔδησαν πρὸς τὸν κίονα. fr. 30. 23.

δενὸς καὶ ἀκριβῆς. 272. 4. οἰκονόμος δεινὴ. 10.

vlt. περὶ τῆτο γὰρ δεινὸς εἶ. 349. 4. δεινὸν ἦν [pe-

riculosum, capitale erat] τῶν τεθνεώτων ἐπὶ τὴν ἐκ-

φορὰν ἐλθεῖν. 238. 3. ἡ ὑπόλοιπος ἐλπίς — ἐν ἔτῳ

δεινῷ κατέστηκε ad finem tam lugubrem decedit. 617. 7.

ἰγγὺς τῶν δεινῶν γίνεσθαι. 72. pen.

δεινῶς διατεθῆναι τυπτόμενος. 150. 1.

δειπνοφύρος. fragm. 36.

οἱ δέκα decemviri, qui post triginta tyrannos Athenis, in vrbe, ad breue tempus dominati sunt. 771. vlt.

δεκαδῆχος [decemuir] fr. 14. 15.

* δεκάζεν largitionibus corrumpere, ὡς πεντακόσιοι αὐτοῖς εἶψαν δεδεκασμένοι. 834. 3.

δεκάτη] ὥτε τῇ θεῷ [Minervae] τὰς δεκάτας ἐξαίρεθῆναι. 686. 5.

δεκελειόθεν. 1730. 2. 731. 4.

δένδρον] δένδρα τεμεῖν [scil. agri Attici] καὶ πρὸς τὰ τείχη προσβαλεῖν [Athenarum puta] 546. 1.

* δεξιῶσθαι ἀλλήλους. 100. 3.

δέος] τῷ δέος ἀπαλλάξαντες. 75. 3. δέη πολλαὶ καὶ κινδύνους ἐπιπέμπει ὁ θεὸς τοῖς ἀδικῶσι. 217. 5. τὸ δέος τῶν κατηγορῶν. metus ab accusatoribus, 681. 2. 683. pen.

δερμυτῆς [vermis] fragm. 16. 27. vel potius δερμυτῆς.

δεσμός] δεσμῷ τιμήσασθαι. 221. 4.

* δέχεσθαι] δεξαίμην malim. 365. 1. ἐκ ἀνδεξαίμην [id est ἀνασχοίμην] ὑβρισθῆναι 'non facile patiar. 703. 3. πρὸ θέλειν αὐτὸ προαιρεῖσθαι. 778. 3. 782. 7. ἀναγκάζεται ἡ βεβλή εἰσαγγελίας δέχεσθαι. 861. 3.

* δῆλος] δῆλοι ἔσεσθε ὡς ὀργιζόμενοι. 441. 3. ita fere ἀδῆλος. τῆς παιδας ἀδῆλος εἶναι ὁποτέρων τυγχάνουσιν ὄντες. 38. vlt. TAYLOR. οὐπω δῆλος ἦν, πᾶς ὢν, ὁποῖός τις ἔσται. 528. 2.

δηλῶν] περὶ ἐνὸς εἰπὼν, περὶ πάντων ἐδήλωσεν. 348. 8.

δημαγωγός] δημαγωγῶν ἀγαθῶν ἐκ ἐς τὰ ὑμέτερα ἐν ταῖς ὑμετέραις συμφοραῖς λαμβάνειν. 812. 7.

δήμαρχος [ragi rector] fragm. 25. 28.

* δημεύειν] εἰ ἐωρᾷτο σωζόμενα τὰ ὑπὸ τούτων δημεύόμενα. 610. 6. ἀποδημησάντος ἐκείνου καὶ ἐν διαβολῇ γενομένη ἐδημεύθη ἡ ἐστία. 635. pen. 861. 3.

δημη-

δημηγορεῖν] βεβηγασμένοι κακῶς περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν, περὶ τῶν ὑμετέρων δημηγορήσι. 552. 13.

δημιόπρατος] ὑπὲρ τῶν δημοπρατῶν. [pro iis, quae publicitus vaenum dabantur] fr. 16. 6.

δημιος carnifex. τῷ δημίῳ παρέδωσαν. 480. vlt.

δημιουργός artifex, faber artis cuiusque. 754. 5.

δημοκρατικός] ἑδείς ἀνθρώπων φύσει ἔτε ὀλιγαρχικός, ἔτε δημοκρατικός. 762. vlt.

δῆμος] ἐν τῷ δήμῳ in concione κατείποιεν τὰ ἑαυτῶν ἐπιτηδεύματα. 708. pen. οἱ κατέμεναν ἐν τοῖς δήμοις in pagis vel municipiis. 882. 4.

* δημόσιος servus publicus. 836. vlt.

δημοτεύεσθαι] ἡρόμην ὁπόθεν δημοτεύοιτο. quo e demo seu municipio se dictitaret oriundum. 729. pen. δημοτευόμενον δεκελεύθην. 731. 4.

* δημότης municipalis. χρηστὸς ἀνὴρ περὶ τῆς δημότας. 664. 5. 674. 7. 675. 3.

* δημοτικός reipublicae studiosus. 684. 6. δημοτικώτερος. 674. vlt. TAYLOR. δημοτικωτάτους ἡγείσθαι τούτους, οἵτινες ὁμονοεῖν ὑμᾶς βούλονται. 777. 10.

* διὰ. ἤκοντα διὰ χρόνον. 14. 10. δι' ἡμῶν. apobis, 264. 2. ἀπολέσαι παρεσκευάσαντο τὴν πόλιν, εἰ μὴ δι' ἀνδρας ἀγαθὸς. if it had not been for some brave Men. 423. vlt. TAYLOR. v. infra sub v. εἰ. Simile est illud Libanii T. I. p. 842. 16. ὥς, εἰ μὴ διὰ τὸν Ἀσκληπιόν. [subaudi ἐσώθην] ὠχόμην. quasi de me actum fuisset, nisi per Aesculapium stetisset, h. e. nisi Aesculapius intercedens me servasset.

διαβάλλειν] διαβεβλημένος a mala fama in invidiam et contemptum adductus atque a priore potestate deiectus. 283. 7. διαβεβλήσθαι ὁπποῖν τῷ εὐδοκίμῳ. 303. 3. ὅστις ἐκεῖνῳ διεβέβλητο τοιαῦτα ἐπιτηδεύων, ὅς τῆς ἀλλης ταῦτα ἐδίδασκε. 538. 2. τοῖς ἀδίκως διαβεβλημένοις ἡγῆμαι τούτους εἶναι μεγίστων ἀγα-

ἀγαθῶν αἰτίαις, οἷτινες ἂν αὐτὸς ἀναγκάζωσιν εἰς ἔλεγχον τῶν αὐτοῖς βεβιωμένων καταστῆναι. 871. 1.

διαβιβάζειν ναυσί. 92. 5.

διαβολὴ πάντων ἐστὶ δεινότατον. 615. pen. ἔκ ἐξ ὧς τὴν ἐσομένην διαβολὴν *offensionem*. 621. 4. ἀποδημήσαντες ἐκεῖθεν καὶ ἐν διαβολῇ γενομένοις ἐδημεύθη ἡ ἔσθια. 635. pen. τὰς τέτων [*id est* τὰς περὶ τούτων] διαβολαῖς ἀποδέχεσθαι. 768. pen.

* διαγιγνεσθαι] χρόνῳ μεταξύ διαγγνωμένοις, *interiecto*, *intercedente*. 16. 4. μετὰ ταῦτα διεγένοντο τετταρες ἢ πέντε ἡμέραι. 25. pen. 151. 5.

διαγινώσκειν *pro simplici γινώσκ. discernere, statuere, pronunciare*. 160. 5. διαγ. περὶ τῆς πράγματος. 280. 14. *praesertim vbi de multitudine iudicium usurpatur, cum in vtramque partem disceptatur, vnoquoque suam sententiam dicente. οἱ ἄριστα διαγνοῖεν περὶ σφῶν αὐτῶν*. 664. 8. *discernere*. 752. 1.

* διαγράφειν δίκην *irritam facere litem, debilitare*. 593. 10. διαγράψασθαι [*actionem expungere*] *fr.* 26. 24.

διαδέχεσθαι] μείζω τὴν πόλιν τοῖς διαδεχομένοις ξρατηγοῖς παρέδωσαν. 485. vlt. τὸν διαδεχόμενον αὐτὴν ἔγω δύναμαι κτήσασθαι. *qui eam artem a me doctus porro propaget*. 743. vlt.

* διαδικασία *contentio in iure, praesertim priuati cum republica, super bonis, quae actor contendat per nefas esse publicata*. 588. vlt.

* διαδίκασμα] τὸ διαδίκασμα ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι *peto, vt in hac mca cum republica contentione litem secundum me detis*. 597. 5.

* διαδύεσθαι *subterfugere, elabi, vel saltem conari erepere. τοῖς διαδυομένοις τὰς λεπτεργίας, qui malis artibus obtinent, vt elabantur e necessitatibus et veluti laqueis munerum praestandorum*. 703. 8.

διάθεσις *idem, quod διαθήκη, testamentum, dispositio*

fitio testamentaria. πῶς δ' ἂν τῆς διαθήσεως τῇ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν. fr. 29. 31.

διαθήκην αὐτῷ δίδωσι. 894. pen.

* διαρεῖν distrahere, demoliri. διαρεῖν τῶν τευχῶν [scil. μηδὲν] 451. 14. 453. 10. οἱ διαρεθέντες τῶν βεβουλευμένων. 459. 3.

δαιτταν τοῖς φίλοις ἐπιτρέπεν. 893. 10. fr. 10. vlt. ibi enim δαιτταν est leg. non δαιτταν.

* διατᾶσθαι habitare, commorari aliquo in loco, ubi rerum tuarum satagas. ἐγὼ μὲν ἄνω διητώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω. 13. 4. ἐν Περραιῇ διητῶντο. 897. 7. τὰς θυγατέρας ἀξιοῦτε διατᾶσθαι. [de filiis aliquid certi statuere.] fragm. 13. 13. Sed vereor ne Taylor ita vertens errauerit, si nihil aliud, in filiis certe. volebat, aut certe debebat filiabus dare. Verum διατᾶσθαι videtur h. l. significare elocari, verthan werden, wie man eine Weibsperson verthut, wegthut, an den Mann bringt. Aut μεθ' ὑμῶν διατᾶσθαι vobiscum, inter vos versari. μετὰ τῶν ἐλεγοπόων διατῶμενος [habitans] fragm. 13. 30. ἐξ ἀγρῆς ὁπόταν ἔλθοι, παρ' ἡμῖν διητᾶτο. fr. 14. 12.

δαιτητῆς] ἕως τὸν περὶ τῶν δαιτητῶν νόμον ἔθεθε. fr. 11. 1.

* διακεῖσθαι] ὀλιγώρως. 6. 3. ἡλιθίως. 13. vlt. οἰκείως. 43. 1. δεινῶς. 172. 10. ἀνοήτως. 355. 5. ἀδίκως καὶ παρὰ νόμον πρὸς τὰς ἄλλας. 551. 5. ἀηδῶς, κακῶς. 571. 5. φιλοτιμότερον τῷ δέοντος. 585. 6. πισότερον πρὸς ἐκείνους ἢ πρὸς ἡμᾶς. 607. pen. ὁμοίως ἐμὶ διακειμένους. 745. 2. λίαν ἀσελγῶς. 751. pen. λίαν ἀπόρως. 752. 5. χαλεπῶς. 797. 9. ἔτω διακεῖσθαι ὥστε — 156. 10. 497. 10. ὁμῶς καὶ ἔτω διακειμένοι tough in so deplorable a condition. 430. 9. TAYLOR. τῆτω τῷ τρόπῳ διέκετο πρὸς τὰς πολίτας inuerse dictum, pro τῆτω τῷ τρόπῳ διέ-

κεντο

κεντο πρὸς αὐτὸν οἱ πολῖται. 500. pen. τοῖς λίαν ὑβριστικῶς πρὸς τὰ θεῖα διακειμένοις. fr. 22. 9.

διακελεύεσθαι hortari. διεκελεύσαντο τοῖς ὄρκοις ἐμμένειν. 779. vlt.

διακλέπτειν τῇ ἀπολογία τὴν κατηγορίαν. in defensione sui statum causae ita conturbare, aliena admiscendo, vt reus ad accusationis capita caueat accedere, sed ea sedulo deuitet atque dissimulet, studeatque memoriam criminum sibi obiectorum animis auditorum et iudicum eripere. 788. 3.

διακονεῖν de ancilla a pedibus, quae adhibeatur allegationibus, zum *Verschicken*; e. c. vt in forum eat obsonatum. 18. 2.

διακωδονίζεν] διακωδωνισθέντες. [explorati] fr. 37.

διακωλύειν μὴ σώζεσθαι [id est ὥστε μὴ σώζ.] 696. pen.

διαλαμβάνειν inter se comparare, vt consules Rom. prouincias olim comparabant, h. e. partiri, aut fortiri. τὰς οἰκίας. 387. vlt. διαλ. τὰς νόμους ταύτης sic administrare, versare, exercere, dispensare. 520. 8.

* διαλέγεσθαι] ἐδὲις ἀνθρώπων αὐτῶ ὡς ἀλιτηρίῳ διελέγετο. 499. 1. μικρὸν διαλεγόμενοι. submissee, aut pauca loquentes in sermonibus. 584. 2. [διαλ. de oratione forenσι. 584. 2. v. not. 45.] postrema haec ex indice Taylorig repetii.

* διαλύειν] διαλελυμένος φανερώς περὶ τούτων reconciliatus in gratiam, vetustis simultatibus amica compositione oblitteratis. 166. 1.

* διαμαρτύρεσθαι] διεμαρτυρήθη μὴ πλαταιεὺς εἶναι. agebatur in eum διαμαρτυρία, cum esset, qui actioni obnunciaret, negans eum Plataensem esse. 736. pen.

διαμάχεσθαι ὑπὲρ τοῦ δικαίου ὑπὲρ τῶν ἀσθενέστερων 71. 2. conf. 76. 11. περὶ τούτου. 164. 1. 890. 3.

διαμνη-

διαμνημονεύειν. 737. 7.

διανέμεν τὸν αὐτοῦ βίον τοῖς ἐχθροῖς καὶ τοῖς συκοφανταῖς. 228. 3. τοῖς παισὶν, οὐ κτησάμενος, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πατρὸς παραλαβὼν. 638. 1. ἕτεροι δὲ καὶ ταῦτα διανεμῆνται, ὥσπερ καὶ τὰλλα inter se diuident, nihil eorum ad vos peruenire sinent. 704. 11.

διάνοια ἀνθρώπων. 93. 1. ἐξ ἴσθ τῇ συμφορᾷ τὴν διάνοιαν ἔχειν. 742. 1. διάνοια θεῶν. 115. 5. τοὺς ἐτι νέεσ καὶ νέαις ταῖς διανοαῖς χρωμένεσ. 752. vlt. τὴν διάνοιαν ἔσχον [id est διανοῶντο] fr. 22. 3.

διαπλεῖν. 394. 12.

* διαπράττεσθαι κατὰ τοὺς νόμους περὶ αὐτῶν. 148. 4. lege agere. μέγα τι ὥς διαπραξασθαι consecuturum. 477. 8. 579. pen. οὐ μόνον τέτω διαπράττεσθε. make for him. 511. pen. id quod in superioribus erat συμπράττεν. v. συμπερ. TAYLOR. διαπράττεσθαι βία. 38. 3. πάντων διαπεπραγμένων re iam peracta. 12. 9. διαπερ. λαθῶν. 273. 3. τὰ ὀνόματα σφῶν αὐτῶν διαπράττονταί τινεσ, δόντεσ ἀεγύρειον τῷ ῥήτορι, προσγραφεῖναι εἰς τὴν σήλην. 492. vlt. 849. 9. οὐ μὴν ὥσ τοῦτο διαπραττόμενοι τὴν διάνοιαν ἔσχον. verum tamen ipsis in mentem nunquam venerat, vt laborarent sese miseros reddere. fr. 22. 3.

διαρπάζειν. 640. 1.

διαρρήδην εἶρηται. 32. 2.

διάρχειν] διῆρξα [ad finem gessi magistratum.] fr.

25, 12.

* διασκάπτειν τὰ τείχη. 453. 11.

διασώζειν] διασώζεσθαι δόξαν. 124. 4. διασώζοντεσ τὰσ τῶν φίλων ἐσίας συκοφαντῶνται. fr. 18. 8.

διατειχίζειν] διατειχιζόντων τὸν ἰσθμὸν. 106. 5.

διατιθέναι] διατίθεσθαι ἀνοητότερον πρὸς τὸ μετῃ ῥαῖκιον. 136. pen. δεινῶσ διατεθῆναι τυπτόμενος. 150. 1. εἰ διαθείη ἡμᾶσ ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν. 452. 4.

452. 4. 611. 8. † testamento dare, legare. 469. 8. et forf. 640. 3. v. not. 96. et cl. Markland ad locum. TAYLOR. διατεθέντες [id est διακείμενοι] ἔτω παρ' αὐτοῦ καὶ βιαιώς. 334. 2.

διατρίβη] τῶν νεωτέρων ὅσοι περὶ κύβης ἢ πότους ἢ τὰς τοιαύτας ἀκολασίας τὰς διατρίβας ποιοῦνται. 577. 9.

* διατρίβειν παρὰ Λυσιμάχῳ. 142. 16. ὀλίγον χρόνον διατρίψαντες. 143. 4. TAYLOR.

* διαφέρειν] τέτοις μεγάλας τὰ διαφέροντά ἐστιν εὖ τε πρᾶττεν τὴν πόλιν, καὶ ἀνεπιτηδείως. το ἕκον great is the difference. 872. 1. v. 892. 1. TAYLOR. διαφέρειν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνδρῶν animis praestare se- cui virili. 57. 3. ἀπὸ τῶν πολὺ διαφερόντων ἢ καλῶν ἢ κακῶν [a facinoribus utramvis in partem insignibus] ἀναγκαῖόν ἐστι τὴν ποιήσαντας γινώσκεισθαι. 200. 3. διαφέρει πλεῖστον τῇ γνώμῃ τῶν ἄλλων. 202. 1. δια- φέρεσθαι περὶ τῶν ὀνομάτων. 348. 4. ἵνα μὴ περὶ τιμῆς διαφερώμεθα ne de pretio secum contendere- mus. 722. 5.

διαφερόντως diuerso modo. 882. vlt.

διαφεύγειν ἀνθρώπους. 30. 1. τὴν ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνους. 129. pen. διέφυγον τὸν θάνατον. 444. 16.

* διαφθείρειν γυναῖκα pudicitiam eius violare. 6. vlt. 20. 1. 42. 6. 489. 1. TAYLOR. τὰς ψυ- χὰς τῶν γυναικῶν, ὥστε οἰκειοτέρας αὐτοῖς ποιεῖν τὰς ἀλλοτριὰς γυναῖκας, ἢ τοῖς ἀνδράσι. 38. 5. θεῶν τις τὴν αὐτῇ γνώμην διέφθειρεν. 221. 3. περὶ τῶν τὸν κάπηλον, ὡς περὶ τὴν ἡλὴν, διαφθείρονται. euertunt, aut nauigium, vt nautae, aut currum, vt aurigae, cir- ca hunc scopulum, aut circa hanc metam, collatores τῶν ἐράνων, quippe quibus contributiones ipsorum a debitore haud repensantur. fr. 5. 9.

διαφορὰ contentio. οὐ περὶ πολιτείας αὐτοῖς εἰσὶν αἱ διαφοραὶ, ἀλλὰ περὶ τῶν ἰδίᾳ συμφερόντων. 767. 5.

* δια-

* διάφορος τοῖς οἰκείοις *at variance with his Relations*. 552. 8. TAYLOR. διάφοροι περὶ τῶν ἐμῶν *contententes mecum de iure possessionis bonorum meorum*. 276. vlt.

διαφυλάττειν. 94. pen.

διαχειρίζεν. 328. 2. διεχέεισε τὰ τῆς πόλεως πάντα. 651. 2. χρήματα. 758. 5. καίτοι τὸ αὐτὸν οἶσθε πεποιημένα περὶ ὧν ἔδει αὐτῷ συνοιδεν, ἀλλ' αὐτὸς μόνος διεχειρίζεν. 909. 7. διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν οὐσίαν. fragm. 18. 11.

* διαψηφίζεσθαι. 787. 3.

διαψήφισις] ῥαδίαν ὑμῖν περὶ αὐτῆς τὴν διαψήφισιν ποιοῖηκε. 405. 11.

-διδάσκειν] διδάσκουσιν ὑμᾶς ἐπιρκεῖν. 535. 1.

διδάσκαλος δεινοτάτων ἐργων. 433. pen.

* δίδοναι τὴν ψῆφον. 559. 3. TAYLOR. τῶν ἑαυτῆς *de suo largiri*. 113. vlt. δίδοναι, vt *latinorum largiri*, pro concedere, atque assumere tantisper pro vero, de quo dubites, aut quod neges reapse verum esse. 170. 3. ἐμῷ ἅπαντας διδόντος τὸς θεράποντας. [offerente, spondente me traditurum] ἔσφησι παραγενέσθαι, παραλαβεῖν ἕκ ἡθέλησε. 294. pen.

διέρχεσθαι] διελθεῖν ἔδει με τρεῖς θύρας. 394. 6.

* δικάζειν] δικάζεσθαι *de oratore*, postulare. ἔδειν ἅτε δίκην ἐδικασάμεθα. 384. 12. δικάζεσθαι *κατηγορίας* postulare aliquem conuicii. 344. 7. 367. pen. 46. 1. 353. vlt. ἐδικαζόμεν τῆς οἰκίας τοῖς ἔχουσι. 593. 9. *de iudice*. φόνε δίκας δικάζεσθαι. 351. 1. TAYLOR. qui in hoc postremo loco lapsus est. non ibi δικάζοντα ad iudices refertur, sed ad partes inter se contententes. θέωνι *κατηγορίας ἐδικάσω*. 353. vlt. 367. pen. αἰσχερὲς δίκας δεδίκασμα. *turpium criminum me reum esse factum*. 706. 9. δίκασα αὐτῷ κατὰ τὸς νόμους. fragm. 13. 26. τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχει δικάζοντας ἄξιον, ἢ καὶ νομοθετῆντας. fragm. 36.

δικαι-

δικαιολογεῖσθαι [iure repetere] fragm. 15. 5.

* δίκαιος ὠφελήθηνα. 370. 8. ἔτ' ὀφείλω, ἔτ' ἐκτίσας δίκαιός εἰμι. 325. 7. 674. 8. 690. 6. ΤΑΥΛ. τὰ δίκαια βοηθεῖν. 186. 5. ὁ δίκαιος διὰ τῆτό ἐστι βλάπτεισθαι. non ideo meretur noxia affici. 674. 8. πολλῶ δικαιότεροί ἐσε τέτοις χαρίζεσθαι, ὧν πεπειρασθε. vos multo magis decet. 694. 7. δίκαιός εἰμι [nisi potius eī leg. est in secunda persona] μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλ' ἅπαντα εἰπεῖν. fragm. 10. 23.

* δικαίωσις, idem quod δίκαιον. titulus iuris, quo causam tuam confirmes. ἔτι πλείονας νόμους καὶ ἄλλας δικαίωσεις παρασχίσομαι. 325. 2.

δικαιοσύνη] περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλὰς καὶ σεμνὲς λέγοντα λόγους. fragm. 4. 15.

δικαστήριον παρὰ τῶν νόμων πληρωθῆναι αἰδένατον. 790. vlt. ἐγγὺς οἰκῶν τῆς ἀγορᾶς, ἔδῃ πρὸς δικαστήριον, ἔδῃ πρὸς βουλευτήριον ὠφθῆναι ἔδεπώποτε. 656. 8.

δικαστῆς] περὶ πολλὰς ἀν ποιησαίμην τοιαύτας ὑμᾶς ἐμοὶ δικαστὰς περὶ τέττα τῶ πράγματος γενέσθαι, οἷοι περ ἀν ὑμῖν αὐτοῖς εἴητε τοιαῦτα πεπνυθότες. 2. 1. μὴ μόνον δικαστὰς, ἀλλὰ καὶ νομοθέτας αὐτὰς γενέσθαι. 520. 3.

* δίκη, γραφὴ, εἰσαγγελία. 577. 17. ὅσας ἡ δίκας ἰδίας συκοφαντῶν ἐδικάζετο, ἡ γραφαὶς ὅσας ἐγράψατο, ἡ ἀπογραφαὶς ἀπέγραψεν. 488. 5. δίκην λαβεῖν poenas sumere. 31. 8. παρ' ἐμῷ. 184. pen. ἐτέρου. 207. 6. τῇ τῶν τεθνεώτων ἀρετῇ. 407. 2. δίκην ἔχειν. 59. vlt., δῶνα. 160. 2. et passim. τοῖς θεοῖς. 205. 2. δίκας διδόναι. 797. 2. δίκην ἀσεβείας παρ' ἐτέρου λαβεῖν. 207. 6. TAYLOR. ταῖς γραφαῖς causis publicis opponuntur αἱ δίκαι causae priuatae. 46. 1. δίκας ἐξ ἀντιδόσεως κακῶς ἀγωνίζεσθαι. 147. 7. ὁ μόνον παρ' ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διδόναι δίκην. 205. 1. προσκαλεῖσθαι δίκην ἀσεβείας πρὸς βασιλέα apud regem sacrorum de sacris violatis aliquem postulare. 206. 2. δίκαι ἐκ ἧσαν ἐν τῷ πολέμῳ. 590. 8.

ὄν

ὅτε πρῶτον αἱ ἀσυχὰς δίκας ἐδικάζοντο. 590. 9. δίκην δίδωσι non, vt alias, significat, poenas dat, sed iudicio se sinit, discrimen iudicii subit. 669. 7. δίκην ὅτος ὑμῖν δίδωσιν. hic sui vobis facit copiam, vt, si velitis, poenas de se sumatis. 684. 2. ἀντιγράφεισθαι δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι. 732. 7. ἀντωμοσία τῆς δίκης. 736. 13. ἐκτίνειν τὴν δίκην soluere mulctam a iudiciis irrogatam. 737. 2. ἔχθραν, ἢ δίκην, παρ' αὐτῶν λαμβάνετε. odium eorum initis, non poenas sumitis. 816. 3.

διοικεῖν ἀκριβῶς πάντα. 9. 1.

διοίκησις expensio sumtuum in res necessarias emtu, aut effectu, administratio fisci publici. ὅταν ἔχη χρήματα ἱκανὰ εἰς διοίκησιν καὶ *Bestreitung der nöthigen Ausgaben*. 861. 1.

* διοικίzen et διοίκισις de migratione. 902. 1. ΤΑΥΛ. ὅτ' ἐκ Κολυττῆς διαμικίζετο εἰς τὴν Φαίδρεα οἰκίαν. cum domicilium illinc huc transferret.

διοίκισις emigratio e vetusto domicilio, et in aliud nouum immigratio. 901. vlt.

* διόμνυσθαι deierare, pro simplici ὀμνύναν iurare. διόμνυσθαι μέγαν καὶ σεμνὸν ὄρκον. 134. 2. 147. 15. 169. pen. διωμόσατο τὸν Φεύγοντα ὡς ἀπέκτενε. asseueravit iureiurando, caedem a reo commissam esse. 353. 2.

διονύσια] ἀγνίον ἐωνημένον εἰς τὰ διονύσια. 905. 2.

διορίζειν] διωριζμένον, absolute, et impersonaliter. cum praescriptum et praefinitum ipsi esset. 840. vlt.

διορύσσειν τὸν Ἀθῶ. 94. 3.

* διοχλεῖν. 200. vlt.

* διπλασιάζειν alterum tantum lucri facere, atque impenderis. ἐπεὶ δ' ἐσώθη ἡ σάλυς e peregrinatione in portum rediit navis, καὶ ἐδιπλασίασε διπλὸν retulit, h. e. negotiatio tam fuit fructuosa, vt centenae minae sumtus ducentenas lucri pepererint. 908. 9.

* διπλάσιος] διπλάσια ἢ νῦν ἐστὶ. 654. 11.

Lysiae Tom. II.

Dd d

διπλᾶς]

διπλῆς] οἰκίδιον διπλῆν domuncula duarum contignationum. 12. 2.

δῖς] οἱ ἕδ' ὑπὲρ ἑνὸς ἐκάσθ τῶν πεπράγμένων δις ἀποθανόντες δίκην δένειν δύναντ' αὖ. 408. 3.

δισχιλίοι] ἐν δισχιλίοις ὁ δῆμος ἐψηφίζετο iudicium illud populi constabat bis mille viris. 466. antep.

* διώκειν] ἐτυπτον καὶ ἐδίωκον καὶ καταλαβὼν βίαν ἄγειν ἐζήτην. 155. 12. † διώκων — Φεύγων. 557. vlt. διώκειν κακηγορίας. 150. 2. 155. 12. 374. 4. TAYL. καὶ Φεύγειν δίκας, καὶ μὴ ἕσας διώκειν. et accusari, et actiones irritas atque illegitimas suscipere. 892. vlt.

διωμοσία. 351. 2.

* δοκεῖν] εἰ μὲν αἰδικεῖν δοκῶσι vincar in culpa fuisse. v. p. 136. ποτ. 6. οἱ δοκῶντες αἰδικεῖν, ἐξητημένοι εἰσιν, οἱ δ' ἡδίκηκότες ἕδεν ἔδοξαν αἰδικεῖν. 677. vlt. 835. 2. μαρτύρων ἀπορίαν ἔκ ἔσεσθαι μοι δοκῶ. 339. 1. TAYL. δεδοκται καταψηφίζεσθαι. 830. 5.

* δοκιμάζειν. 524. 7. et alibi. TAYLOR.

δοκιμασία] ἐν ταῖς δοκιμασίαις δίκαιον παντὸς τοῦ βίᾳ λόγον διδόνα. 576. 8.

δόξαν ἐναντίαν τῆς προτέρας λαβῆσαι. 58. 3. ἕδὲ πολλοσὸν μέρος τῆς δόξης [opinionis] τῆς παρ' ὑμῖν ἐφάνη τὰ χρήματα. 636. 3. τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀπ' ἐμῶ τῷ γνωρίζεσθαι τὴν ἀρχὴν λαμβάνει, τὸ δὲ σὸν μέχρι σου τὴν δόξαν ἔσησε. fragm. 19. 2.

δοξάζειν. fragm. 38. 3.

δωλεία] ἕδὲ τῆς αὐτῆς δωλείας [puta, ἣν αὐτοὶ ἐδάλευον] ὑμῖν μεταδῶναι ἠξίωσαν ne seruitutis quidem suae vos sinebant participes esse. 787. 7.

δωλεύειν] μικρῶν αὖ ἐνεκά συμβολαίων ἐδάλευσαν. 445. 7. ἢ περὶ τῷ βωλεύειν, ἀλλὰ περὶ τῷ δωλεύειν ἐκινδυνεύετε. 886. 8.

δῶλος elliptice abest. 487. vlt.

* δρασκάζειν verbum obsoletum pro ἀποδιδράσκειν auffugere. 359. 6.

δραχμή]

δραχμῇ] ὅσας ἀξίος ἦν πληγὰς λαβεῖν, τοσαύτας εἴληφε δραχμαῖς. fragm. 36.

δύειν] ἡλὶς δελυκότες. 26. 3.

δύναμις] δυνάμει μὲν ἔδεν τῶν ἄλλων διέφερε, ποιη-
ρία δὲ πάντων πρῶτος ἦν. 547. vlt.

* δύνασθαι χρήμασι. 248. 7. σώματι: 771. vlt.
τῷ σώματι δύνασθαι καὶ ἐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων, 742. vlt.
TAYLOR. ἐλαττῆσθαι ἔδυνάμενοι tantum a se impe-
trare non valentes, ut aequo animo paterentur iura et
commoda sua minui. 119. vlt.

δυναστεία tyrannis τὰς παρὰ σφίσι δυναστείας ἐκβα-
λόντες. 77. 4.

* δύσεως. 171. vlt. nisi leg. est δύσερις aut δύση-
ρις. v. not. 21. TAYLOR. Fallitur vir doctus. bene
habet vulgata, significans, misere, infelicitate, stolidè
amantem.

* δυσκολαίνειν] τὸ παιδίον ἐδυσκόλαινε. 14. 4.
TAYLOR. de puerulo mali moris, querulo et clamoso.

* δυσυχεῖν] τὰ ὑφ' ἐτέρων δυσυχηθέντα. 124. 7.
TAYLOR. πρὸς μὲν τὴν πόλιν δεδυσύχηκεν in rep. ge-
renda infelicitate versati sunt. 550. 9.

δυσύχημα] τὰ τῷ σώματι δυσυχήματα δὲ τοῖς τῆς
ψυχῆς ἐπιτηδεύμασιν ἰᾶσθαι. 741. pen. πάντας τοὺς
τι ἔχοντας δυσύχημα τοιᾶτον. 746. 4. ἔδεν γὰρ ἔδεν
ἐκείσιον δυσύχημα γίγνεται. 875. 7. οἷς τὰ ὑμέτερα δυσυ-
χήματα εὐτυχήματα ἐγγέγονει. 882. 2.

δυσυχία] τὰς τῆς πόλεως δυσυχίας μόνας ἀπαλα-
γὴν εἶναι τῶν πρὸς αὐτὰς πραγμάτων. 832. 13. οὐ διὰ
δυσυχίαν, ἀλλὰ δι' ἐπιβλήν ἐποίησαν. 875. pen.

* δωματίον cubiculum. 20. 6. 28. 3. 29. pen.
389. vlt. τὰ ἐν τῷ δωματίῳ quicquid vxor in cubiculo
haberet mundi et suppellectilis. 896. 2.

δωρεά] quae fragmenta supersunt orationis Lysia-
cae περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς de honoribus Iphicrati
extra ordinem decretis, ea leguntur in fragm. p. 18.

et 19. Ἰφικράτης δὲ καὶ τὰς ἄλλας δωρεὰς τὰς ἐκείνοις
ψηφισθείσας ἔλαβε. fragm. 18. 29.

δωρεάν. gratis. 253. 6.

δωροδοκεῖν] εἰ δωροδοκεῖν ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως κακῷ.
709. 8. ἐνιοὶ ἐπὶ τοῖς ὑμετέροις ἰδωροδόκην. 775. 1.
συγγνώμην τοῖς δωροδοκῆσι καὶ κλέπτησιν ἔχειν. 818. 7.
823. 2. 830. 4. 833. 2.

δῶρον] δῶρων [subaudi ἔνεκα ληφθέντων] ἐκρῖθησαν.
largitionum rei facti sunt. 808. antep.

δωροξενία [corruptio iudicium in causa peregrinita-
tis.] fragm. 26. 25.

εἰάν pro ἂν simpliciter. 753. 7.

* εἰάν χαίρειν. 41. vlt.

* εἰαυτὸς in secunda persona [h. e. pro ὑμᾶς αὐτοὺς]
302. 1. TAYLOR.

ἐβδομέυσθαι] ἐβδομευομένου [septem dies nato]
fragm. 16. 1.

ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονυῖαν διαφθεύρας. fr. 5. 17.

ἐγγειος] ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγείας [nam sic
leg. videtur, non ἐγγύως, vt vulgati dant.] ἐπὶ τόκῳ
sub pacto foeneris terrestris datas, h. e. vt foenus ea-
rum daretur idem, quod de fundis oppigneratis datur.
902. 3. τὰς ἐπιτρόπας τοῖς ὀφθανοῖς ἐγγειον τὴν οὐσίαν
καθίσταται. οὗτος δὲ ναυτικούς ἡμᾶς ἀποφαίνει. totam
nostram substantiam negotiationi maritimae credidit,
et incertis maris ac tempestatum tradidit. fr. 37.

ἐγγίνεται ζῆλος innascitur, exsistit. 117. pen.

ἐγγράφειν] τοὺς μὲν [scil. τῶν νόμων] ἐνέγραφε [scil.
ἐν ταῖς σήλαις, quamquam alii ἀνέγραφε legi maluit,
vt vñtatiu] τοὺς δ' ἐξηλεψε. 839. 2. Recurrit ἐγγρά-
φειν hoc sensu p. 842. 3 et 7. εἰς τὸν λόγον ἐγγράφειν
in die Rechnung bringen. 908. 12.

* ἐγγυᾶσθαι. 625. vlt. ἡγγυῶντο καὶ ὁμολόγησαν
παρέχειν. 459. vlt. quid inter se disteint ἐγγυᾶν et ἐγ-
γυᾶσθαι

γυᾶσθαι v. Leff. Lys. cap. IX. ἐγγυησάμενοι παρέξεν.
734. 5. TAYLOR.

ἐγγυθήκη] περὶ αὐτῆς τῆς ἐγγυθήκης δικαιολογεῖ-
σθαι [non adeo sollicitè armarium repetissem.] fr. 15. 5.

ἐγγυος v. sub ἐργιος.

ἐγγὺς τῶν δεινῶν γεόμενοι. 72. pen. ἐγγὺς ὄντων
ἐπάντων τῶν δεινῶν. 101. 1.

ἐγγύτατος] ἐκ τοῦ ἐγγυτάτη καπηλείῃ. 27. vlt.

* ἐγκαλεῖν] οὐδέν μοι πάποτ' ἐνεκάλεσεν οὐδεὶς. 147.

4. ἐγκαλεῖν ἀργύριον apud iudicem de pecunia queri
per nefas detenta et denegata. 149. 6.

ἐγκάτασῆναι de tyrannis in rep. existentibus. 116. 4.

* ἐγκλημα] ἐγκλημάτων μικρῶν δεῖσθαι. 108. 2.
τίνος ὄντος ἐμοὶ πρὸς ὑμᾶς ἐγκλήματος, qua mea ad vos
offensione, pro τίνος ὑμῖν ὄντος κατ' ἐμοῦ ἐγκλήματος.
ecquid querimini de me? quam ob culpam? 367. 2.

ἐγχειρίδιον] ἐγχειρίδιω πλήττειν. 170. 10.

ἐγχωρεῖν] ὡς ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ [permittat, sinat]
ἄλλον [aliū regem sacrorum] ἀποκληρῶσαι. 790. 8.

* ἐγὼ] παρ' ἐμέ. id est εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν. 141. 1.
οἴκαδε ὡς ἐμέ. 27. 1.

* ἐθέλοντής. 829. 5. 831. 10.

* ἐθέλω potius quam θέλω. vnde ἡθέλησε passim.
quam formam sequitur ἡδύνατο. TAYLOR.

ἐθίζειν] δεῖνόν εἶναι τοιαῦτα ποιεῖν ἐθίζεσθαι τὴν
βελὴν. 713. 3.

ἔθος τι δίκαιον καθέστηκε πᾶσιν ἀνθρώποις. 875. pen.

* ei quasi interrogative. 501. 2. TAYLOR. ἀ-
πολέσαι παρεσκευάζοντο τὴν πόλιν. εἰ μὴ δι' ἀνδρας ἀγα-
θοὺς. 423. vlt. v. διὰ. tota dictio plena foret haec.
καὶ ἀπώλεσαν ἂν αὐτήν, εἰ μὴ τοῦτο ἐκωλύθη γενέσθαι
nisi per viros bonos stetisset. ei iteratum. 653. vlt.
collata cum. 654. 1 et 3. εἰ κατεφρόνησαν ὑμῶν etiam-
si contemptum vestri ipsis ignoscatis. 333. 1.

* εἰδέναι χάριν. 86. 4. vt Galli *scauoir gré*. εἰδέναι χάριν τῶν ἀγαθῶν. 233. 6. 826. 13. εἰδέναι περί. 535. 12. εἰδῆσαι πρόφασιν τῆς ἐχθρας. 328. 6. vox paulo insolentior. TAYLOR. ἡγούμενοι εἶναι ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὠφελεῖν τοὺς φίλους καὶ εἰ μηδεὶς μέλλοι εἴσεσθαι. 659. 6.

εἰκάζειν ἔχω πολλαχόθεν τεκμαιρόμενος. 217. 2.

εἴκειν ταῖς τύχαις. 601. 9.

εἰκῇ καὶ ἀλογίστως. 272. 5.

εἰκὸς verisimile. 148. 17. id quod decet. ἀνοητότερόν τι ποιεῖν τῶν εἰκόντων. 151. 9. TAYLOR.

εἰκοσίμῳς ἔρανος. viginti minarum. fragm. II. 28.

εἰκῶν] περὶ τῆς Ἰφικράτους εἰκόνος orationis Lyfiacae fragmenta v. in fr. 18. et 19.

εἶναι] τόγ' ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι quantum in eo erat 481. vlt. 825. vlt. χρῆσαι ὃ, τι εἴη ἀεγύριον, id est παρτίη, vel ὑπάερχοι. commodato dare sibi, quicquid esset pecuniae paratae. 625. 4.

εἰπεῖν praecipere, imperare, edicere, de legibus. διαρρήδην εἰρηται. 32. 2. εἰπεῖν oratione soluta dicere, ποιεῖν carmine. 51. vlt. εἰπὼν cum fratrem hac de re admonuisset, eumque oratione permouisset, vt consentiret, atque fieri sineret. 626. 2.

εἰς] ἀνηλωμένα εἰς τὴν πόλιν in remp., in reip. commoditatem. 660. 11. εἰς ὑμᾶς ἀνηλωμένα. spent in your service. 703. 9. εἰς τοιοῦτον καιρὸν at such a time, as that. 573. 3. εἰς χρήματα in regard to his money. 659. 14. et modo οὐ μόνον ἐς δόξαν, ἀλλὰ καὶ ἐς χρημάτων λόγον λυσitelεῖ. v. περὶ et πρὸς. πρόθυμος εἰς τὴν πόλιν. 690. 3 et vlt. 693. 4. ἀπιέναι ἐκέλευσεν ἐς κόρακας ἐκ τῶν πολιτῶν. 500. 6. TAYLOR. εἰς ὑμᾶς ἐπισκήπτεσθαι. 156. 4. εἰς τοσοῦτον ἤκομέν eo res rediit, decidit nostra. 812. 10. εἰς τοὺς παῖδας ἐπιτρέπω pro ἐπιτρέπω τῶν παιδῶν. 894. vlt.

εἰς vnus. ἐνὶ λόγῳ vt omnia verbo complectar. εἰν für allemahl. 467. 12.

εἰσαγγελία] ἀναγκάζεται ἡ ββλή εἰσαγγελίας δέχεσθαι καὶ δημεύειν τὰ τῶν πολιτῶν. 861. 3.

* εἰσαγγεῖλαι de ancilla amasium herae commendante, aduentus eius intro nuntiante, introducente, congressus conciliante. 23. pen. Λυσίθεος Θεόμνησον εἰσήγειλεν, ἀποβεβληκότα τὰ ὅπλα, οὐκ ἔξον αὐτῷ, δημηγορεῖν. L. actionem εἰσαγγελίας dictam aduersus Th. instituit, eo titulo, quod Th. tametsi abiiciendo scuto infamiam sibi contraxisset, atque ius fori adeundi amisisset, tamen auderet in concione cum populo agere. Locus ille bene habet, a virisque doctis praeter rem est sollicitatus. 342. 1.

* εἰσάγειν δίκας. 560. 3. ὅσα ἔτη γεγονώς εἰς τοὺς φράτορας εἰσήχθη. 836. 2. εἰς τὸ δικαστήριον. 840. 3.

* εἰσαγώγιμος] ἀντεγράφωτό μοι τὴν δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι. 732. 7. occurrebat mihi exceptione fori non competentis.

* εἰσαρπάζειν] οὐκ εἰσαρπασθεὶς [scil. εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν] ἐκ τῆς οδοῦ. 29. 3. 143. 1.

* εἰσβαίνειν εἰς ναῦς. 94. 9. ἐμβαίνειν. 96. 6. v. 103. ποτ. 21. TAYLOR.

εἰσηγεῖσθαι] τις οὕτως ἄπειρος τῆς ἑαυτοῦ πατριδος, ὅς οὐκ ἂν, βυλόμενος πονηρὸς εἶναι, εἰσηγήσαιο τοῖς πολέμοις ἃ χρὴ καταλαβεῖν. 546. vlt.

* εἰσιέναι] εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν. 7. 2. 163. 4. πάντα μοι εἰς τὴν γνώμην εἰσῆει. 20. 5. 22. 1. εἰσιέναι νύκτωρ ἐπὶ γυταῖκας ἐλευθέρας. 148. 8. TAYLOR. οὐδὲν δεόμενος εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιέναι. fragm. 10. 18. ὥστε μηδένα γινῶναι τῶν εἰσιάντων [qui nos conuenirent, domum nostram frequentarent] ἐπότερος ἡμῶν ἐκέκτητο τὴν οὐσίαν. fragm. 32. 24.

εἴσοδος] εἴσοδοι clandestini et furtiui introitus moechi ad adulteram. 23. vlt.

εἰσπλεῖν] εἰσέπλευσε Λύσανδρος εἰς τοὺς ὑμέτερος λιμένας. 466. 9. δόξετε ὑμεῖς ἐπιβλεύειν τοῖς εἰσπλέουσιν [scil. εἰς τοὺς ὑμέτερος λιμένας, vel εἰς τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον.] 723. 9.

εἰσποιητός. fragm. 23. 1.

* εἰσπράττεσθαι ἀργύριον exigere. 539. 1. 593. 1. εἰσφέρειν] οὐκ εἰσήνεγκεν αὐτῷ non contribuit ei de suo. 674. 6.

εἰσφοιτᾶν] εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες. fragm. 23. 16.

εἰσφορὰ] εἰσφορὰς μεγάλας εἰσηγησάσθαι. 603. 2.

εἶτα iteratum. 654. 1 et 2.

* ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθεῖν. 58. 5. ἐκ τῆς μάχης ῥάδιον γινῶναι. 154. 3. ἐκ μέθης μαχόμενοι. 160. 6. ἐκ παιδικῶν, ἐκ λειδορίας. ibid. ἐκ τῶν κινδυνεύειν ἐθελόντων ὑμεῖς ὠφελεῖσθε. 583. 4. ἐκ παντὸς τρόπου by all Means. 570. 2. ἡδέποτ' ἐκ τῆς πόλεως ἐξεστρατεύσατο. 244. 2. ἐκ τῶν παρόντων in the present Circumstances. 389. 5. ἐκ τῆς σῆς λόγῃ. secundum tuam orationem, quantum tuam orationem audio. πλάσιος ἐκ πέντος. 7. 4. ἐκ βελτιόνων of a better family. 367. 4. δῶλος καὶ ἐκ δέλων. 487. 6. ἐκ γειτόνων ἀνάψασθαι in the Neighbourhood. 15. 3. v. Suid. h. v. Lycurgus contra Leocratem p. 150. ed. Stephan. ἐς γειτόνων τῆς ἐκθρεψάσης αὐτὸν πατρίδος μετοικῶν. Lucianus Icaromenippo. σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ διεσηκότα. TAYLOR. ἐξ ὀλίγων ἡμερῶν λέγειν. intra paucos dies, postapparatum ad dicendum paucorum dierum spatio ad meditandum et commentandum concessio. 50. 4. ἐξ ὀλίγων τὴν πρόσταξιν ποιῆσθαι aliqua de re dicendi, et aliquid agendi partes alicui mandare paulo ante, quam dies veniat illa, qua illa oratio habenda aut illa res gerenda sit. 50. 8. δίκας ἐξ ἀντιδόσεως κακῶς ἀγωνίσασθαι. 147. 7. ἐξ ἴσθαι τῇ πόλει καὶ Ερ. 434. 14. μνήμην τὴν ἐκ τῶν κινδύνων ἰδίαν καταλείψειν. 87. 3. ἐκ τῆς οἰδοῦ ἡγῶν βία

βία media de via correptum. von der Straſſe weg. 155. 2.

* ἐκάτερος] ἐνεμάσθη τῷ υἱεὶ ὑδὲ δέκα τάλαντα ἐκατέρω. 647. 2. ἔδωκα δυοῖν ἀνδροῖν ληραχμαῖς ἐκατέρω. 579. 4. TAYLOR. ἔξῃδωκα δύο ἀδελφάις, ἐπιδούς ἐκατέρα τριάκοντα μνᾶς νηικαὶque ſcorlim. 577. 2. πρὸς ἐκατέραν δύναμιν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας αἶμα. 98. 4.

* ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πόλεως. τὰς θύρας. 148. 7. id quod ſupra ἐκκόπτειν. TAYLOR. v. etiam fr. 16. 8. τῆς παιδᾶς ἐπιτυγχάνοντας βιβλίῳ ἐκβεβλημένῳ. 902. 1. ἐκβάλλειν ἐκ τῆς οἰκίας τῆς αὐτῶν, ἐν τριβωνίοις, ἀνυποδέτερος. 903. 4. et 12. fr. 30. 22. ἐκγίνεσθαι datum eſſe. μόναις ἐκείναις ἐκ ἐξεγένετο. ſolis illis negatum erat. 58. 5.

* ἐκδιδόναι] ἐκδίδεσθαι μελλούſας nuptui elocari πολλῶν θυγατέρας ἐκώλυσαν. 397. 2. 897. 9. ἔξῃδωκε τὰς ἀδελφάις ἐπιδὺς τριάκοντα μνᾶς ἐκατέρω. 577. 2. ναυτικὰ ἐκδεδομένα in ſoenus nauticum εἰοῦcata ἐπτα τάλαντα. 895. 1. ἐπιſκευάſαυ αὐτὴν βελόμενος ἔξῃδωκεν εἰς τὸ χαλκεῖον. fr. 15. 7. eam miſit ad fabrūm ſerarium.

* ἐκδικάζειν] λαχόντες [δικαſαί] ἐκ ἐξεδίκασαν. 593. 12. TAYLOR imo vero οἵναυτοδικαὶ iudiciūm vel tribunal diſceptandis cauſis nauticis et mercatoriis conſecratum litem hanc non diſceptauit.

* ἐκδύειν] ἐκδεδύσθαι τὸν χιτωνίſκον. 350. 3. ἐκεῖνος interdum ad propius refertur, ὅτε ad remotius. 574. vlt.

ἐκκαλεῖν] ἐκκαλέſας με ἔνδοθεν. 139. antep. 151. 2.

ἐκκηρύττειν] ἐκκηρύττεσθαι ὑπὸ τῶν ſρατηγῶν. 263. 1. ἐκ τῆς πόλεως. 406. 5. ἐκ τῆς αἵτεος. 776. 4. Si valeat noſtra emendatio. TAYLOR. 444. 4. ἐκκηρυττόμενοι πανταχῇ. 444. 18. 776. 5. 873. 4.

* ἐκκλέπτειν] τῆς ἀδικῶντας οἱ κατήγοροι ἐκκλέπτειν ἀργύριον λαβόντες. 669. 8.

* ἐκκλησιάζει concionibus populi interesse. ἐκκλησιάζετε [in imperfecto] ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ περὶ δουλείας καὶ ἐλευθερίας. 430. 11. τὸ δικάζειν καὶ τοῦ ἐκκλησιάζειν περὶ τῶν κοινῶν μετέδοτε. 787. 11.

* ἐκκόπτειν θύρας effringere. 139. 2. v. κόπτειν. μορίας excindere. 266. 4. συκοφαντίας. 820. 4. TAYLOR.

ἐκλαμβάνειν accipere, intelligere, interpretari. 354. vlt.

ἐκλέγειν. 311. 1. ἐκλέγεσθαι τὸν κάλλιστον θάνατον. 130. 8.

* ἐκλείπειν πόλιν, πατρίδα. 103. 10. 97. 2. βίον. 330. 1. TAYLOR. πρὸ ἐπιλείπειν. ἐκλελοίπασιν ὑμῶν αἱ προφάσεις. 312. 10.

ἐκλογεῦσθαι] πρὸς τὰς ἐκλογείας τὸ φέρειν ἅπαντα ἀπεγραφομένα. fr. 10. 1.

ἐκμισθῆναι. 263. 8. e locare mercede annua.

ἐκίστιος] οὐδενὶ γὰρ οὐδὲν ἐκούσιον δυσύχημα γιγνεται. 875. 7.

* ἐκπέμπειν] ἐκπέμπειν γὰρ εἰς τὴν βελὴν imittunt senatui. 456. 6. ἐξέπεμψε τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, repudiavit, e manu domoque sua remisit. 541. pen. ἐξέπεμψεν ἡμᾶς ὁ πατήρ ὡς Σάτυρον ἐν τῷ Πόντῳ. 571. vlt.

ἐκπηδᾶν] ἐκπηδῶσιν ἐφ' ἡμᾶς. 143. 5.

* ἐκπίπτειν ἐκ τῆς πατρίδος exfulare. 163. 8. et absolute ὑπὸ τέττε by his Means. 497. 4. TAYLOR. ἐκ τῶν ὄντων ἐκπίπτειν. 608. 10. ἀθλίως ἐκπεπτοκότες. scil. τῶν πατρῶων schändlich um das ihrige gebracht. 898. 8. μὴ περιῦδεν αὐτὸν διὰ τὰς τόκους ἐκ τῶν ὄντων ἐκπετόντα. fragm. 4. 10.

ἐκπλεῖν ἐκ τῆς πόλεως. 151. antep. ἐκπλεύσας [scil. ἐκ τῆς Πόντου] ταῖς ναῦς συνεληφθαι. 721. pen. ἐκπλεύσαντες κοινῇ εἰς Ἑλλάσποντον. fr. 7. 17.

ἐκποδῶν

ἐκποδῶν τήτῃς ἀμωυγέπως ποιήσασθαι ἐβέλοντο.
450. vlt. ἐκπ. ποιῆσαι τὸν Ἀγόρατον ἐδόκει. 460. pen.
ἐκπικεῖ [sufficit] fr. 12. 3.

ἐκπερθεῖν] ὧν οἰκίας ἐξεπόρθησαν. 435. 8.

* ἐκπρίασθαι] ἐκπρίάμενοι τὰς κατηγορίας accusatores ubi placarant, atque silentio obligarant largitionibus. 678. 2. μέρεϊ τῶν ἀδικημάτων (furtorum) τὸν κίνδυνον ἐξεπρίαντο redimere h. e. auertere soliti sunt. 810. vlt.

ἐκστρέψαν expeditionem militarem extra patriam
fufcipere. 57. vlt.

ἐκτέμνειν] οἱ δ' οἰκέται ἐξέτεμνον τὰ πρέμνα. 277. 4.

* ἐκτίθεν τὴν δίκην [pro κατάδικην] mulctam de-
pendere, 737. 2. τῷ δημοσίῳ. 674. 5. χρημάτων
ἐκ αὐτῶν εἴη ἡμῖν πίσθεν ἐκτίσμεν. 693. 2.

* ἐκτρέφειν] ἐλπίς ἦν ὑπὸ τῇ πάππῃ ἐκτραφεῖ-
ναι. 617. 7.

* ἐκφέρειν proferre, demonstrare, ex aedibus suis elata in publico proponere, ἀλλ' ἐδὲ οἱ πάλας πλούσιοι δοκῶντες εἶναι ἄξιον λόγῳ ἔχουσιν ἂν ἐξενεγκεῖν. 633.
8. de funere elato fragm. 13, 12.

ἐκφεύγειν. ἐκφεύξεσθαι. 143. 10.

ἐκφορά ἐκτεφύριας funeris. ἐπ' ἐκφοράν ἀκολουθεῖν.
9. 3. μετὰ τὴν ἐκφοράν. 33. 4. δεινὸν ἦν τῶν τε-
φνεῶτων ἐπὶ τὴν ἐκφοράν ἔλθεῖν. 438. 3. ἐπ' ἐκφο-
ράν πολλοὶ ἤξουσιν. 440. 1. ἐπ' ἐκφοράν αὐτὸς ἤξεν.
τέττε τεφνεῶτος. fragm. 5, 12.

ἔλαια] ἐλαίαν ἐκ τῆς γῆς ἀφανίζειν. 260. 4. πτώ-
ματα ἐλαίων [oleae deciduae] fr. 26, 29. v. μορία.

* ἐλαττῆν τὴν πόλιν. 451. 14. ἐλαττῆσθαι ὁ δυνάμενοι, 119. vlt.

* ἐλάττων] οἵτινες ἔλαττον ἔχοντες ὑπὸ τῶν προσ-
 ηκόντων, οὐ δύνανται ἀνέχεσθαι. 893. 2. πάντας
 ἡμᾶς περὶ ἐλάττονος ποιῇ χρηματίων. 903. 15. τὸν
 νόμον περὶ ἐλάττονος ποιῇ τῶν ἡδονῶν. 28. 12.

ἐλσ-

ἐλαφρόσικτος. 456. 8.

ἐλεγχος] ἐλεγχον δόντες τῆς ἑαυτῶν ἀρετῆς. 207. 16. τῶ χρόνῳ, ὃν ὑμεῖς σαφέςατον ἐλεγχον τῷ ἀληθῆς νομίζατε. 660. 2. εὐνοία μᾶλλον ἢ ἐλέγχω τὰ γιγνόμενα δοκιμάζω. 884. 6. εἰς ἐλεγχον ἵεναι περὶ τῶν πραγμάτων. 899. 2.

ἐλεῖν] ἐλεῖσθαι δίκαιοι, ἔχ οἱ δικαίως ἀποθνήσκοντες, ἀλλ' οἱ ἀδίκως. 257. vlt. ἐκ ἐλεῖντες τὰ τέχνη εἰ πεσεῖται. 454. 4. ἐλεῖντες τῆς παιδῆς καὶ αὐτὸν [patrem eorum] εἰ ἀτιμωθήσονται. 594. 2. ἐδέποτ' ἤλῃσα nunquam me subiit, vel cruciavit commiseratio. 710. 3. δικαιότερον ὑμᾶς αὐτῆς, ἢ τέτῃς, ἐλεοῖτε. 826. 2. οἱ μὲν ἀδικῶντες ὑμᾶς ἐλεενοὶ, simulant miseros, miserabilem in modum lamentantur, ὑμεῖς δὲ, οἱ ἀδικῶμενοι, ἐλεῖτε. 812. 20.

* ἐλεεὶν] τῆς καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐλεεῖν ὑμᾶς ἀγρίως ἀποδέχεσθαι. 744. vlt. δακρύουσι καὶ ἐλεενοὶ εἰς miserabilem in modum lamentantur. 812. 20.

ἐλεήμων] ἐλεημονέσονται δοκῶντες εἶναι περὶ τῆς οὐδὲν ἔχοντας κακόν. 744. 8.

ἐλεοκόπος] μετὰ τῶν ἐλεοκόπων [cum iis, qui filias caedebant] διατρώμενος. fragm. 13, 30. mihi non videtur ita recte verti, sed significare potius coquum. κόπος est terminatio, significans eum, qui circa rem quampiam versatur, in ea laborat κοπιᾷ. vt ἀρτοκόπος et ἐλεός est mensula culinaria, in qua carnes contruncantur, et in paropside infunduntur.

ἐλευθερία] τὴν πάντων ἐλευθερίαν καὶ ὁμόνοιαν μεγίστην εὐδαιμονίαν εἶναι. 77. 5, ἀθάνατον ἐλευθερίαν ἡεκτῆσθαι. 914. vlt. ἐλευθερίας ἀπογνωσκειν. 107.

II. ἐξαιρεῖσθαι τινα εἰς ἐλευθερίαν. 734. 5.

ἐλευθερίως] ἐλευθεριώτερόν με κακῶς λέγετε. 312. antepen.

ἐλεύθερος] ἐλευθέραις ταῖς ψυχαῖς ἐπολιτεύοντο. 77. pen.

ἐλευθε-

ἔλευθερῶν] καὶ τὰς ψυχὰς ἡλευθέρωσαν. 75. pen.
Ἐλευσὶν et Ἐλευσίνιον. 196. pen. 235. pen. 255. 5.
ἐλευσινάδε. 301. 1. τῶν ἐλευσινάδε ἀπογραψαμέ-
νων. 767. 2.

ἐλευσινόθεν. 242. 8.

ἐλκτῆρ] ἐλκτῆρας χρυσῆς ἐκ τῶν ὧτων ἐξείλετο.
395. vlt.

* ἔλκεν] μεθύων εἴλκεσ αὐτήν. 14. 13. εἴλκον
τὸ μερᾶκιον. 143. 8. vellicare, tractare, raptare, vt
iuvenes lasciuī puellas procaces ad libidinem prori-
tandam.

ἔλκος λαμβάνειν eine Brausche kriegen. vibicem, su-
gillationem. 159. 3.

* ἐλλείπειν] ἔθεν ἐνέλιπε προθυμίας σπεύδων 625.
11. ἐλλείπειν ταῖς ἰδέαις forma corporis inferior, de-
terior esse, cedere. 57. 4. ἐλλείπομι τῷ λόγῳ [id est
ἐν τῷ λέγειν] τῆς κατηγορίας. 870. 7.

Ellipsis ἐκ, vel διὰ. διειλέχθαι πολλῷ χρόνῳ. 812.
8. ἐς μὴ δὲ ἀνδρας ἀγαθῆς. scil. τῆτο ἐγίγνετο vel
ἐκωλύετο. 423. vlt. δῆλος. 847. vlt. ἄλλος. ἕστινας
[scil. ἄλλας] ἢ ὑμᾶς. 709. 9. ἀποκευπτόμεθα μηδέ-
κα εἰδέναι. id est ὥστε μηδένα εἰδέναι. 276. 8.

ἐλπίζεν] τίς νομοθέτης ἤλπισεν [suspicatus vnquam
fuit] ἀμαρτήσεσθαι τῶν πολιτῶν τινὰ τοιαύτην ἀμαρ-
τίαν. 587. 1. et 9.

ἐλπίς] ἐλπίδος κοινῆς ἀμαρτάνειν defraudari sepul-
tura eoque excidere spe communi vniuerso generi hu-
mano. nemo enim non sperare potest fore aliquem,
a quo tumuletur fato suo defunctus. 64. 3. ἐλπίδες
ἦσαν τῷ πλῶ quaerebatur hoc illa nauigatione, causa
spe prosperi successus haud defuturi, vt Dionysio per-
suaderetur. 625. 3. μεγάλη. 57. pen. μικρὰς ἐλπί-
δας εἵχετε τῆς καθόδου. 776. 1.

* ἐμβαίνειν εἰς τὴν θάλασσαν. 116. 2.

ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀποτρίαν, impressionem, incur-
sionem

sionem facere. 89. 2. *κρίτην* alicuius nomen referre inter iudices fortientes. 170. 2.

ἐμμένειν τοῖς ὅρκοις. 870. 4.

ἐμός] τὸ ἐμὸν ὑμῖν ἐκ ἐμποδῶν ἔσαι. pro ἐγὼ ὑ. ἐκ ἔσμαι ἐμπ. ego vobis non officiam, impedimento non ero. 315. 3. vt illud apud Herodianum libro 3. 2. τὰ ἐκείνων *γῆράσαντα καὶ περὶ ἀλλήλοις συντρίβέντα τοῖς μὲν Μακεδόσιν εὐάλωτα, τοῖς δὲ Ῥωμαίοις δῦλα γεγενήται*. id est ἐκεῖνοι μὲν *γῆράσαντες* et *συντρίβέντες* — εὐάλωτοι et δῦλοι γεγένηται.

ἐμπίπlassθαι] ἐπειδὴ τάχιστα ἐν ἐπέπλητο. 820. 7.

ἐμπίπτειν εἰς τὸν μύλονα. 22. 7.

ἐμποδῶν] τὸ μὲν οὖν ἐμὸν ἐκ ἐμποδῶν ὑμῖν ἔσαι. ego vobis non officiam. 315. 3. *ἐμποδῶν ποιῆσθαι* tueri se aliqua excusatione, latere pone aliquod veluti propugnaculum *ἐμποδῶν γὰρ ἢ ὅρκος, ἢ συνθήκας ἢ χρόνον, ἢ τὸ ἐπαυτοφάρω ποιῆται, αὐτῷ δὲ τῷ πράγματι* cū *πιτεύει καλῶς ἀγωνιῆσθαι*. 506. pen.

ἐμπορία] αὐτῇ τὴν ἐμπορίαν ἐφασκενεῖν. 908. 10.

ἐμπόριον] τὰ ἐμπορία κεκληῖσθαι. 721. vlt.

ἐμφυτος] laudatur a Lyfia Carcini poetae illud τὰς γὰρ *ἐμφύτες ἐρθῶς παγείσας φρένας ὑδεῖς ἐπαίρει κείρος ἐξαμαρτάνειν*. fr. 25. 20.

ἐν] ἐν ὑμῖν ἐσι. 40. 3. in vestra potestate situm est. ἐν ὑμῖν apud vos, coram vobis. 327. 1. Ita ἐν τοῖς λ. coram triginta tyrannis. 386. 2. ἐν τετταρσιν ἢ πέντε ἔτεσιν *for four or. five years together*. 632. 5. Proxime τρεῖς ἔτη *συνεχῶς*. et 654. 10. τέτταρα ἢ πέντε ἔτη ἐφεξῆς. ἐν ἀνάγκῃ v. Ἀνάγκη. TAYLOR. ὅδ' ἐν λήσει ἐν αὐτῇ, id est ἐν τῷ αὐτῆς δέρματι, vel δια τῆς βασιάνης πάντα φανερωθήσεται, αὐτῆς μηνυούσης ἕκαστα. 180. 1. ἐν pro ἐπὶ vel διὰ. δις ἐν ταύτῳ ἐν-δέδεικται. pro ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐγκλήματι, vel διὰ τὸ αὐτὸ ἐγκλημα. 227. vlt. ἐν τῇ περσφάσει ταύτῃ [pro ἐπὶ] 452. vlt. ἐν δισχιλίαις [subaudi ψήφοις] ὁ δῆ-
μος

μος. ἐψηφίσατο. id est μετὰ δισχιλίων ψήφων. iudicium illud populi conflatum erat e bis mille viris sententiam ferentibus. 466. antep. τίνα χρὴ ἐλπίδα σωτηρίας ἔχειν, ὅταν ἐν χρήμασιν ἢ penes facultates sit τῇ πόλει σωθῆναι, ἢ μη. 808. 6.

Hendiadyoîn. ἡ ναυμαχία καὶ ἡ συμφορὰ τῇ πόλει ἐγίγνετο. id est aut ἡ κατὰ τὴν ναυμαχίαν [vel ἡ διὰ τῆς ναυμαχίας] συμφορὰ. aut ἡ ναυμαχία καὶ ἅμα αὐτῇ καὶ ἡ συμφορὰ. 412. 3.

* ἐναντίον coram. aduerbialiter, aut praepositivè. ἐναντίον τῆς ἀδελφῆς. 469. 7. 505. 3. 589. 3.

TAYLOR.

* ἐναντίος, α, ον.] ὁξάν ἐναντίαν τῆς προτέρας. γρ. τοῖς προτέροις. 58. 2. TAYLOR, Signo illo γρ. significare si voluit Taylor, non variantem eam esse lectionem, id quod vulgo significare solet, sed se velle ut dativus genitivus substituatur; falsus fuit, et bene habet vulgata. ἐναντίον λόγον ἀντιλέγειν partem causae inferiorem, peiorem verbis tueri. 308. vlt.

* ἐναντιῶσθαι τοῖς πράγμασι. 458. 6. περὶ ἐλευθερίας. 455. 6. cl. Markland ὑπὲρ. Ita ἐναντιῶσθαι ὑπὲρ ὑμῶν. 670. 5. TAYLOR.

ἐνδεής] ἂδὲν ἐνδεής ταῖς ψυχαῖς γεγόμενοι 95. 2. ἐνδεής τῶν ἐπιτηδείων. 452. 3.

* ἐς δεκνύειν homicidam ibi commorantem, ubi nefas sit eum conspici, indicare, h. e. ad magistratum deferre. 212. vlt.

* ἐνδεξίς] v. Pollux. VIII. 6. Lect. Lys. cap. 6. TAYLOR.

οἱ ἑνδεκα οἱ παραδεξάμενοι ταύτην τὴν ἀπαγωγὴν. 503. vlt. ἀκρίτως αὐτὴς χρὴ τοῖς ἑνδεκα παραδέναι θανάτῳ ζημιῶσαι. 713. 2.

ἐνδήμεν. 320. 1.

ἐνδον ἡμῖν ἦσαν ἑπτὰ μνᾶ septem minae nobis erant, quas arca servabat. 626. 5. ἐνδον ἦν τὰ πολλὰ maxima pars

pars horum bonorum constabat rebus mobilibus, h. e. iis, quae arcis et seris facile claudantur, alioque clam asportentur et e conspectu submoueantur. parata pecunia, seruis, equis, veste, mundo, auro argento factis, vasis pretiosis. 648. vlt.

ἐνδύναι] ἐνδὺς σάλην veste sacerdotali indutus. 252. 4.

ἐνεδρεύειν] τὰς πολίτας ὑπὸ τῶν νόμων ἐνεδρεύεσθαι. 28. 6.

ἐνεῖναι] τὰ ἐνόντα. scil. ἐν τῇ κιβωτῷ, quae in arca essent. 390. 2.

ἐνέχεσθαι ἐν τοῖς αὐτοῖς [scil. ἐπιτιμίοις] 36. 1. οἱ τὰ τῶν ιδιωτῶν ἀποδύμενα τοῖς κλέπταις συνειδότες τοῖς αὐτοῖς ἐνέχοντα. subaudioῖς οἱ κλέπται αὐτοὶ. 832. vlt.

ἐνεχυράζειν] ἡνεχυράσθη οἰκέτης αὐτῷ σιγματίας. fr. 4. pen.

ἐνη καὶ νέα. 732. vlt.

ἐνθνήσκειν] ἐνθανόντων πλείων. 580. 1.

ἐνιαυτός] ἐνιαυτὸν [id est εἰς ἐνιαυτὸν ἓνα] ἀφῆκεν πᾶσων λευτεργιῶν. 908. 4.

ἐνιοι cum τινες copulatum in illis ἐνιοὶ τινες τῶν πολιτῶν μετεβάλλοντο. 874. 3.

ἐνίσασθαι] ἐνσᾶς ἔβαλλέ με λίθοις. 140. 1.

ἐννεάκρητος. fr. 9. 26.

ἐννεος γεγονέναι pro συνιδεῖν, συνιέναι. 363. vlt.

ἐνοίκιον] εἰ μὲν χωρεῖς ἀμφισβητεῖς, καρπῷ [id est ὑπὲρ καρπῷ δίκασαι τῷ ἐξ αὐτῷ προσιόντος] εἰ δὲ οἰκίας [scil. ἔνεκεν ἀμφισβητεῖς,] ἐνοικίᾳ. age in reum ex titulo locaris. fr. 13. 27.

ἐνορεᾶν pro συνορεᾶν. ἐνορεῶν αὐτὰς μεγάλας ἐν τῷ πολέμῳ γεγεννημένους. 916. pen.

ἐνοχλεῖν τοῖς ἡδικοημένοις. 242. 2, ἔτως ἐνοχλεῖ, ὦς — 298. vlt. TAYLOR.

ἐνοχος] λαμποταξίᾳ. 520. 10. ζημία. 289. 8. ταῖς

ταῖς κειμέναις ζημίαις. 523. 11. αἰτία. 361. 3.
ἀπαγωγῇ. 503. 3. γραφῇ. 553. 1. ὅλῳ τῶ νόμῳ.
521. 11. οἷς Σ. διωμόσατο. 136. 3. τοῖς βίαιοις.
736. 4. TAYLOR.

ἐντείνεν] ἐντείνας πολλάς πληγὰς. fr. 30. 24.

ἐντέχνως. fr. 36.

ἐντὸς ἡλικίας γεγονότες. impuberes. 110. vlt.

ἐξαγγέλλεν arcana propalare. ausbeichten. 671. 4.

* ἐξαγεῖν] πάντα ἐξήχθην ὀλοφύρασθαι. 117.

vlt. affectu abreptus, ultra propolitum euehebar.

ἐξάγειν παῖδα puerum clam ex vrbe educere furto sub-

ductum, alio asportandum et pro mancipio venden-

dum. 350. 5. ἐξήγαγεν ἀνδραπόδον ἐντευθενί. 489.

vlt. ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε clam extulit, furto

subduxit ξίφος ἔχων. fr. 22. 21. vel potest quoque

ἐξήγαγε ibi loci reddi exiit, abiit, discessit.

ἐξαέτης vel ἐξέτης sexennis. ἐξαέτη τὴν ἀρχὴν

κατεσῆσατο. 838. 2.

* ἐξαιρεῖν] τὴς ἱκέτας ἐξελεῖν. 74. vlt. ἐλικτῆ-

ρας χρυσῆς ἐκ τῶν ὧτων ἐξείλετο. 395. vlt. ὥστε τῇ

θεῷ τὰς δεκάτας ἐξαιρεθῆναι. 686. 5. aliquem in

seruitutem abducendum in libertatem vindicare. 734.

5. 735. 2.

* ἐξαίρετον, quod latini Icti priuilegium. ἐξαίρε-

τον τέτῳ μόνῳ ἀθηναίων καὶ ποιῆν καὶ λέγειν παρὰ

τὴς νόμος ὅ, τι καὶ βύληται. 344. 11.

* ἐξαιτῆν] ἐξητῆντο φεύγοντας ὑμᾶς ἐκ τῶν πό-

λεων. 444. 6. ἐξαιτήσασθαι παρὰ τῶν πολεμίων.

losbitten. 529. pen. deprecando pro aliquo cum iudi-

cio eripere, liberare. 677. vlt. 681. vlt. ἐξαιτῆμε-

νοι παῖσι, deprecationibus amicorum senectuti ve-

strae animaduersionis erepti. 690. 9. τὴς παῖδς

παρασησάμενοι ἐξαιτῆνται ὑμᾶς exorant, h. e. leniunt

et flectunt vos precibus. 644. 10. ἐκ ἂν εἰκότως ἕτε-

ροὶ με ἐξητήσαντο παρ' ὑμῶν. 706. 3. κλαίοντες ἐξαι-

τεῖσθαι παρ' ὑμῶν. 813. 1. 866. 4.

Lysiae Tom. II.

Eee

ἐξα-

ἐξαλείφειν τὰς κειμένους νόμους. 48. 2. ἐξαλειπ-
τέον τὰς νόμους. 202. antep. τὰ ἀμαρτήματα. 237.
1. ἐκ τῆ τῶν ὀπλιτῶν καταλόγου. 565. 4. τὰς μὲν
ἐνέγραφε, τὰς δ' ἐξήλειφε. leges puta. 839. 2. 842.
7. εἰ μὴ ταῦτα ὑμῖν ἀρέσκει, ἐξαλείφειν κελεύει.
859. 2.

* ἐξαμαρτάνειν εἰς. 47. pen. 63. pen. 76. 6.
138. 8. 274. 10. 283. 1. et passim. πλεῖστα εἰς
ὕμῃς ἐξημάρτηκεν. 440. 7. TAYLOR. ἐξαμ. τοῦ
τον ἀμαρτήματα. 28. pen

* ἐξαρκεῖν] εἰς γε τὰς πατρίδας θυσίας ἐξήρκεσεν
ἀν. 858. 1. καὶ ἐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ ταῦτα μόνον ἐξα-
μαρτεῖν. fragm. 30. 26.

ἐξαρνος ἦν inficias iuit. 22, 4. ταῦτα ἐξαρνός ἐστι
150. 4. inficias ire quae facta sunt. Plautus. adde
Platonem Charmide. 157. Demosth. 884. D. Isaeum
XIX. 9. ed. Steph. ἐξαρνος μὴ ἔχρημάτα ἔχειν.
681. 5. TAYLOR. ἐξαρνος ἦν pro ἡρνεῖτο. 22. 4.
ἐξαρνον γενέσθαι ἃ ἐποίησας. 465. 2. τὰς ἐχ οἴους
τε ὄντας ἐξάρνης γενέσθαι μὴ ἔχρημάτα λαβεῖν. 681.
pen. ὅς ἐτόλμησε τὰ μὲν ἐξαρνος γενέσθαι id est ἡρ-
νεῖσθαι. 904. pen.

* ἐξηγγυᾶσθαι fideiussorem se praeberē. 734. 6.
ἐξηγγυήθη. 735. 4. satis datum pro eo fuit.

ἐξεῖναι] ὥς ἐξεσόμενον τῇ πόλει δίκην παρὰ τῶν
ἀδικούντων λαμβάνειν. 524. 4.

ἐξεῖργειν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἱερῶν. 214. 9.

ἐξελαύνειν ultra aciem procurrere. de milite. 689. 2.

* ἐξελέγχειν. 403. 7. Φανερώς ἐξελέγχετο ψευ-
δόμενον τὸν κατήγορον. 270. 1. 279. 1. ὅσα μὲν
περὶ τεθνεώτων λέγουσιν, ἐπ' αὐτῶν δεῖ θάυμαζεν. ἐ γὰρ
ὕπ' ἐκείνων γ' ἐξελεγχθεῖεν ἀν. 682. 5.

ἐξευρίσκειν. 16. pen. ἐξευρὼν ἔδειπνῶμεν. 139.
12. 151. 1. excogitare, comminisci. 302. 8. ἐς
ἐξευρίσκοιμι δεκελέων. 731. 3. ῥαζώνην ἐξεῦρον εἰς τὰς
ὁδοὺς.

ὁδὸς. 748. vlt. δίκην fr. 4. 6. τὴν θύραν. fr. 24. 6. Taylor locum p. 154. i. suspectum habet. ἐξευρίσκειν κατ' ἐμαυτῷ πρόνοιαν. addens *si sana sit lectio*. Est utique.

* ἐξηγεῖσθαι *verbum rituale* est, inquit Taylor. καὶ ὅς Εὐμολπίδαι ἐξηγῶνται consulentibus de iure sacrorum respondent. 204. 4.

* ἐξήκει χρόνος. 271. 3.

* ἐξίεναι] ἐξίεσης τῆς ἀρχῆς. 323. 3.

ἐξίσταμαι ὑμῖν ἐκὼν τῆς Φιλίας *reruntio vestrae amicitiae eamque vobis intactam relinquo*. 314. 4. Lysias e Carcino laudavit illa ὃς κείνος ἐξέστησε non ille eum de-
mentavit. fragm. 25. 18.

* ἐξοδος] τὰς ἐξόδους [in castra aciemue] μετὰ τῶν πρώτων ποιέμενος, μετὰ τῶν τελευταίων ἀναχω-
ρῶν. 582. pen.

* ἐξοικεῖν] ἐξώκησεν εἰς τὴν ὑπερορίαν *migrauit in solum peregrinum sub dictionem alienam*. 873. vlt.

ἐξορύττειν] τὴν μορίαν, ἣν ὅχ οἶον τ' ἦν λαθεῖν ἐξορύττοντα. 283. 3.

* ἐξοστρακίζειν. 550. 1.

ἐξέλης δίκη. fr. 28. 15.

ἐξουσίαν ποιεῖν. 241. 4.

* ἐξυβρίζειν περὶ τὴς θεῶς. 63. vlt.

ἐξυπηρετῆν *προθύμως* τῇ ἐαυτοῦ παρανομίᾳ. 397. 1.

12. ἔξω τῷ πράγματι, λέγειν ὃ πάνυ νόμιμον ὑμῖν ἐστίν. 163. 3.

* ἐξωνεῖσθαι *largitionibus periculum, malum auertere*. οἱ πλείοσι τοῖς χρήμασι ἐξωνοῦνται τοὺς κινδύνους. 753. 1.

ἐορτῇ] τῆς ἐορτῆς ἐπιμελεῖσθαι. 196. pen.

ἐπαγγέλλειν *profiteri, recipere facturum*. 50, 3.

ἐπαγγέλλεσθαι *in antecessum denunciare*. 819. 1.

ἐπάγεισθαι *συμφορὰν*. 184. 3. ἐπάγειν τὸς ἄρ-
χοντας *in rem praelentem adducere*. 280. 1. ἐπά-
γοντες

γοντες [scil. τῇ πόλει] πόλεις aduersus ciuitatem nostram ciuitates graecas alias insligantes atque in armis adducentes. 423. 3.

ἐπαινῶν] αὐτοὺς τε πάντα τὰ κακὰ ἐργάζεσθαι, καὶ τὸς τοιαύτους ἐπαινῶν. 411. 5.

ἐπαινος] ἐπαίνῃ μᾶλλον ἄξιος ἢ φθόνος. 741. 5.

ἐπαίρειν] τὸς κλέπτας ἐπαρεῖτε φάσκεν μοιχοὺς εἶναι. 41. 1. ὑπὸ τῆς τύχης ἐπαίρεσθαι. 64. vlt. ἐπαίρεσθαι κέρδει. 250. 1. ἐπαρθέντες [inducti vel decepti] ταῖς τέτων διαβολαῖς. 335. vlt. ἐλπιδι. 337. vlt. τίς ἐκ ἂν ἐπαρθεῖη πράττειν καὶ λέγειν ὑπὲρ τῆς πόλεως. 585. 12. ὑπὸ κέρδους ἐπαρθεῖναι. 707. 9. τῷ δύνασθαι λέγειν ἐπαρθεῖς. 870. 2. ἑδὲς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν e Carcino. fr. 25. 20.

* ἐπαίτιος] ἐπαιτιώτατος κίνδυνος certamen forense inprimi impeditum et in explicabile, atque reprehensionibus obnoxium. 291. 4.

ἐπακτος ὄρκος [iusiurandum exactum] fragm. 34.

* ἐπαμύνειν. 145. 7. conf. μεταμύνειν. ἐπαμύναζωσιν ἐκ ἡδύνασθε. 446. 4.

ἐπαναγινώσκειν. 360. vlt.

ἐπανορθῶν τὰ ὑφ' ἐτέρων δυσυχηθέντα. 124. 7.

ἐπαρᾶσθαι] ἐπαρώμενος ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισὶν ἐξώλειαν. 389. 7.

* ἐπαρεῖν suppetias ferre. 511. 7.

* ἐπεγγυᾶν. 359. 4.

ἐπεγείρειν. 27. 5.

ἐπεγκαλεῖν queri de, vel cum aliquo, expostulare. 296. 1.

Epexegetis in illis ὁρφανὸς καὶ πατρὸς ἐξερημένους. 710. 6. nam potest esse ὁρφανός, cui pater superfit, sed mater decesserit.

* ἐπεξέρχεσθαι] μετὰ στρατοπεδευσμένων. 521. vlt. Diem dicere. ἐπεξῆλθον αὐτῷ. 344. 5. ἐπισκηψά-

σκηψάμενος τῷ μάρτυρι [scil. τῶν ψευδομαρτυριῶν] ἐκ
ἐπεξῆλθε. *litum persecutus non est.* 736. pen.

ἐπεργάζεσθαι μορίας solum, in quo antea sacrae
oleae stetit. arare satisque excolere. 281. 5. 284. 2.

ἐπηρεάζεν] πῶς ἂν μᾶλλον ἐπηρεάζετο. 331. 12.

* ἐπὶ Πυθοδώρῃ ἄρχοντος. 268. 4. Σενιάδου.

271. 4. τῶν τριάκοντα. 283. 5. ἀγανακτεῖν ἐπὶ

τοῖς γεγεννημένοις. 5. 2. βαρέως φέρειν ἐπὶ συμφο-

ραῖς. 129. 2. ἐπ' αὐτοφώρῳ. 25. 2. coniunctim

ἐπαυτοφώρῳ. 294. 1. ἐπ' ἐκεῖνῃ εἶναι. 9. 1. ἐπ'

ἐκείνοις οἰκίαν γεγονέναι. 38. 7. ἔδδ' ἦν ἦττον τό γ' ἐπ'

ἐκείνων πεποιῆσθαι. 160. 3. vbi ἐκείνοις mauult cl.

Markland. Add. 184. 4. 274. vlt. 471. 2. 566. 2.

et 5. 398. 14. vnde etiam recte Scaliger τό γ' ἐπ'

ἐκείνῳ εἶναι. 481. vlt. *as far as lay in his Power.* Add.

825. vlt. ἐπὶ τῷ τῷ eapropter. 41. 3. ἐκ ἐπὶ σωτη-

ρία ἐπινοῶν. 228. 5. ἄδεσσαν, ἐφ' ἣ μηνυτὴς ἐγένετο.

241. 4. ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, ἐφ' οἷσπερ. 305. 3. ἐπὶ

μηδενὶ ὑγιᾶ. 319. 4. ἐφ' οἷς ἔτοιμοι εἰσιν εἰρήνην ποι-

εῖσθαι. 451. 4. ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως κακῷ δωροδοκεῖν.

709. 7. ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως. 719. 11. ἐπὶ κλο-

πῇ χρημάτων ἀπεκτείνετε. 863. 2. Locutio vsura-

gia ὀφείλειν ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς. fragm. 4. 8. ἐπ' αἰ-

σχροῖς αἰτίαις ἐξηλεγμένοι. 241. vlt. ἐπὶ δάμαρτι

μοιχὸν λαβεῖν. 33. 1. ἐπὶ ταῖς θύραις ante aedes

suas. 149. vlt. βοηθεῖν ἐπὶ Ἀρτεμίσιον. 94. 9. εἰς

Πλαταιάς. 107. 6. v. 578. 4. et quae nos ad p.

692. not. 39. add. 686. 3. ἀνεσώθην εἰς τὴν Κατά-

νην. πρέσβεες ἦκον ἐκ Κύπρου ἐπὶ τὴν βοήθειαν. 625.

10. ἐπὶ Φυλὴν. 500. 11. αἴτιος τῷ ἀποφυγεῖν αὐ-

τὸν ἐπὶ Φυλὴν. the occasion of his Deliberance at Phyle.

497. 13. TAYLOR. Ego articulum hunc ita digessi.

ἐπὶ cum Genitiuo. tempestate, ἐπὶ τῶν τριάκοντα sub

xxx tyrannis in rep. obtinentibus. 795. 1. sub prote-

ctione et tutela. μετοίκιον κατατιθεῖς ἐπὶ πρὸς αὐτὸν ἄ-

κε. 874 1. Cum Dativus. μήτε λίαν ἐπ' ἐκείνη εἶναι
 penes eam, in eius arbitrio positum esse ὅ, τι βέλη-
 ται ποιεῖν. 7. 1. πᾶσαν ἐπ' ἐκείνοις τὴν οἰκίαν εἶναι.
 38. pen. μὴ περιιδήτέ με ἐπὶ τῷ γεγνημένῳ. 184-
 4. τὸ ἐπὶ τέτοις εἶναι quoad in ipsis fuit, penes eos
 stetit. 825. vlt. b) post. ἐπὶ κατεργασμένοις ἐλθῶν
 post confectum iamdudum negotium. 874. pen. ἐπὶ
 τοιαύτοις ἔργοις ἔτε θεὸς Φεβῆ — 903. 14. ἔτσι
 πρὸς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ. [post stipulam terram arat
 ad triticum conferendum] fr. 28. 8. c) pro ἐν. ἐπὶ
 ταῖς παλακαῖς in eiusmodi causis, ubi agitur de pel-
 licibus. vel simpliciter, de pellicibus. 34. 2. εἰπὼν
 ἐπὶ τινι. 51. 2. dicere de aliquo. τὰς ἐπὶ τῷ πολέ-
 μῳ τύχας. in bello contingentia quibusdam, κοινὰς
 ἀπ' πάντων ἀνθρώπων νομίζοντες εἶναι existimantes posse
 omnibus contingere. 64 4. d) coram. ἐπὶ ταῖς αὐτῆς
 θύραις coram ostio domus suae. 149. vlt. 150. antep.
 e) ob. siue causam efficientem, unde aliquid existit,
 siue finalem, h. e. finem, cuius ergo fit, siue condi-
 tionem et legem, sub qua fit, significans. ἀγανακτεῖν
 ἐπὶ τοῖς γεγεννημένοις. 5. 2. ἐπὶ μηδενὶ ὑγιεῖ κατε-
 λέχθαι. 319. 4. δωροδοκεῖν ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως κα-
 κῷ. 709. 8. ἐπὶ τοῖς ὑμετέροις δωροδοκεῖν, vt bona
 vestra vestris hostibus et praedonibus vendat, eos im-
 pune rapere sinat. 833. 2. πολλὰς τῶν πολιτῶν ἤδη
 ἐπὶ κλοπῇ τῶν [ὑμετέρων vel δημοσίων] χρημάτων
 ἀπεκτείνετε. 863. 2. ἐπὶ τοῖς τῆς πόλεως ἀγαθοῖς
 quo resp. eo iuuaretur. 414. pen. ἀργύριον ὀφείλων
 ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς [scil. εἰς τόκον] sub pacto men-
 strui foenoris ternarum drachmarum. fragm. 4. 8.
 ἐπὶ τῇ ἐμῇ προφάσει mei causa, vel, mea opera. 215.
 3. Cum Accusativus a) ad, versus. τὸς ἐπτά ἐπὶ Θή-
 βας. [subaudi στρατεύσαντας] 66. 1. ἐπ' Ἀρεμί-
 σιον ἐβοήθησαν. 94 9. εὐθὺς ἐπὶ τὸν Μηνόφιλον
 ἐβάδιζε. 312. 4. ἦγον πρέσβεις ἐκ Κύπρου ἐπὶ τὴν
 βοή-

βοηθεῖαν ad petendum auxilium. 625. 10. ἐπὶ τὸ
 ἑαυτῶν ἴδιον κέρδος ἔλθοιεν. 872. 7. πιτεύοντες τοῖς
 θεοῖς καὶ ἐλπίζοντες ἐπὶ τὸ δίκαιόν μετα τῶν ἀδικημέ-
 νων ἔσσεσθαι. si bene habet ista lectio. 924. 6. sed
 nescio an potius ibi leg. sit. ἐλπίζοντες ἐπικέρως αὐ-
 τῆς τῶν δικαίων ἀδικημένων ἔσσεσθαι. b) aduersus, con-
 tra. μείζω σάσιν καὶ πόλεμον ἐπὶ τῆς ἐν Πειραιῇ, ἢ
 τῆς ἐξ ἄσσεος ἐποίησαν. 421. 1. συνίστασθαι ἐπὶ τοὺς
 ἐμπόρους coisse in sodalitium, coniurasse in fraudem
 negotiatorum. 723. 8. 726. 2. c) apud. ἐπὶ Φυλῆν
 τινὲς εἰσι. 497. 2. et 9. et pen. 502. 11. d) ad
 in numero, circiter. εἰ κατασκαφεῖν τῶν μακρῶν τε-
 χῶν ἐπὶ δέκα σάδια ἑκατέρω. 451. 6.

* ἐπιβάλλειν. 327. 1. 676. 8. ἀργύριον. 323.
 1. irrogare mulctam, siue sic nude, siue cum addi-
 to τὰς ἐπιβολὰς. 565. 1. 676. 5. 840. 2.

ἐπιβάτης miles classarius. 244. 4.

ἐπιβλῆς [trabs] fragm. 27, 5.

* ἐπιβολὴ mulctae pecuniariae genus. 219. 1. ἐπι-
 βολὰς ἐπιβάλλοντες καὶ ζημιῶντες. 676. 5. ἐπιβαλ-
 λόντων τῶν ἀρχόντων ἐπιβολὰς. 840. 2.

* ἐπιβλεῦεν τινὶ θάνατον per insidias alicui strue-
 re, comparare, machinari necem. 46. vlt. περὶ ὧν
 ἕτος ἐπιβεβλευκὼς ἦκει. 262. 2. ἐπιβλεῦεν κατα-
 λύσαι τὴν δημοκρατίαν [pro τῇ καταλύσει τῆς δημο-
 κρατίας] 452. 7. ἐπιβελ. ὑμῖν ἐν ᾧ περ. ἔδ' οἱ πόλε-
 μοι. 722. 2. ἔγε ζῆν αὐτὸν ἔδεε τοῖς τοῖς ἔργοις ἐπι-
 βλεuοντα. eiusmodi facinora animo agitantem, desi-
 gnantem. 821. 11. ἐπιβελεύσαντα τῷ πλήθει [subau-
 di τῷ ὑμετέρῳ] ἀποδείξω. 846. 2.

ἐπιβελὴν τοιαύτην ἐπιβελεύσει. 455. 10. ἢ δια-
 θυτυχίαν, ἀλλὰ δι' ἐπιβελὴν ἐποίησαν. 875. pen.

ἐπίβελος] βελόμενος δοκεῖν δεινός καὶ ἐπιβελος εἶ-
 ναι. fr. 30. 10.

ἐπὶ γαμίαν Εὐβοεῦσιν ἐποιέμεθα. 920. 1.

* ἐπιγνώμων inspectōr. ἐπιγνώμονας πέμποντες καθ' ἑκάστον ἑναυτὸν. 282. 5.

ἐπιγράφειν] ἐπιγραφόμενος Ἀναγυράσιος. ipse semet appellans Anagyratium in capitibus libellorum accusatoriorum, quos magistratibus exhibuit. 494. 2. 496. antep. ἐπιγεγραμμένοι. scil. ἐπὶ τῇ σανιδίᾳ, pro ἐγγεγράμμ. 573. vlt. ῥάδιον γνῶναι ἐκ τῆ τιμῆματος τῇ ἐπιγεγραμμένῃ τοῖς χρήμασι 594. 5. δόξαν ἔμελλε φέρειν τὰ ὑπ' ἄλλων εἰρημένα ἐπιγραφομένῳ fr. 15. 14. eorum inuentionem sibi arroganti.

ἐπίγυον [rudens] Schiffsabel. fr. 9. 18.

ἐπιδεικνύειν] ἐπέδειξαν πολλοῖς μὲν Ἀθηναίων, πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ξένων, ὅτω διακείμενον. fr. 31. 12.

ἐπιδέξια. fr. 16.

* ἐπιδημεῖν] ὅσοι δὲ ξένων ἐπιδημῶσι hac in vrbe versantur. 406. 4. ἐπεδήμησε τὸ τῶν πολεμίων στρατόπεδον copiae, castra hostium prope ad urbem accesserant, vel, ipsam in urbem immigrarant. 429. pen. μὴ ἐπιδημεῖν, ἀλλὰ στρατεύεσθαι. 683. vlt.

ἐπιδιαθήκη [pactio interposito argento] fr. 26. 5.

ἐπιδιατίθεσθαι] pactiōnem facere interposito argento] fragm. 17. 12.

* ἐπιδιδόναι] ἐπειδὴ οἱ πρυτάνεις ἐπέδοσαν [scil. τὴν ζήτησιν] περὶ αὐτῶν εἰς τὴν βελήν. 712. vlt. τὴν μητέρα αὐτῶν ἐκδίδωσιν elocat nuptui ἐπιδὲς addita dote π. δε. 897. 9. 577. 2.

ἐπιδιώκειν a tergo persequi. 154. 5.

* ἐπιεικὴς τῇ πόλει. 621. 2.

* ἐπιέναι] τῆς ἐπιέσεως νυκτός. 394. 11. τῇ ἐπὶ ἑσπέρῃ νυκτὶ. 188. 2. ἔχ' ὁ ἐπὶ ὧν καιρὸς τῇ παρόντος βελτίων. 916. 1.

ἐπίθετος] ἐπιθέτης ἐπιστολᾶς. literas, quae alicui aliquo proficiscenti adduntur, ut eas alii reddat, ibi agenti, quo ipse contendit. fragm. 17. 20.

ἐπιθυμεῖν pro ἐράν. ἐπιθυμῆσαι [id est τὸ τῷ ἔρωτος

τος πάθος] πᾶσιν ἀνθρώποις ἔνστιν. 136. vlt. 138.
 2. λίαν προθύμως τοῖς ἀδικῶσι βοηθῶντες, πολλὰς
 τῶν αὐτῶν ἔργων ἐπιθυμεῖν ποιῶσι. 535. 3. 552. 13.
 ἐπιθυμεῖν μετέχειν τῶν ἀλλοτρίων κινήσεων. 573. 4.
 577. 14. διαφέρεισθαι μέγιστα πρὸς ἀλλήλους, ὅταν
 οἱ μὲν τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμῶσιν, οἱ δ' ἐκ τῶν ὄντων ἐκ-
 πίπτωσι. 608. 10. ἐπιθυμῶντες prae cupiditate, h.
 e. sibi auri et opum exaggerandarum studio. 654. 8.
 ἵνα τῶν ἐτέρων μὴ ἐπιθυμήσωσι. 704. 16. θανάτῳ
 ἐκολάζετε τὰς τῶν ὑμετέρων ἐπιθυμίας. 818. 9.
 τῶν ἀρχαίων νόμων ἐπιθυμεῖτε. 819. vlt. τῆς ἐλευ-
 θερίας καὶ τῆ δικαίης ἐπιθυμῶντες. 824. 2. τὰς πρὸς
 τῷ εἶναι πολίτας, καὶ ἐπιθυμῶντας τὰς [scil. τῆ εἶ-
 ναι πολίτας] 871. rep. τὰς βαρβάρους ἐποίησαν, τῆς
 ἀλλοτρίας ἐπιθυμίας, τῆς σφετέρως αὐτῶν ἐσερῆ-
 σθαι. 914. 10.

ἐπιθυμητῆς] ἐπιθυμητὰ τῶν αὐτῶν τότε ἔργων
 ὄντες. 441. 5.

* ἐπικαλεῖν τινι incusare, queri de aliquo. 300. 2.
 659. 13. 808. vlt.

* ἐπικηρύττειν δώσειν ἀργύριον. 214. 9. ἐπικη-
 ρυχθέντων ubi bona istaec sub hasta venierunt. 595. 1.

ἐπικίνδυνον ποιῶσι τοῖς ἑδὲν ἀδικῶσι τὸν βίον. 186.
 10. 286. 3.

* ἐπικλήρος] ὥσπερ ἐπικλήρος τῆς συμφορᾶς ἔσσης,
 ἀμφισβητήσεων ἦκει. 750. vlt.

ἐπικέρως miles mercenarius. ἵνα ἐπικέρως ἔχη μι-
 σθῆσθαι. 422. 13.

ἐπικρατεῖν] ὅτι ἔχ. οἳ τε ἦσαν τῆς τέτων πονη-
 ρίας ἐπικρατεῖν. 723. 2.

ἐπικρύπτεσθαι τὴν ἀδικίαν. 335. 1.

* ἐπιλαμβάνεσθαι τινος aliquem iniecta manu vin-
 dicatum, et raptori ereptum ire. 146. 1. 155. 4.

ἐπιλαβέ μοι τὸ ὕδωρ. 732. 5. 733. 12. inhibe.

ἐπιλανθάνεσθαι εἰ ὑμεῖς βέλεσθε τὰ τέτω πεπραγμένα, καὶ τὲς θεῆς ἐπιλήσεσθαι. 231. vlt.

ἐπιλείπειν τὸν χρόνον. 382. vlt. ἕως ὁ συνεωνημένος σῖτος αὐτὸς ἐπέλιπε. 720. 3. ἐπιλείπειν ἐν ταῖς πατρίοις θυσίαις. 855. 1. 857. vlt.

ἐπιλήσμων] σφόδρα ἐπιλήσμονας καὶ εὐήθεις ὑμᾶς νομίζοντες εἶναι. 437. pen. πάντων ἐπιλησμονέστατος. 917. vlt.

ἐπιλύειν. 783. 1. verum ista lectio ibi loci est vitiosa.

ἐπιμελεῖσθαι] εἰδὲν ἥττον ἐπιμελήτεσθαι τῶν ἡμέτερων χρημάτων ἢ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν. 704. 4.

ἐπιμέλεσθαι. 282. 4.

ἐπιμελητὴς. 284. pen.

* ἐπιρκεῖν in vetusta lingua attica significabat idem atque simplex ὀμνύειν iurare. 359. 5. ἐπιρκήσασα κατὰ τῶν παίδων τῶν ἐμῶν τὸν βίον καταλιπεῖν. 901. 3.

* ἐπιπέμπειν alicui aliquem subornatum immittere. 16. 6. δὲν πολλὰ καὶ κινδύνους ἐπιπέμπει [schickt ihnen über den Hals] ὁ θεὸς τοῖς ἀδικῶσι. 217. 5. 292. 3.

ἐπίπεμπτον [quintum] fr. 23. 4.

ἐπιπλα πολλὰ καταλελοιπέναι. 633. 6. 635. 1. 903. 5.

ἐπίπινος βίος. 76. 4. ταύτην εἶναι λειτουργίαν ἐπιπονωτάτην διὰ τέλους τὸν πάντα χρόνον κόσμιον εἶναι καὶ σώφρονα. 707. 8.

ἐπισίτια [cibaria] fragm. 14. 1.

ἐπισκέπτεσθαι] ἔ τὴν ἀκρίβειαν ἐπισκεψάμενος. 594. 3.

ἐπισκευάζειν αὐτὴν [engythecam puta] βεβλόμενος, reparari, ἐξέδωκα εἰς τὸ χαλκεῖον. fr. 15. 14.

* ἐπισκῆπτεσθαι εἰς τινα et tibi de aliquo apud aliquod iudicium queri. 156. 4. 158. 1. ἐπισκηψάμενος τῷ μάρτυρι. [scil. τὴν ψευδομαρτυριῶν δίκην] cum testem contra se productum falsi dicti testimonii incussisset,

fasset, ἐκ ἐπεξήλθε. 736. pen. ἐπισκήπτειν in aetio
 usurpatur de eo, qui alii aliquid exsequendum suo loco
 et nomine mandat, praesertim moriens. ὁ, τι μέλλον-
 τες ἀποθνήσκων ἐπέσκηψαν. 449. 5. ἐπέσκηπτεν ἡμῖν
 τιμωρεῖν ὑπὲρ αὐτῶν Ἀργεῶτων. 469. 10. ἐπέσκηψαν ἡ-
 μῖν ἀποθνήσκοντες. 510. 11. 896. 1. fragm. 23. 8.
 vbi Taylor reddidit, *obtestari*. idem in vernacula sua
 reddidit aetium *to giue in Charge*, et medium *to*
prosecute.

ἐπισήμη] διὰ τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπισήμην. 914. 15.
 ἐπιστρατεύειν. 72. 2.

* ἐπισύρειν τὰ πρᾶγματα von der Hand wegschlau-
 dern, ruschelig drüber hinfahren, res, de quibus vel
 maxime agitur, et quas enucleari quam diligentissime
 oportebat, leuiter perstringere, et festinare, vt earum
 tractatione quam citissime defungaris, defunctorie et
 praecipitanter agere, quo dissimules atque involuas ista
 praecipitatione id, quod e re tua est celari, ea abscon-
 sum manere. 788. 2.

ἐπιτερίζειν. 544. 1.

* ἐπιτηδεῖος] παραγγέλλειν τοῖς ἐπιτηδείοις amicis
 familiaribus. 44. 1. ἐπιτηδεῖός μοι καὶ φίλος. 26. 2.
 393. 4. v. p. 125. not. 82. 142. pen. ἐπιτηδεῖος
 μηνυτής. a proper informer. 456. 3. ἐπιτηδεῖον γνώμην
 εἶπον. 682. vlt. τὰ ἐπιτηδεῖα alimenta, victus neces-
 sarius. 26. vlt. γνώμη χρῶνται ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐ-
 τοῖς ἐστίν, ἐν ἣ τὰ ἐπιτηδεῖα ἔχουσι. 872. 5. ὀλίγα τῶν
 ἐπιτηδεῖων ἔχοντες. 882. 5. τῶν ἐπιτηδεῖων ἐπιλιπόντων.
 897. 8. σκόπει αὐτὸς ἤδη πόθεν ἔξεις τὰ ἐπιτηδεῖα.
 898. 5.

* ἐπιτηδες on purpose. 14. 5. 718. vlt.

* ἐπιτηδεύειν] *to make it their business*. τῶν τὰ τοι-
 αῦτα ἐπιτηδεύοντων. 5. 3. 31. 10. 837. 1. ὅσα
 αἰσχροῦ τάττω ἐπιτετήδευται. 488. 3. 538. 3. Aesch.
 VI. 4. Lucian. V. H. p. 676. ἔδεν ἄλλο ἐπιτηδεύειν ἢ
 ἀποθνή-

894. vlt. διὰ ταύτας τὰς ἀναγκαίότητας ἔδεν μᾶλλον προσήκειν ἐπιτρέπω γενέσθαι. 894. 2c. καὶ τοῖς ἀδυνάτοισι τῶν ἐπιτρέπων καὶ τοῖς δυναμένοις. 906. 17.

* ἐπιτυγχάνειν τινι occurrere, pro ἐντυχ. 392. 3. ἐπετυχέτην αὐτῷ βαδίζοντι. 492. 5. τῆς παιδᾶς ἐπιτυχότας ἐκβεβλημένῳ βιβλίῳ. 902. 1.

ἐπιφανής] τῆς ἐπιφανείας τῶν ἑξαμαρτανόντων εἰν τιμωρῆσθε, πάντες πεύσονται. 525. 10.

* ἐπιφέρειν] ἐπιφέροντες διαβολὰς τοῖς ἐμοῖς ἐπιτηδεύμασιν οὐ προσήκεις. 335. 5. ἔδεν ἐπιφερομένην nil dotis secum afferentem, in domum mariti inferentem. 621. vlt.

ἐπιχειρεῖν] τοιέτοις ἔργοις. 273. 1 et 10. ἔκ ἂν ποτε ἐπιχειρήσαι, ἔδετολμῆσαι, ἅπερ οἱ πονηρότατοι καὶ ἀδικώτατοι ἄνθρωποι ἐπιχειροῦσι πράττειν. fragm. 4. 16.

ἐπτα] τῆς ἐπτα ἐπὶ Θήβας. 66. 1. ἰθαυδι στρατεύσαντας.

ἐρᾶν] μὴ ἐρῶντι χαρίζεσθαι. fragm. 36. 21. ἐρᾶν αὐτῆς προσποιησάμενος ἔτω διέθηκε. fragm. 5. 18.

ἐρανιστής. fragm. 10. 12.

ἐρανος] ἐράνης συνείλετα. fragm. 5. 7. εἰκοσίμῳς ἐρανος. fragm. 11. 28.

* ἐργάζεσθαι τὸ περὶ τὰς μορίας χωρίον aratro solum exercere. 282. 6. ἐργασαμένῳ κατ' ἐμπορίαν πολλὰ χρήματα ingentes divitias cum a negotiatione conquississet. 894. 12.

* ἐργαστήριον officina. 388. 3.

ἐργον] ἔδε γὰρ ἐνὸς ἐργον κατηγόρεα, ἔδε δυοῖν ἐσιν, ἀλλὰ πολλῶν. 445. 10. εἰρήνην ἦλθε φέρων, ἣν ἡμεῖς ἐργῷ μαθόντες ἔγνωμεν. 453. 6.

ἐρήμη] scil. δίκη. ὑπερήμερος ἐγένετο γνώμη δικαστηρίου ἐρήμην καταδικασθεῖς. fragm. 4. 21. v. proxime post in ἔρημος.

ἐρημία τῶν ἐπικυρησόντων. 445. 7. 612. 8.

* ἐρημος] ἐρημότατος. 83. 1. ἐρήμην αὐτὸν εἶλον κατη-

κατηγορεῖντες. 680. pen. ὁ ἀγὼν ἔτος ἐρημότερος γέγονεν ἢ ἐγὼ προσεδόκων pauciores hoc in certamine operam mihi nauante, quam exspectaueram. 827. pen. ὅταν ὑμᾶς ἐρήμους συμμάχων λάβωσιν. 921. pen.

ἐρίζειν τινὶ γνώμῃ καὶ ἀρετῇ. 105. 8.

ἐρμῆς πατὴρ. 207. I. τὸ κυρεῖον τὸ παρὰ τὰς ἐρμῆς. 731. 2.

* ἐρχεσθαι] εἰς τὸ τοῦ βρεως ἐλθεῖν (viti et ἀφικέσθαι) 139. 6. et passim. εἰς τὸ βουλευτήριον. 677. 3. 679. I. TAYLOR. Sed haec loca potius ad εἰσέρχεσθαι referenda erant. οἶομαι αὐτὰς ἐπὶ τῶτον μὲν τὸν λόγον ἐκ ἐλεύσεσθαι. 719. 9. ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐαυτῶν κέρδος ἔλθοιεν. 872. 7.

ἐρωτικῶς τὸ κορίον μετεχειρίζετο. fragm. 5. pen.

ἐσπέρα] καταρᾶσθαι τὰς πρὸς ἐσπέραν. 253. I.

ἐσία] ἢ ἐπὶ τὴν ἐσίαν καταφυγὼν. 29. 4.

* ἐσιᾶν] ἐσιῶντά με ξένους κατέλαβον. 388. I. εἰσία. τὰς παρ' Εὐαγόρου πρεσβεύοντας. 631. 12.

* ἐσχατος] τὰ ἐσχάτα παθεῖν. 207. 9. 483. 6. Ita loquuntur ICti Romani. ἐσχάταις ζημίαις. 407. 8. ἐσχάτα καὶ αἰσχισα ποιεῖν. 222. 5. TAYLOR. ἐσχάτην ταύτην δίκην [mortis puta supplicium] παρ' αὐτῶν δυνάμεθα λαβεῖν. 407. vlt.

ἐταῖρα] ἀνηβος ἐταῖραν ἔχων. 536. pen.

* ἐταιρεῖν. muliebria pati. οἱ μὲν πολλοὶ αὐτῶν ἤταιρήκασιν. 550. vlt. vbi meam versionem lubens dampno. TAYLOR. Verterat nempe [annon multi eorum cum scortis concubuerunt.]

ἐταῖρος] ἐταῖροι ἔτω καλῶμενοι. 412. pen.

* ἐτέρωθι alibi. 21. 6. ἐτέρωθεν aliunde. 593. I.

ἐτοιμος] κακῶς πάσχειν ἐτοιμώτατοι. 917. vlt.

ἔτος] ἐν ἐβδομήκοντα ἔτεσι μηδὲν ἐξήμαρτεν εἰς ὑμᾶς, ἐν ὅτῳ δὲ ἡμέραις. 672. 4.

εὐδαιμονία] τὴν τῶν προγόνων εὐδαιμονίαν καταλῦσαι. 611. pen.

εὐδαί-

εὐδαίμων] εὐδαιμονεσάτης τέτης προσήκει ἡ γέισθα.
130. 4. ἐν πολλοῖς χρήμασιν εὐδαίμονας ὄντας. 903. 10.
εὐεργετεῖν] ἥτ' ἐχθρὸν ἐτιμωρησάμην, ἅτε φίλον εὐεργέτησα. 329. 2.

εὐεργέτης ἀναγεαφῆναι ἡξίε. 682. 4.

εὐήθης] μὴ εὐήθεις αὐτῷ δοκῆτε εἶναι. 790. 6.

* εὐθέως] ἄτος αἰσθόμενος εὐθέως ἤκοντα, παρεκάλεσέ τινας τῶν ἐπιτηδείων. 142. 15.

* εὐθύνη] εὐθύνας δένα. 548. 9. ὀφλεῖν. 369. 4.
ὕπερχειν. 840. 6. ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν ἑνδεκα. 359.
I. TAYLOR. παλαιὰς ἀρχαῖς ἀρχοντες, ἑδεμιάς εὐθύνην διδύασι. 781. 1.

εὐκλεῆς] εὐκλεᾶ θάνατον ἀθάνατον περὶ τῶν ἀγαθῶν καταλείπειν λόγον. 85. 2.

εὐκόλως εἶχον. 172. 7.

Εὐμολπίδα. 204. 4.

Εὐνείδα. fragm. 29. II. nam ibi errore operatum
Συνείδα et Συνίδα irrepsit, me infacio et dormitante.

* εὐνοεῖν] εὐνοῶντες ὑμῖν. 453. 4.

εὐνοία] δι' εὐνοίαν τῷ ὑμετέρῳ πλήθει [id est πρὸς τὸ ὑμέτερον πλήθος] ἀπέθανε. 369. vlt. ἐπ' εὐνοίᾳ
Φασὶ τῇ ὑμετέρᾳ [erga vos] ταῦτα παρανομῆσαι. 721. 2.
vestri studio. εὐνοία μάλλον, ἢ ἐλέγχῳ ταῦτα δοκιμάζε-
ται. 884. 6.

* εὐνης τῷ πλήθει. 451. rep. νῦν δὲ ἡνίκα αὐτὸς
ἑαυτῷ εὐνέσατός ἐστιν ὁ δῆμος. 680. 3. τοῖς ἀδικῶσιν
εὐνούστεροί εἰσιν, ἢ τοῖς ἀδικημένοις ὑμῖν. 813. vlt.

εὐποεῖν ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ χαλεπὸν ἦν. 773. 6.

εὐρεμα oportunitas ex imperato oblata rei bene ge-
rendae. μὴ εὐρεμα ἡγήσθε τὴν ἐμὴν ἡλικίαν. *seht mei-
ne Jugend nicht flir einen Funst an.* iuventuti meae no-
lite insidiari, eaque abuti ad oppugnandum me lite fo-
rensi, qui per aetatem minime sim idoneus causis in fo-
ro agendis. fragm. 10. 19.

* εὐρίσκειν] ἀγαθὸν τῇ πόλει. 451. 16. 453. II.
ἀδειαν

ἀδελαν. 480. 1. comparare. Ita Terent. Andr. *tem belle reperire*. et Plautus *inuenies infortunium*. εὕρισκεσθαι χάριν. 693. 7. 696. vlt. ἀδελαν εὕρομενος Andocides III. 14. Ita **ΝΥΩ** apud Hebraeos. v. Genes. XXVI. 12. Suidas v. Εὔρες. TAYLOR. εὕρισκεσθαι impetrare, acquirere sibi, adipisci. οἷτο δὲ καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων εὕρησεσθαι. 451. 16. 453. 12. δεηθέντες ἔκ ἡδύναντο εὕρεσθαι 531. 5. παρ' ὑμῶν δὲ μηδὲν εὕρησόμεθα τῷ σωθῆναι ἄξιον. 690. pen.

εὐρυχωρία. fragm. 24. 7.

εὐσέβεια] εὐσέβειαν, ἀλλ' ἔκ εὐτέλειαν, ὑμῖν ἀνέγραψε. in legibus conscribendis pietati magis tuendae, quam parsimoniae in sumtu sacrorum prospexit. 859. 1.

εὐτέλεια frugalitus. 859. 1.

εὐτυχεῖν] εὐτυχῆντας ὑμᾶς ὁρῶν ἐτόλμα προδιδόναι. 875. 3.

εὐτυχία μεγάλη τῶν τοιούτων πολιτῶν ἀπαλλαγήναι. 553. 1.

εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς τῆς ἄλλης εἶναι τοιούτης πολιτας. 704. 16. ἔ γάρ ἂν ἔχοιμι ὅ, τι τῆς μεῖζον αὐτοῖς εὐχαίμην κακόν. 708. vlt. εἴπερ εὐχεσθαι χρὴ τῆς εὐ πεπονθότας τὴν ψῆφον φέρειν περὶ τῶν πεπονηκότων. 709. 11.

εὐχή] εὐχὰς εὐχεσθαι ὑπὲρ τινος. 196. 4.

εὐψυχία. 57. 1. εὐψυχίαν ἐνδείκνυσθαι ἐν τοῖς τῶν τεθνεώτων σώμασι. 63, 5. 73, vlt. εὐψυχίαν ὁμολογεῖσθαι τοῖς κινδύνοις κτήσασθαι. 105. pen.

Εὐώνυμοι [pagus Euonymi] fragm. 33.

* ἐφέλκεσθαι τὴν κλεῖν e foramine claustrum clauem extrahere et secum auferre. 14, 15. Taylor reddidit in indice, *subducere*.

ἐφίστασθαι] ὑπὸ τῶν ἐφεσηκότων [a principibus, magistratibus] ἀρπάζεται. 704. 1.

ἐφόδια

ἐφοδία ἐδεόμην αὐτῷ μοι δῆναι. 392, 1. ἐφοδίων ἀπορῶντες. 579. 1.

ἐφερέα [magistratus Ephorum] fr. 36.

ἐφοροι nomen alicuius magistratus Athenis sub triginta tyrannis. 412. 5. 414. 5.

* ἔχειν] καλῶς. 27. 2. 43. 3. εὐκόλως. 172. 7. ἀσφαλῶς. 303. 5. 810. 8. πονήρως. 547. 4. ἀναγκαίως. 200. 3. ὀλιγώρως τῆς δοκιμασίας. 794. 4. δίκην μεγίστην. 59. vlt. πράγματα h. e. molestiam. 152. 1. 259. 1. πράγμα. 207. 5. αἰσχερὰν αἰτίαν. 486. 4. χάριν. 758. 10. (v. p. 570. not. 2.) συγγνώμην. 759. 1. οὐδὲν ἔλαττον εἶχον σιωπῶντες. *loft nothing, by keeping Silence.* 416. 3. ἔκ ἔχω εἰπεῖν 170. 9. πολλαχόθεν ἔχω τεκμαιρόμενος εἰκάζειν. 217. 1. ἐξέπλευσα ἔχων τὸ μερᾶκιον. 151. 12. οἰκοθεν ἔχοντες ἂν ἐβαδίζομεν. 171. 2. τοιῷτόν τι ἔχοντας ἡμᾶς ἐλθεῖν. 170. 12. ὀλίγα ἤλθον ἔχοντες χρήματα. 625, 13. 819. 8. ἀξιοῖ ἡσυχίαν ἔχων πολυτεύεσθαι id est ἡσυχῶς. 232. 1. τὰ τέτοις ἐχόμενα κακὰ. 745. 6. TAYLOR. ταύτην γὰρ τὴν τέχνην ἔχει exercet, 20, 2. αἰτίαν. 186. 16. ὀργὴν μεγάλων ἀδικημάτων. 396. 5. ἔχεν δίκην potestne idem significare, atque δέδωκεναι δίκην. 59. vlt. ταῦτα γὰρ οὐτ' ἐλεγχον, οὔτε βασανον εἶχεν. haec neque verbis argui, neque tormentis exprimi poterant. 403. 5. ἐχόμενον ἐν ἀπορίᾳ τὸ ὑμετερον πλῆθος. 452. 2. ἔχειν pro νομίζειν, vt latinum habere pro existimare. 615. vlt. ἔχει δ' ἡμῖν ἔτως hoc nunc agitur, vt ne nesciatis. Scire vos velim, rem ita se habere. 692. pen. πάντας τὰς ἔχοντας δυσύχημα τοιῷτον. 746. 4.

ἐχθρα] ἐχθραν πρὸς τινὰ κατατίθεσθαι. 84. pen. ἐχθραῖ sunt priuatorum inter se simultates. 338. 7. πρότερον ἔδει τὴν ἐχθραν ἐπιδείξαι τὰς κατηγορεῖντας. 383. 2. ἐχθραν, οὐ δίκην παρ' αὐτῶν λαμβάνετε. 816. 3. τὴν ἐχθραν ὑμῖν αὐτοῖς καταλείψετε, *Lysias Tom. II.* Fff nihil

nihil aliud auferetis, quam simultates. 827. 1. ἔχθραν ἰδίαν ἐδεμίαν μεταπορευόμενος. 870. 1. μηδ' ἂν τὴν Ἐμπεδοκλῆες ἔχθραν ὑμῖν ἐμποδῶν γενέσθαι. fragm. 37.

ἐχθρὸς] ἔτ' ἐχθρὸν ἐτιμωρησάμην, ἔτε φίλον εὐκρηγέτησα. 329. 2. ἐχθριστος ἀπάντων ἀνθρώπων Ἐργοκλῆς. 831. 6. εἴ τις αὐτοῖς πατρικὸς ἐχθρὸς ἦν, ἐκείνους ἐπιλάθωνται. 906. 13. ὥς τε τὰς ἐχθρὰς βούλεσθαι αὐτὸν ζῆν μᾶλλον ἢ τεθνᾶναι. fragm. 22, 8. τὰς οἰκείας νομίζεν ἐχθρὰς. fragm. 37.

* ἕως] οὐ πρότερον ἕως, pro οὐ πρότερον ἢ ἕως. 429. 5. 565. 12. 779. 1. Taylor duas facit huius particulae significationes, alteram *dum* quo refert 590. 3. 646. vlt. 593. 4. alteram *donec*, quo refert p. 429. et 565.

ζεῖρα [vestis] fragm. 33.

* ζευγῦναι τὸν Ἑλλήσποντον. 92. 2.

ζῆλος τῶν γεγενημένων. 107. vlt.

ζῆλῶν] ζηλῶται ἀρετῇ. 91. 1. ἐζηλωκῶς τῶν νέων τὰς πονηροτάτας. fr. 30. 26.

* ζημία] τὰς μεγίστας ζημίας μικρὰς ἡγεσθε. 5. 3. ζημίας ἐμαυτῷ πολλὰς καὶ μεγάλας ἀπεφύναμι. 274. 1. οὐ δὴ πρὶς τὴν μὲν μικρὰν ζημίαν περὶ πολλὰ ποιῆμαι. τὰς δὲ περὶ τῷ σώματι κινδύνους περὶ ἔδενος ἡγῆμαι. 282. rep. ἐν ταῖς μεγάλαις ζημίαις ἐνίοτε ἔχ' ἥττοκ τὰ μικρὰ λυπεῖ τὰς ἀδικεμένους. 906. 5. εἰ τὰς μὲν ζημίας τέτων ἀπεδείξας, τὰ δὲ σωθέντα τῶν χρημάτων αὐτὸς ἔξας. 908. 11. μέγεθος ζημίας. 6. 2.

ζημιῶν] ζημίας ταῖς ἐσχάταις ἐζημιῶτο. 886. 4. fraudare, emungere. 909. 11. ζημιούσθαι θανάτῳ. 213. 1.

ζῆν] ὥς τε τὰς ἐχθρὰς αὐτὸν βύλεσθαι ζῆν μᾶλλον ἢ τεθνᾶναι. fragm. 22. 8.

* ζητητής] ζητηταί, recuperatores, quaeitores, qui

qui quaerunt, quae pecuniae publicae penes quos homines priuatos interuersae lateant, easque illinc repetunt. δικαιότερον ἂν ὑμᾶς ὑπὸ τῶν ζητητῶν ἀπογραφήναι τὰ ἐμὰ ἔχειν. 705, 2. fragm. 35.

ζυγὸς] ζυγῶ ἰσάναί. 360. pen.

ἦ] γῆ μὲν ἐκ ἦν, ἀλλ' ἡ χωρίδιον. 632. 3. TAYLOR. nil aliud addens, vnde intelligeretur, quae ipsi fuisset hac de locutione sententia, redundat in illo Lysiae proprio loquendi more, ut post τέττε velut explicandi ergo repetat ἦ. quod minus est necessarium, et sine damno sententiae abesse poterat. Exemplo clarius id fiet, quod dico. τί γάρ ἂν τέττε ἀνιαιρότερον γένοιτο αὐτῶ, ἢ τεθνάναί — id est τῷ τεθνᾶναι δηλονότι. 370. 4. Simile est illud p. 125, antep. τί γάρ ἂν τέτων ἀνιαιρότερον, ἢ τεκεῖν μὲν et εἰδέν χαλεπωτέρων τέτων, ἢ — 777. 14. Item redundat, vel delendum potius est in illis ἐλέγετο Στεφάνῳ πλέον εἶναι ἢ πεντήκοντα ταλάντων. 648. 2. Contra deesse videtur ante ἕως pone πρότερον. ut in illis μὴ ἂν πρότερον ὑμῶν ἡγήσασθαι, ἕως ἂν ἐδοκιμάσθῃσαν. 565. 12. 779. 1.

ἡβᾶν] οὓς οὐπω ἴτε εἰτ' ἀγαθοὶ, εἴτε κακοὶ ἡβήσαντες γενήσονται. 694. 4.

ἡγεῖσθαι] εἰδέν ἂν ἔδει τῶν στρατηγῶν. εἰδὲ γάρ εἶχον ὅτε ἡγέοντο. 533. vlt. 565. 12. ἑτέροις ἡγέμενος. aliis ducem se praebens. 882. 1.

ἡδεσθαι] ἅπαντες ὑπὲρ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας ἡσθησαν. 90. 6.

ἡδέως] ἡδίων ἐμὲ κακῶς λέγουσιν, ἢ σφᾶς αὐτοὺς ἐπαινέσιν. 292. 1.

ἡδονή] τὸν νόμον, ὃν περὶ ἐλάττωνος τῶν ἡδονῶν ἐπρήσας. [nisi potius ἐπαιήσω in medio leg. fit] 28, 12. τὰ πατρῶα εἰς τὰς αἰσχίτας ἡδονὰς ἀναλίσκειν εἰθισμένοι. 618. vlt. τοιαῦτα, ἃ τῷ κτησαμένῳ ἡδονὴν ἂν εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον παρέχοι. 633. pen.

ἤκει ἡμῖν ἐκεῖνος ὁ καιρὸς. 434. 1. ἤκον οἱ πρέσβεις
ἐκ Κύπρου ἐπὶ τὴν βοήθειαν. 625. 10.

ἡλιάζεσθαι [in curia Heliaeae iudicare] fragm. 33.

* ἡλιαία. 357. v. not. 45. fragm. 13, 21.

ἡλίδιος. 359. 3.

ἡλιδίως διακεῖσθαι. 13. vlt.

* ἡλικία] ἡλικίας ἀπάσης ἀπέσης vt Latini, omni
iuuentute peregre agente h. e. viris omnibus domo ab-
sentibus, qui per aetatem ferre poterant arma et sti-
pendia merere. 108. vlt. οἱ ἐντὸς ἡλικίας. 110. 4
ὅτε ἦν ἐν τῇ ἡλικίᾳ cum esset in flore aetatis, qua viri
uxores ducunt et rem publicamque priuatamque gerunt.
621. 8. ἀλλ' ὁρᾶτε τὴν ἡλικίαν αὐτῆς, ἣ καὶ τὰς ἄλ-
λὰς δύναται ἱκανῶς ἀποτρέπεσθαι. 666. 2. τῆς ἡλικίας
αὐτῆς ἀπολαύων. fragm. 5. vlt. ἡλικία τῆς πόλεως.
fragm. 37.

* ἡλικιώτης] ὅστις ἡμῖν ἡλικιώτης τύγχανει 695. vlt.
ἡμέρᾳ] ἐν ἐβδομήκοντα ἔτεσι μηδὲν εἰς ὑμᾶς ἐξή-
μαρτεν, ἐν ὀκτῶ δὲ ἡμέραις. 672. 4. ἅμα ἡμέρα.
mit Anbruche des Tages. aurora vix dum illufcente. fr.
5, 10.

ἡμισυς ὁ βίος βιώναι κρείττων ἀλύπως διπλασίου
λυπυμένῃ. 230. 2.

* ἡσυχίαν ἄγειν. 147. 5. 151. 3. 258. 2.
πρὸς τήτης ἔχειν. 821. 7.

* ἡσυχιότης modestia, pudor, sedatio in moribus.
789. II.

* ἡττᾶν] τίς γὰρ ἔτι θελήσει χρηστὸς εἶναι, εἰ ἡτ-
τηθήσονται [si boni posihabebuntur a vobis, inferiore
loco penes vos erunt] τῶν κακῶς ὑμᾶς ποιόντων οἱ εὖ
ποιῶντες. 692. 6. ἐκ ἑξήκοντα ἑξήματα, ὧν ὑμεῖς
ἡττήσεσθε [pro ἡττηθήσεσθε] 822. 2. ἐκ ἄξιον ὑμᾶς
τῆς τέτων παρασκευῆς ἡττᾶσθαι. 823. 5.

* ἡττων] ἡ φύσις καὶ νόσων ἡττων καὶ γήρως ce-
dit,

dit, succumbit. 130. 2. μάλλον ἢ ἥττον. plus, minus.
206. 1.

θάλασσα] ἡ ἀρχὴ ἐξ τῶν κρατέντων τῆς θαλάσσης.
914. 1. ἀπειροὶ ἔτε γῆς ἔτε θαλάσσης ἐδεμᾶς. 54. 1.

θάνατος ἀλγιστος λιμός. 190. 1. κρύπτειν τινὰ
τοῦ θάνατον. 897. 1. θανάτω ζημιῶσθαι. 213. 1.

θᾶπτεν] ἐδὲ θάψαι τὰ σώματα αὐτῶν ἀπέδουσαν.
616. vlt.

θαργήλια. 698. 4.

θαρβράλεος] νῦν ἐν τῷ θαρβράλέῳ ὄντες. 710. 12.

θαρεῖν [forſitan e proximo ſubauditur τὰ πεποιη-
μένα] bene ſperare, certa cum fiducia, facinora ſibi
ſua nullam eſſe moleſtiam creatura. 215. 1.

* θαυμάζειν τῆς τόλμης. 4π. 3. τῶν ſυνεργόν-
των. 436. 7. TAYLOR. vel potius τῶν ſυνερέντων.
mors ἔτε θαυμάζει τὸς ἀγαθός. 129. 6. reueretur,
parcit. praeterit. magnificiens. θαυμάζω τοῦτον τῆς
διανοίας. 161. 3.

* θαυμαζόν. 148. 12. 164. 1. θαυμάσιον. 216. 23.

θεῖος] τὰ θεῖα πράγματα ſunt ret omnes, quae
numine deorum gubernantur, in quas homini nil po-
teſtatis eſt, vt neque accelerare, neque morari; ne-
que moderari eas pro arbitrio ſuo poſſit, vt ſunt mor-
bi, vices dierum et noctium, tempeſtatumque anni,
defectiones ſiderum, aliaque talia oſtenta. 92. vlt.

θεμιτεύειν. fragm. 8. 30.

θεός] ἡ γέμενοι τὴν αὐτῶν ἀρχὴν βεβαιωτέραν εἶ-
ναι τῆς παρὰ τῶν θεῶν τιμωρίας. 444. 15. ὥς τῇ
θεῷ τὰς δεκάτας ἐξαίρεθῆναι. 686. 5.

θεράπεινα ἢ ἐπὶ τὴν ἀγορὰν βαδίζουσα. 11. pen.

* θεραπεύειν τὸν πατριον νόμον. 132. 4. βέλον-
ται πάντες ὑπὸ τῶν παίδων θεραπεύεσθαι χρήματα
ἔχοντες μάλλον ἢ ἐκείνων δεῖσθαι ἀπορῶντες. 638. 4.

θεράπων] πιζὸν ἐδὲν εἶναι φάσκων τοῖς θεράπυσσι
ſeruis. 288. 1.

- θέσις [oppigneration] τῇ ἵππῃ. 306. 2.
 Θεσμοφóρεια] ὡς Θεσμοφορείῳ ὥχεται εἰς τὸ ἱερὸν
 [Cereris puta Eleusinae] 24. 1.
 * Θηλάζειν] ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζε. lac praebuit,
 lacte nutriuit. 13. 2.
 * Θνήσκειν. ἀποθνήσκειν. 649. 1. ἀπέθανεν. 660.
 13. ἀποθανῶν. 654. pen. τεθναῖσι. 612. 6. τεθ-
 νᾶναι. 370. 4. τεθνεῶτος. 16. 1. 652. 5. τεθνε-
 ῶτος τεθνεώτες. 421. 4. τεθνεώτων. 55. 3.
 63. 5. 438. vlt. τεθνεώτων. 438. 2. τεθνεώτας.
 63. 9. ἐτεθνήκει. 649. 5. ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀ-
 πέθνησκε. 346. 2. τεθναῖναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.
 TAYLOR. τεθνεῶτος est in fragm. 5. 12. ὅσα περὶ
 τεθνεώτων λέγουσιν ἐπ' αὐτῷ θαυμάζω. ἐ γὰρ ὑπ' ἐκεί-
 νων γ' ἐξελεγχθεῖεν αὐτ. 682. 5.
 Σοιματiscν. 350. 3.
 Θόρυβος] ἐν τέτῳ τῷ Θορύβῳ. 146. 9. ἐδὲν αὐ-
 τῷ μέλει τῷ ὑμετέρῳ Θορύβῳ. 430. pen. μὴ Θορύβῳ
 τὰ πράγματα κρῖναι, ἀλλὰ σιωπῇ τὰ δίκαια γινώσ-
 κειν. fr. 37.
 Θρεπτὴ [ancilla] fr. 28. 1.
 Θυγάτηρ] τοῖς δ' ἐκ θυγατέρων παῖδες γεγόνاسι.
 551. 1. γίνεται αὐτοῖς θυγάτηρ, ἣν ἐκ ἔφαιτο δύ-
 νασθαι γινῶναι ὁποτέρῃ εἴῃ. fr. 7. 20.
 Θύειν εἰς τὴν πανήγυριν. 197. vlt. θυσίας τὰς ἐκ
 τῶν κύρβεων καὶ σηλῶν. 852. vlt.
 Θυματήριον] τοῖς χρυσοῖς χερνίβοις καὶ θυμια-
 τηρίοις. fr. 7. 15.
 Θύρα] τὴν θύραν προσιδέσθαι. 14. 14. αἱ θύραι
 νύκτωρ ψοφοῖεν. 18. 1. 20. pen. μέταυλος θύρα
 et αὐλεις. 20. pen. τὴν θύραν ὠθεῖν. 28. 2. τὰς
 θύρας ἐμβάλλειν. 148. 7. ἀλλὰ καὶ αἱ θύραι τῶν οἰ-
 κημάτων ἀπεσπείσθησαν. 634. 3.
 * Θυρώματα fores et quicquid eo pertinet. 634.
 vlt.

Θυσία

Θυσία] Θυσιῶν ἀναμνήσεις. 103. 2. τὰς ἐκ τῶν κύρβεων καὶ σηλῶν θυσίας. 852. vlt. ἐπιλείπεν ἐν ταῖς πατρίοις θυσίαις. 855. 1. 857. vlt.

Θυσιάζειν. 196. 4.

ἰδεῖν ᾗθησαν πολλά, ὧν ἔκ εἶδον, πολλά δ' ἀκῶσαν. 102. vlt.

ἰέναι pro ἐπανιέναι redire. 26. 3. ἰέναι ἐπὶ πόλιν adoriri, innadere, infestis animis et armis impetere.

84. 1. εἰς ἔλεγχον ἰέναι περὶ τῶν πραγμάτων. 899. 2.

ἱερὸς] μαινομένων τῶν ἱερῶν. 60. 1. χερνίπτεσθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς χερνίβοις. 255. 5. τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν ἀναγραφεύς. 862. vlt.

ἱεροσύλος. 858. vlt.

ἱκανώτατος εἰπεῖν καὶ γῶναι καὶ πράττειν. 105. 4.

ἱκανότης [facultas dicendi] fr. 27. 35.

ἱκετεύειν καὶ ἀντιβोलῆν. 28. 9. 31. 5.

ἱκέτης] ἐπὶ τὸν βωμὸν ἱκέται ἐκαθέζοντο. 69. 2. ἱκέτας ἐξελεῖν. 74. vlt. ἱκέται θεῶν καθεζόντες. fr. 27. 28.

ἱματίδιον. fr. 36.

* ἵνα cum indicatio constructum loco subiunctivi. 43. pen. 147. 3. 169. 1. Sic Libanius T. I. p. 842. 41. ἵνα μοι δυσυχετέραν τὴν ὑγίειαν ἀντέδωκας pro ἀντιδῶς vel ἀντιδοίης. quo mihi, loco morbi ablati, bonam valetudinem redderes multo, quam morbus erat, miseriorem. b) ubi. vel quo. ἵνα Δεκελεῖς προσφοιτῶσιν. 731. 2.

ἵππαρχος. §75. pen.

ἵππευσεν] εἰάν τις ἀδοκίμαστος ἵππεύῃ, ἄτιμος εἶναι. 523. 3.

* ἵππικῇ. 746. 1.

ἵπποδρομία ἐτύγχανεν ἔσα ἀνακείοις. fr. 30. 16.

ἵπποσάσιον. fr. 12. 1. equile.

* ἵπποτοξότης] καὶ τοῖς ἵπποτοξόταις ἵππεύοντα. 565. 7.

* ἴσημι] τὴν ἐμὴν ἀπειρίαν ἅπαντες ἴσασιν, ὅσοι ἐμὲ γινώσκουσιν. 614. 9. μηδὲ ὧν φασὶ μέλειν πράξεν χάριν αὐτοῖς ἴσε. 434. 7.

ἰσθμοὶ καὶ νεμέα ἐνίκησε. 661. vlt.

* ἴσος] τὸ ἴσον τοῖς ἄλλοις ἀπέλαυσαν. 128. 4. ἐξ ἴσθ τῇ πόλει καὶ Ἑρατοσθένης. 434. 14. ἐξ ἴσθου τῇ συμφορᾷ τὴν διάνοιαν ἔχεν. 742. 1. ἐξ ἴσθ συνενῆναι τοῖς πλεσιωτάτοις. 745. 13. ἐξ ἴσθ. indifferently. 762. 5. TAYLOR. ἴσον ἑαυτὸν παρέχεν πᾶσι. 129. 6. ἴσα ὥσπερ. 637. pen.

ἰσοτελής [inquinus pari iure cum ciuibus vtens] fr. 29. 10. id quod verum non est.

* ἱσῆναι ζυγῶ. 360. 5. τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀπ' ἐμῆ τὴν ἀρχὴν τῇ γνωρίζεσθαι ἔλαβε, τὸ δὲ σὸν μέχρι σε [scil. προελθὼν] τὴν δόξαν ἔστησε. fr. 19. 2.

* ἰσχυρὸς λίαν νόμος lex inclementior. 568. 3. ἰσχυρῶν χωρίων κατελημμένων. 581. 3. τοῖς ἰσχυροῖς ἐγχωρεῖ, μηδὲν αὐτοῖς πάσχεσιν, ὅς ἂν βέλωνται, ὑβρίζουσιν. 753. 7.

ἰσωνία [aequalis pretii] fr. II.

ἰτεαῖος. [homo Iteenfis] fr. 26.

καδίσκος] τὴν δὲ ψῆφον ἔκ εἰς καδίσκον, ἀλλὰ φανεράν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔδει τίθεσθαι. 467. 8.

καθαίρειν τὴν πόλιν. 255. pen.

* καθαιρεῖν] καθήρηται ὁ νόμος. 203. 1. 204. pen. ἡ καθαιρεῖσα ψῆφος opposita τῇ σωζέσει. 467. 10. τῶν τειχῶν καθηρημένων. 549. 3. τεῖχη ἀντὶ τῶν καθηρημένων ἀνέστησαν. 119. 8.

καθαράν ποιῆσαι τὴν πόλιν τῶν ἀδικούντων. 385. 2. ἐδὲ καθαρὸν εἶναι τὰς χεῖρας. 793. 3.

καθέζεσθαι de iudice. 170. 2.

καθεῖργεν] οἷς οἶκημα καθεῖρξεν et sperrete ihn ein. fr. 30. 20.

κάθετος [equus Neptuno sacer in mare demissus] fragm. 29. 17.

καθῆ-

καθίσθαι] ποιήσεις αὐτὸς ἐκ ἐπιβλεύοντας σοὶ καθίσθαι. in concione. 820. 5.

καθιερεῖν] καθιέρωσε τῇ ἀθηνᾷ εἰς ἀναθήματα. 639. 3.

* καθίζεν v. p. 69. not. 39. de iudice. 170. v. not. 14. ἰκέται θεῶν καθίζοντες fr. 27. 8. καθίζοντο ἐπὶ τὸν βωμὸν μενυχιᾷσι. 460. 3.

καθισάνειν] ἀνώνυμον κατέστησαν τὴν ἑαυτῶν πατρίδα. 19. 1. ἐνόχως καταστῆσαι τοῖς βιαίοις. 736. 4. ἑαυτῷ βίον ἐπίπονον. 76. 4. δημοκρατίαν κατέστησαντο. 77. 4. εἰς ἀνάγκην. 135. pen. εἰς ἀγῶνα. 163. vlt. εἰς κίνδυνον. 186. 9. τὴν πόλιν ciuitatem e turbis belli ciuilibis rursus ad pacem reuocare. 233. vlt. ἕως ἂν τὸ πρᾶγμα κατασταίῃ. donec turbæ conuiescerent, et resp. ad pristinum statum rediret. 461. 3. τέτρες αὖ καθίσαντο illos contra in administratione reip. collocabant. 671. pen. τοῖς εἰς ταῖς τοιαύτας ἀπορίας καθισᾷσι. 861. 7. [istaec Taylor exhibet. πόρρω τὸν πόλεμον κατέστησαν. 124. 8. ἀδελφὸς ἐρήμης. 125. 7. ὀλιγαρχίαν. 41. 8. τιμωρίας μεγάλας. 159. 11. τὰ πραχθέντα κύρια ψήφῳ. 326. 3. ἔτιαν ἀφανῇ. 684. vlt. φάνεραν. 907. 4. hoc utique quod nos realizing his Estate. οἱ τριᾶκοντα κατέστησαν. 466. 11. κατεστάθησαν. 466. 13. καταστάς χορηγός. 698. 2. 699. 8. τοῖς τότε καθισμένοις πράγμασι. 458. 6. ἐλπίς ἐν ἔτῳ δεινῷ κατέστηκεν. 617. 8. sedare. ἐτάραξε μὲν ἔτος τὴν πόλιν, κατεστήσατε δὲ ὑμεῖς. 233. vlt. TAYLOR.

* καὶ] ἔχθρα ἐμοὶ καὶ αὐτῷ. 7. 2. 45. 12. ὅμοια σοὶ καὶ ἐκείνοις 461. vlt. ἀξίως τὸς — ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τὸς ἀθανάτους τιμαῖσθαι. 131. 4. ὡς δὲ ἀληθῇ λέγω, καὶ αὐτὸν οἶμαι ὁμολογήσειν καὶ μάρτυρας παρέξομαι. 489. 4. TAYLOR. καὶ μὲν δὴ atqui. 213. 4. καὶ ante mōnos redundat. δύο καὶ μόνος ἀπολογίας. 830. 1.

καίεν] καίόμενα ἱερά. 100. vlt. καίομένην περιο-
ρῶσι τὴν ἐλλάδα discordiis et bellis ciuilibus contra-
grantem. 914. 12.

* καιρὸς oportunitas. κάλλιστον καιρὸν εἰληφέναι ἐν
τῷ τότε χρόνῳ. 450. 6. Ita Demosth. ἐν τῷ π. π.
non longe ab initio. συμβῆναι πολλῶν πραγμάτων καὶ
μεγάλων καιρὸν ἐν βραχὺ χρόνῳ γίνεσθαι. TAYLOR.
ληφθεὶς ἐν τοιούτῳ καιρῷ. 601. 7. ἔχ' ὁ ἐπίων και-
ρὸς τῇ παρόντος βελτίῳ. 916. 1.

* κακηγορία] v. 22. argum. orat. VIII. p. 295. passim
in orat. contra Theomn. vbi mlti saepissime per erro-
rem κατηγ. TAYLOR. ἀνελεύθερον καὶ λίαν φιλό-
δικον εἶναι νομίζω τὸ κακηγορίας δικάζεσθαι. 344. 7.
353. vlt. 367. pen.

κακοδαιμονιασῆς] ἀντὶ νημενιασῶν κακοδαιμονιασῆς
οφίσιν αὐτοῖς τὸ νομα θέμενοι. fr. 22. 1.

κακονοεῖν] οὐδέποτε ὑμῖν παύοντα κακονοοῦντες,
832. 12.

κακόνοια. 722. 9.

* κακόνες] πάντων ἀνθρώπων ἦν ἂν ἐμαυτῷ κα-
κόνεσσας. 283. 11. ὡς κακόνει ὄντες τῷ πλήθει.
603. 8. κακόνει ἐγένοντο εἰς τὰ ὑμέτερα πρᾶγματα.
682. pen. 764. 4.

κακοπαθεῖν μὲν πολλὰς, ἀναπαύεσθαι δὲ μηδέ-
ποτε. 226. 6.

κακὸς] ἐμὲ πολὺ ἀπολελειμμένον τῶν ἐμαυτῷ κα-
κῶν. 16. 5. συνέχεσθαι κακοῖς. 22. 8. περιποιεῖν
ἐαυτὸν ἐκ πολέμου καὶ κακῶν. 246. 1. ἔρξωτο κακόν
τι ἐργάζεσθαι. 464. 5.

κακοτεχνίης [actio maleficii] fr. 36.

κακῶν] κακώσας φαίνεται τὸν δῆμον, ὃν αὐτῷ φη-
σὶ πατέρα εἶναι. 510. 1.

κακουργεῖν] ὅς τις τῇ μὴ ἀδικεῖν ἐπρονόεταί, τῇ δὲ
μὴ δέναι ἐπιμελεῖται, κακουργεῖ. fr. 36.

κακῶς] δίκας ἐξ ἀντιδόσεως κακῶς ἡγωνίσασατο. 147. 7.

ὡς

ὥς ἐτέτω γε κακῶς ὑφ' ὑμῶν μεμαρτύρηται. 488. vlt. κακῶς ἀκύνειν ὑπό τινος. 298. 1. ὅθεν καίκιον τῷ ἄρτι καὶ τῆς μάξης. 190. 3. καίκιον γεγονέναι ignobiliore loco natus esse. 622. 5.

* κάκωσις] κακώσεως νόμος. 510. 7.

καλάμη] ἔτοσι δὲ πυρὸς ἐπὶ καλάμη ἀροῖ [post stipulam terram arat ad triticum conferendum] fragm. 28. 4.

καλὸς] τρόπαιον ἔργα καλίστα μὲν αὐτοῖς, αἰσχίστα δὲ τοῖς πολεμίοις. 112. 2. τῷ καλίστῳ ὀνόματι χρώμενος δεινотаάτων ἔργων διδάσκαλος κατέστη. 433. rep. περὶ τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν ἐναντίαν ἔχειν τὴν γνώμην. fragm. 37.

καλῶς αὐτῷ εἶχε satis refectus fuit cibo potuque et sermonum hilaritate. 27. 3. 42. 3. ὡς ἔκαλῶς [id est καθαράς] ἀθηναῖον ὄντα. 482. vlt. καλῶς ἐποίησέν ἔτω τελευτήσας τὸν βίον. 821. 9.

κάμνειν] ἀποθανεῖν ἢ κάμνειν νομίμως ἅπασι κοινόν ἐστι. fr. 22. 13.

κάμπτεν] ἐστὶ δὲ κάμψαντι τῷ τεύχεος γωνιασμός. fr. 24. 4.

καπηλεῖον] δαΐδας λαβόντες ἐκ τῷ ἐγγυτάτῃ καπηλείῃ. 27. vlt. συγκλείσαντες τὰ καπηλεῖα. fr. 5. 4.

* κάπηλος] κάπηλοι, παρ' ὧν προπόσεις λαμβάνων, ἐκ ἀποδίδωσι. fr. 5. 3. per contemptum. περὶ τῆτον τὸν κάπηλον, ὡς περὶ σῆλην, διαφθείρονται. fr. 5. 9. ἀντὶ καπήλου ἑαυτὸν μυροπώλην ἐπέδειξε. 5. 20.

καρκῖνος] ἐλυμήναντο γὰρ μετὰ τὸν καρκῖνον εἰσφορῶσαι αἱ κύνες. fragm. 23. 15.

καρπὸς] καρπὸς τινὶ δικάζεσθαι iure cum aliquo contendere de fructibus fundi. fr. 13. 27.

* καρποῦσθαι ἰδίᾳ ταῖς τῆς πόλεως συμφοραῖς. 778. 11.

κατὰ τῶν ἀρχόντων ψεύδοντα de magistratibus et in eo-

in eorum fraudem atque contumeliam. pro vulgari τῶν ἀρχόντων καταψεύδονται. 717. 5. κατὰ τῆς κλίμακος καταβαίνειν. 13. 3.

καταβαίνειν κατὰ τῆς κλίμακος. 13. 3.

* καταβάλλει πατάξας. 492. 7. 505. 8.

καταγγέλλειν denunciare ἀντὶ εἰρήνης πόλεμον καταγγέλλοι. 781. 2.

κατάγειν] παρ' ἐκείνῳ κατηγόμην. penes eum devertabar. hospitio eius utebar. fr. 32. 17. καταγῆοχασι. fr. 36.

καταγελαῖν] καταγελάσσονται πολλοὶ ἐμῷ. 142. 4. καταγελαῖν τῆς πόλεως ἄπεισι. 586. 16. καταγελαῶντες καὶ θεῶν καὶ τῶν ὑμετέρων νόμων. fr. 22. 4.

* καταγνώσκειν τινὰ φόνιν pro τινὸς φόνον. 33. 1. τινὸς συκοφαντίαν. 177. 6. εἰ αὐτῷ μὲν ἐκείνῃ θάνατον κατέγνωτε, τῷ υἱῷ δὲ ἀδικήντος δι' αὐτὸν ἀποψηφισθε. 527. 14. φυγὴν αὐτῷ καταγνὼς Θράκης καὶ πάσης πόλεως πολίτης ἐβέβητο μάλλον γενέσθαι. 548. 10. καταγνόντες σφῶν αὐτῶν ἀδικεῖν. 669. 5. μὴ καταγνῶναι δωροδοκίαν ἐμῷ. 709. 2. εἴ τις ὑμῶν πονηρίαν καταγνώσεται τῶν ὡς ἐμὲ εἰσιόντων. 755. 2. δουλίαν τῷ Λ. υἱός. 527. 8. φανυλότητά μιν μεγίστην καταγινώσκει. fr. 35.

* καταγνύναι] ἑδεῖς κατεάγη τὴν κεφαλὴν. 144. 3. κατεαγείς τὴν κεφαλὴν. 156. vlt. κατεάζαντες. 159. 6.

καταγωγή [taberna] fr. 36.

καταδεδεσθῆναι] ἐπεὶ πάντες κατέδαρθον. fragm. 22. 19.

καταδέχεσθαι exfules recipere domo, in patriam rursus redire sinere. 208. 1.

* καταδiciaῖν] διαίταν καταδιαιτησάμενος ἑδενῆς. 773. 10. κατεδίτησάμην [in iudicio arbitratus vici] fr. 36.

* κατα-

* καταδικάζειν iudicio vincere. καιεδικάσατο ἐπὶ Ξεναϊνέτῃ ἄρχοντος. 590. vlt. 732. 3. 737. 1. TAYLOR.

καταδελῆν] χειροτονῆντες ὑμᾶς αὐτὲς καταδου-
λῶσθε. 918. 4.

* καταδρομῆς γενομένης τῶν φυγάδων. 688. pen.
καταδωροδοκεῖν pro largitionibus iura maiestatis,
peruos reip. vendere. 808. 7.

καταθάπτειν. 248. 3.

κατακεῖσθαι] γυναικῶν ἐμὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν κα-
τακειμένων ad mensam accumbentibus. fr. 35. 13.

* κατακυβεύσας τὰ ὄντα bona cum prodegisset
alea. 541. 2.

καταλαμβάνειν] ὅτι τηνικαῦτα ἀφιγμένος ἔδεν
καταλήψοιτο τῶν ἐπιτηδείων. 26. vlt. percuntando
intelligere, doceri, rescire. ἐτέρης δὲ ἐκ ἔνδον ὄντας,
κατελάμβανον. id est αὐτὲς μὲν ἐ κατελάμβανον. αὐ-
τὲ ἐκ ἔνδον ὄντας, ἐμάνθανον δὲ, ὅτι ἐκ εἰσιν ἔνδον.
ad aliorum domos delatus, docebar ab incolis, eos
domo abesse. 45. 1.

* καταλέγειν enumerare, recensere. 92. 4. κα-
ταλέγεσθαι militiae adscribi. 319. 2. ei 4. καταλέ-
ξει εἰς τῆς ὀπλίτας. 566. 3. καταλέξεν εἰνακισχι-
λίης. 675. 2. 676. 4. καταλέξας εἰς τὸν κατάλο-
γον τῶν ἀθηναίων ἔδεν Φανήσομαι. 773. 9. ἔδὲ τῶν
τρισχιλίων κατελέγην. 845. 5. καταλεγεῖς Διόδοτος
μετὰ Θρασύλλῃ allectus in numerum militum eorum,
qui Thra-syllum deberent in castra proficere. 894. 15.

καταλείπειν φυλακὴν ἱκανήν. 97. 1. τίς ἐτι αὐ-
τοῖς ἡδονὴ καταλείπεται. 125. 3. εἰ γὰρ μὴ τοιοῦτος
ἦν, ἐκ αὐτῶν ἐκ πολλῶν ὀλίγα κατέλειπεν. 660. 4. τὸν
βίον καταλείπειν. 901. 3. τὰς γεγενημένας συμφορὰς
ἱκανὰ μνημεῖα τῇ πόλει καταλελειφθαι. 917. 2.

* καταλογεῖς, qui praeest conscribendis nomi-
nibus

nibus civium allegendorum eum in ordinem, qui dignus habetur gerendae reip. 675. 2.

κατάλογος] εἰς τὸν ἀθηναίων κατάλογον καταλέξας.

773. 9.

καταλύειν τὴν δημοκρατίαν. 452. 7. πλῆθας. 454.

8. δῆμον *ibid.* TAYLOR. ἔχ' ἔτοι καταλύσι τὸν δῆμον οἱ πλειστές ἀν πολίτας ποιῶσιν, ἀλλ' οἱ ἀν ἐκ πλειόνων ἐλάττης. 676. 2. τὰς ναῦς δι' ἀπορίαν χρημάτων καταλυόμενας. 817. *vlt.* ἀσεβῶ καταλύων τὰς θυσίας. 852. 3. πολλὰ τῶν ἱερῶν καταλύεται. 858. *rep.* ἐπιβυλεύειν καταλύσαι τὴν πολιτείαν. 452. 7.

* καταμαρτυρεῖν] καταμαρτυρήσει σθ τὸ τῆς βελῆς ψήφισμα. 463. 2.

καταμένειν] οἱ κατέμειναν ἐν τοῖς δῆμοις. 882. 4.

* καταμνήνυειν] κατεμήνυσε τῶν ἀνδρῶν. 473. 7.

καταπειράζειν] τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσσετε εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαστήριον. 867. 12.

καταπίπτειν] πληγεὶς κατέπεσεν εὐθύς. 25. *vlt.*

καταπλεῖν] κατέπλευσεν εἰς τὴν ἑαυτῇ πόλιν. 224. *rep.*

* καταπληξ *formidine percussus et deiectus animo.* 251. *vlt. fragin.* 6. *vlt.*

καταποντίζειν] κατεπόντισε τὸς φίλους. 541. 3.

καταπροδιδόναι] τῶν ἄλλων ἀπάντων ὅσοι ἤρξαν καταπροδιδόντων. 669. 4.

καταρᾶσθαι σὰς πρὸς ἐσπέραν. 253. 1.

* κατασκάπτειν] εἰ κατασκαφείη τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα σαδία ἑκατέρω. 451. 6.

* κατασκαφὴ τῶν τειχῶν. 451. 8.

κατασκεδανύου] ἀλλ' ἔχ' ἔτος ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκέδασα. 367. *rep.*

κατασκευάζειν] ὡς ἐγγυτάτῳ τῆς ἀγορᾶς κατεσκευασμένους qui suas κατασκευὰς h. e. officinas, instrumenta, supellestitem, tabernas, prope forum habent. 754. *vlt.* κατεσκεύασμα τέχνην μυρεφικὴν ich habe mir eine Apotheke, oder Liqueurboutique zugelegt. fr. 4. 11.

* κατά-

* κατάσασις manupretium, quod militi recens allesto datur ad comparandum non nulla expeditioni necessaria. ἵνα τὰς κατασάσεις ἀναπράττοιτε παρ' αὐτῶν. 574. 3. κατασασιν παραλαβόντα. 574. 6. τὰς ἔχοντα τὰς κατασάσεις. 574. 8. πόλιν ἐν τοιαύτῃ κατασάσει. 881. 15.

κατατάσσειν] ἡδεῖς ταξίαρχος αὐτὸν φαίνεται κατατάξας εἰς Φυλὴν. 498. vlt.

* κατατιθέναι ἀεγύριον. 179. pen. ἡδὲν τῶν αὐτοῦ καταθήσει [dependet] ἀλλὰ τὰ ὑμέτερα ὑμῖν ἀποδώσει. 832. 2. μετοίκιον κατατιθεῖς [dependens] ἐπὶ προσάτῃ ὤκει. 874. 1. κατατίθεσθαι ἔχθραν φανεράν πρὸς ἐκείνους suscipere. 84. pen. vt nostrum einlegen. Ehre, Schande einlegen. serere quasi causas simultatis, et tanquam semen aliquod animis credere seruandum, vnde postmodum apertae inimicitiae exsistant, σῖτον. frumenta in granariis recondere, atque ad tempus caritatis reseruare. 718. 8. παρακαταθηκῶν, αἷς ἐκείνος παρὰ σοι κατέθετο. 903. 8. τὸν πρὸς ἀδελφῆς πόλεμον καταθέσθαι deponere. 914. 6. τὰς ὑπολοίπας φορεὰς ἐ κατατίθῃσιν. fragm. 5. 3. Taylor h. l. ad caput penult. Lektionum Lysiacarum ablegat.

καταφεύγειν εἰς γναφεῖον. 145. 1. ἐπὶ τὴν ἐσίαν. 29. 4. κατέφυγον εἰς ταύτην. permisi causae meae diiudicationem huius foeminae testimonio, ad illud pro-uocans, in eoque spondens me acquieturum. 181. 4. ἐπ' ἐμὲ κηδεσὴν ὄντα κατέφυγον receptum habebant. 893. 6.

καταφρονεῖν nauseare. τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δ' ἀπόντων ἐπιθυμῶν. 433. 8. TAYLOR. εἰ καταφρόνησαν τῇ ὑμέτερῃ πλήθους etiamsi condonetis hoc illis, quod plebem vestram contemserint, 333. 1.

καταχαρίζεσθαι τι gratiae alicuius ius et fas condonare. 192. pen. ῥᾶόν ἐστιν ἄλλῃς τινὰς τὰ ὑμέτερα καταχαρίζεσθαι. ἢ ὑμᾶς αὐτὰς. 814. 6.

* κατα-

* καταχειροτονεῖν] Ἐργοκλῆες θάνατον κατεχειροτονήσατε. 828. 8.

καταχορηγεῖν] κατεχορήγησε πεντακισχιλίας δραχμὰς. impendit in choregatum. 642. 2.

καταχεῖσθαι quae pecunia adhuc iners in arca iacuisset, eam alicui rei impendere, expromere, erogare, atque exercere. 626. 2 et 6.

* καταφείδεσθαι τινος. 179. 3. ὅσα ζώντων ἐπιχειρῶσι καταφείδεσθαι. 652. 6.

* καταψηφίζεσθαι τινος θάνατον. 446. pen. 534. 8. 922. 5. δειλίαν pronunciare, dignum eum videri. qui imbellis appelletur. 525. 2.

* κατεῖπειν ἅπαντα τάληθῃ enumerare, prodere verbis. 22. 8. de indice, percontanti, quae nouit, omnia prodente. *ausagen*, *ausbeichten*. 173. 3. 483. 5 et 9 ἐν τῷ δήμῳ κατεῖποιεν denuntient velim propalantque in concione τὰ ἑαυτῶν ἐπιτηδεύματα. 708. pen.

κατελεῖν τινὰ misericordia erga aliquem moueri, importuna et noxia, non meritum. 192. pen.

κατεργάζεσθαι βέβαιον τὴν ἐλευθερίαν. 107. 15. ἐπὶ κατεργασμένοις μᾶλλον ἐλθεῖν βεβλόμενος, ἢ συγκατελθεῖν συγκατεργασάμενός τι τῶν συμφερόντων. 874. pen. πρότερον τῶν κατεργασαμένων [ἰς τὸ ἔργον] τιμηθῆναι. 889. 2. ἄλλων κατεργασαμένων. 889. 15.

* κατέρχεσθαι] οἴκαδε. 497. 12. εἰς τὸν Πειραιᾶ. 459. 2. ἐξ ὅτε κατεληλύθατε. 345. 1. εἰς τὴν ἡμετέραν αὐτῶν κατήλθομεν. fragm. 32. 19.

* κατέχειν propositum et optatum finem consequi. 160. 3. *and though they did not succeed*.

* κατηγορεῖν τῶν ληπόντων τὴν τάξιν. 534. 1. ἂ ὑπὸ τῶν ληγεγένηται, ἐμὲ κατηγορηκένα. 760. 2. TAYLOR. iudicare, edere. 23. 3.

* κατιένα domum redire. 212. vlt. 777. 2.

* κατολιγωρεῖν τῷ δικαίῳ. 231. vlt.

κάτοπτος πανταχόθεν conspicuus. 283. 16.

* κατορ-

* κατορθῶν ἀγῶνα. 606. 11.

κάτω] κομίζεσθαι τὰ ἑαυτῶν τὰς κάτω Manes defunctos, aut deos inferos. 59. vlt.

* κείρεσθαι lugere 116. vlt.

* κείσθαι] ζημία κειμένη a lege constituta. 523. 11. νόμος κείμενος. 203. 1.

* κελεύειν petere. 626. 3.

κερδαίνειν] εἰ δὲ, πάλαι δέον τιμωρεῖσθαι, ὕψρον τιμωρῆμεθα, τὸν χρόνον κερδαίνει, ὃν ἐζη, ἢ προσῆκον αὐτῷ, [subaudi ζῆν τῷτον τὸν χρόνον.] 502. 3. παρ' ὧν αἱ κερδαίνωσιν, ἀδικεῖντας ἀποφαίνεσιν. 669. 9. κερδαίνεσι πλείεσα ὅταν τίμιον τὸν σῖτον πωλῶσι. 721. 7. κερδαίνει ἀπὸ τῶν ὑμετέρων συμφορῶν. 881. pen. περὶ πλείονος ἡγέμενος αὐτὸς μικρὰ κερδαίνειν ἢ ἐκείνας μηδὲν ἀδικεῖν. 882. 8.

κέρδος ἦν αὐτῷ διαβαίνειν ἐμὲ πρὸς ὑμᾶς iuvabat eum, ad vos me criminari, quod ea res ipsi expediret. 311. 2. ἐπὶ τὸ ἴδιον ἑαυτῶν κέρδος ἐλθοιεν. 872. 7. κέρδους προκειμένα. 73. 5. κέρδος βραχὺ. 275. 5.

κῆδεσθαι] ἔδὲ κηδόμενοι τῶν νηῶν εἰ παραδοθήσονται. 454. 5.

* κηδεσῆς affinis, cum genitivo. 479. 9. cum dativo. 447. 4. 620. 6. 621. 5. 624. 3. 656. 1. TAYLOR.

κηρύττειν] ὥς τε τὴν πόλιν κηρυχθῆναι καὶ αὐτὸν σεφαναθῆναι. 662. 1.

κιβωτὸς] ἀνοίγνυμι τὴν κιβωτὸν. 390. 1.

κικυνεῖ. 593. 9.

* κινδυνεύειν περὶ τῷ σώματος, χρημάτων. 48. 11. πατριδος καὶ ὑσίας. 156. 1. 175. 3. ἀλλοτριῶν ἀμπελημάτων. 264. 3. ὑπὲρ ἐλευθερίας. 105. 1. ἐτέρων δαλείας. 105. 2. si valeat coniectura nostra σωτηρίας. 123. 3. [vbi vulgo legitur περ.] ὑπὲρ τῆς πόλεως. 238. 2. μεγίστων καὶ καλλίστων. 130. 5. ἐν τοῖς σώμασι τοῖς ἑαυτῶν κινδυνεύειν. 119. 2. si locus sit sincerus.

Lysiae Tom. II.

Ggg

κίνδυ-

κινδυνεύω ἐπαγαγέσθαι. 183. vlt. TAYLOR. τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνευθέντα. 112. pen. res cum vitae discrimine magnaque contentione gestae. κινδ. ἢ περὶ τῆς αἰσχύης, ἀλλὰ τῆς μεγίστης ζημίας. 274. 6.

* κίνδυνος] de rebus bellicis frequenter, et frequentius etiam de forensibus. 612. 2. 617. pen. TAYLOR. τοῖς ἑαυτῶν κινδύνοις ἐξεφάνωσαν τὴν πόλιν. 76. 1. μνήμη ἐκ τῶν κινδύνων. 87. 3. οἷος μέγας κίνδυνος. 98. 11. πόλις ἐν πολλῷ σάλῳ καὶ κινδύνῳ γενεμένη. 249. vlt. τὰς μὲν κινδύνους ὑμετέρας εἶναι, τὰς δ' ὠφελείας τῶν αὐτῶν φίλων. 819. 3. ὅτι τῶν παιδῶν ὁ κίνδυνος εἴη. merces cum infantium periculo per mare ire, ut ipsorum sit damnum, si merces pereant. 908. 9.

* κίχημι] χεῖσθαι ὃ, τι εἴη ἀργύριον. commodato sibi daret id omne, quicquid in promptu esset argenti. 626. 4. 628. 1.

κίων] συναρπάσαντες ἔδησαν πρὸς τὸν κίονα. fragm. 30. 23. πάλιν πρὸς τὸν κίονα δῆσαντες ἐμασίγαν. fragm. 30. 29.

κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναυμάχητον ὀλεθρον. fragm. 27. 5.

κλείειν] τὰ ἐμπόρια κεκλεῖσθαι. 721. vlt.

κλείς] τὴν κλεῖν ἐφέλκεται. 14. 15. κλεῖδας. fragm. 33.

κλέος μέγα περὶ τίνος ἀκβεῖν. 57. 6.

κλέπτειν] ἀσφαλές αὐτοῖς τὰ ὑμέτερα κλέπτειν. 810. 8.

κλέπτῃς] τὰς κλέπτας ἐπαρεῖτε φάσκειν μοιχὰς εἶναι. 41. 1. κλέπτῃ δὲ ἔδεν. 312. antep. quod non intelligo, quippe corruptum. et videtur magis ad verbum κλέπτειν, quam ad substantivum κλέπτῃς pertinere. οἱ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀπολλύμενα τοῖς κλέπταις συνειδότες τοῖς αὐτοῖς ἐνέχοντα. 832. vlt.

κληρονόμος] τὴν αὐτῇ ποιηρίαν κληρονόμον εἶναι τῶν τῷ τεθνεῶτος χρημάτων. 907. 5.

* κλη-

* κληρῶσθαι] κληρωσόμενος ἔλθῃ τῶν ἐννέα ἀρχόντων. sortitum veniat, quo in collegium nouem Archontum cooptetur. 196. 2. 749. pen. βεβλῆς ἤε κληρωσόμενος ἦκε, 890. 2.

κλίμαξ] ἵνα μὴ κινδυεύῃ διὰ τῆς κλίμακος καταβαίνουσα. 13. 2.

κλίνη] ἐν κλίνῃ περιέρχεσθαι. 172. 10. ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ δεῦγμα ἐν κλίνῃ. fr. 31. 12.

κλισίον cellula. 395, 3.

κλοπή] πολεῖς τῶν πολιτῶν ἤδη ἐπὶ κλοπῇ τῶν χρημάτων [scil. τῶν δημοσίων] ἀπεκτείνετε. 863, 2.

κνημία [currus radius] fragm. 36.

κνημῖς] ἀρπάσσαι τὴν κνημίδα τῆς αἰμάξης [currus radium arripere] fr. 36.

κοινός aequus. κοινὸς εἶναι τῷ τε Φεύγοντι καὶ τῷ διώκοντι. 557. vlt. κοινὸν ἑαυτὸν φίλον εἶναι τῆς πόλεως. fragm. 36, 15.

κοινῶσθαι] κοινόμενοι τῶν ἀγαθῶν. 442. 8.

κοινωνεῖν] κεκοινωνημένοι. fragm. 37.

κοινωνία λόγων. fragm. 35.

κολάζειν χρηὴ, οὐ μόνον τῶν παρεληλυθότων ἔνεκα, ἀλλὰ καὶ τῆ παραδείγματος τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. 725, 5.

κολλυβιστής [permutator.] fragm. 34.

Κολυττός] ὅτ' ἐκ Κολυττῆ διωκίζετο εἰς τὴν Φαίδρεο οἰκίαν. 902. 1.

κόμη] τὴν μὲν κόμην ψιλὴν, ταῖς δὲ μασχάλας δασείας. fragm. 34.

* κομίζειν] κομισθῆναι εἰς τὴν βουλὴν. 461. 3. 463, 477. 1. reportare, recipere. 60. 1. 148.

16. vbi κεκομίσθαι ἀργύριον et ἀπειληφέναι idem sunt. adde 657. 8. 831. 2. 834. vlt. τιμὴν ἢ χάριν κομίσασθαι. 763. 11. 768. 7. Inde κομίζεσθαι παρὰ τινος. 429. 4. de re funerea (v. p. 59. n. 24.)

539. 3. τὴν ἑμαυτῶν ἐκόμισα. I brought my Vessel

of save. 702. 2. et pen. ΤΑΥΛΟΡ. κομίζεσθαι τὰ
 ἑαυτῶν iuribus suis potiri. 59. vlt. κομίσασθαι τὰ
 ὅσα. tollere ad sepulturam. 539. 3. τὰ μὲν τετρακομί-
 ζεσθαι. 242. 2. ἵνα ἄρχῃεν ὑφ' ὑμῶν ἀξιοθέντες δι-
 πλάσια [scil. τῶν προσηλωμένων] κομίσανται. recu-
 pe ent, vel auferant. 657. 8. τὰ ναυτικά χρεὶ ἐκ
 τῶν γραμματείων κομίσασθαι. 897. 3. ἐκόμισαν αὐ-
 τὸν εἰς τὸ δῶγμα ἐν κλίνῃ. fragm. 31, 12.

κομπαΐζειν. 214. 11. 249. 1.

κόπτειν τὴν θύραν. fragm. 30, 20.

κόραξ] ἀπιέναι αὐτὸν ἐκελευσεν εἰς τὰς κόρακας ἐκ
 τῶν πολιτῶν. 500, 6.

κόρη. virgo. 139. 9.

κόριον puella. ἐρωτικῶς τὸ κόριον μεταχειρίζεται.
 fragm. 5, pen.

κόσμιος] ταύτην εἶναι τὴν ἐπιπαινωτάτην λειτουργί-
 ῳαν, αἰεὶ τὸν πάντα χρόνον διὰ τέλους κόσμιον εἶναι καὶ
 σώφρονα. 707. 8. κοσμίως ἐστὶ καὶ ἔχ' ὁρατὰ ποιῶν
 ἂ ἕτεροι ἐνταῦθα τολμῶσι. 789. 3.

* κερεῖον] ἐλθὼν ἐπὶ τὸ κερεῖον τὸ παρὰ τῆς ἐρ-
 μάς. 731. 2. ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κε-
 ρεῖον. 754. 5. 905. 5.

κραζειν] βοῶντα καὶ κεκραγότα. 145, 2.

* κρατεῖν τῆς παρόδου. 95. 7.

κραυγὴ ἅμα τέτρω γίνεται. 492. 8.

κρηπιδᾶιν [fundamentum] fragm. 26, 1.

κρίτειν δῶρων munerum acceptorum reum agero
 508. antepen.

κρίσις] εὐθέως κρίσιν τοῖς ἀνδράσι τούτοις ἐποιοῦν.
 466. 13.

κριτής] ἐμβάλλειν κριτὴν. 170. 2.

κρεῖν] τῇ συνακολουθῶντος οἰκέτῃ, λίθον τις λα-
 βὼν, ἔκρεσε τὸν λυχιῦχον. fragm. 34.

* κρύπτειν] τὴν θυγατέρα ἔκρυψε τὸν θάνατον
 τῶνδρος. 897. 1.

* κτᾶ.

* κτᾶσθαι dominium habere. τῶν αὐτῶν κεκτημένων. 267. 1. ὁμοίως ἐκτήσαντο τὰς ψυχὰς τῇ φύσει. 58, 2. τὴν αὐτὴν πατρίδα καὶ μητέρα. 77. 1. id est, habuerunt. acquirere. τὸ χωρίων ἐκτησάμην, fundum mercatus sum. 263. pen. μὴ κτησάμενος, ἀλλὰ παρὰ τῷ πατρὸς παραλαβὼν. 638. 1. Ita quoque accipitur 617. vlt. 633. 9. TAYLOR.

κυβερνήτης] κυβερνήτην εἶχον, ὃς ἐδόκει τῶν ἐκείνων ἀριστος εἶναι. 702. 5.

κύβος] ὅσσι περὶ κύβους ἢ πότους τὰς διατρίβας ποιοῦνται. 577. 9.

κύειν αὐτὴν ἐξ αὐτῷ νομίζων. 469. 13.

κυζικηνὸς numus aureus. 391. 2. interdum additur quoque σατήρ. 896. 4.

κυκλικὸς χορὸς. 698. pen.

* κυκλόθεν ὁδὸς περιέχει. 283. 14.

κύπασσις. fragm. 12, 4.

κύρβεις] θύειν τὰς ἐκ τῶν κυρβέων θυσίας. 852. vlt. 854. 3. et 6. ἱερὰ τῶν ἐν τοῖς κύρβεσι γεγεραμένων. 855.-3.

* κύριος] κύριον τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας. 398. 12. ratum. 25, 1. de lege saepius. v. 31. 8. TAYL.

* κυρεῖν τὴν ἐπιβολὴν curare, vt multa a se reo dicta a iudicio maiore rata dicatur atque confirmetur. 327. 1.

κωδωνίζειν [explorare] fragm. 37.

κωλύειν] ἔδεν ἂν ἡμᾶς ἐκώλυεν ἀθλιωτάτως εἶναι. 610. 14.

κωμάζειν. 148. 7. μεθ' ἡμέραν. 536. pen.

κωμῶδῆν ἐμὲ βουλόμενος. ludere. 753. 13.

κωμωδοδιδάσκαλος] τῶν κωμωδοδιδασκάλων ἀκέε-
τε καθ' ἑκάστον ἐνιαυτὸν. fragm. 21, 31.

* κώνειον] παρὰγγελμα τὸ ἐπὶ τῶν τριάκοντα εἰ-
σοσμένον παρὲγγελλον, κώνειον πιεῖν. 394. ant. 612. 8.

* λαγχάνειν] δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰλη-

χῶς. 130. 2. λαχεῖν δίκην. 728. vlt. λαχὼν Ἐρα-
σιστράτῳ πάντες τῷ συμβολαίῃ. 590. 11. πρὸς ἑς αἱ
δίκαι ἐλήχθησαν. 595. 7. ἐρήμην αὐτῷ λαχόντες.
ita enim legimus. 680. 6. λαχεῖν de iudice. 593. 11.
de magistratu. 196. 3. TAYLOR. λαγγχάνειν βασι-
λεὺς sortiri, h. e. per sortem designari rex sacrorum.
196. 3. λαχόντες [forum suum cum aperuissent sui-
que conueniendi copiam dedissent litigantibus] οἱ ναυ-
τοδίκαι γαμήλιῳ μινι, ἐκ ἐξεδίκασαν. 593. 12. λα-
χὼν ὁ πατήρ πάντος τῷ συμβολαίῃ cum pater vniuer-
so de aere credito Erasistratum appellasset. 590. 11.
ἔλαχέ μοι ταύτην τὴν δίκην Ἀρχεβιάδης hac actione
me postulauit, in ius vocauit. fr. 10, 15.

* λαμβάνειν] ἐλήφθη μοι χῶς. 489. 3. ἔξαμαρ-
τάνοντες ληφθῶσι. 529. 6. προδιδὼς ληφθεὶς ἐδέθη.
223. 6. παραφρυκτωρευόμενος τοῖς πολεμίοις ληφθεὶς
ἀπετυμπανίσθη. 489. 8. δίκην poenas sumere. 31.
8. 40. 3. in re vfuraria. 589. 2. de coniugio. 621.
vlt. 622. 4. TAYLOR. πίσιν παρ' ἐμῆ λαβοῦσα
cum a me promissionem nata esset iureiurando con-
firmatam. 23, 2. exigere, repetere ab aliquo iusiur-
randum. 389. 6. δαῖδας λαβόντες ἐκ τῷ ἐγγυτάτου
κάπηλει. 27. vlt. μνήμην παρὰ τῆς φήμης λαβαῖν.
54. 4. λ. δίκην poenas ab aliquo repetere, sumere
satisfactionem. 31, 8. ἐπιτήδειόν μοι καιρὸν εἰληφέναι
δοκῶν. 295. 1. rapere, interuvertere, furari, com-
pilare fiscum. χρήματα λαμβάνειν περὶ πολλῶ ἐποιῶν-
το. 387. 3. 830. 7. ἔχθραν οὐ δίκην παρ' αὐτῶν
λαμβάνετε. 816. 4. εἰάν ποτε, ὃ μὴ γένοιτο, τὴν
πόλιν λάβωσιν rerum in ciuitate summa potiantur,
quod omen deus auertat. 880. 2. in medio. λαβόμε-
νος ἐτέρων ἡγεμόνων cupide arrepta tam oportuna oc-
casione rem suam faciendi, quod iam sibi res esset aliis
cum ducibus. 117. 5. vt Herodianus libro secundo.
τοιαύτης δὴ προφάσεως λαβόμενος Seuerus.

λαμπάς

λαμπάς [fax] fragm. 16, 32.

* λαμβάνειν] ἔ γάρ ἐλάνθανόμεν ἡμᾶς αὐτὰς ὄν-
τες θνητοὶ 128. vlt. ἐν ἐβδομήκοντα ἔτεσιν ἐκ ἀν λάρ-
θοι πονηρὸς ὦν. 659. 11. λήσει ἔδ' ἐν αὐτῇ. 180. 1.

λάρκος fragm. 21. 11. corbis carbonibus servan-
dis vel deferendis facta.

λέγειν] ἐλέγετο ψήφισμα. 458, 2. quamquam
Markland ibi vult ἐγένετο legi. ὁμόσαι ὅπῃ ἂν αὐτὸς
λέγῃς [subaudi, δεῖν ὑμῖν, vel vno verbo κελεύῃς]
901. 1. προνοῖσθαι τῶν λεγόντων oratorum exhi-
bitioni consulere eamque saluam velle. 50, 8.

λείπειν] λείποντος μικρὸν paulo minus quam. 645,
1. εἴ τις λίποι τὴν τάξιν. 887. 3. et τὴν πόλιν. 887.
7. ἢ ἡμέρα γυνὴ προδῶ τὸ σῶμα καὶ τὴν τάξιν λίπη
τῆς αἰδοῦς. fragm. 37, 10.

* λειποταξίῃ ἑνοχος qui sit. 520. 10. 199.

λειτεργίαν τρυφὴν εἶναι ἐπιπονωτάτην, διὰ τέλους
τὸν πάντα χρόνον κόσμιον εἶναι καὶ σώφρονα. 707. 8.

* λεύκωμα] εἰς λ' γράψαντες. 323. 4. tabula,
sive ea lignea est, sive membranacea, quae abraden-
do, aut detergendo prius inscripta, candida reddi potest.

λήγειν τῆς λύπης. 126. pen.

λήθην ἔδωκε θεός. 224. vlt.

ληίζεσθαι] ἐληίζομην ὁρμώμενος ἐντεῦθεν. 686. 3.

λήμμα] εἰς δύο παῖδας καὶ ἀδελφὴν ἐν ὀκτῶ ἔτεσι
λήμμα καὶ ἀνάλωμα ἀποδείξαι. 905. 1. quasi dicus
sumptum et insumptum. vbi prius aliud nihil est quam
posterius, non, quod videtur, acceptum et expensum. τὸ
ἐκ τῆς κιβωτὸς ληφθὲν ὥστε ἀναλίσκεσθαι.

λίαν] μὴ λίαν ἐπ' ἐκείνη εἶναι ὅ, τι ἂν θέλοι ποιεῖν.
7. 1.

λιθοτριβικὴ τέχνη [ars lapides poliendi] fr. 25, 31.

λιθουργικὴ τέχνη ars lapides caedendi. fr. 25, 31.

λιμὸς ἀλγιστὸς θάνατος. 190. 1.

λιπομαρτυρία. fragm. 37.

λογίζεσθαι] τὸ ἡμισυ τέτων τοῖς ὀρφανοῖς λελόγισται. imputauit orbis, vt pro ipsis expensum, in ratione gestae tutelae. 908. 2. ὥς τε τέτοις λελογίσθαι ἔσεν περὶ ὅλον αὐτῷ τὸ ἀνάλωμα γέγονε. 909. 5.

λογισμῷ προσέχεν τὸν νοῦν. 904. 12.

λογιστήριον] οἱ τὸν ἅπαντα βίον πονηροὶ ὄντες χρηστοὶ ἐν τῷ λογιστηρίῳ γεγέννηται 672. pen.

λογοποιεῖν] λογοποιῶντας πλεῖστα περὶ ἐμοῦ. 177. 12. λογοποιῶσιν αὐτοὶ συμφεράς ipsi de se confictos falsos rumores de calamitatibus publicis, quae nullae sunt, disseminant. 721. 10.

* λόγος] εἶχεν ἄν τινα λόγον τὸ ψεῦδος αὐτῷ. 151. 7. TAYLOR. προσφέρειν τινὶ λόγος causam cum aliquo confabulandi offerre, conferere sermones. *sich ein Bewerbung zu einem machen*, comimento aliquo abuti ad occipiendum cum aliquo sermonem. aut etiam, conditiones offerre. 11. pen. ἔργα ὑπηρετεῖν τῷ νόμῳ καὶ τῷ λόγῳ rationi. 78. 3. λόγος ἀθάνατος περὶ τῶν ἀγαθῶν. 85. 2. λόγῳ ἡμαρτηκὼς, τὸ τῶν πάντων fama solummodo reus, id quod omnibus contingit vt aliquo de crimine infamentur. 183. vlt. λόγῳ ἀσεβεῖν περὶ τὰ ἄλλότρια ἱερὰ. 214. 3. ἐγὼ δὲ ὑμῶν δεομαι μὴ τῆς τοιαύτης λόγος πιστοτέρως ἡγεῖσθαι γῶν ἔργων. 285. 1. πιστὸς ἐκ τῶν λόγων ζητεῖ γενέσθαι, ἔχον αὐτοῖς τοῖς ἔργοις ἀποδείξαι. 294. 3. ἐναντίον λόγον ἀντιλέγειν. 308. vlt. τὸ τῷ λόγῳ vt in prouerbio dicitur. 332. 2. ἔπερὶ τῆς πολιτείας ὑμῖν ἔσται ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας. non agetur iam hoc, vt liberi sitis, sed vt salui. 431. 4. εἰς χρημάτων λόγον respectu pecuniarum. 660. 8. μηδαμῶς τοῖς λέγεσθαι λόγον βεβαιῆτε τῶν πάντων πονηροτάτον. 692. 3. πολὺς ἂν εἴη μοι λόγος διηγεῖσθαι multis mihi verbis opus sit narrare si velim, 735. 7. vbi λόγος πολὺς idem est atque ἢ τῷ πολλὰ λέγειν ἀνάγκη. εἰς τὸν λόγον ἐγγράψαι in rationem gestae tutelae referet. 908.

12. κα.

12. κατὰ πρυτανείαν λόγον ἀναφέρεισι scil. τοῖς λογι-
σαῖς. 842. 1. περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλὰς καὶ
σεμνὰς λέγοντα λόγους. fr. 4. 15.

λοιδορεῖν] τῇ νόμῳ ἀπαγορευόντος, ἐάν τις ἀρχὴν
[id est ἀρχόντα] ἐν συνεδρίῳ λοιδορῇ. 320. vlt. in-
famare criminationibus, iactare de aliquo probra. 845.

3. 847. 3.

λοιπὸς] μασθάνειν ἐκ τῶν ἡμαρτημένων περὶ τῶν
λοιπῶν ἄμεινον βελεύσασθαι. 58. 6.

λύειν τὰ συγκείμενα ραῖς violare. 238. 4. λυσα-
μένους ἐκ τῶν πολεμίων πολλὰς ἀθηναίων. 396. 11. re-
dimere e captivitate. 541. 1. 659. 4. λύσασθαι se pa-
teram illam auream, a se oppigneratam, esse reluitu-
rum. et wolle sie wieder einlösen. 630. 3.

* λυμαίνεσθαι] λυμνηάμενος τῷ τέτῳ βίῳ ὁ
θεὸς ἐδὲ θάνατον τέλος ἐπέθηκεν. 218. 2. οἷος ὢν
ὕμῃς ἐλυμήνατο. 487. 6.

λυπεῖν] ὥς μήτε λυπεῖν, μήτε λῖαν ἐπ' ἐλείνη εἶ-
ναι ὁ, τι βεληγαί ποιεῖν. 7. 1. ὑπὸ τῆς θεραπεΐνης
ἐπίτηδες λυπόμενον vellicando, pungendo aliusue mo-
dis ad vociferandum prouocatus puerulus. 14. 5.

* λυσιτελεῖν] ἐκ ἄξιον πολλὰς χρεῖσθαι συμβέ-
λοις, οἷς [subaudi πεισθῆναι] ἐδὲ ἅπαξ ἐλυσιτέλησε
τοῖς πειθομένοις. 779. 3.

λυχνος] τὸν λύχνον ἀνάψασθαι. 15. 3.

λυχνῆχος] λίθον βαλὼν τις τῇ συνακολουθῶντος οὐ-
κέτι τὸν λυχνῆχον ἔκρυσσε. fragm. 54.

λωβᾶσθαι] αἰσχερῶς καὶ δεινῶς ἐλωβήσατο. 794. 3.

* λωποδύτης. 350. 5. 490. 3.

μάζα] ὅσον κάκιον τῇ ἀρετῇ καὶ τῆς μάζης ἐδά-
κε. 120. vlt.

* μακαρίζω αὐτὰς τῇ θανάτῳ. 131. pen.

μακρὸς] εἰ κατασκαφείη τῶν μακρῶν τευχῶν ἐπὶ δέ-
κα σάδια ἑκατέρω. 451. 6.

μαλακία. 350. pen. fr. 38. 2.

μάλη. axilla. συσκευασάμενος τῶν χαλκομάτων
ἔσα οἷος τ' ἦν πλεῖστα, ὑπὸ μάλης λαβὼν, ἐξήγαγε,
ξίφος ἔχων. fr. 22. 21.

μᾶλλον omissum. θάνατον μετ' ἐλευθερίας αἰρέμε-
νοι [subaudi μᾶλλον] ἡ ζωὴν μετὰ δελείας. 118. 10.
τοσέτω [scil. μᾶλλον] ἐπιθυμῆσι. 923. 5. μᾶλλον ἢ
ἥττον. plus minus 206. 1.

μανθάνειν] εἰρήνην ἤλθε φέρων, ἣν ἡμεῖς ἔργῳ μα-
θόντες ἔγνωμεν. 453. 6.

μάρτυρ vel μαρτυς] ἐπισκήπτεσθαι τῷ μάρτυρι.
736. pen.

μαρτυρεῖν] αὐτῷ κακῶς ὑφ' ὑμῶν μεμαρτύρηται.
488. vlt. εἰς εἴ τις εἶχε μαρτυρεῖν. 681. 1. τοῖς δὲ
τὰ ψευδῆ, μηδὲν δεδοικότες, ἐμαρτύρην. 681. 3.

* μαρτύρεσθαι] βοῶντα καὶ κεκραγότες καὶ μαρ-
τυρόμενον. 145. 2.

μαστιγῆν] μαστιγωθεῖσαν εἰς τὸν μύλωνά ἐμπεσῆν.
22. 7. πρὸς τὸν κίονα δῆσαντες μαστιγῆν. fr. 30. vlt.

μάστιξ] λαβὼν μάστιγά τις, ἐντείνας πολλαῖς πλη-
γαῖς. fr. 30. 24.

μασχάλη] τὴν μὲν κόμην ψιλὴν, τὰς δὲ μασχά-
λας δασείας. fragm. 34.

μάχεσθαι τοῖς ὀνόμασι. 350. 7. οὐδὲ περὶ ὀνομά-
των μαχόμενος. 912. pen.

μάχη pugna terrestris. πολλαῖς μάχαις καὶ ναυ-
μαχίαις παραγεγεννημένου. 863. 8.

μέγας] οἷος μέγας κίνδυνος [pro. ὡς μέγας] 98.
11. τῆς ἀσθενεστάτης πρὸς τῆς τὰ μέγιστα δυναμένης.
5. 8. κλέος μέγα. 57. 6. ἐλπίς μεγάλη. ibid.
ὀργὴν μεγάλων ἀδικημάτων ἔχειν. 396. 5. μεγάλης
ἐκτῆσαντο τῆς οἴκας ἐκ τῶν ὑμετέρων πραγμάτων. 442.
3. πίσιν, ἥτις ἐστὶ μεγίστη τοῖς ἀνθρώποις. iusiuran-
dum, quod inter homines habetur sanctissimum. 635.
4. μέγα αὐτῷ ἡγήσασθε εἶναι. 882. 15. μηδὲ ὠφει-
λημένη μεγάλα ἔχειν ἡγεῖσθαι. 884. 6.

* μέγε-

* μέγεθος ζήμιας. 6, 2.

μέδιμνος] ὡς περ κατὰ μέδιμνον συνωνύμενοι. 720. 5.
μεθίσασθαι] ὥς ἐκ ἂν ῥαδίως ὑμῖν ἡ πολιτεία
μετέσῃ. 671. pen. μετασᾶς ἐκείθεν. 737. 7. τὴν
ἐν βοιωτοῖς πολιτείαν, χρήματα λαβὼν, μετέσῃσε.
805. 17. 870. 7.

μεθύειν] μεθύων εἴλεες αὐτήν. 14, 13.

μειναγωγεῖν [victimam μείον dictam ad Phratoras
adducere] fragm. 14. 2.

* μερᾶκιον. 138. vlt. 142. 9.

μέλας] μέλαν ἱμάτιον ἡμφισμένη, ὡς ἐπ' ἀνδρὶ
αὐτῆς. 469. 5.

* μέλες αὐτῷ τῷ θορύβῳ. 430. pen. εἰδὲν αὐτῷ
τῶν κινδύνων ἐμέλησε. 523. 9. μέλες εἰδὲν σοι. 349.
vlt. οὐ μοι τοσῶτον μέλες, εἴ με δᾶ τα ὄντα ἀπολέ-
σαι. 703. 6.

μελετᾶν] μεμελέτηκας τῆτο καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν
349. 5.

* μέλλω cum praesente, 280. 4. 449. 5, 506.
6. 578. 7. 671. 3. cum futuro. 95. 4. 99. 1.
134. 3. 153. 5. 159. vlt. 274. 5. 281. vlt. 332. 2.
394. vlt. 601. 12. 638. 7. 659. 7. 661. 6. 684.
5. v. p. 234. not. 10. semel cum aoristo. 751. vlt.
v. Magistrum, Moschopulum, ceterosque. TAYLOR.

* μεμνησθαι] ἐμνήσθην Ἐρατοσθένους πρὸς αὐτήν.
22. 13. 746. 1. περὶ τῆς μνησθήσομαι. 162. 4.
μεμνησθαι τῆς κακῶς πεπονθότας μάλλον ἢ τῆς εὖ.
692. 4.

* μέμψασθαι] ἐμεμψάμην ἂν τοῖς ἐπαγγείλασι
50, 3. τοῖς ἀδικῆσι. 296. 1.

μέρος] ἐν μέρεσ [vicissim, pervices] πρὸς ἑκατέ-
ραν δύναμιν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα. 98. 4.
μετέχευεν τὸ μέρος [pro virili sua] τῶν δεινῶν, ὡς περ
καὶ τῶν ἀγαθῶν μετέχευσι. 872. 3.

* μεσση-

* μεσεγγυᾶν] τρία τάλαντα περὶ Ἐργοκλέους μεσεγγυηθέντα τοῖς λέγεσι. 830. 9.

μεσὸς ἦν ὑποψίας. 20. 5. 22. 1. οἶν. 171. 4.

* μετὰ πλείων πόνων ἐλευθέραν ἐποίησαν τὴν Ἑλλάδα. 113. 3. ἀγωνιῆσθαι εὖ μετὰ τῷ δικαίῳ. 684. 6. κρατήσεν μετὰ τῷ ἀληθείᾳ. 655. 9. μετὰ τοῦ δικαίου διαμάχεσθαι. 71. 2. 98. 1. 106. pen. μετ' ἐμῆ εἶναι. mea interelle. 290. 1. μεθ' ἡμέραν interdiu. 44. 1. 150. 12. 274. 2. TAYLOR. οἱ μετὰ Κτησικλέους. pro οἱ περὶ Κτησικλέα. 320. 3. ἀκλεῖσθαι μετὰ τινος. 92. 2. 392. 9. καταλέγεσθαι μετὰ τινος. 894. 15.

μεταβάλλειν] μεταβάλλοντα πρὸς τὰ παρόντα καὶ ταῖς τύχαις εἶκσι. 601. 8. τὴς προσάντας τῶν πολιτεῶν ὁσάνκισ δὴ μετεβάλλοντο. 765. 7.

μεταβολή mutatio rerum in rer. τὴν μεταβολὴν ὠφέλειαν σφίσιν ἔσσεσθαι. 768. 4.

μεταγινώσκειν] τὴς ἀρίστας καὶ σοφωτάτας μάλιχα ἐθέλειν μεταγινώσκειν. 655. 4.

μεταδιδόναι τοῖς ἄλλοις πολλὸν μέρος τῶν ἑαυτῷ ἐνεσθῶν. 542. vlt.

μεταλαμβάνειν] ἀλλ' ἐδὲ ὧν πρότερον μετέλαβε παρ' ὑμῶν ἀγαθῶν μέμνηται. 864. 3.

μεταλλάττειν] μεταλλάξαμένη τὸν χιτῶνα. fragm. II. 29.

μεταλλεύς] metallorum scrutator] fr. 14. 28.

μεταμέλειν] μεταμελῆσαι τῶν ὑβρισμένων. 139. 10. 142. 12. μεταμελησάτω ὑμῖν τῶν πεπραγμένων. 865. pen.

μεταμύειν currere pone aliquem, eius tuendi, eripiendi, vindicandi ergo. 145. 7. conf. ἐπαμύειν.

μεταπείθειν aliquem auertere, abducere a proposito. 324. 5.

* μεταπέμπειν. 110. 2. TAYLOR. imo vero μεταπέμπεσθαι.

μετα-

μεταπίπτειν] μετεπεπτώκει τὰ πράγματα resp. aliam formam induerat. 677. 1. 767. 10.

* μεταπορεύεσθαι ἰδίαν ἔχθραν. 870. 1.

μεταπύργιον [spatium inter turres] fr. 16. 4.

ἡ μεταΐσασις τῶν πραγμάτων ἐκ δημοκρατίας εἰς ὀλιγαρχίαν ἐπράττετο. 847. 2.

* μέταυλος θύρα. 20. pen.

* μεταχειρίζεσθαι] ὅπως ὡς ἀλυπότατα μεταχειρίζονται τὸ συμβεβηκὸς πάθος. 746. 5. ἐρωτικῶς τὸ κοριον μετεχειρίζετο. fr. 5. pen.

* μετέinari ἡμῖν τῆς πόλεως. 599. 3. μετῆν αὖ μοι ἔκ ἐλάχιστον μέρος. 397. 6.

* μετέρχεσθαι arcellere. 42. 4. et 8.

μετέχεν] μετέχε τῶν αὐτῶν ἔργων Ἐρατοσθένης. 422. 5. τῶν Ἀριστοκράτης. 427. 5. μετέχεν τὸ μέρος τῶν δεινῶν ὥσπερ καὶ τῶν ἀγαθῶν. 872. 3.

μετοικεῖν. 714. 3.

μετοικία status seu conditio inquilinatus, ius in civitate versandi, habitandi, negotiandi, et fortunarum sedem figendi, vbi natus non sis. 250. 3.

* μετοίκιον Schutzgeld, tributum reip. dependendum ab inquilinis pro iure incolatus. ἐν Ὠρώπῳ, μετοίκιον κατατιθεῖς, ἐπὶ περσάτῃ ἄκει. 874. 1.

μέτοικος. 714. 3. 729. 4. τὰς μετοίκους ἐτιμήσατε, ὅτι ἕκαστὸν τὸ προσῆκον αὐτοῖς ἐβोधέν τῷ δήμῳ. 887. ult.

μέτοχος τῆς αἰτίας. 276. 4.

* μέτριος] ἔτυχεν μηδενὸς τῶν μετρίων. 319. 6.

μετρίως βεβιωκώς. 571. 13.

* μὴ ὅτι non solum non — ἔνομίζετο ἑαυτὸν, μὴ ὅτι Πλαταιέα εἶναι, ἀλλ' ἐδὲ ἐλεύθερον. 736. 2.

μηνύειν] ἐμήνυσε κατὰ τῶν αὐτῶν συγγενῶν καὶ φίλων. 222. 2.

μηνυτῆς γενέσθαι τοῖς μέλλουσιν ἀποθανεῖσθαι de imminente periculo admonere, 403. pen. μηνυτὴν γενέ-

γενέσθαι τῇ βουλῇ περὶ τῶν εἰσαγγελιῶν ὅτι ψευδεῖς εἰσι.
docere lenitum. 415. 6. αὐτὸς ἡδὲ τῶν ἡμετέρων κακῶς
ἔχοντα, μηνυτῆς [subaudi περὶ τῶν] τοῖς Λακεδαιμο-
νίοις ἐγένετο. 548. 2.

* μῆνυτρον] τὰ μῆνυτρα ἔχει σώσας τὴν ἑαυτῆς ψυχὴν.
240. 3.

μήτηρ, ἣ πέφυκε καὶ ἀδικημένη ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς παί-
δων ἀνέχεσθαι. 884. 4. τὴν αὐτὴν χθόνα μητέρα καὶ
χθόνα ἐκέκτηντο. 77. 2.

* μητραλοίας. 348. vlt.

μητρὰ] τὰς ἐκ τῆς μητρὸς τῆς ἐμῆς παιδεύεις ἐν
πολλοῖς χρήμασιν. 903. 10.

μηχανᾶσθαι] ψευδόμενοι καὶ τὰ τοιαῦτα μηχανώ-
μενοι. 30. vlt.

μιαίνειν ἱερά. 60. 1. 446. 3.

μικρολογεῖσθαι. 912. 15.

μικρὸν διαλεγόμενοι submisso loquentes. 584. 2. ἡ
γλῶσσα νῦν οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν [id est ὀλίγον] ἔχει.
fragm. 38. 6.

μιμῆσθαι καινοῖς κινδύνοις τὴν παλαιὰν τῶν προγόνων
ἀρετήν. 118. 8. τὰ ἱερά. 252. 4.

μισεῖν] ὥστε μισηθέντας ἀπελθεῖν. 615. 8. μισεῖν
τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον. 667. 1. ἅμα γὰρ πλετοῦσι καὶ
ὑμᾶς μισοῦσι. 820. 9.

μισθοῦν] ἐκλιπόντες τὰς αὐτῶν οἰκίας ἐτέρας πόρην
μισθοῦνται. fragm. 5. 6. πλείονα μισθώσασθαι.
fragm. 21. 8.

ἡ μισθοφορὰ ὑμᾶς ἐπιλείψει. 807. 3.

μισθοφορεῖν ὥσπερ ὑμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες.
812. 17.

μισοδημία] περὶ ἐμῆ καὶ τῆ πατρὸς οὐδὲν ἕτος ἔξει λέ-
γειν εἰς μισοδημίαν non poterit nobis exprobrare odium
status popularis. 805. 3.

μισοπονηρεῖν] μὴ πρὸς τῆς κρίσεως μισοπονηρεῖν, ἀλλ'
ἐν τῇ κρίσει τιμωρεῖσθαι. 868. 3.

μνημεῖον] μνημεῖα τῆς αὐτῆς ἀρετῆς ἐστὶ καὶ νῦν πρὸς
τοῖς

τοῖς ὑμετέροις [scil. μνημείοις τῆς ἀρετῆς] ἀνάκειται. 370. vlt. τὰ δὲ τῆς τῆς κακίας μνημεῖα ἀνάκειται πρὸς τοῖς τῶν πολεμίων μνημείοις τῆς ἀρετῆς, 371. 1. τὰς γεγενημένας συμφορὰς ἰκάνᾳ μνημεῖα τῇ πόλει καταλείψουσα. 917. 3.

μνήμη materia rerum olim gestarum seu fama propagata ad posteros, seu literis consignata, quam materiam tu iam decreueris oratione persequi atque repetere. μνήμην παρὰ τῆς Φήμης λαβών. 54. 4. μνήμην τὴν ἐκ τῶν κινδύνων ἰδίαν καταλείψειν. 87. 3.

μνημονεύειν] συμφορὰν, ἣν, καθόσον ἀναγκάζομαι, κατὰ τὸτο μνημονεύσω. 873. 3.

μνησικακίαν. 609. 7.

* μόγις. 725. 7.

μοῖρα] δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχῶς. 130. pen.

* μοιχεύειν τινα occulto stupro matronam polluere. 16. 7.

μοιχρὸς ἐλήφθη. 489. 3.

μορία ἐλαία olea sacra. 260. pen. 266. 3. 269. 1. 284. 1.

μνηχιάσι] καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν [Minervae] μνηχιάσι. 460. 3. μνη. ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγένετο ἡ ἐκκλησία. 454. 10.

μνηκτηρίζειν] subfannare. fragm. 36.

* μυλῶν] μαστιγωθεῖσαν εἰς τὸν μυλῶνα ἐμπεσεῖν. 22. 7.

μυρεψικὸς] κατασκευάσκει τέχνην μυρεψικὴν. fragm. 4. 11.

μυροπώλης. fragm. 5. 17. vbi sic leg. videtur. ἀλλὰ γὰρ, ὅ [in articulo postpositivo, cuius, non οὐ, non] τὴν ὁσίαν κέκτηται, Ἑρμαῖα [vel Ἑρμεία, nam perinde est,] τῇ μυροπώλῃ, τὴν γυναῖκα [id est τῆς τῆς γυναῖκα] verum enimvero, cuius hominis facultates per nefas adquisiuit, Hermeae pūta, myropolae, illius

lius uxorem corrupit — ταύτης ἐρᾶν πρ. item, ἀντὶ καπῆλης αὐτὸν μυροπώλην ἀπέδειξε. fragm. 5. 20. erat ergo μυροπώλης [Apothecarii, ut nos vsurpatum] iam tum quoque dignitas amplior, quam καπῆλης cauponis vinarii et tabernarii.

* μυροπώλιον. 754. 5. vbi Taylor in indice addit haec [nisi leg. sit μυροπωλεῖον.]

ναυάγιον] ναυαγίων συμπεπτόντων καὶ Φιλίων καὶ πολεμίων. 102. 4.

* ναυκληρεῖν] ναυκληρεῶν particip. 250. 1.

ναυκληρία ἐπιτίθεσθαι animum adiicere nauiculariae exercendae. 215. 1.

ἡ ναυμαχία per excellentiam appellatur clades Atheniensium ad Aegospotamos. 412. 3. 549. 1. 601. 2. 701. 10. vbi ἡ τελευταία appellatur.

ναῦς] αἱ ὑμετέραι νῆες διεφθάρησαν classis vestra lacerata et destructa est. 449. pen.

ναυτικὸς] ναυτικά ἐκδεδομένα ἐπὶ τὰ τάλαντα. id est εκδεδανεισμένα ἐπ' ἐμπορίᾳ καὶ τόκοις ναυτικοῖς. foenori nautico elocata. 895. 1. Φάσκων τὰ ναυτικά χρήματα ἐκ τέτων τῶν γραμματείων κομίσασθαι. 857. 3. ὁτος δὲ ναυτικὸς ἡμᾶς ἀποφαίνει. fragm. 37. substantiam nostram totam non in fundos, sed in naues et in quaestum per mare, et foenus nauticum elocat, eo-que discrimini obnoxiam facit, una cum navibus funditus percundi.

* ναυτοδίκαι tribunal, in quo causae negotiatorum cito expediendae moraeque haud patientes compendiarie via disceptabantur. 593. 12. 595. vlt. fr. 8. 3.

νεανίας] νεανίᾳ τὰς ὀψεις, ψυχὰς ἔκ ἔχουσι. 371. vlt. fragm. 36.

νεανιεύεσθαι. fragm. 36.

* νέμειν] ἐνειμάμην πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἔτως, ὥς' ἐκείνον ὁμολογεῖν πλεονέχειν τῶν πατρῶων. 577. 3. ἐνειμάσθην τῷ υἱεὶ τὴν ἕσταν. 647. 2. qui est dualis aor. 1.

medii

medii a νέμω. non, quod existimavit Taylor, aor. i. passivi a verbo νειμάζω, quod verbum nullum est.

νέος] νεώτερα πράγματα ἐν τῇ πόλει γενέσθαι βουλόμενοι. 450. 5. τῇ ἐνῇ καὶ νέα. 732. vlt. τὰς ἐτι νέας καὶ νέαις ταῖς διανοαῖς χρωμένους. 752. vlt. νεώτερός εἰμι τῷ συμβελεύειν. fragm. 10. 24. προσποιόμενος νέος καὶ πλῆσιος εἶναι. fragm. 30. 28.

Neutrum.] substantiua, item adiectiua generis neutrius cum tertia persona pluralis numeri verbi copulata. τῶν δεινῶν ὅσα ἐγένοντο, pro vulgari ἐγένετο. 512. pen. plura exempla v. sub titulo *Pluralis*.

* νεώρια. 446. 2. 471. 5.

* νεώταικοι] τὰς νεωσοίκους καὶ τὰ τεῖχη περικαταῤῥέοντα. 360. vlt.

νεωσι κατεληλυθόσι. 609. 6. ὅτε νεωσι ἐτεθνήκει ὁ πατήρ paulo post excessum patris. 649. pen. τῶν νεωσι [paulo ante] ἐν δόξῃ γεγεννημένων. 652. 2. νεωσι τὰ πατρῶα παρεληφώς. fragm. 30. 27.

* νεωτερίζειν] εἴ τι ν. ἐβάλετο εἰς τὸ ὑμέτερον πλῆθος. 678. vlt.

νοθεῖα [spuriorum hereditas] fragm. 21. 13.

* νομίζειν] τυγχάνειν τῶν νομιζομένων. 63. 10. Θεὸς ἔ νομίζειν. 214. pen. ἡπιστάμην μὲν ἔν, ὃ τι οὕτω Θεὸς ἔτ' ἀνθρώπος νομίζει. neque diuina, neque humana iura penli facere. 389. 4. ἔδὲ ταφῆς τῆς νομιζομένης εἶασαν τυχεῖν. 444. 12.

νομοθεσία] τὰς τὴν ὑμετέραν νομοθεσίαν ἀφανίζοντας. 868. pen.

νομοθετεῖν] ἔ νομοθετήσοντες ἤκετε, ἀλλὰ κατὰ τὰς νόμους ψηφισμένοι. 568. 4. τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν διακάζοντας ἄξιον, ἣν καὶ νομοθετῆντας. fr. 36.

νομοθέτης] μὴ μόνον δικαστὴς, ἀλλὰ καὶ νομοθέτας αὐτὰς γενέσθαι. 520. 3. ἀντὶ Σόλωνος νομοθέτην αὐτὸν κατέστησε. 838. 1. οἱ μὲν πρόγονοι νομοθέτας ἤρξαντο Σόλωνα καὶ Θερμισοκλέα καὶ Περικλέα. ὑμεῖς δὲ Τισα-

Lyfiae Tom. II.

Hhh

μενόν

μενὸν καὶ Νικόμαχον, ἀνθρώπους ὑπογραμματίας.
864. 7.

νόμος] *leges eo latae sunt, quo περὶ ὧν ἀν πραγμάτων ἀπορῶμεν, παρὰ τάτης ἐλθόντες σκεψώμεθα ὅτι ἀν ἡμῖν ποιητέον ἐστὶ.* 40. 6. νόμοι τῆς μοιχείας. *id est* οἱ περὶ τῆς μοιχείας διορίζοντες. 41. *pen.* νόμῳ ἑλληνικῷ εὐρεῖσθαι. *re carere, vel arceri ea. quam tribui et concedi nemini non per leges Graecorum fas et necesse sit.* 64. 2. παρέρχεσθαι τὸν νόμον. 253. *vlt.* ἐκλαμβάνειν τοὺς νόμους. 354. *vlt.* διαλαμβάνειν. 520. 8. ἀναγράφειν. 840. 9. ταμιεύεσθαι. 839. *pen.* ὧν ἤδη συκοφαντεῖτε καὶ τῶν ἀρχαίων νόμων ἐπιθυμεῖτε. 819. *vlt.* τοὺς νόμους ἔχειν βεβλόμενοι. 824. 2. τοὺς μὲν ἐνέγραφε τῶν νόμων, τοὺς δ' ἐξήλειφε. 839. 2. παραδοῦναι τοὺς νόμους. *exhibere codicem legum a se ordinatum, et in mundo exaratum.* 840. 3. τέτταρα ἔτη ἀνέγραψε τοὺς νόμους. 840. 9. νόμον ἀποδείξαι *legem proferre.* 848. 1. 849. 1 et 9. ἡγούμενοι τοιοῦτους ἐσεσθαι καὶ τοὺς νόμους, ὅποιοι ἀν εἶεν οἱ τιθέντες. 864. 9. διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀδικήματος οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ ἐγράφη νόμος. 886. *vlt.* κατὰ τοὺς νόμους, οἱ κείνται περὶ τῶν ὀρφανῶν. 906. 17.

νόσος] ἡ φύσις καὶ νόσων ἡττων καὶ γήρας. 130. 2. αὐτὸς γὰρ ἐν τῇ νόσῳ ὧν [*subaudi τῇ τελευταίᾳ*] 640. 2. μείζους καὶ χαλεπωτέρας συμφορὰς καὶ νόσους ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις προσβάλλοντες. *fr.* 22. 12.

νότιον. *fr.* 24. 19.

νόθεσία [*conf. νόμοθεσία*] 868. *pen.*

νόμηνιασής. *fr.* 22. 1.

νοῦς] ἡ γλῶσσα νοῦν οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν ἔχει. *fragm.* 38.

νύκτωρ] τί αἰ θύρα νύκτωρ ψοφοῖεν. 15. 1. 139. 1. 153. 4.

ξενία] ξενίας ἀγωνίζεσθαι *certare de causa peregrinitatis, cum reus infimulatur falso arrogatae civita-*
tis

his atticae, cum peregrinus sit, eoque iure careat.
483. 6.

ξένιον] ὥς Παισανίας τὰ μὲν παρὰ τῶν τριᾶκοντα
ξένια οὐκ ἤθελε λαβεῖν, τὰ δὲ παρ' ἡμῶν ἐδέχετο. 606. 3.

ξενούν] ἐξενωμένος βασιλεῦσι καὶ τυράννοις iure et
familiaritate hospitii conciliatus. 248. vlt.

ξύλον] ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. 358. 1.

ξύλοφορία [lignatio] fr. 36.

* ξυμβαίνει pro συμβ. ξυνειδέναί pro συνειδέναί et
ξυνεῖναί pro συνεῖναί, quae insolentiora sunt apud nouam
Atticam, huius generis quae sunt v. infra sub συν.
TAYLOR.

ξυσίς [tunica muliebris talaris] fr. 27. 19.

ὁ pro ὁ δεῖνα. κάλει μοι τὸν καὶ τὸν. 659. 8. ὁ pro
οὗτος. 733. 11.

ὀβολος] ὀβόλῳ μόνον πωλεῖν τιμιώτερον. 718. 7. ὁ-
μᾶς ἐμοῦ ἀφελέσθαι τὸν ὀβολόν. 749. vlt. οἶσω σοι ἐν-
νέα ὀβόλους τῆς μνᾶς τόκους. fr. 4. 12.

ὀβολοσατεῖν] ὀβολοσατοῦντες πράττονται, [foenera-
tores ab aliis exigunt.] fr. 23. 26. ὀβολοσατεῖ [foe-
neratur] fr. 27. 2.

ὀγδοηκοντατάλαντος ἡμῖν ὁ οἶκος ἐγένετο. 805. 12.
ἐδὸς] ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰσαρπάζειν. 29. 3. ὁδὸν διὰ τῆς
θαλάττης ἐποίησατο. 93. vlt. vbi ὁδὸς idem est atque
πορεία διὰ τῆς ἡπείρου iter terrestre, quatenus opponitur
τῷ πλόῳ. ταῖς ὁδοῦς ταῖς μακροτέρας τῶν ἀναγκαίων. 747. 1.

ὁδὸς cum leni, pro οὐδὸς limen. fr. 33.

ὁδοὺς, ὁδόντος, dens. ῥᾶον αὐτῆς τοὺς ὁδόντας ἀριθ-
μῆσαι, ἢ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους. fr. 5. vlt.

ὀζειν [pro αἰπόζειν] ἐδόκει τῷ αἶσθαι καὶ τῆς μάξης
κάκισον odor teterrimus exhalare. 190. 3.

Οἶηθεν. 19. 2.

οἶκαδε ὡς ἐμὲ. 27. 1.

οἰκάριον. fr. 33.

οἰκεῖν] ἐπὶ προσάτῃ ᾧκει. 874. 1. 880. 4.

Hhh 2

* οἰκεῖται

* οἰκεῖοι familiares, domestici, tum propinqui, necessarii. 139. 5. 593. 5. 618. 3. τὰ οἰκεῖα τὰ ἑαυτοῦ διέθετο *disposed of his Effects*. 469. 8. TAYLOR. διαβολαῖς τὰς ἑαυτῶν τρόποις οἰκείας καὶ συνήθεις. 335. 5. νομίζων αἰσχισον εἶναι πρὸς τοὺς οἰκεῖς διαφέρεσθαι. 892. 3. νομίζει τοὺς οἰκεῖς ἐχθροὺς. fr. 37.

* οἰκειότης necessitudo, ut reddidit Taylor in indice, vel potius, causa familiaritatem efficiens, benevolentiam et fiduciam animo ingerens. 8. 3. ἤγειτο τὴν ἐμὴν οἰκειότητα πισοτάτην εἶναι. fr. 32. 24. συνστάσις οἰκειότητα. fr. 35. 4.

οἰκείως] οἰκειότατα πάντων ἀνθρώπων ἐχρώμεθα. fr. 14. 10. οὕτως οἰκείως αὐτοὺς ὑπεδεξάμην. fr. 32. 22.

* οἰκέτης] μήτε φίλος, μήτ' οἰκέτας. 152. 3. 178. 1. ἐπετῆδευε τοὺς οἰκέτας οὕτω καλεῖν. fr. 25. 10.

* οἰκῶς feruus, in vetusta dialecto idem, quod in recentione ἡλός. 362. 1.

* οἶκημα εἰν Zimmer. εἰς οἶκημα αὐτὸν καθεῖλεν. fr. 30. 25.

οἰκία] διαλαμβάνειν τὰς οἰκίας. 387. vlt. ἀμφιδυρος οἰκία. 393. 12. ἐκπορεύειν οἰκίας. 455. 8. ἅμα ἡμέρα ἐπὶ τὴν οἰκίαν [quia eum alibi nusquam inveniunt] ἐρχόντα ἀπαιτήσοντες τὰ ὀφειλόμενα. fr. 5. 10. εἰ μὲν χωρὶς ἀμφισβητεῖς, καρπῆ, εἰ δ' οἰκίας, ἐνοικίου. fragm. 13. 26.

οἰκιδίον ἐστὶ μοι διπλοῦν. 12. 2.

οἰκόθεν ἔχειν. 171. 2.

οἰκονόμος δεινὴ. 8. vlt.

* οἶκος fortunae, res familiaris. τοὺς ἰδίους οἶκους μεγάλας ἐκτήσαντο. 442. 3. 825. 3.

οἰκτεῖρειν δι' ἀπορίαν. 882. 17.

οἰκτρῶς ὑπὸ τοῦ πάθους διακεείμενοι. 898. 8.

* οἶσμαι passivae. οἶσθαι χρῆναι ἀπολελοιπέναι. 633. 5. 661. 1. οὐ γὰρ δήπερ τοῦτο μόνον οἶεται τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ *This is not the only Thing that is meant by*
ἐπαυ-

ἐπαυτοφ. aut ætinue, vt nos ibi vertimus. non enim hoc solummodo vult ea vox ἐπαυτοφ. 505. 7. TAYLOR.

οἷος μέγας κίνδυνος [pro ὡς μέγας] 98. 11. Si-
mile est illud apud Libanium T. I. 841. 3. πόσον σοι
ὀλίγον [quam exigua pars] ἀπὸ τῆς ταλάντης μέρος ἤρ-
κεσεν ἂν πρὸς εὐωχίαν. tibi suffecisset ad epulas appa-
randum. ὁρῶντες τὰ πράγματα ἔχ' οἷα βέλτιστα ἐν τῇ
πόλει ὄντα. 459. 6. addit Taylor istaec [v. Lect. Ly-
siac. c. IV. οἷον τε possibile est. passim. ὑμεῖς οἱοί τε
γεγόνατε potuistis. 511. 8. et alibi non infrequenter.
ἀποδείξαι ἔδεις οἷος τε ἐστίν. 668. 4. 681. 5. 828. 6.]

ὀκνεῖν] ὠκνεν καὶ ἡσχύνοντο. fr. 13. 11.
ὀλεθρος] κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναυμάχητον
ὀλεθρον. fragm. 27. 5.

ὀλιγαρχικός] ἔδεις ἀνθρώπων φύσει ἔτ' ὀλιγαρ-
χικός, ἔτε δημοκρατικός. 762 vlt.

* ὀλίγον] ὀλίγη τοῖς ἑνδεκα παρεδόθη. 529. 1.
ὀλιγώρως διακεῖσθαι. 6. 3. ὀλ. ἔχειν τῆς δοκιμα-
σίας. 794. 4.

ὀλικὰς navis oneraria, mercatoria. ἀποπέμψας εἰς
τὸν ἀδρίαν ὀλικὰς δυοῖν ταλάντων. 908. 7.

ὅλος idem quod ὀλόκληρος, integer, saluus, non
mutilatus. 207. 3.

ὀλοφύρεσθαι ἑαυτὸν. 100. 4. 134. 1. τὴς θα-
πτομένης. 132. vlt. εἰ τὰς ἐσίας ἔχοντες ὀλοφύρεν-
ται τριηραρχῶντες. 829. 3.

ὀμηρος] ὑπέσχετο εἰρήνην ποιῆσαι, μήτε ὀμηρα
δὲς [scil. σώματα] 427. vlt.

ὀμνύναι] ὁμόσας εἰσῆλθον εἰς τὸ δικαστήριον, τὰ
βέλτιστα συμβελεύσειν τῇ πέλει. 869. 5. ὁμόσαι ὅπα
ἂν αὐτὸς λέγῃς. 901. 1.

ὁμογνώμων] ὑμᾶς ὁμογνώμονας γεγονέναι τοῖς αὐ-
τῆς προδεδωκόσι. 827. 7.

ὁμοιος] ἔχ' ὁμοιά σοι καὶ ἐκείνοις ἦν scil. τὰ πράγ-
ματα vel τὰ διάφορα. 461. vlt.

* ὁμολογεῖν] ὁμολόγεσ ταῦτα ποιήσεν id in se recepit. 25, 5. 389, 3. 459, vlt. ut Matthaei XIV. 7. v. p. 390. not. 22. TAYLOR. τῶν σοὶ πρὸς ἐμε ὁμολογημένων, quae tu tibi de me depecta es [herus enim ancillam alloquitur] 25, 2. οἱ τὰ μὴ δίκαια πράττοντες ἔχ ὁμολογεῖσι τὴς ἐχθρὸς τὰ ληθῆ λέγειν. 30, vlt. par, conueniens, consentaneus esse. 105. pen. μηδὲν ὁμολογεῖν τῷ τρόπῳ τῷ ἀλλήλων id est ἐν τῷ τρόπῳ. 674. 4. εἰ τὴς ὁμολογῶντας παρανομεῖν ἀζημῖς ἀφήσετε. 723. 7. et 12.

ὁμονοίαν μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι, εἰσιν δὲ πάντων κακῶν αἰτίαν. 608. 8. ὁμ. πλείστην ποιήσετε. 775. 13. ὁμόψηφος. 513. vlt.

ὀνειδίζειν] τῇ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις δυσυχίαν ὠνεϊκότος. 581. 1. ἐν τῇ ψήφῳ ἔδεν ἄλλοποιεῖτε ἢ ὀνειδίζετε τοῖς ἀδικῆσιν. 816. 6. 866. 1.

ὀνειδος] μετ' ὀνειδὸς καὶ πλεῖτε θελεία τῆς πατρίδος. 98. 3. τῶν ὀνειδῶν μεταδιδόντες. 442. 9. 542. vlt. ὀνειδῆ καὶ αὐτοῖς καὶ ἐμαυτῷ περιάψω. 710. 8. ὀνειδὸς καὶ διαβολῆς τυγχάνειν. 763. 14. ὥσπερ τῇ ὀνειδὸς, ἀλλ' ὃ τῆς ζημίας αὐτοῖς μέλον. 816. 4.

ὄνομα] πολὺ γὰρ ἂν ἔργον εἴη τῷ νομοθέτῃ πάντα τὰ ὀνόματα [scil. τῶν ἀδικημάτων] γράφειν ὅσα τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει. 348. 6. τοῖς ἔργοις προσέχειν τὸν ἵεν, ὧν ἕνεκα πάντες τὰ ὀνόματα τίθενται. 350. 8. τὰ ὀνόματα ὁφῶν αὐτῶν διαπράττονταί τινες, δόντες ἀργύριον τῷ ῥήτορι, προσγραφεῖναι εἰς τὴν σῆλην. 492. vlt. ἔδὲ περὶ ὀνομάτων μαχέμενος. 912. pen.

ὀξύμελι πίνω [bibo melacetum] fragm. 37, 14.

ὀξύχερ. 173, 3. pugna, rixosus, celer ad conflictus manuum.

* ὅπη quemadmodum. 520. 8.

ὀπίσω] περιάγειν τὸ χεῖρ εἰς τοῦ πίσω. 28, 7. εἰάν τις λῖπη τὴν τάξιν εἰς τὸ πίσω [scil. ἀναχωρήσας] 520. vlt. 521. 6.

ὀπλα

ὄπλα] πρόφασιν μὲν ὅτι ἐκ ἤλθεν εἰς τὰ ὄπλα ἀναπαυσόμενος. 452. 9. θέσθαι τὰ ὄπλα die Parade machen, aufziehen, die Revue oder Musterung passiren, sich in Schlachtordnung stellen. 500. 3. ἔτ' ἐν περραιῇ, ἔτ' ἐν ἄσει ἔθετο τὰ ὄπλα. in castris agebat, fungebatur militia. 880. 5.

ὀπλίζεν] ὀπλισμέναι σιδήρῳ. 56. 2. ὀπλίσαι τινας τῶν αὐτῶν δημοτῶν, ὥσπερ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν πολιτῶν ἐποίησαν. 841. 4. 881. 4. et 10.

ὀπλιτευσιν. 523. 13.

ὀπλίτης] ὁ ἐπὶ τῶν ὀπλιτῶν στρατηγός. 894. 16.

* ὀπκοῖαν τινῶν. 452. 5.

* ὅπως cum subiunctiuo passim. cum futuro. 413. 7. 416. 6. 821. 6. ὅπως κῦτῳ ἐδόκει prout, quemadmodum. 469. 8. 520. 5. 552. 17. ἔχ' ὅπως ὑμῶν τῶν αὐτῶν τι ἐπίδωκεν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑμετέρων πολλὰ ὑφῆρτα. 863. 13. so far from — that — v. laeum 53. 13. TAYLOR. ὅπως solet cum indicatio construi. ὅπως μηδεὶς ταῦτα πεύσεται. 25. 1. conf. art. οὐ.

ὀργεὺς] ὀργέων [sacrificatorum.] fr. 17. 15.

ὀργῇ] ὀργὰς τοῖς ἀκέεσι κατὰ τῶν τὰ δίκαια πράττοντων παρασκευάζουσι. 31. 1. ὀργῇ ἐτέρων pro κατ' ἐτέρων. 238. 1. ὀργῇ ἑδεμιά συγγνώμην δίδωσιν ὁ νομοθέτης. 373. 1. ὀργὴν μεγάλων ἀδικημάτων ἔχοντες. quasi grandes causas nobis irascendi habeatis, ut magnis iniuriis a nobis laesi. 396. 5. ὀργὴν τιμωρεῖσθαι βελομένην. 830. pen. τῆτονι πᾶσι τοῖς πολιταῖς ἄξιον ὀργῆς ἡγήσησθε hunc dignum habeatis cui ciues cuncti succenseant. 904. 15. ὀργῆς γενομένης rixa oborta. fragm. 30. 3.

ὀργίζεσθαι ἐ τῷ ὀνόματι τῶν τετρακοσίων, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις. 663. 2. τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων ὀργίζεσθαι μάλιστα τοῖς δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν. 876. 1.

ὀρίζειν] ὀρίσασθαι τὰ δίκαια νόμῳ operam dare, ut per legem ferendam iura sibi definiantur. 78. 3.

Hh h 4

ὠρίστα.

ᾠρισάμην ἑμαυτῷ τὸ τρίτον μέρος τῆς ἐκείνων οὐσίας. 594. 1.

ὄρκιον ἔχοντος καὶ ἐτοίμῳ ὄντος ὄρκῳ. 687. 4. v. annotat. ad h. l.

ὄρκος] ποίῳν ἂν ὑμῖν ἔτος δοκεῖ φροντίσεν ὄρκων, 888, 10 προδότης τῶν ὄρκων ὑμᾶς ἀποφαίνοντες. fr. 27. 9. ἑπακτος ὄρκος [iusiurandum exaetuin] fr. 34 * ὄρκουν. 687. 4.

ὄρμαιν] ὀρμώμενον ἐξ Ὠρωπῆ. 881. vlt.

ὄρος] παρὰ τῆς ὄρης τῆς χώρας. 90. 1.

ὀρῶωδεῖν. 821. 7.

ὀρφανία] ὧν ἐνίοις τῆς ὀρφανίας αἴτιος ἐγένετο. 797. 8.

ὀρφανός] ἡ ἐλαῖς τοσάτων ἀνδρῶν ὀρφανὴ γενομένη. 117. 4. ἐπὶ παῖδας κόρας καὶ ὀρφανὰς εἰσιόντα. 139. 9. κατὰ τῆς νόμης, οἱ κεῖνται περὶ τῶν ὀρφανῶν. 906. 17. ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν [ἀνδρωθέντων puta] πολλοὶ [τῶν ἐπιτρόπων videlicet] συκοφαντῶνται. fr. 18, 9. τῇ νόμου κελεύοντος τῆς ἐπιτρόπης τοῖς ὀρφανοῖς τὴν ἐσίαν ἐγγυον καθιστάνειν. fragm. 37.

ὀρχεῖσθαι. fragm. 35. 9.

ὅσιος] τῶν ὀτίων καὶ τῶν ἱερῶν ἀναγεγραφεὺς γενόμενος. 862. vlt.

ὅσος] ὅσον insequente, non τοσῶτο, sed τοῦτο. καὶ ὅσον ἀναγκάζομαι, κατὰ τῆτο μέμνημαι. 873. 4.

ὅσουν] οὐδ' ἀποθανόντος ἔφασκε τὰ ὅσα κομίσασθαι. 539. 3.

ὅσις pro εἰ τις. 159. 1. et pro ὥς. 159. 3.

ὄτρακον ἔχοντες lagenam figlinam. 150, 5. 170, antepen.

ὅτος τις pro ὅσις. περὶ ὅτε τινὸς ὄντος ἐμὲ ψηφισθε cuias ego sim, vel quo animo praeditus, quibus moribus, de quo iudicaturi sedeatis. 697. vlt.

οὐ.] εἰ μόνον pro ἔχ ὅτι non eos dicam, qui vos beneficiis promeruerunt, sed vel eos solummodo, qui nulla

nulla vos iniuria laceſſiuere. 762. vlt. ἔχ' ὅπως non ſolummodo. 634. 2. non ſolum non. 863. 13. οὐχ ὅπως ἀφελῆσαι τὴν πόλιν διανοήθη, ἀλλ' ὅπως — tantum abeſt, vt cōgitarit de ratione quadam remp. or- nandi, vt potius — 881. 14.

* οὐδαμῇ. 680. 2.

οὐρανομήκης σῆλη. fragm. 19, 29.

ἔς] ἐλκτῆρας χρυσεῖς ἐκ τῶν ὠτων ἐξείλετο. 295. vlt.

ἑστία] μὴ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ἑστίαν πατρίδα ἡγεῖ- σθαι. 872. 9. Φανερά ἑστία. 894. 11. fr. 32. pen. ἔτως οἰκείως αὐτὸς ὑπεδεξάμην, ὥτε μηδένα εἰδέναι τῶν εἰσιόντων, εἰ μὴ τις πρότερον ἠπίσατο, ὁπότερος ἡμῶν ἐκέκτετο τὴν ἑστίαν. fr. 32. 24. τῆς ἑστίας ἐπίτροπος is eſt, cui ἐπιτέτραπται ἡ ἑστία. 904. 5. ἀφανὴς ἑ- στία. fragm. 33. 1.

ἔτος interdum ad remotius refertur, ἐκεῖνος ad propius. 574. vlt.

* ἔτως] ὁμῶς δ' ἐδ' ἔτως. 16. 1. ἔτω μεγάλας. 546. 15. ἔτω μέγα. 546. 17. TAYLOR. hic, nu- de, ſimpliciter, ſine vlllo apparatu, aut vllius alius rei additione; item, ad literam, ſtriçte. ἔτως ἐλθεῖν. in- ermis venire, ſo wie man ſonſt ordentlicher Weiſe geht und ſteht. 170. vlt. ἀπέθανεν ἔτως ſine tormentis, cicuta ſolummodo epota. 478. 2.

* ἐφείλεν βλάβην. 34. vlt. ζημίαν. 325. pen. δίκην. 349. 1. δραχμάς. 354. 3. 483. vlt. 517. 3. εἰδύνην. 369. pen. TAYLOR.

* ὄφελος ἐδὲν νόμῳς κεῖσθαι, εἰ ἐξέσαι ὅ, τι ἂν τις βεληται ποιεῖν. 524. 10.

ὀφθαλμός] μᾶλλον πιτεύετε τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν ὀφθαλμοῖς ἢ τοῖς τέττε λόγοις. 751. 4. τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν γλαυκότερον εἶναι. fragm. 35.

ὄψις] ἐκ ἄξιον ἀπ' ὀψews ἔτε φιλεῖν ἐδέναι, ἔτε μισεῖν. 583. vlt.

εἰς ὄψον ἐλογίζετο. 905. 4.

Hhh 5

παιάν

παιάν ἑλληνικὸς καὶ βαρβαρικὸς συμμεμίγμενος.

101. 2.

* παιδάριον. 617. 10.

παιδεία] ἐκ παιδείας φίλος ἦν αὐτῷ a ludo inde literario, 674. 1.

παιδεύειν] ἐν τοῖς τῶν τε θεῶν ἔργοις τῆς ζῶν-
τας παιδεύειν. 55. 3. ἐν ᾧ ἐπαιδεύετο liberalibus
artibus imbuebatur, 674. 2. τῆς ἐκ μητρὸς τῆς ἐ-
μῆς παιδείας ἐν πολλοῖς χρήμασιν εὐδαιμονοῦντας.
903. 10.

παιδικός] περὶ παιδικῶν φιλονεικεῖν πρὸς ἀλλήλους.
158. 2. 160. 6. χορηγὸς κατέστην παιδικῷ χορῷ.
699. 8.

παιδίσκη πειρᾶν. 14. 12. ἐξαγαγὼν αἰλίσκεται.
490. 1. ἐξελθῆσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσι.
fragm. 21. 6.

παῖς] ἐκ εἰς τῆς παῖδας ἀποτίθενται τὰς τιμα-
ρίας. fr. 22. 10. δύο παῖδας ἀκολέθεις αὐτῷ εἶναι.
fragm. 25. 8.

παλαιός et ἀρχαῖος vt similia inter se copulantur.
253. 2. παλαιάς [scil. naues] ἀντὶ καινῶν παραδώ-
σεν. 819. 2. εἰ ἀποδεδώκει τῷ Κτησιπλεῖ πεντήκον-
τα παλαιάς, ὥσπερ ἕτος Φησί. [si reddiderit Ctesicli
quingenta drachmarum sortem, vt ait] fr. 8. 8.

πάλαιστρα] ἀπεδύσατο εἰς τὴν αὐτὴν πάλαιστραν.
fragm. 50. 2.

* πάλιν vice versa, 151. 5. not. 42. et Lect. Ly-
fiac. c. IV. TAYLOR.

παλακὴ] ἐπὶ ταῖς παλακαῖς τὴν αὐτὴν δίκην ἐπ-
έθηκε. 34. 2. et 7.

παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις. 698. 6. τοῖς μικροῖς.
698. pen. 700. 2.

* πανδημεὶ ἐξελθόντες. 109. pen.

πανστρατιᾷ τῶν πολιτῶν ἐξελθόντων. 162. antep.

* πανταχόθεν. 444. 17.

* παν-

* πανταχῆ et πανταχῇ. 54. I. vtrumque contra mentem Magistri. 79. 3. 599. vlt. ΤΑΥΛΟΡ.

παρά] παρ' ἐμοὶ domi meae. 138. vlt. παρὰ τῆ-
τα. 151. 6. παρὰ τὴν Λάμπωνος οἰκίαν prope. 145.
8. ΤΑΥΛΟΡ. παρ' ἐμὲ ἦλθε domum meam vene-
rat. 141. I. παρ' αὐτοῖς εἶναι domi suae esse et ma-
nere. 404. pen. ζῶντες μὲν ἰδόντες πλητῆν, ἀποθα-
νόντες δὲ πολὺ παρὰ τὴν ὑμετέραν δόξαν ἐφάνησαν
[scil. πλητῆντες, quod e praemissis tacite repetendum
est] constitit eos multo minus in bonis habuisse, quam
vos existimassetis. 646. pen.

παρὰβαίνειν τὰ δόγματα. 241. 3. τὰς ὁρκους.
331. 3. π. τ. ὁ. ἐπὶ τοῖς τῆς πόλεως ἀγαθοῖς. vbi
locus daretur remp. ornandi, ibi iusiurandum a se di-
ctum violabant. 414. pen.

παράβυσος] μείζονος παραβύσῃ. fr 36.

παραγγέλλειν τοῖς ἐπιτηδεύουσιν μεθ' ἡμέραν manda-
re partes agendas, docere in antecessum, quid, cum
res in neruum eruperit, agendum cuique sit, rem, lo-
cum, tempus, modum rei agendaе cum iis condice-
re. 42. I. 43. 4. παράγγελμα τὸ ἐπὶ τῶν τριάκον-
τα εἰδισμένον παρήγγελον, κώνειον πιεῖν. 394. antep.
413. 4.

παραγγέλμα imperatum, mandatum. 394. antep.

* παράγειν adducere reum ad iudices. 335. 2. εἰς
τὸν δῆμον. 464. vlt.

παραγίνεσθαι interesse πολλαῖς μάχαις καὶ ναυ-
μαχίαις παραγεγεννημένῃ. 863. 8.

* παράδειγμα] παραδείγματι περὶ τῆς ἑαυτῆ πο-
νηρίας. 545. 9. ΤΑΥΛΟΡ. παραδείγματι τέτω
χράμενοι βελτίους ἔσονται. 525. 12. π. ποιῆσαι τοῖς
βελομένοις εὖ ποιῆσαι τὴν πόλιν. 611. vlt. χρὴ οὐ
μόνον τῶν παρεληλυθότων ἕνεκα κολάζειν, ἀλλὰ καὶ
παραδείγματος ἕνεκα τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. 725. 5.
παραδείγμα τοῖς ἄλλοις ἔσαι μὴ ἑξαμαρτάνειν εἰς ὑμᾶς.

862. 6.

862. 6. ἐς γὰρ αὐτῷ τὰ ἐπιτηδεύματα κοινὰ παραδείγματα. 891. pen. ὥς τὸς ἐχθρὸς μάλλον αὐτὸς βέλεσθαι ζῆν, ἢ τεθνᾶναι, παραδείγμα τοῖς ἄλλοις. fragm. 22. 8.

παραδέχεσθαι] οἱ ἔνδεκα οἱ παραδεξάμενοι ταύτην τὴν ἀπαγωγὴν. 503. vlt.

* παραιδόναι βασανίζειν. 287. 5. ἀποτυμπανίσαι. 489. 9. v. cl. Markland ad locum. TAYLOR, μείζω τὴν πόλιν τοῖς διαδεχομένοις στρατηγοῖς παρέδοσαν. 485. vlt. π. τὸς νόμους legum codicem exhibere a se in ordinem digestarum et in mundo exaratarum. 840. 3. παραδὸς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα. fragm. 18. 12.

παρακαλεῖν] παρακαλέσας πολλὰς multis coram testibus. 541. pen. παρακαλέσαντες ἤρωτῶμεν ad nos arcessitos. 717. pen.

* παρακαταθήκην ἔχων ὑμῶν παρ' ἐκάστου λόγους ποιηρὸς περὶ ἀλλήλων. 314. 3. 894 vlt. παρακαταθήκων, ὥς ἐκεῖνος παρὰ σοι κατέθετο. 903. 8.

παρακελεύεσθαι] ἄξιον ὑμᾶς παρακελευομένους ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ τῶν δίκην λαβεῖν. 826. 8. ἐγὼ μὲν ἐν ταῦθ' ὑμῖν παρακελεύομαι. 826. 12.

παρακελευσμός. 102. 1.

παραλαμβάνειν] ἢ παραλαβεῖν ἂν αὐτὸς φησὶν, ἢ παρακληθῆναι ὑπ' ἐκείνων, εἰ κατ' ἐκείνους ἐγένετο. ipsorum aetate si rebus humanis interfuisset, aut ipse eos in societatem tyrannicidii assumpturus fuisse, aiebat Iphicrates, aut eos [Harmodium atque Aristogitonem] proculdubio se, Iphicratem, fuisse inuitaturos ad facinoris communionem. fragm. 19. 25.

παραλείπειν praeterire, dissimulare. παραλιπῶσα τῷτον, υἱὸν ὄντα. illo, qui filius esset, praeterito. 884. 1. δίκαιός εἰμι μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν ἅπαντα. fragm. 10. 24.

παραλ-

παράλλαιπτον τῶν φρενῶν a recto mentis statu de-
cidere, a sensu communi desciscere. fr. 37.

παράλυσεν] παρελύθη conuellebatur, concidebat
ἅπαντα τῆς πόλεως ἡ δύναμις. 471. 8.

παράμελεῖν πράγματος. 317. 2.

* παρανόμειν εἰς ἐκείνον. 146. 2.

παρανόμον [scil. δίκην] φεύγοντος τοῦ αὐτοῦ ἀν-
δρός. 606. vlt.

παρανόμως] διατεθέντες ὅτι παρανόμως καὶ βιαί-
ως praediti animo tam nefario, iuris aequi et legum
oblito, superbo atque violento. 335. 1.

παραιοεῖν] πῶς ἂν τῆς διαδέσεως τῆ τετελευτηκό-
τος ἀμελήσαιμεν; ἦν ἐκείνος διέθετο ὁ παραιοῶν, ὅδ' ὁ
γυναικὶ πεσθεῖς. fr. 29. 33.

παρὰπίπτειν occurrere. ὅπερ παρὰπίπτομεν. 814.
pen.

παρεσκευάζειν τὴν θύραν. in Bereitschaft halten.
28. 2. π. τινὶ ὀργὴν κατ' ἄλλω τινός. inicere alicuius

animo iracundiam erga aliquem et vindictae cupiditatem.
31. 2. λόγον ἴσιν τοῖς ἔργοις. 50. 6. παρε-

σκεύασεν ἡ τέτων ἀρετὴ τοσαύτην ἀφθονίαν. 51. 3.
παρεσκευάσαντες ἐκείνῳ δικαστήριον iis e iudicibus, a

quibus eum norant condemnatum iri. 452. II. πλοῖα.
461. 7. Passivum. εἰ μὴ τι σοι παρεσκευασμένον ἦν

wenig du nicht gestimmt gewesen wärest. nisi subornatus
fuisses, nisi tibi cum nefario isto senatu condicta et com-

parata omnia fuissent. 461. 10. ὥστε παρεσκευάσθη
ἅπαντα colligitur, vel constat potius, tibi condicta

omnia fuisse. 462. vlt. παρεσκευασμένος conciliatus.
Alcibiadi ab eoque subornatus, ut pro ipso intercede-

ret atque deprecaretur. 562. vlt. παρεσκευασμένοι
ἕτως ἦσαν. hoc animo praediti, sic cogitabant et ad

hunc modum res gerebant instituerantque, ὥς ἐκ ἀπο-
λομένης τῆς πόλεως, ἀλλὰ μεγάλης ἐσομένης. 524. 2.

ἕτω παρεσκευασμένην [id est κατεσκευασμένην] τρεῖς
ρη.

ρη. 701. 7. παρασκευάζεσθαι in Medio, suis partibus et studiis aliquem innectere, dolo sibi conciliare.

276. 5. παρεσκευασάμην δὲ καὶ τὸ πλήρωμα πρὸς ἐκείνον. comparabam mihi. 702. 7.

* παρασκευῇ] ταῦτα ἐκ ἀπὸ τύχης γεγένηται, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐμῆς παρασκευῆς ex apparatione mea, h. e. quod ego navem necessitatibus et copiis rerum omnium quam copiosissime atque exquisitissime instruxissem. 702. 4. ἐκ ἀπὸ τῆς ἰσῆς παρασκευῆς ἐγὼ τῶτον ἐλέγχω, καὶ ἕτος ἐπιχειρεῖ πονηρὸς εἶναι. pauciores atque infirmiores mihi sunt copiae amicorum, aduocatorum, falsorum testium, corruptorum gratia et donis iudicum, quibus ego hunc scelerum reum arguam, atque huic sunt suae copiae, quibus iudicum severitatem legumque vim expugnare contendit. 870.

5. ἀγαθοὶ προθυμῶνται γενέσθαι ἐκ παρασκευῆς fortes et boni contendant esse, non ex impetu quodam repentino, et aestu temporario, neque ex oblata inevitabili necessitate, sed ex diuturnitate disciplinae, exercitationis assiduitate, apparatus destinatione, propositique constantia ad illam rem consequendam omni contentione nitentis. *damit sie es recht drauf anfangen, und anlegen, dass sie braue Leute werden.* 888. 8. Coitio, et conspiratio sceleratorum ad facinus improbum patrandum, aut in iudicio tuendum et pervincendum, et ad ius aequum et civile pervertendum *ein Complot.*

431. 7. ἐκ παρασκευῆς μηνύειν deferre; indicare ea, quae vt indices, tu antea sis ab aliis iussus, edoctus

et subornatus. 458. 10. τὴν παρασκευὴν καὶ προθυμίαν τῶν ἐχθρῶν ὁρᾶτε. 614. 7. ἐκ ἄξιον ὑμᾶς τῆς

τέτων παρασκευῆς ἡττᾶσθαι. 823. 5. in plurali

134. 5.

παράσπονδος] παρασπόνδος ὑμᾶς ἔχοι. 431. 3.

παρατιθέμεναι] παρατιθεμένων αὐτῶ ἐπὶ τὴν τρέπειξαν πολλῶν καὶ ἀγαθῶν. [scil. ἐδεσμάτων] 190. 3.

* παρα-

* παραφρυκτωρεύεσθαι per ignes furtim, et in-
sciiis atque inuitis imperatoribus, eorum iniussu ac-
censos, quae nostris in castris gerantur, ea hostibus ex
condicto, prodicionis ergo, significare. 489. 8.

παραχεῖμα] ἔδ' ἐ γὰρ ὁ θεὸς παραχεῖμα κολάζει.
216. 3.

* παρῆναι τινι alicui adesse. vt Romani scriptores
loquuntur. 734. 3. 735. 8. TAYLOR. ὁμῶς δ' ἐκ
τῶν παρόντων ἐδόκει μοι ἀναγκαῖον εἶναι pro re nata,
secundum praesentem rerum statum. 389. 5. τῶν μὲν
παρόντων καταφρονῶν, τῶν δ' ἀπόντων ἐπιθυμῶν.
433. 8.

παρέχεσθαι] ἐξ ἐκείνῃ τῇ χρόνῃ τεττάρων ἐτῶν
παρεληλυθότων 247. 3. παρελθὼν νόμον. 253. vlt.
idem quod παραβαίνων. de oratore aut teste. coming
forwards. 771. 5. 881. 9. TAYLOR. χρὴ ἔ μόνον
τῶν παρεληλυθότων ἕνεκα κολάζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ
παραδείγματος τῶν μελλόντων ἔσσεσθαι. 725. 5. πᾶ-
λαι ὁ χρόνος ἤδη παρελήλυθε. 790. 11.

παρέχεν] τοσαύτην σωφροσύνην καὶ δέος ἢ τέτων
ἀρετῇ πᾶσιν ἀνθρώποις παρέσχεν. 114. vlt. ἐκ ἑσιν
ὅπε τάχα ἑαυτὸν ὑμῖν παρέσχεν. 875. 2. πράγμα-
τα 356. 3.

παρίεναι [α παρίημι] praetermittere. παρίέντες
τὸ κοινὸν ἀγαθόν. 872. 7.

παρίσασθαι in mentem venire, vel, in animo ver-
sari, infixum inhaerescere. παρεισήκη αὐτοῖς τοιαύτη
δόξα περὶ τῆς πόλεως. 83. vlt. παρεισήκει μοι μηδὲν
φροντίζεν. in mentem venisset, visum fuisset. 275. 2.
εἴ το μηδενὶ παρασῆη nemini in mentem veniat, velim.
424. vlt 703. 8. παρασῆσαι vel παριστάναι docere,
declarare, sententiam aliquam alicuius animo iniicere.
vel, testatum et demonstratum dare. παραστήσω πολ-
λοῖς τεκμηρίοις. 417. 8. in medio. ad sese, ad latus
suum iubere alium adstare. neben sich hinstellen, oder
darne-

darneben hintreten lassen. 605. 2. τῆς παιδας παρασησάμενοι ἐξαιτῶνται ὑμᾶς. 694. 10. 900. 2. Taylor ad hunc articulum etiam locum 511. 9. citauerat. verum ille, non huc, sed ad περιῆσθαι pertinet.

* πάροδος] τὴν πάροδον transitum διαφυλάττειν. 94. pen. παρόδῳ κρατεῖν. 98. pen.

πάροδος. 172. 3.

* παροξύνεσθαι. 172. 3.

* παρορμίζειν] παρορμίσαντες δύο πλοίοις μὲν χιᾶσιν operam cum dedissent, vt duo nauigia ad arcem Munychiae appulsa starent parata. 460. vlt.

πᾶς] πᾶν πρῶττειν nihil non agere, nihil intentatum sibi relinquere. 332. 2. 435. 8.

πάσχειν num sic nūde vsurpatur pro κακῶς πάσχειν. 690; 6,

πατάσσειν fuste saxoue ferire. 28. 6. verberare. 173. 9. 492. 7. πατάξας ξύλῳ ἢ μαχαίρᾳ καταβάλλῃ. 505. 8.

πατῆρ γόνῳ et ποιητὸς. 510. 3. et 5. inter se conferuntur.

* πατραλοίας. 348. vlt.

πατρικός] πατρικὸν ἐχθρὸν τῷτον εἶναι τῇ πόλει. 550. 3. εἴ τις αὐτοῖς πατρικός ἐχθρὸς εἴη, ἐκείνῃ ἐπιλάθωνται. 906. 13.

πάτριος] ἐπιλείπειν ἐν ταῖς πατρίοις θυσίαις. 855. 1. ἅπαντα τὰ πάτρια θύεται. 858. 6.

πατὴρ] τὴν αὐτὴν χθόνα μητέρα καὶ πατρίδα ἐκέκτηντο. 77. 2. πατρίδα τὴν ἀρετὴν ἡγησάμενοι. 121. 6. γνώμη χράνται, ὡς πᾶσα γῆ πατρίς αὐτοῖς ἐστίν, ἐν ἣ ταῖς ἐπιτήδεια ἔχωσι. 872. 5. μὴ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ἑστίαν πατρίδα ἡγεῖσθαι. 872. 9.

πατρῴος ἐρμῆς. 207. 2. τὰ πατρῴα κεκτημένοι. 812. 15. νεώτερά τὰ πατρῴα παρεληφώς. fragm. 30. 27.

* παύειν

* παύειν] παύομαι κατηγερῶν. 447. 1. λέγαν.
381. 2. μηδέποτε παύσασθαι κακοῖς συνεχομένῃν.
22. 7. 701. 1. 911. 5. TAYLOR. τῶν προγόνων
ἐνδυμέμενος, ὅτι ἔδεν πέπαινανται τῆς πόλεως πράτ-
τοντες. id est, ὅτι ἔδεν ποτε ἐπαύσαντο τὰ τῆς πόλεως
συμφέροντα πράττοντες, καὶ ἔδεν ἐπὶ μέρος τῆς πολι-
τείας, ἧ ἔχ ἠψάντο. 585. 8. πεπαυμένοι τῆς ὀρ-
γῆς, αὐτῶν ἀκροᾷσθε. 616. 2. ἐπαύσατε αὐτὸς τῆς
ἀρχῆς. 701. 1. τὴν δὲ μητέρα τελευτήσασαν πέ-
παιμαι τρέφων τρίτον ἔτος τῆτι. 743. 10. modo an-
te triennium demum vivis excessit mater. quo factum
mihi datum est otium eam alendi. nam ad id usque
temporis antea semper eam multos per annos alui.
παύεσθαι τῶν χρηστῶν ἐπιτηδευμάτων. 885. pen.

πεδιακὰ [Atticae regio campestris] fragm. 33.

πεζός] πεζὴ στρατιά. 98. 8.

πειθεῖν τινὰ donis alicui os obturare, ne quid pro-
dat, quod tu celatum malis. 279. 5. ἐ παρανοῶν, ἐ-
δὲ γυναικὶ πεισθεῖς. fragm. 29. 33.

* πειρᾶν ad flagitium pellicere ἵνα σύ γε πειρᾷς ἐν-
ταῦθα τὴν παιδίσκην. 14. 12. πειρᾶν τὴν θάλατταν
piraticam in mari exercere. 215. 2. ἡμῶν πεπειρα-
σθε οἷοι ἐσμέν εἰς ὑμᾶς. 691. 1. πολλοὶ δικαιότεροι
ἐσε, ὧν πεπειρασθε, τέτοις χαρίζεσθαι, ἢ οἷς ἐκ ἴσου
ὁποῖοί τινες ἔσονται. 694. 7. πολλῶν κακῶν πεπειρα-
μένοι. 186. 19.

πελταστής. 625. 15. 626. 4.

πέμπειν] ἐπεμψαν οἱ ὀπλίται τὴν πομπὴν ἐκ Πο-
ρραῶς εἰς τὴν πόλιν. 499. 4.

πένεσθαι. 303. 2. ἔ τὸς πενομένους καὶ λίαν ἀ-
πόρως διακεκμημένους ὑβρίζειν εἰκός ἐστι. 752. 5.

πένης] πένητι γενομένῳ ἔ διὰ κακίαν. 623. 1. το-
σάτω πενετέρους τῆς παιδίας καταλείψω. 709. ult. ἐκ
πένητος πλῆσιος γεγεννημένος ἐκ τῶν ὑμετέρων. 817. 7.
πένητας καὶ ἀπόρους ἐκπλεύσαντας. 818. 1.

Lysiae Tum. II.

lii

πεν.

πενθῆν] τὰ αὐτῶν πενθῆντες κακά. 54. 2.
 πένθος ὅσον ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ ἦν. 898. 3.
 πενίαν προφασίζεσθαι, 721. 1.
 πεντακισχίλις] τοῖς πεντακισχιλίαις παραδῶναι
 τὰ πράγματα. 675. 1.
 πεντακοσιομέδιμνοι fragm. 27. 30.
 πεντακοσιῶς ἂν. vnus cum lit de quingentis.
 796. 1.

περαίνειν] περαίνοιτ' ἂν ἔδεν nihil agatis, nihil
 efficiatis. 304. 5. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰσὼ ἔδεν γὰρ
 ἂν περαίνοιμι. 617. 3.

πέρας] τὸν βίον τελευτήσαντες, πέρας ἔχουσι τῆς
 παρὰ τῶν ἐχθρῶν τιμωρίας. non possunt iam poenas
 iniuriarum sibi datarum ab inimicis repetere. 438. 5.

περὶ] hac de praepositione vbi copias indicis Tay-
 lorani produxero, tum a me quoque in schedis anno-
 tata referam. Sic itaque h. l. habet index atticus Tay-
 lori. [περὶ πολλὰ ποιῆσθαι. 2. 1. 122. 5. 127. 10.
 128. 2. 172. 5. 282. 1. 387. 4. pro quo vide-
 rur Isocrates non semel vsurpare πρὸ. v. Epistola 2.
 πρὸ πολλὰ δ' ἂν ἐποησάμην. idem de permutatione p.
 460. 36. ed. Wolf. περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῶν νό-
 μων. 550. 5. ὅρκων. 568. 1. ὕμνων. 607. 7. τι-
 μωρίας. 823. 8. τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν ἢ τὸν κοινὸν
 κίνδυνον. 872. 11. 882. 8. περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδο-
 νῶν ἐποίησας. [vel potius ἐποίησω] 28. 12. πάντα
 τῷ δικαίῳ. 332. vlt. περὶ ἐλάττονος ἔθετο. 242. pen.
 περὶ πλείους. 222. 8. περὶ ἔδενος ἡγεῖσθαι. 282. vlt.
 ποιήσασθαι. 335. 1. περὶ τέττε μνησθήσεμαι. 162.
 3. 347. 3. 428. 13. περὶ Νικίᾳ ἀναμνήσθητε.
 599. 4. περὶ τῷ δικαίῳ μάχεσθαι. 118. 3. σωτη-
 ρίας. 121. 5. ἐλευθερίας. 123. 4. περὶ θανάτου
 ἀγωνίζεσθαι. 161. vlt. σώματος. 185. 1. Φυγῆς.
 286. 1. ἐσίας. 286. 2. περὶ σωτηρίας κινδυνεύειν.
 123. 3. vbi omnes libri scripti ὑπὲρ. vti coniecerat
 quo-

quoque cl. Marklandus. πατρίδος. 175. 4. περί πα-
τρίδος εἰς κίνδυνον κατέστη. 161. vlt. 181. 7. περί
τῆ σώματος κινδυνεύουσιν. 832. 15. περί αὐτῶν δειδιό-
τες. 154. pen. στρατηγῶν περί ἐλλήσποντον. 620. 6.
ἀτεβεῖν περί τὰ ἱερά. 199. 1. τὸν ἐρμῆν. 207. 1.
θεός. 151. 3. ἱερά καὶ ἐορτάς. 214. 2. ἀδικεῖν πε-
ρὶ τὰ ἱερά. 214. 5. ἡμαρτηκέναι περί τὸς
ζένους. 541. 5. 884. 9. πεποίηκας αὐτὸς
πεποίηκε περί τὸς θεούς. 206 pen. ἀγαθός περί τὸ
πλήθος. 448. 3. χρηστός περί τὸν δῆμον. 483. 8.
πόλιν. 545. 5. εὐνοίαν ἔχεν περί τὸ πλήθος. 601.
3. προθυμίαν περί τὸ πλήθος. 682. 1. οἶος εἰς ὑ-
μᾶς. 688. 8. τοῖστον ἐμαυτὸν τῇ πόλει παρέχω. 705.
4. τοιαύτην γνώμην ἔχεν περί τὸν πατέρα. 365. 2.
περί τᾶλλα μετρίως βεβιωκώς. 571. 12. v. πρὸς et
eis.] Haec Taylor. Ego ad hunc articulum istaec an-
notaueram. a) pro. περί πολλῶ ποιῆσθαι. 2. 1. et
alia talia, vt, ἀποκτινύναι ἀνδράπες περί ἔδενος ἡ-
γῶντο. 387. 2. b) ob. loco vel causa alicuius alius.
δίκην περί [id est ὑπέρ] τινος λαμβάνειν. poenas ali-
cuius criminis repetere. 40. 8. περί τῆ δικαίης μά-
χεσθαι. 118. 3. 120. 5. 123. 6. ἔδεν προσήκει
περί τῶν ἀλλοτρίων ἀδικημάτων κινδυνεύειν. 264. 4.
περί πάντων τῶν πεπραγμένων αὐτὸν τιμωρήσασθαι.
519. 2. ταῖς ὑμετέραις ἀρεταῖς χρητὰ παραδείγμα-
τι, [subaudi ἀπολογέμενος] περί τῆς ἐαυτοῦ πονηρίας
ad purgandam suam flagitiositatem. 545. 9. c) de.
περί τῶν μελλόντων προσεῖσθαι de futuris prospicere.
915. 8. d) pro πρὸς et ga. τοιαύτην γνώμην ἔχεν περί
τὸν πατέρα. 365. 2.

περιαγεῖν τῷ χεῖρε εἰς τῆπισθεν. 28. 7.

* περιαιρεῖν] περιεῖλον τὸν Περραιῶ. vrbi portum
[veluti pallium] detraxerunt. 411. 11. περιελεῖν τοῦ
Περραιῶς τὰ τεῖχη. 429. 1. τὸ περί τὸν Περραιῶ τῆ-
χος. 453. vlt. ἔδὲ μετὰ τῶν τειχῶν καὶ ταῦτα ἡμῶν
αὐτῶν περιαιρησόμεθα. 920. 4.

* περιάπτειν] εἰ σωθεῖς αἰσχροῦς ὀνειδῆ καὶ αὐτοῖς καὶ ἑμαυτῶ περιάψω. 710. 8.

* περιβάλλειν τείχος περὶ ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον. 106. antep. ἀνηκέστῳ συμφορᾷ. 184. 5.

* περιβόητος teteriorem in partem, diffamatus, infamatus. 151. 3.

* περιγίνεσθαι] περιγενόμενοι καὶ σωθέντες, qui salua vita discesserunt, ut iam superiunt. 486. 4. τρία τάλαντα περιγένοιτ' ἂν τῇ πόλει, hätte die Cassé erübriget, Uberschufs gehabt. 858. 2. τὶ τῷ πλήθει περιγενήσεται. 922. 3.

* περιεῖναι] ἐκ ἐπὶ τοῖς περιῦσιν [id est ἐπὶ τῇ ἐμῇ περιουσίᾳ] μέγα φρονῶν. 705. 7. πολλῶν πλείονα τῶν αὐτῶ περιέσαι. 832. 4. ἔ μέντοι τί μέρος περιέσι τῶν πολιτῶν. 879. vlt.

περίεργος ineptus, incassum et stulte sedulus. 406. 7.

* περιεχει κυκλόθεν ὁδὸς. 283. 14.

* περιιδεῖν ὑβριζόμενα. 145. vlt. ἐκ πατρίδος ἐκπεσόντα. 163. 7. ἐπὶ τῷ γενόμενον. 184. 4. ἀδικήμασι περιπεσόντας. 338. vlt. et similia passim. TAYLOR. ἡμᾶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἀναιρεθέντας. 662. 5. μὴ περιιδεῖν αὐτὸν διὰ τῆς τέκνης ἐκ τῶν ὄντων ἐκπετόντα. fragm. 4. 10.

περιμέναι κατὰ τῆς ἀγρῆς. 882. 2.

* περιύψασθαι] περιεστήκει πλήθος πολεμίων. 99. 3. τῇ μὲν δουλείᾳ περιέστηκε. 117. 6. τοῖς περιεσηκόσι πρᾶγμασι. 96. 2. TAYLOR. περιέστηκε τῇ πόλει τὸναντίον [nili maius eis τὸναντίον] ἢ ὡς εἰκὸς ἦν. 426. 3.

περικαταρρεῖν defluere, dilabi, in ruinas abire, de moenibus collabentibus vetustate. τῆς νεωτοίκης καὶ τὰ τείχη περικαταρρέοντα. 860. vlt.

* περικόπτειν θεοὺς simulacra deorum mutilare. 252. vlt. περικεκόφασι τὰς ἐρμαῖς. 551. 2.

περιοικεῖν. 283. 15.

περιο-

* περιορᾶν ὑπὸ πάντων προπηλακιζόμενον. 565. 6.
* περιπίπτειν] μὴ περιῖδητε τοῖς μεγίστοις αἰτυχή-
μασι περιπεσόντας. 338. vlt. περιπεπτωκὼς τοιαύ-
τῃ συμφορᾷ. 746. vlt.

* περιποιεῖν ἐκ κακῶν. 246. 13. π. ἑαυτὸν ἐκ πο-
λεμίων καὶ κινδύνων. 246. 1. ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων
περιποίησε. effecit vt supersites essent. 486. pen.

περιτρεφεῖν retorquere. περιέτρεψα δ' αὐτῷ τῷ
χεῖρει. 29. vlt.

περιτρέπειν εἰς ὑμᾶς ταύτην τὴν αἰτίαν μὴ βέλε-
σθε. 210. 2.

περιτρέχειν τῆς νυκτός. 42. 4. καίτοι ὁ ἱερσύ-
λος περιτρέχει. 858. vlt.

* περιτυγχάνειν] περιτυχόντων αὐτῷ ἐν τῇ ἀγο-
ρᾷ. 459. 4.

περιφανῆς] περιφανέστατα τεκμήρια. 719. vlt.
περιφωριῶσθαι. fragm. 35.

* πεφασμένως pro φανερώς. 361. 1. Taylor.
in indice ad h. v. Plutarchi locum hunc e libro περὶ
φιλοπλετίας adducit. λέλεκται ὑπὸ Σόλωνος. πλῆτ' ἂν
δ' ἔδεν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισι.

πιέζειν] πιεζόμενοι ταῖς εἰσφοραῖς. 818. 6.

πίνειν] ἔπινεν ὑπὸ τῷ αὐτῷ τρωματὶ κατακείμε-
νος. 536. pen.

πιπράσκειν] πρᾶθεις δὲ ὑπὸ τῶνδε. 337. 3. er-
gone, si quis convinceretur a militia abfuisse, cui in-
teresse iussus fuisset, is ab aduersario pro seruo vende-
batur? non videtur. τὰ πολλὰ ἄξια ὀλίγη πιπράσκε-
ται. 610. 9. προσήκει τέτῳ διὰ μὲν αὐτὸν τεθναῖναι,
διὰ δὲ τὰς προγόνους [qui serui fuerant] πεπράσθαι.
864. 1.

πιστεύειν τῇ ἑαυτῷ ἀρετῇ. 85. vlt. πιστεύω δὲ τῇ
ὑμετέρᾳ γνώμῃ. 337. 2. πιστεύετε τέτοις ἀληθῇ λέ-
γῃ. [id est ὅτι τὰ ἀληθῇ λέγουσιν] οἱ ἄν — 655. 14.
πίστυεν αὐτῷ μηδὲν ἡμαρτήσθαι, ἀλλ' ἀγωνισθαι με-

τὰ τῷ δικαίῳ. 684. 5. ὑμεῖς δὲ πιστεύετε μᾶλλον τοῖς ὑμετέροισι αὐτῶν ὀφθαλμοῖς, ἢ τοῖς τέττε λόγοις. 751. 4. τὴς μάλιστα πισεύοντας ταῖς ἑαυτῶν ῥώμασι. 752. pen. πιστεύειν τοῖς χρήμασι μᾶλλον [largitionibus, quibus iudicia corrumpant] ἢ τὰ ἑαυτῶν δεδιέναι ἀμαρτήματα. 834. 5. τότε περὶ τῶν ἑμῶν τέττω πιστεύειν ὑμᾶς ἀξιώ. 844. 2. αὐτὴς τέτοις πιστεύετε. vosmet illis creditis, datis, permittitis in fidem. 864. pen. τῷ πλήθει τῶν ἀμαρτημάτων αὐτῷ πιστεύων. 870. 3. χαλεπὸν ἐξευρεῖν τινα ὅτῳ χρεὶ περὶ τῶν ἑαυτῷ πιστεύειν. 904. 6. μηδὲν μᾶλλον τοῖς οἰκειοτάτοις ἢ τοῖς ἐχθίσις πιστεύειν. 904. 18. πισεύοντες τοῖς θεοῖς καὶ ἐλπίζοντες ἐπὶ τὸ δίκαιον μετὰ τῶν ἀδικημένων ἔσεσθαι. 924. 6.

πίσιν παρ' αὐτῷ λαβεῖν iusiurandum ab illo exigere, repetere. 389. 6. πίσιν δεῖναι ἥτις ἐστὶ μεγίστη τοῖς ἀνθρώποις. offerre nos ad iusiurandum dicendum, quod habetur inter homines sanctissimum. 635. 4. ὡς πίσιν ταύτην παρ' ἡμῶν εἰληφότες. 770. vlt.

πισὸς] πισότερα ἡγεῖσθαι περὶ ὧν ἕτος μόνος κατηγορεῖ. 286. pen. τὴς ὀρκυς ἐπὶ τοῖς τῶν πολιτῶν κακοῖς πιστὸς ἐνόμιζον. existimabant iusiurandum a se dictum esse servandum, vbi facultas esset civibus nocendi. 414. antep. εἰ τὴς λόγυς πισοτέρυς τῶν ἔργων, εἰ δὲ τὰ μέλλοντα τῶν γεγεννημένων νομιεῖσθε. 921. 2. ἡγεῖτο τὴν ἐμὴν οἰκειότητα πισοτάτην εἶναι. fr. 32. 28. τὴς δ' ἀλλοτρίυς πιστὸς νομίζειν id quod furiosum cum sit, solitum tamen est vxoribus stupra moechorum felantibus. fr. 37.

πισῶς] πισότερον πρὸς ἐκεῖνυς ἢ πρὸς ὑμᾶς αὐτὴς διακείμενοι. 607. pen.

πλανᾶν] πλανηθέντες εἰς πολλὰς πόλεις. 448. 17

* πλάττειν] ὀλίγον μὲν χρόνον δύναται ἂν τις πλάσσειν τὸν τρόπον τὸν αὐτῷ, ἐν ἐβδόμηκοντα δ' ἔτεσιν ἐκ ἂν λάθοι πονηρὸς ὧν. 659. II.

* πλεῖν

* *πλεῖν*] ἡ ναῦς ἄριτά μοι ἔπλει παντὸς τῆ στρατοπέδου. mea naus optime ferebatur. 700. II. *πλεῖν* τὴν θάλασσαν. 215. I.

πλεῖσθαι plus liceri. *ausschlagen*, hoch bieten. de venditore merces suas venales magni indicante. fr. 9. II.

πλεῖστος] *πλείσθαι* ἀποδίδονται. fragm. 9. II.

* *πλέον*] ἀξιώ μὴδὲν πω μοι πλέον εἶναι. 571. 12. οἱ μαρτυρήσαντες τὰ ψευδῆ εἰλόωσαν, ἥνικα ἔδεν ἦν πλέον τοῖς πεπονθόσι. nil iam proderat amplius. 615. 9.

pleonasmus particulae ἢ. 370. 3. membri integri, quod, cum nihil aliud significet, quam praemissa, redundare et amputandum esse videtur, neque alio fine additum est, quam quo sententiae pondus addat. ἐβέλοντο αὐτὸν ἄκοντα μηνύσαι δοκεῖν καὶ μὴ ἐκόντα. 456. 4. ἀπάντων θάνατος κατεγινώσκετο, καὶ ἔδενος ἀπεψηφίσαντο. 467. pen. ἐβλόμενος, ἀλλ' ἄκων ἠναγκάσθη. 600. 3. τῷ σώματι δύνασθαι καὶ ἐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων. 742. vlt.

πληγὴ] ἐντείναις πολλαῖς *πληγαῖς*. fr. 30. 24. ὅσας ἀξίους ἦν *πληγαῖς* λαβεῖν, τοσαύτας ἔλαβε δραχμαῖς. fr. 36.

* *πληθος*] ἐπιβελύσαντα τῷ *πλήθει* [scil. τῷ ὑμέτερω] ἀποδείξω. 846. 2. *πληθος* τὸ ὑμέτερον, your Constitution. 411. 6. 413. 1. 599. vlt. et alibi frequenter. TAYLOR.

πληρεῖν] δικαστήριον παρὰ τὰς νόμους ἀδύνατον *πληρεῖσθαι*. 790. vlt.

πλήρωμα naus puta, h. e. remiges. *παρασκευασάμεν* δὲ καὶ *πλήρωμα* πρὸς ἐκείνου. 702. 7.

πληθεῖον. fr. 24. 12. [lateraria.]

Pluralis verborum cum pluralibus substantiis neutrius generis compositus. ἀπαντα *πλείονος* ἢ *ταλάντε* *τετίμηνται* [pro *τετίμηται*.] 594. pen. *ἐπιπλά* *ἀπεγρέφοντο* [si passivie accipiat, pro *ἀπεγρέφε*

το wurden inventirt, aufgeschrieben.] 635. 1. sic etiam p. 704. 1. Vindobonensis dat ἀεράζοντα, vbi vulgares dant ἀεράζεται. αὐ γηγένηται, pro γεγένηται. 760. 3. ἀποδείκνυνται ἐξ τάλαντα. pro ἀποδείκνυνται, 910. 5. sic Libanius T. I. p. 730. 5. χρησιν μώτρεα ἡμῖν ἦσαν τὰ ξίφη. pro ἦν. et p. 780. 44. οὐ πῦρ δὲ πάντα ταῦτα ξυβηληλύθεσαν. et p. 853. 40. pro vulgato εἶχεν, dat Wolfenbüttelensis εἶχον, scil. τὰ γραμμαστα. p. 807. 14. αὐ γὰρ ἐκ ἐγένοντο [pro ἐγένετο] τῶν πολεμίων διὰ σέ, διὰ τὶ μὴ σὰ γίγνεται; vbi gemina est eiusdem pluralis constructio cum verbi numero utroque. p. 110. 16. ὅσα τῇ κατὰ Χαιρώνειαν ἠκολέθησαν πληγῇ. [pro ἠκολέθησε] Verum, sequitur pluralis etiam post ὅ, τι ideo, quod hoc pro collectio haberi possit? vt in illis ὅ, τι ἱκανῶς διδάξαιμι, ἐκ τῶτων [pro ἐκ τούτου] ἀποδοκίμασθῆναι. 870. pen.

πλῆς] πλῆν διὰ γῆς ἠνάγκασε γενέσθαι. 94. 1.

πλέσιος] ἢ δ' οἱ πάλαμ πλέσιοι δοκῆντες εἶναι ἄξιον λόγῳ ἔχοιεν ἐξεργεῖν. 633. 8.

πλετῆν] τὲς λέγοντας τωχέως πλετῆσαι. 609. 6. ζῶντες μὲν πλετῆν ἐδόκην, ἀποθανόντες δὲ πολὺ πᾶρα τὴν ὑμετέραν δόξαν ἐφάνησαν [scil. κεκτημένοι.] 646. pen. αἶμα γὰρ πλετῆσι, καὶ ὑμᾶς μισῶσι.

820. 9. ῥαδίως ἐκ τῶν ἀλλοτρίων πλετῆσει. 908. 14. πλετος] μετ' ὀνειδὲς καὶ πλετῆ δελεῖα πατρίδος.

98. 3. Φιλοτιμίαν πλέτω. 911. vlt.

πλύνειν] ἐν πόᾳ πλυνόντων ἔτω μαλακίαν ἐδόξα-
σε. fr. 38. 2.

πόα. fr. 37. fine.

ποδηγῆς fuit olim vitiosa lectio ibi loci versata in Lyllae libris, vbi nostra in editione πληγῆς legitur p. 29. vlt.

* ποδοκάκη. 358. 1.

ποθεῖν] ποθέσομαι. 314. 8. sed suspecta est ea lectio.

ποθε-

ποθενός] ποθενότερον εἶναι τὸν θάνατον τῷ βίῃ.

126. 4.

* ποιεῖν] vel ποιῆσθαι. ἀδεῖαν passim. ἀμφισβήτησιν. 593. 3. ἀπολογίαν passim. ἀπολογίαν ποιῆμενος τὸν ἑαυτῷ βίον τῶν τῷ πατρὸς ἀδικημάτων. 542. 6. δοκιμασίαν. 351. 2. εἰρήνην. 451. 5. ἐλεγχον. veritatem elicere. 173. 2. 174. 1. ἐξόδus. 582. 17. ἐπίδειξεν τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως. 533. 1. ἐπιταττόμενον. 111. 5. θάνατον ζημίαν. 39. 2. statue. κατηγορίαν. 384. 6. κίνδυνον. 88. 2. 111. 1. κρίσιν. 466. 13. 767. pen. λόγus. 186. 12. 318. 5. λόγον πλείστον τῷ δικαίῳ. 336. 5. μήνυσιν indicium facere. 458. pen. μνείαν. 149. pen. μυθήρια. 551. 2. Ita Latini, in domo sua mysteria facere dicebatur. Cornel. Nepos in Alcibiade c. 3. πάντα ποιῆντες doing all the could. 300. pen. πάντα ποιεῖν ὅπως. 708. 8. πάντα πράττειν ὅπως. 821. 2. προσηταξιν ποιῆσθαι 50. 8. to command. προσεταγμένα. 285. 6. to obey. προσαττόμενα. 534. 4. vbi male legebatur πραττόμενα. σπῆδὴν. v. σπῆδῇ. συγγνώμην ὑπὲρ ἀδικημάτων. 338. 6. συμμαχίαν. 577. pen. τελευτήν τῷ βίῃ. 121. 7. τιμωρίαν. 33. 2. 34. 5. 446. pen. φυλακὴν. 394. 5. Φυγὴν τῆς πατρίδος. 159. 7. περὶ πολλῷ, et πλείονος etc. v. in περὶ. ποιεῖν versus facere. 51. vlt. v. not. 4. ἐκποδῶν de medio tollere. 450. 9. 460. pen. 470. 1. ἐμποδῶν opponere. 506. pen. ἐχθρὸς κακόν. 202. 4. v. Accusatiuum in indice sequente. ποιεῖν κακῶς in eadem significatione. 568. 18. TAYLOR. ποιεῖν διπλὴν βλάβην. constituere, edicere. 38. 2. ποιεῖν ἀδεῖα πολλὴν. 48. 5. ποιῆσθαι κίνδυνον periculum facere, periclitari. 83. 3. 90. 2. ποιῆσθαι Φυγὴν exilii poenam in facinus aliquod decernere. 159. 7. οἱ ἄνθρωποι τῶν πολεμίων ἕνεκα τὰ ἀπόρρητα ποιῶνται. 428. 3. πολίτας ἐκ πλείονων ἐλάττους ποιεῖν. 676. 2. οὐλα ποιῆσθαι. 860. 7.

ποιμαίνειν ἐν ἀγρῷ πένης ὧν. 674. 2.

πολέμαρχος] πρὸς τε καλεσάμην αὐτὸν πρὸς τὸν πολέμαρχον, νομίζων μέτοικον εἶναι. 729. 4. nam inquilinorum praetor erat Polemarchus.

πολέμιος] ναυάγια φίλια καὶ πολέμια. 102. 4.

πόλεμος ἀρχιδάμειος. fr. II. 16.

πολιορκεῖν] εἰρήνης ἕτης ὑπὸ τέτων ἐπολιορκέμεθα. 722. 8.

* πόλις tota regio, vel vniuersus populus, vt in latinis ciuitas. 200. vlt. πόλις a δήμῳ videtur distinguī. 227. 5. πιστότερα ἡγεῖσθε περὶ ὧν ἅπασαι ἡ πόλις μαρτυρεῖ — 286. pen.

πολιτεύεσθαι] πολιτευόμενοι πρὸς σφᾶς αὐτῆ ἀδίκως. 551. 6. cum necessariis suis.

πολίτης Θεράκης ἢ τινος ἄλλης πόλεως ἐβέλετο μᾶλλον γενέσθαι, ἢ τῆς ἑαυτῆ πατρίδος εἶναι. 548. 10. ἔχ' ἔτοι καταλύεσθαι τὸν δῆμον, οἱ ἂν πλείους πολίτας ποιῶσιν, ἀλλ' οἱ ὧν ἐκ πλείονων ἐλάττεται. 676. 2. πρὸς τῷ εἶναι πολίτας, καὶ ἐπιθυμῶντας τούτου. 871. pen. Insequentia dat Taylor [πολίτης a je'low Citizen. 441. vlt. 674. pen. 733. 4. Ita ciuis Romanus. δημότης popularis. 479. 8. 499. 3. ἡμῖν ἡλικιώτης. 695. vlt. ἡμῖν φυλέτης. 700. 15.]

* πολλαχῆ. 444. 15. 603. 1.

* πολλαχόθεν. 217. 1.

* πολλός] πολλὸν μέρος τῶν ἑαυτῆ ὀνειδῶν τοῖς ἄλλοις μεταδιδόναί. 542. vlt. ἔτος δὲ με καταγελαῖ, ὅτι ἔδὲ τὸ πολλὸν μέρος εἴρηκα τῶν τέτῳ ὑπαρχόντων κακῶν. 552. 19. ἔδὲ πολλὸν μέρος ἐφάνη τῆς παρ' ὑμῖν δόξης τὰ χρήματα. bona redacta vix aliquam partem minutam partem aequare speratorum a vobis. 636. 3. 639. 1. 641. 1. 761. 1.

πολυπραγμοσύνη μηδεμιᾶ 17. 1.

πολυπραγμῶν καὶ θρασυῶν καὶ φιλαπεχθήμων. 757. 8.

πολύς

πολὺς] *περὶ πολλῶν, πλείους etc.* v. *περὶ πολὺ πλεῖ-
στον ἐκεῖνοι διήνεγκαν ἀπάντων ἀνθρώπων.* 103. 7. *πο-
λὺ πλείων κινδύνων μετασχόντες.* 106. 2. TAYLOR.
ὧ μὲν πολὺ, πολὺς, ὧ δὲ μικρὸν, μικρός. fragm. 38.

πολυτελῶς. 283. *pen,*

πολύφίλος. 303. 1. *πολυφιλότερος.* fr. 36.

πομπή] *ἐπεμψαν οἱ πολῖται τὴν πομπὴν ἐκ Πε-
ραιῶς εἰς τὴν πόλιν.* 499. 4. *ὃ γὰρ δεῖν αὐτὸν, ἀν-
δροφόνον ὄντα, συμπέμπειν τὴν πομπὴν τῇ Ἀθηνᾷ.*
500. 7.

πονηρία] *εἴ τις ὑμῶν πονηρίαν κατὰγνώσεται τῶν
ὡς ὑμᾶς εἰσιόντων.* 755. 2. *διὰ τὴν τῶν τριάκοντα
πονηρίαν σωθήσεσθαι μᾶλλον ἢ τὴν τῶν φυγόντων δύ-
ναμιν.* 777. 5. *τὴν αὐτῇ πονηρίαν cupiditatem in
aliena bona inuolantem, scelerositatem, κληρονόμον εἶ-
ναι τῶν τῇ τεθνεῶτος χρημάτων.* 907. 5.

* *πονηρός]* *ἀπάντων πονηρότατος Βάτραχος, πλὴν
τῆς.* 242. 5. *ἡγόμενος, ὃς ἂν δύνασθαι πρεσβύτε-
ρος λαμπρὸς γενέσθαι, εἰ μὴ νέος ὢν πονηρότατος δό-
ξειεν εἶναι.* 573. 3. *μηδαμῶς τοῖς λέγῃσι λόγον βε-
βαιῶτε τῶν πάντων πονηρότατον.* 692. 3.

* *πονήρως ἔχειν τὰ πράγματα.* 547. 4.

πορίζεσθαι πρόφασιν τῆς ἀμαρτίας. 297. *vlt.
μάρτυρας πεπόρισται testes undeunde extudit, sibi compa-
rauit, subornauit acere redemptos.* 831. 6.

πότος] *τῶν νεωτέρων ὅσοι περὶ βότρες ἢ κύβες ἢ
τὰς τοιαύτας ἀκολασίας τὰς διατριβὰς ποιοῦνται.*
577. 9.

* *πρᾶγμα]* *πράγματα ἀσθενέστερα.* 449. *vlt.
καθισταμένων πραγμάτων.* 458. 6. *τὰ πράγματα
παρεσηκτά.* 511. 9. TAYLOR. *πρᾶγμα pto πράγ-
ματα molestia.* 207. 5. *εὐνέστατος εἶναι δοκῶν τοῖς
πράγμασι constitutioni liberae reip.* 426. *pen.*

πρᾶος] *πραότερους ὑμᾶς ποιῶσι.* 684. 1. *πάνω
πρᾶον.* 752. 1.

* *πράτ-*

* πράττειν] ἀργύριον πράξασθαι. 28. 10. 323. 2. τόκον. 360. pen. αὐτοφείλει. 590. 9. πραττέσης τῆς βελῆς σωτηρίαν 428. 3. πράττειν ὅπως οἰκοδομηθῇται τὰ τεῖχη. 425. 5. περὶ τηλικύτων πραγμάτων πράττοντες. περὶ τῶν χρημάτων πρὸς τέτους πράττοντες. 810. 3. οἱ πράττοντες τὰ πράγματα. 483. 4. πράττειν κακῶς. 414. 2. εὐ. ἀνεπιτηδείως. 869. pen. TAYLOR. ὀργὰς τοῖς ἀκῆσι κατὰ τῶν τὰ δίκαια πραττόντων παρασκευάζει. 31. 1. ἔτε χρημάτων ἐνεκὲν ἐπράξα ταῦτα neque, quo rem facerem, causam hanc suscepi, vel, negotium hoc agitaui. 7. vlt. τὰ ἑαυτῷ πράττειν rerum suarum satagere. 621. 8. 789. 4. βελομένους ἀγαθὸν τι πράξαι τῇ πόλει num bene graecum est, pro τὴν πόλιν ἀγαθὸν τι ποιεῖν? videtur esse, sed hactenus, vt datius non cum infinitiuo construatur, sed cum ἀγαθὸν aliquid facere, quod profit civitati. 472. 4. οἱ πράττοντες τότε τὰ πράγματα principes reip. qui tum erant. 483. 4. περὶ τῶν χρημάτων καὶ τῶν δώρων πρὸς τέτους ἦσαν οἱ πράττοντες. qui in negotio largitionum ad hos militati, allegati fuerunt, vt interpretes atque moderatores earum. 810. 3. ἡ μετάστασις [mutatio reip.] ἐπράττετο agitabatur. 847. 2. μὴ αὐτὸν κτεῖναι, ἀλλ' ἀργύριον πράξασθαι. exigere pecuniam, eaque data placari. 28. 10.

πρέμνον] οἱ οἰκέται ἐξέτεμνον τὰ πρέμνα. 277. 4.

* πρέπειν] πονηρία πρέποντα τὰ πεπραγμένα. 142. 3.

πρεσβύτες τις ἄνθρωπος προσέρχεται. 16. 6.

* πρίασθαι] ἐνίστε γὰρ ἐκ ἐστὶν ἐδὲ πρίασθαι, ἐδ' εἰν πάνυ τις ἐπιθυμῇ, τὰ τοιαῦτα. 633. pen. 718. 6.

* πρὶν ἡμέρας πέντε γενέσθαι. 268. 3. πρὶν τὴν αἰτίαν εἰπεῖν. 394. pen. 654. 2. πρὶν μᾶλλον ἢ ἡτόν. v. quae Nos ad p. 206. TAYLOR.

προαναλίσκειν, vorstrecken, vorstheissen. 657. 7.

προα

προαπόλλυσθαι. 87. 6.

προβαίνουσιν] τοὺς ἤδη προβεβηκότας τῇ ἡλικίᾳ
752. pen.

πρόβουλος. 426. antep.

πρόγονος] προσήκει τέτω διαὶ μὲν αὐτὸν τεθναῖνα,
διαὶ δὲ τὴς προγόνους πεπράσθαι. 864. 1.

προδιδόναι] ἡ ἡμέρα γυνὴ προδῶ τὸ σῶμα, καὶ τὴν
τάξιν λίπη τῆς αἰδοῦς, εὐθείως πάραλλάττει τῶν φρε-
νῶν. fragm. 37.

προδότης τῶν ὀρκῶν. fragm. 27. 9.

προειδέναι τὸν θάνατον. 99. vlt.

προειπεῖν] ποῖα ἂν ἀπέρρητα τηρήσαι, ὅς ἐδὲ τὰ
προειρημένα ποιῆσαι ἠξίωσε dudum ante imperata, cum
interminatione denunciata. 888. vlt.

* προθεσμίας ἔσης μηδεμιᾶς τῷ κινδύνῳ cum nul-
lus temporis terminus praefinitus esset, pone quem
tutus ab omni persecutione forensi essem. 275. pen.
ἔ γάρ οἱμαί τῶν τοιούτων ἀδικημάτων ἐδεμίαν προθεσ-
μίαν εἶναι. praefixum annorum certum numerum,
ultra quem extracta animaduersio, [aut actio forensis,]
locum in iure nullum amplius habeat. 501. 10. fragm.
24, 25.

* προθυμεῖσθαι χρηστὸς εἶναι. 142. 6. ἢ ἀγαθοὶ
γίγνεσθαι προθυμῶνται ἐκ πάρασκευῆς. 888. 8.

προθυμίας εἰς τὸτο ἀφικόμην. 289. vlt. προθυ-
μία in sensu sequiore, ardor inimicorum ei, cui infe-
sti sunt, nocendi. 338. 3. 614. 7. προθυμίας τῆς
ἐμῆς ἐδὲν ἐλλέλειπται. 445. pen.

πρόθυμον παρ᾽ ὅσῃ τὴν σὴν δύναμιν εἰς τὴν ἐμὴν
σωτηρίαν. 393. 7. τὴς δ' ἄλλης προθυμοτέρης [scil.
εἰς ὑμᾶς] ποιήσετε κατ' αἰξίαν χαριζόμενοι, ὅς ἂν τις
[id est ὅστις ἂν] ὑμᾶς εὖ ποιῇ. 692. 1. πρόθυμοι εἰς
τὴν πόλιν γεγενήμεθα. 690. 3.

* προῖεσθαι] ἐδὲν ὑμῖν προῖνται τῶν σφετέρων αὐ-
τῶν, largiti sunt. 703. 11.

προῖξ

προῖξ] προῖκα ὀλίγην λαβῆν vxorem sibi deligere, filiove, parum dotatam. 623. 4. 624. 1.

* προῖσασθαι] τὰς τῆ δῆμῳ προσηκότας. 450. 9.

* προκαλεῖσθαι δίκην postulare. 707. pen. προκαλεσαίμην αὐτὸν εἰς ἀντίδοσιν. 745. 10.

* προκαταγινώσκειν] μὴ προκαταγινώσκειται ἀδικίαν τῆ. 618. 5. σφῶν αὐτῶν προκαταγινόντες ἀδικεῖν εἶχονταί. 683. 4.

* προκινδυνεύειν ὑπὲρ ἐλευθερίας. 613. 7.

προκῆσθαι] προκειμένῃ κέρδῃ. 73. 5. de funere, quod porrectum iacet, ad spectandum cuique patens, et paratum efferendo. fr. 13, 10. vbi προκείτο μὲν et ἐξερχθέντες δὲ inter se opponuntur.

προλαμβάνειν] πρότερον προλαβόντες. 794. 2.

τὰ προμήθεια felix dies Promethei sacris faciendis consecratus. ἐγυμνασιάρχῃ εἰς προμήθεια. 699. 7.

προνοεῖσθαι τῶν λεγόντων oratorum dignitati consulere. 50. 8. deliberato proposito, consulto, grande facinus perpetrare. 155. 6. προνοηθῆναι δόξῳ περὶ τέτων. προνοηθεὶς καὶ ἐπιβλεύσας ἦλθον. 150. 11. προνοηθῆναι ἐκ πολλῆ ὅπως τῶν ἐχθρῶν τις ἔλκος λήψεται. 159. 3.

πρόνοια] ὥσπερ κατ' ἐμαυτῇ τὴν πρόνοιαν ἐξευρίσκων. 154. 1. quasi diuturna meditatione tandem extundens aliquod facinus, vnde actio vulneris ex praemeditato in me posset institui. πρόνοιαν ἑδεμῖαν τραύματος ἡγέμην εἶναι, ὅστις — 159. 1. ab eo nullam dari causam huius actionis capeffendae, qui — πρόνοια sunt in foro attico verbera et vulnera et caedes adeo de industria illata.

πρόξενος] προξένος [verum ibi ξένος simplex verius est] καὶ πολίτας ὑμετέρους ἡδικηκῶς. 817. 6.

προορᾶν] περὶ τῶν μελλόντων προορᾶσθαι. 915. 2.

πρόπαππος pater avi. 549. pen.

πρόπεμ-

πρόπεμπτα [litium aestimatarum partis depositio-
nem] fragm. 25. 15.

* προπηλακίζειν] προπηλακίζεμενοι. 565. 6.

πρόποσις] κάπηλοι, παρ' ὧν προπόσεις οὐκ ἀποδί-
δωσι. fragm. 5. 3. *Bouteillen Wein, die einer beym
Weinschenken auf Rechnung holen lässet, um seine Gä-
ste damit zu bewirthen, die ihn zubesuchen kommen.*

προπράτης [anteuenditor] fr. 30. cui ius est mer-
ces suas venales prius exponendi, quam exponere fas
est mangonibus, [den Hoeken, Aufkäufern.]

* πρὸς παίδων καὶ γυναικῶν ἱκετεύω. 184. 1. μη-
δαμῶς πρὸς θεῶν. 512. 8. τὸν πρὸς μητρεὺς [scil. πάπ-
πον] on the Mother's side. 549. pen. πρὸς ταῖς πύλαις
ἦσαν. 500. 2. πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ᾧφθην. 656. 8. ἐ-
πειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν vbi luceſcebat. 14. vlt. πρὸς τὴν
πόλιν αὐτοῖς τοιαῦτα ὑπάρχει. 397. 8. πρὸς τὴν πόλιν
δεδυσυχήκασιν, ἄλλως δὲ κόσμῳ εἰσιν. 550. 9. in re-
gard to. πρὸς τὰς στρατείας καὶ τὰς κινδύνους. 577. 9. v.
περὶ et eis. TAYLOR. πρὸς aduersus, vbi oppositio,
repugnantia, infestus animus significatur. ἡ αὐτὴ τιμω-
ρία τοῖς ἀσθενεσάτοισι πρὸς τὰς τὰ μέγιστα δυναμένους ἀπο-
δέδοται infirmis quibusque causam in foro agenti-
bus aduersus opulentissimos quosque. 5. 8. Φανεράν
πρὸς ἐκείνας ἔχθραν καταθέσθαι. 84. pen. τὸν πρὸς
πολεμίας κίνδυνον φοβέμενοι. periculum, quod obeun-
dum sibi esset aduersus hostes vel cum hostibus. 88. 1.
τίνος ὄντος ἐμοὶ πρὸς ὑμᾶς ἐγκλήματος. qua mea ad vos
offensione? id est quid ego commiseram, cur mihi cau-
sa esset apud vos dicenda, ad vos purganda. inuerſe,
pro τίνος ὄντος ὑμῖν κατ' ἐμῶ ἐγκλήματος, quid erat vo-
bis, de quo quereremini de me? 367. 2. ἀνὴρ ἀγα-
θὸς πρὸς τὰς πολεμίας. 863. 8. ἀπελύσω τὴν πρὸς τὰς
τριάκοντα αἰτίαν offensionem, qua triginta tyrannos ti-
bi reddideras infensos, releuasti eo, quod — μείζω τὸν
δῆμον κακὰ ποιήσας. 496. 7. b) cum relationem ad
aliquid,

aliquid, comparisonem cum eo, aut convenientiam significat. — παρεσκευασάμην δὲ καὶ τὸ πλήρωμα πρὸς ἐκείνον. verum remiges quoque tam dextro gubernatori pares, et aequiparabiles in opere suo, comparaueram. 702. 7. c) *versus*. πρὸς ἡμέραν ἦν. prope accedebat tempus, ut inane fieret, paene illucescebat. 14. vlt. πάντες πρὸς ἑσπέραν ἵσταντες, ora, ad solem occidentem conuerſi. 253. 1. d) ἡ πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιστήμη. 915. 15. sed ibi leg. potius τὴν τῶν πρὸς τὸν πόλεμον sciῆντων rerum ad bellum facientium scientiam.

προσάγειν ἐνθάδε huc, ad populum. produeerent. 227. 1.

* προσαπογράφειν. 464. 8. 480. 4.

προσαποπληνέαι. 426, 5.

προσβάλλειν immittere, infligere, de diis pestes aliasue clades humano generi immittentibus. μείζους καὶ χαλεπωτέρας συμφορὰς καὶ νόσους, ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις προσβάλλοντες. fragm. 22. 12.

προσγίγνεσθαι] τὰ τέτων ἐχόμενα κακὰ προσγίγνεταί μοι. 745. 6.

προσγράφειν] δόντες ἀργύριον τῷ ἑήτορι διαπραττονταί τινες τὰ ὀνόματα σφῶν αὐτῶν εἰς τὴν σῆλην προσγραφήναι. 492. vlt.

προσδανείζειν] προσδεδανείσθαι τοῖς ξένοις καὶ ἄλλοθεν. praeter aes, quod hospitibus e Cypro de suo credidisset, adhuc aliud quoque ab amicis credito corrogasse, sub conditione dandi foenoris. 631. 4. 656. 3.

* προσδεῖν] πολλῶν δὲ προσεδεήθησαν. 625. 14. προσδεῖν γὰρ πρὸς τὸν μισθὸν τοῖς πελταταῖς. mercedis cetrariis promissae nonnihil adhuc restare nondum depensum, neque corrogatum. 626. 4.

* προσεῖναι] τὰ προσόντα τῇ πόλει. the public Revenues. 703. vlt. TAYLOR. verum ea lectio vitiosa est. Ego veram dedi προσιόντα.

προσενθυμείσθαι. 797. 13.

* προσ-

* προσέρχεσθαι] προσελθεῖν μοι. 16. 5. 712. 1. πρὸς σε. 17. 2. TAYLOR.

* προσήκειν ὁμοίως καί μοι τῆς ἐλευθερίας. 174. pen. ἔδεν ἡγήσασθαι προσήκειν ἡμῖν πρὸς τῆτον τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς συνθήκας. 507. 6. [ἔδεν Ἀνδοκίδῃ τῶν συνθηκῶν. 234. 5. οἱ προσήκοντες αὐτῶν. 125. 1. 598. 2. 636. 2. 654. 2. τέτοις. 128. 2. 611. 5. v. p. 125. ποτ. 82.]

προσιέναι] ὁρᾶτε τὰ προσιόντα τῇ πόλει ὡς ὀλίγα εἰσιν. 703. vlt. . ἃ δυνησόμεθα δαπανᾶν ἐκ τῶν προσιόντων λημμάτων. 854. 14 et vlt. γῆν περιμένους ἐκ τῶν προσιόντων τὰς παῖδας τρέφειν. 906. vlt.

* προτίεσθαι] ἐκ ἑφασθαί προσήσεσθαι. 459. pen. Ni leg. προήσεσθαι. TAYLOR. Sic dedi ad mentem Taylori, quamquam ignorans eum illam emendationem dudum praeoccupavisse.

* προσκαλεῖσθαι πρὸς ἀντίδοσιν. 745. 10. TAYLOR. Ego vero προκαλ. dedi, sine τ in prima syllaba. δίκην ἀσεβείας προσκαλεῖσθαι πρὸς τὸν βασιλέα apud regem sacroscum aliquem denunciare reum sacrilegii, aut impietatis erga deos. 206. 2. προσεκαλεσάμην αὐτὸν πρὸς τὸν πολέμαρχον. 729. 4. πρὸς τὴν Φυλὴν [vel, νε alibi legitur, πρὸς τὰς τῇ Φυλῇ δικάζοντας] ἧς εἶναι σκήπτοιο. 729. vlt. et 730. 2.

προσκεφάλαιον. 395. 6.

προσκητᾶσθαι πόλιν. 410. 4.

προσλαμβάνειν] ὡς προσληψόμενον αὐτὸν δοκιμασὰς τὰς ἐν αἵσει. 800. vlt.

προσλογίζεσθαι. 646. 2.

πρόσοδος] πρόσοδοι supplicationes deorum. 231. 3. ἄξιον ἡγήσασθαι ταύτην τὴν πρόσοδον [hoc genus reddituum vel vestigialium] τῇ πόλει βεβαιωτάτην, τὰ ἐστίας τῶν θελόντων λειτურγεῖν. 704. 2. πρόσοδον μὲν ἑδεμίαν ἀποφαίνων. 909. pen.

πρόσαξιν ποιῆσθαι. 50. 8.

προςάτης patronus, sponsor, vel fideiussor eorum, *Lysiae Tom. II.* Kkk que

qui in rep. degunt non sua patria, sed aliena. ἐπὶ προστάτῃ [scil. προσασία vel ἐξουσία] ὥκει. in peregrino solo habitabat sub patrocinio, tutela, potestate, auctoritate et arbitrio patroni. 874. 1. 880. 4.

προσάττειν] προσαχθὲν αὐτῷ cum mandatum ipsi esset. 837. vlt.

* προσιδέναι τὴν θύραν ianuam posti applicare, h. e. peffulo obdito obfirmare. durch Vorfchieben des Riegels die Thüre zusperren. 14. 14. Taylor sic interpretatur [put to the Door. adducere Latini.]

προσιμᾶν. 357. 1. aestimare, de multa pecuniaria, aliauae poena.

πρόσφατος] τῆς ὀργῆς ἐτι πρόσφάτῃ ὥσῃς. 609. 7.

* προσφέρειν λόγους. 11. pen. ducta metaphora a re bellica. Ita προσάγειν ἀνάγκην Plutarchus in Solone. Ita machinas, turris admouere, adinocnare, scriptores Latini. Ita quoque Diodor. Siculus, quem cum ob cetera, tum ob hoc quoque adduxi, ut vna opera duobus mendis emungerem. πλεύσας πρὸς τὴν Καρίαν Cimo τῶν παραθαλαττίων πόλεων ὅσα μὲν ἦσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀπωκισμέναι, ταύτας παραχρῆμα συνέπεισεν [lege συνέπεισεν, ut Xenophon τὰ μὲν συμπεῖθων, τὰ δὲ βιαζόμενος. Ita Aeschines, Lycurgus. aliique] ἀποσῆναι τῶν Περσῶν ὅσα δ' ὑπῆρχον ἐγχώριοι, καὶ Φεραίς ἔχουσαι περσικὰς βίαν προσάγων ἐπολιόρκει. Histor. Bibl. XI. tu leges βίαν προσάγων. ut ἀνάγκην, Plutarchus λόγον Noster. Similiter quoque Thucydides 1. 57. ὁ λιγώρως καὶ παρανόμως προσπνέχθησαν. 333. 3. 842. pen. TAYLOR. ἀχαρίτως προσπνέχθησαν scil. ὑμῖν. se se erga vos gessit iis modis, qui animum acceptorum beneficiorum immemorem proderent. 842. 11.

προσφοιτᾶν] ἵνα οἱ Δεκελεῖς προσφοιτῶσι quo conuenire solent stasis temporum vicibus. 731. 2. ἕκαστος ὑμῶν εἴδισαι προσφοιτᾶν, ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς

πρὸς κρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον. 754. 5. ἅπαντες εἵθισθε προτφοιτᾶν καὶ διατερεῖν ἀλλήγενα. 755. 5.

* πρόσχημα τὸ ποιεύμενος. praetextum. 234. 3.

* προτεραίος] τῇ προτεραία ἡ ἀνήγετο. 626. 2. [the Day before he set jail. MS. ἡ ἀνήγετο. fortasse utrumque necessarium. ἡ ἢ ἀνήγετο. v. Lect. Lys. c. I. TAYLOR.]

* πρότερον] ἢ πρότερον ἡθέλησεν ἀπελθεῖν, πρὶν — 139. 6. ἢ πρότερον ἔως. 429. 5. 565. 12. 779. 1.

* προτιθέσθαι] προτιθέσθαι mortuum spectaculo. 395. 4. προτιθέντες αὐτὰς εἰς κρίσιν. 811. 12.

προτιμᾶν] οὐδὲν οἶμα προτιμήσειν pensi non fa-
ros. 297. 2.

* προφασίζεσθαι] προφασιζόμενοι τοιαύτας προφά-
σεις. 312. 8. πενίαν. 721. 1.

πρόφασις] ἐπὶ τῇ ἐμῇ προφάσει per occasionem mei. 215. 3. πρόφασιν ὑμᾶς ποθεῖν ὑδεμίαν ἀκῆσαι causam, ob quam Alcibiadem accusandum duxerint. 515. 2.

πρυτανεία temporis id spatium, quo tribus quae-
que sua fungitur prytania. οἱ ἄλλοι τῆς αὐτῶν ἀρχῆς κα-
τὰ πρυτανείαν, ut tribus unaquaeque defuncta munus
suis succedenti tribui locum fecerit, λόγον ἀναφέρουσι.
842. 1.

πρῶτ' pro προτῷ, vel πρότερον, vel πρώην. fr. 14. 9.

πρῶτος] τῆς πρώτης [id est ἐπὶ τ. πρ.] τάξεως τε-
ταγμένος μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. 579. vlt.

πτῶμα] πτώματα ἐλαίων. [oleas deciduas.] fragm.
26. 29.

πτωχεία] εἰς πτωχείαν κατασάντες. 898. 9.

πτωχός] τὸν ἄνδρα αὐτῆς καὶ τὰς υἱὰς πτωχὸς ἐποίη-
σε. fragm. 5. 19.

πυελίς [pala annuli] fragm. 16. vlt.

* πυνθάνεσθαι] ἃ δὲ δι' ἐτέρων ἐπεράχθη, καὶ ἢ χα-
λεπὸν ἦν περὶ τῶτων πυθέσθαι. 909. 8. πάντα εἶην πε-
πυσμένους. 22. 4.

* πύξ παίειν. 170. 10.

πυρεαία. 281. 2.

πυροί] ἔτσι δὲ πυρὸς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦ. [hic post stipulam terram arat ad triticum conferendum.] fr. 28. 8.

πυρεχιστῆς] εἰς πυρὲχισταὺς ἀνήλωσα. 698. 6. πυρεχιστῆς ἐχορήγεν ἀγενείοις. 700. 3.

* πωλεῖν] ἢ τιμῆς τεταγμένης πωλῆσι. fragm. 9. 10. μετ' ἀβακίᾱ καὶ τραπεζῆς πωλεῖν ἑαυτὸν. fragm. 21. 2. ita sese vendere, vt ad illud venditionis atque emtionis negotium adhibeatur abacium et trapezium. illud est tabella ex ardesia facta, in qua summa pretii exaratur, de qua inter emtorem atque venditorem conuenit, *cine Schiefertafel*, et mensula, in qua numi ipsi numerantur. *cin Zahlbret*. Usurpari potest de causidicis et iudicibus, qui os suum et suffragia summi, quanti possunt, reis causae suae diffidentibus vendunt. πωλεῖσθαι versari, ambulare, aut, vt alii interpretantur, corpore quaestum facere. 361. 1. [v. not. 55.]

πώμαλα [nullo modo] fragm. 35.

ῥασωνν τινὰ αὐτῷ οἶταί εἶναι sperat causam ideo suam meliore loco futuram. 503. 4. adminiculum, vnde rei molestia releuetur. ἐγὼ δὲ τσιαύτη συμφορὰ περιπεπτωκὼς, ταύτην ἐμοὶ ῥασώνην ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδούς. 746. vlt. [*Alleuation.*]

ῥήτωρ] δόντες ἀργύριον τῷ ῥήτορι. 492. vlt.

ῥίπτειν τὸ ἱμάτιον. 143. 8. 154. 4. τὴν ἀσπίδα.

349. 6. 500. 5.

ῥόδον] τὰ ῥόδα κάλλιπα εἶναι, ἀλλ' ἢ πρέπειν αὐτῷ τὸ σεφάνωμα. fragm. 42.

ῥόπτρον margulus ianuae. 188. 1.

ῥώμη] τὸς μάλισα πισεύοντας ταῖς ἑαυτῶν ῥώμαις.

752. pen.

ῥωννίνα] ἔτω σφόδρα ἐξέωτο [ruebat, gestiebat] ἢ βελή κακόν τι ἐργάζεσθαι. 464. 5.

σάλος

σάλος] ἐν πολλῷ σάλῳ καὶ κινδύνῳ γενομένην ἐπισά-
μενος τὴν πόλιν. 249. vlt.

* σανίδιον] ἐκ τῶ σανιδίᾳ τῆς ἱππεύσαντας σκοπεῖν.
573. 9.

* σανίς] ἐν ταῖς σανίσιν ἄρμα ἐνεγέγραπτο illis in ta-
bulis, quibus inscripta erant nomina militia equestri
fungentium. 795. 1.

σατύρος] σατύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βυκεφαλαία.
fragm. 15. 9.

σεμνὸς ὄρεος. 134. 2. τῷ σεμνῷ Στεριεύς ὕπερος
ἀνεχώρησα. 580. 2. περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλὰς
καὶ σεμνοὺς λέγοντα λόγους. fragm. 4. 15.

* σηκὸς olea consecrata. 258. et per totam illam
orationem saepe numero.

σηράγγιον. fragm. 9. 23.

* σιδήρον. 30. 2. σιδήριον. 45. 6.

σιδηρὸς tardus, bardus, ficulneus. 363. 4.

σιτύα [arca panaria] fragm. 24. 17.

* σιτοπώλης] τῶν σιτοπωλῶν ἐν τῇ βελῇ κατηγορεῖν.
712. 2. et tota illa oratione saepius, quae in pistores
et dardanarios inuehitur.

σίτος] πλείω σῖτον συμπρέσθαι πεντήκοντα φορμῶν.
715. init. τὸν σῖτον συναρπάζειν. 722. 4. σῖτον ἐκ
Χερρόνησος αὐτοῖς φοιτᾶν κατ' ἑκάστον ἐνιαυτὸν. 902. rep.

* σιτοφύλαξ] σιτοφύλακας ἀποκληροῦν. 722. vlt.

σιωπᾶν] οἱ ἂν καὶ σιωπῶντες ἐν ᾧ παντὶ τῷ βίῳ παρέ-
χωσι σώφρονας ἑαυτοὺς. 655. 14.

σιωπῇ] μὴ θυρεῖν τὰ πράγματα κρίνειν, ἀλλὰ σιω-
πῇ τὰ δίκαια γινώσκειν. fr. 37.

σκαιὸς] σκαιοτάτης ἑαυτοὺς ἀποφαίνετε. 302. 1.
355. vlt.

* σκέπτεσθαι] τί σκεψαμένος χερὶ ὑμᾶς Ἀνδοκίδης
ἀποψηφίσασθαι. 243. 3. ἐσκέφατο τὴν ἑαυτοῦ σωτη-
ρίαν. 568. 12.

σκευάζειν. v. συσκευάζειν.

Kkk 3

σκευῆ]

- σκευή] σὺν τῇ τῆς σκευῆς ἀναθέσει. 700. 1.
 σκηνὴ] ἐπὶ τὴν τῆ Παυσανίᾳ σκηνὴν ἐλθόντας. 611. 1.
 * σκήπτεισθαι] ὅτι αὐτὴν ἐλευθέραν ἐσκήπτετο
 εἶναι. 177. 4. 730. 1.
 σκυδικαὶ [sandalia] fragm. 12 8.
 * σκυλεύειν] ἐσκύλευσαν τὰ ὄπλα τῶν πολεμίων.
 410. 6.
 * σκυτοτομεῖον. 754. 5.
 σκῶμμα] εἰς σκῶμματα καὶ ἀντιλογίαν κατέστη-
 σαν. fragm. 30. 4.
 σοφία] ἀγῶνας τίθενται βώμης καὶ σοφίας καὶ
 πλάττῃ. 131. 3.
 σόφισμα καλὸν. 304. 2.
 σοφιστῆς] σοφιστῶν ἔργα λίσαν ἀχρήστων καὶ σφόδρα
 βίῃ δεομένων. 712. vlt. σοφιστῆς a Lyllia dictus est Pla-
 to, vna cum Aeschine Socratico. fragm. 36.
 σπάνις ἀργυρεῖς, ἥ νῦν ἐστὶν ἐν τῇ πόλει. 619. 4.
 σπεύδειν] σπεύδων ἑδὲν ἐνέλιπε προθυμίας. nihil
 sibi faciebat reliquum ad contentionem pro illis. 625. 11.
 σπονδὴ] τὰς σπονδὰς μέλλειν ἀπορρήθῃσεσθαι.
 721 vlt.
 * σπυδὴ] σπυδὴν ποιῶνται ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς πατρί-
 δος. 177. 2. si valeat coniectura nostra. v. not. 31. et
 Lect. Lyf. c. IV. TAYLOR.
 στασιάζειν dubitare, aestuare. 83. 2. ὑπὲρ τῆς δη-
 μοκρατίας. 118. 4.
 * στασιμον ἀργύριον aes foenebre. 360. 3.
 στάσις] ἐ τῶν ἀδικημάτων ἕνεκεν, ἀλλὰ κατὰ στά-
 σιν αὐτὸς ἀπέκτειναν. 850. 4.
 σατῆρ] σατῆρας πεντακισχιλίας. 639. 4. τριά-
 κοντα σατῆρας κυζακηνὲς. 896. 4.
 * σέγος an τέγος dicatur ab Att cis, v. p. 142. not.
 18. TAYLOR.
 σενότης τῶν χωρίων. 94. 11.
 σέργειν τὴν τύχην ἣν ἀνάγκη. 913. 6.

σερεῖν

-σερεῖν] τὰς βαρβάρους ἐποίησαν, τῆς ἀλλοτρίας ἐπιθυμῶντας τῆς σφετέρας αὐτῶν ἐσερεῖσθαι 914. 10.

σεφανῶν victorem reddere. τοῖς ἑαυτῶν κινδύνοις ἐσεφάνωσαν. 76. 1. ὥς τὴν πόλιν κηρυχθῆναι, καὶ αὐτὸν σεφανωθῆναι. 662. 1.

σεφάνωμα] τὰ ῥόδα κάλλιπαι εἶναι, ἀλλ' ἐπρέπαι αὐτῷ τὸ σεφάνωμα. fr. 42.

σήλη] τὸν νόμον τὸν ἐκ τῆς σήλης τῆς ἐξ ἀρείε παγῆ. 31. 12. Θύειν ταῖς θυσίαις ταῖς ἐκ τῶν κύβεων καὶ σηλῶν. 852. vlt. κατὰ τὰς σήλας, ἃς ἔτος ἀνέγραψε leges, quas hic in tabulas aeneas faxeasue incidi curauit. 858. 6. περὶ τῆτον οἱ κάπηλοι ὡς περὶ σήλην διαφθεύονται. metam circense. fr. 5. 9. ἐμοὶ δὲ σήλη ἑρανομήκης ἔθηκεν ἐν Πελοποννήσῳ μαρτυρεῖσθαι τὴν ἀρετὴν. fr. 19. 29.

σήρυγξ [currus temo] fr. 36.

σιγματίας οἰκέτης αὐτῷ ἠνεχυράσθη. fr. 4. pen.

σολή habitus sacerdotalis, 252. 4.

σρατείας ἄδεμιᾶς ἀπελείφθη. 684. 8.

* σρατεύεσθαι ἐκ τῆς πόλεως in castra ire. 244. 3.

ἐσρατευμένος militia defunctus. 319. 5. σρατευσάμενος ἐπὶ τὴν πατρίδα Ἀλκιβιάδης ἑδὲν δεινὸν εἰργασαί.

545. vlt. μὴ ἐπιδημεῖν, ἀλλὰ σρατεύεσθαι. 683. vlt.

σρατηγεῖν] σρατηγήσαντες ὑμῖν πολλὰκις. 485.

5. Ἀλκιβιάδης τέτταρα ἢ πέντε ἔτη ἐφέξῃς ἐσρατήγει. 654. 10.

σρατηγὸς ὃ ἐξῆν ποιεῖν ὃ, τι ἐβέλετο. 700. 16.

εἰ ἐπτά ἡμῖν ἦσαν σρατηγοὶ τοῖστοι, οἷος ἐγὼ, ἀοίκητος

ἂν ἦν ἡ Λακεδαιμών. fr. 19. 22.

* σρατόπεδον pro classe nauali. 700. 12.

* σρεβλῆν] σρεβλωθεὶς ἀπέθανε. 478. 1,

σρέφειν] ἐκ ἔχων ὅποι σρέψαι τὰ χρήματα non

inueniens modum, quo rationem gestae tutelae ita

versaret atque torqueret, vt expensa acceptis exaequa-

rentur. 905. 4.

τρώμα] τρώματα vestis omnis lintea. ἔ μετὰ τρώ-
μάτων, ἔ μετὰ ἱματίων. ἔ μετὰ ἐπίπλων. 903. 5.

τρώματεὺς cento, culcita, sub qua cubatur. ἐπι-
γεν ὑπὸ τῷ αὐτῷ τρώματι κατακείμενος. 536. pen.

σύραξ [haustae culpis] fr. 24. 13.

συγγενὴς ὧν, ἔ τῶν σωμάτων, ἀλλὰ τῶν χρημά-
των. fr. 35.

* συγγίνεσθαι ἀδελφαῖς. 550. vlt.

* συγγινώσκεν] συνέγνωσαν δὲ σφίσιν αὐτοῖς ὡς ἡ-
δικηκότες. ipsi sibi conscii erant, aut ipsi sibi exprobra-
bant, quod inique egissent. 326. 1.

συγγραφὴ] κατὰ τὰς συγγραφὰς πάντα conuen-
ta inter ciues qui in vrbe manserant, et exules e Pi-
raeeo re euntes. 853. 1.

συγκαταθάπτειν. 117. 2.

* συγκαταλύειν] τὸς συγκαταλύσαντας τὸν δῆμον
ἐτίμων. 573. 8. 846. vlt. 851. 2. 865. 5.

συγκατέρχεσθαι] ἐπὶ κατεργασμένοις μᾶλλον ἐλ-
θεῖν βεβλόμενος, ἢ συγκατελθεῖν κατεργασάμενός τι
τῶν συμφερόντων. 874. pen. 879. pen.

συγκεῖσθαι] σύγκειται αὐτῷ πάντα ταῦτα omnia
sibi commentus est. 149. 3. συγκείμενα ἐπὶ τῇ τῶν
πολιτῶν βλάβῃ. commenta confuta in pestem ciuium.
418. 1.

συγκλείειν τὰ καπηλεῖα. fr. 5. 4.

συγκοιμᾶσθαι] συνεκοιμῶντο καὶ ταύτη. fr. 7. 21.

συγκομίζεν] συγκομίσας δῶρα καὶ τὸ ἀργύριον ἀ-
ποδόμενος. [dona colligens et argentum renumerans]
fr. 27. 24.

* συγκόπτειν] τὸν γραφεὰ συνέκοψαν. 145. 6. ὃ
αὐτὸς ἔμελλεν ὑπὸ πλείων ὀφθήσεσθαι τε καὶ συγκο-
πήσεσθαι. 153. vlt. οἱ μὲν ἄλλοι ὅταν συγκοπῶσιν.
156. 6.

συγχωρεῖν τίνος τιμήματι. 31. 7. ἀρεῖσθαι μὴ
συγχωρεῖσθαι. 166. 1.

* συκο-

* συκοφαντεῖν] ἡ τῇ αὐτῇ μοι δοκεῖ εἶναι ἔραν το καὶ συκοφαντεῖν. 161. 4. τὰς περὶ τέτων ποιημένους λόγους συκοφαντεῖν νομίζετε. 712. 5. τριάκοντα μινᾶς ἐσυκοφάντησε rabuliticiis machinationibus, concussione, vanos terrores iniiciendo, triginta minas expressit. 806. 3. ὡς ἤδη συκοφαντεῖτε καὶ τῶν ἀρχαίων νομίμων ἐπιθυμεῖτε. 819. vlt. διασώζοντες τὰς τῶν Φίλων εὐσίας συκοφαντῶνται ὑπὸ τῶν ὀφειλῶν πολλοί. fr. 18. 8.

συκοφάντης] τῶν συκοφαντῶν ἔργα ἐστὶ, καὶ τοὺς μηδὲν ἡδίκηκότας εἰς αἰτίας καθιστάνειν. 762. 2.

συκοφαντίαν αὐτῇ κατέγνωτε. 177. 6.

συκοφαντώδης] νομίζων ἕκ ἂν βραδίως αὐτὸν ἐτέραν [scil. δίκην] ταύτης συκοφαντωδετέραν ἐξευρεῖν. fragm. 4. 6. -

σῦλα ποιημένους βωιωτῆς. Bocotos, vbi locorum viros nostros, aut res mercesue nostras repererint, manum iis iniicientes, eaque retinentes pro arrha, donec ipsis a nobis satisfactum fuerit. 860. 7.

συλλέγειν] συλλέγονταί τινες ἐναντιώσόμενοι τοῖς τότε καθιστάμενοις πράγμασι. 458. 6. συλλέγεσθαι Φησὶ πρὸς ἔμε ἀνθρώπους πολλὰς καὶ πονηρὰς. 753. pen. ἐράνης συνειλεκται. fragm. 5. 7.

συλλογὴν ἐποίεις concilium faciebat tribunus, h. e. operam dabat vt milites in concione deliberandi ergo de causa communi convenirent. 687. 7.

συλλογίζεσθαι computare. referre ad reliqua rationis capita. mitanrechnen. ἕτερα. παμπληθῆ, ἃ πρὸς τὸ κεφάλαιον συνελογίζετο. 906. 10.

σύλλογος] τὸν ἐνθάδε σύλλογον ἀρχὴν γενέσθαι τοῖς ἔλθοσι τῆς πρὸς ἀλλήλους φιλίας. 912. 3.

συμβαίνει καὶ ταῦτα τοῖς προτέ. 305. pen. 309. 5. etiam haec cum superioribus consentiunt.

* συμβάλλειν] τὸ ἡμισυ τῇ ἀργυρίᾳ συμβάλλεσθαι dimidium aeris conferre. 163. 5. ἐξ ὧν μὲν ἡ πόλις

εὐδαίμων ἔσαι, ὃ συμβάλλονται. 708. 7. πολὺ ἀσφαλέστερον εἰς τὸν Ἀδρίαν πλεῖν, ἢ τῷ συμβαλεῖν pecuniam credere. fragm. 5. 14.

* συμβόλαιον pactum, contractus, aes creditum, vel debitum. συμβολαίων ἡμῖν πολλῶν πρὸς ἀλλήλους γεγενημένων. negotia, commercia rerum quamplurima nobis intercesserunt. 149. 4. μικρῶν ἂν ἕνεκα συμβολαίων ἐδλόευσαν. in seruitutem decidissent ob minuta quaedam debita contracta. 445. 7. Taylor in indice voc. hoc reddidit per *stipendium*.

σύμβολον φιάλης χρυσῆς. id est, patera aurea, data, ὥστε εἶναι σύμβολον, quo esset tessera. 629. 1.

συμβελεύειν] ὁμόσας εἰσῆλθον εἰς τὸ δικαστήριον τὰ βέλτιστα συμβελεύειν τῇ πόλει. 869. 5. νεώτερός εἰμι τῷ συμβελεύσειν. fr. 10. 24. ubi videtur addendum ἐμαυτῷ. iunior sum, quam ut ipse mihi recta queam administrare consilia.

σύμβελος] ἢ ἀξίον τέτοις πολλῶν χρησθαι συμβέλοισι, οἷς [scil. κεχρησθαι] ἔδὲ ἅπαξ ἐλυσιτέλησε τοῖς πεπονημένοις. 779. 3. id est οἷς οἱ πεπονηθέντες ἐκ ἀπώσαντο τῷ πεπεῖσθαι.

σύμμαχον ἔχειν τὸ δίκαιον. 64. 6. ἀσασίαςοι σύμμαχοι. 113. 7. συμμάχους ἔχοντες ὄρεκας καὶ συνθήκας. 118. antep.

συμμιγνύειν] συμμεμιγμένος παιᾶν ἑλληνικὸς καὶ βαρβαρικὸς. 101. 2.

σύμμικτος] σύμμικτα χαλκώματα ὃ πολλὰ ἐκέρτητο vasa aenea, nullo delectu conquesta, sed temere corrafa, merum ad usum quotidianum. 631. 4.

συμπέμπειν πομπὴν μετὰ τῶν πολιτῶν. 500. 1. ὃ γὰρ δεῖν ἀνδροφόνον ὄντα συμπέμπειν τὴν πομπὴν τῇ Ἀθηνᾷ. 500. 7.

συμπίπτειν] συμπεσόντων τοιούτων καιρῶν eiusmodi tempora cum incidissent. 628. 5.

συμπλεῖν] ὃν περὶ πολλῆ ποιησαίμην ἂν μὴ συμπλεῖν

πλεῖν ἐμοὶ mea naue vestum fuisse, vel vsum in facien-
dis per mare itineribus. 700. 14. 701. 6. ἔδενός μοι
συμπλέοντος στρατηγῆ. 701. 11.

συμπολιτεύεσθαι. 338. 1.

συμπράτης [mercimoniorum collega] fr. 36.

* συμπράττειν [quod nos ferme *to make for*] ταῦ-
τα ἢκ' ἂν δύναντο ποιεῖν ἑτέρων μὴ συμπραττόντων.
436. 1.

συμπρεσβευτής. 806. vlt.

* συμπρίασθαι σῖτον. 715. vlt.

συμφέρει αὐτοῖς τάναντία καὶ τοῖς ἄλλοις. 721. 5.

συμφορὰ] ἐξ ἴσθ τῇ συμφορᾷ τὴν διάνοιαν ἔχειν.
742. 1. συμφορὰς μνίσκας καὶ χαλεπωτέρας ἢ τοῖς
ἄλλοις ἀνθρώποις προσβάλλοντες. fr. 22. 12.

σύμφυτος αὐτοῖς ἡ δαλία. 371. 2.

συναγείρειν] τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος συνήγειρε.

911. 3.

συναγορεύειν] συνηγόρευες, ἢ ἀντέλεγες. 398. 6.

συναγωγὴς τῶν πολιτῶν. 412. pen.

* συναθροίζειν τὸ ναυτικόν. 98. 7.

* συνακολουθεῖν [scil. τῇ πομπῇ] λαβὼν τὰ ὄπλα.

499. vlt. τῆ συνακολουθῆντος οἰκέτῃ. fr. 34.

συναπιέναι. 477. 3.

συναπόλλυσθαι. 438. vlt.

συναρμόζειν] ὥμην τοιαύτη Φιλία συνηρμόσθαι.
fragm. 37.

* συναρπάζειν ἐκ τῆς ὁδῆ. 163. 5. συναρπάζον-
τες τὰς μὲν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, τὰς δ' ἐκ τῶν ἱερῶν. 444.

9. συναρπάσαντες εἶδσαν πρὸς τὸν κίονα. fr. 30. 23.

* συνάρχειν] ἀμύνεσθαι τὰς συνάρχαντας. 753. 8.
vbi leg. τὰς ὑπάρξ. namque adhaesit e proximo vocabu-
lo τὰς. TAYLOR. συνάρχων. 418. 6. 792. vlt.

σύνδειπνον [conuiuium] ἐπὶ τὸ σύνδειπνον κεκλη-
μένον. fragm. 24. vlt. et 37. 20.

συνδιαβάλλεσθαι. 442. 6.

συνδι-

συνδικάζειν vna cum iudicibus ordinariis in iudicio
affidere, non, patrocinari reo, id quod est συνδικεῖν.

848. 1. 850. 9.

σύνδικοι fiscales, aduocati fisci 574. 6. 597. vlt.
613. 1. 635. 3.

σύνδελες. fr. 36.

συνέδριον. 325. 4.

συνειδέναι] πολλά καὶ δεινὰ συνειδώς Σίμωνι. 133.
1. συνειδέναι αὐτῷ ἔργα ἀνόσια ἐργασμένων. 227. vlt.
συνήδεσάν σοι ἀληθῆ λέγουσι. 280. 3. τὰ τῆς πόλεως
συνειδώς Ἐργκλεῖ κλέπτωτι. 833. 1. cum de homi-
ne sibi ipsi conficio verba fiant, participium illud erit
in casu recto ὑμέτερά ἔχοντες σφίσιν αὐτοῖς συνειδῶσιν.
830. 11. Eandem habet significationem et constru-
ctionem συγγνώμαι, quod vide. ΤΑΥΛΟΡ. συνήδεσαν
αὐτοῖς ὑπὸ τῆς πολιτείας τιμωμένοις. 602. pen. εἴ-
λετο μᾶλλον συνειδέναι ὑμᾶς [scil. ἐαυτῷ φανεράν οὐ-
σίαν κεκτημένων, ὅτι χρήματα ἔχων δύναιτο λειτε-
ργεῖν. 685. 1. σύνοισθα ἐξημαρτηκώς, id est σύνοισθα
σαυτῷ ὅτι ἐξημαρτηκας. 786. 1. συνειδότες ἡμῶν ἐ-
κατέρῳ τὸν βίον. 806. 5. οἱ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀπολλύ-
μενα τοῖς αὐτοῖς, [scil. ἐπιτιμίοις, οἷς οἱ κλέπται αὐτοὶ] ἐνέ-
χοντα. 832. vlt. περὶ ὧν εἰς αὐτῷ σύνοιδεν, ἀλλ'
αὐτὸς μόνος διεχειρίζεν. 909. 7.

συνεθίζειν. 13. 5.

* συνεπιεῖν — ἀντεπιεῖν. 405. 4.

συνεσπίπτειν. 145. 2.

* συνεκδιδόναι] adiuuare collatione pecuniaria de
suo patres pauperiores in filiabus elocandis. τῶν πο-
λιτῶν τισιν ἀπορῆσι συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας. 659. 3.

συνεκπλεῖν. 461. 2. 8. 13. 481. pen.

συνέρχεσθαι] συνέλθωμεν, τὰ μὲν ὁψόμενοι, τὰ
δὲ ἀκασόμενοι. 912. 2.

συνεσιᾶν] συνεσιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν
ἀποφραδῶν. fragm. 21. vlt.

* συνί-

* *συνέχεν*] *μηδέποτε παύσασθαι κακοῖς τοιούτοις συνεχομένην.* 22. 18.

συνεχῶς continuos tres annos, continenter, *τρία ἔτη* *συνεχῶς* *τρησαεχῆσαι.* 633. 2.

συνθετός] *ἐς γὰρ* [engytheca] *συνθετὴ, καὶ σά- τύρων ἔχει πρόσωπα καὶ βακχεφάλεια.* fr. 15. 8.

συνθεωρεῖν ire cum aliquo ad spectandum ludos. 301. 1.

συνεῶναι] *συσήσασθαι τὴν ὀργὴν concipere, col- ligere, et veluti corrotundare atque mai.* in vnam

conflare. 330. vlt. *συνίσασθαι ἐπὶ τὰς ἐμπορεῖς coiffe* in societatem, coniurasse in fraudem negotiatorum.

723. 8. 726. 2. [vnde (verba sunt Taylori) p. 726.

2. fortasse melius legatur *ἐφ' ἑς*, quam *ἐφ' οἷς*, vt editi.] v. nostram ad illum locum annotationem, quam conscribens ignorabam Taylorum in indice attico iam dudum ante me ita emendasse.

συνοικεῖν] *ἔγχεαν δύο ὄντε τὴν Μεδοντιάδα, καὶ ξυνωκείτην αὐτῇ.* fr. 17. 19. *πρὸς τὰς ἐγγύτατα γέ- νους, συνοικοῖ.* fragm. 17. 5. [ad eos, qui genere erant proximi, habitatum iret.]

συνεσία, si bene habet, pro *εὐνοια* studium, quo quis alicui parti *σύνεσι*, praeesto est, cum ea facit. 418.

4. *συνεσίας οἰκειότητα.* fragm. 35. 4.

συντελεῖν] *τῷ γείσῃ συντετελεσμένῃ καὶ τῷ κρηπι- δαίῃ.* [tecto perfecto et fundamento] fr. 26. 1.

συντίθεσθαι consentire, assentiri. *συντίθεται καὶ τέτοις καὶ Καρχήνος ὁ ποιητής.* fragm. 25. 16.

συντιμαῖν] *συντιμηθῆναι.* 889. 3. si lectio ista be- ne habet.

* *συντρίβειν τινὸς μέτωπον βαλὼν λίθῳ.* 141. 2. *συντριβόμεθα τὰς κεφαλὰς.* 146. 10.

συντρησαεχῆν. 245. 1. 907. pea.

* *συνωμότης* coniurationis socius. 412. vlt.

* *συνωνεῖσθαι τὸν σῖτον.* 716. 4. et vlt. *ἦος ὁ συνεωνημένος σῖτος* [frumentum coemtum] *αὐτὰς ἐπέ- λιπε.* 720. 3.

συνωφελεῖσθαι ὑμᾶς [scil. ἑαυτοῖς] ἐκ ἡζήην. 442. 5.

* συσκευάζεσθαι] συνεσκευασμένος τὰ ἑαυτῆ ἐνθάδε conuasatis rebus fortunisque, quae ei hic erant, omnibus. 873. pen. συνεσκευασμένος [nam sic ibi leg. est pro ἐσκευασμ.] τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἷός τ' ἦν πλεῖστα ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε. fr. 22. 20.

σύσκηνος. 498. 1.

συσκοτάζειν] ἤδη συσκοτάζοντος [scil. τῆ φωτός. vel τῆ ἡρανε] fragm. 30. 20.

* συσσιτεῖν] ἐδεῖς τέτω συσσιτήσας φανήσεται, ἡδὲ σύσκηνος γενόμενος. 498. 1.

συσασιάζειν] συνεσασίαζε τῇ βεβλή φακίῳ et facinorosa senatus confilia opera sua secundauit. 848. 2.

συστρατεύεσθαι] αὐτοὶ οἱ συστρατούμενοι ἴσασι. 689. 5.

σφηττοῖ. 593. 8. 595. 4.

σχηματίζεσθαι] ἐσχηματισμένοι περιέρχονται [simulatis moribus circumeunt] fr. 29. 30. nisi potius est *gerutst, gefresheret*.

* σχολάζειν a tractatione reip. vacare. 330. 1.

* σώζειν τὰ ἐψηφισμένα exsequi. 401. 1. φιλοτιμύμενοι ὅτι καὶ τῆς φανερώς ἡμαρτηκότας σώζειν δύνανται. 533. 2. σωζόμενα τὰ ὑπὸ τέτων δημοεύμενα. 610. 6. βέλεσθε ἡμᾶς δικαίως μάθλον σῶσαι, ἢ ἀδίκως ἀπολέσαι. 655. 12. τὰ μὲν ἑαυτῶν ἀκηλώκασι, τοῖς δὲ γὰρ σφέτερά σώζειν [seruare, tueri, salua retinere] βελομένοις ἐπιβελεύει. 753. pen. ἐπεὶ δ' ἐσώθη salua in portum rediit naus e peregrinatione. 908. 9. τὰ σωθέντα τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἔξει merces et pecunias, quae e periculo nauigationis saluae domum redierunt et adhuc supersunt. 908. 6.

σῶμα] περὶ τῆ σώματος ἀγωνίζεσθαι ne pro mancipio uasneat. 185. 1. ἀφειδῆν τῆ σώματος. 187. pen. τῷ σώματι [robore lacertorum] πιτεύων, ἵνα ὑβρίζοι εἰς τῶν ὑμετέρων τινα. 665. 1. πλεῖστοι περὶ τοῦ

τῷ σώματός ἐστιν ἡγωνισμένοι. non de libertate solum, sed ipso adeo de capite, vel spiritu. 725. 8. περὶ τῷ σώματος ἀγωνίζεσθαι de statu, servus, an ingenuus sis. 736. 9. τὰ τῶν ἐλλήνων σώματα τῶν δαπανᾶσθαι δυναμένων. 914. 3. τῷ σώματος ἤδη πονήρως διακειμένη. fr. 31. γυνὴ προδῶ τὸ σῶμα. fr. 37.

σῶς] ἕως τὸ στρατόπεδον σῶον ἦν. 686. 1.

σωτῆρ] δι' σωτῆρι θυσιὰ γίνεται. 790. 12. σωτῆρας τῆς ἐλλάδος. 915. 2.

σωφρονεῖν ἀναγκάζονται οἱ πένητες ὑπὸ τῆς παρήσσης ἀπειρίας. 753. 3.

* σωφρων de iudice. 14. 1.

ταλαιπωρεῖν] ἔτε τῷ σώματι ἀδύνατος ἦν ταλαιπωρεῖν. 817. 4.

ταμίας ἐγὼ τῶν ἐμῶν πολὺ βελτίων ἔσομαι τῶν τὰ τῆς πόλεως ὑμῖν ταμιευόντων. 704. 8. τῶν αὐτοῦ χρημάτων ταμίαν ἐποίησε. 829. 1. τῶν χρημάτων βασιλεὺς ταμίας. 914. 2.

* ταμιεύειν] ὃς ἐφύλαττεν αὐτῶν καὶ ἐτάμιε πάντα τὰ ἐν Κύπρῳ. 639. 5. 704. 8. ἐκ τῆς τέτου χειρὸς τεταμιεύμεθα τὰς νόμους. ab vel ex eius manu leges aut accepimus, aut nullas accepimus, eoque modo dispensatas, pro ipsius arbitrio, parce, aut largius, eaque forma, aut primigenia haud temerata, aut adulterata et commenticia, prout ipsi aut dare, aut negare libuit. passi sumus eum promum condum iuris nostri civilis. 839. pen

ταξιαρχεῖν. 450. pen.

ταξίαρχος tribunus cohortis pedestris. 162. 6. 498 vlt. 565. 4.

τάξις] τὴν τάξιν ἀκυρον ποιεῖν. 565. 3. τῆς πρώτης τάξεως τεταγμένος, τῶν πολεμίων προσιόντων, τῆς δευτέρας γένηται. 524. vlt. ἀκληρωτὶ τὴν ἡμετέραν τάξιν [cohortem] πέμπειν. 582. 4. ἡ ἡμέρα γυνή

γυνή προδῶ τὸ σῶμα, καὶ τὴν τάξιν [stationem] λή-
πῃ τῆς αἰδῆς, εὐθέως παραλλάττει τῶν φρενῶν. fr. 37.

* τάττεν] ἀποθάνοντες οὐπερ ἐταχθῆσαν μά-
χεσθαι. 95. 5. τετάχθαι a rerum natura ita esse
constitutum et ordinatum. 336. 7. 524. vlt. τῆς
πρώτης [id est ἐπὶ τ. π.] τεταγμένος τοῖς πολεμίοις
μάχεσθαι. 579. vlt. ἐκ ἑστίν ὅπερ τάξαι ἑαυτὸν ὑμῖν
παρέσχε. 875. 2. οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλεῖσι. fr.
9, 10. συνεισιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀπο-
φράδων. fragm. 21. vlt.

ταφῇ] εἰδὲ ταφῆς τῆς νομιζομένης εἶασαν τυχεῖν.
444. 12. τοῖς δ' εἰς ταφὴν παρῆχεν ἀργύριον. 659. 5.

τάφος pro ταφῇ sepultura, humatione, exsequiis.
50, 2. 116. vlt.

* τέγος, vel vt aliis ζέγος. 142. vlt.

τείρειν] τερομένους ὑπὲρ ὑμῶν cruciatos, exagita-
tos, defatigatos. 406. 8.

* τεῖχος διελεῖν, καὶ θαιρεῖν, περιελεῖν, κατασκά-
πτειν, διασκάψαι. v. voces singulas.

τεκμηρίον] τεκμηρίοις μεγάλοις περὶ τῶν μεγάλων
χεῖς θαι. 286. 7.

τελευταῖος] οἱ τελευταῖοι κρινόμενοι ὥζονται. 616.
2. εἰδὲ τελευταῖος ἐπὶ τῆς κινδύνους ἦλθε. 889. 1.

* τελευτᾶν τὸν βίον. 124. 9. 130. 6. 469. 2.
470. 18. et simpliciter ἐπεὶ δὴ ἐτελεύτησαν. 512. pen.
590. 5. ὡς αὐτὴ τελευτῶσα εἰσαγγεῖλειεν demum.
23. pen. καὶ τελευτῶντες λακεδαίμονίους ἐπάγοντες.
423. 4. τελευτῶν δὲ δῆσας. 539. 1. TAYLOR.
καλῶς ἐποίησεν ἔτω τελευτήσας τὸν βίον. 821. 9.

τελευτὴν ἐπιτιθένα καλῶς τὸν κινδύνους. 107. 3.
τελευτὴν τῇ βίᾳ τοιαύτην ἐποίησατο. 121. 7.

τέμνειν, vastare. 264. pen. τεμνομένην τὴν χώ-
ραν περιορῶντες. 923. 8.

τετταράκοντα ἔτη γεγονώς. 244. pen.

* τέχνη

* τέχνη vitae institutum . 20, 2. 202. 3. μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμίᾳ. 512. 9. TAYLOR. τέχνην ἔχει τοιαύτην. 20, 2. πάση τέχνη καὶ μηχανῇ ἐλεήσατε. 655. 7. τέχνην κέκτημαι βραχίᾳ δυναμένην ὠφελεῖν. 743. pen. ὅσοι τέχνας ἔχουσιν, id est ἀσκήσιν. 754. 3. κατασκευάσομαι τέχνην [officinam, tabernam] μυρεψικὴν. fr. 4, II. διὰ τὸ τρεῖς τέχνας ἐργάζεσθαι. fragm. 25, 31.

* τέως olim. tunc temporis, nuper, haecenus. ἐν τῷ τέως χρόνῳ. 272. 3. 707. 5. 815. vlt. 818. 8. 873. 6. 911. 4. fragm. 13, 15.

* τηλικούτους] ὃν εἰ, τηλικούτον ὄντα, tantillum, cum adhuc puerulus esset vix cubitum longus, ἀπεκτείνετε, ἔκ ἂν ἐγένοντο τοσαῦται συμφοραὶ τῇ πόλει 527. 10. περὶ ἀσεβείας ἀγωνιζόμενοι τηλικῶτοι γεγόνασιν. tam potentes et tam formidandi facti sunt. 708. 2.

* τηνικαῦτα at that Time of Night. 26, 4. so late, tunc demum. 148. vlt.

* τηρεῖν τινα obseruare aliquem oculis insidiosis, insidiari. 153, 3. ὁ λεγόμενος ὑπ' αὐτῷ καιρὸς ἐπιμελῶς ἐτηρήθη. 429. 6. ποῖα ἔν ἀπὸρρήτα τηρήσαι, ὃς ἐδὲ τὰ προειρημένα ποιῆσαι ἠξίωσεν. 888. vlt. τητες hoc anno. 718. vlt. fr. 28, 13.

* τιθέναι] νόμους θέντες. 159. 5. 204. vlt. 793. 7. νόμον ἔθεσθε. 254. 1. τίθεσθαι ὄπλα. 500. 3. v. Valef. ad Harp. in voce, Dukerum Hudsonumque ad Thucyd. VIII. 93. Aesch. V. 3. ed. Stephani, Etymol. M. in V. θέμενος τὰ ὄπλα, Demosth. 727. B. Aristoph. Aues. 449. Plutarch. in Pericle et conf. Laërt. I. 65. TAYLOR. τίθενται ἀγῶνες ἐπ' αὐτοῖς. 138. 3. θέσθαι τὰ ὄπλα die Wachparade beziehen, oder machen. stare in acie armatus, tribuno lustranti copias se dare conspiciendum, et specimen suae peritiae armorum tractandorum exhibere. 500. 3. οἱ τὸν ἀγῶνα. *Lysiae Tom. II.*

να τιθέντες forense puta certamen. 559. 2. ἔτ' ἐν Περραιῇ, ἔτ' ἐν ἄσσει ἔθετο τὰ ὄπλα. in castris agebat, muniis castrensibus fungebatur. 880. 5. τὸ μὲν ἡμῖν αὐτῷ τίθησι, sumtum factorum partem dimidiam ipse sibi imputat, in se suscipit. 905. pen. Θήσω poenam, in ratione, ich will eumal ansetzen, anschlagen, ἄσιν οὐδεὶς πώποτ' ἐν τῇ πόλει. 910. 1.

* τιμᾶν] τὴν ἐστίαν διακοσίων καὶ πενήκοντα δραχμῶν τιμᾶσθαι. 148. 12. δεσμὲ ἢ ἀργυρίῃ. 221. 4. πλείονος ἢ ταλάντη. τετίμνηται. 594. 6. θανάτῃ 811. 9. τῶν ἐσχάτων. 811. 14. ΤΑΥΛ. νόμῳ τὲς ἀγαθὲς τιμῶντες. leges sancientes, per quas honores viris fortibus et bonis decernuntur, 78. vlt. τιμᾶσθαι δεσμῷ ipse sibi poenam carceris ore suo irrogare, eaque se dignum declarare. 220. 1. et 4. ἀργυρίῃ pecuniariam mulctam ipse sibi statuere. 221. 4. ὁ πάππος αὐτῷ διακοσίων ταλάντων ἐτήμῃσατο censum profitebatur CC talentorum. tantum sibi aiebat in bonis esse, idque apud censores. 650. 1. θανάτῃ τιμήσητε mortis poenam dictaueritis. 811. 9. τῶν ἐσχάτων αὐτῷ τιμήσητε. 811. 15. 862. 3. δι' οὗ, τι τὲς ἀγαθὲς τιμᾶτε, καὶ τὲς κακὰς ἀτιμάζεσθε. 888. 5. τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἐς μόνον τιμήσας, τὲς δὲ ὑβρίζον δόξαντας ἔξεσιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιῶσαι. fragm. 17, 30.

* τιμῇ] τιμαὶ, vt Lat. honores, h. e. magistratus, imperia. εἰς τὰς τιμὰς καθίστασαν. 770. vlt. pretium. 720. 2. Ἰφικράτης τιμῶν ἔτυχεν [Ehrenbezeugungen] ὧν [nam sic leg. est, non ὡς quod est in editis] Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. fragm. 18, 26.

* τίμημα poena, satisfactio, quam quis seu statuit alteri, seu irrogat ipse sibi, eique sese vltro dedit, offensioni, iniuriae luendae, expiandae ergo. ἐγὼ δὲ τῷ τέττε τιμήματι ἔσυνεχώρην. 31, 7. census quem de se quisque ad censores edit. τήτου τίμημα οὐδὲ δυοῖν ταλάντων ἐστὶ. ne duq. quidem talenta in fortunis habet.

het. 650. 2. ἐν τῷ τιμήματι ἀζημίως ἀφιέναι in aestimatione litis. 816. 2. τίμημα καταστήσασθαι [pignus constituisse] fragm. 21. 8.

* τίμιος carus, qui magni vaenit, contrarium τῷ ἀξίῳ vili. τίμιος ἦν ὁ σῖτος. 718. 2. vt nos quoque dicimus, das Getrayde war angenehm. ὁβολῷ μόνον πωλεῖν τιμιώτερον obolo solummodo vendere carius, puta, quam ipsi emissent. 718. 1. κερδαίνεσι πλεῖστα, ὅταν τίμιον τὸν σῖτον πωλῶσι. 721. 7. ἀξιώτερον minoris τὸν σῖτον ᾠήσεσθε, εἰ δὲ μὴ, τιμιώτερον pluris. 727. pen.

* τιμωρεῖσθαι vlcisci, poenas resciscere. ἐχθρὸς. 63. 3. τῶν γεγεννημένων ἀσεβημάτων. 228. penult. ἦσθα ἂν με τιμωρημένος. 278. vlt. νομίζοντες ἐχικανῶς με τιμωρῆσθαι. 333. vlt. ἐχθρῶν ὑδεῖς τιμωρημένος. 773. 4. τιμωρεῖν et τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ. 448. 1. ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν. 443. 1. τιμωρεῖν ὑπὲρ αὐτῆς Ἀγόρατον. 469. 12. ὡς φονέα ὄντα. 469. 16. 496. 1. 511. 10. ὑπὲρ τῶν παρεληλυθότων τιμωρησάμενοι. 568. 9. τιμωρεῖν τοῖς φίλοις. 205. 3. 344. 9. suppetias ferre, vindicare. TAYLOR Istaec ego in commentarios retuleram. τιμωρεῖν cum casu et sine eo. cum Dativuo, vindicare aliquem, praesto ei esse, vt iniuria ab eo depellatur, oblataeue poenae ab aggressore repetantur. 205. 3. cum Accusatiuo, punire. τιμωρεῖτε τὰς ἀδικήσας τῷ θεῷ τέτω punite eos, qui duas hasce deas violarunt. 192. vlt. 496. 12. et 16. simpliciter, h. e. sine casu, succurrere violationem exsequi. τιμωρεῖν ὑπὲρ ἀνδρῶν. 447. 2. ὑπὲρ τῆς δῆμῃς popularem libertatem vindicare. 476. 2. 510. 8. in Medio, punire. τιμωρεῖσθαι τὰς ἐχθρὰς ζῶντας, ἀνδρῶν ἀγαθῶν εἶναι. 63. 3. ἔγ' ἐχθρὸν ἐτιμωρησάμην, ἔτε φίλον εὐεργέτησα. 329. 2. 531. 1. ὥσπερ τέτρε ὁρᾷτε προθυμημένους σώζειν τὰς φίλας, ἔγωγε καὶ ὑμᾶς τιμωρεῖσθαι τὰς ἐχθρὰς. 867. 3. sim-

pliciter, sine casu. εἰ δὲ, πάλας δέον τιμωρεῖσθαι. ὕπε-
ρον ἡμεῖς τιμωρέμεθα, τὸν χρόνον κερδαίνει, ὃν ἐξῆ,
οὐ προσήκον αὐτῷ. 502. 3. μὴ πρὸ τῆς κρίσεως μισο-
πονηρεῖν, ἀλλ' ἐν τῇ κρίσει τιμωρεῖσθαι. 868. 3.

τιμωρία αὕτη περὶ τέτε μόνη τῇ ἀδικήματος ἀπο-
δέδοται poena constituta, sancita est. 5, 8. τιμωρίαν
ποιεῖσθαι ultionem sibi parere, h. e. sumendo poenas
ab altero, qui te laeserit, tuas vindicare iniurias. 33,
2. τιμωρία τῶν θεῶν ultio ea, qua iura et religiones
deorum violatas vindicatum imus. 210. 1. ἡγόμενοι
τὴν αὐτῶν ἀρχὴν βεβαιότεραν εἶναι τῆς παρὰ τῶν
θεῶν τιμωρίας, quam metuenda esset animaduersio a
diis. 444. 15. τοῖς ἔλλησιν ἑδεμία αὐτῶν τιμωρία γέ-
γνηται. 917. 2. ἔκ εἰς τὰς παῖδας ἀποτίθενται τὰς
τιμωρίας. fr. 22. 10. [honor] fr. 35. ult.

τιμωρὸς τῶν εἰς ἡμᾶς ἡμαρτηκότων. 605. 6.

τιτθὸς mamma. ἵνα τὸν τιτθὸν αὐτῷ διδῶ. 13, 7.
14, 8.

τιτρώσκειν ἀνδρὸς σῶμα. 212. 3.

* τοιαῦτα, ἃ — 447. pen. τοιαύτη, ἣν —
453. 6. τοιαῦτα, οἷα — 445. 2. 467. 4.

τόκον πρᾶττεσθαι. 360. pen. μὴ περιῦδεῖν αὐτὸν
διὰ τῆς τόκης ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα. fr. 4, 10. οἷ-
σω σοι ἐννέα ὀβελῆς τῆς μνᾶς τόκης. fr. 4, 12. οὗτο
τῆς τόκης, ἕτε τὸ ἀρχαῖον ἀπεδίδα. fr. 4, 20.

τολμᾶν posse a se impetrare. 250. 1. τοιαῦτα λέ-
γοντες, ἃ τοιαῦτα ποιεῖν ἐτόλμων. 385. 4. ἔκ εἴ τις
τολμᾷ, μισεῖν si quis ferociam et confidentiam in ser-
mone, incellu et agendo prae se fert, non ideo eum
odisse. 583. 1. περὶ τέτων ἑδενὶ ἐτόλμα πείθεσθαι a
se non impetrauit, vt obsecundaret. 893. pen. ἐπι-
χειρεῖν et τολμᾶν copulantur. fr. 4. 16.

τολμηρῶς εἶπε. 431. 3.

* τοσῷτος] ἢ τοσαῦτα χρήματα, ὧν ὑμεῖς ἠττήσε-
σθε. 822. 2. 834. 8. Ita ferme, καθ' ὅσον ἀναγκά-
ζομαι, κατὰ τῷτο μέμνημαι. 873. 4. modo καθ'
ὅσον

ὅσον ἕκαστος οἷός τ' ἦν, κατὰ τοσῶτον ἐβοήθει τῇ πα-
τρίδι. 873. 10. TAYLOR. εἰς τοσῶτον ἤκομεν. So
weit ist es mit uns gekommen. 812. 10.

τράπεζα taberna numularii. 320. 2. τὴν ψῆφον
εἶδε φανεράν ἐπὶ τὰς τραπέζας τιθεσθαι in iudicio
puta propositas. 457. 8.

τραπέzion asserculus, taleola, in qua numi nume-
rantur, ein Zahlbret. fr. 21. 2.

τραῦμα] πρόνοιαν τραύματος ὑδεμίαν ἠγούμην εἶ-
ναι. 159. 1.

τρέπειν] τρέπομαι παριὼν ὡς τὸν Λυσίμαχον de-
vector in transitu ad L. 143, 2. τρέψεσθε πρὸς ὑμᾶς
αὐτὲς conuertemini in vosmet ipsos, saeuietis in vi-
scera vestra. 315. vlt. τρέπεσθαι ἐπὶ τῷτον τὸν λόγον
ad illam excusationem receptum habere. 372. 2. 790,
7. τραπέσθαι ἐπὶ τιμωρίαν τῶν παρεληλυθότων.
609. 5. et pen.

τρεβώνιον. pannucia. 903. 5.

τρηραρχῶν εἰς Κύπρον, lectus, iussus in illa in
Cyprum expeditione trierarchi munere fungi. 628. pen.

τρηραρχία] τῆς ἐαυτῷ τρηραρχίας παρὰ τῶν
δυγατριδῶν τὸ ἡμισυ πράττεται. 908. 5.

τρήρης] νενίκηκα τρήρει ἀμιλλώμενος. 700. 4.

τρίπες] σὺν τῇ τῷ τρίποδος ἀναθήσει. 698. 9.
περὶ τῷ χρυσῷ τρίποδος. fragm. 34.

τρισκαίδεκέτην. 346. 1.

τρισχίλιοι] τὲς τρισχιλίους στασιάζοντας ἐν τῷ ἄ-
στεος. 776. 4. εἰδὲ τῶν τρισχιλίων κατελέγην. 845. 5.

τρόπαια ἀείμνησα καθίσταμαι. 79. vlt. τρ. τῶν
βαρβάρων [id est ἀπὸ vel κατὰ τῶν β.] ἔστησαν. 89.

1. τρ. σήταντες καλίστη μὲν αὐτοῖς ἔργα, αἰσχίστου
δὲ τοῖς πολεμίοις. 112. 2. 119. 3. 924. 3. τρό-
παια πολλὰ καὶ καλὰ ἔστητε κατὰ τῶν πολεμίων. 600.
penult.

* τρόπος] εἰδόντο αὐτῷ παντὶ τρόπῳ ἀπελθεῖν

ἀθήνηθεν. 461. 1. ἐκ παντὸς τρόπου. 462. 8. ἀπόδειξιν ἐποίησαντο τῇ αὐτῶν τρόπῃ. 395. 15. τρόποις αἰὲ τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι. 914. pen.

τροφῆα ἀποδίδοναι τῇ πατρίδι. 124. ant. ποῖα τροφῆα ἀνταποδίδῃς. 251. 3.

τροφή] πολλὰ δεδαπάνηκα εἰς τὴν ὑμετέραν τροφήν. 898. 2.

τρυφᾶν] τρεῖς τέχνας ἐργάζεται — καὶ πρὸς τοῖς τὸ τετρυφηκέσαι. fr. 25, 31. nisi ibi poriu· τετρυπηκέσαι leg. est a τρυπᾶν, et designatur ars margaritae perforandi.

τυγχάνειν ἀνδρῶν ἀγαθῶν incurrere in viros fortes, cum iis in acie congredi. 58. 1. τ. τινὸς [scil. προθύμῃ εἰς βοήθειαν] ab aliquo opem impetrare. ἐμὲ δεηθεὶς ἐκ ἔτυχεν. 298. 2. διὰ τί γὰρ αὖ καὶ τοιούτων ὑμῶν τύχοιμι. ecqua etiam de causa vos iudices fortiar tam acerbos et iniquos? 757. 5.

τύπος] περὶ τῆ τύπῃ [de sigillo] fr. 25, 30.

* τυρὸς] ἐλθόντα εἰς τὸν χλωρὸν τυρὸν. 732. vlt. 733. 2. ad forum casei recentis. v. Lect. Lyfiac. caput extremum.

τύχη] ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησεν. 486. pen. ταῖς τύχαῖς εἶπεν. temporibus servire. 601. 9. ταῦτα ἐκ ἀπὸ τύχης ἐγένετο, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐμῆς παρασκευῆς. 702. 4. ὑπὸ τῇ δυσχερῆρα γενέσθαι τύχῃ. 744. 3. ἔτε τὴν τύχην δέισας, ἔτε ὑμᾶς αἰσχυνθεῖς. 746. 2. κοινὰς εἶναι ταῖς τύχαῖς ἅπασιν καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν rerum secundarum iuxta aduersarumque sortes. 756. pen. εἰ μηδὲν δι' ἄλλο, τῆς τύχης ἕνεκα. 854. 10. τῆνομα πρέπον ταῖς αὐτῶν τύχαῖς. fragm. 22, 2.

ὑβάδα fragm. 27. 32.

* ὑβρίζεν] ὑβρίζω σε et ὑβρίζω εἰς σε quid distent, videas Luciani canonem in Soloecista. Refutatur ab oratoribus passim, v. cl. Markland p. 17. prius. 7. 1. 149. 5.

538. vlt.

538. vlt. 542. pen. *posterius*. 17. 2. 28. 8. 666. 1.

TAYLOR. ὁ ἀνὴρ ὁ ὑβρίζων εἰς σε καὶ τὴν σὴν γυναῖκα. 17. 2. ὑβρίζεν αὐτόν [*stuprauit eum*] ὡς αἰὼν ὄντα.

538. vlt. οὐ τὰς πενομένους ὑβρίζεν [*contumeliis, iniuriis, violentiis grassari*] εἰκός ἐστιν, ἀλλὰ τὰς πλείων τῶν ἀναγκαίων κεκτημένους. 752. 7. τὰς ὑβρίζεν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιῶν. fr. 17. 30.

* ὕβρις de adulterio, stupro. 5. vlt. Ita Plutarch. de fortuna Alexandri, Ῥωξάνης ἐρασθεὶς, ἔχ' ὑβρίζεν, ἀλλ' ἔγημε. Diodor. Sic. L. XII. τὴν θυγατέρα ἀπέκτενεν, ἵνα μὴ τῆς ὕβρεως λάβῃ πείραν. ἔχ' ὕβρεως, ἀλλὰ κέρδους ἔνεκεν. 273. 5. διὰ τὴν συμφορὰν, ἀλλ' ἔ' διὰ τὴν ὕβριν not out of Wantonness or Luxury. 747.

3. TAYLOR;

ὑβριστὴς καὶ βίαιος καὶ λίαν ἀσελγῶς διακείμενος. 751. pen. οἷς τ' ἐγχαῶσαι τῶν ἀνθρώπων ὑβριστὰς εἶναι, καὶ οἷς δ' προσήκει. 752. 4.

ὑβριστικῶς πρὸς τὰ θεῖα διακείμενος. fr. 22. 9.

* ὑγιῆς] ἐπὶ μηδενὶ ὑγιῆς. 319. 4.

* υἱός. 543. 2. 602. 5. 637. 7. 624. 1. υἱός.

527. 8. υἱῆς. 620. vlt. 637. 6. 649. 3. υἱῆς.

405. 6. υἱέσι. 441. pen. TAYLOR.

ὑμέναιος] ὁ δ' ὕμ. ἐπιτήδειος. fr. 33.

ὑμνεῖν] ὑμνεῖσι ταῖς τέτων ἀρεταῖς. 54. 3. ὑμνεῖν ἐν ταῖς ᾠδαῖς. 54. vlt. ὑμνεῖνται ὡς ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετὴν. 131. 1.

* ὑπάγαν] ὑπῆγεν αὐτόν ὁ θεὸς illectum spe fallaci perduxit, pertraxit, vt ouiculam fronde ostensa. 215. 2. [v. not. 54.]

* ὑπάρχαν] ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς bonis praelentibus acquiescere. 82. 2. ἀνάξια τῶν εἰς ὑμᾶς ὑπηρεγμένων meritorum de vobis nostrorum, officiorum et studiorum, quibus gratiam vestram promeriti sumas. 711. 3. [v. artic. ἀρχαν χειρῶν αἰδίων.]

* ὑπεκτίθεσθαι τέκνα καὶ γυναῖκας tutum in locum seponere. 98. 6. 100. 1.

ὑπὲρ σωτηρίας κινδυνεύειν. 123. 3. v. περὶ. ὑπὲρ καλίστων καὶ μεγίστων. 130. 5. ἑτέρας ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἰς κίνδυνον καθίστη. 161. vlt. ni leg. sit περὶ. ὑπὲρ τῆς τῶν πολεμίων ἐλευθερίας ἀποθνήσκειν. 123. 4. δίκην λαβεῖν ὑπὲρ ᾧν φησιν ἡδίκησθαι. 184. rep. TAYLOR. ὑπὲρ χρημάτων εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἐμβάλλειν opum cupiditate. 89. 2.

* ὑπερβάλλειν τιμῇ ἀλλήλους. 718. 2. idem quod πλειστηρίασαι. et illud quoque v. in fragmentis. ἔ τιμῆς τεταγμένης πωλῆσαι. ἀλλ' ὡς ἂν δύνωνται πλειστηρίασαντες πλείεε ἀπέδοντο. TAYLOR. cum alii alios licendo exsuperare contendunt. fr. 9. 11.

ὑπερβολὴν ποιησάμενος τῆς πρότερον πονηρίας. 548. 13. ὑπερευδσκιμῆν. 303. 3.

* ὑπερήμερος ἐγένετο. 737. 1. fr. 4. 21. *er kriegte die Hülfe. das ist, gerichtliche Exsecution.*

ὑπεριδῆν τινος ὁμιλίαν. 300. 8. τὸσῶτον ὑπερεῖδε τὸ δι' ἐμὲ. tanta cum indignatione tantoque cum contemptu aspernatus est hanc clausulam δι' ἐμὲ. 311. 8.

ὑπερμισεῖν. 882. 16.

ὑπερορᾶν] τῆς πονηρῆς ἔχ ὑπερορᾶ mors malos, h. e. ignavos haud praeteruidet, h. e. non obliuiscitur, neque non cernit eos. 129. 5.

* ὑπερορία solum peregrinum, extra ditionem atticam. ἐξώκησεν εἰς τὴν ὑπερορίαν. 873. vlt. οἱ ἐκτῆς ὑπερορίας. 873. 8.

ὑπερφύεσθαι πάντων. 812. 19.

* ὑπερῶον. 27. 2.

* ὑπέχεον εὐθύνας. 326. 2.

ὑπηρεσίαν ἀκόλυσθαι consentaneam copiam ministrorum navalium. 702. 8.

ὑπηρετεῖν ἔργῳ τέτοις [scil. τοῖς νόμοις] καὶ τῷ λόγῳ. 78. 3.

ὑπο-

ὑποβάλλειν ὀνόματα subministrare, subicere nomina uirorum bonorum, infontium, ab indice defendenda, quasi sint mali. 461. 6.

ὑπογραμματαύειν. 864. vlt.

ὑπογραμματαύειν] ἀντὶ ὑπογραμματαύειν νομοθέτης. 864. 6. ἀνθρώπος ὑπογραμματαύειν. 864. 11.

ὑποδέχεσθαι [hospitio domi suae recipere] τὴν ἀδελφὴν παιδίᾳ πολλὰ ἔχουσιν καὶ ταῦτα τρέφειν. 635. 10. pro προσδέχεσθαι vel ἀποδέχ. ἐκ ἀξίων τὰς τέτων [id est τὰς περὶ τέτων] ὑποδέχεσθαι διαβολὰς. 768. pen. ἔτως οἰκείως αὐτὰς ὑπεδεξάμην. fragm. 32. 23.

ὑπόδημα] εἰς ὑποδήματα καὶ γναφεῖον καὶ κερεῖον. 905. 5.

* ὑπόδικον quod nos affionable. 349. 7. TAYLOR.

ὑπολαμβάνειν pro ὑποβάλλειν. occurrere, respondere argumento alterius, refellere. 501. 2. 533. 3. 790. 6.

ὑπολείπειν] ὑπολιπὼν πολλῷ πλέον ἢ τὰ δύο μέρη τῷ δημοσίῳ. 594. 4. ὑπολείπεσθαι τι τῶν ἑντῶν. facultatum partem ullam domi pone te relinquere. cum proficiscaris. 627. 3. ἐκ ἐλαχίστον ἂν αὐτῷ ὑπέλειπεν sibi sit reseruaturus. 638. 3. ὑπολείψει ὑμᾶς ἡμισθοφορεῖ. [verum ibi re ius legatur ἐπιλείψει] 807. 3. ὑπολείπεσθαι deficere, non satisfacere propolito, debito, expectationi. 871. 5. ὑπολείπεται αὐτῷ λέγειν. reliquum ei est ut dicat. 880. vlt. ἐκείνων [puta τῶν ἐπιτηδείων] ὑπολιπόντων [lege ἐπιλείπ.] 897. 8.

ὑπόλογος] ὑπόλογον ποιῆσθαι quid sit v. not. 52. p. 181. et fragm. 8. 15. TAYLOR. ἐκ ἀδίκως φημὶ τέτοις ἂν ὑπόλογον εἶναι αὐτῶν τὴν φυγὴν. quod exilium tolerauissent, id non immerito ipsis pro benemerito de vobis imputari, eiusque rationem a vobis haberi et gratiam referri. 824. vlt. ἐδὲν εἰκὸς αὐτῷ τέτοιο ὑπόλογον γενέσθαι. 851. 5. ἐχ' ὑπόλογον ὄντα. fr. 8. 15.

ὑπόλοιπος ἐλπίς. 617. 7.

ὑπομένειν remanere, resistere aliquo in loco, altero discedente. 452. 6. οἱ δὲ ἔχ' ὑπέμειναν, [non manserant in patria, accusatores et sortem iudicii expectantes] καταγνόντες σφῶν αὐτῶν ἀδικεῖν. 669. 5.

ὑποτοπεῖσθαι. vel ὑποτυπῆσθαι. suspirari. 319. 5. ὑποφαίνεσθαι] ὅπως πιστότερα ὑμῖν [τὰ μηνυθέντα] ὑποφαίνοιτο. 456. 5.

ὑποχείριον τὸ ἐκείνῃ σῶμα τοῖς πολεμίοις ἐκ ἐγγεῖτο. 369. 3.

ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους πεποιήκασι. 781. 2. εἰς τοσαύτην ὑποψίαν πάντας ἀνθρώπους εἰς ἀλλήλους καθίστησιν. 904. 16.

* ὑπώπια. 172. 9.

ὑφαιρῆσθαι] πλείω ἢ διακόσια τάλαντα τῆς πόλεως ὑφείλετο. 548. 6.

ὑφηγῆσθαι] ἐκεῖνος μὲν ἔνταῦθ' ὑφηγήσατο. haec instituta praecepit, praemonstravit. 912. 5.

ὑφίστασθαι] ὑποσάντες τὸν παρ' ὑμῶν κίνδυνον. 324. 6. ἐθελοντὴν ὑποσῆναι τριήραρχον [γενέσθαι puta] 811. 10.

Φαίνειν ἵππον denunciare, esse, qui equitem se gerat, cum rep. equo publico donatus non esset, neque ab ea iussus equo merere. 563. 2.

Φαληρὸν [phalerum] fragm. 24. 14.

* Φανερός ἐγγεῖτο δηλαγμένος [id est Φανερὸν ἐγένετο, ὅτι δηλαγή] 169. 1. τὰ Φανερά χρέματα δημεύσατε 435. 6. τὴν ἀφανῆ ἐσίαν ἐνεύμειν, τῆς δὲ Φανεραῖς ἐκοινώμεν. 894. 11. Φανεραὶ καταστήσων τὴν ἐσίαν. 907. 4. Φανερός ἐστὶ ποιησάμενος. 166. 3.

* Φαρμακὸν ἀποπέμπειν hominem piacularem amandare. 255. vlt. [v. not. 58. et Harp. in voce.]

Φάσις indicatio maleficii apud praetorem. Φάσεις οἰκῶν ὀρφανικῶν quas tutores elocare nil curarunt. fr. 38.

* Φάσις

Φάσκιον [pera] fragm. 14. 30.

Φεῖδεσθαι] τῶν ὑπαρχόντων ἰδίᾳ Φεῖδομαι, δημοσία δὲ λειτεργῶν ἡδομαι. 705. 6. πολλῶν ἀγαθῶν Φεῖδεσθαι conservare, tueri. 923. 10.

Φειδωλὸς ἀγαθὴ. 8. vlt.

* Φέρεν] λίαν βαρέως Φέρειν ἐπὶ ταῖς τῆς φύσεως συμφοραῖς. 129. 2. ψῆφον. 192. 6. ἤραζον καὶ ἔφερον. 679. 3. Φέρε πρὸς θεῶν ὀλυμπίων. 635. 13. TAYLOR. ἀπὸ τῆς τεύχεος ἔφερον καὶ ἦγον ὑμᾶς. 689. 1. auferre, rapere lucrum turpe et iniquum. καὶ ἀπὸ τεθνεώσης Φέρεν. 884. 8. οἶσω σοι ἐννέα ὀβολοὺς τῆς μνᾶς τόκους. fragm. 4. 12.

* Φεύγει reus, ἀποφεύγει qui absoluitur. 356. pen. 677. pen. περὶ τῆς αἰτίας, ἧς ἐγὼ Φεύγω. 169. vlt. Φεύγω φόνος. 374. 5. TAYLOR. Φεύγειν τινὸς τὴν ἀπορίαν deuitare pauperis alicuius occursum, vel congressum, quo ei succurrere ne cogaris. 127. 6. Φεύγειν δίκας accusari, reus esse, καὶ μὴ ἕσας διώκειν et aduersus alios actiones forenses suscipere irritas et illegitimas. 893. vlt. ἐφεύγομεν ἐν Θήβαις exilium Thebis tolerauimus. fragm. 32. 16.

Φηγαεῦσι. fragm. 16. 5.

Φήμη] μνήμην παρὰ τῆς Φήμης λαβὼν. 54. 4.

Φθέγγεσθαι] ὥς μὴδένᾳ τῶν παρόντων δύνασθαι Φθέγγεσθαι pae animi aegritudine. 904. 8.

* Φθονεῖν] τῶν ἀγαθῶν αὐτοῖς ἐφθόνον. 122. 3. pro νεμεσᾶν irasci, aegre ferre. 607. vlt. ὅσις τέτοις Φθονεῖ, ἕς οἱ ἄλλοι ἐλεῦσι. 741. 7.

* Φθόνος τῶν πεπραγμένων inuidia e rebus gestis collecta. 108. 1. [de iracundia. 607. vlt.]

Φιάλης χρυσῆς σύμβολον. 629. 1.

* Φιλαπεχθήμων. 757. 8.

Φιλία] ἐξίσταμαι ὑμῖν ἐκὼν τῆς Φιλίας. 314. 4.

Φίλιος] φίλια ναυάγια rudera, tabulae quassae disiectarum nauium sociarum. 102. 9.

Φιλό-

Φιλόδικος] ἀνελεύθερον καὶ λίαν φιλόδικον εἶναι νομίζω τὸ κακηγορίας δικάζεσθαι. 344. 7.

Φιλόνεκος βίος. 76. 4.

Φίλος ἀπόθετος. 313. 4. Λυσίας ἑαυτὸν ἔφη κοινὸν εἶναι τῆς πόλεως φίλον. fragm. 36.

* Φιλοσοφεῖν more academicorum de re quaque utramque in partem disputare. 308. 3. ζητεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τῷτο subtiliter atque solerter excogitare. 746. 5.

Φιλότης] ναυμαχῆσαντες ὑπὲρ τῆς φιλότητος pro caris quibusque pignoribus. 99. 2.

* Φιλοτιμεῖσθαι] ἐπ' ἐνόιis, ὧν [id est τέτων, ὑπὲρ ὧν] ἕτος φιλοτιμεῖται, τὲς ἐχθίστης αἰσχύνεσθαι. 818. 1.

Φιλοτιμέμενοι, ὅτι καὶ τὲς φανερώς ἡμαρτηκότας σώζεν δύνανται. 533. 2. Φιλοτιμεῖται ἐπὶ τῇ τῷ πατρὸς πονηρίᾳ. 546. 16. ἕτω διάκενται, ὡς ἐπὶ μὲν τοῖς καλοῖς αἰσχύνεσθαι, ἐπὶ δὲ τοῖς κακοῖς φιλοτιμεῖσθαι. 551. 9.

Φιλότιμος βίος. 76. 4. Φιλοτιμότερον διατεθῆναι τῷ δέοντος, ultra, quam par esset, ad orationis iactantiam euehi. 586. 6.

Φιλοψυχεῖν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς. 87. vlt.

* Φοινικίς] φοινικίδας ἀνασείεν. 253. 1.

* Φοιτᾶν] ἐπὶ τὴν ἐμὴν οἰκίαν φοιτῶν εἰσῆς βία. 150. pen. de moechno heram frequentante. 16. 9. 22. vlt. φοιτᾶν αὐτοῖς σῖτον ἐκ Χερρόνησος καθ' ἕκαστον ἐν αὐτὸν. 902. pen.

Φόνος] τὸ δέος καὶ ὁ φόνος τῶν πεπονθότων [scil. τὸν φόνον] ἀπέτρεπε τέτων. 670. vlt.

Φορά] τὰς ὑπολοίπας φοράς ἢ κατατίθῃσι. pen. siones restantes, reliqua. fr. 5. 8.

Φορμὸς] σῖτον πλείω πενήτηκοντα φορμῶν συνωνεύσθαι. 715. vlt.

Φράτωρ] ὅσα ἔτη γεγονώς εἰς τὲς φράτορας εἰσήχθη. 836. 2.

Φρένες] τὰς ἐμφύτας φρένας ὀρθῶς παγείσας etc.

• Carcino. fr. 25. 20. εὐθέως παραβάττε infanit. fr. 37.

Φρερεῖ praesidatus, commoratio in castello ad custodiam

diam ibi agendam. τῶν φρερῶν ἐδεμῖας ἀπέλειφθην. 582. 15.

Φρυγανοφόροι [sarmentorum baiuli] fr. 35.

* Φυγὰς κατασῆσομαι. 192. vlt. Φυγάδαν. 688. pen.

Φυγὴν ποιῆσθαι exilii poenam alicui decernere. 159. 7. Φυγὴ ὑπόλογος exilium, quod ei, qui tolerauit, pro promerito imputatur. 824. vlt. Φυγὴν αὐτῆ καταγνῆς, Θράκης καὶ πάσης πόλεως ἐβόλετο μᾶλλον πολίτης γενεσθαι, ἢ τῆς ἐαυτῆ πατρίδος εἶναι. 548. 10.

Φυλακὴν ποιῆσθαι ἐπὶ τῇ θυρᾷ. 394. 5.

Φύλαξ] Φύλακας κατεσῆσαμεν τῇ οἰκίᾳ. 634. 5.

Φυλάρχος turmae equestris praefectus Φυλάρχος ἐπὶ τὰς Φυλάς κατέστησαν. 413. 2. 565. 1. τὸς Φυλάρχος ἀπενεγκῆν τὸς ἱππεύσαντας. 574. 2.

Φυλάττειν] Φυλάττεσθαι cauere. ἔτω σφόδρα ἐφυλαττόμην. 143. pen. 552. 11. TAYLOR. ἐφύλαττον τὴν γυναῖκα καὶ προσέειχον αὐτῇ τὸν νῦν. 9. 2. acribus oculis oportunitati invigilare, eique velut insidiari, obseruare. 16. 9.

* Φυλέτης] ἤρέθη ὑπὸ τῶν Φυλετῶν. 664. 4. et 7.

Φυλὴ turma equestris, quae in pedestribus copiis est τάξις, cohors. ἐδεῖς Φυλάρχος αὐτὸν φαίνεται εἰς Φυλὴν κατατάξας. 498. vlt.

* Φῦναι] Φύντες καλῶς bene nati. 78. vlt. τὰ Φύσει πεφυκότα ὑπεριδῶν. 92. vlt. τὸν φύσαντα pro τὸν φυτεύσαντα vel πατέρα. 349. 2.

ἡ φύσις νόσων τε ἥττων καὶ γήρως obnoxia est, vel iis succumbit. 130. 2.

* Φυτεύειν] τὸν φυτεύσαντα patrem. 377. 1.

Φωνῇ [id est λαμπρᾷ καὶ τορῶ] εἶπε τὰ ἀπόρρητα. 252. 5.

* χαλεπῶς aegre, scarcely. 828. 14. Nos quoque Germani pari modo vsurpamus *schwehrlich*.

χαλκεῖον officina fabri ferarii. ἐπισκευάσαι αὐτὴν βελομενος ἐξέδωκα εἰς χαλκεῖον. fr. 15. 14.

* χαλκῶματα σύμμικτα ἐπολλὰ ἐπέκτητο. 631.

συσκευασάμενος τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἷός τ' ἦν πλεῖστα. fragm. 22. 20.

χαρίζεσθαι] πολλῶν δικαιοτέροι ἐστε, ὧν πεπείρασασθε, τέτοις χαρίζεσθαι, ἢ οἷς ἐκ ἵστε [id est ἢ τέτοις, ἐς ἐκ ἵστε] ὅποιοι τινες ἔσονται. 694. 7. μὴ ἐρῶν τι χαρίζεσθαι. fr. 36.

χάριν σωτηρίας ἔδεν ἄλλω εἰδέναι ἢ ἑαυτῷ. 86. 4. χάριν εἶχον αὐτοῖς ταύτης τῆς κατηγορίας. 570. vlt. σωφρονέστερόν ἐστιν ὕπερον τῶν ἔργων τὰς χάριτας ἀποδιδόναι. 885. 3. ἀπολαμβάνειν. 689 vlt. ἀπαιτῆν. 827. pen. ἴσασθαι. 812. 17. ἠγόμενοι τὴν μεγίστην αὐτοῖς ὀφείλειν χάριν. fr. 32. 22.

* χεῖρ] χειρῶν ἀδίκων ἦρχε. 173. 7. ἐκ τῆς τέττε χειρὸς τεταμιεύμεθα τὰς νόμους. 839. pen. περιάγειν τῷ χεῖρε εἰς τὸ πῖσω. 28. 7.

χειρίζειν, bene si habet, pro διαχειρίζει. 841. 1.

χείρις in infimi conditione et ordine in rep. 5. pen.

* χειροτονεῖν] χειροτονηθέντα στρατηγὸν ἀποδοκιμάζειν. 451. 19. 560. 11.

χείρων, nequam, sceleratus, impurus. 136. vlt. 571. 16. 893. 1. 894. 7.

χερνίβειν. fr. 7. 15. 42. 15.

* χερνίπτεισθαι. 255. 5.

χερνίψ] ἐχερνίψατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χερνίβος. 255. 5.

χιτῶν] μεταλλάξαμένη χιτῶνα. fr. 11. 29.

* χιτωνίσκος. 350. 3.

* χλωρός] εἰς τὸν χλωρὸν τυρὸν. 1732. vlt. 733. 2.

χορηγεῖν ἀνδράσιν ἐς διονύσια. 698. 7. κωμωδοῖς. 699. vlt. πυρρίχις αἶς. 700. 3.

χορηγὸς τραγωδοῖς καταστάς. 698. 2. χ. κ. παρδικῶ χορῶ. 699. 2.

χορός ἀνδρικός. 698. 4. κυκλικός. 698. pen.

χρήματα] ἔτε χρημάτων ἕνεκα ταῦτα ἐπραξα pecuniæ quærendæ causa. 7. 3. περὶ χρημάτων καὶ δώρων πρὸς τινὰ πράττειν. 810. 3. δαπανᾶν χρήμασι 863. 11. ἐργάζεσθαι χρήματα πολλά. 894. 12. τίνα χρεὶ σωτηρίας ἐλπίδας

πίδα ἔχεν, ὅταν ἐν χρήμασιν ἢ καὶ σωθῇ τῇ πόλει καὶ
μὴ. 808 6. ἔκ ἐστι τοσαῦτα χρήματα, ὥν ὑμεῖς ἠτήσεσθε.
822. 3. πιστεύεν τοῖς χρήμασι μᾶλλον, ἢ τὰ ἑαυτῶν δεδιέναι
ἀμαρτήματα. 834. 5. ἔκ ἐστι τοσαῦτα χρήματα, ἃ ὑ-
μᾶς ἀποτρέψει τῇ τιμωρῆσθαι. 834. 8. ναυτικά χρέ-
ματα κομίζεσθαι. 897. 3. pro vase aureo. fr. 38. 4.
* χρηματίζεσθαι rem facere, pecunias colligere.
386. vlt. χρηματιέμενος, ἀλλ' ἐπὶ πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμη-
σόμενος. 834. 13.

χρηματιστής [usurarius] fr. 38. 3.

* χρεῖσθαι τῇ τέττε παρανομία. 142. 8. τῷ πράγ-
ματι. 319. pen. τῇ τύχῃ. 368. 10. 605. 4. συμφο-
ρᾷ. 469. 6. 741. 13. ἑαυτῷ γνώμη. 599. pen. ἔτε φι-
λῶ, ἔτ' ἐχθρῷ ἐχρευσάμην αὐτῷ. 741. 11. οἷς οἰκειό-
ται ἀνθρώπων ἐχρεῖτο. 828. 13. TAYLOR. τὲς μὲν
χρωμένους ὑμῖν αἰεὶ κακῶς λέγετε καὶ ποιεῖτε, τῶν δὲ
μὴ χρωμένων ἐδένα πάποτε. 316. pen. τὲς αὐτῷ κε-
χρημένους quibus aut est aut fuit vllus eius vñs, vel
consuetudo. fr. 5. 2. εἰ μὲν χρεῶτο [scil. αὐτῇ] καὶ ἔχοι
Ἀλκιβιάδης. fr. 7. 22. οἰκειόται ἀνθρώπων Δικαιογέ-
νεις ἐχρεώμεθα. fr. 14. 10. et 30. 14.

χρήτης creditor. ἔτε χρεῖσταις ἀποδεδωκώς. 910. vlt.
χρησός] ἐτέρους κακῶς ποιῶντες, ἀλλ' ἐσφᾶς αὐ-
τὲς χρηστὲς παρέχοντες. 610. 2.

* χρέονος] τῷ χρέονω πεισθεῖσαι tandem aliquando
post multas cunctationes atque recusationes victa pre-
cibus atque flagitationibus. 23. vlt. χρέονοις ὕπερον mul-
tis annis post. 156. 7. χρέονω δεδοκότες δίκην. longo tem-
pore post perpetratum scelus. 217. 2. τὸν χρέονον κερδαί-
νει, ὃν ἔζη, ἐπροσῆκον αὐτῷ. 502. 3. τῷ χρέονω, ὃν ὑμεῖς
σαφές αὐτὸν ἔλεγχον τῇ ἀληθείᾳ νομίσατε. 660. 2. τῷ χρέ-
ονω dudum post ἐδήλωσε τὸν θάνατον αὐτοῖς. 897. 5.

* χρυσίον. 631. 2.

χρυσώματα vasa aurea. fragm. 34.

χωρίδιον μικρὸν Ῥαμνῆντι. 632. 3.

χωρίον villa, praedium. 263. 4. χωρία [oppida, ca-
stella]

Stella] καταλαμβάνειν, καὶ ὀλιγαρχίαν καθιζάνειν. 821. 1. εἰ μὲν χωρεῖς ἀμφισβητεῖς, καρπὲ δικάζεσθαι. fragm. 13, 26.

χωρεῖς particulariter, seorsim. 722. vlt.

ψεύδεσθαι] ἐψευσμένος τῆς ἐλπίδος. 91. 3. ψευ-
σθέντες τῇ πλήθους. decepti in aestimanda multitudine
et hostium et sociorum, quorum hi pauciores spe reper-
ti sunt, illi plures. 95. 3. ὥστε μὴδ' αὖν ψευδόμενον δεσπό-
τερα τῶν ὑπαρχόντων κατηγορεῖσθαι. 382. 1. πολλῶν
ἐψεύσθητε τῆς εὐσίας. in aestimandis multorum bonis
vos errasse, a fama deceptos, pluris ea fecisse, quam
reapse essent. 654. 6. φαινόμεθα τῶν ἀρχαιοπλέτων
πολὺ ἐψευσμένοι. 652. 1. ψεύδεσθαι προχειρότατον
τοῖς πολλοῖς ἀμαρτάνει. fragm. 36.

* ψευδομαρτυριῶν ἀλάωναι. 368. 8.

ψηφίζεσθαι τινι τὸ διαδίκασμα adiudicare alicui
causam aduersus populum. 597. 5.

ψήφισμα] Λυσίας ἐν τοῖς ἀττικαῖς ψηφίσμασι. fr. 39.

ψηφοπαικτεῖν] ψηφοπαικτεῖσι τὸ δίκαιον. fr. 11, 26.
fursum, deorsum, temere, per iocum et ludibrium agi-
tant, versantque ius, quali tesseleris luderent, idem fa-
ctum in simillimis causis modo damnantes, modo ab-
soluentes.

ψῆφος] τὴν ὑμέτεραν ψῆφον δεδιέναι. αὕτη γάρ ἐστι
πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυριωτάτη. 41. vlt. ψῆφον φέ-
ρειν χρεὶ ἐκ τῶν ἔργων μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν λόγων. 404. 3.
ψῆφον διδόντες. 559. 3. μηδαμῶς ταύτη θείσθαι τὴν
ψῆφον. 757. 4. τὴν ὑμέτεραν ψῆφον κατὰπειράσαντες
εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαστήριον. 867. 12.

* ψιλὴ γῆ arboribus nuda satisque. 266. vlt. ἐν ψι-
λοῖς ἐστρατεύοντο. inter milites levis armaturae. 526. 1.
τὴν μὲν κόμην ψιλὴν, ταῖς δὲ μασχάλας δασείας. fr. 34.

* ψιμμουδιῶν cerussare. ἔδοξε μοι τὸ πρόσωπον ἐ-
ψιμμουδιῶσθαι. 15. vlt. 21. 1.

* ψοφεῖν] τί αἰ θύειν νύκτωρ ψοφοῖται. crepuis-
sent. 15. 1. 20. pen.

ψυχὴ

ψυχῇ] τὰς ψυχὰς διαφθείρειν. 38. 5. ψυχὰς ὁμοίας τῇ φύσει ἐκτήσαντο animi earum fiebant corporibus similes, h. e. muliebres, seu molles, imbelles. 8. δὲν ἐνδεῆς ταῖς ψυχαῖς ἐγένοντο. 91. 5. ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς πιεύσαντες. 110. 2. ψυχὰς ἐκ ἔχουσι. 371. vlt. τὰς ψυχὰς [quoad fortem et virilem animum] ἔκ ἐδόκει πενήρως εἶναι. 676. pen. ὑμῖν ἐκ ἦν πως εἰδέναι οἷος ἦν τὴν ψυχὴν. 686. 1. et pen. μηδενὸς ἀνθρώπων ἥττονα εἶναι τὴν ψυχὴν. 689. pen. τίνα ποτε ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ. 899. 5. τὴν ἑαυτῆ ψυχὴν ὠνεῖσθαι παρὰ τῶν ἐχθρῶν. 821. 15.

ὠθεῖν] ὥσαντες τὴν θύραν τῇ δαματίᾳ incurfu concitatiore, tignoue impacto aut vecte admoto, clausam ianua cum perrupissent. 28. 2.

* ὠνεῖσθαι] ἐωνημένος. 260. pen. ὠνέμην. 263. 9. ὠνήσεσθε. 727. vlt. συνωνεῖσθαι 716. 4. ὠνέμενος. 718. 5. συνωνέμενος. 718. vlt. συνεωνέντο. 719. 11. συνεωνημένος. 720. 3. συνωνέμενοι. 721. 5. ἐωνημένον passivē. 906. 2. TAYLOR. ὠνεῖσθαι τῆς καρπὸς redimere vendigal publicum sylvarum. 260. pen. ὠνέμενοι τὰς αὐτῶν ψυχὰς παρὰ τῶν λεγόντων καὶ ἐχθρῶν. 821. 15.

* ὠνή pro ὠνησις, coemptio. ὠνή τῶν ὀπλων [mercatus] 644. 1.

ὠνησις] εἶναι αὐτῶ καὶ οἰκῆσαν ὠνησιν. fr. 39. 8.

ὠνιον res venalis. ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ὠνίσις ἀπασι τῆς ἀγορανόμης κατεστήσατε. 722. 10.

* ὠραῖος] ὑβρίζειν αὐτὸν ὠραῖον ὄντα. 538. vlt. ἐπεὶ δ' ἀνδρὸς ὠραία ἦν. vt nubilus erat facta. fr. 7. 21.

* ὥς pro εἰς. 13. 6. 22. 1. 143. 3. et passim. ἔδωκεν ὥς μυρίας δραχμας, id est, fere. 639. 6. μάρτυρας ὥς πλείους. 148. 3. ὥς ἐδυνάμην ἄρῃσα. 552. 15. ὥς ἀνδύνομαι διὰ βραχυτάτων. 576. 10. ὥς ἀσφαλέστατα. 45. 4. ὥς τάχις. 460. vlt. ὥς μάλις. 476. 6. ὥς ἐν τῇ τῶν ἑτὸς ἐσιν. id est enim. 256. 1. ὥς εὖ εἰδέναι. for he very well knew. 623. 5. TAYLOR.

* ὥς] νεώτεροι ἢ ὥς εἰδέναι. 125. 9. atque ita cum
Lysiae Tom. II. M m m in-

εἶναι. 494. 1. Φησιν ἀθηναῖος ποιηθῆναι. 496. 14. ἔχ
οἱοί τ' ἔφασαν εἶναι. 406. vlt. αὐτοὶ ἔφασαν συνεκπλευ-
σῆσθαι. 461. 2. ὁμολογεῖ ἀνδροφόνος εἶναι. 506. 9.
ἡγόμενοι οἱοί τ' ἔσσεσθαι. 94. 11. ἡγόμενος ἔκ
ἀν δύνασθαι λαμπρὸς γενέσθαι. 537. 1. ἴσως φήσει
ἄκων τοσαῦτα κακὰ ἐργάσασθαι. 476. 4. εὖ δ' ἡδεὶ καὶ
δυνησόμενος παραδῆναι. 220. 2. ἐλανθάνομεν ἡμᾶς αὐ-
τὲς ὄντες θνητοί. 128. vlt. εἰς εἰς ἀμαρτάνων καὶ λανθά-
νει. 232. 6. ὃς ἔφη· δεσπότης τέττα εἶναι. 733. 11.
† Aduerbialiter quasi positus ut ἀνάγκη pro ἀναγκαίως.
v. p. 382. not. 3. † Nominatiui pendentis exempla
sunt· δεινότατα ἐν πάσχω, ὅς εἰ μὲν παρέσχετο μάστιγας,
τέτοις μὲν ἤξις πιστεύειν. 28c. 5. Καλλίας τοίνυν, ὅτι
ἐτεθνήκει ὁ πατήρ — τότε τέττα τοίνυν τίμημα καὶ δὲ δυοῖν
ταλάντων ἐσιν. 649. 4. οἱ ζῶντες μὲν πλετεῖν ἐδόκουν,
ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ἐμετέραν ἐφά-
νη. 646. 9. Huius modi est. ἔχοντες (ἡμεῖς) ἀργύριον
καὶ χρυσίον, χαλκὸν δὲ καὶ κόσμον — εἰς τοσαύτην ἀ-
πλησίαν ἀφίκοντο. 395. 9.

GENITIVVS.

Sing. γήρεως. πειραιῶς (v. 234. 11. et Lect. Lysiac.
cap. IV.) Ἀρχίνεω. 394. 7. Plur. ἱπλειόνων. νεῶν. 115.
4. νηῶν. 454. 5. πλαταιέων. 733. 10. † τοσάττε δέ.
δέω. ἐδέησε. v. Δέ. † τῆς πατρίδος Φυγῆν. 159. 7.
δι' ἐτέρων ὀργῆν. 239. (v. not. 24) μεγάλων ἀδικημά-
των ὀργῆν ἔχοντες. 396. 5. † τοῖς τοιούτοις τῶν ἀμαρτη-
μάτων. 525. 16. εἰς τὸτο τῆς ἡλικίας. 186. 17. † σύμ-
βολον Φιάλης χρυσῆς. id est Φιάλην χρυσήν. 629. 1. v.
eruditiss. Marklandum ad locum. † Calus pretii vel
valoris. ἐπιπλα πλειῶν ἢ χιλίων δραχμῶν. 635. 1. γῆν
καὶ οἰκίαν ἐκτήσατο πλεον ἢ πέντε ταλάντων. 642. 1.
πεντήκοντα μνῶν πρίασθαι. 633. 4. τιμήσασθαι δεσμεῖ,
220. 1. ἀργυρεῖα. 221. 4. ἱερὰ ἄθρυτα τριῶν ταλάντων. 855. 2.

DATIVVS.

ἰσθμοῖ. σφηττοῖ. κικυνοῖ. ἀθήνησι. ῥαμνῶντι. μεν-
χῆσιν. (v. p. 479. not. 2.) † εἰς τὴν σωτηρίαν τῇ πατρί-
δι.

δι. 248. 5. † ὅς ἐφύλαττεν αὐτῷ εἰς *quaeſtor.* 639. 5.
 † πισεύεσσι τέτοις ἀληθῆ λέγειν. 655. 13. † ἐπ' ἐκείνοις
 ἦν μηνύσασιν ἐλευθέροις γενέσθαι. 274. vlt. † παρά-
 δεῖγμα ποιήσετε τοῖς ἄλλοις δικαίοις εἶναι. 811. 2. † *Ocio-*
ſus. καὶ μοι ἀνάβητε μάρτυρες. λάβε μοι νόμον etc. *passim.*
Tongillum mihi eduxit. Cic. *Catil.* Vnde fortassis p.
 356. 4. loco τῷ καίτοι ἀνάγνωθι τὸν νόμον *legere ma-*
uis καὶ μοι ἀνάγν. *Modo enim καὶ μοι ἀνάγνωθι τέρας*
τὸς νόμους. *Notabile est,* διαφορὰς ἔχ ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλ'
 ὑπὲρ ἐαυτῶν γενομένης, ὁπότεροί μοι ταῦτα πράξῃσι, καὶ
 τῆς πόλεως ἀρξέσσι. 417. 8. † δοκέτω δ' ὑμῖν ἡ γνώμη
 ὁρᾶν ἂ ἔτος ἐποίει. 252. 2. ἐπειδὴ δέ μοι ἡ μήτηρ ἐτε-
 λεύτησεν. 11. 1. εἶχεν ἂν τινα λόγον τὸ ψεῦδος
 αὐτῷ. 151. 7. εἶχόν τινα λόγον αὐτῷ ἀντιπαραστήκει. 507.
rep. ὅπως ἐξαλείφειν αὐτῷ τὰ ἀμαρτήματα. 237. 1.
 † *Solemnis maxime constructio cum verbo passivo.*
 ἐπειδὴ πάντα εἴρητο αὐτῇ. 24. 4. εἰδὲ ἐσιν ἐμοιγε τοιῷ-
 το πεπραγμένον. 183. *rep.* πάντα τὰ ἡσθενημένα αὐτῷ.
 199. 4. εἰς ἐλεγχὸν τῶν αὐτοῖς βεβιωμένων. 571. 3.
 ὅσα αἰσχροῦ τάτῳ ἐπιτετήδευται. 488. 3. † τοσούτῳ ἀ-
 σβεστέρος. 213. vlt. v. cl. Markland ad p. 857
 † πρότερον πένθ' ἡμέρας *super by sine Dags.* 573. 2.
 ὀβόλῳ τιμιώτερον. 718. 7. δραχμῇ. 720. 4. v. 858.
 896. † τῶν ἀξίως ὄντας τῇ πόλει. 396. 5. v. *perl.*
 † ὁλόγω πρὸ τῶν τριάκοντα. 203. 7. † τὸν τε γόνυ πα-
 τέρα, καὶ τὸν ποιητὸν. 510. 3.

ACCUSATIVVS.

Sing. πειραιᾶ. εὐκλεᾶ θάνατον. τὴν κλεῖν. τὸν Ἀθῶ.
Περικλέα. ὑγῖᾶ. ναῦν. πλείω. εὐνοία. προῖκα. οὐσίαν.
 εὐνῶν. μείζω. βελτίω. φονέα. βασιλέα. Τυδιά. Πλα-
 ταίᾶ. Ἰχαρνέα. 381. 10. *Plur.* χρυσῆς ἐλικτῆρας.
 κρεῖττης. ἥττης. εὐνῶς. υἱεῖς. φονέας. πλείω τὰ ὅσα.
Πλαταίᾶς. βελτίῶς. † ἐπειδὴν ἴδωσι τὸν βασιλέα ὅς τις
 ἐστίν. 199. 3. ἐπέδειξαν τὴν ἔχθραν ἣ τις εἶη. 383. 2.
 Κλεοφῶντα πάντες ἴδε ὅτι πολλὰ ἔτη διεχείρισε τὰ τῆς
 πόλεως πάντα. 651. 2. (*Huius modi sunt τὸς παῖδας*
 ἀδῆ-

ἀδύλας εἶναι ὁποτέρων τυγχάνουσιν ὄντες. 38. vlt. ἔκ
 ἐλεῶντες τὰ τείχη εἰ πεσόντα, ἕτε κηδόμενοι τῶν νεῶν εἰ
 λακεδαιμονίοις παραδοθήσονται. 454. 4. 513. vlt.
 ὑμᾶς εἰσόμενοι ἦν τινα ῥώμην περὶ τῶν ἀδικάντων ἔχετε.
 811. 5. Notabilis valde est ea locutio. Ita Sophocles
Aiace. 118. ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὄση. *Plant.*
Amphitr. 1. 3. 10. *Ecastor te experior quanti facias*
uxorem tuam. et Cistell. 1. 3. 16. *quoniam reum eius*
furti nescit qui fiet. Ita fere Hebraei *Genes.* XLIX.
 15. חַי וְנָח כִּי יָרַח הָאֵל כִּי יִשְׁכַּח הָאֵל
 et *Exod.* II. 2. כִּי יִשְׁכַּח הָאֵל כִּי יִשְׁכַּח הָאֵל
 Habet Plutarchus in *Vita Thesei* περὶ θυμότητος ἀκροα-
 τῆς ἐγένετο τῶν διηγμένων ἐκείνον ὅσις εἶη. et inodo ἔκ ἐ-
 δοκίμαζε φράζειν αὐτὸν ὅσις εἶη. *Liuius* 11. 12. *Ne*
ignorando regem semet ipse aperiret quis esset. *Apol-*
lon. *Rhod.* I. 961.

τὰς δ' αἶμυδις φιλότῃ Δολίονες ἡδὲ καὶ αὐτοὺς
 Κύζικος ἀντήσαντες, ὅτε σόλον ἡδὲ γενέθλην
 ἐκλῶν οἵτινες εἶεν.

Cicero Tuscul. I. 24. *Quid illa tandem? num leuiora*
cesfes? quae declarant inesse in animis hominum diuina
quaedam. quae si cernerem quemadmodum nasci pos-
sent, etiam quemadmodum interirent viderem. Maxi-
 me tamen eo declaratur *Attic.* τέτρες ὑπερβήσομαι ἵνα
 μή με τις εἶπῃ ὡς ἄρα λίαν ἀκροβολουγᾶμα ἅπαντα.
Aesch. c. *Timarch.* p. 6. ed. Steph. ἵνα γνωρίσῃτε αὐτὸν
 ὅσις ἐστὶ. idem. *ibid.* αἱ θηναῖοι δὲ ἔδδὲ τὸν στρατηγὸν ἴστα-
 σιν, ἔδδὲ τὴν δύναμιν, ἣν ἐξέπεμψαν. ὅπαρξιν. idem de
 e. *legat.* p. 37. ed. eiusdem. *Plato de Legg.* I. 1.
 p. 640. C. ed. Serrani. Notavi quoque et haec, quae
 consulat loca. *Sophocl. Electr.* 954. 955. σχ. *Triclin.*
 1107. *Aeschyl. Prometh.* 473. *Demosth.* p. 324. 1075.
 vlt. edit. Wolf. *Isocr.* 473. 8. 81. 5. Wolf. *Isaeum*
 52. 12. ed. Steph. *Plato de Leg.* 626. *Charmid.* 162.
 ed. Serrani. Non longe abest scriptor e *Nostratibus.*

*Go bid thy Mistress, when my Drink is ready,
She strike upon the bell.*

Shakesp. *Macbeth*. Act. 2. sc. 2. Similis est locutio
 χρημάτων ἔνεκα, ἵνα λάβοιμεν. 690. 8. ἡμῶν πεπει-
 ρασθῶ οἶσι ἐσμέν εἰς ὑμᾶς. 691. 1. † Accusativus cognati-
 tae, quam vocant, significationis. ἀμάρτημα ἑξαμαρτά-
 νειν. 28. pen. κινδύνος κινδυνεύειν. 163. 8. λειττεργίας
 λειττεργεῖν. 163. 9. εὐχὰς εὐξεται. 196. 4. ἐργα
 εἰργάσατο. 223. 3. 229. vlt. 290. 7. εἰσφορὰς
 εἰσφέρειν. 285. 8. ἀγῶνα ἀγωνίζεται. 291. 1. ναυ-
 μαχίας νευαυμαχηκῶς. 293. 4. μάχας μεμαχημένος.
 293. 5. μαχεσάμενοι. 444. 2. λόγον λέγειν. 305. 1.
 προφάσεις προφασίζόμενοι. 312. 8. στρατεῖαν στρατεύε-
 σθαι. 368. 6. μαρτυρεῖν μαρτυρίαν. 372. 3. χορη-
 γίας χορηγήσαντες. 395. 3. 657. 19. ψήφισμα
 ψηφίζεσθαι. 459. 1. κρίσιν κριθῆναι. 474. 2. ἀρ-
 χὰς ἀρξάντες. 486. 2. τειρεαρχίας τειρεαρχήσαντες.
 487. 2. δίκας δικάζεσθαι. γραφὰς γράφεσθαι, ἀπο-
 γραφὰς ἀπογράφειν. 488. 6. ἐπιβλήν ἐπιβλεύειν.
 455. 10. βλῆν βλεύειν. 457. 2. φυγὴν φυγεῖν.
 496. 2. πομπὴν συμπέμπειν. 500. 7. πέμπειν. 501.
 5. ἀπαγωγὴν ἀπάγειν. 505. 1. συνθήκας συνθέσθαι.
 506. 7. διαθήκας διαθέσθαι. 638. vlt. δαπάνας δα-
 πανώμενος. 699. 2. δαίταν καταδιατρησάμενος. 773.
 10. νίκας νικάν. 789. 1. † Illustriora sunt πολιορ-
 κήντων Αἴγυπτον. 108. pen. χωρίον γεωργεῖν. 263.
 pen. οἰκοδομεῖν τείχη. 425. 5. χορηγεῖν δραχμαῖς, id
 est in χορηγίας infumere. ἀνδραποδίζειν πόλιν.
 114. 3. συμφορὰς λογοποιεῖν. 721. 8. Ita νέκταρ οἰ-
 νοχρεῖν apud Homer. τειρεῖς ναυπηγεῖσθαι. Aesch. c.
 Ctesiphon. ἀνδρείαν νομοθετεῖν Plat. de Legg. l. 1. συμ-
 πόσιον παιδαγωγεῖν. id. ibid. ἀνθρώπους σαρκοφαγεῖν
 Diodor. Sic. σελήνη γεωργημένη Lucian. t. 1. p. 645.
 βέλη ἀκοντίσσει Laert. 1. 9. εὐὸν οἰκοδομῆσαι Hyperides
 apud Harpocr. δικαστήρια οἰκοδομεῖν Demosth. 835. F.
 τὸν τύπον μετ' εὐποφρόνησιν Cic. 13. Attic. 29. χωρίον πο-
 λιόχρουν.

λιορκῶντες Demosth. 242. C. βίον οἰκονομεῖν Ioseph. in
 praefat. Ant. Iudaic. *inaedificare moenia*. Caes. B. Civ. 2.
 16. τάφον οἰκοδομεῖσθαι Diod. Sic. σκάφη ναυπηγεῖσθαι
 itein. πυρσῶν δαδύχια Ach. Tat. ἀνδρα πολιορκεῖν
 Aristoph. Lysistr. 281. Haerent etiam in schedis meis
 et hae quoque locutiones: σιδήρεα κεχάλκευται. ex fragm.
 apud Plutarch. ἵππους βυκολεῖσθαι. χειρονομεῖ σκέλεσι
 apud Athenaeum et Herodotum. v. Herod. Erat. 129.
 ἀναχατίσας Φόβην Eurip. in Rheio. cum quo conf.
 Plutarch. in Cimone. Adeundi sunt etiam Isaeus 28. 1.
 Aristoph. Lys. 159. Pindar. apud Athen. p. 279. Homer.
 Odyss. O. 229. Plutarch. de Garrul. p. 503. A. 809. C.
 idem p. 161. vlt. 620. B. Lucian. Timon. 135. Demosth.
 242. C. Sophocle. El. c. 732. et Schol. Tricl. Aeschyl.
 Eumen. 37. 78. † πολλὰ ἀγαθὰ ὑμᾶς ἐποίησεν. 186.
 16. ὅ, τι ἀγαθὸν ἐργασάμενος τὴν δεσπότην. 187. 10.
 ταῦτα ποιήσασμι αὐτόν, † ἅπερ ἐκείνος ὑμᾶς. 305. 2.
 τὴν πόλιν ἔμικρα ἐβλάψεν. 448. 7. Absolute loco ge-
 nitivi ἐξὸν μοι μηδένα συνειδένα. 47. 7. ἐξὸν αὐτῷ χι-
 λαις ναυσι διαβιβάσαι. 92. 5. ὥσπερ ἔμεινεν λαθεῖν
 δέον. 274. 2. ὥς ἔκ ἐξεσόμενον τῇ πόλει δίκην λαβεῖν.
 524. 8. contendunt nonnulli hunc esse casum rectum,
 inter quos sunt Scholiastes Thucydidis et Corinthius de
 Dialectis, quos tamen refutat H. Stephanus Animadu.
 art. IX. quos etiam refutare poterunt et hi loci Lysiae.
 ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλέγης,
 ὥς ἀξίως ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τελευτήσαντας ταῖς
 αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι. 131. 2. ἃ
 μὲν γὰρ ἐκείνον ἤδεσαν, ἐλθόντας ἡμᾶς ὡς τοῦτον, καὶ
 ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν. 178. 1. ὥς ἐκείνον πολλῶν ἀγαθῶν,
 ἀλλ' οὐ κακῶν αἰτίων γεγεννημένον. 527. 8. ὥς τῶν αὐτῶν
 ὄντας ἀξίους, ὅσοι Φεύγοντος — καὶ ὅσοι — 546. 5.
 761. 2. Contra tamen stat locus ille p. 812. 17. ὥσ-
 περ ἡμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες, ἀλλ' οὐ τούτων τὰ
 ἡμέτερα κλεπτόντων. † Summae et id quoque elegan-
 tiae, verbum semel positum significationi duorum accu-

latiorum, quibus annectitur, ex aequo respondere posse. ἅμα τοῖς τε νόμοις τοῖς πατρώοις καὶ Ἀνδοκίῃ χρησθαι. 202. 10. πολὺ μᾶλλον ἐφοβεῖσθε τὰς τῆς πόλεως νόμους ἢ τὸν πρὸς τὰς πολεμίας κίνδυνον. 526. 4. ἔτε θεὸς ἔτ' ἀνθρώπος νομίζει. 389. 4. id est, neque deos omnino esse arbitratur, neque homines reueretur. Ita enim dicitur ἡγεῖσθαι ἀνθρώπον pro reuereri. apud Demosth. c. Mid. 619. D. ὑπεριδὼν τὰ φύσει πεφυκότα καὶ τὰς ἀνθρωπίνας διανοίας. 92. pen. Ita Andocides de Mysteriis. p. 11. ed. Steph. πλείονος ἐποιήσασθε σώζειν τὴν πόλιν ἢ τὰς ἰδίας τιμωρίας. Ita cultissimus omnium Poeta.

And now a Kingdom saues, and now a Great.

Attamen cum verbum ab alterutro abhorret, dura admodum et καταχρησικωτέρα facta est oratio, ut Apoll. Rhod. 1. 118. βῆ δ' ὄγε μαιναλὴς ἄρκτη δέρος ἡμίτομόν τε δεξιτερῇ πάλῳν πέλεκυν μέγαν. idem 340. ὄρχαμον ὑμείων, ὃ κεν τὰ ἑκάσα μέλοιτο νείκεα συνθεσίας τε μετὰ ξείνοισιν ἐλέσθαι. † καὶ ταῦτ' ἐξαερός ἐσι. 150. 4. 465. 2. † ἔσειλε πεντήκοντα μυριάδας στρατιάν. 82. 4. χωρίον δωρεάν λαβῶν. 263. 4. † πρόσφασιν μὲν — τὸ δ' ἀληθές. 452. 8. † διελεῖν ἐπὶ δέκα σάδια τῶν τειχῶν. to raze so much of the Wall, as came to ten stadia. 453. 9. Ita κατασκαφεῖν τῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα σάδια ἑκατέρη. 451. 6. † τὰ γεγεννημένα ἐμῶ καὶ τῶν μαρτύρων ἀκηκόατε. 147. 11. et iuxta ἀμφοτέρων ἡμῶν αἰχέσαντες τάληθῃ. Ita ἀλλήλων ταῦτ' ἴσασιν. 276. 7.

ANTIPTOSIS.

τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ υἱεῖ, οὐ πλείονος ἀξία ἐστὶν ἢ τεττάρων καὶ δέκα ταλάντων. 649. 2. Ita Terent. Andr. Has quas credis esse, non verae sunt nuptiae. Ita Demosth. 324. C. καὶ τὴν δικαίαν ἥτις ἐστὶν ἀπολογία, φεύζεται. Ita quoque Lucian. de dea syria init. Herodotum, ut opinor, eiusque orationem σολοικοφανῇ ludibrio habens. ἐγὼ δὲ καὶ ὅκοντα περὶ τῶν τὸ ἱερὸν εἰσα-

είσαμένων μυθολογέσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως ἐγένετο.
Aristoph. *Lyssistr.* 61.

οὐδ' αἷς προσεδόκων καλογιζόμενην ἐγὼ,
πρώτας παρέσσεσθαι δεῦρο τὰς ἀχαρνεῶν
γυναῖκας, οὐχ ἦκεσι. et 409.

ὁ χρυσοχόος τὸν ὄρμον, ὃν ἐσκεύασας,
ἐρχομένης μετ' αὐτῆς τῆς γυναικὸς ἐσπέρας,
ἢ βαλάνος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.

† Nescio annon satis commodè referri possit locutio il-
la oratoribus familiarissima δέομαι ὑμῶν τὰ δίκαια ψη-
φίσασθαι ἐνθυμημένους ὅτι — 364. 4. 374. 2. δέο-
μαι ὑμῶν — τούτων μεμνημένους — βεβαιεῖν ἡμῖν. 662.
2. vid. omnino τὸν πᾶν Markland ad p. 364. et 620.

PRONOMEN quod dicitur RELATIVVM.

Solennis maxime constructio. ἐνοχος οἷς Σ. διωμόσα-
το. 136. 31 μηδὲν παθεῖν ὥνπερ οἱ ἄλλοι ἐρμαι. 207. 3,
id est τούτων, ἅπερ οἱ ἄλλοι ἐρμαι ἐπαθον. περὶ τῆς αἰ-
τίας, ἧς ἐγὼ φεύγω. 169. vlt. male enim legitur ἢ ἐγὼ
Φ. ut Scaliger vidit. δίκην ἀξίαν τῶν ἀδικημάτων, ὧν τὴν
πόλιν ἠδίκηκας. 434. pen. πολλοσὸν μέρος τὰ χρήμα-
τα, ὧν ὑμεῖς προσεδόκατε. 639. 1. μηδ' ὧν Φασὶ μέλ-
λειν πράξειν, πλείω χάριν αὐτοῖς ἴσε, ἢ ὧν ἐποίησαν, ὀρ-
γίσεσθε. 434. 6.

ADIECTIVVM.

Eodem modo terminantur Masculina et Foemina
v. p. 259. n. 3. Ita ἀκυρον τάξιν. 565. 3. θύρα αὐλῆος.
394. 5. μέταυλος. 20. vlt. ἀμφιδυρος οἰκία. 393.
12. ἀδελφαὶς ἀνεκδότῃς. 470. pen. et similia. † Sub-
stantiivorum vice funguntur, ut τὸ νόμιμον πάτριον καὶ
ἀρχαῖον. 252. 2. τοῖς ἐμοῖς ἀναγκαίοις. 305. 6. τοῖς
ἐμοῖς ἐπιτηδείοις. 309. 4. οἰκονόμος δεινὴ — Φειδωλὸς
ἀγαθὴ. 10. vlt. Hinc viudicari debet locus Apostoli
Tit. 11. 5. οἰκτροὺς ἀγαθὰς, non disiunctim, ut ver-
sio Anglicana οἰκτροὺς, ἀγαθὰς. Atque istius mentis
est H. Steph. Schediasm. 11. 28. Ita Plato Reip. l. 1.
τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνεῖδоти ἡδεῖα ἐλπίς αἰεὶ πάρε-

σι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος. † καθ' ὅσον ἂν βραχὺ ἔκα-
τος δύνηται. 510. rep. διὰ ταχέων. 90. 1. ὡς ἂν δύ-
νωμαι διὰ βραχυτάτων † ὅτι ἡμῖν ποιητέον
ἐστίν. 40. 7. ἢ τοὺς νομῆς ἐξαλειπτέον ἐστίν, ἢ ἀπαλ-
λακτέον τοῦ ἀνδρὸς. 202. 11.

ADVERBIVM.

ἀκκληρωτὶ. 582. 4. νεωστὶ. 596. 2. τὸ παλαιὸν olim
55. vlt. τὸ πρῶτον, τὸ τελευταῖον, τὸ πέρας. 333. 5.
τὰ ὕστατα. 469. 1. ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ passim. πότερα id
est πότερον. 173. 3. 226. 5. τὴν ἀρχὴν omnino 297.
2. v. sodes quae dixi ad p. 320. n. 16. et *Leff. Lysiac.*
cap. penult. † *Loci.* Ἐρατοσθένους Οἴηθεν. 19. 2. v.
n. 38. Ἐλευσινιόθεν. 242. 8. Ἀλωπεκῆθεν. 623. 7.
ἡρόμην ὅποτε δημοτεύοιτο. 729. rep. ἀπεκρίνετο ὅτι Δε-
κελειόθεν. 730. 1. εἴ τινα γινώσκουσιν Δεκελειόθεν δημο-
τεύμενον Παγκλέωνα 731. 4. Ελευσίναδε. 301. 1. Μυ-
νυχίαζε. 463. 4. † Constructio loco Adiectivi. τῶν ἐν-
θάδε συμφορῶν. 59. 1. τὸν μεταξὺ βίον. 412. 2. τοὺς
ἐγγύτατα γένεας τοὺς κάτω — τοὺς ἄνω θεοὺς. 59. vlt.
ἐμποδοῖν ἀμπέλοις. v. p. 90. n. 81. et 27. n. 61. Exem-
pla habes. 138. 1. 200. 2. 196. 5.
ἡ αὖριον ἡμέρα. 790. 12. † loco Praepositionis πρότε-
ρον τῆς ἐχθρας. 328. rep.

COMPARAT. ADI.

τούτων (id est IV. fratrum.) ὁ πρεσβύτερος. 489. 7.

SVPERLAT. ADI. et ADV.

Κοσμιώτατα τὰς συμφορὰς φέρειν δύναται. 137. 2.
τὰ ἄριστα ἤρξε τῇ πόλει. 1668. vlt. ῥᾶτα διδάζομεν
ὡς ἀλυπότατα μεταχειρίζονται τὸ συμβεβηκὸς
πάθος. 746. 5. ὡς τάχιστα. 400. vlt. ἐπειδὴ τάχι-
σα ἡσθόμην ἐξῆλθε. 139. rep. et passim. simi-
ter v. 261. not. 54.

VERBVM.

παραδοίη. ἐνδημοίη. κατηγοροίη. διακέοιτο. τελευτή-
σαιεν. δόξειε. ἐξελέγξειε. ἀξιώσειεν. ἐλεήσειεν. ὁμολο-
γήσειαν. ἀποκτείνειε. δηλώσειε. διδάξειε. μνήσειε. πολ-
μήσειε.

μήσειε. Φάσκοιεν. εἰδείη. κατασαίη. πεποιθότες ἦτε. ἀπεγνωκότες εἰσι. ἑωρακώς ἦν. ἀπεκτονώς ἦν. τετιμωρηκότες ἔσσεσθε. εἰρηκώς εἶην. † Futurum secundum passivum frequentissime sumtum, ut αἰτήσονται, ποιήσονται etc. τιμωρήσεται tamen passivae sumtum 448. 1. † Cetera etiam tempora vocis passivae activae usurpata καταδεδωμένα τούς περί αὐτάς. 37. 5. καλὸν τὴν πόλιν ἐργασμένος. 183. 3. παρ' ἐμοῦ μεμισθωμένοι. 271. pen. στρατείαν ἐστρατευμένοι. 368. 6. γνώμην ἀποδεδεύγμένος. 400. 1. ταῦτα διανοηθεῖς. 143. 12. ἐδυνήθησαν. 201. 1. φοβηθῆναι τούς θεούς. οἰκίας, ἧς οὗτος ἐμεμίσθωτο. 142. 17. 85. 3. Futura Attica. νομοῦσι. ἰσχυριέται. ἀποφηφιεῖσθαι. κομιεῖσθε. καταψηφιεῖσθε. ἀγωνιεῖσθαι. χρηματιούμενος. † Simplex loco Compositi. ἴοντι ἐξ ἀγροῦ ἀπήντησιν. 26. 3. ῥίψας τὸ ἱμάτιον ὥχετο Φεύγων. 143. 8. † Compositum loco simplicis. v. ἀπιέναι in indice superiori. ἀποτολμαῖν. 283. 17. ἀφικόμενος δεῦρο. 411. pen. ἀποχεῖν. 464. pen.

INDICATIVVS.

ἐβλαφύοντο τὶ χερὶ ποιεῖν. 460. 4. ἐν ὑμῖν ἐσι πότρον χερὶ. 40. 3. σατιάξασαι τῆς ἐλλάδος ὧτινι χερὶ τρόπῳ. 97. 2.

INFINITIVVS.

Οὐδὲν γὰρ εἰδέναι. 22. 13. ἀκινδύνως γὰρ ἔσσεσθαι. 107. 2. ὅρκως τε γὰρ ὁμωμοκέναι. 458. 8. † Post ὥσε. v. ὥσε. † Absolute δεῖν ἕκαστον κινδυνεύειν. 522. 3. † Notabilis maxime haec est constructio sc. cum aures nostrae infinitivum passivum expectent, et oboriatur activus. ἑτομος ἦμιν παραδοῦναι βασανίζειν. 287. 5. ἀποτυμπανίσαι παρέδοτε. 490. ult. παραδίδωκεν αὐτὸν ὑμῖν χρῆσθαι ὃ, τι εἴν βούλησθε. 229. 1. ἑαυτὸν ὑμῖν τάξαι παρέσχε. 875. 2. διαυτᾶν ἐπιτρέψαι 893. 10. τὸ σωμα παρασχόντα τάξαι τοῖς στρατηγοῖς Lycurg. p. 153. 19. ed. Steph. Ita Galli *Je ferai te donner cent coups. Je fis armer cinqu cens hommes.* ψήφισμα ὃ δίδωσι γράψαι Demosth. p. 300. A. add. Illocr.

472. 18. Sophocl. *Oed. Col.* 37. eundem Lyncurgum 155. 11. 160. 26. 157. 28. et alibi multoties. ἔχω εἰπεῖν, ἀποδείξαι etc. 163. 1. 168. 2.

et passim, ἔδωκεν αὐτοῖς ἔχειν τὰς αὐτὰς τιμὰς. 121. 9. ἔχετε πᾶσι χρῆσθαι. 704. 6. † ἔδεν δεινὸν εἰργασθαι ἐπὶ τὴν πατρίδα στρατεύεσθαι. 545. vlt. † εἰ δὲ μὴ κατέσχον, ἔδεν ἥττον τό γ' ἐπ' ἐκείνων πεποιῆσθαι. 160. 3. † ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων. 284. pen. † ὑμῖν πολλὴν συγγνώμην ἔχω ὀργίζεσθαι. 759. 1. id est si succensetis.

PARTICIPIVM.

πολλὰ ἔχων εἰπεῖν ἱκανὰ νομίζω τὰ εἰρημένα. 268. 2. though I have a great Deal more to say, I think I have said enough. πολλὰ καὶ δεινὰ συνειδώς Σ. ἔκ ἂν ποτ' αὐτὸν εἰς τοσῶτον τόλμης ἡγήσάμην ἀφικέσθαι. 133. 1. μάλλων ἄξιν χρυσίον ἔκ ἔφη εἶναι. 631. 2. πολλῶν καὶ δεινῶν ὑπαρχόντων, τὸς μὲν παῖδας αὐτῶν ζηλῶ. 125. 8. Ita ἔδοξε τὸ πρόσωπον ἐψιμμυδιῶσθαι τῷ ἀδελφῷ τεθνεῶτος ἑπτὰ τριάκοντ' ἡμέρας. 15. pen. Xenophon. *Anabaf.* L. 2. fin. ἀποθησκόντων δὲ τῶν στρατηγῶν ὅτι ἐστράτευσαν ἐπὶ βασιλέα σὺν Κύρῳ, τὰ αὐτὰ πεποικώς ἔκ ἀπέθανεν. et *Hist. Gr.* I. 2. ἀποθησκόντων ἐν τῇ πόλει λιμῶ πολλῶν οὐ διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς. † Aliquando vice Adverbii fungitur. ἄσμενή με ἔωρακυῖα. 14. 10. ἄσμενος ἂν με εἶδεν. 150. 10. ἄσμενοι συμφορὰς ὁρῶσιν. 721. 8. τῶν μὲν ἀκόντων ὑπακόντων, τῶν δὲ ἐκόντων προδόντων. 94. 4. † Participium pro causa. δεινῶς διατεθῆναι τυπτόμενος. 150. 1. σῶσαί με χρήματα λαβὼν 389. 1. αἰσχυνομένης ἀποτρέψεσθαι, prae pudore 143. 11. ὀργιζόμενοι παραχρῆμα τιμωρεῖσθαι ζητοῦσι. 156. 6. εὖ ποίων ἡξίην μοι εἶναι Φίλον. οὗτος δὲ ὑβρίζων καὶ παρανομῶν ᾤετο ἀναγκάσειν αὐτὸν ποιεῖν ὃ, τι βούλοιο. 138. 4. πάντων τῶν κακῶν ἀποθανοῦσα αἰτία μοι γεγένηται. 11. 2. ut Seneca *Oed.* Act. I. sc. 1. semper genitrix deflenda mihi, prima meorum causa malorum. ἀγαθὰ μεγάλα ποιῆσαι τὴν πόλιν μνηύσας. 233. 1. διέγραφαν τὰς δόκαιε ἔμποροι φάσκοντες εἶναι. 593. 10. τηρησασθαι ἀνάλωσεν

λωσεν ἑπταὶ μναῖς. 643. 1. Ita dedidit ἐποίησεν *I did it*
trough, or out of fear. 398. 4. βασανιζόμενος ἀναγ-
 κασθήσεται εἰπεῖν. 297. 6. † Loco Infinitivi. εἰδότες
 τὰς σφετέρας ναῦς ὀλίγας οὔσας. 100. 4. ἐπιστάμενοι
 τὴν πόλιν ηρημωμένην. 100. 6. ἔκ αἰσχύνεται τραυμάγει
 ὀνομάζων ὑπώπια καὶ ἐν κλίνῃ περιφερόμενος. 172. 8.
 Ita Φανήσεται ἀποκτείνας. 505. pen. αἴτιος γεγεννημέ-
 νος. 600. 1. Φαίνεται διώξας. 150. 1. etc. passim. ὁμο-
 λογούμεθα ἐλθόντες *we are allowed or admitted to ha-*
ve come. 171. 3. οὐκ ἄρξασθαι. ἀλλὰ παύσασθαι λέ-
 γοντα. 381. 1. παύσομαι κατηγορῶν. 447. 1. Et quem-
 admodum φαίνει admittit hanc constructionem, ita
 Φανερός ἐστὶ. Φανερός ἐστὶ ποιησάμενος. 166. 3. Φανερός
 εἰμι μὴ ἐλθῶν. 325. 8. Φανεροί εἰσι πεποιηκότες. 511.
 1. 149. 6. 166. not. 8. δῆλός
 ἐστὶ Φθονῶν. 741. 13. παρέλιπον ἀδικοῦντες. 774. 13.
 † Exprimit, quandoque modum. ὥχετο Φεύγων. 143.
 9. 154. 5. ἐνίκων μαχόμενοι, ναυμαχοῦντες. ὥχετο ἐκ-
 πλέων. 679. 2. Ad quam formam saepe redundare vi-
 detur, vt ἀπιὼν ὥχετο. 27. 3. 43. 3. ἑτέραν ὁδὸν
 ὥχέμεν ἀπιῶν. 143. 12. 364. 3. † Post ἐλήφθη aut
 αἰσίζεται aut aliquid simile eleganter exprimit crimen
 siue αἰτίαν. Dicitur etiam ab Atticis ICtis ἐλήφθη μοι-
 χὸς etc. Ita αἰσίζεται ἐξαγαγὼν. 490. 1. προδιδούς
 ληφθεὶς ἐδέθη. 223. vlt. παραφρυκταρευόμενος ληφθεὶς
 ἀπετυμπανισθη. 489. 7. Item post λαχεῖν. δίκην ἔλα-
 χον τούτῳ Παγκλέωνι οὐκ ὄντι πλαταιεῖ. 728. vlt. Item
 ὥφθησαν ἀδικοῦντες. 808. pen. † Variæ Construccio-
 nes varîque vsus participiorum. οὐδὲν ἑλαττον εἶχον
 σιωπῶντες. 416. 3. ταύτην πῖσιν διδόναι τῆς εὐνοίας
 ἑτέρας κακῶς ποιοῦντες, ἀλλ' οὐ σφὰς αὐτοὺς χερσὺς
 παρέχοντες. 610. 1. νομίζοντες αὐτοὶ μὲν ἄδικα ποιεῖν,
 ἀθηναίους δὲ δίκαια λέγειν. 107. 3.

EPENTHESIS.

Epenthesis aiunt Atticam esse οὔτοσι. 147. 4. τε-
 τι. 346. 1. τετονι. 447. 6. τεταί. 449. 6. τοῖτοσι.

483. vlt. ἐντευθενί οὐχί. 527. 9. οὕτωςι.
147. 8. νυνί. 196. 1. ταυτησί. 734. pen. et similia.

CONTRACTIO et SYNALOEPE.

Θάτερον. θοιμάτιον. καίγαθα. καίκεϊνος. κἀνταῦθα.
πειραῶς. (v. p. 234. p. 11.) πειραιᾶ. προὔδακε. πρού-
θεσαν. προενοήθησαν. προετιμήθητε. τὰγαθοῦ. τὰκείων.
τὰδα. τὰληθῆ. τὰναντία. τὰργύριον. τὰπέρεργα. τοῦ-
πισθεν. τοῦπίσω. φερούρια. etc.

HYPERBATON.

Οὐκ εἶδ' ὅτι δεῖ ταῦτ' ἐλοφέρεσθαι. 128. pen. id
est εἶδα ὅτι οὐ δεῖ ταῦτα ὅλ. Ita 280. 293. 7. 373.
pen. 408. 1. Eiusdem generis sunt οὐδὲν προσήκει ὡς
ἀδικοῦντας κινδυνεύειν. 264. 3. Ita Aeschines c. Ti-
march. οὐκ ἐδόκει εἶέν τε εἶναι τῷ νομοθέτῃ τὸν αὐτὸν ἄν-
θρωπον ἰδίᾳ μὲν εἶναι ποιητὴν, δημοσίᾳ δὲ χρηστὸν. Et
vbi causa praepositionem anteuertitur ἔμπειρος γὰρ —
ἐδόκει μοι. 393. 11. et similia. τὸν μὲν ἄλλον χρόνον —
ἐπειδὴ δὲ. 8. vlt. 147. 5. 263. 7. Plato in Me-
nexeπο πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, πρῶτον δὲ καὶ μέγιστον,
ὅτι τυγχάνει οὐσα θεοφιλες. Demosth. c. Neaeram. με-
ταπέμπεται εἰς Κέρεινον ἄλλας τε τῶν ἐρασῶν — καὶ Φρυ-
νίωνα τὸν Παιανιέα. Plato in Phaedone καὶ ἄλλοι τινὲς
με ἤροντο ἔδη, καὶ Εὐηνος πρῶην. Xenoph. Anabaf. 2.
ποταμὸς δὲ εἴ μιν τις καὶ ἄλλος ἄρα ἡμῖν ἐστὶ διαβατέος οὐκ
εἶδα. τὸν δ' οὖν Εὐφράτην ἴσμεν εἶναι ἀδύνατον διαβῆναι
κωλύοντων πολεμίων. Cicero de Oratore, l. 1. Nobis
enim huc venientibus iucundum satis videbatur, si, cum
vos de rebus aliis loqueremini, tamen nos aliquid e ser-
mone vestro memoria dignum excipere possemus. ut vero
penitus in eam ipsam totius huius vel studii, vel artifi-
cii, vel facultatis disputationem pene intimam veniatis,
vix optandum nobis videbatur.

PLEONASMVS.

Εἰσελθὼν, εἰσὼν εἰς τὴν οἰκίαν or. 1. passim. adde
134. vlt. 231. 2. 242. vlt. ἐνῆν ἐν αὐτῷ. 203. vlt.

† τίνα-

† τίνα ποτε. ὅπως ποτε. μηδεὶς ἴπω. ὅτε περ. ὅτε τινός.
697. vlt. et similia passim. † πόρνης ἀνδρώπῃ. 172.
11. δέλην ἀνδρωπον. 183. 1. ἄνδρες δικασταὶ passim.
στρατηγῷ ἀνδρὸς. 497. pen. πρεσβύτης ἀνδρωπος. 16.
6. † οἶκαδε ὡς ἐμὲ. 27. 1. domum ad me. † εἰ — εἰ
ingeminatum. πρὶν — πρὶν. 615. 14. ἄν — ἄν

πρότερον — πρὶν. 715. 1. † σφετέρᾳ αὐτῶν
et similia. 58. 8. 462. 2. 470. 16. 552. 13. τῶν
ιδίῳ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν. 704. 5. † παρὰ τὴν ἡλι-
κίαν ἀνοητότερον. 136. 4. μᾶλλον κοσμιώτατον. 542.

† ὁμοίως ὥσπερ αὐτοὶ. 127. 10. † πλείων ὅσων
μυρίας ὅσας. ἀπασῶν ὅσων. v. cl. Markland. ad or. XX.
p. 684. † ἀπεγνωκότες μὴ ἀδικεῖν. 40. 1. ἀπο-
κρυπτόμεθα μηδὲν εἰδέναι. 276. 8. ἐξάρετες μὴ οὐ
χρήματα ἔχειν. 681. pen. διακωλύειν μὴ σώζεσθαι.
696. pen. ἀπαγορεύειν μηδένα συναντῆσθαι. 716. pen.
ἐπειδὴ, τάχιστα με εἶδον, μετὰ ταῦτα ἐδέοντό με. 146.
vlt. nisi ita legere mauis ἐπειδὴ τάχιστα με εἶδον με-
τὰ ταῦτα, the first time the saw me afterwards. add. 139.
pen. † χρημάτων ἕνεκεν, ἵνα πλείσις ἐκ πένητος
γένωμαι. 7. pen. χρημάτων ἕνεκα ἵνα πλείσις —
deinde πλείσις ἐκ πένητος. quod postremum imitatur
Terent. feci e seruo ut esses libertus mihi. ψεύδεται,
καὶ ἐκ ἀληθείᾳ λέγει. 174. vlt. ἄκοντα καὶ μὴ ἐκόντα
μηνύειν. 456. 3. εἰπὲν τὰ ὀνόματα, καὶ μὴ ἀνώνυ-
μον τὴν μήνυσιν ποιήσασθαι. 458. pen. εἰ βεβλόμενος,
ἀλλ' ἄκων. 600. 3. τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ ἐκ εἶ-
ναι τῶν ἀδυνάτων. 742. vlt. μακροτέρας τῶν ἀναγ-
καίων longiora itinera. 747. 1. ὧν ἐπιλελῆσθαι καὶ
εἰδ' ἀναμνησθήσεσθαι ἐνίς αὐτῶν νομίζεις. 786. 2.

ELLIPSIS.

ἐκέλευε συνδεσπνῆν id est mecum. 27. 1. τὸ δὲ μέ-
γιστον σημεῖον τῷ πλήθους, scil. ἐρῶ vel simile quid. 92.
4. δηλώσει δὲ. 364. 2. sc. id quod sequitur δηλώ-
σει. ἕτερον μέγα τεκμήριον αἰετ' ἕτερον id est
τεκμήριον παρὲξομαι. 498. 1. 457. 1. 628. 6.
μηδὲν

μηδὲν εὐρησόμεθα τῷ σωθῆναι. 696. pen. † Ellipsis Praepositionis, τὸν λοιπὸν βίον. 274. 9. πολλῷ χρόνῳ ὕστερον. 115. 7. ὠχόμεν ἔξω σιωπῇ. 16. 3. ἐξήλασαν βίαν. 139. 9. τῆς πρώτης τάξεως τεταγμένους. 524. vlt. et similia, quae in singula pagina occurrunt. τῆς νυκτὸς περιτρέχεν. 44. 4. Ita forte leg. est illud Comici, quod laudauimus ex Athenaeo capite X. Lectionum Lyfiacarum. ἡ λαποδυτεῖν τῆς νυκτὸς ἡ τοιχωρυχεῖν Διονυσίοις. 169. 1. μυσηρίοις. 196. vlt. in die Mysteriorum. τραγωδοῖς διαχορηγησά. 633. 1. ἀθληταῖς νικᾶν. 1. Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέαι. 661. vlt. Θαργηλίοις. 698. 4. Παναθηναίοις. 698. 6. His adde ἀνδράσι. 698. 7. κατέστην χορηγὸς παιδικῷ χορῷ. 699. 8. ἐχορήγην πυρρίχισταῖς ἀγενείοις. 700. 3. κατασταθεῖς χορηγὸς τραγωδοῖς. 745. 9. † Verbi εἶπον ἐγὼ ὅπως ταῦτα μηδεὶς ἀνθρώπων πεύσεται. 24. vlt. † Particulae. ἐκάθευδον ἄσμενος ἦκων ἐξ ἀγρῶ. 14. pen. οἱ ἀπέθανον εὐνοιοῦντες τῷ πλήθει. 447. 2. id est ὡς εὐνοὶ who died for their Affection to the Constitution. Ecce enim εἰ μὲν ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ ἀποθνήσκοιμεν εὐνοὶ ὄντες τῷ πλήθει, ἀποστεροίμεθα τῶν ὄντων. 603. 6. Eodem modo Ilaeus de Dicaeogenis haereditate ἔτ' ἐλεῖν ἐσε δίκαιοι κακῶς πράττοντα καὶ πενόμενον, ἔτ' εὖ ποιεῖν ὡς ἀγαθόν τι εἰργασμένον τὴν πόλιν. Ita Hebraei יוֹצֵא בְּיָדָא דְּיִשְׂרָאֵל Psalm. XI. 1. Ita Aristophanes *Pluto* 314. σὺ δ' Ἀρίστουλος ὑποχάσκων ἐρεῖς Ἐπεσθε μητρεὶ χεῖροι. et Horatius in *Arte*. Nec verbum verbo curabis reddere fidus Interpres, vt locum intelligit H. Stephanus Schediasm. 1. 9. et eruditiss. *Rutgers*. † Aduerbii. θάνατον μετ' ἐλευθερίας αἰρέμενοι ἢ βίον μετὰ δαλείας. 118. 10. ἐγὼ δεξαίμεν ἂν πάσας τὰς ἀσπίδας ἐρξίφεναι, ἡ τοιαύτην γνώμην ἔχεν 365. 1. 377. 2. 379. 3. 383. not. 5. † Substantiui. ἐκ πολλῶ προνοεῖσθαι. 159. 3. Φεύγειν τὴν ἐμαυτῇ. 184. 6. οἱ τριάκοντα passim. ὀλίγω πρό τῶν τριάκοντα, id est paulo ante dominationem xxx virorum. 263.

7. μὴ ἔχεν τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων. 635. 5. ἐδίδε
 τῶν. ἐαυτῶ. 113. vlt. vbi v. cel. Markland. add. 728.
 διὰ βραχυτάτων. 424. 7. ἐπὶ ξένης. 445. 6. κατ' ἀ-
 ξίαν χαριζόμενοι. 692. 1. εἰς προμήθεα. 699. 7. Ita
 memini apud Proclum de vita Porphyrii Πλατῶνεια ce-
 lebrare, h. e. *Plato's Birthday, or the festival held upon
 that Day.* et sexcenta similia, quorum messem habebis
 apud Bosium.

COMPVTVS.

Τρισκαδεκάτης. 346. 1. † τῶ μὲν πέντε μναῖς,
 τῶ δὲ χιλίας δραχμας. 594. pen. idem ac si dixisset
 τῶ μὲν πέντε μναῖς, τῶ δὲ δέκα. v. not. 17. † τὸς με-
 τὰ Θρασύλλου δέκα. 701. 2. quorum tamen vnus erat
 Thrasyllus, non decem praeter Thrasyllum. † a mi-
 nori numero ordiri mos erat πεντήκοντα καὶ διακοσίων
 δραχμῶν. 148. 11. ἐπτά καὶ ἐξήκοντα. 369. pen. τετ-
 τάρων καὶ δέκα. 649. 4. ἑξακόσιοι καὶ χιλιοι. 834. 3.
 Nonnulla de computo Attico habes ad orat. c. Diogi-
 tonem v. not. 8. et 22. εἴκοσι καὶ ἑκατὸν. 395. 12.
 Qua occasione arrepta editionem nostram claudet Lu-
 cianus, si quid sit in nostra arte, quod verum dicere
 possis, summa fide et ἀκριβεῖα vindicatus Ver. Hist. l. i.
 exeunte. ἐπὶ αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ
 τὸς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τέττων δὲ οἱ μὲν ἐκωπηλάτου, —
 ἐπὶ δὲ τῆς πρώρας ὅσον τεσσαράκοντα ὀπλισμένοι αὐ-
 τῶν ἐμάχοντο. Ex XXVIII. pars remis incumbabant,
 reliqui quadraginta in armis erant. Putidissime. Lege.
 εἴκοσι καὶ ἑκατὸν. quod ex Homeri Catalogo 16. vide-
 tur fuisse naus πλήρωμα.

τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, ἐν δὲ ἑκάτῃ
 κῆροι βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

INDEX HISTORICVS

A D L Y S I A M.

- A**chillides. fragment. p. [12](#).
 Adimantus. [548](#). vlt.
 Adraſti et Polynicis expeditio aduerſus Thebas. [59. 4](#).
 Aeginetarum cum Athenienſibus bellum, vnde Peloponneſiacum exſtitit. [108. 3](#).
 Aegospotamos. pugna naualis ibi commiſſa fatalis reip. Athen. [115](#).
 Aegyptum Athenienſes eadem tempeſtate, qua Aeginam, infeſtarunt. [108](#).
 Aefchines Socraticus. fragm. [3. 4](#).
 Aefchylides et Batrachus, duo indices apud xxx tyrannos. [415](#). pen.
 Aefimus pompae dux e Piraeo in Aſty redeuntis. [499](#).
 Aegeſilai in Bocotiam inuaſio. [581. 4](#).
 Agoratus, in quem oratio XIII. inuehitur.
 Alcias, Anthiſthenis libertus. [270. 1](#).
 Alcibiades, celeberrimus imperator. [543](#). ſq. [654. 700](#). fragm. [7](#).
 Alcibiades, iunior, iſtius filius, quem orationes duae, XIV. et XV. exagitant.
 Alcibiades, huius iunioris abauus. [549](#). pen.
 Alcibius. fragm. [8](#). Alexias Archon. [699. 6](#).
 Alexidemus. fr. [7](#).
 Alexis [907](#). vlt. Ariſtodici frater, vt [p. 908](#). vlt. appellatur.
 Amazonum memoria. [55](#). vlt. ſqq.
 Anaxibius. fr. [17](#).
 Andocides. oratione tota ſexta. item fr. [9](#).

Andro-

- Androclides. fr. 31. Androtion. fr. 9.
 Anthana. fr. 10. Anthea. fr. 23.
 Anticles. 263. 9.
 Anticles, dominus Eumaris. 488. 1.
 Antigenides. fr. 26. Antimachus. fr. 31.
 Antiphon. 427. 7. fr. 9. Anytus. 718. 1.
 Anytus, Strategus apud Phylam, forte idem cum prio-
 re. 497. 8.
 Apollodorus Megarensis. 263. 5. 482. 4. fr. 9.
 Apollophanes. fr. 21. Archebiades. 537. 4. fr. 10.
 Archedemus, cognomine γλάμων seu lippus. 536. 2.
 Archeneos. 394. 7. Archeptolemus. 427. 7.
 Archestratides, qui πρωτολογίαν dixit aduersus Alci-
 biadem. 519. 4. 569. pen.
 Archestratus Phrearrhius. 701. 4.
 Archias. fr. 33. Archippus. fr. 30.
 Aesander. fr. 10.
 Argiuorum bellum cum Cadmeis. 63. 7. sq.
 Aristippus, aut Archippus, ab Andocide impietatis
 accusatus. 207. 2.
 Aristocrates. 427. 5. fr. 10. Aristocritus. 141. 1.
 Aristodemus. fr. 10. Aristodicus. 736. 14.
 Ariston. fr. 42. Aristophanes. 616. 5.
 Aristophanes Chollides. 481. 6.
 Asion. fr. 11. Asopidorus. fr. 11.
 Aspasia fr. 6. Autander. fr. 11.
 Autocles. 143. 8. fr. 11.
 Autocrates. 312. 1. fr. 11. Axiqchus. fr. 7.
 Bacchius. fr. 12.
 Batrachus delator sub xxx tyrannis. 242. . 415. 7. fr. 12.
 cum Boeotis facta belli aduersus Lacedaemonios socie-
 tas. 577. vlt.
 Cadmeorum iniuriae in caesos ad Thebas, et poenae,
 quas ideo dederunt Atheniensibus. 59. 4. seq.
 Cale. Καλή. meretrix. fr. 34.

- Callaeschrus. fr. 21. Calliades. 850. 11.
 Callias, Hipponici filius. 649. 4.
 Callias, pro quo contendit oratio quinta. item fr- 21.
 Callicles. fr. 21. Callicrates. 320. 1.
 Calliphanes. fr. 21. Callipides. fr. 21.
 Callistratus. 268. 4.
 Carcinus poeta, cuius locum affert Lyfias. fr. 25.
 Cephalus, pater Lyfiae. 384. 9.
 Cephisodotus, poeta, ni fallor. 700. 1.
 Cephisodotus, Thebanus, pater Pherenici. fr. 32.
 Cephissius. 238. pen.
 Chaerestratus. fr. 34. Charicles. 420. 4.
 Chremon (ex emendatione Schotti) 849. 5.
 Chytrinus. fr. 34.
 Cinefias mollis et impius. 708. 5. fr. 21.
 Cittienfium in Cypro rex. 223. vlt.
 Cleon. fr. 34.
 Cleophon. 451. 9. 651. 1. 849. 1. et 5.
 Cleostratus. fr. 23. Clinias. fr. 22.
 Clifthenes fycophanta. 778. 11.
 Conon imperator. 620. 7. eius diuitiae enumerantur.
638. primus fecundum Harmodium et Aristogitonem
 aenea ftatua condecoratus eft. fr. 18.
 Corinthiorum cum Athenienfibus fimultates. 109. 2.
 Critias. 413. 2. 420. 4. Critobulus. fr. 27.
 Critodemus Alopecenfis. 623. 7. fr. 23.
 Ctefiarchus. fr. 23. Cteficles Archon. 320. 3.
 Ctefiphon. fr. 23.
 Damnippus. 392. 9. Demetrius. 269. 2.
 Demofthenes. fr. 13. Demus Pyrilampis. 628. 6.
 Dexius. fr. 13. Diagoras Melius. 214. 1.
 Dicaeogenes. fr. 13. Dicaeopolis. fr. 17.
 Diochares. fr. 14. Diocles. 169. 4. fr. 14.
 Diocles Archon. 698. pen.
Diocles Zacori hierophantae filius. 265. 2.

- Diodorus. 307. l. 311. 8. Diodotus. fr. 14.
 Diodotus Diogitonis frater. 894. 10.
 Diogenes. fr. 14.
 Diogiton, Diodoti frater aduersus quem agit or. XXXII.
 p. 892.
 Diognetus. 603. 9. Diomnestus. 610. 11.
 Dion. fr. 14. Dionysia. 698. 7.
 Dionysius, frater Dionysodori. 469. 10.
 Dionysius tyrannus Siciliae. 625. 4. 914. 4.
Dionysodorus. 448. et tota illa oratione XIII. saepissime.
 Diophanes. 778. 10. et fr. 27.
 Diophantus. fr. 14. Diotimus. 652. pen.
 Diotimus Acharnensis. 881. 10.
 Dracon legislator. fr. 26. Dracontides. 430. 8.
 Elephantides. fr. 27. οἱ Ελευσινόθεν. 242. 8.
 Empedocles. 37. Empedus. fr. 35.
 Ephori quinque Athenis. 412. 5.
 Epichares Lamptrensis. 420. 2.
 Epicrates accusatur in causa legationis or. XXVII. p. 806.
 Epigenes. fr. 15.
 Epigenes sycophanta. 778. 10.
 Erasimides. 701. 6.
 Erasiphon, Eratonis senioris filius. 589. l.
 Erasistratus alter Eratonis filius. 590. 6.
 Eraton senior. 588. vlt.
 Eraton iunior, senioris filius. 590. 6.
 Eratosthenes moechus, ab Euphileto in vxoris stupro
 deprehensus, peremptus. quam caedem purgat oratio
 prima.
 Eratosthenes, e xxx tyrannis, in quem oratio XII. in-
 uehitur.
 Eratosthenes incertus. fr. 15.
 Ergocles prodicionis damnatus. v. orat. XXVIII.
 Ἐραῖροι dicti. 412. pen. Eteocles fr. 15.
 Euagoras Cypri rex. 226. 1. 625. 4.
 N n n , Euan-

- Euander contra quem oratio XXVI. p. 785.
 Eubulus Archon. 632. 4.
 Euclides Archon. 699. vlt.
 Eucrates, frater Niciae imperatoris. 600. vlt.
 Eucritus. fr. 16.
 Eumares, pater Agorati. 487. pen.
 Eumolpidae de iure sacrorum respondebant. 204. 4.
 Eunomus. 624. vlt. Euphemus. fr. 16.
 Euphiletus actor orationis primae. 17. l.
 Eupithes. fr. 16.
 Euryptolemus. 312. 2.
 Eurysthei cum Heraclidis contentiones. 69. l.
 Euthias. fr. 16.
 Euthycles. fr. 16.
 Euthycritus Plataeensis. 732. io.
 Euthydicus. fr. 16.
 Glaucippus Archon. 698. 5.
 Glaucôn. fr. 13.
 Hagnodorus. 479. 7.
 Harmodius et Aristogiton, tyrannicidae. fr. 18.
 Harmodius, amicus Euphileti. 44 pen.
 Hegemon. 898. pen.
 Hegesander. fr. 17.
 Heraclidae. 66. 3.
 Hermeas myropola. fr. 5.
 Hesiodus. fr. 25.
 Hieronymus. fr. 17.
 Hippaphesis, scortum. fr. 17.
 Hipparmodorus. 732. 12.
 Hippas Thasius. 477. ii. 484. i.
 Hippocles. 420. 2.
 Hippocrates. fr. 17. et 18.
 Hipponicus. 541. 6.
 Hippotherfes. fr. 23.
 Iatrocles. 411. io.

- Iphicrates. fr. 18. et 19.
 Ischomachus, diues. 646. vlt.
 Ismenias. fr. 17.
 Isocrates. fr. 34.
 Isodemus. fr. 15.
 Isthmi claudendi conatus. 106. 5.
 Laches. 162. 7.
 Lacrates. fr. 23.
 Lagisca, aut Lagnisca. fr. 23.
 Lais. fr. 23.
 Lampon vir, aut Lampo, foemina. 145. 7.
 Laodamas. 799. 3.
 Leptines. fr. 24.
 Lyfander, imperator Lacedaem. 422. pen. 429. pen.
431. 1.
 Lyfiades Archon. 271. 4. v. not. 30.
 Lyfias. 624. vlt.
 Lyfimachus. 702. 10.
 Lyfimenes. fr. 15.
 Lyfitheus. 342. 1. fr. 21. et 24.
 Marathonias pugna. 82. vlt. fqq.
 Medon. fr. 24.
 Medontias Abydena. fr. 7.
 Megacles Alcibiadis auus maternus. 549. vlt.
 Melobius. 392. 3. 398. 1.
 Menestratus. 479. 4.
 Menestratus. fr. 24.
 Menophilus. 212. 4.
 Metanira. fr. 34.
 Micinus vel Micrinus. fr. 24.
 Miltiades iunior tempestate xxx tyrannorum. 430. 1.
 Mixidemus. fr. 25.
 Mnesicles. fr. 26. 8. nam sic iibi est leg.
 Mnesimachus. fr. 25.
 Mnesiptolemus. fr. 25.

- Mnestheides. 392. 4. Molon fullo. 145. 6.
 Moschus. fr. 25. Musaeus. fr. 25.
 Myronides imperator. 111. 6.
 Mystilides. fr. 21. vlt.
 Nais. fr. 24. et 33.
 Nausias. fr. 15. Nausimachus. 702. 2.
 Nicarchus. fr. 26.
 Niceratus, filius Niciae imperatoris. 602. 4. 649. 1.
 Nicias imperator. 459. 5. 648. pen. fr. 26. et 27.
 Nicidas. fr. 26. Nicocles. 487. vlt.
 Nicodemus. fr. 27.
 Nicomachides. 847. vlt.
 Nicomachus accusator defensoris in or. VII.
 Nicomachus scriba, contra quem oratio XXX. p. 835.
 conf. fr. 27.
 Nicomedes. 733. vlt. Nicomenes. 459. 5.
 Nicophemus. 616. 5.
 Onomacles. fr. 27. Orthobulus. 578. 1.
 Panathenaea magna. 698. 6. minora. 696. pen. 700. 2.
 Panceleon, contra quem oratio XXIII. agit. p. 728.
 Pantaleon. 346. vlt. fragm. 27.
 Pausanias rex Lacedaemon. aetate belli cum xxx tyran-
 nis gesti. 604. pen.
 Pericles. 203. 3. 384. 2. 864. 8.
 Phaeder. 902. 1. Phaenippides. 490. 2.
 Phantias gubernator clarus. 702. 5.
 Pherenicus. fr. 32. Phidon vnus τῶν xxx. 419. 7.
 Philias. 320. 2. Philinus. 169. 4.
 Philippus. fr. 33.
 Philo, in quem oratio XXXI. agit. p. 869. fr. 33.
 Philochares. 430. 1.
 Philocrates, Ergoclis quaeſtor, contra quem oratio
 XXIX. p. 827. fr. 33.
 Philonides. fr. 33. Philyra. fr. 23.
 Phrynichus. 492. 3. 673. 3. 765. 7. fr. 34.
 Phy-

- Phyla. τῶν ἐκ Φύλης reditus Athenas. 499.
 Pisander. 263. 4. 765. 8. Pison. 386. 2.
 Pithodemus. v. Pythodemus.
 Plataica pugna. 107. 6.
 Polemarchus, frater Lysiae. 394. 12.
 Polemo. fr. 28.
 Poliuchus, aduersus quem oratio XVIII. p. 598.
 Polyaenus. 320. 1. Polycles. 307. 3.
 Polycrates. fr. 35. et 42.
 Polynicis aduersus Thebas expeditio. 59. 4.
 Polystratus, pro quo oratio XX. pugnat p. 663. item
 fr. 17. Posidippus. fr. 28.
 Praelium ad Arginusas, 406. pen. ad Aegospotamos.
412. 3.
 Promethea, seu festum Promethei. 699. 7.
 Prospaltii. fr. 24. Protarchus. 143. 7.
 Psamatha. fr. 23. Pyrilampes. 628. 6.
 Pyrrha. fr. 17. Pythagoras. fr. 12.
 Pytheas. fr. 11. et 30. Pythodemus. fr. 28.
 Pythodorus Archon. 268. vlt.
 Quadringenti constituti. 411. 7. 844. pen.
 Salamina pugna. 98. 7.
 Satyrus Cephisiensis. 849. 5. 850. 2.
 Satyrus dynasta in Ponto, 571. vlt. Sciona, scortum. fr. 23.
 Seuthes, rex Thraciae. 820. 3. fr. 17. 24. vbi etiam
 vitio librarii *Struthes* appellatur.
 Simon, aduersus quem oratio tertia agit. p. 133.
 Socrates philosophus. fr. 28. et 42.
 Solon legislator. 864. 8. fr. 26.
 Solstratus. 26. 2. 43. 1. 328. pen. fr. 29.
 Stephanus, Thalli filius, diues. 648. 1.
 Sthenelus. fr. 14.
 Stirienfis. v. Thraſybulus. 580. 3.
 Stratocles. fr. 28.
 Strombichides. 453. 3. 850. 10. fr. 13.
 Nnn 5

- Telamo. fr. 29.
 Thargelia, dies festus. 698. 4.
 Thebani, qui exsulibus Atheniensibus domum redeuntibus opem tulere. 121. 4. fr. 30.
 Themistocles. 864. 8. Theo. 353. 4.
 Theoclea. fr. 23. Theocritus. 456. 8.
 Theodotus Plataicus iuuenis, de quo defensor orationis tertiae cum Simone contendebat. 138. 3.
 Theognis. 386. 1. 393. 9.
 Theomnestus accusatus orationibus decima et vndecima. 339. 199.
 Theophilus. 143. 7. Theopithes. fr. 17.
 Theopompus Archon. 698. 2. r. 17.
 Theosdotidas. fr. 17. Theotimus. 538. 4.
 Theramenes. 417. 4. 424. 6.
 Thettalus. fr. 26.
 Thrasybulus Calydonius. 492. 3.
 Thrasybulus Stiracis. 418. 2. 797. 819. 1. 820. 1.
821. 8. 831. 9.
 Thrasybulus incertus. fr. 17.
 Thrasyllus. 701. 2. 894. 16.
 Thrasymachus. 311. pen. Timon. fr. 29.
 Timonides. fr. 29.
 Timotheus Cononis filius. 635. 14. 638. 16. fr. 29.
 Tisamenus Mechanionis. 864. 7.
 Tifis. fr. 30.
 οἱ τριχίλοι. 845. 5.
 Tydeus. 687.
 Victoria naualis apud Cyprum, imperatore Conone. 672. 2.
 Xenaenetus Archon. 590. vlt.
 Xenophon, filius Euripidis, imperator. 621. vlt.
 Xenophon Icarionis. 477. pen. 484. 1.
 Xenophon incertus. fr. 27.
 Xerxis expeditio in Graeciam. 82. 1.

I N D E X

AD

LYSIAM GEOGRAPHICVS.

- A**cademia. 604. 7.
 Adrias, seu mare Ionium, vel Adriaticum. 908. 7.
 Amphitropae, demus. 479. 8.
 Anticyra. fr. 24. Ardetus. fr. 24.
 Argiui. 922. 7. Artemisium. 94. 9.
 Athmone. fr. 9. 22.
 Byzantium. 820. 2.
 Cei. fr. 16. 2.
 Chalcis apud Euripum, vel in Euboea. 757. pen.
 Colyttus. 901. vlt. Coronea. 162. 6.
 Decelea. 543. 2. 730. 2. 731. 2.
 Eleusin. 65. vlt. 196. pen. 418. 6. 767. 2.
 Eleusinium. 196. pen. Enneacrunos. fr. 9. 26.
 Eretria. 676. 2.
 Euboeensibus datum ius *ἐπὶ ῥαμίας*. 920. 1.
 Eunidae. fr. 29.
 Geranea a Corinthiis occupata. 109. vlt.
 Haliartus. 577. vlt.
 Halicarnassus. 823. 10. 827. 2.
 Iteaeus. fr. 26.
 Κηττοῖ. fr. 27.
 Κικυννοῖ. apud Cicynnum, qui est demus. 523. 9.
 Lechaeum. fr. 25.
 Mantineenses. 922. 7. Mitylene. 701. 5.
 Munychia. 460. 4.
 Oropus. 669. 2. 880. 4. 881. vlt.
 Φηγαεῦσι. fr. 16. 5.
 Phegium. fr. 12. 16.

Phy-

Phyla. 418. 5. et alibi saepissime.

Potamus, fr. 27.

Pygela. fr. 12. 18.

Rhamnus. 632. 4.

Salamis. 418. 6.

Sérangium. fr. 19. 23.

Sphettus, demus. 593. 8.

Sunium. 700. 5.

Thermodon, fluuius Amazonum. 56. 1.

Thermopylae. 94. 10.

+++++

I N D E X

AVCTORVM ANTIQVORVM,

QVI

IN HAC LYSIAE EDITIONE EMENDANTVR,

EX EDITIONE LONDINENSI HVC TRANSLATVS.

NB. Quibus locis numerus Romanus II. est praefixus, illi loci in volumine hoc secundo Lysiae nostri leguntur, in fragmentis, aut in annotationibus Marklandi ad Dionysii Halicarn. libellum de Lysia, aut in Taylori Lectionibus Lysiacis. caeteri omnes loci, quibus numerus Romanus nullus est praefixus, hi in primo volumine leguntur. Teneto tamen, lector, qui numeri minores maiorem illum Romanum II. sequuntur, omnes in secundo volumine quaerendos esse, tametsi numero Romano careant. quem breuitatis studio, et ne iteratio taedium crearet, omisimus, postquam semel ad primum locum posuissimus.

Aeschines orator 220. bis. 848. 855. 863. 915. II. 141.

Ammonius grammaticus. 214. ter.

Andocides. 157. 468. bis. 549. 596. 668. 767.

851. II. 259. 262. 264. 266.

Antipho. 275. 358. 389.

Apollonius Rhodius. II. 244.

Apuleius. 292.

Aristides. II. 19. 153. 242.

Arnobius. 198.

Arrianus philosophus. 169.

Athenaeus. II. 4. 7. 23. 142. 151. 229.

Athenagoras. 23.

Caelius

- Caelius Aurelius. 4.
 Caesar. II. 247.
 Cicero 3. 4.
 Constitut. Neapol. II. 308.
 Cornelius Nepos. II. 252.
 Demosthenes 19. 23. 225. 248. 356. 590. 596.
 756. 790. 843. II. 224. 234. 245.
 Dinarchus. 182. 757. II. 142.
 Diodorus Siculus. 2. 23. II. 133. 245. et bis in Indice.
 Diogenes Laertius. 448. 449. II. 16.
 Dionysius Halicarnassensis. 647. 912. II. 32. 130.
 a p. 159. ad p. 204. plurimis in locis. 214. 234. 245.
 Diphilus. 298. 928.
 Etymologicum M. 193. II. 17. 246.
 Eudocia MS. II. 212.
 Eusebius 2. 4.
 A. Gellius. II. 232.
 Gorgias. 315.
 Harpocratio 109. 251. 258. 359. bis. 450. 741.
 II. 6. 11. 12. 14. 16. bis. 21. 300.
 Heraclides Ponticus. 389.
 Hermogenes. II. 269.
 Herodianus. 233. 395. 532.
 Herodotus. 62. 72. 80. II. 243.
 Hesychius. 12. 18. 224. 360. ter. 373. 389. 593.
 713. 800. ter. II. 278. ad 290. 300.
 Homerus. 782. II. 287.
 Horatius. 579.
 Inscriptiones. 19. ter. 420. 599. bis. 766.
 Iosephus. 2.
 Isaeus. 144. 158. 720. 737. II. 278.
 Isocrates. 149. bis. 190. 380. bis. 870.
 Iuuenalis. 330.
 Lexicon graecum ineditum. 596.
 Longinus. 590.

942 INDEX AVCTORVM EMENDAT.

- Lucianus. 135. 159. 174. 445. 482. 560. II. 929.
 Lycurgus. 95. 483. II. 148. bis. 267.
 Nonius Marcellus. II. 225.
 Marcianus. II. 332.
 Maximus Tyrius. 581. 748. 757. 900.
 Menander Rhetor. II. 237.
 Moschopulus. 189.
 Nilus Monachus. 3.
 Pausanias. I. II. 278.
 Phavorinus. 189. 372. ter.
 Philo Iudaeus. 36. 220. 326. 532. bis. 603. II. 177. 190.
 332.
 Photius. 258. II. 111. 118. 209. 211. 250. 251.
 Plato. 408.
 Plinius auunculus. 15.
 Plutarchus. 517. II. 29. 101. bis. 103. 110. ter. 111. 120. saepius. 126. 128. 135. 138. 139. ter. 146. 155. 156.
 204. ad 208. saepius 251. fqq. saepius 268. fqq.
 Pollux. 194. 219. 376. 571. 790. II. 11.
 Priscianus. II. 17. bis. 25.
 Rutilius Lupus. II. a 39. ad 41. saepius.
 Scholiastes Aeschinis ineditus. 739.
 — Aristophanis. 580. II. 125. 244.
 — Hermogenis. II. 174.
 Sophocles. 9.
 Suidas. 376. 581. II. 13. 17. 68. 142. 233.
 Terentianus Maurus. II. 332.
 Theo. II. 226.
 Thomas Magister. 54. 157.
 Thucydides. 454. 648.
 Varro. II. 225.
 Vlpianus Scholiastes. 247. 589.
 Xenophon. 36. 56. 220. 532. 565. 580. 690. 707.
 856. 878.
 Zenobius. 110.

INDEX

+ + + + +
 INDEX
 LOCORVM NOVI FOEDERIS,
 QVAE
 A CL. MARCLANDO
 ILLUSTRANTVR.

Matthaei.	19	14 p. 280	ad Romanos.
5 19 p. 168	21	8 361	4 11 626
38 238		19 87	5 7 566
10 31 857	23	42 572	11 8 225
11 19 361	24	47 653	1 ad Corinth.
12 29 629	Ioannis.		3 5.6 395
32 330	6	21 616	4 6 44
13 38 649	7	17 ibid.	7 35 825
44 897	8	7 335	10 16 649
16 25 240		29 290	14 26 564
21 21 174		44 616	16 15 651
22 2 864	11	13 629	2 ad Corinth.
23 38 293	12	25 87	1 22 629
24 30 629	14	10 891	5 5 ibid.
25 27 630	16	13 ibid.	10 7 890
Marci.	21	vlr. 818	12 7 225
3 4 240	Act. Apost.		1 ad Timoth.
4 40 304	4	22 629	4 8 330
5 20 201	5	8 715	ad Philemon.
8 21 304	7	26 864	1 21 310
Lucae.		58 334	ad Hebraeos.
2 49 392	10	38 290	6 5 814
4 33 629	17	1 II. 190	9 1 53
5 35 920		14 899	10 39 240
8 39 201	19	2 346	11 3 280
9 24 240	22	23 864	Secunda Petri.
49 92		27 715	3 6 329
11 41 394	24	27 84	Prima Ioannis.
12 7 857	25	3 295	1 6 174
57 890		5 658	2 4 ibid.
13 35 293		11 210	Apocalypseos.
18 11 864	26	23 670	14 13 92

Contin-

CONTINENTVR
HOC VOLVMINE SEXTO
I S T A E C.

- I. *Lyfiae fragmenta* p. 3. sqq.
- II. *Consensus paginarum editionis Lipſienſis cum paginis Tryloranae* p. 43. ſq.
- III. *Annotationes Taylorig ad Lyſiam poſteriores ex editione Cantabrigienſi.* p. 53.
- IV. *Praefatio Taylorig ad editionem Lyſiae Cantabrig.* pag. 57.
- V. *Praefatio eiſdem ad editionem Londinenſem* p. 58. ſq.
- VI. *Marklandi praefatio ad ipſius Coniecturas ſuper Lyſia* pag. 98.
- VII. *Lyſiae vita a Taylorig conſcripta.* p. 100. ſq.
- VIII. *Dionyſii Halicarnanſenſis cenſura laudum labiumque Lyſiae propriarum, cum annotationibus Taylorig, Matthaei, Reiskii.* p. 159. ſq.
- IX. *Lyſiae vita, e Pſeudopluſtarcho.* p. 204.
- X. *Lyſiae vita e Photii Bibliotheca.* p. 208.
- XI. *Aliorū de Lyſia teſtimonia.* p. 212. ſq.
- XII. *Taylorig Lectiones Lyſiacae.* p. 219. ſq.
- XIII. *I. I. R. praefatio ad ſuam interpretationem latinam orationum Lyſiae.* p. 335.
- XIV. *Eiſdem praefatio ad H. Wolfii latinam orationum Aefchinearum interpretationem.* p. 344.
- XV. *Eiſdem interpretatio ipſa oratt. Lyf.* p. 351. ſq.
- XVI. *Eiſdem libellus variantium in Lyſia lectionum.* pag. 658.
- XVII. *Eiſdem praefatio ad ſuos in Lyf. indices.* p. 727.
- XVIII. *Taylorig praefatio ad indicem atticum.* p. 733.
- XIX. *index Graecitatis Lyſiacae.* p. 735.
- XX. *index regiminum, a Taylorig conſcriptus.* p. 914.
- XXI. *indices reliqui.* p. 930. ſq.

F I N I S.

5784962

